Nick Carter

Amerikas største Opdager.
New York - London E.C. - Dresden. Paris. Trykt og Forlag hos A. Eichler.
Generalrepræsentanter for Skandinavien: Andersen & Westi, Kjøbenhavn B, Helgolandsgade 15, Tel.-Nr. 7741.

Udkom ugentlig 1908-09 med nr. 1-78.

Foto efter eksemplarer i privat eje.

Omslag mangler.

Mere om serien på Dansk Forfatterleksikon:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850tit/0148/sknr148293.htm

---

Udarbejdet af Niels Jensen

NICK CARTER
AMERIKAS STØRSTE OPDAGER

— Eftertryk forbydes. Alle Rettigheder forbeholdes. Dette Værk maa ikke holdes i Lejebibliotheker og Læsecirkler. —

2

En Slyngelstreg paa Traverbanen.

Paa Sadelpladsen.

Morris Park-Væddeløbsbanen i Bronx, den nordøstligste Bydel af New York, var overfyldt med Tilskuere.

Den store Tribune straalede i alle Sommerens Farver og ved Totalisatoren var der en Travlhed og Sammen som i en Bikube.

Bookmakerne maatte have været ti Gange saa talrige, hvis de skulde have tilfredsstillet alle de Mennesker, der trængte sig frem for at gøre deres Indsats ved Væddemaalene.

Der forestod et spændende Løb, hvori der foruden talrige andre Heste skulde deltage tre berømte Væddeløbere, som hver for sig kunde se tilbage paa en lang Række Sejre, der havde befæstet deres Ry og Anseelse blandt Publikum.

Paa Sadelpladsen vrimlede det med slanke, fintbyggede Heste, paa deres Rygge sad de brogetklædte Jokeyer, der med deres spinkle, sammenkrøbne Skikkelser og livlige Bevægelser nærmest lignede store Aber.

Tilskuerne, der i Tusindvis dækkede Pladsen, saa langt Øjet rakte, befandt sig alle i største Ophidselse paa Grund af de æventyrlige Rygter, der som en Løbeild forplantede sig fra Mand til Mand.

N.-C. 21. D.

Først fortaltes det, at den erklærede Favorit — paa hvem der var væddet kæmpemæssige Summer skønt Odds kun var ganske smaa — af en samvittighedsløs Skurk var blevet stukket med en Kniv inde i Stalden.

Men denne Fremstilling af Sagen blev kort efter afløst af en anden, i Følge hvilken den berømte Væddeløber havde faaet Knæhaserne skaaret over.

Intet af disse Rygter indeholdt imidlertid Sandheden.

Men en Kendsgerning syntes det at være, at der var indtruffet et eller andet med Yndlingsfavoriten og ligeledes med dens to Konkurrenter, og enhver var naturligvis ivrig efter at lære Sagernes virkelige Stilling at kende.

Særlig ved Totalisatoren svirrede Rygterne, og de mest usandsynlige Beretninger blev modtaget og slugt med Begærlighed.

Selv de mest drevne Bookmakere kunde ikke minides, at de nogen Sinde havde oplevet en saa babylonisk Forvirring.

Enhver af de Spillere, der havde vovet største Delen af deres Penge paa en af de tre Favoriter søgte nu at dække sig for mulige Tab ved ogsaa at gøre Indsatser paa de bedste af de andre Heste. Og Følgen deraf var, at Bookmakernes Forretning blomsterede som aldrig før.

Naturligvis var det et staaende Spørgsmaal, hvilken Hest man skulde sætte sine Penge ind paa, i Tilfælde af at de sikre Vindere paa de tre første Pladser skulde svigte.

I Mellemtiden lagde man Mærke til, at Funktionærerne og Væddeløbsbanens Dommere, der var en Samling af højt ansete Sportsmænd, ilede frem og tilbage mellem hinanden i største Hast og ligeledes syntes at befinde sig i en meget ophidset Sindsstemning.

I Nærheden af Totalisatoren — mellem denne og Sadelpladsen — stod to unge Mænd, der i Modsætning til den almindelige Ophidselse gjorde et velgørende roligt Indtryk ved deres tilsyneladende upaavirkede, ja næsten ligegyldige Holdning.

Ikke desto mindre betragtede de deres Omgivelser med Opmærksomhed og havde baade Øje og Øren for alt, hvad der gik for sig.

Det var den berømte Opdager Nick Carter og hans første Hjælper Chick.

„Der maa være et eller andet paa Færde," bemærkede Chick. „Hvad tror Du, det kan være, Nick?"

„Der gaar det Rygte, at Yndlingsfavoriten har faaet sine Knæhaser skaaret over," svarede den store Opdager. „Men det kan jeg næppe tro, thi i saa Tilfælde maatte Ejeren betale en Erstatning, og Hestens Navn vilde blive trukket tilbage fra Løbet."

„Gives der i den hele vide Verden noget mere usselt og lavt," udbrød hans Fætter i en ivrig Tone, „end at skære Knæhaserne over paa en kostbar Væddeløbshest, saa vilde jeg nok have at vide, hvad det skulde være. En saadan Slubbert kunde jeg gærne følge til Verdens Ende for at bringe ham i Galgen — og uden at fordre saa meget som en Cent for min Ulejlighed."

„Ja, det er ogsaa min Mening, Chick — men det er jo ikke det Ærinde, der har ført os her ud paa Væddeløbsbanen," svarede den store Opdager med et Smil over sin Hjælpers Ivrighed.

Han havde Ret.

Det Hverv, der for en Stund havde gjort Væddeløbsbanen til deres Opholdssted, havde intet som helst at gøre med de Begivenheder, som Banen i Øjeblikket var Skuepladsen for.

Et stort Bankfirma havde for nylig opdaget Falskneriер i sine Bøger til et Beløb af mindst 50,000 Dollars. Mistanken rettedes mod tre forskellige Personer, af hvilke de to beklædte meget betroede Stillinger i Banken, medens den tredje endogsaa var yngste Direktør i det verdensberømte Firma.

Men netop denne Omstændighed gjorde Undersøgelsen dobbelt vanskelig.

Da Mistanken samtidig henledtes paa alle tre Personer, og Bedrageriet kun kunde være forøvet af en enkelt, saa maatte som Følge deraf de to af dem være uskyldigt mistænkte, og allerede af den Grund maatte man gaa frem med den størst mulige Forsigtighed.

Men for det andet ligger det i Sagens Natur, at en Bank med den pinlig te Omhu maa hemmeligholde slige Tilfælde for Offentligheden. Thi udbredes Rygtet om en Overordnets Bedrageriер i videre Kredse, saa svinder Publikums Tillid som Dug for Solen.

Disse og lignende Overvejelser havde bevæget de to øverste Direktører for den store Bank til at lægge hele Sagen i Nick Carters Hænder.

Den berømte Opdager havde overtaget det vanskelige Tilfælde og havde omgivet ikke blot samtlige Mistænkte, men i det Hele taget Bankens Funktionærer, ja, endogsaa deres øverste Ledere, med et hemmeligt Tilsyn.

Netop den foregaaende Dag havde Patsy, Mesterens yngste Medarbejder, meddelt, at den unge Direktør ejede en Væddeløbsstald med otte eller ti Heste, der af Offentligheden var kendt under en Straamands Navn, idet denne optraadte som Ejer af Stalden.

Ganske vist havde den unge Opdagers Bestræbelser ikke bragt virkelige Beviser for Dagen, men hans Undersøgelser havde dog paa det nærmeste gjort den Formodning til Vished, at Mr. Horace Bernald var den virkelige Ejer af den Væddeløbsstald, hvis Indehaver Mr. Ascott gjaldt for at være.

Denne havde i lang Tid ernæret sig som Træner, men havde ikke erhvervet sig synderlig megen Anseelse ved sin Virksomhed.

For nogle Aar siden havde man endogsaa beskyldt ham for meget dristige Manipulationer, der paa et hængende Haar havde medført hans Udelukkelse fra samtlige Væddeløbsbaner.

Udelukkende paa Grund af manglende Bevismateriale var Ascott ved den Lejlighed sluppet fra det med et blaat Øje.

Saa meget mindre forstod man derfor i Væddeløbskredse, hvorledes denne lidet ansete Mand pludselig var kommet i Besiddelse af saa betydelige Midler, som en første Klasses Væddeløbsstald kræver.

Under sine Efterforskninger havde Nick Carter selv endvidere bragt i Erfaring, at Horace Bernald var en stadig Gæst paa Væddeløbsbanen, naar Hestene fra Mr. Ascotts Stald deltog i Løbene, og at han havde vist disse en ganske særlig Interesse.

Ogsaa Heros, Yndlingsfavoriten i dette Løb, bar den Ascottske Stalds Farver, og det var anset for aldeles uomtvisteligt, at den vilde sejre i det store Aabningsløb med mindst et Par Hestelængder.

For at faa slaaet fast, hvad der maatte anses for Kendsgærninger i de indhentede Oplysninger, havde Nick Carter besluttet sig til at besøge Væddeløbsbanen i Morrispark i Selskab med sin fortræffelige Hjælper.

En halv Time før Væddeløbene tog deres Begyndelse, ankom Mr. Bernald virkelig ogsaa i en meget elegant Ekvipage, ledsaget af to overordentlig smukke unge Damer, der var yderst elegant klædte, men paa hvem man dog straks kunde se, at de ikke tilhørte det bedste Selskab, men aabenbart var talentløse

tredje Rangs Skuespillerinder, der dog ikke var blottede for Evnen til at drage Fordel af deres Skønhed.

Den unge Bankier førte de to Damer til en af de dyreste Loger paa den store Tribune, og uden hans Vidende havde Patsy og Ida, Nicks smukke Kusine og Chicks Søster, sørget for at sikre sig en Plads lige bag ved deres Loge.

Paa Sadelpladsen havde de to Opdagere allerede opdaget Ascott og iagttog ham forventningsfuldt for at være paa deres Post, saafremt Bernald vilde forsøge at sætte sig i Forbindelse med ham paa en eller anden Maade.

Imidlertid havde de løse Rygter bredt sig og bragt Publikum i største Ophidselse.

Kort efter indtraf der et heldigt Tilfælde, idet en af Væddeløbsbanens Indehavere, en berømt Sportsmand, opdagede den lidet iøjnefaldende klædte Ascott i Opdagerens Nærhed og indledte en Samtale med ham,

„Sig mig en Gang, Ascott, hvor meget skal man tro af de Røverhistorier, der er i Omløb om, at Deres Heros er blevet dræbt eller har faaet Knæsenerne skaaret over?"

„Der er ikke det ringeste Gran af Sandhed i det," svarede Ascott ufortøvet. „Jeg hørte netop Rygte, da jeg for en halv Time siden vilde til at indtage min Plads paa Tribunen.

De kan selv tænke Dem, hvor forfærdet jeg blev. Jeg skyndte mig ned til Stalden, og der blev jeg heldigvis straks beroliget med, at Rygtet var aldeles grebet ud af Luften.

Efter min Mening skyldes det hele et Forsøg paa at indvirke paa Væddemaalene — simpelt hen et Totalisatorkneb!"

„Ja, rimeligvis!" svarede Sportsmanden. „Deres Hest er altsaa i god Kondition og løber som Favorit til første Plads?"

„Ja, det er nu en anden Sag," lød Ascotts undvigende Svar.

„Hvorledes skal jeg forstaa det?" spurgte Baneejeren i en forundret Tone.

Ascott traadte nærmere hen til ham og vedblev med dæmpet Stemme:

„Det er naturligvis ikke min Sag at nedsætte mine egne Heste, men jeg anser det dog for det bedste at sige Dem ganske aabenhjærtigt, at Hero's Udseende ikke rigtig tiltaler mig i Dag.

I Morges Klokken syv var den i bedste Kondition, da den blev rørt paa Banen, men for en halv Time siden sporede jeg en mærkværdig Forandring med den.

Den saa mig temmelig døsig ud, og dens Øjne var ikke saa klare, som jeg kunde ønske.

Først tænkte jeg paa at trække Hesten tilbage, men da jeg saa lod den føre frem og tilbage, syntes den mig dog at være i sin sædvanlige, ypperlige Forfatning.

Da jeg — saa vel som flere af mine Venner — har væddet ret betydelige Summer paa Heros, og da den efter min personlige Opfattelse stadig syntes at være i god Kondition, saa besluttede jeg mig alligevel til at lade den løbe — ogsaa for ikke at vælte de store Løb."

Det forekom de to Opdagere, at Sportsmanden flere Sekunder betragtede sin Kollega med mistroiske Blikke, før han endelig svarede:

„Da jeg ikke har indskudt en eneste Dollar i dette Løb, saa har jeg ikke nogen særlig Interesse i Sagen, udover at der bliver spillet ærligt Spil med Publikum. Kan jeg faa Lov til at se Deres Hest, inden Løbet begynder?"

„Ja, det forstaar sig af sig selv," skyndte Ascott sig at svare. „Kun kan jeg desværre ikke tilbyde Dem min personlige Ledsagelse, da jeg, før Løbene begynder, nødvendigvis maa tale med en af mine Bekendte.

For Resten er jeg halvt om halvt tilbøjelig til ogsaa at gøre Indsats paa en anden Hest, for i værste Tilfælde at holde mig nogenlunde skadesløs."

Atter syntes Sportsmanden at betragte Mr. Ascott med mistroiske Blikke; men før han kunde tage til Orde, udbrød denne i en ivrig Tone:

„Se, nu bliver Heros netop ført ud paa Sadelpladsen. Gør mig den Tjeneste at se paa den, og sig mig saa, hvad De mener om dens Udseende!"

Baneejeren begav sig hen paa Sadelpladsen, og Ascott skyndte sig ud gennem den fra Banen førende Gitterport, hvor han traf sammen med en af disse Væddeløbsmæglere, der plejer at paatage sig Væddemaal paa anden Haand for Personer, der ikke selv ønsker at vise sig ved Totalisatoren.

Med denne Mand førte han i et Par Minutter en ophidset, men sagte hviskende Samtale, hvorefter Kommissionæren skyndsomst begav sig hen til Totalisatoren.

Nick gav umærkeligt Chick et Vink om at følge efter Ascott, medens han selv blev staaende og saa sig opmærksomt om til alle Sider.

I samme Øjeblik vendte Baneejeren tilbage fra Besigtigelsen af Hesten og stødte atter sammen med Ascott lige ved Gitteret.

„Hør en Gang, jeg synes slet ikke rigtigt om Deres Heros. Men jeg ved ikke selv, hvad jeg skal raade Dem til.

De to andre Heste, som næst efter Deres har den største Indsats, ser ikke bedre ud, og baade Ejerne og Trænerne er rent fortvivlede. Siden i Morges har ogsaa disses Hestes Tilstand forandret sig i høj Grad — og ikke til deres Fordel.

Under de forhaandenværende Forhold gør De vist bedst i at lade Heros løbe, men jeg har nærmest det Indtryk, at der maa være Ugler i Mosen."

„Hvad mener De med det?" spurgte Ascott skarpt.

„Ja, det kan jeg ikke sige, for jeg ved det ikke

rigtigt selv. Jeg kan kun gentage, at disse tre bedst kvalificerede Vinderes Udseende aldeles ikke behager mig.

At der pludseligt kan tilstøde en Favorit et eller andet, er der ikke noget at sige til; men De maa indrømme mig, at naar tre Heste, der hver for sig bærer saa store Indsatser, forandrer sig slaaende i hele deres Tilstand, saa bliver man let ubehageligt berørt."

I dette Øjeblik kom en Herre ilende til, i hvem de to Opdagere øjeblikkelig genkendte Horace Bernald.

Ascott trak straks den Nyankomne til Side og talte saa sagte med ham, at ingen af Opdagerne formaaede at opsnappe et eneste Ord af Samtalen.

Et Minut efter vinkede Ascott ad den Mand, som han aabenbart før havde sendt hen til Bernald.

Kommissionæren kom hurtigt til og modtog Besked om nogle Forholdsregler, som Bernald øjensynlig billigede.

Saa skyndte Mægleren sig atter bort, og Chick hagede sig øjeblikkeligt fast i Hælene paa ham, fulgt af sin Chefs bifaldende Smil.

Bernald vendte atter tilbage til den store Tribune, medens Ascott ilede hen til den flagsmykkede Plads, hvor de Heste, der skulde deltage i Løbet, nu var samlede.

Faa Minutter efter vendte Chick tilbage med den Meddelelse, at Kommissionæren havde gjort Indsats paa „Tibbins".

„Det ser ud, som om Bernald og Ascott allerede vidste, at deres egen Hest vilde tabe," bemærkede Opdageren. „For at sikre sig, vædder de derfor paa en anden Hest. Hvorledes staar Odds for „Tibbins"?"

„Tredive for en. Det er en kras Outsider!"

„Det er mærkværdigt. Naar disse to drevne Sportsmænd vædder en Dollar for i Tilfælde af Gevinst at faa tredive for den, saa har de deres gode Grunde til en tilsyneladende saa ufornuftig Optræden. Der er noget muggent ved hele den Historie."

I samme Øjeblik faldt Flaget og Løbet begyndte.

Starten forløb heldigt og behøvede ikke at gentages.

Opdagerne sikrede sig en Plads, hvorfra de kunde overse hele Banen og bemærkede straks, at de tre Favoriter blev paafaldende langt tilbage for de andre, der holdt sig i sluttet Trop, men at Heros dog stadig var forud for sine to Konkurrenter.

En ganske ukendt Hest førte Løbet, og en stor, brun Hingst, højbenet og med et ufordelagtigt Ydre, nærmede sig mere og mere til Førerhesten.

Længe før den første halve Mil var tilbagelagt, løb den brune Hingst Side om Side med den førende Hest, og Nick følte sig overbevist om, at denne sandsynlige Vinder af Løbet ikke var nogen anden end Tibbins.

Pludselig gik der en Bevægelse gennem Tilskuermængden, som naar en Uvejrsstorm farer hen over en Kornmark.

I samme Øjeblik saa de to Opdagere ogsaa, hvorledes Heros begyndte at snuble; straks efter styrtede den, og dens Rytter slyngedes i en stor Bue over dens Hoved ned paa Jorden.

De to andre Favoriter bevægede sig langsomt fremad med stive Ben, og hverken Sporer eller Piskeslag hjalp Jokeyerne til at drive dem frem i en hurtigere Gangart.

Samtlige Tilskuere henvendte deres Opmærksomhed paa de tre Favoriter, medens Tibbins uden Vanskelighed naaede Maalet som Sejrherre, uden at Mængden lagde Mærke til denne uventede Begivenhed.

Bagefter vakte det naturligvis almindelig Overraskelse, at denne krasse Outsider havde vundet Løbet, og da det overvejende Flertal af Tilskuerne havde væddet deres Penge paa en af de tre Favoriter, var Overraskelsen ikke af den behageligste Art.

„Der er nok igen en eller anden, der har gjort et ordentligt Kup!" bemærkede en ung Modeherre, idet han sammen med den tidligere omtalte Baneejer gik forbi det Sted, hvor de to Opdagere havde anbragt sig.

„Ja, det lader til det," svarede Sportsmanden i en misfornøjet Tone; „det er mig meget ubehageligt, thi paa den Maade nedsættes den ædle Hestesport meget føleligt i Publikums Øjne.

Jeg vil dog se at faa opspurgt, hvem der har været snu nok til at gøre Indskud paa Tibbins. Før Løbet begyndte, var der aldeles ingen Udsigt til, at den i det hele taget vilde blive placeret, endsige at den skulde gaa ud af Løbet som Sejrherre!"

Sportsmanden havde i disse Ord givet et træffende Udtryk for den store Mængdes Opfattelse af Sagen.

Paa alle Tribunerne voksede Ophidselsen stadig, og fra alle Sider lød der uvillige Udraab, der klart viste, at man ansaa sig for bedraget.

Da Nick og Chick naaede den første Opgang til den store Tribune, stødte de sammen med Patsy, der hviskede til dem:

„Ida har sendt mig herhen for at meddele, at de to Damer, der ledsager Bernald, ikke hører til hans Familie; de boer i Omer-Street."

„Altsaa Skønheder fra Tenderloin?" spurgte Opdageren og betegnede med dette Ord New-Yorks Tumleplads for den Verden, hvor man ikke keder sig.

„Statistinder, der fører Cirkushestene rundt paa Scenen, — en Gang imellem faar de ogsaa Lov at bære et Spyd, hvis de da ikke maa nøjes med at trampe i Takt med Musiken," vedblev Patsy i en ringeagtende Tone.

„I kender dem nok — det er den Slags, der tjener ti Dollars om Ugen og alligevel har Raad til at holde Automobil, hvor Chauffeuren alene faar halv-

treds Dollars om Ugen. Ida har udspioneret Pigebørnene meget nøje."

„Denne Mr. Bernald maa aabenbart være en meget uforsigtig Herre, ellers vilde han sikkerligt ikke vove at vise sig offentlig med Damer fra Tenderloin — og oven i Købet paa dette Sted," sagde Nick Carter misbilligende.

„Hør nu videre, Mester," tog Patsy atter til Orde. „Bernald fortalte Pigebørnene, at han stod i Begreb med at tabe 10,000 Dollars paa Heros; men han havde holdt 1000 Dollars paa Tibbin, saa at han alligevel kunde være sikker paa at komme hjem med 20,000 Dollars!"

Nick og Chick vekslede et talende Blik. Nettet syntes at trække sig sammen om den Mistænkte.

„Og ved De hvad," vedblev Patsy i en ivrig Tone, „han lod hver af Pigebørnene sætte hundrede Dollars paa Tibbins, saa at hver af dem nu har vundet 3000 Dollars — og hvad siger De til det, Mester — Ida sendte mig ned for at jeg skulde vædde 200 Dollars for hende paa Tibbins — og nu har hun vundet 6000 Dollars."

Chick og Nick tog sig en hjærtelig Latter over Idas Forretningstalent og fulgte med Patsy hen til den nydelige unge Pige for at lykønske hende til hendes Gevinst.

I Væddeløbsstalden.

Næppe havde de imidlertid naaet den Række paa den store Tribune, hvor Ida havde taget Plads, før de saa den Kommissionær, der havde modtaget Ordrer af Ascott, trængte sig frem til Bernalds Plads og hviske ham nogle Ord i Øret.

Bernald rejste sig straks med et temmelig uroligt Ansigtsudtryk, og uden at undskylde sig hos sine Damer fulgte han skyndsomst efter Kommissionæren.

Nick sluttede sig straks til den unge Bankier, og Chick fulgte lige i Hælene paa ham.

Nede paa Grønsværet, men i Ly af en af Sidebalkonerne paa den store Tribune, ventede Ascott med synlig Utaalmodighed Bernalds Komme.

Saa ubemærket som muligt overrakte han Bankieren en stor Rulle Banknoter, som denne skyndsomst gemte i sin Tegnebog.

Derefter talte Ascott meget alvorligt og bekymret med Bernald, der hørte paa ham med synlig Uro og blot af og til stillede ham et Spørgsmaal.

Man kunde tydeligt se paa ham, at han for hvert Sekund blev mere og mere ængstelig og kun med Møje formaaede at beherske sin Bestyrtelse.

Endelig skiltes de to Mænd, og Opdagerne hørte endnu Ascott sige:

„Der vil uden Tvivl finde en Undersøgelse Sted!"

„Husk frem for alt paa," sagde Bernald advarende efter ham, „at mit Navn under ingen Omstændighed maa indblandes i Sagen. Men jeg skal troligt staa Dem bi til det sidste og hjælpe Dem paa enhver Maade!"

Med disse Ord vendte Bernald tilbage til den store Tribune.

Nick stod netop i Begreb med at følge efter ham, da en ældre Herre, — i hvem han øjeblikkelig genkendte en af New-Yorks største Finansmænd, der som en stor Ynder af Væddeløb var med blandt Banens Ejere, — traadte hen til ham med en høflig Hilsen.

„Har De et Par Minutter tilovers for mig, Mr. Carter?"

Nick svarede bekræftende og præsenterede samtidig sin Hjælper, idet han gav denne Ordre til at blive.

„Jeg betragter det i høj Grad som et Lykketræf, at De befinder Dem her paa Væddeløbsbanen i Dag, Mr. Carter," begyndte Bankieren elskværdigt. „Det vil maaske heller ikke være til Skade for Dem, saafremt De vil opfylde vor Bøn og tage Dem af vor Sag. Maa jeg have Lov at forestille Dem for Mr. Haworth?"

Da Opdageren nikkede samstemmende, førte han ham, fulgt af Chick, over Grønsværet hen til en Gruppe Herrer, der talte ivrigt sammen.

Saa snart de kom nærmere, traadte en af Herrerne ud af Gruppen, og Opdageren genkendte ham øjeblikkelig som den Sportsmand, der allerede gentagne Gange havde tiltraget sig deres Opmærksomhed.

Der paafulgte nu en kort Præsentation.

„Det glæder mig meget at gøre Deres personlige Bekendtskab, Mr. Carter!" udbrød Haworth og gav ham et forbindtligt Haandtryk. „Sig mig, Rolston, har Mr. Carter indvilliget i at lede Undersøgelsen?"

„Det har vi endnu ikke talt om," erklærede Nicks Ledsager. „Jeg vilde have Dem med til Forhandlingerne."

„Nuvel, Mr. Carter," tog Harworth til Orde, „det er vor Overbevisning, at der er drevet falsk Spil i det første Løb i Dag, og vi frygter, at det store Publikum, hvis talrige Besøg er nødvendig, saafremt vi overhovedet skal kunne afholde Væddeløb, er blevet ført bag Lyset paa en aldeles uforsvarlig Maade."

„I hvilken Retning?" spurgte Nick.

„De maa selv have været Vidne til dette aldeles usædvanlige Tilfælde," vedblev Haworth. „De tre erklærede Favoriter, Amerikas bedste Væddeløbere og de andre Heste langt overlegne, har lidt et forsmædeligt Nederlag.

Som det senere har vist sig, har Dyrene siden i Morges været i en ganske anden Forfatning end forhen."

„Ja, det har jeg lagt Mærke til; men jeg vilde gærne vide, om man blot i Almindelighed nærer Mistanke om et eller andet Bedrageri, eller om der kan rejses Anklage mod nogen bestemt Person," svarede Nick.

„Bedrageri maa der være med i Spillet," indskød Bankier Rolston. „Vi kan gaa med til, at en Hest kan blive syg i Løbet af nogle Timer, men alle tre Heste paa en Gang — det er uhørt i vor Banes Historie!

I Særdeleshed, hvor det drejer sig om tre sikre Vindere, som har over halvfemsindstyve Procent af de væddede Penge i Indsats."

„Saa vidt jeg har kunnet bringe i Erfaring," sagde Haworth, „er der kun væddet smaa Beløb i Ringen — altsaa i de egentlige Sportskredse. Hvad de Indviede har holdt paa Favoriterne, har de allerede indskudt for Uger siden, og ikke i Dag paa den store Væddeløbsdag, der selvfølgelig bringer hele den mægtige Strøm af Spillere."

„Jeg kan tænke mig til," sagde Opdageren og lagde Hovedet eftertænksomt paa Siden, „at det let faar Udseende, som om de egentlige Væddeløbskredse i Forvejen var blevet advaret mod at holde paa Favoriterne.

Det fremkalder naturligvis det uheldige Indtryk, at man planmæssigt har sammensvoret sig om ikke at lade Hestene vinde, men har ønsket at bevare Troen paa deres Sejr hos det store Publikum lige til sidste Øjeblik — for derved at foranledige det til at gøre store Indskud."

„Ja, det er klart," svarede Rolston. „Men dertil kommer, at denne Tibbins er det mest haabløse Stykke Hestekød, der nogensinde har vist sig paa en Væddeløbsbane. Da man betragtede Hingsten som en kras Outsider, saa fik den naturligvis den letteste Vægt tildelt og havde allerede derved langt større Chancer for at vinde end de andre Heste."

„For at sige det med rene Ord, Mr. Carter," faldt Haworth ind, „saa tror vi netop paa en saadan Sammensværgelse som den, De før udtalte Formodningen om, og vi vilde gærne bede Dem om at foretage en indgaaende Undersøgelse fra det Synspunkt. Selvfølgelig paatager vi os alle Omkostningerne ved Sagen!"

Nick Carter stod et Øjeblik tvivlraadig. Men han havde en Anelse om, at den Undersøgelse, der oprindelig havde ført ham til Væddeløbsbanen, ganske godt lod sig forene med det nye Hverv, da det efter al Sandsynlighed i begge Tilfælde drejede sig om den ene af de mistænkte Personer. Han erklærede sig derfor rede til at overtage Sagen.

„Men først ønsker jeg dog at faa endnu et Par Spørgsmaal besvarede, medens min Hjælper Chick er til Stede," erklærede han eftertænksomt. „Favoriten var Heros — hvilken Stald hører Dyret til?"

„Saa vidt man kan skønne — og i alle Tilfælde overfor Offentligheden — er Ejeren en Mr. Ascott, som af Livsstilling er Træner.

Men i indviede Kredse vil man vide, at den Stald, der bærer hans Navn, i Virkeligheden tilhører en Finansmand, der af en eller anden Grund ikke overfor Publikum ønsker at optræde som Ejer.

Forøvrigt er det et ret almindeligt Tilfælde. Min Ven Rolston her lader ogsaa sine Heste løbe under et fremmed Navn."

„Hvorledes er denne Mr. Ascott anset i Væddeløbskredse?"

„Hm," sagde Haworth temmelig langtrukket. „For nogle Aar siden blev han beskyldt for nogle mindre heldige Fiksfakserier; men der kunde ikke fremskaffes uomstødelige Beviser — og siden den Tid har der ikke været noget at udsætte paa Manden."

„Tror De, at han har en Finger med i Spillet ved denne Affære?" vedblev Nick Carter.

„Jeg vil for ingen Pris udtale nogen uberettiget Mistanke; men —"

„Mr. Haworth!" faldt Opdageren ham ivrigt i Talen. „Vi kommer aldrig til Maalet ad slige Omveje. — Hvis jeg skal overtage Sagen, saa maa jeg fra Begyndelsen have fuld og klar Besked.

Af Deres forbeholdne Svar paa mine Spørgsmaal maa jeg slutte, at De ikke har nogen særlig gunstig Mening om denne Mr. Ascott?"

„Ja, det maa jeg ogsaa indrømme," erklærede Haworth. „Men det er Formodninger, der staar for min egen Regning.

Jeg har ikke Skygge af Beviser mod Manden, udover at hans Hest forekommer mig at have været Genstand for en særlig Behandling.

Men derimod ved jeg, at Ascott havde væddet mindst 5000 Dollars paa sin Heros som Vinder."

„Naa ja, men jeg ved tilfældigvis," indskød Opdageren tørt, „at Ascott ogsaa har holdt mindst 500 Dollars paa Tibbins — og det til gode Odds, nemlig 30 for 1 — — det er en Gevinst paa 15,000 Dollars."

„Hvadbehager!" udbrød de to Sportsmænd med største Forbavselse.

„Jeg har i det mindste tilforladelige Grunde for denne Antagelse," vedblev Nick roligt. „I alle Tilfælde er det en Kendsgærning, at den Mand, der i indviede Kredse anses for den virkelige Ejer af Ascotts Stald, umiddelbart før Løbets Begyndelse har væddet 1000 Dollars paa Tibbins.

Jeg ved, at han mente at have Udsigt til at tabe 10,000 Dollars paa Heros, saa at han alligevel har strøget 20,000 Dollars kontant som sin Gevinst."

„Ascott maatte tabe 5000 Dollars paa Heros," udbrød Haworth med rynket Pande, „og hvis Deres Efterretning er rigtig, Mr. Carter, saa har hans Væddemaal paa Tibbins indbragt ham 15,000 Dollars. Alt-

saa har han for sit Vedkommende vundet 10,000 Dollars. — Det ser unægtelig ret mistænkeligt ud!"

„Hvem er Ejer af denne Tibbins?" spurgte Nick Carter.

„En Mand, der hver Sæson har to, tre Heste paa Banen, men aldrig nogen virkelig god Løber. Jeg tror ikke, at han nogensinde før i sit Liv har haft en Hest, der kom ind som Sejrherre.

Han hedder Slocum — og det er næsten alt, hvad jeg kan sige om ham, naar jeg undtager, at han altid synes at være temmelig godt underrettet og bestandig gør Indsatser paa de virkelige Vindere indenfor beskedne Grænser, saa at han har skabt sig en meget behagelig lille Indtægt her paa Væddeløbsbanen, thi jeg tror ikke, at han ellers er synderlig velstillet."

„Hvorledes forholder det sig med de to andre Favoriter og deres Ejere?" fortsatte Nick sine Efterforskninger.

„Mod dem er der heller ikke det ringeste at indvende," erklærede Rolston ivrigt. „Jeg personlig borger Dem for, at disse to Ejere, der hører til mine fortroligste Venner, under ingen Omstændigheder har noget at gøre med denne smudsige Affære.

De er begge Millionærer og dyrker Væddeløbssporten for deres Fornøjelse, og fordi de begge interesserer sig meget for Heste. Jeg ved med Bestemthed, at begge Herrerne aarlig ofrer Hundredtusinder for at kunne stille med de dyreste og bedste Løbere.

Deres Trænere er ligeledes velansete Mænd, der passer deres Stald paa en Maade, som hidtil har vundet almindelig Anerkendelse."

„Men for Resten, Mr. Carter!" blandede Haworth sig atter i Samtalen, „De talte før om den virkelige Ejer af den Ascottske Stald. Hvem er det egentlig?"

„Netop den Mand, som De ogsaa har i Kikkerten!" svarede Opdageren med et fint Smil og søgte paa denne Maade at undgaa Svaret. „De maa tilgive, at jeg ikke udtrykker mig tydeligere."

„Vi vil jo ikke have Navnet at vide, men en lille Antydning kunde De dog gærne give os!"

„Naa ja, — begge Herrerne er jo højtansete Finansmænd, og den omtalte Gentleman er yngste Direktør i en verdensbekendt Bank."

„Aha! Mr. Carter har en fin Næse; han kender nok allerede vor Mand!" sagde Haworth og vendte sig med en kort Latter om mod Rolston.

„Ja, det er der ingen Tvivl om!" svarede denne. „Men vi gør vist klogest i nu at begive os til Staldene for at tage Hestene i Øjesyn sammen med Mr. Carter!"

Efter denne Samtale begav de to Finansmænd sig sammen med de to Opdagere over til den modsatte Side af Væddeløbsbanen, hvor Staldene strakte sig i en lang Række.

De var næppe naaet derhen, før en elegant klædt ældre Herre, som man straks ved første Øjekast vilde antage for Bankier, nærmede sig dem, aabenbart i største Ophidselse.

„Godt at jeg træffer Dem, mine Herrer," udbrød han ivrigt. „Jeg vilde gærne vise Dem noget. — Det drejer sig om en nederdrægtig Skurkestreg!"

„Mr. Carter!" præsenterede Rolston. „Denne Herre er Mr. Eska, der er Ejer af den ene af de to tabende Favoriter."

„Mr. Carter! — Dog vel ikke den berømte Opdager af samme Navn?" udbrød Bankieren, idet han overrasket vendte sig om mod Nick.

„Jo netop! Manden i egen høje Person!" bekræftede Haworth. „Vi har allerede anmodet Mr. Carter om at foretage en Undersøgelse."

„Det glæder mig oprigtigt at høre det!" erklærede Eska. „Selvfølgelig tager jeg min Del af Udgifterne. — Men kom nu, mine Herrer! Jeg vilde gærne vise Dem Skivo!"

Dette var Navnet paa den saa forsmædeligt besejrede Hest, der skulde have naaet Maalet som en sikker Nummer to.

Da de et Øjeblik efter stod foran det prægtige Dyr, pegede Eska paa en Plet paa dens ene Skulder og sagde samtidig:

„Her kan De selv faa Syn for Sagen. — Min Træner opdagede denne Plet for en halv Time siden!"

Opdageren havde trukket et Forstørrelsesglas op af sin Lomme og betragtede i et Par Minutter med indgaaende Opmærksomhed den Byld, der viste sig paa Væddeløberens glatte Skind, lige under den ene Skulderknokkel, hvorefter han overrakte Forstørrelsesglasset til Chick, der ligeledes tog den i Øjesyn og derefter nikkede betydningsfuldt til ham.

„Her har fundet en Indsprøjtning Sted, og den er udført med en ualmindelig stor suscutan Sprøjte," erklærede Nick Carter langsomt og med Vægt.

„Hvad mener De med en usædvanlig stor Sprøjte?" spurgte Eska studsende, „og hvilken Slags Indsprøjtning mener De, der er anvendt?"

„Det er ganske simpelt," svarede den berømte Opdager. „Med en Sprøjte af den Slags, som Dyrlægerne anvender, er der ført et Bedøvelsesmiddel ind under Hestens Hud — men i øvrige Saarets Beskaffenhed maa vedkommende have benyttet et usædvanlig stort Instrument. — Men det er bedst, at vi ogsaa undersøger de andre Heste!"

En Undersøgelse i de to andre Stalde — oven i Købet under Ledsagelse af den ved Væddeløbsbanen ansatte Dyrlæge — viste det samme Resultat.

De to andre Heste havde paa samme Maade og paa samme Sted faaet et bedøvende Middel indsprøjtet i Aarerne.

Dyrlægen benyttede Forstørrelsesglasset, som Nick rakte ham, og udbrød hovedrystende:

„Mine Herrer, jeg tør næsten paastaa, at Indsprøjtningerne er udført med en Sprøjte, der tilhører mig!"

Mindre forbavset end de øvrige Tilstedeværende sagde Nick:

„Dermed vil De vel sige, at De er i Besiddelse af en temmelig stor Sprøjte, som De kun sjældent har Lejlighed til at anvende i Deres Praksis — og at Hestene er blevet behandlet med en saadan Sprøjte?"

„Deres Ord udtrykker ganske nøjagtigt min Mening," erklærede Dyrlægen. „Jeg har ladet en særlig stor Sprøjte lave for at kunne anvende den i de ret hyppigt indtrædende Tilfælde, hvor det er nødvendigt at foretage Indpodning paa hele Dyrebesætninger som Beskyttelse mod en udbrydende smitsom Sygdom."

„Jeg vilde sætte Pris paa, Dr. Morton," svarede Nick, „om De ved Deres Hjemkomst vilde se efter, hvorvidt Deres Sprøjte stadig befinder sig paa sin rette Plads."

Derefter vendte han sig til de andre Herrer og bad dem om at fjærne sig, da han ikke ønskede unødige Vidner til den Undersøgelse af Staldene, som han nu vilde foretage sig sammen med sin Assistent Chick. Ved Afskeden lovede han dog de interesserede Herrer at lade dem følge Begivenhedernes Udvikling paa anden Haand.

Først undersøgte begge Opdagerne de to Stalde, hvis Indehavere Haworth og Rolston havde rost i saa høje Toner. De gjorde imidlertid ikke noget langt Ophold der, men indskrænkede sig til at forespørge, om der siden Klokken fem havde været nogen Person i Staldene, der ikke hørte til Pesonalet.

Derefter begav de sig endelig til Ascotts Stald. Hverken første Gang, da de tog den ødelagde Hest i Øjesyn, eller nu havde Ascott selv vist sig i Stalden.

Men pludselig dukkede den foregivne Hestejer op i den aabenstaaende Dør og raabte ved Synet af de to Opdagere i en ærgerlig Tone:

„Hvad er det for et Par Herrer? Hvad har De her at bestille? Det gaar snart saa vidt, at jeg ikke mere kan finde mine egne Staldkarle for alle de paatrængende Fyre, der løber mig paa Dørene her!"

„Hvad var Klokken i Morges, da De kom her hen til Stalden?" spurgte Nick uden at skænke hans tilsyneladende ophidsede Sindsstemning nogen Opmærksomhed.

„Hvad kommer det Dem ved?" snærrede Ascot.

„Det vedkommer mig i allerhøjeste Grad," svarede Nick koldblodigt, „eftersom jeg staar i Begreb med at undersøge de Misligheder, der har fundet Sted her paa Banen i Eftermiddag, og jeg haaber ogsaa nok at komme til Bunds i Sagen."

„Hvem er De da egentlig?" afbrød Ascott ham barsk.

„Mit Navn er Nick Carter," svarede Nick og betragtede den anden med et skarpt og undersøgende Blik.

Det undgik ikke hans Opmærksomhed, at Ascott fo'r sammen, og at hans barske og hovmodige Ansigtsudtryk veg Pladsen for en usikker og ængstelig Mine.

„Da vel ikke Nick Carter, Opdageren?" stammede han forbløffet.

„Jo, netop," lød Nicks korte Svar.

„Ja, det forandrer Sagen. Naar De er den verdensberømte Opdager, Mr. Carter, saa er De selvfølgelig overordentlig velkommen i min Stald," skyndte Ascott sig at forsikre.

„Min Hest, der ubestridelig maatte komme ind som Nummer et, er blevet gjort ukampdygtig; og ligeledes de to ikke mindre sikre Bejlere til anden og tredje Plads."

„Har De nogen som helst Anelse om, hvem Gærningsmænden kan være?" spurgte Nick Carter med den uskyldigste Mine af Verden.

„Nej, ikke Skygge af Mistanke!"

„Lader De fremmede Folk gaa ud og ind i Deres Stald, som de har Lyst til?"

„Nej, tvært imod. Den Slags Fyre skal jeg snart faa paa Døren!"

„Ja, men De sagde for et Par Minutter siden, at der var saa mange Mennesker, der trængte sig her ind i Stalden, at De med Nød og Næppe kunde finde Deres egne Folk."

„Aa, ja — det var blot saadan en Talemaade, fordi jeg antog Dem for et Par uvedkommende Nysgerrige. Men for Resten maa jeg sige, at det er anden Gang i Dag, jeg træffer en Fremmed her i Stalden hos min Heros," erklærede Ascott.

„Hvilken Fremmed saa De i Morges?" spurgte Opdageren rask.

„Jeg kender ham ikke," svarede Ascott og vendte sig i det samme til en Staldkarl, der stod i Nærheden, med det Spørgsmaal:

„Joe, hvem var den Mand, der i Middags kom ind i Stalden til Dig, da Du var ved at frottere Heros?"

„Det var en af Smitsons Folk," brummede Karlen. „Hvad han hedder, ved jeg ikke. Han kom bare for at laane en Bandage."

„Gav Du ham saa en?"

„Ja vel gjorde jeg det. Smitsons Folk plejer ogsaa altid at hjælpe os, naar vi kommer tilkort med et eller andet," forklarede Manden.

„Hvordan saa den Mand ud?" spurgte Nick, og ved behændige Spørgsmaal lykkedes det Nick at indvikle Staldkarlen saa længe i en Samtale, til han endelig havde givet en omstændelig Beskrivelse af Manden.

Da de to Opdagere var undervejs til den Smitsonske Stald sagde Nick vel til Mode:

„Ved Du hvad, Chick, hvis ikke alle Solemærker slaar fejl, saa har vi — for at bruge et sportsmæssigt Udtryk — haft en brillant Start.

Denne Ascott maa vi i ethvert Tilfælde holde Øje med. Det var ham aabenbart ikke rigtigt til Pas, at hans Staldkarl kunde give os en saa nøjagtig Beskri-

velse af Manden. Men lad os nu først forhøre os om denne Fyr, der laante Bandagen."

I den Smitsonske Stald vidste man ikke af noget Laan af en Bandage, og Staldpersonalets Udtalelser svarede heller ikke paa noget Punkt til den Beskrivelse, Ascotts Staldkarl havde givet af den Ukendte.

Men da Nick Carter nøje gengav Folkene de Kendetegn, han havde faaet, sagde en gammel Berider:

„Hør, Kammerater. Det kunde næsten se ud til at passe paa Bill Frost. Han har listet rundt her i Staldene i Dag."

Da Nick rettede nogle flere Spørgsmaal til Træneren, forklarede denne, at den omtalte Bill Frost tidligere i flere Aar havde haft Ansættelse i Stalden, men at han trods sin store Skikkelighed endelig var blevet afskediget for to Aar siden paa Grund af sin uforbederlige Drikfældighed. Siden den Tid havde Bill Frost ikke kunnet faa nogen fast Stilling, men drev rundt i Staldene og ventede paa passende Lejlighed til at yde en Haandsrækning.

Hans Adresse var Træneren ikke i Stand til at opgive, men leende forsikrede han, at Bill Frost ikke kunde undvære Staldlugten, og at han ganske sikkert vilde være at træffe, naar der gik et eller andet for sig paa Banen.

„Bill Frost er den første Mand, vi maa beskæftige os med," erklærede Nick, da de atter havde forladt Stalden. „Vi maa se at opspore ham!"

„Ja, og dem, der staar bag ved ham," indskød Chick i en betydningsfuld Tone.

Gamle Bill Frost.

Medens alt dette gik for sig, var man naaet til Ende med Væddeløbene, og den store Væddeløbsbane laa atter øde og folketom. Heller ikke Ida og Patsy kunde de to Opdagere mere faa Øje paa; men de var ganske enige om, at skøn Ida og deres „Yngste" havde bestemt sig til at følge efter Bernald og hans to Ledsagerinder.

Ad den korteste Vej begav Nick og Chick sig nu til den 33te Gade, hvor Dr. Morton, Dyrlægen, havde en stor Sygestald og var at træffe næsten til enhver Tid.

„Jeg tænkte mig jo nok, at de Herrer snart vilde være her," sagde Dyrlægen, idet han modtog dem paa det venligste. „Jeg har en overraskende Meddelelse at gøre dem. Min Instrumentkasse er brudt op, og min store subscutane Sprøjte er forsvundet ud af den."

N. C. 21. D.

„Det giver noget at tænke paa," svarede Nick Ca ter og tilkastede sin Hjælper et talende Blik. „D antager vel, at Sprøjten er bleven benyttet til de nette lille Spøg i Formiddags?"

„Ja, et egentligt Tyveri kan jeg ikke godt tænk mig, der kan være Tale om. Thi saa maatte vel min værdifulde Instrumenter være borte, og ikke Sprøjte alene, der ikke en Gang er tre Dollars værd," svared Dr. Morton eftertænksomt.

„Sig mig en Gang, Doktor, behøves der i de hele taget en saa stor Sprøjte til det Stykke Arbejd der er udført i Dag?" spurgte Opdageren efter et Øj bliks Betænkning.

Dyrlægen stirrede skarpt paa ham, saa trak ha paa Skulderen og svarede:

„Ser De, Mr. Carter, man har mangen Gang ikk Tid til at fylde sin Sprøjte paany, naar man skal ud føre mange forskellige Indsprøjtninger efter hinander — i Særdeleshed hvis man har travlt, eller ikke ønsk blive set. Hvad min Anvendelse af Sprøjten angaa har jeg ofte Indpodninger paa mere end hundrede Styl ker Kvæg at foretage. De kan selv tænke Dem, man i slige Tilfælde aldrig vilde blive færdig med e almindelig Sprøjte."

„Hvad De der siger mig, Doktor, er ganske in lysende. Den Mand, der gav de tre Favoriter diss hemmelige Indsprøjtninger, ønskede naturligvis ikk at blive set, saa kunde det jo nemt være gaaet har galt.

Derfor er det jo ganske rimeligt, at han nærede det Ønske at sætte sig i Besiddelse af en saada stor Sprøjte. Den Slags Instrumenter haves vel ikk paa Lager i Forretningerne?"

„Det er næppe sandsynligt," mente Dyrlægen. „He i New York i ethvert Tilfælde ikke. Jeg maa lad Sprøjten lave efter Bestilling i en udenlandsk Fabrik og jeg kender ikke en eneste Kollega her i Byen, de er i Besiddelse af en saadan Sprøjte."

„Det lader til, at den Mand, der har stjaalet Sprø ten, maa have været vidende om, at De var den lykk lige Indehaver af dette nyttige Instrument," bemæ kede Opdageren og nikkede grundende.

„Hør en Gang, Doktor, kender De en gamm Hestepasser, der hedder Bill Frost?"

„Om jeg kender den gamle Stabejs? Ja, det e en Karl med en glimrende Hesteforstand, men Flaske har altid været hans Ulykke!" udbrød Dyrlægen livli

„Hvornaar omtrent tror De, Deres Instrumentkass er bleven brudt op?" fortsatte Nick sine Efterforskni ger.

„Det maa være sket efter Klokken fire i Ga Eftermiddags. Da jeg paa dette Tidspunkt lagde nog Instrumenter ned, som jeg lige havde benyttet, va Kassen endnu urørt."

„Hvornaar saa De sidste Gang Bill Frost?"

„Det kan jeg sandelig ikke sige Dem med B stemthed. Men det er i hvert Fald ikke ret længe s

len. Jeg benytter ham nemlig ret ofte som Oppasser i min Sygestald, naar det gælder meget kostbare Dyr, der behøver sagkyndig Pleje."

„Frost ved vel, hvor De opbevarer Deres Instrumentkasse?"

„Ja, selvfølgelig. Jeg har ofte givet ham Nøgen, naar jeg i en Fart skulde have et Instrument med i Operationsstalden."

„Der er vel ikke nogen Mulighed for, at han ogsaa i Gaar har drevet rundt her i Stalden?" spurgte Opdageren.

„Men du gode Gud, Mr. Carter, De nærer da vel ikke Mistanke mod Bill Frost?"

„For at kunne nære Mistanke mod nogen bestemt maa jeg først trænge dybere ind i Sagen," svarede Nick undvigende. „Men jeg har mine Grunde til at søge at udforske, hvad Bill Frost har taget sig til i Gaar og i Dag."

„Det skulde virkelig gøre mig ondt, hvis der falder nogen Mistanke paa Frost," bemærkede Dyrlægen. „Efter min Mening er det værste, man kan bebrejde den gamle Mand, hans uforbederlige Drikfældighed. Den ganske vist har hans Optræden i den sidste Tid ikke huet mig rigtigt. Nu skal jeg imidlertid forhøre mig. Jeg har selv ikke været meget hjemme hverken i Gaar eller i Dag."

Faa Minutter efter vendte Doktor Morton tilbage med et bekymret Udtryk i sit venlige Ansigt.

„Det gør mig ondt paa Bill Frosts Vegne at maatte sige, at han har været her i Stalden i Gaar tidligt paa Eftermiddagen og igen mellem fem og seks og har opholdt sig her omtrent en Times Tid."

„Er det nemt at faa fat paa Deres Instrumentkasse?"

„Ja, det er ikke saa vanskeligt. Den staar nemlig altid her nede i Stuen —"

Dyrlægen blev afbrudt af et ungt Mennske, der kom ren til de tre Herrer og spurgte efter Dr. Morton.

Da denne gav sig til Kende, leverede Budet ham en lille Pakke og vendte sig om for at gaa.

Doktor Morton anmodede ham om at blive staaende, til han havde set, hvad Pakken indeholdt. Da han aabnede den op, fandt han til sin store Overraskelse den savnede Sprøjte deri.

„Hvor har De faaet den Pakke fra?" spurgte Nick den unge Mand i en skarp Tone.

„Henne paa det nærmeste Gadehjørne gav en Mand mig 50 Cents for at jeg skulde aflevere denne Pakke i Doktor Mortons egne Hænder," svarede det unge Menneske uden Betænkning.

Han forsikrede som Svar paa yderligere Spørgsmaal, at han aldrig havde set den Fremmede. Men da Chick blandede sig i Samtalen og gav ham en indgaaende Beskrivelse af Bill Frosts Ydre, erklærede Dyren straks, at den omtalte Mand havde svaret til denne Betegnelse.

Skønt Opdageren tvivlede om, at den Ubekendte endnu opholdt sig paa det nærmere betegnede Gadehjørne, sendte han dog Chick afsted med Drengen.

Men Nick, der imidlertid ligeledes havde taget Afsked med Dyrlægen, havde kun spaaet altfor rigtigt. Der var vidt og bredt intet Spor af Bill Frost, skønt de to Opdagere ufortøvet aflagde Besøg i samtlige Beværtninger i Nabolavet.

„Nej Nick, paa den Maade finder vi aldrig Manden," erklærede Chick. „Hvis Bill Frost virkelig har den Historie paa sin Samvittighed, saa holder han sig nok i Skjul i den nærmeste Fremtid."

„Ja, det kommer nu ganske an paa, om den gamle Rad tror sig mistænkt eller ej. Men da han i ethvert Tilfælde bliver betalt af en af de os bekendte Ophavsmænd til hele denne Sag, og da disse efter al Sandsynlighed opholder sig paa et eller andet Forlystelsessted, saa er det maaske ikke helt uberettiget at vente, at Bill Frost ogsaa vil være at træffe i deres umiddelbare Nærhed."

Chick var af samme Mening, og begge begav sig derfor ufortøvet til Tenderloin, hvor Levemænd af enhver Stand og Stilling plejer at søge deres offentlige Underholdning.

Da de bøjede ind paa Broadway, traf de Patsy.

„Jeg var netop ude at søge efter Dem, Mester," sagde den unge Opdager. „Ida og jeg fulgte efter Bernald og hans Ledsagerinder, da de forlod Væddeløbsbanen, til vi kom her til Broadway. Det yndige Kløverblad begav sig til en Restaurant her i Nærheden, og for faa Minutter siden traadte Ascott ind i Lokalet og satte sig hen til Bernald og hans Damer."

„Ascott!" udbrød Opdageren sagte. „Det er af stor Betydning. Ham burde Du ikke have tabt af Syne et Øjeblik, Patsy."

„Han bliver iagttaget af et Par Øjne, der ser lige saa meget som mine. Ida sidder derinde, og vender ikke sit Blik fra Herskaberne," svarede Patsy leende.

„Det er et større Held, end jeg havde ventet mig," erklærede den store Opdager.

„Chick, vi maa tilbringe Natten med at passe paa denne Ascott og se at finde hans Forbindelser. Hvad Dig angaar, unge Mand, saa begiv Du Dig tilbage til Ida. Og skulde I bemærke noget af særlig Betydning, saa lad os det vide."

Chick og jeg bliver i Nærheden af Restaurationen, saa længe Ascott opholder sig derinde."

Da Patsy havde taget Afsked med dem, sagde Nick forklarende:

„Jeg tænker mig, at Ascott i Løbet af denne Aften paa en eller anden Maade vil sætte sig i Forbindelse med den ene eller den anden af de Mænd, der har haft en Finger med i Spillet i Dag."

„Mener Du virkelig, at Ascott har Andel i Sammensværgelsen?" indskød Chick tvivlende.

„Det kan være, at han senere er kommet med i Spillet; men jeg tror ikke, at han hører med til de egentlige Ophavsmænd."

Det varede længe, inden Nick gav ham noget Svar. Først da de var naaet hen til Restauranten og havde stillet sig saaledes overfor den, at de med Lethed kunde holde Øje med Indgangsdøren, brød han atter Tavsheden.

„Jeg tror, Du har Ret, Chick," svarede han med dæmpet Stemme. „Men jeg er overtydet om, at der er en direkte Forbindelse mellem Ascott og Planens egentlige Ophavsmænd.

Ser Du, han kunde maaske have opdaget, at man ved et kunstigt Middel havde gjort hans Hest ubrugelig, dog selv om det var alt, hvad han vidste, saa kunde han jo dog redde sine Penge ved at trække Hesten tilbage i Tide.

Men hans Hest blev ikke bedøvet for at gøre den mindre værdifuld, men de tre Heste blev gjort uskadelige for at skaffe denne Outsider Tibbins en sikker Gevinst.

Men hvorfor væddede Ascott paa Tibbins? Det er jo et sikkert Tegn paa, at han med Bestemthed vidste — eller i det mindste kort før Løbets Begyndelse havde bragt i Erfaring, — hvad det var, der gik for sig. Og derved blev det ham muligt ikke blot at bevare sig selv og sin Beskytter Bernald for Tab, men oven i Købet at skaffe ham og sig selv en meget betydelig Gevinst.

Mig forekommer det sandsynligst, at han ganske vist først fik Kendskab til hele Affæren, da Sagen allerede for længe siden var i fuld Gang, men uden Betænkning tog Del i den og fremmede dens heldige Udfald, da han først vidste, hvad det drejede sig om."

Tilfældet vilde, at en af de mest bekendte Bookmakere i dette Øjeblik gik forbi de to Opdagere og standsede, da han genkendte Nick.

„Er det sandt, Mr. Carter," spurgte han efter at de første Hilsener var udvekslede, „at man har overdraget Dem Undersøgelsen af den smudsige Affære fra i Eftermiddags?"

„Ja, det er ganske rigtigt," svarede Nick kort. „Kan De maaske give mig noget Fingerpeg?"

„Ikke om selve Sagens Sammenhæng," svarede Bookmakeren leende. „Vi Bookmakere slap heldigt fra den Historie. Det var Publikum alene, der kom til at betale Gildet. Jeg kan ikke mindes, at der nogensinde tidligere ved et Løb er væddet saa mange Penge paa de tre Favoriter. Naturligvis strøg vi alle disse Summer ind, og de var mere end tilstrækkelige til at holde os skadesløs for vore Udbetalinger paa Tibbins, hvor vældige Odds end var."

„Blev der holdt meget paa Tibbins?" spurgte Opdageren.

„Nej. Det var netop det, jeg gærne vilde tale med Dem om. Alt i alt tror jeg ikke, at flere end seks Personer har væddet paa den Outsider. Ved sine høje Odds trak den naturligvis ogsaa en god Sum Penge ud af Ringen.

Men naar Privatkommissionærer afgør Væddemaalene, saa ved man selvfølgelig ikke hvormange Klienter de ræpræsenterer, thi et enkelt Indsats kan jo lig saa godt gælder for en som for tyve Personer.

Men jeg vilde gærne henlede Deres Opmærksomhed paa den Omstændighed, at de Kommissionærer som plejer at optræde for de rigtige Spillere, ikk har holdt en eneste Dollar paa Tibbins.

Hovedsagelig var det med Undtagelse af Jimm O'Neil lutter Fremmede, der insdskød Penge paa Tibbins.

Jeg har under Haanden indhentet Oplysninge og har faaet konstateret, at foruden denne O'Neil va der fire Mænd, der havde travlt med at vædde, og d indskød ti eller tyve Dollars paa Tibbins, saa tid Bookmakerne vilde tage imod dem, til Flaget faldt I Særdeleshed blev der lagt Mærke til en forhenværend Bookmaker ved Navn Big Charlie, der paa Grund a grove Bedragerier er blevet udelukket fra Totalisatoren."

„Var der nogen videre Tale om Afslutningen a disse Væddemaal i Ringen?" spurgte Chick.

„Nej, intet Menneske tænkte i hvert Fald pa Muligheden af et forud afgjort Løb. Vel omtrent e Kvarters Tid før Løbet forlød det, at de tre Favoriter var blevet syge, og det øvede naturligvis en uhel dig Indflydelse paa Totalisatorspillet.

Der var adskillige, der for at sikre sig ogsaa hold paa andre Heste, men alle disse Væddemaal gik j ogsaa i Vasken ved Tibbins Sejr.

De Beløb, der var holdt paa den, kunde ikke for bedre dens Chancer ; — indtil Flaget faldt, blev de overalt betragtet som en haabløs Outsider, og derfo blev Odds ikke lavere paa den."

„Naa, ja, men I Bookmakere har jo ikke tabt noget hvorfor tager De Dem saa den Sag saa nær?" spurgte Nick smilende.

„Det er da klart nok! Hvem er det, der ind bringer os vore fleste Penge. Sandelig ikke de ind viede Sportsmænd med deres store Væddemaal. Den maa vi saamænd altfor ofte betale saa store Beløb, a det er til at blive sort fortvivlet over. Nej, vor Malke ko er den store Mængde, som retter sine Indskud efte Avisernes Tips eller stoler paa deres egen Hestefor stand, og bliver det store Publikums Tillid først fo Alvor rokket, saa gaar sandsynlig alle vi Bookmaker i Hundene med det samme. Af den Grund vil jeg gøre mit til, at den Svindel fra i Middags skal blive opdaget."

„Det forstaar jeg saa godt. De skulde da vel ikk vide, i hvis Ærende O'Neil har foretaget sine Ind skud?"

„Aldeles bestemt kan jeg ikke sige det, Mr. Carter men jeg har mine Formodninger — ogsaa med Hensyn til Big Charlie, med Tilnavnet Karl den Store."

„Hvad vilde De nu sige, hvis jeg fortalte Dem at Ejeren af den ene af de tre Favoriter har holdt paa Tibbins?" spurgte den store Opdager.

„Selvfølgelig er den Fyr med Hud og Haar indviklet i Komplottet, og O'Neil og Big Charlie er hans Straamænd," svarede Bookmakeren og brast i Latter. „Til alt Held for os var der ikke megen Stemning for Tibbins, ellers havde vi Bookmakere siddet net i det. Det skulde glæde mig, om De kunde tage de Karle ved Vingebenet. — Farvel, mine Herrer!"

Kort efter at Bookmakeren havde fjærnet sig, traadte Ascott i største Hast ud af Restaurationen og saa paa sit Ur, som om han havde forsinket sig paa Vejen til et aftalt Møde.

Han vendte sig mod Byens østlige Kvarterer, og de to Opdagere fulgte ham med samme Ilfærdighed, som han selv lagde for Dagen.

Langt om længe begav Ascott sig ind i et lille Hotel garni, der laa i kort Afstand fra Madison Square og plejede at blive benyttet af Folk med temmelig beskedne Midler.

„Hvad skal det nu betyde?" udbrød Chick.

„Det maa vi se at finde ud af," svarede hans Chef. „Jeg kender Hotellet; det har en stor Del af sine Kunder i Cirkuskredse. Men jeg har hidtil ikke vidst af, at Sportsmænd ogsaa søgte det. — Men i alle Tilfælde kan vi kun forfølge Ascott, hvis vi forklæder os. Han kender os jo nu af Udseende."

Et beluret Stævnemøde.

De to Opdagere havde næppe fuldendt deres Forklædning, som de havde foretaget i en mørk Port i Nærheden, før de fik Øje paa Patsy, der kom gaaende paa det andet Fortov og ivrigt saa sig om til alle Sider

„Det lader til at den Lille søger efter os; jeg vil dog give ham et Vink," sagde Chick.

Han skyndte sig over Gaden og vendte straks efter tilbage sammen med Patsy, der nok saa snildt havde fulgt de Rødkridtsmærker, som de to Opdagere havde betegnet deres Vej med, og paa denne Maade havde han fundet deres Opholdssted.

„Hvad nyt, Du Smaa?" spurgte Nick Carter.

„Ikke paafaldende meget, Mester," svarede Patsy. „Ida har sendt mig herhen. Jeg skulde meddele, at Bernald endnu sidder i Restauranten med det ene af Pigebørnene, og at hun derfor ogsaa bliver der for maaske at faa noget mere at vide.

Den anden er gaaet sin Vej. Hun traf en Afale med Ascott og lader til at have Hemmeligheder med ham. — Hun kalder sig Ada Morena eller et lignende paataget Teaternavn. Men jeg kender godt den Kellner, der servere for os, og han sagde mig, at hun kommer meget der i Restauranten — og hun er absolut ikke fint Papir. — Nej," tilføjede Patsy med en foragtelig Haandbevægelse, „hendes Fader er et fordrukkent gammelt Subjekt — en bortjaget Staldkarl —"

„Naa, nu begynder det at klare op — hendes Fader hedder maaske Frost?" afbrød Nick ham leende.

„Ja, det hedder han virkelig, efter hvad Kellneren sagde mig. Men hvor kan De vide det fra, Mester?" sagde Patsy med uskrømtet Forbavselse.

„Aa, det kunde jeg tænke mig til! — Men ser Du, Du Smaa, din Meddelelse er Guld værd! — Sagde Du ikke, at Ada Frost traf Aftale med Ascott?"

„Jo, meget rigtigt! Det hørte Ida ogsaa. Og jeg ved, hvor Ada bor!"

„Ser man det; det var jo udmærket. Saa begiv Dig hen til hendes Bolig og søg at gøre Dig bekendt med Omgivelserne der. Ascott er der ovre i Hotellet. Hvad han har der at gøre, ved vi ikke; men det finder vi nok snart ud af."

Efter at Patsy i e n Fart havde opgivet Ada Frosts Adresse, ilede han videre, medens de andre roligt blev staaende i Skygge af Porten, hvorfra de uden Vanskelighed kunde holde Øje med Hoteludgangen.

Snart efter saa de, at Ascott opholdt sig i Hotellets Forhal. Han kom hvert Øjeblik hen i Døren og spejdede ned ad Gaden til begge Sider med utaalmodig Forventning.

Men vel en halv Time forløb, før den ventede syntes at vise sig.

Saa traadte Ascott ud paa Gaden og gik med med raske Skridt hen mod en ældre Mand, der let dinglende nærmede sig Hotellet.

De mødtes begge under en Gadelygte, saa at de to Mænds Skikkelser traadte skarpt frem i Skæret fra det elektriske Lys.

„Ved Du hvad, Nick, jeg vil lade mig hænge, om ikke den Drukkenboldt der er Bill Frost," erklærede Chick, der som sædvanlig traf Sømmet paa Hovedet med sin Bemærkning.

Men Mesteren gav ham ikke noget Svar, thi et venligt Tilfælde indgav de to iagttagne Personer den Tanke at trække sig tilbage til den Port, hvis uigennemtrængelige Mørke skjulte de to Opdagere.

Udenfor Porten var Gaden temmelig svagt oplyst, og her blev Ascott staaende med den Mand, hvis Komme han havde ventet med saa øjensynlig Utaalmodighed.

„De behøver ikke at tælle Pengene," hørte de Ascott sige. „Der er det dobbelte af det Beløb, vi oprindelig er kommet overens om. De har opført Dem honnet overfor mig, derfor har jeg ogsaa vist mig dobbelt erkendtlig overfor Dem.

Men hvis De en anden Gang igen faar et saadant Stykke Arbejde at udføre, saa maa De helst give mig et Vink om det lidt tidligere; i Dag var det med

Nød og Næppe, at jeg i sidste Øjeblik kunde undgaa et skæbnesvangert Træf."

Med disse Ord ilede Ascott videre og lod Manden blive staaende alene tilbage.

De to Opdagere saa den anden, som de havde Grund til at antage for Bill Frost, forsvinde ind ad Hoteldøren og blev straks enige om, at Chick skulde følge efter ham, medens Nick selv paatog sig at holde Øje med Ascott.

At Patsys Oplysning havde været rigtig, fremgik af den Retning, som Sportsmanden slog ind paa.

Det var ikke til at tage fejl af, at han var paa Vej for at besøge den lille Statistinde med det højfornemme Artistnavn.

Ascott forsvandt ogsaa ganske rigtig i det af Patsy betegnede Hus.

Opdageren havde gærne fulgt ham derind, hvis ikke en Del Mænd og Kvinder, der sad og passiarede sammen paa Trappetrinene, vilde have lagt Mærke til ham og forundret sig over hans Optræden.

Medens Nick Carter tvivlraadig blev staaende og spekulerede paa, hvorledes han bedst skulde slippe ind i Huset uden at vække en for ham selv mindre behagelig Opsigt, følte han pludselig, at der var en, der tog ham i Armen.

Ved Siden af ham stod Patsy med sit mest smilende Ansigt.

„Mester! Er den Mand Mr. Ascott? — Jeg mener den Mand, der gik ind i Huset her overfor?"

„Ja, selvfølgelig!"

„Naa, ja saa er hele Historien jo tydelig nok. Det er ogsaa den samme Mand, der aftalte at mødes med Ada i hendes Bolig, og nu er han altsaa derinde."

„Gid jeg kunde krybe i et Musehul og høre, hvad de taler om!" brummede Nick ærgerlig, da han endnu ikke saa nogen Udvej til at slippe ind i Huset.

„Vilde De virkelig gærne det?" spurgte Patsy med en overmodig Latter. „Ja, De er ganske vist uopnaaelig i den Kunst at forklæde Dem, kære Mester, men en Mus formaar De dog næppe at skabe Dem om til. — Men hvad gælder det? — Jeg skal skaffe Dem en fortræffelig Lejlighed til at iagttage dem paa nærmeste Hold."

„Patsy, jeg kunde gærne forgylde Dig!" udbrød den store Opdager. „Men hvorledes vil Du bære Dig ad med det?"

„Følg De kun efter mig, Mester, saa skal jeg forklare Dem det undervejs, og paa den Maade spilder vi saa lidt Tid som muligt!" hviskede Patsy.

Og med disse Ord ilede han ned ad Gaden, fulgt af sin Chef.

De gik ind i et af Hjørnehusene i Karréen. Her var der en Beværtning, og som Følge deraf stod der endnu en Sidedør aaben til Trods for den sene Aftentime.

I en Fart smuttede Patsy, fulgt af Nick Carter gennem Gangen og op ad den mørke Trappe.

Intet Ord veksledes mellem de to, før de havde naaet den øverste Etage og ved Hjælp af en Stige havde skaffet sig Adgang til Taget igennem et Loftsvindue.

Taget var som alle de andre Hustage i Karréen ganske fladt og benyttedes af Husbeboerne til at tørre Tøj paa.

„De sendte mig jo i Forvejen, Mester, for at jeg skulde studere Husets Omgivelser en lille Smule," sagde Patsy nu med et forslagent Smil.

„Det var for Resten heller ikke særlig vanskeligt! Jeg fandt snart ud af, at den lille Teaterdames Bolig ligger til Gaarden, og at Vinduerne altsaa vender her ud imod.

Men paa den samme Mur er Brandstigerne anbragt, som fører fra Taget lige ned til Jorden. Vi har altsaa ikke andet at gøre end at springe fra Taget ned paa den øverste Balkon og saa benytte Stigen.

Jeg har allerede i Forvejen kastet et Blik ind i Miss Adas Dagligstue; det lader sig nemlig meget nemt gøre.

Ganske vist er Gardinerne trukket tæt sammen; men jeg har tilladt mig at skyde et af de nederste Vinduer lidt i Vejret, saa at jeg fra Balkonen kunde overse hele Værelset.

De skal selv faa det hele at se. Det fortjener forøvrigt al Agtelse. Hele Udstyrelsen er ekstrafin, — Miss Ada har en udmærket Smag — og hendes Ven Ascott i ethvert Tilfælde en rummelig Pengepung.

Men kom nu, Mester, Forestillingen er vist allerede begyndt!"

Med inderlig Beundring for sin „Yngstes" Skarpsindighed, der paa en saa simpel og let Maade havde overvundet en tilsyneladende uoverstigelig Hindring, fulgte den berømte Opdager efter sin værdige Elev.

For en øvet Gymnastiker som Nick Carter var det blot en Bagatel, da de havde naaet det rigtige Tag, at springe fra dette ned paa den øverste Balkon og derfra uden Støj at klatre ned ad Stigen til anden Etage.

Ud til Gaarden laa samtlige Bygninger i Mørke. Lige overfor Husrækken strakte der sig en lang Fabriksbygning, som kun blev benyttet om Dagen, og hvis Vinduer ved svære Jærnskodder skærmedes mod Indbrudstyve.

Af den Grund kunde de to Opdagere opholde sig paa deres Spejderpost uden at løbe Fare for at blive iagttaget.

Patsy havde gjort et udmærket Forarbejde. Uden nogen Vanskelighed kunde han og hans Chef uhindret kigge ind gennem den nederste haandsbrede Vinduesaabning og saaledes paa en Gang overse hele Værelset og lytte til den Samtale, der førtes.

Patsy havde ikke været for overdreven i sine Udtalelser, thi den af forskellige Lamper oplyste Dag-

Sigstue var ikke blot meget hyggelig, men ligefrem yderst elegant udstyret.

Et pragtfuldt stort Tæppe dækkede Gulvet; bløde Divaner indbød til Hvile, kostbare Møbler stod langs Væggene, der var smykket med smagfulde Billeder — kort sagt, det var et saa fortryllende Hjem, som en lille Skuespillerinde med ti Dollars om Ugen i Fortjeneste vel kunde ønske sig.

To Personer befandt sig i Værelset. De sad overfor hinanden ved et Bord.

Den ene var en smuk, men paafaldende elegant klædt ung Pige, der sad med Hatten paa og iført Spadseredragt.

Uden Vanskelighed genkendte Nick Carter hende som den ene af Bernalds Ledsagerinder fra om Eftermiddagen.

Den Mand, der sad overfor hende, var Ascott, hvis mandigt smukke, men noget udlevede Ansigt belystes klart fra Lysekronen i Loftet.

„Ja, min Skat, det gør mig ondt, men jeg kan kun blive her nogle faa Minutter," hørte de ham sige. „Jeg kom blot herhen for at dele min Lykke med Dig. Endnu i Aften maa jeg hen i Staldene — og det saa snart jeg kan komme afsted —"

„Det var da ogsaa ærgerligt; jeg havde nu glædet mig saa meget til i Aften," sagde Ada surmulende. „Kan Du ikke indrette Dig paa en anden Maade?"

„Nej, det er fuldstændig umuligt, Kære — men her har Du lidt at trøste Dig med. Tusind Dollars kontant, Ada! — Jeg svømmer i Penge i Aften, ligesom en Fisk i Vandet. Men paa et hængende Haar var jeg kommet i en slem Klemme. Kun min Aandsnærværelse frelste mig fra en ubehagelig Forlegenhed."

„Hvorledes gik det egentlig til, Tom?" spurgte Ada. „Jeg hørte Dig og Bernald tale sammen om det, men jeg kunde ikke rigtig blive klog paa, hvad I sagde."

„Hele Sagen er simpel nok!" svarede Ascott, idet han med en selvtilfreds Mine tændte sig en Cigar. „At Mr. Bernalds Heros maatte vinde, var jo aldeles ubestrideligt. — Der gives nemlig ikke en bedre Hest i hele Amerika.

Jeg havde derfor væddet hver en Cent, jeg kunde skrabe sammen, paa denne glimrende Væddeløber. — Tænk Dig derfor min Forfærdelse, da din Fader et Kvarters Tid før Væddeløbet trækker mig til Side og hvisker til mig, at han har faaet opsnuset, at en eller anden har doktoreret paa de tre Favoriter for Tredjemands Regning!"

„Hvad skulde det nu betyde?" spurgte Pigebarnet med en misfornøjet Panderynkning.

„Jo, ser Du, mit Barn, Papa Frost har fusket Dyrlægen lidt i Haandteringen. Han har oven i Købet brugt hans egen Sprøjte," forklarede Ascott leende. „Han sørgede simpelt hen for, at de tre Favoriter maatte tabe. Mig var han saa venlig at give et Vink, for at jeg kunde sikre mig i Tide. — Jeg maatte give ham mit Æresord paa, at jeg ikke vilde nævne Ophavsmandens Navn til nogen!"

„Den Gamle skal dog ogsaa altid rode sig ind i Vanskeligheder!" raabte Ada i en Tone, der just ikke vidnede om megen datterlig Ærbødighed. „Altid ligger han mig til Byrde med sit Drikkeri — og nu laver han oven i Købet den Slags Historier!"

„Din Gamle han er god nok, Ada! — — Men for at komme til Sagen — han fortalte mig Navnet paa den egentlige Opfinder af Ideen, og hurtig som Lynet stak jeg naturligvis hen til ham og gav ham det Valg, enten at rykke ud med hele Planen eller at faa Lov til at opleve en Skandale saa stor, som den endnu aldrig har været set paa Væddeløbsbanen.

Naa, saa gav han mig jo de nødvendige Oplysninger. Jeg havde lige akkurat Tid nok til at fortælle det til Bernald, der jo, som Du ved, er Ejer af de Heste, der løber under mit Navn, og til at faa ordnet de nødvendige Indskud paa Tibbins gennem O'Neil og Big Charlie, saa faldt Flaget allerede, og det ærede Publikum blev taget ved Næsen paa den skønneste Maade, man kan tænke sig."

„Saa har I altsaa alligevel gjort et godt Kup?" spurgte Ada leende.

„Ja, vi har sandelig ingen Grund til Misfornøjelse. For Bernald holdt jeg 2000 Dollars paa Tibbins; jeg selv fik da stillet 500 Dollars til paa Benene. Og Du har jo vundet 3000 Dollars, din lille Heks!" tilføjede han med en fornøjet Latter.

„Saa er den Gamle altsaa stolt kørende igen en lille Tid?"

„Ja, det forstaar sig. Jeg lod mig jo ikke lumpe, men gav ham tusind Dollars i Stedet for de femhundrede, vi havde truffet Aftale om.

Jeg maatte vente saa længe paa ham i det lille Hotel i Madison Square, ellers var jeg kommet meget tidligere hen til Dig. — Da var han for Resten allerede temmelig overkørt."

Det foragtelige Udbrud, som den unge Pige ofrede paa sit fraværende Ophav, vilde rimeligvis have lydt mindre tiltalende i dennes Øren, og ude paa Balkonen stødte Patsy til sin Chef med en undertrykt Latter.

„Naa, Du Lille, nu maa jeg afsted. Jeg har endnu meget at gøre. I Morgen har vi igen en sikker Vinder, der skal løbe, og jeg maa nok lukke Øjnene godt op. Hvis din Fader ikke havde været i Dag, saa var vi blevet taget slemt ved Næsen af den Røverbande!"

„Ja, men hvem er da egentlig Ophavsmanden til det Hele?" spurgte Pigebarnet.

„Det kan jeg ikke sige Dig, min Skat. Jeg har en Gang for alle givet mit Æresord, — og for Resten ved jeg det ikke selv!" tilføjede Ascott leende.

„Du sagde jo for et Øjeblik siden, at Du havde sat Manden Kniven paa Struben!"

„Ja, det har jeg ogsaa, Kære; men det var bare den Mand, der havde underhandlet med din Gamle om denne kildne Affære. — Han er Træner ved en

af Væddeløbsstaldene. — Navnet kan det jo være lige meget med.

Men han er jo ogsaa blot Straamand, og hvem der staar bag ved ham, det kender jeg ikke noget til. Derfor er jeg ogsaa Pokkers urolig. Thi selv om jeg naturligvis ikke sagde til Manden, at din Gamle havde sladret af Skole, saa kan han vel nok halvt om halvt tænke sig til det selv, og saa skal han jo nok vogte sig for at benytte Papa Frost i den nærmeste Fremtid.

I Morgen har vi atter Væddeløbsdag, og selvfølgelig vædder jeg igen hver en Cent, jeg ejer. — Derfor gælder det om at have Øjnene med sig, at man ikke dumper i en Fælde!"

Da de to Opdagere saa, at Ascott stod i Begreb med at tage Afsked, forlod de deres Spejderpost lige saa ubemærket, som de var kommet.

Oppe paa Taget sagde Nick Carter:

„Naa ja, denne Ascott kan vi nu foreløbig lade løbe; hans Forretninger kommer jo ikke os ved, saa meget mere som vi nu ved, at han ikke kender mere til de egentlige Anstiftere end vi selv. Det samme gælder ogsaa Bernald. Det er jo ene og alene Ascotts Foretagsomhed, der har reddet ham for et slemt Uheld."

„Naar vi nu bare kunde finde denne Bill Frost!" sagde Patsy, der var lutter Fyr og Flamme. „Jeg havde den største Lyst til at ringe paa Miss Adas Dør og under et eller andet Paaskud forhøre mig om hendes hæderværdige Papas Adresse."

„Det behøves ikke, Du Smaa," svarede den store Opdager smilende. „Vor Ven Frost har Chick været saa elskværdig at paatage sig at vaage over.

Men vi maa i alle Tilfælde prøve paa, om det skulde lykkes os allerede i Nat at faa denne fortræffelige Gentleman til at lukke Døren op. — Det skulde undre mig meget, om han med sit grundige Kendskab til alle Væddeløbsforhold ikke skulde vide Navnet paa de Herrer, i hvis Ærinde han har udført den Skurkestreg, som de gennem deres Straamand opfordrede ham til."

En stor Gevinst.

Da Nick Carter og hans Elev havde naaet det lille Hotel i Madison Square, hvor de ventede at træffe deres Kammerat, fandt de paa Fortovet et Mærke med Rødkridt, der underrettede dem om, at Chick i Mellemtiden havde begivet sig videre for at forfølge sin Mand.

Ved Hjælp af de med regelmæssige Mellemrum anbragte Kridtmærker var det meget let for den erfarne Opdager at følge den Retning, Chick var slaaet ind paa.

Da de endelig bøjede ind i en Sidegade i Tenderloin, hørte de en velbekendt Fløjten og straks efter dukkede Chick frem fra en Gadedør, hvor han havde holdt sig i Skjul.

„Alt i Orden!" svarede han, da Mesteren med faa Ord havde gjort ham bekendt med Resultatet af deres sidste Undersøgelser. „Vor Mand opholder sig derovre paa Hjørnet i Beværtningen. Han har allerede taget sig et ordentligt Bæger!"

„Er det nu virkelig ogsaa ham?" spurgte Nick med en betænkelig Mine.

„Ja, vel er det ham. Natportieren i det lille Hotel fortalte mig meget aabenhjærtigt, at vor gode Ven Frost, som derhenne udgiver sig for Træner, har et lille Værelse paa Kvisten."

„Naa ja, saa kan Sagen jo uhindret gaa sin Gang," svarede den berømte Opdager paa sin tørre Maade.

„Lav nu lidt om paa Jeres Ydre, Chick og Patsy, og følg saa efter mig. Men tal ikke til mig, naar I kommer ind i Beværtningen!"

Med disse Ord gik den store Opdager i Forvejen, og hans to unge Hjælpere kunde ikke bare sig for Latter, da de fulgte ham med Blikket, thi Nick dinglede afsted som en i højeste Grad omtaaget Person, der blot instinktmæssigt har en dunkel Følelse af den rette Vej, og et Minut efter tumlede han mod Døren til Beværtningen henne paa Hjørnet.

Kort efter ankom hans to Kammerater, der skyndsomst havde foretaget den nødvendige Forandring i deres Ydre.

Saa snart de traadte ind, fik de Øje paa Nick, der lænede sig til Disken, tilsyneladende stærkt medtaget af et betydeligt Kvantum Drikkevarer.

Der var adskillige Gæster i Knejpen. Bill Frost stod ved den modsatte Ende af Disken og passiarede med to andre Mænd.

Ved disses Indtræden hørte de Nick med hæs Stemme udslynge pralende Tirader om, at han skulde sørge for en glad Aften til dem alle sammen, og det skulde gaa saa muntert til, at Huset sprang i Luften for at deltage i den fælles Lystighed.

Han gjorde Fordring paa at ville traktere alle de Tilstedeværende med en Omgang, og da han saa Chick og Patsy træde ind, raabte han dem i Mode med lallende Tunge:

„Kom kun indenfor, Kammerater, og sig bare et lille Ord til Opvarteren her, saa han kan høre, at I vil være med i Lavet!"

Paa samme familære Maade opfordrede han ligeledes de andre tilstedeværende Mænd til at tage sig et Bæger paa hans Regning.

„Har De virkelig saa rigelig med Penge, at De ved Djævlens Vold og Magt maa af med dem?" spurgte Opvarteren leende.

„Penge! — Om jeg har Penge?“ svarede Nick. „Ja, De kan bange paa, at jeg har Penge.“

Med disse Ord stak han Haanden i Lommen og fremtog en tyk Rulle Banknoter, som han pralende viftede med til alle Sider.

„Jeg har i Dag vist de Æsler paa Væddeløbsbanen, hvordan man skal vædde paa Heste,“ vedblev han grinende. „Jeg siger Jer, Drenge, jeg har vundet fyrre for en! — Kom nu her og fugt Ganerne lidt til Ære for mig.“

„Hvor har De været til Væddeløb?“ spurgte Opvarteren, idet han atter fyldte Glassene.

„I Morrispark — fyrretyve Dollars for en eneste! Ja, saadan skal den Madpose skæres! — Ser I, her ligger en Tier, den skal drikkes op — og naar den er forbi, saa kommer der en anden Tier i Stedet for, — og saa kommer der endnu en lille rar Tier — Død og Helvede, Kammerater! Det skal gaa lystigt til i Aften!“

„Naa, ja, mig kan det være et og det samme,“ erklærede Opvarteren. „Stik kun paa Varerne, mine Herskaber. Det koster ikke noget — og Øl er der nok af i Fadet!“

„Øl!“ raabte Opdageren med knusende Foragt. „Nej, Vin, gamle Dreng, — kom med Vin — Øl har vi sgu faaet nok af.“

„Nej, ved De hvad, Sir,“ sagde en rødhaaret Irlænder. „Jeg har nu saa længe ønsket mig at komme til at drikke den fineste Whisky af Ølglas.“

„All right, saa lad enhver drikke, hvad han har Lyst til,“ sagde Nick opmuntrende til de andre. „Men smag godt paa Varerne. Pengene skal rulle.“

„Hejda, gamle Ven,“ raabte Opvarteren til Bill Frost. „Gav Odds fyrretyve i Morrispark i Dag? — Det var som Fanden — det skulde jeg bare have vidst.“

„Sludder og Vrøvl,“ svarede den Adspurgte kort. „Odds var ikke oppe paa fyrre en eneste Gang.“

„Jo, Odds var fyrre!“ raabte Nick ivrigt med gennemtrængende Stemme, idet han banede sig Vej mellem de ved Skranken staaende Mænd hen til Bill Frost.

„Odds var fyrre, og ærbødigst Undertegnede var den lykkelige Vinder.“

„Hvad skulde det være for en Hest?“ brummede Frost overlegent.

„Tibbins hedder Krikken, og en Satan til at bruge sine Ben er den.“

Med disse Ord slog Nick saa haardt i Skranken, at Glassene klirrede.

„Unge Mand,“ sagde Frost roligt, „paa den Hest gav Odds tredive for en.“

„„Fyrre var det — fyrre,“ brølede Nick Carter. „Hvis De ikke kan forstaa det, gamle Herre, saa er det vist bedst, De klarer Begreberne lidt med Whisky. Det er mig, der har gjort den Forretning.“

„Hvor meget holdt De da?“ spurgte Bill Frost nu,

„Ti Dollars — ti Dollars siger jeg, gamle Medborger.“

„Og hvormange betalte Bookmakeren Dem saa?“

„300 Dollars — og ikke en Cent mindre. Fyrre Gange ti Dollars — det giver 300 Dollars paa en Prik,“ svor Nick og understregede hvert Ord med et vældigt Slag i Skranken.

„De gør vist bedst i at se at faa Deres Skolepenge igen, unge Mand,“ sagde Bill tørt. „Tredive Gange ti det er trehundrede, og det var ogsaa tredive for en.“

„Nej Sir,“ paastod Nick med en drukken Mands Stædighed. „Odds var fyrre,“ skreg han, idet han med den højre Haand skrev Tallet i Luften.

„Jamen Menneske dog, havde Odds været fyrre, saa maatte De jo have vundet 400 Dollars,“ brummede Frost under de Omkringstaaendes skrallende Latter.

„Men for Resten,“ vendte han sig til Opvarteren, „saa er det ellers meget rigtigt, hvad den unge Mand siger. „Tibbins, den Outsider gav virkelig 30 for en. Men sig mig en Gang, hvordan gik det til, at De kom til at vædde paa Tibbins?“ spurgte han og drejede sig atter om mod Nick.

„Jo, det er ganske simpelt. Jeg hørte, at Heros havde faaet Knæhaserne skaaret over, og saa tog jeg de største Odds, jeg kunde faa.“

„Ja, der ser man igen, at de dummeste Bønder faar de største Kartofler,“ raabte Frost i en foragtelig Tone.

„Her kommer saadan en Dumrian, der ikke en Gang kan tælle Odds og holder nok saa enfoldigt paa den daarligste Hest af dem allesammen, og saa gaar han Gud hjælpe mig hen og faar sine Penge tredivefold igen. Og alligevel forstaar han sig ikke mere paa Væddeløb end et Svøbelsesbarn.“

Men saa let lod Nick Carter sig ikke afvise i sin paatagne Rolle som Drukkenboldt. Han blev stadig ved at vifte den gamle Staldkarl om Næsen med sine store Rulle Banknoter og søgte med Opbud af en larmende Veltalenhed at over tyde ham om, at han trods alt, alligevel havde faaet fyrre for en.

Langt om længe tabte Bill sin altid ret sparsomt tilmaalte Taalmodighed.

„Hold dog Mund med din Hesteforstand,“ afærdigede han det paatrængende Vrøvlehoved, idet han tabte sin Selvbeherskelse.

„Du kender jo ikke mere til Hestevæddeløb end Spyttebakken der i Krogen. Hvad der lykkedes Dig i Gaar, det vil ikke lykkes Dig en Gang til i hundrede Aar. Det er ikke hver Dag, der flyver Dig stegte Duer i Munden, min Ven. — Det var aftalt Spil, ser Du — og det har Du haft Fordel af uden at vide det. — Er Du nu med?“

„Sludder,“ snærrede Nick krænket. „Nej Hesteforstand var det, og ikke aftalt Spil. — Hvad skulde det saa være for noget, din — din Væddeløbsprofessor.“

„Fjols, som Du er. Hvis man klasker Dig op ad

Væggen, saa bliver Du hængende af bar Dumhed," raabte Staldkarlen, der nu var tirret til det yderste.

„Naturligvis var det aftalt Spil — for at Tibbins skulde vinde. — Hvis der ikke var blevet fingeret lidt ved de tre Favoriter, saa havde han allerede efter den første halve Mil ikke kunnet se mere end Halen af dem."

„Hahaha!" lo Nick udfordrende. „Det er vist bedre, Du prøver paa at faa dine Lærepenge tilbage. Heros og Skivo, det er et Par Skraldemandsøg — Rakkermære er de — ja, det er netop det, de er — Krikker, der ikke en Gang kan flytte Benene. Der er kun en Væddeløber i hele Amerika, og den hedder Tibbins —!"

Bill Frost lo forbitret og spruttede af Harme, idet han vendte sig til Opvarteren og sagde:

„Der har aldrig været løbet et saa sløjt Løb som i Dag — med saa ussel en Tid. Og den Dumrian der sprang med lukkede Øjne lige ind i Smørhullet. Heros var blevet doktoreret og faldt bedøvet om midt paa Banen, og Skivo og den tredje sikre Vinder naaede ikke en Gang med i Opløbet. — De er blevet bedøvet alle tre."

„Det er vist Dem, der er bedøvet, gamle Herre," raabte Nick med en skraldende Latter. „Hvem skulde have bedøvet de Krikker. De blev maaske først t[illegible] hen i Beværtningen og fik et Par Spande Whisky at drikke, hvad, ærede Samtidige?"

„Ha, hvis jeg bare vilde, saa skulde jeg snart gøre Dig klogere," knurrede Frost, hvem de rigelige Drikkevarer og det tilbagetrængte Raseri næsten havde gjort ganske utilregnelig.

„Gøre mig klogere?" gentog Nick med en forslagen Latter. „Saa har De maaske været med til den Affære, siden De med Djævlens Vold og Magt vil gælde for at vide saa god Besked. For at gøre andre klogere, saa maa man selv have en lille Smule inde."

„Ja, paa den Maade spørger man Børn ud," svarede Bill Frost og brystede sig. „Kan De maaske nægte Rimeligheden af, at saadan en erfaren Sportsmand som jeg har mere Hesteforstand i min lille Finger, end De i hele Deres Krop?"

„Hør, min lille rare Ven, saa kunde vi to jo lave os en net lille Forretning i Fællesskab," sagde Opdagageren og trak den modstræbende Staldkarl med sig hen ved det ene Hjørne af Bordet.

„Saa — hvorledes det?"

„De giver Tips, og jeg staar for Pengene," pralede Nick. „Saa kan vi snart tage hele Banden ved Næsen."

Medens Opvarteren paa Nicks Vink atter fyldte Glassene for alle de Tilstedeværende, lod den gamle Staldkarl sig virkelig af den snu Opdager trække med hen i en uforstyrret Krog, hvor de begge satte sig ned.

Mændene ved Disken havde kun Opmærksomheden henvendt paa deres Drikkevarer, medens Chick og Patsy derimod ikke et Minut tog deres Øjne bort fra de to henne i Krogen, thi de forstod, at deres Chef ufortøvet havde forandret sin Angrebsplan og ikke mere spillede beruset.

Pludselig sprang Frost op fra Stolen med et hæst Brøl, sank atter ned, men fo'r efter et Øjebliks Forløb paany i Vejret og stirrede paa Opdageren med et vildt og forstyrret Blik.

Den uventede Forskrækkelse havde aabenbart gjort ham ganske ædru.

Nick gav sine to Kammerater et umærkeligt Vink om at være ved Haanden, i Tilfælde af at Manden skulde henvende sig om Hjælp hos de andre Gæster i Lokalet. Ligesaa ubemærket stillede Chick og Patsy sig op mellem Skænken og det lille Bord, ved hvilket deres Chef sad med den gamle Staldkarl.

„De tager fejl, Mr. Carter, De tager aldeles fejl," hørte de nu Bill Frost forsikre. „Det er ikke sandt, jeg har ikke givet Hestene nogen Indsprøjtning."

„Jo, det har De nu alligevel gjort — det kan ikke nytte at nægte det," erklærede Nick roligt. „Mer; De gør bedst i at holde Dem selv lidt i Tømme. De ligger i Deres egen Interesse at faa ordnet den Sag ganske stiltiende."

„Ja, men jeg giver Dem mit Æresord, Mr. Carter. Jeg har ikke været med i den Affære, jeg kom først paa Spor efter den, da hele Historien allerede var afgjort."

„Naa, ja, det kan vi jo ogsaa sige," svarede Opdageren leende, „men De lod dog Deres Opdagelse gaa videre til Ascott."

Forbløffet og rædselslagen stirrede den Gamle paa ham uden at kunde faa et Ord over sine Læber.

„Kom nu bare ikke med Udflugter. De opholdt Dem i Staldene mellem elleve og tolv i Formiddags, og Indsprøjtningerne blev foretaget kort før tolv."

„Nej," forsikrede Frost med største Alvor, „jeg havde lige faaet Færten af, hvad der skulde gaa for sig; og jeg gik blot hen i Staldene for at se efter, om Hestene allerede havde faaet deres Dosis."

Den store Opdager var lige ved at sige Bill Frost op i hans aabne Ansigt, at han havde stjaalet den store Sprøjte fra Doktor Mortons Instrumentkasse og atter havde leveret den tilbage, da han havde fuldført sin forbryderiske Gærning. — Men han betænkte sig, thi han indsaa, at han her stod overfor en meget snu Modstander, der nu var blevet advaret og allerede var klar over, at der ikke forelaa direkte Beviser imod ham, men blot mere eller mindre løse Formodninger, og at man her havde opstillet en Fælde for ham for at lokke ham til at plapre ud med Hemmeligheden.

„Naa ja, det skal vi nu nok komme til Klarhed over," svarede Nick derfor smilende. „Men det glæder mig, i alle Tilfælde at have gjort Deres ærede Bekendtskab, Mr. Frost. Kom De nu hen til Skænken, og saa vil vi drikke os et Glas sammen oven paa den Forskrækkelse."

Med et bittersødt Smil fulgte Bill Frost efter ham aabenbart alt andet end vel til Mode.

Umærkeligt havde Nick givet sin Hjælper Chick Tegn til at følge den Gamle gennem tykt og tyndt, saa snart han forlod Beværtningen.

Bill Frost benyttede virkelig ogsaa den første Lejlighed, der tilbød sig. Saa snart Opdageren henvendte sig til de andre Gæster, der ikke havde lagt Mærke til det lille Mellemspil, forlod han i al Hemmelighed Knejpen med mistænkeligt Hastværk.

Men i samme Sekund forsvandt ogsaa Chick ud af Sidedøren.

„Nu er den gamle Ræv da i gode Hænder," tænkte den store Opdager, idet han atter med Flothed bestilte en Omgang til hele Forsamlingen.

„Jeg har følt ham paa Tænderne og ved tilstrækkeligt for i Dag. Maaske kunde jeg have arresteret ham, men det vilde blot have gjort ham mere forstokket og tillige have advaret dem, der staar bag ved ham.

Nu vil han efter al Sandsynlighed prøve paa at give dem et Vink, og ved den Lejlighed kan Chick maaske gøre nogle ikke uinteressante Opdagelser."

Chick og Patsy arresteres.

Efter at Nick Carter ydermere havde givet sin Yngste det Hverv at følge efter Chick for ved given Lejlighed at staa ham bi, begav han sig selv til sin Bolig, da det allerede var nær ved Midnat.

Patsy derimod begav sig ufortøvet ud paa sin Ekspedition. Det faldt ham ikke vanskeligt at følge Sporet, thi Chick havde anbragt sine Kridtmærker paa sædvanlig Maade, saa at hans unge Kollega snart kunde indhente ham.

Da Patsy paa sin Vandring var naaet til 6te Avenue og 39te Gade og standsede for at orientere sig, hørte han en sagte Fløjten.

Den syntes at komme fra den Retning, hvor Trappen op til Luftbanen skød sig ud af Nattens Mørke.

Da Patsy nærmede sig Aviskiosken der i Nærheden, fik han Øje paa Chick.

Ved et hurtigt Vink gav denne ham Tegn til at forholde sig ganske rolig. Samtidig pegede han henimod Trappen, paa hvis midterste Afsats to Mænd stod og førte en sagte hviskende Samtale. Den ene af dem var Bill Frost.

„Hvad dette skal betyde, ved jeg ikke, thi Frost traf den anden ved et rent Tilfælde," hviskede Chick til sin Kammerat. „Men maaske har den blinde Skæbne netop ført den Gamle lige i Armene paa den Mand, han var ude at søge efter. I ethvert Tilfælde har de snakket sammen omtrent et Kvarters Tid, og den Fremmede lader til at være meget ophidset over Frosts Meddelelser.

Jeg er glad over, at Du er kommet, Patsy, saa kan Du følger efter den Ubekendte, mens jeg holder mig i Hælene paa Bill Frost."

Næppe havde han udtalt disse Ord, før de to Mænd i Fællesskab kom gaaende ned ad Trappen og derefter i største Skyndsomhed tog Afsked med hinanden og gik bort hver i sin Retning.

Den af Patsy forfulgte Fremmede begav sig til en i Nærheden liggende Restaurant paa Broadway, hvor Sportsmænd, Bookmakere og lignende Folk plejede at sætte hinanden Stævne.

Uden Betænkning fulgte Patsy ham ind i Lokalet og var Vidne til, at den Indtrædende blev modtaget med larmende Velkomsthilsener af en større Gruppe, der havde forsamlet sig om et Bord i Nærheden.

„Hejda Slocum, gamle Dreng, det var brillant, at Du kom," raabte en af dem. „Sid ned og giv en Omgang. Du har nok rigtig skummet Fløden ved Væddeløbene i Dag! — Du tog jo hele Kagen."

„Aha," tænkte Patsy, „der har vi nok Ejeren af Tibbins."

„Nej, det tager Du ganske fejl i! Jeg havde ikke holdt en Dollars paa min egen Hest; jeg fik blot Præmien udbetalt," svarede Slocum. „Jeg havde ingen Tillid til den Rad."

„Er det dit Alvor, Slocum?" spurgte en af Mændene i en tvivlende Tone.

„Paa Æresord," forsikrede Slocum. „Jeg havde ikke den fjærneste Anelse om, at min Hingst vilde vinde."

„Den vilde heller ikke have vundet, hvis der ikke var blevet pillet ved de tre Favoriter," indskød en anden.

„Nej, det er sikkert nok," tilstod Slocum meget aabenhjærtigt. „Det skulde jeg blot have vidst. Saa havde jeg ikke været kneben med at vædde paa Tibbins, — og saa havde jeg nu Lommen fuld af Penge i Stedet for at sidde med tomme Hænder. — Naa, men Fyren da i alle Tilfælde tjent til Føder for et helt Aar!"

„Din gamle Ræv!" raabte en af Gæsterne. „Den maa Du længere ud paa Landet med. — Du, den snedigste, den mest durkdrevne Karl paa hele Banen, Du skulde ikke vide noget om, at der er en, der har doktoreret paa de tre Favoriter."

„Hahaha!" lo de andre lige saa vantro.

„Din gamle Filur! Du stiller Dig blot saa uskyldig an for at slippe fri for at give Champus! — Ja, den er tydelig nok. Vi skulde bare vende op og ned paa ham og ryste ham godt — saa skulde vi se, hvor Pengene vilde trille."

„Det er jo til at le sig fordærvet over. Vil I bare se paa den gamle Hykler! Sidder han ikke der saa ærværdig som en gammel Metodistpræst: „Eders Tale

skal være ja, ja og nej, nej" — hahaha! Og saa at tænke sig, at den Mand altid har de sikreste Tips og tilbringer hele sit Liv med at vædde."

Den saaledes spottede gjorde gode Miner til slet Spil. Hans tvungne Latter viste tydeligt nok, at Gæsternes Anskuelse var ham alt andet end behagelig, selv om den til en vis Grad smigrede hans Forfængelighed og sikkert nok kom Sandheden temmelig nær.

Han maatte ud med nogle Flasker Champagne.

Henne fra Skænken, hvor Patsy tog sig en lille Forfriskning, kunde han se, at Slocum i al Hemmelighed gav et Tegn til en af Gæsterne ved Bordet, en atletisk bygget ung Sportsmand.

Kort efter sørgede Slocum for at forsvinde ganske ubemærket, og ligesaa upaaagtet forlod den omtalte unge Mand efter et Øjebliks Forløb Lokalet gennem en Sidedør.

Selvfølgelig havde Patsy nu heller ikke nogen Grund til at forlænge sit Ophold der, og allerede et Minut efter var han ivrigt optaget af at forfølge de to Mænd og holdt sig tæt i Hælene paa dem for lejlighedsvis at kunne belure deres Samtale.

„Jeg bryder mig ikke om at vide, hvor stor en Andel Du har i den Affære og jeg gør aldeles ikke Krav paa din Fortrolighed," ytrede Slocum. „Men saa meget kan jeg bestemt sige Dig, at Væddeløbsklubben har givet Nick Carter Undersøgelsen i Hænde. Jeg tænker, at en saadan Oplysning kan være til Gavn for de Indviede."

De var standset foran et Hotel, og efter at de havde vekslet nogle uhørlige Bemærkninger, erklærede Slocum, at han var træt og vilde begive sig op til sit Soveværelse. Han traadte ind i Hotellet, og hans tidligere Ledsager gik videre ned ad Gaden.

Det var ikke let for Patsy at holde sig skjult i de stille Sidegader, den Ubekendte gennemvandrede. Til alt Held varede Turen ikke saa længe, men den Ubekendte forsvandt pludselig i Kælderen til et Privathus.

Patsy, der kendte New York som sin egen Lomme, vidste selvfølgelig ogsaa straks Besked i dette Tilfælde. Det Sted i hvilket den Fremmede var forsvundet, var et af de hemmelige Væddeløbsbureauer, hvis Eksistens ved Lov er forbudt, men som det bestukne Politi stiltiende ser gennem Fingre med.

Paa slige Steder afsluttes der Væddemaal for næste Dags Løb — ligegyldigt hvor de finder Sted, og Væddemaal paa Heste er i højeste Grad yndet af Hovedstadens lavere Klasser, skønt næppe en Gang en af hundrede vinder.

Patsy vilde allerede til ogsaa at gaa ind i Spillebulen, da den Mand, han forfulgte, atter kom til Syne, denne Gang ledsaget af en anden, der holdt ham tilbage med følgende Ord:

„Watson, blot et Øjeblik til — jeg har et Par Ord at sige Dig."

Den saaledes Tiltalte lyttede med øjensynlig Utaalmodighed, rystede paa Hovedet til Svar og ilede bort.

Denne Gang var hans Vandring endnu kortere, thi blot en Karré længere mod Syd traadte han ind i en Broadwayrestaurant, som var aaben Dag og Nat. Men han søgte den kun igennem og forlod den med de tydeligste Tegn paa Skuffelse for atter at fortsætte sin Vej.

Da Patsy ved sin Forfølgelse af Watson atter bøjede om et Gadehjørne, hørte han et sagte Signal, der kun kunde stamme fra Chick.

Uden at lade sig forstyrre i sin Fart svingede han med Armene paa en bestemt Maade og havde kort efter den Tilfredsstillelse at se sin ældre Kammerat dukke op ved Siden af sig.

Stiltiende forfulgte de nu i Fællesskab den unge Mand, indtil han efter en lang og trættende Vandring endelig i tredje Avenue gik ind i en stor Beboelseskaserne, hvor Gadedøren endnu stod aaben.

Han løb hastigt op ad Trapperne uden at se sig om og bankede paa den nærmeste Dør.

Patsy, der sneg sig efter ham med Katteffed, hørte bag ved Døren en Stemme, der spurgte, hvem det var, der vilde ind.

„Det er mig, Watson — luk mig ind!"

I samme Øjeblik blev Døren aabnet, men blev atter skyndsomt smækket i, saa snart Watson var kommet indenfor.

Patsy skyndte sig hen til Døren og bøjede sig ned for at lægge Øret til Nøglehullet i Haab om at kunne lytte sig til, hvad der foregik i Værelset, men i det samme fik han uden nogen forudgaaende Advarsel et tungt Slag oven i Hovedet.

Den dristige unge Opdager tumlede omkuld paa Trappeafsatsen; men han var dog saavidt i Besidde'se af sin Bevidsthed, at han kunde have den Tilfredsstillelse at se, hvorledes hans Angriber et Sekund efter blev ramt af et om muligt endnu kraftigere Slag, som han sikkert kunde takke Chick for.

Chick „skrev en tydelig Haandskrift", og denne Gang var det Slag, han tilføjede den fælles Modstander, saa knusende, at denne som en fældet Tyr styrtede om i hele sin Længde og ramte den Dør, som Watson var forsvundet igennem.

Med hele sit Legemes tunge Vægt faldt han over mod Døren og sprængte den, hvorefter han styrtede paa Hovedet ind i Værelset.

Imidlertid havde Patsy atter rejst sig, og selv om hans Hoved endnu var meget medtaget af det haarde Slag, saa var han dog ved sin fulde Bevidsthed.

Af gode Grunde ønskede begge de unge Opdagere at forlade Huset saa hurtigt som muligt. Men i samme Nu aabnedes alle Døre rundt omkring, og forskellige let paaklædte Personer med Lysestager i Haanden spejdede med forfærdede Blikke efter Aarsagen til denne natlige Forstyrrelse.

Den Mand som Chick med sit kraftige Næveslag havde befordret ind i Værelset paa en saa lidet ceremoniel Maade, havde atter rejst sig op fra Gulvet og sprang nu hen til den aabenstaaende Dør, idet han pegede paa Chick og raabte af alle Livsens Kræfter:

„Det er Manden — det er Manden!"

„Hvad er der med ham — er det Tyve?" lød det fra alle Sider.

„Nej, jeg saa den Lille der snige sig i Hælene paa en Mand og stillet sig op for at lure her ved Døren."

En raa Fyr, som ingen af Opdagerne kendte, sprang med en rasende Ed ud af Værelset og greb Patsy i Brystet.

„Din elendige Spion — hvem er Du? Hvor tør Du vove at lure her?" brølede han.

„Slip mig straks!" befalede Patsy.

„Nej, det er der ikke noget, der hedder her! Hvem er Du, din elendige Kryster?" raabte Manden.

„Slip mig, eller det gaar Dig galt!" skreg Patsy i en Tone, der vilde have advaret den anden, i Fald han havde kendt Nick Carters Yngste lidt bedre.

Han vilde uden Tvivl heller ikke være sluppet godt fra det, hvis Chick ikke havde set sit Snit til at give sin unge Kammerat et Vink om at give efter for Modstanderen og lade sig trække med ind i Værelset, hvad der aabenbart var den Fremmedes Hensigt.

Men næppe var Patsy traadt over Tærskelen, før Watson forsøgte at slaa Døren i, dog var han ikke hurtig nok til at forhindre Chick i at følge bagefter.

Foruden de to unge Opdagere var der nu tre kraftige Mænd i Værelset, hvoraf de to i Forvejen havde opholdt sig der, medens den tredje var den Fremmede, der saa uventet havde overfaldet Patsy.

„Saa min lille Ven — nu ud med Sproget, ellers skal jeg snart give Piben en anden Lyd," knurrede den kæmpestærke Mand, der aabenbart troede, at han havde overmandet Patsy og mod hans Vilje havde ført ham ind i Løvens Gab.

Men Patsy lo blot og saa sig overlegent om i det smukt møbleret Værelse, hvis Vægge var prydet med et Utal af Malerier og Billeder, der alle fremstillede Scener af Sportslivet.

„Naa, bliver det til noget! Hvorfor sneg Du Dig her ind i Huset, hvad?" raabte Kæmpen truende.

Den Mand, der først havde slaaet Patsy, og som Chick tog saa flinkt under sin Behandling, havde imidlertid vendt sig om og stirrede skarpt paa sin Overmand. Nu udbrød han bestyrtet:

„For Fanden, det er jo Nick Carters Hjælper, Chick!"

Selvfølgelig optog Patsy det Udraab som en Begyndelse til Fjendtligheder, altsaa som en Slags Krigserklæring, og af al Magt stødte han til Kæmpen, der atter havde grebet ham i Brystet, og frigjorde sig for at ile Chick til Hjælp.

Hans Angriber søgte at strække ham til Jorden med et Næveslag. Ganske vist undgik Patsy ved en behændig Bevægelse det tiltænkte Slag, men det strejfede dog hans Hat og slog denne af tillige med Parykken.

„Opdagere!" skreg Manden overrasket.

„Selvfølgelig," raabte den anden, der før saa uventet havde gjort sin Entre i Værelset. „Jeg sagde Jer jo for lidt siden, at Chick Carter er med i Spillet."

Denne Opdagelse syntes for et Øjeblik at lamme Watson og den herkulisk bygggede Mand, saa forbløffede stod de der og stirrede paa de to Opdagere uden at røre sig.

Men allerede i næste Minut styrtede de sig over de to Opdagere aldeles ude af sig selv af Raseri og ventede naturligvis at kunne besejre dem i en Haandevending.

De fik imidlertid en Modtagelse, som de aldrig havde drømt om. I Stedet for selv at slaa maatte de søge at dække sig mod en Regn af Stød og Slag, der snart tvang dem til at stifte et højst ubehageligt Bekendtskab med Gulvet.

Den tredje Kraftkarl vilde have ilet sine Kammerater til Hjælp; men da han saa deres fuldstændige Nederlag, holdt han sig klogeligt tilbage.

Med en lynsnar Bevægelse rev Chick Døren op og raabte til Patsy, at han skulde følge med.

Men Trappegangen var allerede opfyldt af forskrækkede Husbeboere, der brølede som besatte og afvekslende raabte „Tyve" og „Mordere".

Der var intet andet at gøre for de to Opdagere end paa den lempeligste Maade at bane sig Vej gennem den truende Mængde.

Det var ikke noget let Stykke Arbejde, thi fra alle Kanter søgte baade Mænd og Kvinder at gribe fat i dem og holde dem tilbage, medens de uafladelig raabte paa Politi. Havde deres Modstandere været Mænd alene, saa vilde Chick og Patsy have gjort kort Proces; men overfor Kvinderne følte de sig magtesløse.

Saaledes gik det til, at de, da de endelig naaede Gadedøren nedenunder, havde modtaget mindst lige saa mange Prygl, som de havde uddelt — og deres Klæder frembød i Sandhed et ynkeligt Skue, thi den Behandling, som det svage Køn havde tildelt dem, havde sat sit tydelige Spor paa hver eneste Stump.

Nede paa Gaden blev de to Venner straks taget i Kraven af et Par Politibetjente, der var blevet tilkald' ved den frygtelige Larm, og som med største Uvilje var Vidne til, at de to Fredsforstyrrere fandt sig i deres Arrestation med en humoristisk Latter, der nær aldrig var holdt op igen.

„Ja vent I blot, paa Politistationen glemmer I vist snart den Lystighed," knurrede den ene Ordenshaandhæver.

Men foran Skranken paa Politistationen var det ham selv, der glemte at le, thi han og hans Kolleger

blev først ordentlig taget i Skole af den vagthavende Assistent og blev forhaanet oven i Købet.

„Har man nogen Sinde set Mage til Dumhed," tordnede Politiassistenten mod sine brødebetyngede Undergivne. „Der gaar de Karle hen og arresterer de to mest drevne Carter-Opdagere og lader formodentlig de egentlige Skyldige løbe."

Men med sædvanlig Godmodighed forsøgte de to Opdagere at formilde den vrede Assistent. De to Betjente havde jo dog, naar alt kom til alt, kun gjort deres Pligt.

Men paa Hjemvejen var Chick og Patsy temmelig mismodige.

„Den Affære er vi sandelig sluppet nydeligt fra — Den kære Mester har al god Grund til at være tilfreds med os." sagde Patsy endelig i et Anfald af Galgenhumor. „Ved Du hvad, Chick, jeg er nu en Gang en uegoistisk Natur, og jeg vil ikke tage Ordet ud af Munden paa Dig. Derfor er det bedst, at Du i Morgen tidlig alene beretter Chefen vore Oplevelser. Jeg vil blot tillade mig at lytte til i ærbødig Afstand."

„Naa ja — saa helt galt var det da heller ikke med det Overfald," beroligede Chick ham i en filosofisk Tone.

„Det kunde jo være faldet bedre ud, i Særdeleshed hvis vi havde faaet Navnet at vide paa den Kæmpe, der trak Dig med ind i Værelset — men paa den anden Side kunde de jo ogsaa have slaaet os begge to fordærvet; det vilde dog have været et stort Tab for Nick, og for os to pæne, unge Mennesker vilde det da have været baade Synd og Skam!"

Leende fortsatte de nu deres Vej.

Den hemmelighedsfulde Pakke.

Den næste Morgen modtog Nick Carter ved Frokosten af sin smukke Kusine en Beretning om hendes Oplevelser den foregaaende Aften.

Som Patsy allerede havde meddelt Mesteren, blev hun tilbage i den elegante Restaurant for stadig at holde Øje med Bernald og hans Ledsagerinde, der hed Florence Fernleigh.

Næppe var de to blevet alene tilbage ved Bordet, før de fordybede sig i en ivrig Samtale med hinanden. Hvad den drejede sig om, kunde Ida ikke udforske, da de begge hviskede temmelig sagte, men det forekom hende, at de beskæftigede sig med Eftermiddagens Hændelser.

Under Samtalen havde Florence taget en tyk Rulle Banknoter op af sin Haandtaske og havde i Bernalds Nærværelse talt dem med rynket Pande. Straks efter havde den unge Bankier taget en lignende Rulle op af sin Tegnebog, havde talt et større Antal Banknoter fra og skubbede dem derefter hen til sin smukke Bordfælle, der skyndsomt lod dem forsvinde i sin Taske.

Af og til hævede Bernald sin Stemme saa meget, at Ida fra Bordet ved Siden af kunde høre enkelte Ord — for Eksempel at hans Gevinst den Eftermiddag havde været usædvanlig stor.

Bernald havde efter sin egen Opgivelse vundet i næsten hver eneste Løb, og i Sammenligningen med disse Summer kom de 10,000 Dollars, han havde tabt paa Heros, knapt nok i Betragtning.

„Jeg har vundet mindst Hundredtusind, og jeg har vist aldrig tidligere gjort et saa brillant Kup. Alene den Historie med Tibbins indbragte mig 60,000 Dollars, saa meget den end forskrækkede mig fra Begyndelsen," sagde Bankieren leende.

Snart efter forlod han Restauranten, men lod Florence blive tilbage og vente. Det varede heller ikke længe, før han atter viste sig, og denne Gang medbragte han en langagtig Lædermappe, som han med en betegnende Bevægelse lagde foran sig paa Bordet.

Saa begyndte Samtalen først rigtig at blive alvorlig, og det lod til, at deres Meninger var meget afvigende.

Bankieren foreslog aabenbart Florence et eller andet, som hun afslog; derefter kom hun med et andet Forslag, som lige saa lidt lod til at vinde Bernalds Bifald.

Endelig lod det dog til, at den unge Pige havde faaet sin Plan gennemført, thi de rakte hinanden Haanden over Bordet som til Forsoning.

Ida var nu Vidne til, at Bernald lod Kelneren bringe Lys, Lak og Indpakningspapir.

Derefter aabnede han Lædertasken og tog en ganske overvældende Bunke Banknoter frem — mest Tusinddollars- og Femhundreddollarssedler havde Ida set.

Saa vidt hun kunde se, talte Bernald 40—60,000 Dollars op, pakkede dem ind og forseglede dem.

De tilbageblevne Banknoter lagde han atter ned i Lædermappen, men den forseglede Pakke med dens værdifulde Indhold tog Florence i Forvaring.

Kort efter forlod det unge Par Restauranten og steg op i en Automobil, der ventede udenfor.

Ida havde i Forvejen erkyndiget sig hos Kellneren om den lille Skuespillerindes Adresse, og da hun ved Udgangen af Restauranten hørte Bankieren opgive denne til Chaufføren, begav hun sig uden Betænkning til sin egen Bopæl overbevist om, at der nu ikke var mere for hende at gøre den Aften.

„Hm, hvad alt det kan faa at betyde, har jeg endnu ikke fuld Klarhed over," brummede den store Opdager, der med Opmærksomhed havde lyttet til Idas Beretning.

„Maaske vil det blive af Vigtighed for os, —

indtil dette Øjeblik ved vi ikke rigtigt, hvad vi skal stille op med det indvundne Materiale.

Men saa meget ved vi dog, at Bernald er den virkelige Indehaver af den Ascottske Væddeløbsstald, at der er foretaget noget ulovligt med hans Heros, og at han i det samme Løb har vundet 60,000 Dollars ved at vædde paa Tibbins.

Fremdeles har vi konstateret, at Bill Frost enten selv har givet de tre Heste en Indsprøjtning eller i det mindste er vidende om, hvem der har gjort det —"

Chicks og Patsys Indtræden forhindrede ham i at fortsætte Opregningen af de indhentede Oplysninger.

Da de to unge Mænd med temmelig nedslaaede Miner havde aflagt Beretning om deres mislykkede natlige Ekspedition, lo han godmodigt, men vedblev derefter i en alvorlig Tone:

„Uheldet kan ramme enhver, Kammerater, og hvad I ellers har udrettet er jo ikke saa ilde. Nu ved vi da med Bestemthed, at denne Bill Frost er med i Komplottet.

Det var med fuld Hensigt, jeg advarede ham; som jeg forudsatte, gik han lige i Fælden og begav sig til Sportskvarteret saa hurtigt som muligt for at træffe Slocum, enten det nu var forud aftalt eller en ren Tilfældighed.

I ethvert Tilfælde gav han ham et Vink om, at vi er ved Arbejdet, thi Slocum opsøgte ufortøvet en anden Mand, som han kaldte Watson, og lod Advarslen gaa videre til ham.

Og Watson paa sin Side opsøgte skyndsomt en herkulisk bygget Sportsmand i hans Bolig i tredje Avenue uden at lade sig afskrække af den sene Nattetime, idet han ansaa det for nødvendigt at give Vedkommende øjeblikkelig Meddelelse om, at vi havde paataget os denne Affære.

Efter min Mening er Watson og den foreløbig navnløse Atlet Anstifterne af denne Slyngelstreg. At vaage omhyggeligt over disse to Herrer bliver Eders første Opgave.

Ida kan derimod passende tage denne interessante Miss Florence under sin Beskyttelse."

— — — — — — — — — — — — — — — —

Da Nick henad Middagstid vilde begive sig hen til det store Bankfirma, der havde anmodet ham om at undersøge de hemmelighedsfulde Besvigelser, mødte han undervejs ganske tilfældigt Bankens første Direktør.

„Nu kan jeg spare Dem det Stykke Vej," sagde den gamle Herre elskværdigt, „og desuden meddele Dem en gaadefuld Begivenhed, der just i dette Øjeblik er udspillet i vort Kassererkontor.

Som De ved, har de i længere Tid forøvede Bedragerier nu naaet et Beløb at 50,000 Dollars. — En saadan Sum har naturligvis ikke nogen gennemgribende Betydning for en Bank med vor Omsætning, men søger vi ikke nu at give Tyven en forsvarlig Afstraffelse, saa risikerer vi jo, at Tabet en skønne Dag løber op til Millioner.

Naa — men tænk Dem nu, hvad der sker i Dag et Kvarter før tolv! Ved Kassen præsenteres der os en Pakke med 50,000 Dollars i Banknoter, med den udtrykkelige Anvisning, at Summen skulde tjene til Dækning for de noksom bekendte „Fejl i Regnskabet".

Hvad siger De nu til det?"

„Ikke noget som helst, før jeg kender Navnet paa den Person, der overbragte Pakken."

„Ja, deri stikker Knuden!" svarede Direktøren sukkende. „Vedkommende var en yderst elegant klædt Dame, men saa tæt tilsløret, at Kassereren ikke en Gang med Bestemthed kunde afgøre, om hun var ung eller gammel.

Hun forklarede, at hun havde faaet det Hverv mod Kvittering at aflevere 50,000 Dollars som Dækning for visse Fejlregninger, men vægrede sig ved at opgive noget Navn eller give nogen som helst anden Oplysning, ja truede endogsaa med at tage Pengene med tilbage, i Tilfælde af, at man ikke vilde udstede Kvitteringen uden yderligere Forespørgsel."

„For sit Vedkommende var Damen i sin gode Ret," indskød Nick. „Hun afleverede et bestemt Beløb og udbad sig en Kvittering for Modtagelsen.

Det er ganske handelsmæssigt, og man kunde paa ingen Maade tvinge hende til at besvare forskellige Spørgsmaal — hvor hemmelighedsfuld Sagen i sig selv end er, og hvor nødvendigt det end kunde synes at faa den opklaret."

„Men for os er Sagen ingenlunde afgjort dermed!" erklærede Bankdirektøren. „Den Skyldige lever i den Vildfarelse, at vi vilde lade os nøje med at faa Pengene tilbage, medens det derimod er os langt mindre magtpaaliggende at faa Pengene end at komme til Klarhed over, hvem der har misbrugt vor Tillid saa skammeligt."

„Mener De dermed, at Undersøgelsen skal fortsættes?" spurgte Nick.

„Ja, selvfølgelig," svarede Direktøren. „Vi beder Dem om at sætte alle Deres Kræfter ind paa denne Sag; thi for vor Stilling i Finansverdenen er det uundgaaelig nødvendig, at den Skyldige afsløres."

„Fastholder De denne Fordring, saafremt Afsløringen skulde medføre en Skandale?" spurgte Nick indtrængende. „De har nævnet mig Navnene paa tre Mistænkte, hvoraf de to er graanede i Deres Tjeneste og nu er Indehavere af højtbetroede Tillidsposter, og den tredje er Deres yngste Direktør."

„Ja, ganske rigtigt. Jeg maa dog bemærke, at jeg ikke nærer den samme Opfattelse som min Kollega Pembroke, der nu en Gang ikke kan lide den unge Bernald.

Bemeldte Herre er for Resten kun en maadelig Finansmand og blev ene og alene optaget som yngste

Direktør i Banken af Hensyn til hans afdøde Fader, Grundlæggeren af Firmaet.

Hans Indtægter maa tillige opfattes som en Art Pension for Moderen, idet min gamle Ven Bernald, efter at han hele sit Liv havde været Millionær, paa Gravens Rand næsten blev bragt til Tiggerstaven ved en kæmpemæssig Finansspekulation, der slog fejl.

Men det Hele er maaske blot et besynderligt Tilfælde!" sluttede den gamle Herre, der endnu var i højeste Grad optaget af Nicks Hentydning, der forekom ham ganske utrolig.

„Det skal vi snart faa opklaret!" erklærede Opdageren. „Hvor befinder Mr. Bernald sig for Øjeblikket?"

„Han forlod Kontoret, kort før jeg gik. — Ja, nu husker jeg, at han bad Mr. Chandler, den tredje Underdirektør, om at paatage sig Underskrifterne for Resten af Kontortiden, da han ikke mere vilde komme tilbage i Dag!"

„Saa meget desto bedre! Saa vil jeg udbede mig Deres Tilladelse til at tale et Par Ord med Deres Kasserer, som har modtaget det omtalte Beløb."

Ad den korteste Vej begav Nick Carter sig til Banken.

Kassereren blev temmelig forbavset, da Nick ønskede at se det Omslag, der havde været om Pakken med de 50,000 Dollars.

Men da Pengene endnu laa i Originalomslaget, kunde hans Forlangende uden Vanskelighed opfyldes.

Med største Omhu gemte Opdageren det forseglede, med Seglgarn omvundne Indpakningspapir og begav sig med dette hen til den Restaurant, hvor Ida den foregaaende Aften i Timevis havde holdt Øje med den unge Bankdirektør og hans Dame.

Da han traadte ind i Lokalet, faldt hans Blik straks paa en stor Rulle Papir, der hang ved Siden af Buffeten, og som efter al Sandsynlighed blev benyttet til Indpakning af Vinflasker og lignende.

Thi Restauranten var bekendt for sine uforfalskede, fortræffelige Vine, og mange af Gæsterne tog selv et Par Flasker med ved deres Bortgang.

For at lette Udleveringen var Serveringslokalet derfor forbundet med det tilstødende Vinudsalg ved et Skydevindue, hvorigennem de bestilte Flasker blev udleveret for saa at blive indpakket i Restauranten.

Ejeren var selv til Stede. Han kendte Nick og var straks rede til at lade den Opvarter tilkalde, der den foregaaende Aften havde serveret for det unge Par.

Uden Omsvøb berettede den Tilkaldte, at han ganske rigtigt havde faaet Ordre af Mr. Bernald til at bringe Lys, Lak og Indpakningspapir. Han havde selvfølgelig efterkommet denne Opfordring og havde hentet det fornødne ved Buffeten.

Uden yderligere Opfordring tilføjede Kelneren, at han til sin Forundring havde set, hvorledes Mr. Bernald pakkede en umaadelig stor Rulle Banknoter ind i Papiret, forseglede den og overleverede den til sin Ledsagerske, en Teaterdame.

„Miss Florence Fernleigh?" spurgte Opdageren.

„Det er kun hendes Scenenavn — Miss Florence synger nemlig med i Koret," forklarede Kelneren med en fiffig Mine. „Men i Virkeligheden er hun en Sportspige — ligesom den anden Frøken, der sad ved samme Bord.

Deres Patsy har allerede givet mig et lille Vink, Mr. Carter," tilføjede han smilende, „og saa lukkede jeg Øjnene godt op for at kunne fortælle noget, hvis jeg blev spurgt!"

Den store Opdager trykkede leende Opvarteren en Banknote i Haanden, og Synet af dens høje Cifre fremkaldte et glædestraalende Smil paa hans Ansigt.

„Som sagt, Mr. Carter, min Tavshed kan De trygt stole paa!" vedblev den tjenstivrige Aand. „Den Slags Damer sætter jeg ikke megen Pris paa.

Man skal staa paa Pinde for dem den hele udslagne Aften, men ordentlige Drikkepenge ser man sjældent noget til. For Resten kender jeg hende fra tidligere Tid. Jeg er jo lige som Deres Patsy vokset op i det østlige Kvarter.

Egentlig hedder Florence Maud, og hendes Efternavn Fernleigh er ogsaa meget rigtigt, naar man bare udtaler det som Watson."

„Watson!" udbrød Nick uvilkaarligt.

„De kender jo ogsaa til Heste, Mr. Carter. — De maa da kende Træneren Watson. Det var ham, der i Gaar i Morrispark havde det kolossale Held med den Krikke til Tibbins, som gav Pengene tredivefold igen.

Ser De, han er Broder til Maud, og før hun opdagede sit „Talent", saa syede hun for en Fabrik og var himmelglad, hvis en af os vilde spadsere med hende; men nu bilder hun sig formodentlig ind, at hun en skønne Dag skal blive Fru Bankdirektøren!"

Nick havde hørt tilstrækkeligt og begav sig snart efter videre.

Hjemme traf han Ida, der bekræftede ham, hvad han allerede havde anet.

Hun havde begivet sig til Florences Bolig og stod netop i Begreb med at lade sig melde hos hende under et eller andet Paaskud, da hun saa Pigebarnet selv forlade Huset med en lille forseglet Pakke, der forekom hende at have en sælsom Lighed med den, hun den foregaaende Aften havde set Bernald være travlt beskæftiget med.

Naturligvis fulgte Ida uden Betænkning efter Florence.

Hun sprang op paa en Sporvogn og korte til den nedre Del af Byen, hvor hun stod af ved Brooklynbroen og gik videre til Fods til Nassaustreet.

Denne Gade bøjede hun ind ad og gik et Øjeblik efter ind i den Bank, hvis yngste Direktør hed Horace Bernald.

Selvfølgelig gjorde Ida ligesaa, og medens hun

udbad sig en eller anden ligegyldig Oplysning af Underkassereren, havde hun den bedste Lejlighed til nøje at iagttage den Scene, der udspilledes mellem Kassereren og den tæt tilslørede Dame.

„Naa, nu ved vi altsaa tilstrækkeligt til at kunne bevise denne Bernald hans Bedragerier!" erklærede den store Opdager. „Men jeg anser det for rigtigst at vente med Afsløringen.

Thi Hestesnyderiet er vanskeligere og langt mere interessant, end denne nydelsessyge Levemands barnagtige Tyverier.

Saadan en Fyr, der af pralende Forfængelighed og Trang til at glimre trækker sin hæderlige Faders Minde ned i Snavset og bringer sig selv i Skam og Elendighed.

Hvor gik denne Miss Florence saa hen?" afbrød han sig selv og vendte sig atter spørgende mod Ida.

„Hun blev modtaget af Bernald henne ved Brostationen. De kørte med tredje Avenue-Luftbanen til den 151. Gade.

Der ventede et Automobil dem, og med det kørte de til Morrispark. Jeg mente ikke, det var nødvendigt at følge dem videre, men foretrak at aflægge Dig min Beretning, Nick."

„Ja, det er fortræffeligt," svarede den berømte Opdager, der gik eftertænksom grundende frem og tilbage i Værelset med begge Hænder paa Ryggen.

„Vi har her et ganske mærkværdigt Dobbelttilfælde, der bestandig drejer sig om de samme Personer. Først har vi den virkelige og formentlige Ejer af Favoriten Heros, Bernald og Ascott.

De erfarede først kort før Løbet, at man havde tilladt sig at bedøve de tre sikre Vindere.

Ascott staar i Forbindelse med den brave Bill Frosts Datter. Bernald derimod staar i Forhold til den ikke mindre hæderlige Søster til Træneren i den Slocumske Stald, der bærer Navnet Watson. At han er Broder til den skønne Florence, har vi ikke nogen som helst Grund til at betvivle.

Men nu har Bill Frost og Watson ganske sikkert optraadt som handlende Personer ved dette Hestebedrageri. — Slocum selv maaske mindre; han fastholder jo i det mindste, at han ikke har holdt paa sin egen Hest, skønt vi ganske vist helst maa undersøge, om dette forholder sig rigtigt eller ej.

Bill Frost erfarede af mig, at jeg var paa Spor efter Gavtyvene, derfor gav han Slocum Meddelelse; denne opsøgte sin Træner Watson, og sidstnævnte havde atter travlt med at banke Manden i tredje Avenue op af hans sødeste Søvn for at overbringe ham den interessante Nyhed ganske varm.

Hvis der virkelig skal iagttages en stræng Rækkefølge, saa maa den Mand, hvis Navn vi endnu ikke kender, være den egentlige Ophavsmand til hele denne Affære."

Hans Tankegang blev afbrudt ved, at det ringede paa Telefonen.

Da han tog Hørerøret, hilstes han straks af Patsys klare Stemme.

„Naa, Du Smaa — det passer mig for Resten godt, at Du ringer op. Hvad nyt?"

„Ikke synderlig meget, Mester. — Nu har vi opsnuset Navnet paa Manden i tredje Avenue —"

„Det er jeg ivrig efter at høre. — Ud med Sproget! Hvad hedder han?"

„Karl den Store kaldes han af sine Kammerater, sandsynligvis fordi han har Kræfter som en Kæmpe."

„Har han en Stilling, der bringer ham i Forbindelse med Sportsmennesker?"

„Ja, det kan De stole paa, Mester. Han er saa af de snedigste og mest berygtede Bookmakere i hele New-York.

Totalisatoren er han for længe siden jaget bort fra, og han maa heller ikke tage imod Væddemaal, han er nemlig udelukket fra at optræde som Bookmaker ved samtlige Væddeløbsbaner i New York.

Men han er alligevel Drivfjederen i det Hele, og hvor der er noget Fusk med i Spillet, der er han en sikker Mand!"

„Ja, noget i den Retning tænkte jeg mig nok. — Hvor er Chick?"

„Av, for Pokker!" lød det fra det fjærne. Saa fortsatte Patsy atter leende:

„Naar man taler om Fanden, er han nærmest! Det siger jeg blot for at hævne mig. Chick var nemlig saa venlig at melde mig sin Ankomst ved et morderisk Attentat paa min ene Skulder."

„Det er en nederdrægtig Bagvaskelse!" raabte Chick nu i Telefonen. „Jeg har bare klappet den Smaa nok saa kærligt — men Du ved jo, Nick, at han er et svageligt lille Pjus!

Hvor er Du for Resten, Nick — hjemme? Naa ja, vi kommer til Middag. For Øjeblikket lader her ikke til at være mere for os at gøre. — Historien med Karl den Store har Patsy vel allerede givet Dig, hvad? Hans fortrolige Venner kalder ellers ogsaa Fyren for Big Charlie!"

„Ja, det ved jeg. Men hvorfor holder I ikke Øje med Fyren?" spurgte Nick forundret. „Hvis jeg ikke tager fejl, saa er han Mesteren for det hele!"

„Ja, det er der ingen Tvivl om. Jeg kommer jo lige fra ham, Mester. — Han er ved at spise nu, og da „det store Firtal" først skal træffes Klokke fire, saa — desværre ved jeg blot ikke hvor — men —"

„Men saa tal dog fornuftigt, Chick. Hvad skal det betyde, „det store Firtal"?"

„Bare jeg selv vidste det!" svarede Chick i Telefonen. „Jeg kan ikke sige Dig mere, end at jeg hos Martini opsnappede saa meget af en Samtale mellem Big Charlie og Watson, at Watson sagde til Karl den Store:

„Altsaa bliver det derved, at det store Firtal mødes Klokken fire til Deling. — For Resten kigger

jeg ind til Shelley ved Halvfiretiden, om Du skulde være der. Og saa Farvel. Vi kunde gærne blive beluret uden at vide af det. — Jeg stoler ikke rigtigt paa Nick Carter og hans Folk, jeg tror Fanden selv stikker i dem —!"

„Og Du har ikke faaet Middagsmad endnu!" svarede den store Opdager leende. „Tror Du ikke, det var bedre, Du spiste hos Shelley, Chick? Saa kan Du jo sende mig den Smaa."

„Saa siger vi det. — Jeg venter Jer Klokken tre paa det aftalte Hjørne i Nærheden af Metropolitan-Operaen."

„Javel!" svarede Nick og hængte Hørerøret paa Plads.

„Nu har vi Spillet gaaende, Ida," sagde han til den smukke, unge Pige og gned sig fornøjet i Hænderne. „Det store Firtal skal holde Møde i Eftermiddag for at dele — sandsynligvis de Penge, de har vundet i Gaar.

Jeg vil dog se, om jeg ikke skulde kunne komme til at deltage lidt i dette Delingsmøde!"

„Saa er jeg sandelig bange for, at „det store Firtal" trækker det korteste Straa," sagde Ida spøgende.

„Det er ikke usandsynligt!" svarede Opdageren tørt. „Jeg har i det mindste en Anelse om, at de Herrer i Aften ønsker at danne et sluttet Selskab. Men lad os nu faa rettet an, kære Ida. Jeg er glubende sulten!"

Snart efter sad den berømte Opdager i sin Spisestue og glædede sig ved en fortræffelig Middag, imedens han passiarede saa muntert og livligt, at ingen skulde ane, at han i de nærmeste Timer agtede at udsætte sig for anstrængende, ja endogsaa farlige Eventyr.

Bill Frosts Dobbeltgænger.

Til den aftalte Tid mødte Nick Carter med begge sine Hjælpere i Nærheden af den berømte Restaurant, og snart efter fulgte de med spændt Opmærksomhed efter Watson, der Arm i Arm med en ubekendt Person slentrede ned ad Broadway til den 34. Gade.

I det lille Parkanlæg, hvor Horace Greeleys Mindesmærke staar opstillet, standsede de to Mænd, fordybet i en meget livlig, men ogsaa meget hviskende Samtale.

Der var ingen Mulighed for at nærme sig de to uden at vække deres Mistanke. De tre Opdagere havde derfor ikke andet at gøre end at finde de bedste Skjulesteder og med Taalmodighed afvente Begivenhedernes videre Udvikling.

„Jeg gad vide, om den Ubekendte der ikke skulde være det sidste Medlem af det store Firtal?" ytrede Chick. „Tre Medlemmer har vi jo allerede —"

„Ja, det er sikkert nok," bekræftede Nick Carter. „Utvivlsomt bestaar det hæderkronede Forbund af Slocum, hans Træner Watson og Karl den Store eller Big Charlie —"

„Jeg tror nu, at Bill Frost er den fjerde — det er ham, der er det sidste Blad i Firkløveret!" tillod Patsy sig at bemærke i en selvtillidsfuld Tone.

„Denne Gang gaar Du vist fejl i Byen, Du Smaa!" svarede hans Chef. „Jeg er mest tilbøjelig til at antage, at Frost overhovedet ikke er med i Ringen, men blot har skaffet de egentlige Gærningsmænd Doktor Mortons store Sprøjte. — Men lad os nu se Tiden an!"

Han brød kort af, thi hans Blik faldt i samme Øjeblik paa den Mand, de netop havde talt om. Han stod lige ved Indgangsdøren til Imperialhotellet og iagttog Watson og hans Ledsager saa ivrigt, at han endnu ikke havde lagt Mærke til de tre Opdagere.

Uden Betænkning gav Nick sin Yngste det Hverv at holde sig i Nærheden af den Gamle uden selv at blive set, medens Chick, som tidligere, skulde tage sig af Watson.

Nick selv nærmede sig saa behændigt til Bill Frost, at denne først fik Øje paa Opdageren, da han stod lige ved Siden af ham og nok saa fortroligt nikkede til sin gamle Svirebroder.

„Hør Frost, jeg har et Spørgsmaal at gøre Dem, og det ligger i Deres egen Interesse at besvare det i Overensstemmelse med Sandheden," sagde han venskabeligt. „De paastaar jo, at De kun har været Medvider i Planen om at bedøve Hestene, for saa vidt som De skaffede Sprøjten til Veje, uden fra Begyndelsen at vide, hvad den skulde bruges til."

„Det er ogsaa baade vist og sandt," brummede Bill Frost, der var kommet sig af den første Forskrækkelse.

„Hvem leverede De Instrumentet til, og hvem gav Dem det tilbage? — Naa, var det Watson der?"

„Nej, det var ikke ham!" svarede den Gamle og blegnede paany. „Ja, De kan godt stole paa, hvad jeg siger," brummede han halvt trodsigt.

„Men saa var det nok en stor, stærk Bookmaker, hvad?"

„Nej, Mr. Carter, nu tager De fejl — og ikke mindst af mig," udbrød Frost og rettede sig med hele sin vante Stædighed. „De skal ikke prøve paa at faa mig til at sladre af Skole. Det er der ingen Ting, der hedder her. Bill Frost har aldrig i sit Liv forraadt en Kammerat!"

„Ingen Udflugter, min gode Mand! Her bryder vi os ikke om, hvad De vil, forstaar De — De har

blot at svare. Var det den Kraftkarl, der staar og taler med Watson — ja eller nej?"

Ved disse Ord fæstede Opdageren sit gennemborende Blik paa den Gamle, hvis frygtsomt blinkende Øjne viste ham, at han her var inde paa det rigtige Spor.

„Nu ud med Sandheden — det er den Mand der, som har bedøvet Hestene, ikke sandt?" spurgte Nick indtrængende.

Men Frost rystede haardnakket paa Hovedet og søgte at undvige Opdagerens gennemtrængende Blik.

„Hvad hedder Manden?" vedblev Opdageren.

„Jeg ved det ikke!" brummede den Gamle trodsigt.

„Det er simpelt hen Løgn!" erklærede Nick koldblodigt. „Men ad Krogveje naar jeg nok ikke Maalet —" og med en pludselig Indskydelse — saaledes som han saa ofte havde løst selv de vanskeligste Problemer — fortsatte han hurtigt: „Mig kan De ikke putte Blaar i Øjnene.

De har Kig paa den Mand der, for at han skal betale Dem Deres Andel i Byttet fra i Gaar. Og De har truet ham med at forraade det Hele til mig, hvis De ikke bliver rigeligt betalt for at tie stille!"

Nick fæstede atter Blikket paa Frost, og den haanlige Latter, hvormed denne søgte at skjule sin Bestyrtelse, var det tydeligste Bevis paa, at den skarpsindige Opdager ogsaa denne Gang havde truffet Hovedet paa Sømmet.

Han vinkede ad Patsy og sagde i en bydende Tone:

„Den Mand er arresteret. Bring ham til den nærmste Politistation!"

„Hvad for noget, Mr. Carter, De har ingen Ret til at arrestere mig," stammede Bill, aabenbart højst ubehageligt overrasket. „Jeg har ikke gjort noget galt, — og det er vel ingen Forbrydelse, at man ikke vil forraade sine Kammerater?"

„Jo, stop, min kære Bill Frost! De har brudt Doktor Mortons Instrumentkasse op, det er nok til at bringe Dem i Tugthuset."

„Det vil jeg nok sige — jeg har sendt ham Sprøjten tilbage igen."

„Ja, det kan ikke gøre Indbruddet usket. Afsted med Manden, Patsy!"

Bill Frost sporede en ikke ringe Lyst til at sætte sig til Modværge. Men før han vidste, hvad der egentlig gik for sig, havde Patsy allerede med stor Behændighed givet ham et Par Haandjærn paa, og til sin ubehagelige Overraskelse maatte den Gamle erkende, at han ingenlunde kunde maale sig i Kræfter med den tilsyneladende saa spinkle Yngling.

Enten han vilde eller ej, maatte han finde sig i sin Skæbne og lade sig føre bort.

I samme Øjeblik forsvandt Nick Carter ind i Imperialhotellet og lod sig et Værelse anvise.

Ti Minutter senere stod Bill Frost atter foran Hotellets Dør, i Virkeligheden var det dog ikke den gamle Hestepasser, men Nick Carter, der med skuffende Kunst havde anskaffet ham en Dobbeltgænger.

Atter havde den berømte Opdager aflagt en glimrende Prøve paa sin aldeles utrolige Forvandlingsevne.

Forskellige Mennesker, der gik ind og ud i Hotellet, skuffedes alle som en. De troede at se deres gode Bekendt Bill Frost og nikkede fortroligt til ham. Ja en af dem blev endogsaa staaende og slog en lille Passiar af.

Og Nick forstod at efterligne den Gamles Stemme, Holdning, og hele Optræden saa slaaende, at Manden, der snart efter fortsatte sin Vej, uden Betænkning vilde have svoret paa, at han havde talt med den virkelige Bill Frost.

Watson stod endnu ved Greeleysøjlen fordybet i sin Samtale med den Ubekendte. Det varede mindst ti Minuter, inden de tog Afsked med hinanden.

Saa fjærnede Watson sig i nordlig Retning, fulgt af Chick, medens den Ubekendte langsomt slentrede hen til det Sted, hvor den formentlige Bill Frost havde opslaaet sit Stade.

„De gjorde Vrøvl, Billy," sagde den Fremmede og nikkede fortroligt. „Først vilde de ikke rykke ud med en eneste Cent. Men tilsidst fik jeg da gjort dem det begribeligt, at Du ikke havde nogen Grund til at holde Munden lukket, hvis de ikke stoppede den til med Guld."

„Naa — og hvad saa videre?" brummede Nick.

„Hm, ja, det store Firtal mente, at Du ikke vilde vove at sladre af Skole af Frygt for, at Du selv skulde blive taget ved Vingebenet."

„Er jeg maaske gaaet fra Samlingen — eller er jeg et Pattebarn, hvad?" raabte den formentlige Bill Frost med en haanlig Latter. „Jeg skulde daarlig kende mig selv, hvis jeg var saa nem at lokke i Fælden. De maa jo tro, at jeg ikke længere kan tælle til fem. Men lad dem det, hvis det kan more dem. — Du kan hilse dem at sige at jeg snart ikke mere ved, hvad jeg selv hedder. Dit kønne Fjæs kan jeg daarlig nok huske — er det John Myers, Du hedder — eller Hall Mullygan — svar mig for Fanden.

„Lad nu være med alt det Sludder!" brummede den anden gnavent. „Du ved jo lige saa godt, at jeg er Jim Strygers, som jeg ved, at Du er Bill Frost. Hvad skal hele den Komedie til?"

„Hvad den skal til?" raabte Nick, sjæleglad over, at hans Krigslist var lykkedes saa glimrende. „Nu skal jeg sige Dig en Ting, gamle Ven — Nick Carter faar hele Historien at vide, hvis jeg ikke faar min Andel! Nu ved Du det!"

„Vær dog fornuftig, Menneske," sagde Jim Strygers, der naturligvis ikke havde nogen Anelse om, hvilken Blottelse han havde givet sig selv. „Vil Du Du maaske bringe mig i Forlegenhed? Tag Du hellere de femhundrede Dollars, de vil give Dig —"

„Nej, ikke en Cent under tusind! — Og faar

jeg dem ikke i Dag, saa skal jeg sørge for, at Nick Carter sender Jer en venlig Hilsen."

„Det kan da ikke være dit Alvor — Du er vel ikke den Mand, der forraader sine Venner, Billy?"

„Ja, nu kan Du jo vente, og se, hvad der kommer. Jeg giver Fanden i Jeres Venskab. Hvis Bill Frost ikke sørgede for sig selv, saa var der nok ingen, der tænkte paa ham."

Den anden Mand, der uden sit eget Vidende havde præsenteret sig selv som Jim Strygers, stod en Tid tvivlraadig, til han endelig brummede:

„Gid Fanden havde Dig — man har da heller ikke andet end Bryderier af Dig. — Du er mere stædig end et Æsel. — Men for mig gærne — jeg skal prøve paa, om det kan lade sig gøre. — Træf mig Klokken fire hos Casey i sjette Avenue, saa skal jeg sige Dig, hvad jeg har faaet ud af det."

„Naa saa jeg er saa stædig som et Æsel?" rasede den formentlige Bill Frost højlig krænket. „Det koster Jer femhundere Syle til — nu er det 1500 — forstaar Du? Og faar jeg dem ikke Klokken fire hos Casey, saa ved Nick Carter allerede Klokken fem hele denne Historie og mere til."

Med en ærgerlig Ed ilede den anden bort i nordlig Retning, medens Opdageren med langsomme Skridt begav sig ind i Hotellet og faa Minutter efter forlod det igen i sin sædvanlige Skikkelse.

Patsy ventede ham allerede foran Døren og underrettede Mesteren om, at den virkelige Bill Frost var indespærret i en Celle paa Politistationen, men at der endnu ikke var udstedt nogen Anklage mod ham."

„Det er meget godt," sagde Nick Carter med et bifaldende Nick. „Tror Du, at de Fyre skal træffes hos Casey?"

„Nej, Mester, der skulde Bill Frost blot have sin Part."

„Naa ja, saa maa vi se at opsnuse deres Mødested. Se, om Du kan finde Chick, han er ude efter Watson.

Sig ham, at han ikke et Øjeblik maa tabe sin Mand af Syne, og skulde Watson ikke Klokken fire begive sig paa Vej til Caseys Beværtning eller dens nærmeste Nabolag, saa maa han skyndsomst give os Meddelelse om det.

Nu forklæder jeg mig igen som Bill Frost for at vente Strygers Klokken fire hos Casey. Det er bedst, Du sørger for at være ved Haanden enten i Nabolaget eller inde i Knejpen."

Det store Firtal i Fælden.

Faa Minutter før fire traadte Nick Carter ind Caseys Kafé, paany forklædt som Bill Frost.

Ved Bordet i et af Hjørnerne sad Patsy, der vekslede et Genkendelsestegn med sin Chef.

Den formentlige Bill Frost tog Plads ved et Bord, hvorfra han kunde holde Øje med Indgangsdøren. Han fik ikke lang Tid at vente paa Jim Strygers.

Denne traadte straks efter ind i Lokalet og nærmede sig sin Ven.

„Nu er alt i Orden, Billy," hviskede han. „Du faar Pengene!"

„Hvor mange?" spurgte Nick kort.

„Tusind Dollars, som vi har aftalt."

„Forslaar ikke! — Nu vil jeg have 1500 Dollars. Det har jeg jo allerede sagt Dig."

„Spænd nu ikke Buen for højt, Billy," søgte den anden at berolige ham. „Hvorfor er Du dog saa nederdrægtig mod mig? Du gør mig den Historie Satans vanskelig. Jeg har desuden heller ikke længere Tid til at forhandle med det store Firtal."

„Saa snakker vi ikke mere om den Ting. — 1500 Dollars paa Bordet, eller Hemmeligheden tilhører Nick Carter."

„Din fordømte Studepande!" bandede Strygers forbitret. „I Djævlens Skind og Ben, saa tag da 1500. Vent paa mig her, saa kommer jeg snart med Pengene."

Med disse Ord ilede han ud af Beværtningen. Men tæt i Hælene paa ham fulgte Patsy, der saa, at Strygers kun gik forbi nogle faa Huse, og saa forsvandt ind i et lille Hotel, som hovedsagelig blev besøgt af Sportsmænd.

Da Patsy forsigtigt vilde liste sig efter sin Mand, opdagede han Chick paa den anden Side af Gaden og smattede hurtigt over til ham.

„Gik din Mand ogsaa ind i Hotellet der, Chick," spurgte han sagte.

„Ja, selvfølgelig. De er der allesammen, og Ascott er ogsaa med."

„Død og Pine! Saa er han dog med i Komplottet!"

„Ja, det ser ud til det," brummede Chick.

„Naa saa vil jeg se at opsnuse, hvor Banden gemmer sig."

„Det behøves ikke, Patsy. Jeg ved allerede, at de har et Gaardværelse paa anden Sal."

„Saa bliver Du her, Chick. Jeg skynder mig hen og giver Mester Besked."

Et Par Sekunder senere begav den berømte Opdager sig, ledsaget af sine to Hjælpere, til det lille Hotel og listede gennem Gangen hen til Trappen op til anden Sal.

Næppe havde de naaet denne Etage, før en kraf-

tig, undersætsig Mand stillede sig i Vejen for dem og barsk spurgte, hvad de havde der at bestille.

Uden at svare et Ord trængte Nick ind paa Manden. Ogsaa Chick kastede sig over ham og slog ham til Jorden, før den overrumplede Vagtpost formaaede at give en Lyd fra sig. I næste Øjeblik var han allerede bundet og kneblet af de tre Opdagere.

Det hele skete aldeles lydløst, thi under Chicks kraftige Haand formaaede Manden næppe at ralle svagt.

I største Skyndsomhed blev den Overvundne baaret ind i Toiletrummet og indelukket der.

Lydløst listede de tre Opdagere sig nu hen til den Dør, der i Følge deres Formodning maatte føre ind til det Værelse, hvor det store Firtal holdt sine Sammenkomster.

Da de lyttende lagde Øret til Døren, kunde de høre en Stemme, der ganske forretningsmæssigt var i Færd med at opgøre den foregaaende Dags Regnskab. Hvilke Indtægter, den havde bragt, hvilke Udgifter der skulde trækkes fra, og hvilket Beløb der sluttelig skulde uddeles til hvert Medlem.

Derefter hørte man Ascott tale.

Han gjorde Fordring paa at faa den samme Andel i Byttet, eftersom hans berømte Væddeløbers Ry var blevet ødelagt ved dette forsmædelige Nederlag.

„Jeg har slet ikke kunnet gøre nogen Forretning, eftersom jeg fik det Vink altfor sent," sagde han ærgerlig. „Desuden maa vi trække de 5000 Dollars fra, som jeg holdt paa Heros. Jeg kunde have ødelagt hele Historien for Jer, hvis jeg havde trukket Hesten tilbage fra Løbet. Naar jeg ikke gjorde det, saa skete det selvfølgelig under den Forudsætning, at I vilde drive ærligt Spil med mig og give mig min fulde Andel i Gevinsten."

Nick tøvede ikke længere, men gav sine to Hjælpere et Vink.

De tre Mænd kastede sig med forenede Kræfter mod Døren, der kun ydede en kort Modstand, og efter nogle Sekunders Forløb var Adgangen til Værelset fri.

Om et Bord i Midten af Stuen sad de fem Mænd, men idet Døren aabnedes, sprang de alle op fra deres Pladser med den største Forskrækkelse.

„Hænderne i Vejret!" skreg den som Bill Frost forklædte Opdager, idet han sprang ind i Værelset med en Revolver i hver Haand for at give sine Ordrer den fornødne Vægt. „I er alle fem arresterede!"

„Saa for Fanden — Bill Frost har forraadt os," stammede Strygers ligbleg af Skræk.

I det samme løftede han en Stol i Vejret og trængte med den som Vaaben ind paa Nick Carter med et Skrig af Raseri — uden at lade sig skræmme af de to Revolvere.

Men med en behændig Drejning unddrog Opdageren sig det farlige Slag og i næste Sekund faldt Stolen til Jorden og splintredes med et Brag, medens Strygers selv blev revet med i Faldet.

Strygers energiske Optræden blev Signalet for alle de andre.

En kæmpestærk, raa Krabat, i hvem de to unge Opdagere straks genkendte den Mand, der den foregaaende Nat havde opholdt sig i Værelset i tredje Avenue, og som de nu vidste var identisk med Bookmakeren Charlie, sprang med en vild Ed tværs over Bordet lige ind paa Chick og hans Kammerat.

Patsy stod ham nærmest, og ham gav han sig til at slaa løs paa med et Instrument, han havde i Haanden.

Imidlertid havde Watson og Ascott sluttet sig til ham, medens Slocum med katteagtig Behændighed greb en Pakke, der laa paa Bordet og hurtig som Lynet slyngede den op paa et Klædeskab, der stod i en Krog af Værelset.

Da Nick Carter saa, at de tre uforfærdede Forbrydere vilde indlade sig paa en afgørende Kamp med hans to Hjælpere, sprang han frem med et mægtigt Sæt. Han greb Ascott ved den ene Arm, og slyngede ham med saa frygtelig Kraft hen imod Bordet, at han slog Hovedet mod Bordkanten og bevidstløs sank til Jorden.

Strygers var imidlertid atter kommet til Kræfter efter sit Fald, og stod i Begreb med at slutte sig til sine Kammerater, da Nick begyndte at indlade sig med den raa Bookmaker, Big Charlie.

Nick var ikke længe om at opdage, at Karl den Store havde uhyre Kræfter, men at han ganske savnede Færdighed i at benytte dem med virkelig Fordel.

Med et kraftigt Ryk berøvede Opdageren den rasende Kæmpe hans Vaaben, en kort, tyk Jærnstang, og benyttede det til at bearbejde ham selv med den for at at gøre ham ude af Stand til videre Angreb.

Patsy havde straks slaaet en Klo i Strygers, og da Nick nu opdagede, at hans unge Lærling var i Færd med at tage sin Revolver frem, raabte han, medens han stadig var beskæftiget med Big Charlie:

„Lad være med at skyde, Drenge! Vi vil have de Krabater levende med Hud og Haar."

Lydig benyttede Patsy sig kun af sine Næver i Kampen med Strygers, men han saa straks efter, at hans listige Modstander havde trukket sin Kniv frem og med denne i Haanden vilde styrte sig over ham.

Men til sin egen Skade havde Strygers undervurderet den unge Mands Kræfter. Før han saa sig for, havde Patsy spændt Ben for ham, saa han faldt omkuld uden at kunne gribe til Modværge. Behændigt vristede Patsy Kniven ud af Skurkens Haand og slyngede den tværs over Gulvet.

Chick havde imidlertid haft fuldt op at gøre med Watson og Slocum, der havde kastet sig over ham.

Et kraftigt Stød havde dog snart betaget Slocum Lysten til Kamp, thi han var hverken ung eller særlig legemsstærk.

Watson derimod var kampøvet, kraftig og sene-

stærk, og han viste sig oven i Købet som en fortræffelig Bokser og Bryder.

Derfor lykkedes det ham ogsaa, medens Chick endnu brødes med begge sine Modstandere, at tilføje Opdageren flere Slag i Hovedet.

Men nu betalte Chick ham sine Prygl tilbage med Aagerrenter. Tæt som en Haglbyge regnede Stødene ned over ham, og Chicks Næver slog en sand Trommehvirvel paa den ulykkelige Watsons Pandeskal, medens han forgæves søgte at dække sig.

Han flygtede hen i den anden Ende af Værelset, ubarmhjærtigt forfulgt af den forbitrede unge Opdager, der til sidst fik ham trængt ind i en Krog, og gav hans Kæbeben et kraftigt Næveslag, der foreløbig satte ham ud af Spillet.

Mesteren havde længe forsøgt at gøre Big Charlie uskadelig uden at tilføje ham alvorlig Fortræd. Men da han snart blev klar over, at den bomstærke Karl næppe syntes at mærke hans kraftige Slag, vaagnede Harmen ogsaa i ham, og med et vældigt Slag sigtede han efter sin Modstanders Mave og ramte den saa kraftigt, at Kæmpen var nærved at tabe Vejret.

Før Big Charlie kunde røre et Lem, havde den store Opdager allerede givet ham Haandjærn paa og sagde nu med en spottende Latter:

„Saa, nu bliver han vel lidt mere føjelig, hvad?"

I samme Øjeblik rev han Parykken og det falske Skæg af og viste dem den berømte Opdagers kendte og frygtede Ansigt.

„Naa, mine Herskaber, tror De nu, De har faaet Dem en passende Afkøling? Saa vil det formodentlig glæde Dem at erfare, at De ikke har Deres Ven Bill Frost for Dem, men den Dem sikkert heller ikke ubekendte Nick Carter."

„Nick — Carter," stammede Strygers forfærdet og snappede efter Vejret som en Fisk paa Landjorden. „Nu sidder vi net i det."

„De har ganske Ret, Mr. Strygers," svarede den store Opdager tørt. „Jeg havde ikke den Fornøjelse at kende Dem, men De var selv saa venlig at præsentere Dem før udenfor Imperialhotellet, — ganske vist fordi De begik den skæbnesvangre Fejltagelse at antage mig for Deres gode Bekendt, Bill Frost."

„Saa har den fordømte Bill Frost altsaa alligevel forraadt os til Dem?" udbrød Strygers med sammenbidte Tænder.

„Nej, nu gør De denne hæderkronede Gentleman Uret! Bill Frost befinder sig i sikker Forvaring paa Politistationen her i Kvarteret."

„Naa — ja han havde for Resten ikke været med i denne Forretning," brummede Strygers.

„Tak, jeg ved i Forvejen god Besked. — Men vi foretrak at befri os for hans forstyrrende Nærværelse!" svarede Opdageren med bidende Spot.

Derefter vendte han sig til sine to Hjælpere og befalede dem at give de øvrige Arrestanter Haandjærn paa.

Watson, der imidlertid var kommet nogenlunde til sig selv igen, viste usvækket Lyst til at genoptage Kampen, men Strygers raabte advarende til ham:

„Er Du forrykt? Tror Du, Du kan tage det op med Nick Carterne? Nu sidder vi i Fælden og bliver pænt nødt til at betale Gildet. Det er der ikke noget at gøre ved."

Et Minut efter var Watson, Strygers og Slocum ligeledes lænkede.

Ascott derimod var endnu ikke kommet til sig selv efter det frygtelige Fald, og Nick Carter var ivrigt beskæftiget med ham for atter at bringe ham til Bevidstheden. Da hans utrættelige Bestræbelser endelig fik deres Belønning, og Ascott atter slog Øjnene op, syntes den formentlige Vesteejer straks at være klar over sin farlige Stilling, thi han fremstammede med svag Stemme:

„Jeg har ikke haft nogen Del i denne Sag, Mr. Carter."

„Det ved jeg," svarede Opdageren. „De har ikke planlagt denne lumpne Forbrydelse, og De har heller ikke været med til at udføre den, men De fik Kendskab til den i rette Tid, til at De kunde have forhindret denne skændige Svindel. Det var Deres Pligt som Sportsmand og lovlydig Borger; men da De foretrak at drage Fordel af Bedrageriet, saa gjorde De Dem til Medskyldig som Hæler, og jeg maa overlade det til Domstolene at tage videre Bestemmelse med Hensyn til Dem."

Med disse Ord vendte han sig atter til sine trofaste Hjælpere.

„Lad os nu føre vore fem Fanger til Politistationen," tilføjede han alvorligt.

Hans Blik faldt paa et Papir, der i den almindelige Forvirring var blevet liggende paa Bordet.

Det viste sig ved nøjere Eftersyn at være Regnskabet for Gaarsdagens Gevinst, og den lød paa en samlet „Fortjeneste" for det store Firtal til et Beløb af 68,000 Dollars, saa at der efter Fradrag af 8000 Dollars til Udgifter dog blev 15,000 Dollars til hver af de sammensvorne.

Naturligvis tog Opdageren smilende det betydningsfulde Papir i Forvaring.

„Jeg har en Bøn til Dem, Mr. Carter," sagde Slocum, der for første Gang tog til Orde, siden de tre Opdagere havde trængt sig ind i Forsamlingen.

„Saa tal."

Mistænksomt stirrede Nick paa ham, thi han vejrede øjeblikkeligt et nyt Anslag bag dette tilsyneladende saa uskyldige Forlangende.

Men Slocum skyndte sig at forsikre, at han paa ingen Maade havde noget ondt i Sinde.

„Dette er mit Værelse," vedblev han, „og da jeg kun naturligt, at jeg ønsker at sikre mine Ejendele og give Allec, der er en af mine Staldkarle, Ordre til at sende min Sagfører Meddelelse om det passerede."

„Det maa vist være Allec, der ligger i Badeværel-

set," sagde Nick leende til sin Fætter. „Vil Du være saa god, Chick, at hente denne Gentleman herind."

Chick forsvandt skyndsomt, og et Øjeblik efter vendte han tilbage med den ilde tilredte Mand, som de tre Opdagere kort forinden havde givet en saa ublid Medfart.

Det var virkelig Allec, der naturligvis paany fik sig en Forskrækkelse ved at se sin Herre og hans Venner lænkede og samtidig fik Meddelelse om, at de alle var blevet arresteret af Nick Carter.

Slocum tog straks Ordet og henvendte sig til ham med følgende Anvisning:

„Ser Du, Allec oppe paa Skabet der ligger der en Pakke, som Du skal give Hotelportieren hernede i Forvaring. „Sig ham, at han skal gemme den i sit Pengeskab."

Det var ikke undgaaet Nicks Opmærksomhed, at Slocum havde benyttet sig af Kampens Forstyrrelse til at gribe den lille Pakke, der havde ligget paa Bordet, og slynge den op paa Skabet.

Ved at se paa de arresterede, der med spændte Miner iagttog Allec, medens denne steg op paa en Stol og tog Pakken ned, gættede han sig uden Vanskelighed til, at Pakken maatte indeholde det store Firtals Bytte.

Med et elskværdigt Smil tog Nick Pakken fra Staldkarlen, der ikke vovede at gøre Modstand.

„Med Deres Tilladelse, mine Herrer," sagde han. „Jeg anser det for det sikreste, at jeg personlig tager de 68,000 Dollars i Forvaring, — de kunde ellers nemt forsvinde."

Det indædte Raseri, der tydeligt sporedes paa Fangernes Ansigter, og de Eder og Forbandelser, hvormed de gav deres Harme Luft, bragte Opdageren til Vished om, at han atter denne Gang havde ramt i Centrum med sin Formodning.

„Det har De ikke Ret til, Mr. Carter. Jeg protesterer!" stammede Slocum.

„Overlad De blot rolig det til min Afgørelse," afærdigede Nick ham koldt. „Disse Penge har De erhvervet ved Bedrageri og Svindel, og det bliver Rettens Sag at foretage Fordelingen — der iøvrigt uden Tvivl vil falde noget anderledes ud, end det store Firtal har fastsat den i sit Regnskab," sluttede han leende.

Thi Fangernes Ansigter, der i højeste Grad mindede om Rævens i Saksen, virkede nærmest opmuntrende paa ham.

Et Vink af ham gjorde en Ende paa Diskussionen, og hele Forsamlingen tiltraadte med større eller mindre Glæde Vandringen til Politistationen.

Endelig afsløret.

Florence Fernleigh-Watson blev ikke lidet overrasket, da hun endnu selvsamme Eftermiddag, straks efter sin Hjemkomst fra Væddeløbet, fik Besøg af en smuk ung Dame, der med uimodstaaelig Elskværdighed forstod at overtale hende til et lille Besøg, som de i Fællesskab skulde aflægge hos Direktionen for den Bank, ved hvis Kasse hun tidlig om Formiddagen havde afleveret den betydelige Sum af 50,000 Dollars mod Kvittering, og hvis yngste Direktør Mr. Horace Bernald var.

Naturligvis var Overbringeren af denne venlige Indbydelse ingen anden end Ida, der lod sig det være magtpaaliggende at aflevere sin med udfordrende Elegance klædte, skønne Ledsagerske i den øverste Direktørs private Kontor.

I dette Værelse fandt den skønne Florence til sin store Misfornøjelse ikke alene et større Antal ældre og højst alvorlige Herrer, men ogsaa den hende af Udseende velbekendte Nick Carter.

Det lod til, at denne sidstes Nærværelse ikke just havde nogen beroligende Virkning paa hendes i Forvejen ret ophidsede Nerver, thi til Trods for det tætte Lag Pudder kunde man tydeligt se hende blegne.

Med afmaalt Høflighed opfordrede Direktøren hende til at tage Plads og forespurgte derefter en Tjener, der straks viste sig til Svar paa hans Ringning, om Mr. Bernald var kommet.

Banktjeneren svarede bekræftende og fik Ordre til at anmode den unge Direktør om ufortøvet at begive sig til Direktionsværelset.

Nick havde sørget for at lade Florence sætte sig saaledes, at Bernald ikke let kunde faa Øje paa hende, naar han traadte ind, saa meget mere som Synet af den samlede Bestyrelse straks lagde Beslag paa hele hans Opmærksomhed og ligeledes lod til at have en ubehagelig Virkning paa hans Nerver.

„Jeg beklager i højeste Grad, at jeg maaske har ladet Dem vente, mine Herrer! Men jeg havde ingen Anelse om, at man kunde ønske min Nærværelse i Dag, saa længe efter, at Kontorerne var lukket.

Saasnart jeg kom hjem og fandt det Telegram, der kaldte mig herhen, skyndte jeg mig at efterkomme Deres Opfordring," sagde Bernald i en Tone, som han forgæves stræbte efter at give et Præg af rolig Høflighed.

„Tør jeg spørge, hvilken Begivenhed der har foranlediget denne usædvanlige Sammenkaldelse af hele Bestyrelsen?"

„Vi har netop ladet Dem kalde for at meddele Dem det, Mr. Bernald," svarede Overdirektøren i en kølig Tone. „Det er lykkedes os ved Hjælp af den her tilstedeværende Opdager, Mr. Carter, at finde den Banktyv, der paa en saa uhørt Maade har misbrugt vor Tillid og ydermere har været saa lavsindet med

fuld Bevidsthed at kaste Mistanken over paa prøvede og hæderlige gamle Embedsmænd i Bankens Tjeneste."

„Naa, men — det er jo — højst glædeligt!" fremstammede Bernald med tørre Læber og sprukken Stemme og ganske askegraa i Ansigtet. „Tør jeg spørge — under hvilke Omstændigheder, eller — jeg mener — hvem — hvem Tyven — er —?"

„Han staar her iblandt os!" sagde Overdirektøren med skærende Bitterhed. „De, Horace Bernald, — De er denne æreløse Falskner og Banktyv!"

Den Skyldige maatte have været fattet paa en saadan Anklage, thi han blev staaende, tilsyneladende fattet, og forsøgte at smile.

Men hans Ansigt blev atter askegraat, da han hørte et halvkvalt Skrig bag ved sig og, idet han vendte sig om, fik Øje paa Florence, der med bønfaldende opløftede Hænder vaklede skælvende hen imod Direktionsmedlemmerne.

„Florence — Du her!" var alt, hvad han i sin Bestyrtelse kunde faa over sine Læber.

Men hun hørte ham ikke. Overvældet af Skræk sank hun paa Knæ foran de alvorsfulde Mænd.

„Jeg besværger Dem, send ikke Bernald i Fængsel!" hulkede hun. „Det er min Skyld — jeg var saa taabelig og tankeløs. — Det var mig, der forledte ham til at give saa mange Penge ud, fordi jeg troede, han var rig. — — Og derved har jeg styrtet ham i Ulykke! — — Men jeg elsker Bernald! Aa, jeg skal arbejde, jeg skal dele mit sidste Stykke Brød med ham — vær blot barmhjærtige, send ham ikke i Fængsel!"

Den stakkels Piges Sønderknuselse var saa ægte, at den ikke undlod at gøre Virkning paa de alvorlige Mænd.

„Rejs Dem op, og tør Deres Taarer, Frøken," sagde den aldrende Direktør i en ingenlunde uvenlig Tone. „Før vi kan tage nogen Bestemmelse om vor fremtidige Handlemaade, maa vi først se, om den Mand, De gaar i Forbøn for, har saa megen Æresfølelse, at han vil vedkende sig sin Brøde!"

Nick var begyndt at tale sagte til Bernald, der stod som bedøvet og stirrede hen for sig. Han ynkedes over den Ulykkelige, thi han forstod, at denne var kommet ind paa Skraaplanet mere af Karaktersvaghed end af medfødt Tilbøjelighed til Forbryderbanen.

Hans formanende Ord gjorde deres Virkning. Med tonløs Stemme erklærede Bernald, at han vilde aflægge en uforbeholden Tilstaaelse.

Han havde oprindelig besveget Banken for langt større Beløb — i det vanvittige Haab, at han som Sportsmand kunde tjene Millioner.

Væddeløbsstalden, som han naturligvis ikke havde vovet at drive under sit eget Navn, havde da ogsaa givet ham Midler i Hænde til at erstatte Bedragerierne med Undtagelse af de 50,000 Dollars.

Men ogsaa disse havde han ved Florences Mellemkomst tilstillet Banken igen.

Paa samme Maade som tidligere — ved Kontrabogføring og lignende — havde han ikke vovet at ordne det denne Gang, da han vidste, at man havde opdaget Underslæbene, og at Nick Carter, inden han fik noget at vide om det, havde faaet Sagens Undersøgelse overdraget.

Den foregaaende Aften havde han aabenbaret Florence Sagens Sammenhæng og havde foreslaaet hende at flygte med til Evropa.

Men Pigebarnet, der, til Trods for sin Letsindighed, inderst inde var baade god og retskaffen, vilde ikke vide noget af denne Plan, men havde tværtimod bestormet ham saa længe med sine Bønner, til han endelig havde indvilliget i at tilbagebetale Banken den sidste stjaalne Cent.

For at berøve ham Lejligheden til at komme paa andre Tanker, havde Florence holdt paa, at han med det samme i hendes Nærværelse skulde pakke Pengene ind og overlevere dem til hende.

„Hvorledes er Deres Fremtidsplaner, i Tilfælde af at vi giver Afkald paa Deres Afstraffelse af Hensyn til Bankens Anseelse og Deres Families gode Navn og Rygte?" spurgte Overdirektøren med indtrængende Alvor.

„Jeg raader endnu over en betydelig Sum, og den Ascottske Væddeløbsstald er ligeledes min gældfri Ejendom," erklærede Bernald spagfærdigt. „Hvis jeg kan opnaa Tilgivelse, er det mit højeste Ønske at ægte denne trofaste unge Pige og grundlægge en Forretning paa en ærlig og solid Grundvold. — Og jeg lover højtideligt, at jeg aldrig mere skal komme paa Afveje."

Bønfaldende strakte den hulkende Florence paany sine Hænder ud mod den tavse Tilskuerskare. Men hun var altfor rystet til at kunne tale, hendes uforstaaelige Ord kvaltes af en skærende Graad.

„Ja, ja," sagde Overdirektøren, efter at han hviskende havde holdt Samraad med sine Kolleger. „Banken fordrer af Dem, Horace Bernald, at De øjeblikkelig søger Deres Afsked som Underdirektør.

I Betragtning af Deres afdøde Faders Fortjenester og i Haab om, at De i Fremtiden vil bestræbe Dem mere for at træde i hans Fodspor, vil Banken ogsaa i Fremtiden vedblive at betale Deres Moder den Halvdel af Deres Gage, som hun hidtil har haft til sin Raadighed.

Men De maa give Mr. Carter en skriftlig Tilstaaelse af Deres Forbrydelse, for at vi kan have Midler i Hænde til at tvinge Dem til en hæderlig Livsførelse i Fremtiden."

„Jeg vil gøre alt, hvad der bliver forlangt af mig," hviskede den ydmygede Mand. „Det var slet ikke nødvendigt at bøje mig saa dybt i Støvet, thi i min Kærlighed til den unge Pige har jeg fundet min bedste Støtte. — Florence skal endnu i Dag blive

min Hustru, og jeg lover ved min afdøde Faders Minde, at dette skal være baade mit første og mit sidste Skridt bort fra Ærens og Pligtens Vej."

Hulkende sank den unge Pige i hans Arme.

Snart var de nødvendige Formaliteter ordnet, og Bankbestyrelsen modtog en Meddelelse om sit yngste Medlems Tilbagetræden, „fordi Mr. Bernald ønskede at grundlægge sig en selvstændig Virksomhed."

Naturligvis var det en Æressag for alle de Tilstedeværende at bevare den strængeste Tavshed denne Sag, saa at den afslørede Bedrager havde Muligheden for at arbejde sig i Vejret ved egen Kraft og blive et hæderligt Medlem af det menneskelige Samfund.

Det skete virkelig ogsaa senere hen i Tiden, ikke mindst fordi Florence forvandlede sig fra den tidligere letsindige Skabning til en trofast og kærlig Hustru, der med usvækket Viljekraft stod ved sin Mands Side og bestandig forstod at jage enhver daarlig Tilbøjelighed paa Flugt. — —

Det store Firtal blev ramt af en ulige haardere Skæbne. Dets samtlige Medlemmer blev dømt til ret følelige Tugthusstraffe, og de ved Væddeløbet vundne Penge blev ved Hjælp af Bookmakerne for Størstedelen givet tilbage til de Mennesker, der havde lidt Tab ved dette lumpne Bedrageri.

Nick Carter og hans trofaste Hjælpere havde atter Lejlighed til at forøge deres Bankkonto med en meget betydelig Sum.

Bill Frost endelig slap derfra med Skrækken, da Doktor Morton gav Afkald paa at faa ham straffet. Som tidligere drev han rundt i Væddeløbsstaldene, men han var ikke mere synderlig velset, og hans tilfældige Fortjeneste ved at yde Hjælp paa forskellig Maade blev stadig mindre og mindre, indtil han endelig mindedes sine Faderpligter og tvang sin Datter Ada til at flytte sammen med ham og ombytte sit Kald som den lystige Muses Præstinde med en Kaabesyerskes mere beskedne Stilling.

Som Nick Carter leende plejer at forsikre, har Scenen ikke lidt noget uerstatteligt Tab ved den pikante Adas Bortgang.

Det gik for Fremtiden mere ærligt til ved New-Yorker-Væddeløbene, og Publikum behøvede ikke mere at lide under det lyssky Forbunds ligesaa indbringende som samvittighedsløse Fif. I det mindste var de forrige foretagsomme Herrer blevet adskilligt mere forsigtige i deres Færd, thi de sporede aldeles ingen Lyst til at stifte nærmere Bekendtskab med Nick Carter og hans Hjælpere.

Ende.

Næste Bind (Nr. 22) indeholder:

Det farlige Æventyr.

Trykt og Forlag hos A. Eichler,
New York. London E. C. Dresden. Paris.

NICK CARTER
AMERIKAS STØRSTE OPDAGER.

— Eftertryk forbydes. Alle Rettigheder forbeholdes. Dette Værk maa ikke holdes i Lejebibliotheker og Læsecirkler. —

Det farlige Æventyr.

En gaadefuld Forsvinden.

Det var omtrent ved Middagstid, da Nick Carter, den berømte Opdager, traadte ind i Privatkontoret hos Direktøren for et af New-Yorks største Finansinstituter.

Mr. Lennox, Direktøren, var en personlig Bekendt af Opdageren og havde allerede tidligere i adskillige indviklede Anliggender taget sin Tilflugt til Carters prøvede Dygtighed.

Men det var første Gang at Nick saa den ellers afmaalte, kolde og tilbageholdende Bankmand i en saadan Ophidselse som nu.

Det var knap, at han iagttog de vanlige Høflighedsformer.

Saasnart Døren havde lukket sig efter den Indtrædende, ilede Direktøren denne i Møde og raabte ophidset:

„Vi har i Formiddags været Genstand for et aldrig før set og eksempelløst dristigt Røveri. Jeg lod Dem kalde i saadan Hast, fordi jeg vilde betro Dem Sagen, Mr. Carter."

„Er der sket Indbrud i Deres Sikkerhedshvælving?" spurgte Nick, idet han tog Plads.

„Nej, noget saadant er ganske og aldeles udelukket. Røveriet skete i dette Værelse og lige for mine Øjne og i Overværelse af den, der bærer Tabet. At det har kunnet ske, skyldes ene og alene, at en af vore Anordninger ikke er bleven overholdt."

„Naa ja, det vil være mig kært at høre de nærmere Omstændigheder."

„Det gik for sig paa følgende Maade," begyndte Direktøren. „En af vore Kunder hedder Mr. Thomas Matthewson, og han er samtidig Aktionær i vort Selskab. Han havde lejet en saakaldet Voult, altsaa en lille Sikkerhedshvælving til Opbevaring af Dokumenter, Aktier, Værdipapirer og lignende, af den Slags, som vi udlejer til nogle Tusinde af vore Kunder.

Blandt forskellige andre Genstande opbevarede Mr. Matthewson stadig en Tindaase i sin Voult, og i denne Daase skulde der være særdeles vigtige Papirer.

Efter Mr. Matthewsons Opgivende ere disse opbevarede Dokumenter af en højst ejendommelig, ja man kan sige foruroligende Art. Saa længe de ere opbevarede i Hvælvingen, er der ingen Ko paa Isen, men kommer de i Hænderne paa en vis evropæisk

Stat, saa giver de Aarsag til Krig mellem denne og en lige saa mægtig Nabostat."

„Det lyder jo højst mærkværdigt," indskød Nick hovedrystende. „Det drejer sig altsaa om vigtige Statshemmeligheder, som maa holdes skjulte for en Regering, hvis denne ikke skal tvinges til Krig med den anden Stat, som har Kendskab til denne Hemmelighed. Kan De give mig nogen Opgivelse over Indholdet?"

„Jeg har ikke den fjerneste Idé derom!" tilstod Direktøren. „Mr. Matthewson har ladet det bero med de nævnte Antydninger og kun tilføjet, at et Brud paa det Løftè, han har givet om absolut Hemmeligholdelse, vilde koste ham Frihed og Liv."

„Hvem er denne Mr. Matthewson?" spurgte Opdageren interesseret.

„Der spørger De mig igen om mere end jeg kan svare paa," erklærede Lennox. „Saa vidt jeg ved, er han en særdeles velhavende Mand, thi jeg besørger Anbringelsen af hans Kapital, og er derfor indviet i hans Formuesforhold.

Skønt Amerikaner af Fødsel, har han tilbragt Størstedelen af sit Liv i Udlandet. Han omgiver sig med en hemmelighedsfuld Nimbus og lader skinne igennem, at han er hemmelig Agent for en evropæisk Stormagt."

„Det er alt, hvad De kan meddele?"

„Alt! Men Mr. Matthewson vil sikkert snart være her og kan da personlig give Dem de videre fornødne Oplysninger."

„Godt! fortæl De mig saa imidlertid nærmere om Røveriet i Dag."

„Naa ja, saa maa jeg da først sige, at Mr. Matthewson bevogter sin Tindaase med overordentlig Omhu, og hver Gang han kommer her i Banken, hvilket plejer at ske mindst tre Gange om Ugen, overtyder han sig personlig om Daasens Tilstedeværelse. Da han ikke ønskede at blive set af uvedkommende Trediemand, saa plejede han at begive sig herind i mit Privatkontor, og idet han overgav en af vore betroede Assistenter Nøglen til sin Voult, lod han altid Tindaasen bringe herind i dette Værelse, undersøgte den indgaaende, og derefter maatte Assistenten bringe den tilbage til Voulten, som han aflaasede, hvorpaa han overgav Nøglen til Mr. Matthewson.

Men da denne i Dag i min Nærværelse aabnede Tindaasen, erklærede han bestyrtet og aldeles ude af Fatning, at man havde forbyttet Daasen og at de vigtige Dokumenter var røvede.

En hurtig Undersøgelse af Daasen viste, at dens Indhold kun bestod af værdiløse Papirer. Derefter tabte Mr. Matthewson aldeles Hovedet og rasede af Vrede, idet han fo'r op og ned her i Kontoret. Da han atter var til at tale med, foreslog jeg ham, at vi skulde tilkalde Dem, og da han indvilligede heri, bad jeg Dem telefonisk om at komme herhen, medens Mr. Matthewson begav sig til sin Bolig for at besvare nogle vigtige Breve, idet han gav Tilsagn om snart atter at indfinde sig her."

„Godt," sagde Nick Carter, „hvem og hvad har De Deres Mistanke henvendt paa?"

„I de sidste Uger kom her hyppigt en Mand, der vilde leje to Voulter, men han vilde have dem forandret paa en Maade, som vi ikke kunde indlade os paa. Jeg husker, at han ved to af disse Lejligheder befandt sig her i mit Kontor, samtidig med at Hr. Matthewson var her.

I Dag til Morgen var denne Mand her i Kontoret allerede før Mr. Matthewson ankom, og nu kommer jeg i Tanker om, at han bragte en Tindaase, der lignede Mr. Matthewsons, med sig. Jeg er overbevist om, at han i et ubevogtet Øjeblik har ombyttet Daaserne.

Jeg mindes nu ogsaa, at denne Mand bortfjernede sig paafaldende pludseligt lige efter at min betroede Assistent havde bragt Mr. Matthewsons Tindaase ind i Værelset."

„Hvad hedder denne Mand, og kan De beskrive ham for mig?"

„Han kaldte sig Mr. Arthur Austin — og om hans Udseende kan De selv dømme," fortsatte Bankdirektøren, idet han greb ned i en Skrivebordsskuffe, hvorfra han fremtog et Fotografi, som han overgav Opdageren.

„Jeg har gjort mig det til Regel, at jeg lader alle Personer, som jeg ikke forud kender, og som forlanger at tale med mig i mit Privatkontor, fotografere, uden at de ved af det.

De erindrer nok, hvorledes jeg for to Aar siden blev overfalden af en Skurk. Fyren røvede 20,000 Dollars, og først efter flere Maaneders Forløb lykkedes det ved Deres Hjælp at fange ham. Siden da lader jeg enhver ubekendt Besøgende fotografere."

„Udmærket!" raabte Nick Carter leende. „Det er mere sikkert end det bedste Stikbrev. Denne Mand her er altsaa den formodede Røver? En atletisk Fyrretyveaarig med et fremmedartet, aabent og tillidsvækkende Ansigt. Maaske en Sydungarer, Italiener eller lignende."

„Manden gjorde paa mig et virkelig fornemt Indtryk. Hvem han egentlig er, og hvilken Forretning han driver, kan jeg ikke sige Dem."

„Et Spørgsmaal: Deres betroede Assistent kan vel ikke være delagtig i Røveriet?"

„Ligesaa lidt som jeg selv!"

„De sagde før, at hele Tildragelsen kun skyldes Undladelsen af at iagttage en Forsigtighedsregel, hvorledes det?" spurgte Nick forventningsfuldt.

„Jo, ser De, hos os er det bestemt, at vore Kunder personlig skal aabne deres Voulter og undersøge Indholdet bag laaset Dør. Hvis denne Regel var bleven fulgt, havde Røveriet ikke kunnet ske."

„Godt," erklærede Nick, idet han rejste sig, „dersom det drejer sig om fremmede Statshemmeligheder, saa ligger den Antagelse temmelig nær, at de røvede Dokumenter ikke forbliver her i de Forenede Stater, men straks skal bringes ud af Landet. Har De en Liste over de Skibe, der i Dag skal afgaa, ved Haanden?"

„Ja, jeg kom nemlig paa den samme Tanke, men til min Overraskelse maatte jeg erfare, at der i Dag ikke afgaar noget Dampskib. Dette syntes mig saa meget mere paafaldende, som Røveren dog maatte vide, at Gærningen straks vilde blive opdaget. Han maatte endvidere være klar over, at vi vilde sætte Himmel og Jord i Bevægelse for at faa fat paa ham!" bemærkede Lennox, idet han gav Opdageren den ønskede Skibsliste.

„Jeg tror, at vi har at gøre med en durkdreven Fyr," brummede Nick, der imidlertid havde gennemfløjet Listen. „I Morgen tidlig afgaar de to Oceandampere. Denne Mr. Austin stoler nu paa, at vi vil bevogte begge Skibene. I Virkeligheden begiver han sig til Boston for at benytte Damperen „Kejserinde Marie Theresia."

Han fremtog sin Lommebog og raadførte sig med den deri værende Togplan.

„Det næste Iltog til Boston kører snart. Til alt Held har jeg min yngste Medhjælper ved Haanden; jeg har givet ham Ordre til at komme til Bankbygningens Port. Han maa snart være her, og jeg vil da sende ham til Banegaarden.

De tillader vel, at jeg tager Fotografiet af Hr. Austin med mig — jeg forudsætter, at Manden ingen Anelse har om, at han er bleven fotograferet?"

„Selvfølgelig ikke!" forsikrede Lennox, idet han gav Detektiven Billedet.

„Godt, jeg vil nu forhandle med min Medhjælper. Dersom Mr. Matthewson skulde komme, maa han have et Øjebliks Taalmodighed."

Dermed ilede Opdageren ud af Kontoret for at forhandle med sin yngste Medhjælper.

Han havde ikke søgt længe, før han fandt ham i Nærheden af Porten, og det tog ikke mange Minutter at sætte den unge Mand ind i alle Tyveriets Enkeltheder.

Da Nick vendte tilbage til Bankdirektørens Privatkontor, saa han her en høj, præsentabel Mand, der kunde være ca. 65 Aar gammel; hans hele Ydre vidnede om en Diplomat af den gamle Skole.

„Denne Herre er Mr. Matthewson," præsenterede Bankdirektøren.

„Jeg har ventet Dem med den største Utaalmodighed, Hr. Carter," sagde Hr. Matthewson efter et hastigt Haandtryk. „Røveriet i Dag betyder ikke alene et uerstatteligt Tab, men berører ogsaa min personlige Anseelse, ja min Sikkerhed og mit Liv, hvor usandsynligt det end lyder."

„Vær saa venlig at udtale Dem uforbeholdent om Værdien af det røvede Dokument."

„Min kære Hr. Carter! Værdien lader sig ikke maale i Penge," svarede Mr. Matthewson med nervøs Utaalmodighed.

„Dokumentet er Millioner værd for Indehaveren, dersom han er en vis berømt Statsmand. Ja, Følgerne af Tyveriet drejer sig i saa Fald om Millioner."

„For at gøre Sagen kort," faldt Nick ind med et bestemt Tonefald. „De udtaler Dem med almindelige Talemaader; skal jeg beskæftige mig med Sagen, kan jeg aldeles ikke lade mig nøje med saadanne.

For at skaffe mig et klart Billede og for at faa opklaret Spørgsmaalet om, hvilke Bevæggrunde den Skyldige har haft, maa jeg fremfor alt vide, hvad han har stjaalet. Jeg har Følelsen af, at det drejer sig om en Statshemmelighed, som kan medføre Krig mellem to beslægtede Nationer. Er det rigtigt?"

„Fuldstændigt," bekræftede Matthewson, idet han brystede sig.

„Jeg vil gaa et Skridt videre og sige, at det drejer sig mindre om en Statshemmelighed end om Hemmeligheder vedrørende det paagældende Dynasti. Men nærmere Antydninger hverken tør eller vil jeg fremkomme med."

„Godt, saa maa De se at klare Dem uden min Bistand," erklærede Nick med den største Sindsro, idet han rejste sig for at gaa. „Jeg tager ingen Sag

i min Haand, naar den ikke lægges absolut utilsløret frem for mig. Jeg forlanger den fuldeste Fortrolighed fra mine Klienters Side, kun paa den Betingelse kan jeg yde nogen virkelig Bistand."

„Jamen, Kære!" udbrød Matthewson heftig. „Hvad har dog Indholdet af den stjaalne Tindaase at gøre med Tilvejebringelsen af den? De kender, efter hvad Præsident Lennox imidlertid har fortalt mig, allerede Gærningsmanden, har hans Billede ved Haanden, og formoder selv, at han vil forsøge at flygte til Europa over Boston.

Alt, hvad De har at gøre, er at gribe denne Mand og affordre ham Tindaasen. Jeg kan endnu tilføje, at Manden intet kan vide om Indholdet af Dokumenterne, da han ikke vil vove at bryde Seglene."

„At underholde mig med Dem om dette, har jeg hverken Tid eller Lyst til," erklærede Opdageren. „Jeg kan kun gentage, at jeg alene paa Grundlag af mit Kendskab til de røvede Dokumenter vil kunne bedømme den Fremgangsmaade, Gærningsmanden har brugt og vil bruge.

Netop i et saadant Tilfælde, hvor Afgørelsen maaske afhænger af faa Minutter, og hvor altsaa den største Skyndsomhed er bydende nødvendig, maa jeg ubetinget have ren Besked. Tag Deres Bestemmelse! Enten giver De mig et klart Billede af Sagernes Stilling, eller jeg har den Ære at anbefale mig."

I den største Ophidselse vandrede Matthewson uden at svare op og ned ad Gulvet, for tilsidst at standse foran Opdageren med alle Tegn paa Nervøsitet.

„Misforstaa mig ikke, Hr. Carter!" begyndte han undskyldende, „De maa ikke opfatte min Vægring som en Mangel paa Tillid til Dem. Jeg kender Deres Ry og ved, at den Hemmelighed, som jeg er pligtig at vogte, vilde være lige saa godt forvaret hos Dem som hos mig selv. Jeg vil ogsaa forsøge, for saa vidt min Ed ikke binder mig, at skaffe Dem et noget dybere Indblik. Men dermed maa De lade Dem nøje. Skal jeg paa denne Betingelse give Dem den yderligere Forklaring?"

„Vel, jeg lover Dem i hvert Fald at holde Deres Meddelelser strængt hemmelige, ligegyldigt om jeg paatager mig Sagen eller ej," erklærede Nick Carter, idet han atter satte sig paa sin Stol og saa forventningsfuld paa den anden.

„Først maa jeg sige, at jeg ikke tør nævne de to Nationer ved Navn, hvis Skæbner kan blive paavirket ved disse Dokumenter," begyndte Matthewson efter en lang Overvejelse, idet han satte sig ved Siden af Bankpræsidenten, lige overfor Nick.

„Sagen er den, at Tronfølgen i det Dynasti, hvis Interesser jeg varetager, rummer en Hemmelighed eller rettere beror paa en Hemmelighed, som kun er kendt af det nu regerende Fyrstepar og — mig.

Men den mægtige Statsmand, som styrer den anden Nations Skæbne, har allerede længe næret Formodninger om, at denne Tronfølge var ordnet paa en — lad os sige — ikke ganske lovmæssig Maade, for at frelse Dynastiet fra at uddø. Kunde han tilvejebringe Bevis for denne Mistanke, saa vilde med den nuværende Monarks Død Krone og Land tilfalde den Souveræn, hvis Minister den omtalte mægtige Statsmand er.

Denne ved nøje, at der eksisterer visse Papirer, som giver Oplysning om Retmæssigheden — eller det modsatte — af Tronfølgen i den af mig repræsenterede Stat.

Han har igennem sine Agenter allerede i mange Aar gjort Jagt paa disse Dokumenter, og de er vandret fra den ene betroede Mands Hænder til den andens, indtil de sluttelig kom mig i Hænde."

„Det er jo en mærkværdig indviklet Historie," bemærkede Opdageren eftertænksom. „Jeg begriber blot ikke, hvorfor man ikke simpelthen har tilintetgjort disse farlige Dokumenter."

„Derpaa maa jeg blive Dem Svaret skyldig," vedblev Matthewson dæmpet og med et diplomatisk Skuldertræk. „Enhver Privatfamilie har saa at sige sit Spøgelse i Huset, — hvorfor saa ikke ogsaa et Dynasti? Det nuværende Statsoverhoved er en lunefuld Natur.

Det kan være, at den i Kraft af hans Vilje paa en ganske særlig Maade ordnede Tronfølge allerede den Gang ikke har fundet hans indre Tilslutning.

Derfor har han ikke villet berøve sig Muligheden af i givet Tilfælde at kunne gribe ind og foretage Ændringer. Mangen rig Borger er utilfreds med sin vordende Eftermand, hvorfor saa ikke ogsaa et kronet Hoved?"

„Jeg forstaar godt Deres Antydninger," indrømmede Nick Carter eftertænksom. „Lad os en Gang sætte det Tilfælde, at Kongen i det af Dem repræsenterede Land —"

„Jeg sagde ikke, at det drejede sig om en Konge," indskød Matthewson forsigtig.

„Nej, nej, sandsynligvis drejer det sig endogsaa om en Kejser!" beroligede Opdageren ham leende,

„Jeg siger endogsaa kun Konge for at give Manden et Navn.

Hold fast ved det; lad os antage, at Kongen var den sidste af sin Stamme og vidste, at i Mangel af en Tronarving vilde hans Land overgaa til en anden Nations Hersker.

Men en saadan Sammensmeltning ligger ikke i den omtalte Nations Interesser og den udtrykker heller ikke den paagældende Konges Ønsker. Nu er altsaa hans Arvinger døde, men han har som aldrende Mand giftet sig igen, og Frugten af dette Ægteskab er — eller siges i det mindste at være — en Datter —"

„Men Du gode Gud, Hr. Carter, hvor kan De vide — —"

„Koldt Vand i Blodet, Hr. Matthewson!" sagde Opdageren beroligende, da den anden i sin Iver var sprunget op fra Stolen. „Jeg ved jo ingenting, jeg antager blot.

Den Mulighed er dog ikke udelukket, at denne Datter, som efter Landets Love kan blive eller maaske allerede er bleven dets Herskerinde, i Virkeligheden ikke er af legitim Oprindelse.

En saadan Mistanke næres ogsaa af den mægtige Nabostat, hvis Skæbne styres af hin store Statsmand. Bliver denne Mistankes Berettigelse paavist, saa opstaar der ikke blot en Kæmpeskandale, men maaske endog en Verdenskrig.

For naturligvis vil saa denne store Nabostats Hersker gøre Fordring paa Krone og Land. Men den paagældende Nation vil hævde sin Selvstændighed og vil hellere lade det komme an paa en Krig end lade sig annektere i Stilhed.

Dog ogsaa udenforstaaende Nationer, som allerede i Forvejen ser med misundelige Blikke paa det ualmindelig kraftige og derfor ubehagelige Kejser- eller Kongerige, vilde vægre sig ved at anerkende denne yderligere Magtudvidelse. Men det vilde blive tændende Gnister, som fik Verdenskrigen til at blusse!"

„Hr. Carter, der kunde være bleven en stor Diplomat af Dem," bemærkede Matthewson med et fint Smil; han havde nu atter vundet sin indre Ligevægt tilbage.

„Jeg siger ikke, at Deres Forudsætninger er rigtige, men i hvert Fald vilde de af Dem skildrede Følger indtræde."

„Vel, det er mig tilstrækkeligt," svarede Nick Carter, ligeledes smilende. „De omtalte Dokumenter, til hvis Tilintetgørelse en lunefuld Hersker, — maaske ogsaa de Mænd, der skulde udøve hans sidste Vilje, da han laa i sin Grav — ikke kunde beslutte sig, er efter megen Omflakken blevet betroet til Dem.

Det ved den mægtige Statsmand, og Hr. Austin er hans Agent, udsendt med det Hverv at tilvende sig Tindaasen med den deri opbevarede Statshemmelighed."

„Det indrømmer jeg ubetinget!"

„Videre!" vedblev Nick Carter med et overlegent Smil. „Dermed ved vi, at der her i Amerika ikke vil blive foretaget nogen som helst Undersøgelse af Dokumenterne.

Den, som har røvet dem, vil søge at bringe dem i uskadt Tilstand til det paagældende Land, hvis Minister den mægtige Statsmand er, — og han alene vil da vove at bryde Seglene og skaffe sig Kundskab om Statshemmelighedens Indhold.

Men dermed staar det ogsaa fast, at de Dokumenter, man har frastjaalet Dem, er sikre, saa længe de endnu befinder sig i de Forenede Staters Magtomraade, og Faren for den paagældende Nation begynder først i det Øjeblik, da Overbringeren af de stjaalne Dokumenter befinder sig undervejs paa et Skib, eller maaske allerede har sat Foden paa den mægtige Stats Jordbund.

Alt, hvad vi har at gøre, er som Følge heraf at forhindre Dokumentrøveren i at forlade vort Land og at tvinge ham til at aflevere Tindaasen. Naa, det tænker jeg, vi skal kunne ordne uden større Vanskeligheder. Jeg overtager Sagen, og skal holde Dem à jour med vore Resultater."

Dermed tog Nick Carter Afsked og forlod Kontoret.

Patsy paa Sporet.

Næppe havde den unge Opdager paa Grundlag af de Anvisninger, hans Mester havde meddelt ham, naaet New-York New-Hafen-Banens Station ved Enden af den 42. Gade, før han ogsaa straks fik Øje paa Originalen til det Fotografi, som Nick havde overgivet ham.

Med rolige, afmaalte Skridt forlod den statelige, fyrretyveaarige Mand, hvis skarpt skaarne, solbrændte Træk tydeligt kendetegnede Udlændingen, den Droske, som havde bragt ham til Banegaarden, og begav sig — med en lysebrun Paletot over den venstre Arm

og en lille Lædertaske i Haanden — til Billetsalgsstedet, der blev stærkt belejret, tilmed da Iltoget, som skulde gaa til Boston om et Kvarter, dannede den mest benyttede Dag-Forbindelse med Kanada.

Førend Austin stillede sig hen blandt de ventende Billetkøbere, som kun gennem en smal, ved Jærnrækværk afgrænset Gang kunde naa frem til Billethullet, satte han sin Haandtaske paa Flisegulvet i Forhallen og kastede, for at skjule den, sin Paletot over den.

Saa indtog han sin Plads som den sidste i Rækken, og umiddelbart bag ham stillede Patsy sig op og holdt ikke mindre skarpt Øje med det efterladte Rejsegods end dets Ejer selv.

Der herskede en levende Trængsel, og Austin, der øjensynlig havde meget travlt, kom i et kort Ordskifte med den Mand, som stod foran ham, og som i en vred Tone frabad sig al „Skubben bag paa".

Et lille Minut efter havde Austin løst sin Billet til Boston, og umiddelbart derefter kastede Patsy sine allerede aftalte Penge paa Messingpladen, for saa hurtigt som muligt ligeledes at komme i Besiddelse af en Billet til „Bønnestaden".

I samme Øjeblik hørte han Austin skrige højt af Forfærdelse.

Et Blik fortalte den unge Opdager Aarsagen til hans Bestyrtelse. Paletot og Haandtaske var forsvundne og var øjensynlig bleven stjaalne af en af de Langfingre, som altid strejfer om i Banegaardshallen; det maatte være sket i Løbet af det halve Minut, i hvilket Austin havde været indviklet i et kort Ordskifte med Manden foran ham, og derfor havde set sig ude af Stand til at holde Øje med sine Ejendele, som han havde sat fra sig,

Med et rasende Raab fo'r Austin ind paa den ganske naturligt nærmest staaende Patsy og beskyldte ham for at have stjaalet Paletot og Haandtaske.

„De maa jo være forrykt!" raabte Patsy. „Hvis jeg var Tyven, saa maatte jeg dog vel have de stjaalne Genstande hos mig, ikke sandt?"

Udenom de to havde der naturligvis straks dannet sig en tæt Kreds af Nysgerrige, der ivrigt spurgte, hvad der egentlig var paa Færde. Men deres Paatrængenhed ophidsede blot yderligere den Bestjaalne.

Han rev sig i Haaret og jamrede, at han var ruineret og ikke længer sikker paa sit Liv, hvis han ikke straks kunde komme i Besiddelse af den stjaalne Haandtaske igen.

Omsider lykkedes det en af de omkringstaaende at berolige den tilsyneladende vanvittige Mand saa vidt, at man kunde faa ud af ham, hvor han egentlig havde sat Haandtaske og Paletot fra sig.

Saa fortalte man ham, at man havde set en Mand, som havde stillet sig tæt ved Siden af den sædvanlige Række af Billetkøbere umiddelbart foran Haandtaske og Paletot. Han havde straks efter taget begge Dele til sig, som om det var hans Ejendom, og havde hurtig bortfjærnet sig.

Først ansaa Patsy ikke dette for muligt, thi han havde ikke set noget saadant gaa for sig. Men saa huskede han paa, hvorledes ogsaa han, foranlediget af den korte Ordstrid, i nogle Øjeblikke havde henvendt sin Opmærksomhed paa de to Parter.

I disse faa Sekunder maatte den øvede Langfinger have sikret sig sit Bytte og have iværksat sin Flugt.

Øjeblikkelig begyndte Patsy at rette en Del Spørgsmaal til Øjenvidnerne til Tyveriet, for at skaffe sig Oplysning om den frække Taskerøvers Udseende.

Han erfarede da, at Tyven havde baaret Straahat med flad Skygge, tynd graa Paletot, et brunt Sæt Tøj og et sort- og rødtærnet Slips.

Han havde sorte Øjne og en usædvanlig stor, romersk buet Næse, mørkt Overskæg, manglede et Par Tænder foran i Munden og havde tæt ved Hagen et slet skjult Ar, som gav ham et ganske paafaldende Udseende.

Imidlertid var den vagthavende Politibetjent kommet til, og ham anraabte Austin i de mest ophidsede Udtryk om Bistand.

„Naa, De sætter jo Gud hjælpe mig hele Banegaarden paa den anden Ende for en lumpen Haandtaskes Skyld," brummede Betjenten.

„Ja, det kan De sagtens sige, — i Haandtasken var der Ting af uerstattelig Værdi."

„Penge?" vilde Politimanden vide.

„Havde det bare ikke været andet end Penge — det drejer sig om Millioner."

„Slemt nok, men al Skrigen og Halløj bringer dog ikke Tasken tilbage, — den har Tyven forlængst bragt i Sikkerhed. Har han nogen Anelse om Taskens Indhold?"

„Hvorfra skulde han have det? Kun jeg selv vidste, hvad der er i Tasken."

„Vel. Det bedste, De kan gøre er at raadføre Dem med en Opdager — der staar jo forresten den bedste Opdager, De kan ønske Dem," tilføjede han, da han fik Øje paa den ikke lidet overraskede Patsy.

„Den unge Mand hører til de mest drevne Spor-

hunde i New York. Hvis nogen kan hjælpe Dem til Deres tabte Ejendele, saa er det ganske sikkert ham."

„Storartet," lo Patsy. „Han tror jo, at jeg er Tyven."

Hurtigt vendte Austin sig mod Opdageren.

„De maa undskylde mig, men det var Skrækken, der gjorde mig utilregnelig. Vær saa venlig at tage Dem af Sagen. Jeg vil betale Dem det højeste Honorar."

Lynsnart overlagde Patsy, hvad han skulde gøre; for det var ikke tidligere forekommet i hans Praksis, at en Mand, han var paa Jagt efter for at fravriste ham en Genstand, engagerede ham som Detektiv til Tilvejebringelsen af den samme Genstand. Men saa besluttede han at gaa ind paa Løjerne, thi hans Forstand sagde ham, at han derved i et og alt handlede i sin Mesters Aand og efter hans Ønske.

„Vel, jeg er til Deres Tjeneste," sagde han. „Hvad var der i Haandtasken?"

„Med Undtagelse af en enkelt Genstand var der intet af Betydning, men kun hvad man saadan tager med sig paa en Rejse," oplyste Austin hastigt. „Af Værdi er kun en i Pergament indrullet, mange Gange forseglet lille Pakke — ikke meget større end min Haand og maaske to Tommer høj."

„Nogen Adresse paa?" spurgte Patsy.

„Nej, med Undtagelse af Vaabenseglet intet som helst ydre Kendemærke."

„Hvad er der i Pakken?" spurgte Patsy.

„Det kan jeg ikke sige Dem, for jeg ved det ikke selv. Det forekommer Dem maaske løjerligt, men det er Sandhed. Jeg ved kun, at det drejer sig om Dokumenter af yderste Vigtighed. Jeg har ene og alene den Opgave at overbringe Pakken til Evropa, men har et stort Ansvar, og hvis Pakken blev borte, vilde det betyde Ruin for mig," forklarede den Bestjaalne med hævet Stemme.

„All right, jeg paatager mig Sagen og skal gøre mit bedste. Jeg hedder Patsy Murphey. Maa jeg bede om Deres Navn og Adresse."

Austin tøvede et Minut og sagde derpaa tydeligt:

„Jeg hedder Isaac Somers og er taget ind i det lille Hotel paa Hjørnet af fjerde Avenue og Union Square."

„Godt, Hr. Somers. Saasnart jeg har opdaget noget, skal jeg sætte mig i Forbindelse med Dem," erklærede Patsy og tog Afsked i en Fart, da det var ham om at gøre saa hurtigt som muligt at komme i Forbindelse med Nick Carter og give denne Meddelelse om, hvad der var sket.

Naturligvis blev Underretningen modtaget med høj Latter, thi ogsaa Opdageren fandt det næsten utroligt, at den Mand, de var sat til at forfølge, antog den snedige Patsy som sin Privatopdager.

„Udmærket," sagde Nick. „Paa denne Maade har Du stadig Føling med vor Ven, selv om denne Hr. Somers eller Austin — eller hvad nu hans virkelige Navn kan være — ikke længer har synderlig Interesse for os, thi selvfølgelig er den forseglede Pakke identisk med den røvede Tindaase."

„Det vigtigste bliver vel at faa fat paa den Langfinger, som har stjaalet Haandtasken. Jeg er kun bange for, at han ikke betænker sig længe, men allerede har brudt Seglene for den lille Pakke i Forventning om at finde Banknoter i den," bemærkede Chick.

„Selvfølgelig," sagde Nick Carter. „Det er ogsaa min Mening, at vi kun har med en af de almindelige Banegaardstyve at gøre, som lod den i Øjeblikket ubevogtede Haandtaske forsvinde i Haab om at have gjort en god Fangst.

Jeg anser det for udelukket, at Fyren kan have nogen Anelse om Indholdet af Tasken og lige saa lidt vidste han, at han bestjal en fremmed Regerings hemmelige Agent, der stod paa Springet til at rejse over Boston til Europa. Det bliver din og Chicks Sag saa hurtigt som muligt at opspore Banegaardstyven, nappe de stjaalne Sager fra ham og tilbagelevere Pakken med Dokumenterne — ligegyldigt i hvilken Tilstand — til Hr. Matthewson."

„Akkurat, Mester," bemærkede Patsy ivrig. „Efter den Beskrivelse, jeg fik af den formentlige Tyv, tror jeg, det drejer sig om „Grip Johnny". Jeg traf nogle af mine gamle Bekendte paa Banegaarden, og de fortalte mig, at Fyren plejer at luske omkring i Forhallen."

„Vel, det er altid noget at begynde med, Smaa," sagde Chick fornøjet. „Kom saa her, lad os tage fat straks. Jo friskere Sporet er, des lettere lader det sig forfølge."

De to unge Opdagere begav sig ufortøvet til Banegaarden for i al Hast at indhente Oplysninger om Grip Johnny, hvis Udseende var temmelig paafaldende paa Grund af manglende Tænder og et rødt Ar paa Hagen.

Skønt Klokken imidlertid var bleven ni om Aftenen, kunde de straks fastslaa, at den Mistænkte virke-

lig havde ladet sig se i Nærheden af Billetsalgsstedet i Løbet af Eftermiddagen.

Men forgæves spejdede de to Venner efter Grip Johnny. Ham kunde de ikke faa Øje paa, hvor omhyggeligt de end gennemsøgte Banegaarden paa alle Leder og Kanter.

„Har han gjort en Fangst, er det heller ikke sandsynligt, at han skulde lade sig se her paa Banegaarden mere i Dag," brummede Patsy omsider fortrædelig. „Men hvis mine Hjemmelsmænd har Ret, og det virkelig er Grip Johnny, der staar bagved Tyveriet, saa kan vi ganske sikkert træffe ham paa Østkanten. Jeg kender fra tidligere Tid den Egn ganske nøje, hvor han plejer at drive omkring. Lad os gaa derhen."

Chick var enig med ham og begav sig tilligemed sin yngre Kammerat ufortøvet ned ad den 42. Gade.

Da de havde naaet den tredje Avenue, greb Chick pludselig sin Ven i Armen.

„Kig en Gang paa den Fyr derovre paa den anden Side af Gaden," hviskede han. „Er det vor Mand?"

„Jeg ved det ikke," svarede Patsy. „Han bærer hverken Straahat eller lys Overfrakke eller brunt Tøj. Desuden er han for langt borte til at jeg skulde kunne opdage noget Ar paa hans Hage."

„Maaske er det dog Johnny, for ham kender jeg ogsaa af Udseende. Han kender imidlertid ikke mig, medens Du jo fra tidligere Tid er bekendt med ham. Derfor vil jeg stikke over til ham for at se lidt nærmere paa Fyren."

Den unge Opdager saa sit Snit til at smutte ind i en Portaabning, hvorfra han ubemærket kunde underkaste den tilsyneladende ligegyldigt omkringdrivende Mand en skarp Iagttagelse.

Medens han var i Færd hermed, saa han en ung Fyr skynde sig over Gaden og blive staaende hos den anden. Denne hviskede han en eller anden Meddelelse i Øret og skyndte sig saa af Sted, samme Vej han var kommet.

Den Mand, som først havde vakt Chicks Opmærksomhed, fik pludselig en varm Interesse for, hvad der foregik paa Gaden. Hvad det var, der optog ham saa stærkt, kunde Chick imidlertid foreløbig ikke finde ud af.

Pludselig skjulte Manden sig i en af de nærmeste Gadedøre, og samtidig fik Chick Øje paa to langsomt spadserende Mænd. Den ene, en ung Fyr, var ret elegant klædt, medens hans ældre Ledsager allerede paa tyve Skridts Afstand røbede sig som „Onklen fra Landet."

Da de to Mænd kom forbi den Gadedør, i hvilken Genstanden for Chicks Opmærksomhed havde skjult sig, blev der mellem denne og den fint klædte Fyr udvekslet et hemmeligt Tegn, som den unge Opdager tydeligt bemærkede.

Det syntes paafaldende. Chick gav sin unge Kammerat paa den anden Side af Gaden et Tegn, og gav sig saa i Lag med at følge efter Parret, som imidlertid havde naaet Hjørnet af tredje Avenue og 42. Gade.

Begge Mændene slentrede to Huslængder ned ad tredje Avenue og begav sig gennem en Bagdør ind i Hjørnebeværtningens inderste Værelse.

Chick gik naturligvis straks ind i Skænkestuen og sikrede sig en Plads, hvorfra han kunde iagttage alt, hvad der foregik i Bagværelset.

Knap et Minut senere kom den Mand, som for lidt siden havde holdt sig skjult i Gadedøren, ind i Kafeen og stillede sig op foran Skænken.

Dog næppe var dette sket, før den lapset klædte unge Fyr „tilfældig" opdagede en god Bekendt i ham og indbød ham til at komme med ind i Bagværelset.

Chick kunde iagttage, hvorledes den unge Fyr forestillede den Nyankomne for Landmanden som en god Ven.

„Aha! Onklen fra Landet skal blokkes," lo Chick hen for sig. „De vil nok plyndre hans Lommer, efterat de først har blandet en Sovedrik i hans Øl. — Altsaa Bondefangere."

Kløverbladet havde imidlertid sat sig om et Bord og bestilt Drikkevarer.

Da de to Skurke troede sig ubemærkede, rystede de nogle bedøvende Draaber i den Gamles Glas.

Imidlertid havde Patsy, iført en snild Forklædning, ligeledes indfundet sig i Beværtningen og taget Plads ved Siden af Chick, der med faa Ord meddelte ham sine Iagttagelser.

„Det gamle Trick!" hviskede Patsy. „Tror Du, det er vor Mand?"

„Jeg ved det ikke, men lad os vente og se."

Dog — Optrinet i Naboværelset fik en brat Ende, førend de to Opdagere havde tænkt sig det.

Med en dyr Ed sprang Landonklen pludselig op fra sin Stol og skreg:

„Jeg er ikke den Grønskolling, I anser mig for. I kommer til at forsøge jer med en anden Æsel, for jeg er ikke saa dum at lade mig udplyndre af jer."

Naturligvis bevirkede hans skældende Stemme, at samtlige tilstedeværende Personer trængte sig sammen om Døren til Sideværelset; kun de to Opdagere

blev tilbage, da de ikke ønskede at vække Opmærksomhed hos dem, de sad paa Lur efter.

Ikke mindre højrøstet forklarede nu de to Karle de nysgerrige Tilskuere, hvilken himmelraabende Uret den gamle Farmer tilføjede dem, og hvor bittert han krænkede deres Mandsære.

„Det er Løgn! Jeg saa tydeligt, hvordan I dryppede Draaber i min Whisky," raabte Landonklen paany.

„Nej, det er absolut ikke sandt," forsvarede den lapsede Fyr sig. „Jeg rystede en Draabe Pebermynte i mit eget Glas. — Her er Flasken, det kan da enhver lugte."

Dermed tog han en lille bitte Flaske op af Vestelommen, tog Proppen af den og holdt den under Næsen paa de nærmeststaaende.

Et langt Ordskifte fulgte paa, og det endte tilsidst med, at den Gamle fnysende af Vrede forlod Beværtningen, straks efter fulgte de to Slyngler, som endnu henne i Døren henfaldt i Forsikringer om deres Uskyld.

„Det var det gamle Spil, men denne Gang lykkedes det ikke, fordi den Gamle var for aarvaagen," hviskede Chick, der allerede var paa Vej efter de to Mænd tilligemed sin yngre Kammerat. „Men Katten kan ikke lade Musen gaa, og jeg er sikker paa, at Fyrene søger sig et andet Offer — eller maaske skaffer jeg dem et."

Patsy saa kun forstaaende paa ham, og de to Venner skyndte sig bag efter Bondefangerne tilbage ad den 42. Gade.

Farmeren fra Ohio.

En Time senere var Banegaardshallen igen overfyldt af Mennesker, der skulde nemlig komme et Iltog Vest fra.

Omhyggeligt iagttog Patsy lidt efter de Passagerer, der steg ud af Toget og opdagede snart blandt Mængden en Rejsende, hvis ydre Fremtoning skaffede ham hæftige Trækninger af undertrykt Latter og pressede de klare Taarer frem i Øjnene paa ham.

Det var en brav Landonkel, som under Armen bar en af disse umulige Paraplyer, der kan yde Tilflugtsted for en hel lille Familie. Ogsaa den broderede Rejsetaske i hans anden Haand kunde se ud til at være benyttet med Held af Fatter Noah ved hans berømte Rejse med Arken.

N. C. 22. D.

Den godmodigt og naivt udseende, velnærede Farmer bar paa Næsen et Par mægtige Briller, der imidlertid aldeles forlenede ham med noget lærd Udseende, og et hvidt og stridt Gedeskæg hang ham ned paa Brystet.

Med et fiffig-dumt Smil vandrede den Gamle sin Vej gennem Banegaarden, og med uskrømtet Forbavselse betragtede han enhver Genstand, der frembød sig for hans Blik.

Da han var naaet ud i Forhallen, saa han sig igen om til alle Sider, som en, der ikke rigtig har Mod til at spørge, men som ikke har Spor af Anelse om, hvad Vej, han egentlig skal gaa.

Han satte Rejsetasken fra sig paa Gulvet, stod en Tid lang og rystede paa Hovedet, men gik dog omsider ud af Banegaardsbygningen; derude blev han atter staaende paa Fortovet og stirrede med et Udtryk af vanvittig Forbavselse paa Luftbanens Jærnkonstruktur, hvor der netop kom et Tog larmende og brusende henover Gaden.

Som Patsy, der fulgte efter Farmeren med et stjaalent Smil til sin Glæde iagttog, var der pludselig et ungt Menneske, der gik hen ved Siden af den maabende Landonkel og aabenbart ventede paa at blive tiltalt af den Gamle.

Det skete ogsaa snart, thi Farmeren kunde øjensynlig ikke begribe Luftbanens Hensigtsmæssighed, men vilde vide, hvad det egentlig var for en forrykt Bro.

Taalmodig forklarede den unge Mand den opmærksomt lyttende Olding, at det drejede sig om Byens Luftbane, og at man med den kunde komme til alle Dele af Staden.

„Det synes, som I er fremmed i New York?" spurgte han galant.

„Ih! Men hvor kan I dog vide det?" kom det højligt overrasket fra den Gamle.

„Det er let nok; siden I ikke har set Luftbanen før, saa maa I være fremmed i New York," svarede den forekommende Yngling.

„Ja, der har I gættet rigtigt," sagde Farmeren fortrolig. „Jeg bor derude i Ohio, ikke farlig langt fra Cleverland. Det er en mægtig stor By, men der er da ingen af disse herre tovlige Jærnbro-Tog, — man kan jo blive hel svimmel bare af at se paa dem. Men vi har Sporvogne med elektriske Traade — og det kan nok være, det gaar rask — Du kan daarlig faa Tid at se, saa er saadan en Sporvogn ogsaa væk med det samme."

„Ja, det har vi ogsaa her i New York. I har maaske aldrig været her før?"

„Jo, det har jeg rigtignok, men det er allerede mange Aar siden, den Gang var jeg ikke andet end en ung Springfyr, sig mig, Mester, hvad hedder I saa?"

„Peter Folsom," svarede den elskværdige unge Mand. „Jeg tror forresten ikke, at vi har set hinanden."

„Nej, det tror jeg heller ikke," sagde den gamle Farmer paa sin sindige Maade. „Mit Navn er Hezekiah Shaw, jeg bor ungefær femten Mil Syd for Cleveland. Der har jeg en pæn Gaard, men mine Drenge er skrappe nok og kan klare den alene.

Saa har jeg givet mig af Sted for at se en Gang paa New York. Jeg har læst saa meget i Bladene om den, men man skal ikke tro alt, hvad man saadan faar at læse. — Jeg har dog selv set New York for fyrretyve Aar siden; — den maa have gjort mærkværdige Fremskridt siden den Gang."

„Har I mange Sønner, Hr. Shaw?" spurgte den unge Mand fortrolig.

„Tre flotte Karle. De to bor hjemme paa Gaarden i Huse, som jeg byggede til dem, da de giftede sig. Tom og Billy nemlig. Vor yngste Dreng, Jimmy, har ikke giftet sig endnu, skønt han er en stor og svær Krabat og er meget efter de kønne Piger — hahaha! Men Mutter har ham i Tøjr endnu; han er jo ogsaa kun 25 Aar, og et halvt Barn endnu."

„Naa, for at skaffe Føden til saa stor en Familie maa I da trække store Kartofler op."

„Kartofler," sagde den gamle Farmer. „Min Gaard er paa næsten 700 Akres og allesammen veldyrkede. Korn og Kaal, det er noget, der giver Penge, — De skulde en Gang se min Gaard. Jeg gør mig ikke gærne stor paa andre Folks Bekostning, men min Gaard har I dog ikke set endnu, unge Mand. Lidt Mønt fortjener man jo ogsaa ved den, hæhæhæ!"

Det varede ikke længe, før den samme, lapset klædte unge Mand viste sig, som de to unge Opdagere tidligere paa Aftenen havde set slæbe af med en anden brav „Landonkel".

Han kom slentrende ned ad Gaden, og da han var ganske nær ved den selvbehageligt snakkende Farmer, kastede han et ligegyldigt Blik paa ham, for derefter pludselig at studse, træde et Skridt tilbage og tilsidst med glad udstrakt Haand at ile hen imod den øjensynligt forbavsede Gamle.

„Hvis jeg ikke tager meget fejl, saa har jeg den Glæde at hilse paa Hr. Shaw."

„Saadan lyder mit ærlige Navn, men hvorfra ved I, at jeg hedder saadan, Mester?" spurgte den gamle Farmer undrende, mens han hovedrystende betragtede det unge Menneske.

„Det skulde undre mig, om I kendte mig. Jeg tror heller ikke, at vi nogensinde før har talt sammen. Men da jeg godt kender jer af Navn og Udseende, følte jeg Trang til at hilse paa Jer, da jeg saa langt borte fra vort gamle Hjemland uformodet træffer Jer her paa New Yorks Gader."

„Det var rigtig kønt af jer," sagde Hezekiah Shaw rørt, idet han rystede sin nye Vens Haand med en Kraft og Udholdenhed, der fik denne til at opføre en Slags Æggedans.

„Ja, det er det gamle, trofaste Haandtryk fra Ohio," brummede den lapsede og bed Smærten i sig. „Som sagt, Hr. Shaw, jeg har ofte set jer i Cleveland. Hvordan gaar det med jeres tre Drenge, Tom, Billy og Jimmy? Jeg var nemlig i sin Tid ansat i en Forretning i Cleveland, der lærte jeg Drengene at kende. Naa, er Jimmy imidlertid begyndt at gaa paa Frierfødder?"

„Nej," svarede den gamle Farmer, der formelig syntes at svælge i Glæden over saa langt borte fra Hjemmet at træffe en Bekendt, der saa nøje var kendt med hele Husstanden lige fra Hezekiah Shaw og ned til den yngste Okse eller Æsel i Stalden.

„Jimmy er ikke gift endnu, han er ogsaa en halv Dreng endnu. Men efter Pigerne er han, Raden, akkurat ligesom sin Fader — jeg var ogsaa en slem Buk, da jeg var ung, — hæhæhæ, — kunde ikke lade Pigerne være. Men hør, Fatter, hvad hedder I? For det maa jeg da fortælle Drengene, at jeg har truffet jer."

„Samuel Payne, slet og ret, Hr. Shaw. Jeg har nu allerede været her i New York i fem Aar. Det gaar mig jo ganske godt, tjener undertiden store Penge, — men det er jo dog ikke Ohio! — Forresten," foreslog han, „saadan en glædelig Anledning maa man fugte. I har dog vel ikke forskrevet jer til Vandet, Fatter Shaw?"

„Drikker kun Vand," sagde den Gamle og lo, „og kun, naar der har været kogt Humle og Malt i det — eller ogsaa en Slurk Ildvand. Brøndvand er det eneste, jeg ikke kan fordrage, for saa faar jeg levende Fisk i Maven, hæhæhæ!"

Fra sit Udkigspunkt havde Patsy nøje kunnet se: hvorledes den lapsede, der kaldte sig Payne, havde beluret den gamle Landonkels Samtale med Folsom ved at staa gemt bag en af de store Luftbanepiller, og derefter havde trukket sig tilbage om det nærmeste

Gadehjørne for igen at nærme sig de to passiarende Mænd fra den modsatte Side, og hilse den gamle Shaw som en Landsmand af sig, efter at han ved dennes egne Meddelelser havde lært hans Familieforhold at kende.

Med et ejendommeligt Smil om Læberne fulgte Patsy efter de to Bondefangere, der nu med udsøgt Elskværdighed gav sig i Lag med at slæbe deres nye Offer til en Knejpe i Nærheden.

„Dersom de to Vindhaser anede, hvem denne fortræffelige Hezekiah Shaw egentlig er, saa tror jeg nok, at de hellere vilde sluge en Dynamitbombe end give ham noget at sluge," smaalo den unge Opdager ved sig selv.

Derefter udspilledes i en nærliggende Kafés Bagværelse omtrent det samme Optrin som det, de to Opdagere for kort Tid siden havde overværet. Kun med den Forskel, at den brave Landonkel ikke var nær saa fiffig som sin Forgænger.

Fra Skænken, hvor Patsy havde stillet sig op med et Glas Øl i Haanden, kunde han tydeligt se, hvorledes de to Mænd nødte den troskyldige Farmer til at drikke det ene Glas efter det andet. Det var ganske forbavsende, hvilke Mængder den Gamle kunde faa ned.

Dette vilde rimeligvis være forekommet de to Bondefangere mindre unaturligt, hvis de — som Patsy — havde kunnet se, at Drikkevarerne i ubevogtede Øjeblikke sporløst forsvandt i en af de store Spyttebakker, der netop stod ved den gamle Farmers Fod.

Snart efter maatte Folsom trække sig tilbage. Men hans Plads ved det lille Bord i Bagværelset blev ikke længe staaende tom, thi „ganske tilfældig" opdagede Payne, at hans strænge Principal, den værdige Thomas Coleman, netop kom ind i Kaféen, og han maatte naturligvis gøre Bekendtskab med Hezekiah Shaw, som boede femten Mil paa den anden Side af Cleveland.

„Glæder mig hjærteligt at gøre Deres Bekendtskab," sagde Coleman med et velvilligt Haandtryk. „I skal dog passe paa, Hr. Shaw, New York er ikke Cleveland, og her maa man tage sig i Agt for Bekendtskaber med ubekendte Mennesker."

„I vil dog vel ikke gøre mig mistroisk overfor jeres egen Svend, min Landsmand?" spurgte Farmeren med et godmodigt Smil.

„Ikke paa nogen Maade. Tværtimod, han skal pænt passe paa jer, at der ikke tilstøder jer noget undervejs. I kunde have Værdisager hos jer, som kunde blive røvet fra jer."

„Aa, ja, saadan et Par Hundrede Dollars har jeg jo paa mig," brummede Farmeren med et fiffigt Blink i Øjet.

„Det interesserer mig ikke videre," bemærkede Coleman ligegyldig, „men det bliver jer Sag. Maaske vilde det dog være bedre, om I betroede jer Tegnebog til jer Landsmand Payne."

„Nej, det gør jeg ikke," erklærede Hezekiah Shaw afgørende. „Er jeg ikke gammel nok til at kunne passe paa mine Penge, saa sker der mig kun min Ret, hvis jeg mister dem. — Men mig er der ingen, der kan gøre noget," tilføjede han fortroligt. „For jeg har mine Penge i Inderlommen paa min Vest i en sort Tegnebog. Saa smart er ingen New-Yorker-Vindbøjtel, at han kan hamle op med os fra Staten Ohio, hæhæhæ!"

Patsy kunde tydelig se, hvorledes Coleman og Payne udvekslede et hastigt Blik, og saa hørte han atter den første sige:

„Ganske som De selv vil. Jeg vilde bare gøre Dem opmærksom."

Payne tog just et Stykke Papir op af Lommen og ytrede, henvendt til sin Principal: „I Eftermiddag har jeg været ude at inkassere. Jeg fik Betaling af alle de Debitorer, som findes opført paa Listen, med Undtagelse af en eneste, men jeg tænker, at han nu ogsaa er bleven allright, ikke sandt?"

Ved Ordene „han er ogsaa bleven allright" kastede Coleman under sine buskede Øjenbryn et rask Blik paa den gamle Farmer. Denne sad tilbagelænet i Stolen, med Hagen sænket ned paa Brystet, som om den rigelige Mængde af Brændevin allerede havde gjort sin Virkning.

Hurtig fo'r Coleman med begge sine Hænder i den Sovendes Frakkelommer og rejste sig samtidig fra sin Stol; men hvor forsigtige og lydløse hans Bevægelser end var, syntes den halvt indslumrede Farmer dog igen at live op, han satte sig atter til Rette i Stolen og smilede godmodig-idiotisk til sine to Bordfæller.

Straks satte Coleman sig ned igen, tog Papiret i Haanden og ytrede:

„Jeg tror det ikke. Denne Mand er endnu ikke allright. I kommer til at bearbejde ham paany. Det bliver nødvendigt at hjælpe lidt paa ham ad kunstig Vej!"

Dermed skød han Papiret tilbage til Payne, medens Farmeren gabende bemærkede:

„At indkassere Regninger lader til at være lige saa vanskeligt her i New York som hjemme i Cleveland!"

„Meget værre. I kan slet ikke gøre jer noget Begreb om det."

Payne havde imidlertid bestilt en ny Forsyning Whisky.

„Jeg ved ikke, om jeg skal drikke mer," brummede Farmeren sindigt. „Jeg synes allerede, jeg bliver saa løjerlig til Mode."

„Det er bare noget, I bilder jer ind," svarede Coleman leende, „af denne kostelige Whisky kan man aldrig faa nok at drikke, det er den bedste Slags i hele New York!"

De klinkede og drak. Saa blev Samtalen genoptaget, men førtes nu udelukkende af Coleman og hans foregivne Svend.

„Hvad Handlen fra i Eftermiddag angaar," henkastede Coleman, „saa har den ikke været til nogen Nytte for os. Der var ikke for en Dollar Værdi i den."

„I gjorde jert Bedste," sagde Payne.

„Ja, det skulde jeg mene. Efter den Maade, Manden opførte sig paa, tænkte jeg, der var noget at gøre. Ogsaa den anden Handel senere slog fejl; Pebermyntedraaber er svære at faa afsat," tilføjede han med et sælsomt Smil. „Under alle Omstændigheder maa vi se at komme til et Resultat med vor nye Kunde."

„Var der virkelig ikke Spor at gøre i de to Foretninger?" spurgte Payne.

„Ikke en Reje! Haandtasker staar i meget lav Kurs, forhaabentlig er Tegnebøger mere paalidelige!"

Coleman kastede et hurtigt Blik paa den Gamle, der atter søvnigt nikkede over Bordpladen, og tilføjede:

„Ikke Spor var der i. En Tandbørste, Kam, Sæbe og Underbukser. Desuden en forseglet Pakke med nogle fjollede Kærestebreve eller saadan noget."

„Jeg begriber bare ikke, hvorfor saa den Æsel satte et saa kolossalt Brøl op," brummede Payne.

„Ja, stort Spektakel for ingen Ting. Du kan selv se paa Tasken, hvis Du har Lyst."

Nu sank den gamle Farmer dybt tilbage i Stolen og begyndte at snorke tydeligt.

Denne Gang rejste Coleman sig endnu forsigtigere end før. Atter lod han hemmeligt Haanden glide ned i Farmerens Overfrakkelomme og iagttog, om dette fremkaldte nogensomhelst Fornemmelse hos den Sovende. Saa traadte han hen bag ved ham.

Payne greb det tomme, foran Farmeren staaende Glas og rakte det til Coleman, der heldte et Par Draaber af en lille Flacon, som han havde i sin Vestelomme, i Glasset og gav det tilbage til sin Kumpan. Denne fyldte straks Glasset til Randen ved Hjælp af den paa Bordet staaende Whiskyflaske og satte det atter foran den gamle Mand.

Saa heldte han ogsaa sit eget og Colemans Glas fulde, uden at Drikken blev „spædt op" med Indholdet af den lille Lommeflaske.

Næppe havde Coleman atter indtaget sin Plads, før han greb den sovende Farmer i Armen og rystede ham dygtigt, til han igen blev levende og søvndrukken saa sig om.

„Vi maa have en sidste Afskedsslurk, Hr. Shaw, for nu skal jeg gaa," raabte Payne til ham.

Dermed stødte han sit Glas mod den Gamles, og mekanisk greb Shaw efter sit. Men netop som han førte det til sine Læber, stirrede han ind i Skænkestuen og udbrød overrasket:

„Du store Kineser! Der er jo Fætter Toby, fra — fra —"

Uvilkaarlig saa begge Slynglerne ligeledes ind i Skænkestuen, og i dette Øjeblik maatte den rummelige Spyttebakke mellem Farmerens Fødder atter sluge Glassets hele Indhold, uden at de to Bondefangere lagde Mærke til det.

Da de atter vendte sig om, havde Farmeren allerede tømt Glasset, satte det fast tilbage paa Bordet og lallede med genstridig Tunge:

„Jeg tror — jeg ser allerede — dobbelt — det er jo slet ikke Toby — men — det — er — det er — en Mand — med to — Ben!"

Hans sidste Ord var næsten ikke til at forstaa, hvilket de to Gavtyve bemærkede med triumferende Smil, thi i næste Sekund sank hans Hoved atter dybt ned paa Brystet, og den gamle Mand fra Ohio snorkede paa en Maade, der havde paafaldende Lighed med den Larm, en Sav frembringer, gaar den gaar gennem Træ.

Et helt Minut stod de to Mænd og lurede. Saa rørte Payne ved den sovendes Knæ og kildrede ham. Da den Gamle ikke mærkede det, talte han til ham, greb ham ved Armen og rystede ham.

Men han kunde ryste, saa tosset han vilde, — Farmeren lod til at være kommen til en ualmindelig tyk „Gren", — han mærkede ikke det fjærneste, men „savede" ufortrødent videre.

Som efter Aftale stillede de to Mænd sig nu med Ryggen til den Dør, der førte ind til Skænkestuen, saa at de Personer, som var derinde, ikke længer kunde se den Sovende.

Paa denne Maade tvang de ogsaa Patsy til en ilsom Stedforandring for som hidtil at kunne fortsætte sine Iagttagelser.

Forsigtig bøjede Coleman sig saa over den Sovende, stak Haanden ind mellem Vest og Skjorte paa ham og trak straks efter en sort Lædertegnebog frem, som han hurtig rakte til Payne.

Denne skyndte sig ikke mindre flink til Døren, som førte fra Bagværelset direkte ud til Gaden, og udstødte et kort Fløjt.

Straks dukkede den unge Fyr, der havde kaldt sig Folsom, og som først havde talt med den gamle Farmer udenfor Banegaarden, op, greb Tegnebogen og løb sporenstregs sin Vej med den.

Coleman og Payne derimod indtog igen deres Pladser og iagttog den Sovende, der stadig syntes at blive mere og mere bevidstløs.

Derefter rejste — som efter Aftale — begge Bondefangerne sig op, løftede Stolen med den Sovende og bar ham med stor Anstrængelse saa lydløst som muligt til det fjerneste Hjørne af Værelset, hvor den brave Onkel fra Ohio ikke saa let kunde opdages.

Næppe var dette sket, før de gik ind i Skænkestuen og sagde til den travlt beskæftigede Opvarter, at deres gamle Ven havde faaet lidt rigeligt bag Vesten — de vilde hente en Droske for at bringe ham hjem.

Opvarteren nikkede ligeglad, og begge Bondefangerne skyndte sig ud af Salonen.

Men i samme Øjeblik havde Patsy ogsaa ubemærket sneget sig ind i Bagværelset, og derinde stod mærkværdigvis den brave Landonkel, fuldstændig frisk og udsovet.

„Sørg for, at Fyrene ikke forsvinder, og lad mig vide, hvor Du bliver af," var alt, hvad han i forretningsmæssig Korthed hviskede til den unge Opdager.

I næste Sekund var Patsy ogsaa paa Gaden, fuldt optaget af at forfølge de to Bondefangere.

Høg over Høg.

De to Tyveknægte skyndte sig ned ad den 42. Gade, til de naaede den anden Avenue, uden en eneste Gang at se sig om, — det faldt dem aabenbart ikke ind, at de blev forfulgt.

De gik ind i en Hjørnekafé og traf dér det unge Menneske, hvem Payne havde afleveret den sorte Læder-Tegnebog til.

Da Patsy gættede deres Hensigt, var det lykkedes ham at komme før de to ind i Kaféen, og saaledes blev han i Stand til at høre det unge Menneske hviske i en bebrejdende Tone til de to Mænd, der fulgte med ham ind i Bagværelset:

„Hvad er nu det igen for en Satans Gemenhed?"

„Hvad er der i Vejen?" spurgte Coleman forurolig.

„Der er ingenting i Tegnebogen, ikke saa meget som en Lap Papir!"

„Hvad!" stammede Coleman og Payne som med én Mund.

„Ikke en Reje! Tegnebogen kunde ikke have været fladere, om en Elefant havde traadt paa den!"

„Du vil dog vel ikke for Alvor paastaa, at der ingen Penge var i den?"

„Aa, lad os nu være her, Payne! Anser Du mig for et saadant Fæ, at jeg skulde indlade mig paa den Slags Svindel!"

„Hør, alvorligt talt! Lad nu være med de daarlige Vittigheder!" brummede Coleman truende.

„I er forrykte!" hviskede det unge Menneske. „Ikke en Cent er der i Tegnebogen!"

„Din Slubbert!" ivrede Coleman. „Jeg gav lige straks George Bogen, da jeg havde taget den fra den Gamle, og George gav Dig den med det samme."

„Ja, det er rigtigt nok, jeg fik den af George, men jeg vil arbejde hæderligt hele mit Liv, hvis der var saa meget som en Stump Papir i den!"

„Du maa være fuld!" sagde Coleman ærgerlig.

„Nej, den Karl har været langfingret og plyndret Tegnebogen!" faldt Payne hidsig ind. „Tid nok har han da haft til det! Lad os rode hans Lommer igennem, saa finder vi nok Mønterne!"

„Du lyver!" skreg Folsom og greb efter sin Revolver, som han bar i Lommen.

Men Coleman sprang frem og holdt ham fast ved Armen.

„Gør ingen Dumheder, Billy," advarede han indtrængende. „Jeg har handlet anstændigt, saa jeg tænker, Du ogsaa vil være anstændig mod mig, — vi to vil i det mindste holde paa Skurke-Hæderligheden!"

„Aa, Skidt! Lad den Klovn skyde, hvis han kan taale at høre Knaldet!" hvæsede Payne.

Saa vendte han sig pludselig mistroisk til Coleman og skreg:

„Hvad skal det betyde, at Du har handlet anstændigt, og Billy med, — er jeg maaske en Slyngel i jeres Øjne?"

„Jeg ved ikke, om Du er det eller ikke!" erklærede Coleman gnavent. „Men jeg er lige ved at tro, at Du havde udplyndret den gamle Æsel, førend jeg viste mig paa Skuepladsen!"

Med et mægtigt Spring havde Payne fat i Struben paa ham, der kom med denne ærekrænkende Beskyldning. Folsom kom denne til Hjælp og i en Haandevending havde der udviklet sig det nydeligste Slagsmaal mellem de tre Bondefangere.

Snart laa Trekløveret i en uløselig Knude over og under hverandre paa Gulvet.

Hidlokket ved Spektaklet, kom nu ogsaa Værten til med en Gummitamp og lod denne danse paa de tre Kamphaners Rygge med et saa gunstigt Resultat, at de hurtigt blev berøvede alt Krigshumør.

„Hold op!" brummede Værten barsk. „Hvad der er i Vejen kommer ikke mig ved. Men jeg vil ikke have Politiet paa Halsen! Kom her med jeres Skydejærn!"

Øjensynlig havde de tre Bondefangere den største Respekt for den haandfaste Vært, for de afleverede deres Revolvere til ham uden Spor af Indvending.

„Hvis I er blevet rolige igen i Morgen, saa kan I hente jeres Knaldebøsser igen!"

Dermed gik han tilbage bag sin Skænk og laasede Vaabnene ned i en Skuffe.

De tre Karle saa paa hverandre som vaade Hunde, og Coleman brummede:

„Drenge! Vi har forbandet Uheld med os; det er nu anden Gang i Aften vi er blevet narret! Nu har jeg knapt nok en Kvart Dollar i Lommen. Payne, vær nu fornuftig. Ærlighed varer længst!"

„Du er et Fæ!" udtalte Payne som sin inderste Overbevisning. „Den gamle Bondetamp var jo dog levende som en Fisk i Vandet, da Du kom.

Hvordan skulde jeg saa kunne hugge Tegnebogen fra ham, stikke Indholdet til mig og saa putte ham Tingesten under Vesten igen, uden at han opdagede det?"

„Det er rigtigt, George," brummede Coleman. „Først da jeg kom ind i min nye Forklædning, fandt vi i det Hele taget ud af, hvor han havde gemt den væmmelige, fedtede Tegnebog —!"

„Billy!" vendte Payne sig nu forsonligt til Folsom. „Jeg begriber ikke, at Du kunde tro, jeg havde kunnet udplyndre Bogen i det Øjeblik, hvor jeg fik den af Jimmy for at give Dig den!"

„Jeg er lige glad," svarede den unge Fyr gnavent. „Men jeg troede, jeg skulde faa et Slagtilfælde, da jeg ikke fandt en Cent i Tegnebogen. Nu skal jeg vel til at bevise, at jeg heller ikke har været langfingret, hvad?"

Da de andre to ikke svarede, tilføjede Folsom efter en kort Pause:

„Spørg Værten, han var tilstede, da jeg aabnede Bogen. Han kan bevidne, at der ikke var en Knap i den, endsige en Dollarseddel!"

„Det er rigtigt nok," indrømmede Værten, der kom hen i Nærheden af Bagværelset og havde hørt de sidste Ord.

Hans Blik faldt paa Patsy, der med stor Interesse havde fulgt hele Optrinet og havde staaet skjult mellem Portiererne, der tilhyllede Døren til Bagværelset.

„Hvad vil den Karl her?" skreg han vredt, for han var paa det rene med, at han havde med en „Drivert" at gøre, som endnu ikke havde købt for en Cent Drikkevarer.

Trekløveret havde hidtil været altfor beskæftiget med sine egne Sager til at kunne lægge Mærke til den unge Opdager.

„Jeg ved ikke, om dette her er en Knejpe eller ej? Eller skal man først købe sig et Adgangskort for i det Hele taget at turde træde ind i Paladset?" spurgte Patsy.

„Nej, men vi finder os heller ikke i, at saadan en fremmed Landstryger driver omkring her. Hvad vil Du her, Karl?"

„Hvad er det for en Fyr?" blandede nu ogsaa Coleman sig ind.

„Jeg er min Faders Søn," svarede den unge Opdager uforknyt.

Mændene var imidlertid aldeles ikke i Humør til at forstaa Spøg, og da Værten oven i Købet gjorde en fordægtig Bevægelse i Retning af Gummitampen, saa havde Patsy pludselig en Revolver i hver Haand og sigtede saa lynsnart paa Mændene med begge sine Vaaben, at Banditterne i skøn Enighed trak sig tilbage til det fjerneste Hjørne af Stuen.

Saa var han med et Spring ude paa Gaden, og allerede ved den nærmeste Port blev han ved en Fløjten underrettet om, at Chick, som havde fulgt hans Spor, var i Nærheden.

I næste Øjeblik var de to Kammerater samlede.

„Alle tre sidder derovre paa Hjørnet i Beværtningen," sagde Patsy. „Jeg kunde høre det hele fuldstændig. Tilsidst opdagede Værten mig, og saa maatte jeg anbefale mig med en Revolver i hver Haand. For Resten, Chick," tilføjede han leende, „den lavede Du storartet. Hvis det en Gang skulde gaa tilbage med vor Forretning, kan Du altid tjene Masser af Penge som Komiker, for denne Hezekiah Shaw fra Ohio var et Glansnummer!"

„Meget forbunden for din gode Mening," svarede Chick leende. „Men sig mig hellere, om en af Mændene er Grip Johnny?"

„Ingen af de tre."

„Saa har Grip Johnny overhovedet intet med Sagen at gøre. At disse tre Gentlemen har stjaalet Hr. Austins Haandtaske, er sikkert, for Coleman var idiotisk nok til at snakke aabenlyst om det i Kaféen og forklare sin Kammerat Payne, at i Tasken var der foruden Kam, Sæbe, Tandbørste og Underbokser kun en lille forseglet Pakke med nogle fjollede Kærestebreve.

For Resten maa jeg sige, at denne Coleman er en dygtig Karl i sit Fag. Jeg tror, at han i Eftermiddags, for ikke at blive genkendt, har klistret en Tand over med Hefteplaster og sminket sig et Ar paa Hagen, for paa den Maade at begaa Banegaårdstyverier for Grip Johnnys Regning og Risiko."

„Ja, saa er John Benton identisk med Coleman," faldt Patsy hurtigt ind. „Jeg har stadigvæk ment, at Grip Johnny kun forestiller en anden Slyngels Forklædning, og nu er jeg sikker i min Sag."

„Vi maa fra nu af følge denne Coleman som hans Skygge og ikke mere slippe ham af Syne. Han har Tasken i Forvaring og vi maa faa den fra ham paa en eller anden Maade."

„Jeg tænker ikke, at dette kan være saa særdeles svært, — de Fyre synes at raade over forbandet faa Penge og turde derfor snart føle sig foranledigede til at søge Hjemmets stille Glæder."

„Saa meget bedre," svarede Chick. „I hvert Fald maa vi ikke mere slippe ham af Syne."

„Hvad skal vi nu stille op med de to andre?"

„De maa for mig gærne gaa Fanden i Vold. De Karle er uden Værdi for os."

I det samme hørte Patsy en svag Støj bag sig. Uvilkaarlig greb han advarende sin ældre Kammerat ved Armen og hviskede til ham:

„Har Du din Blændlygte hos Dig?"

Chick svarede ikke, men Patsy følte i Mørket noget Metal blive stukket til sig.

Rask drejede han sig med Ryggen mod Gaden og lod i næste Sekund den elektriske Lygtes grelle Lys straale gennem Porten.

Lænet op mod Væggen og lyttende foroverbøjet stod en ung Pige paa maaske tyve Aar. Hun havde en lille fiks Figur og var overmaade køn.

Aabenbart havde hun beluret de to unge Opdageres Samtale.

Hvor meget hun havde hørt, kunde naturligvis ingen af dem sige; imidlertid kunde hun kun have forstaaet den mindste Del af det, da de to Venner havde talt sammen i næppe hørlig Hvisken.

„Hvad bestiller vi dog ude saa sent paa Aftenen, min smukke Frøken?" spurgte Patsy Pigen, der stirrede forskrækket paa ham.

Da hun saa sig opdaget, samlede hun alt sit Mod sammen og svarede spidst:

„Jeg bor her. Jeg tænker ikke, det er Beboerne forbudt at opholde sig i Nærheden af Husdøren til enhver Tid, naar de har Lyst."

„Selvfølgelig ikke," svarede Patsy spotsk. „Men unge Piger plejer ikke at drive omkring i Porten ved Midnat."

„Det kommer slet ikke Dem ved!" affærdigede Pigen ham endnu mere spidst.

„Maaske mere, end De tror, — for De har luret paa os!"

„Naa, og hvad saa? De har i hvert Fald ikke noget som helst her i Huset at bestille!"

„Vi hvilede os bare lidt," sagde Patsy og lo. „Men sig mig nu en Gang, hvad havde De egentlig for?"

„Det kan De godt faa at vide," erklærede Pigen. „Jeg forsøgte at høre, hvad De havde at tiske sammen om."

„Naa, blev Deres Nysgerrighed tilfredsstillet?" spurgte Patsy videre.

„Desværre kunde jeg ikke forstaa tilstrækkelig meget til at rime hele Sagen sammen."

„Det er godt," lo Patsy.

„Nej, det er slemt, for jeg tror, at De er Opdagere og er efter nogle af mine Venner!" raabte Pigen hæftigt.

„Lad være med at tale om Venner, — saadan et ungt Barn som De har i Reglen kun én Ven — ad Gangen!" spottede Patsy. „Men nu rask ud med Navnet paa denne Ven, som er angst for Opdagere!"

„Det falder mig da ikke ind at sige hans Navn!"

„Saa kan De saamænd lade være, min skønne Frøken," svarede Patsy og lo hende op i Ansigtet.

I dette Øjeblik gav Chick, som ikke havde blandet sig i Samtalen, et Tegn, der betød, at Trekløveret havde forladt Kaféen, og han løb ud paa Gaden.

Øjeblikkelig slukkede Patsy Lygten og smuttede ud af Porten.

Men bagved sig hørte han Pigens Skridt og hviskede til Chick:

„Gaa foran, men sørg for, at jeg kan finde dit Spor!"

Patsy var kommen paa den Tanke, at Pigen maaske var bekendt med en af de Mænd, de havde tilbragt Aftenen med at forfølge.

Han vilde derfor under alle Omstændigheder forhindre, at den nydelige lille Pige kunde give sin Ven et eller andet advarende Signal.

Næppe var Chick sprunget i Forvejen, før Patsy gjorde Mine til at følge efter. Men han tog blot Opstilling lige ved Siden af Porten, og i næste Sekund, da Pigens lille, fikse Skikkelse dukkede frem, løb hun ogsaa intetanende i Patsys udstrakte Arme.

Med en hæftig Bevægelse vilde hun rive sig løs og udstøde et højt Skrig.

Men i samme Sekund havde Patsy hende fast omslynget med den ene Arm, — med den anden Haand lukkede han hendes Mund og trængte hende tilbage mod Portens Mørke.

Et helt Minut forsøgte Pigen at slippe løs med Opbydelsen af al sin Kraft. Men da hun derved opdagede, at hun kun var for et Barn at regne mod den unge Opdagers Muskelkræfter, forholdt hun sig fuldstændig stille, saa længe Patsy holdt hende fast.

Da han derpaa mente Faren overstaaet, slap han hende.

„Nej, hvor er De stærk!" var alt, hvad hun sagde, mens hun aandede op paany.

Men i mægtige Spring løb den unge Opdager bort, for ufortøvet at optage sin foranijende Kammerats Spor.

Et Slagsmaal i Mørke.

Det voldte ikke Patsy nogensomhelst Vanskelighed at finde Chicks Opholdssted ved Hjælp af de Rødkridts-Mærker, han havde efterladt sig.

Patsy var kun kommet nogle faa Huslængder bort, da han paa et Hjørne fandt et Kridtmærke, som fortalte ham, at Chick af en eller anden Grund var standset i Forfølgelsen.

Chick befandt sig i hvert Fald i den nærmeste Nærhed, og da han intet Signal gav fra sig, sluttede Patsy, at ogsaa de Forfulgte maatte opholde sig i hans umiddelbare Naboskab, og at Chick blot afholdt sig fra at give noget Signal at Frygt for at vække deres Mistanke.

Derfor smuttede Patsy ind i Porten til den Bygning, paa hvis Ydermur han havde opdaget det sidste Kridttegn; Porten stod aaben endnu og dens Indre henlaa i fuldstændigt Mørke.

Han havde ikke længe været i Skjul, da han hørte Skridt og straks efter ogsaa Stemmer ude paa Fortovet.

Et Øjeblik gik to Mænd forbi udenfor den aabne Port.

Det var Folsom og Payne, og de gik tilbage i samme Retning, som de før var kommet fra.

Patsy lod dem rolig løbe, thi Chick havde allerede sagt ham, at det ikke var Ulejligheden værd at følge efter de to Fyre.

Derimod lurede og lyttede han nu som før efter et Signal fra Chick.

Ude paa Fortovet hørte han pludselig Skridt, og da disse syntes at nærme sig Porten, traadte Patsy endnu dybere ind i denne og stillede sig nøjagtigt paa samme Sted, hvor han lige i Forvejen havde staaet.

I det herskende Mørke kunde Patsy naturligvis ikke kende den kommende, tilmed da denne vendte Ryggen til ham, og der var ikke andet for ham at gøre end at vente taalmodigt.

Han kunde skelne, hvorledes Manden fra Tid til anden forsigtig strakte Hovedet frem fra Porten, som om han kiggede efter en eller anden Kammerat.

Pludselig fløj en Skikkelse ind ad Porten og blev modtaget af Manden med en sagte Advarsel.

Den Nyankomnes lette Skridt lod Patsy formode, at han havde et kvindeligt Væsen for sig, og straks efter genkendte han ogsaa paa Stemmen den unge Pige, som han kort i Forvejen havde holdt fast.

Forsigtig sneg han sig nærmere til de to for at kunne høre deres Samtale.

„Jeg kan kun blive et Minut hos Dig, Tom," hviskede Pigen, „jeg maa i Seng, før Fader mærker, at jeg har været ude!"

„Jeg saa mig netop om efter Dig, da jeg hørte dit Signal og derfor smuttede jeg her ind i Porten," svarede Manden med en Stemme, der forekom Patsy mærkværdig bekendt.

„Ja, jeg traf Bill og George henne paa Hjørnet, og de sagde mig, at Du var i Nærheden. Derfor løb jeg efter Dig for at sige Dig noget."

„Hvad er der paa Færde?"

„Nu er Du igen paa gale Veje, Tom," hviskede Pigen bebrejdende. „Jeg vil slet ikke vide, hvad det drejer sig om.

Men for en Times Tid siden saa jeg efter Dig fra mit Sovekammervindu, og saa kom pludselig Billy stormende og forsvandt i Hjørnebeværtningen lige overfor vort Hus.

En lille Stund derefter saa jeg Dig og George ligeledes i største Hast komme løbende og forsvinde i Beværtningen."

„Det passer altsammen," erklærede Manden, i hvem Patsy imidlertid havde genkendt Coleman.

„Lige bag efter jer kom der en anden Mand. Da han saa jer gaa ind ad Hjørneindgangen, fo'r han ind gennem Bagdøren, og var i Beværtningen førend I andre."

„Det var som selve —" stammede Coleman bestyrtet.

„Ja," vedblev Pigen hviskende. „En Stund efter kom der igen en anden Mand fra samme Kant og saa sig søgende om paa Fortovet, og da han naaede Bagdøren til Jimmys Beværtning, bukkede han sig som for at se efter noget eller tage noget op fra Stenbroen.

Saa skyndte han sig tværs over Gaden og gemte sig i Porten til vort Hus.

Naturligvis blev jeg staaende paa Lur, og snart efter saa jeg den Mand, der før var gaaet ind i Beværtningen gennem Bagdøren, komme frem igen. I samme Øjeblik hørte jeg et kort Fløjt, og saa løb denne Mand ligeledes tværs over Gaden og slattede sig til ham, som stod i vor Port.

Hurtigt trak jeg Klæderne paa mig og sneg mig ned ad Trappen. Rigtig! Nede i Porten stod to Mænd og hviskede ivrigt sammen.

Jeg kunde ikke høre meget af, hvad de sagde — og da jeg prøvede paa at liste mig nærmere, maa en af Mændene være bleven mistænksom, for lige med ét blinkede en lille Lygte op, og det unge Menneske opdagede mig. Saa forlangte han Rede paa, hvad jeg havde at gøre i Porten."

„Opdagere!" hviskede Coleman, aabenbart befippet.

„Det var netop det, jeg var bange for, og at de var ude efter Dig!"

„For Djævlen! Hvad skete der mer?"

„Naa, jeg søgte at snakke mig fra det og skændtes med den ene af dem, den anden kiggede imens ud paa Gaden, og saa fløjtede han pludselig.

Den Mand, jeg talte med, gav det Udseende af, at han løb efter sin Kammerat. Men da jeg vovede mig ud af Porten, tog han imod mig med aabne Arme, lukkede Munden paa mig og trængte mig tilbage til Porten."

„Aa, jeg skulde bare have været der! Jeg skulde have lært den Karl at se op!"

„Han gjorde mig ingen Ting. Pludselig slap han mig, og førend jeg rigtig havde samlet mig, stod jeg alene i Mørket, og da jeg saa efter ham ude paa Gaden, var han allerede væk i lange Spring.

Ganske sikkert vilde han paa Spor efter Dig. Jeg søgte naturligvis ogsaa efter Dig, men kunde først finde Dig, da jeg saa George og Billy staa paa det nærmeste Gadehjørne."

„Det er ganske afgjort Opdagere," brummede Coleman. „Jeg vilde bare gærne vide, hvad for en Sag det er, de er ude efter."

„Har I da arbejdet flere Gange i Dag?"

„Ja, tre Gange forsøgte vi vor Lykke, og ikke en rød Cent tjente vi ved det," brummede Coleman med en raa Latter. „Lykken har forsvoret sig imod mig, og nu er oven i Købet Opdagerne efter mig!"

„Se Dig endelig godt for," bad hun ham. „Allerbedst er det, Tom, at Du skjuler Dig øjeblikkelig. Nu maa jeg gaa, og jeg vil bare haabe, at Fader ikke har bemærket min Forsvinden, for ellers vanker der rigtignok til mig!"

Straks efter gik Pigen ud af Porten og løb paa lette Fødder op ad Gaden.

Tilsidst vendte Manden, som endnu en Stund var bleven staaende bag Porten og ofte havde spejdet ud paa Gaden, sig mod Trappegangen, hvad der naturligvis foranledigede Patsy til lydløst at trække sig tilbage til den bageste Ende af Porten.

Næppe var han kommen derhen, før han hørte Støjen af Løbeskridt ude fra Gaden, og i næste Sekund fløj fire-fem Mænd ind i Porten.

En af dem gjorde Forsøg paa at slaa den i Laas og kom ved denne Lejlighed i Berøring med Coleman.

Der lød en høj Ed. En raa Stemme forlangte at vide, hvem der opholdt sig i Porten.

Saa lyste en Tyvelygte op og en af Mændene raabte:

„Naa det er Dig, Tom! Luk Porten!"

Dette var næppe sket, før der igen lød tunge Fodtrin ude paa Gaden, og samtidig blev der slaaet kraftigt med Stokke mod Porten.

Det skarpe Lys fra Tyvelygten havde ogsaa røbet den unge Opdager for Mændene, og bandende skreg en af dem, at der var en til i Porten.

To af Personerne stemte med voldsom Kraft Ryggen mod den stængede Port og havde ved denne Lejlighed været i Stand til at opdage Patsy, der forgæves søgte at dukke sig.

„Fordømt!" hvæsede Coleman. „Det er den samme Karl, som belurede os i Jimmys Beværtning! En Opdager. — Gid Fanden havde ham!"

Øjeblikkelig forsøgte de øvrige tre Skurke tilligemed Coleman at styrte sig over den unge Opdager. Men denne trak resolut sine Revolvere og belavede sig paa Forsvar.

Imidlertid steg Larmen, Slagene mod Porten forstærkedes, og udenfor forlangte raa Stemmer, at Porten øjeblikkelig skulde aabnes.

Rimeligvis drejede det sig om Politimænd, som var i Færd med at forfølge de Mænd, som stod skjult i Porten.

Endnu højere end Larmen klang dog en ejendommelig, skingrende Fløjten. Patsy kendte straks Chicks Signal, der kaldte paa ham.

Det satte yderligere Mod i ham, og han skreg med sin klare Stemme:

„Tilbage, I Skurke! Eller jeg skyder jer ned!"

„Pas paa! Den Fyr skyder virkelig! Det er Patsy Murphey af Nick Carters!" raabte en af de Mænd, der stod med Ryggen op mod Porten. „Han er ikke bange for at gøre en af os kold."

De Fyre, der trængte ind paa Patsy, holdt ubeslutsomt inde, og i samme Øjeblik lød en anden Stemme:

„Rask op ad Trappen! Sørg for at rydde Vejen for os!"

Saa afstod de tre Mænd og Coleman fra deres Plan at angribe Patsy, og styrtede hen imod Trappen.

Tyvelygten, som en af dem holdt i Haanden, blev i et Sekund rettet paa Trappegangen og saa pludselig slukket.

Men Lyset havde længe nok oplyst Portrummet, til at gøre Patsy fortrolig med dettes Indretning.

Med et vældigt Luftspring greb han fat i Trappegelænderet, og med en Akrobats Smidighed svang den unge Opdager sig i næste Sekund op paa det midterste Trappetrin.

„Tilbage," skreg han til de fremstormende Mænd. „Ingen kommer herop."

„En Opdager til!" raabte en af Mændene.

Patsys Krigslist havde den Virkning, at de bestyrtede Mænd blev staaende ved Foden af Trappen, og da de igen lod Blændlygten lyse, saa de den unge Opdager, der truede dem med sin Revolver.

Lyset forsvandt igen.

Hele Tiden havde Mændene ude paa Gaden arbejdet paa, at faa Porten brudt op med Magt.

Den frygtelige Larm havde vækket de Mennesker, der boede i Huset, og Patsy kunde tydelig høre Skridt fra Etagerne ovenover.

Nu hændte der to Ting paa en Gang. Porten blev sprængt og samtidig fik Patsy bagfra et saadant Slag i Hovedet, at han nær var styrtet paa Hovedet ned ad Trapperne. Han fik dog fat i Gelænderet med den ene Haand og undgik derved det frygtelige Fald.

Inden han var kommet helt til Hægterne efter Slaget, trængte en vedvarende Støj, som vistnok maatte hidrøre fra et Haandgemæng, op til ham. Samtidig hørte han den klaskende Lyd af Knippelhug og til sidst igen Chicks skingrende Signal.

Da Patsy besvarede det, blev Trappegangen igen et Øjeblik belyst af en Blændlygte, og ved dens grelle Skin kunde den unge Opdager skælne en Del Politibetjente og imellem dem Chick. De havde allerede ryddet vældigt op i Banden.

Neden for Trappen sad tre elendige Fyre og krøb sammen i en synlig Dødsangst. De anede ikke, hvad de skulde gribe til.

De to, der havde taget Stilling med Ryggen stemt imod Døren, befandt sig allerede i Politiets Magt og nogle Sekunder efter gik det de tre ovenomtalte Fyre paa samme Maade.

„Er alt i Orden, Patsy?" raabte Chick.

„Nej!" svarede Patsy og saa sig endnu en Gang hurtigt om. „Min Mand er undløbet."

Saadan forholdt det sig virkelig. I den almindelige Forvirring, der herskede paa Grund af Mørket, havde Coleman set sit Snit til at forsvinde.

„Vi har holdt godt Øje med Fyrene," sagde en Politibetjent. „Vi kom bag paa fem Karle, og her er de."

„Det kan gærne være," sagde Patsy hastig. „Men nede i Porten havde jeg opdaget en Mand, før de fem andre kom stormende — og netop denne Fugl er fløjet."

Det syntes ikke at gøre videre Indtryk paa Politibetjentene, der var henrykte over deres egen Fangst, men Chick udbrød:

„Nej hør nu! Saadan leger vi ikke, — uden min Vens Hjælp havde De ikke fanget en eneste af Skurkene. Det er ham, der har forhindret dem i at komme op ad Trapperne."

„Det er rigtigt nok," brummede en af Betjentene. „Hvad skal vi gøre?"

„Hjælpe os at gennemsøge Huset."

„Er han maaske løbet op ad Trapperne?"

„Nej," erklærede Patsy, „der er ikke kommet nogen forbi mig."

„Der kom heller ingen forbi os paa Gaden," sagde Betjenten lige saa bestemt.

„Saa maa han paa en eller anden Maade være kommet ud af Porten," erklærede Patsy.

Først kunde man ikke opdage en eneste Dør, men efter lang Tids Søgen fandt Chick under Trappen en Dør, der førte ned til Kælderen.

Forsigtig steg Chick og Patsy fulgt af to Politibetjente ned ad de støvede Trappetrin og naaede ned i en Kælder, der var opfyldt af Kister og forskellige Slags Husgeraad.

Denne blev undersøgt paa det grundigste uden noget Resultat, til man endelig i et Hjørne fandt en Dør, der førte ind til et lille Kammer, som oppe i Nærheden af Loftet var forsynet med nogle Tremmer.

Der stod en Kiste paa Gulvet, og da Chick sprang op paa den og stødte Haanden mod Tremmerne, opdagede han, at det gav efter, og at man gennem Aabningen kunde komme ud i Baggaarden.

Chick svang sig selvfølgelig straks gennem Kældervinduet og var et Minut efter ude i den snævre Gaard, dog her opdagede han snart, at Flygtningen uden Tvivl var klatret over de forskellige Gaardes Plankeværker og for længe siden var stukket hen i en eller anden Sidegade og bragt i Sikkerhed.

„Well," erklærede Chick, „Fuglen er fløjet, og vor eneste, svage Trøst er, at vi ved, hvordan det er gaaet til."

„Hvad havde Mennesket gjort?" spurgte en af Politibetjentene.

„Ja, min gode Ven, det kan vi ikke saadan lige sige. Det var netop for at faa det at vide, vi var kommet her hen; ellers havde vi allerede for lang Tid siden kunnet tage ham ved Vingebenet, der har været Lejlighed nok til det. Hvad har jeres Folk gjort?"

„Gadeoverfald," sagde Betjenten lakonisk. „Et ganske almindeligt Tilfælde i tredje Avenue. En Fremmed blev overfaldet og udplyndret."

„Naa, det er da godt, I fik Knægtene. Nu kan de i længere Tid nyde Sommeren ved den øvre Hudson," sagde Chick leende. „Lykke paa Rejsen!"

Politibetjentene trak af Sted med deres Fanger og lod de to unge Opdagere blive tilbage uden for det Hus, i hvis Port Kampen var udkæmpet.

I en Fart fortalte Patsy sin ældre Kammerat, hvad han havde oplevet.

„Det værste ved det er, at denne Coleman nu ved, at vi er paa Spor efter ham," sagde Chick eftertænksomt.

„Ja, det er jo ærgerligt nok. Men en af de Fyre dernede ved Porten genkendte mig pludselig og fløjtede," brummede Patsy fortrædelig. „Hvad der mest ærgrer mig er, at det var den virkelige Grip Johnny."

„Ja, det er en nydelig Forestilling," sagde Chick og lo højt. Først mistænker vi Grip Johnny og anstrænger os for at komme til det Resultat, at han ikke er den rette, og nu forraader denne utaknemmelige os til den virkelige Lommetyv.

Frisk Mod, unge Mand! Sagen er alligevel ikke nær saa slem, som den ser ud til; jeg har jo imidlertid opsporet Colemans Sovested. Begge hans Kammerater fulgte ham derhen, og da de havde fjærnet sig, kom han igen ud af Huset og sneg sig hen til denne Port. Jeg tør vædde paa, at han nu ufortøvet har begivet sig hen til sit Logis og er krøbet i Seng. Vi maa bare ofre en Nat til og omhyggelig bevogte Huset, det er det hele."

Det Hus, som Chick havde forfulgt Forbryderen til, laa ikke ret langt derfra, og i Nærheden af det bestemte de unge Opdagere at holde deres mindre morsomme Nattevagt.

Dollarkongens Besøg.

„Hr. Vandergold vil gærne tale med Dig."

Baade uvillig og overrasket saa Opdageren paa Ida, der var traadt ind i hans Værelse med et Visitkort i Haanden.

Nick var ikke i det bedste Humør, for det var temmeligt sent paa Aftenen, og han havde endnu ikke faaet nogen Efterretning fra Chick eller Patsy.

Da de begge var dygtige, kunde han ikke begribe, at den forholdsvis lette Opgave, der var stillet dem, kunde lægge Beslag paa dem i Timevis, uden at de i det mindste havde opsporet nogle Kendsgærninger, som det var Umagen værd at melde.

Han havde netop bestemt sig til selv at begive sig over paa Østsiden og forfølge de Spor, som de to unge Opdagere sikkert havde efterladt sig, da den unge Milliardær, der gik for at være den rigeste Mand i Verden, paa dette ubelejlige Tidspunkt anmeldte sit Besøg.

Han kunde selvfølgelig ikke vise en saadan Mand tilbage, der sikkert kun opsøgte ham i et meget vigtigt Anliggende, og han gik derfor ned i Dagligstuen for at at høre, hvad hans sene Gæst vilde.

Han traf den endnu ganske unge Jærnbanekonge i en stærk Ophidselse."

„Kære Mr. Carter. De ser en fuldstændig raadvild Mand for Dem," sagde den unge Vandergold nedtrykt, efter den første Hilsen. „Jeg beder Dem om at tage Dem af en Sag, der angaar mine intimeste Familieanliggender.

Før jeg udtaler mig for Dem, tør jeg vel som en Selvfølge forudsætte, at hvad jeg her siger Dem, maa blive bevaret som den strængeste Hemmelighed imellem os baade nu og i Fremtiden."

„Ja, naturligvis," sagde Nick rolig. „Jeg antager; at De ikke vilde have opsøgt mig, hvis De ikke havde forudsat en saadan Tavshed hos mig. Maa jeg bede Dem om kort og sagligt at fremføre Deres Anliggende. Ærlig talt, jeg er i Færd med en meget vigtig Sag og kan blive kaldt bort, hvad Øjeblik det skal være."

„Jeg kan ikke tænke mig, at den Sag, selv om den maaske kan overtræffe min i Vigtighed, haster stærkere end min," svarede Milliardæren med rynket Pande.

„Som De ved, lever jeg lykkeligt Ægteskab med min Hustru. Vor Forbindelse var tidligere intet mindre end lykkelig. Min Fader, Grundlæggeren af vort Hus, var en meget stræng, yderst energisk Mand. Han kendte ikke til Hindringer, naar det gjaldt om at gennemføre sine Planer.

„Det har hele Amerika faaet at føle," indskød Nick med et fint Smil.

„Naa, han skabte i Løbet af en halv Menneskealder en hidtil uhørt Formue. Hans Ønske gik ud paa at gøre mig, hans eneste Søn og Arving, til den rigeste Mand paa Jorden. Derfor havde han i al Stilhed truffet den Aftale med den næst efter ham rigeste Finansmand, at jeg skulde gifte mig med hans eneste Datter og Arving. Paa denne Maade kom to Kæmpeformuer under et Tag, og min Faders højeste Ønske var blevet Virkelighed.

Da min Fader forkyndte mig sin Vilje, var jeg haabløst forelsket i en ung Dame af en Familie, der vel var bemidlet, men som i Rigdom dog ikke kunde sammenlignes med min Faders.

Ja, vi havde endogsaa forlovet os hemmeligt, og Tanken om at skulde bøje mig for min Faders Vilje og i Stedet for min Elskede ægte en Pige, som jeg aldrig havde set for mine Øjne, berørte mig overmaade smærteligt. Jeg forsøgte at sætte min Vilje igennem, men jeg kunde lige saa godt have rendt Panden mod en Klippe.

Jeg var fortvivlet. For at udtale mig fuldstændig aabent for Dem, vil jeg tilstaa, at jeg formaaede at overtale min Forlovede til et hemmeligt Ægteskab. Jeg var altsaa bundet og kunde simpelthen ikke mere adlyde min Faders Ønske."

„Men saa vidt jeg ved, har De dog giftet Dem med den tidligere Frk. Rockebilt, og de to største Formuer i Verden er lykkelig og vel kommet under et og samme Tag?" ytrede Opdageren en Smule overrasket."

„Her begynder min Skyld," vedblev den unge Milliardær med sænket Blik og næsten uhørlig Stemme. „Det er vanskeligt at sætte sig ind i et andet Menneskes Sjæleliv. Nu finder jeg ogsaa min Handlemaade den Gang ubegribelig. Kort og godt, Hr. Carter, min daværende Forlovede eller rettere sagt Hustru, for vi havde ladet os hemmeligt vie af en Borgmester, medens vi opholdt os ved Rivieraen. Mig selv havde et Magtbud fra min Fader kaldt tilbage til New York. Han betroede mig, at min Bryllupsdag allerede var fastsat. Forgæves kastede jeg mig for hans Fødder, han lo mig kun ud, og jeg havde ikke Mod til at betro mig til ham. Hvad skal jeg sige? — De vil foragte mig, Hr. Carter, og jeg maa finde mig i det."

„De skal ikke tabe Modet," afbrød Opdageren ham. „Da De giftede Dem med den daværende Frk. Rockebilt, kan jeg tænke mig, at dette skete, førend De kunde løse de gamle Baand?"

„Ja, det er det skrækkelige! Men jeg har i det mindste en Ting at anføre til min Uskyldighed. Jeg betroede mig tilsidst til min første Hustru, og det var hende, som, først skriftligt senere ogsaa personlig,

— hun var nemlig straks rejst efter mig til New York — raadede mig til at bøje mig for min Faders Vilje og modtage af hans Haand den Hustru, han havde udvalgt mig."

„Det kalder jeg unægtelig selvopofrende handlet," bemærkede Opdageren forbavset.

„Selvopofrende!" udbrød Millardæren med en bitter Latter. „Ja, den Gang ansaa jeg ganske vist selv denne Kvinde for en Engel. Men senere er jeg rigtignok kommet til en anden Mening.

Men videre — jeg giftede mig altsaa, og jeg tør rolig sige Dem, jeg hadede ligefrem den Hustru, man havde paatvunget mig. Kan det saa undre Dem, at jeg i lidenskabelige Breve til min virkelige Hustru gav mit Had og min Afsky uforblommet Udtryk og skildrede mine Stemninger og Hjærtetilstande i overstrømmende Lidenskabelighed?"

„Det er kun altfor menneskeligt," indskød Opdageren og nikkede. „Jeg kan tænke mig, at det ikke netop var Smigrerier, De havde at skrive om Deres nuværende Frue — i en saadan Sindsstemning søger man formelig efter saarende Ord."

„Jeg begriber den Dag i Dag ikke mere mig selv," stønnede den ulykkelige Mand. „Min Kone er en Helgen, hun elsker mig over alt og er bleven min Tilværelses Sol, medens den anden — aah, hvad skal jeg sige, Hr. Carter," udbrød han. „Jeg var den Gang en ung Fusentast og var hildet i en raffineret Kokettes Garn! Dog, det opdagede jeg først bagefter — lad mig springe det over, for det er en grim Historie. Jeg blev indfanget som en rigtig Dompap, og det var min Kæmpeformue, ikke min Person, denne Kvinde havde giftet sig med.

Samtidig med denne nedslaaende Opdagelse blev der mig en ufortjent Lykke til Del. Jeg kom nemlig ved Hjælp af en fransk Opdager, som hed Pinaud —"

„Min trofaste Ven og Læremester! Vel nok den betydeligste, om end ikke den berømteste Opdager i Verden," indskød Nick Carter.

„Nuvel, Mester Pinaud kom under Vejr med, at mit første Ægteskab ikke var legitimt, da den paagældende Dame, hvis Navn ikke tør nævnes, allerede før mig havde ægtet — ligeledes hemmeligt — en Artillerikaptajn, med hvem hun bedrog mig paa en uhørt Maade. Ham var det, der satte mig Pistolen for Brystet, da jeg gik ind paa det Ægteskab, som min Fader vilde paatvinge mig."

„Der blev altsaa øvet Pengeafpresning?" indskød Nick kort.

„Mere end det! Man tvang mig til at udbetale Millioner, over hvilke jeg i min Faders Levetid ikke raadede. Dog dette vilde ikke have foranlediget mig til at opsøge Dem, Hr. Carter."

„Et Spørgsmaal," afbrød Opdageren igen. „Da De opdagede, at Deres første Ægteskab overhovedet intet Ægteskab var, havde De jo intet at befrygte. Hvorfor betroede De Dem da ikke rolig til Deres retmæssige Hustru, bad om hendes Tilgivelse, som hun sikkert gærne gav Dem, og lod denne Forbryderbande simpelthen indespærre i Tugthuset?"

„De glemmer Brevene," stønnede Vandergold og slog Hænderne for Ansigtet. „Disse usalige Breve, som jeg i min daværende forvirrede Hjærtetilstand havde skrevet til hin skændige Kvinde — Breve, i hvilke jeg har krænket og bagtalt min Engel af en Hustru saa dybt, at hun — hvis hun kendte dem — ikke vilde kunne tilgive, men maatte foragte mig."

Han sprang op og gik med lange Skridt op og ned ad Gulvet.

„Tænk Dem ind i min Stilling, Hr. Carter! Jeg var vakt op af min usalige Elskovsdrøm og indsaa, at mit Hjærte havde bundet sig til en Uværdig, som kun havde overalt mig til det omtalte Dobbeltægteskab, for at have saa meget sikrere Tag i mig. Jeg vidste, at den Forbindelse, jeg havde sluttet med hende, var ugyldig for Gud og Mennesker. Men jeg havde ikke mine Breve tilbage, tværtimod, Matthewson erklærede med Haanlatter —"

„Hvem — hvad var det, De sagde!" spurgte Nick Carter og sprang op fra Stolen, som skudt ud af en Kanon og stirrede paa sin Gæst.

„Hvad gaar der af Dem, Hr. Carter?" spurgte Milliardæren forvirret. „Jeg taler om Hr. Matthewson, han er i hemmelig diplomatisk Tjeneste hos en europæisk Stat, stod tidligere i udenrigsk Tjeneste herfra, men blev paa Grund af forskellige slemme Historier halvt under Haanden skubbet til Side.

Han har opkastet sig til hin skændige Kvindes Forretningsfører, og ham er det, som bestandig gør mit Liv til et Helvede."

Nick Carters Ansigt var atter lige saa tillukket som før. Rolig satte han sig atter ned, og idet han slog det ene Ben op over det andet, henkastede han:

„Navnet forekom mig blot bekendt. Denne Matthewson er altsaa rimeligvis i Besiddelse af de Breve, hvis Tilstedeværelse danner en bestandig Fare for Dem?"

„Selvfølgelig! Denne Blodsuger har presset Millioner af mig! Vægrede jeg mig ved længere at finde mig i disse Afpresninger, saa erklærede han under Haanlatter, at han vilde aflevere Brevene til min Hustru.

Men det vilde for mig betyde min Lykkes Forlis. Thi som jeg allerede har sagt, jeg har min Hustru meget kær, jeg har lært at se op til hende som min gode Engel, og Tanken om at skulle komme til at staa i et falsk Lys i hendes Øjne, at maatte rødme for hende og tilstaa, med hvilke Følelser jeg i sin Tid var gaaet til Altret med hende, og hvilken uværdig Komedie jeg havde opført overfor hende, — Tanken herom vil drive mig ud i Vanvid og Død. Havde jeg endda kun bagtalt hende i disse Breve. Men jeg gjorde hende latterlig deri, prisgav hende for en anden Kvindes Spot. Og det tilgiver ingen Hustru."

„Tillad mig," indvendte Nick Carter rolig. „De, hvem man kalder Verdens rigeste Mand, har dog Midler og Udveje nok til ved List at bemægtige Dem disse kompromitterende Breve. Jeg er rigtignok den sidste til at forsvare Læren om, at Hensigten helliger Midlet ... men Deres Tilfælde synes mig at danne en af de faa Undtagelser, hvor selv vovede Midler er tilladelige."

„Jeg har jo allerede forsøgt alt. Men disse Breve befinder sig paa et ubegribeligt Sted. Selv de oprindelige Pengeafpressere, som maa være blevet Uvenner med Matthewson og som har rettet Opfordringer til mig om ikke at betale ham en Cent mere, kan ikke komme i Besiddelse af Brevene igen."

„Aa!" sagde Nick Carter, — der gik pludselig et helt nyt Lys op for ham. „Formodentlig har denne Matthewson i Eftermiddag krævet Dem paany og sat Dem Pistolen for Brystet endnu en Gang?"

„Ja, unægtelig, — men hvor kan De vide ..."

Men da Opdageren kun smilede, fortsatte Vandergold:

„De har gættet rigtig. Matthewson var i Eftermiddag hos mig og erklærede, at min Hustru endnu før Midnat vilde modtage de kompromitterende Breve, hvis jeg ikke udbetalte ham en Sum af en Million Dollars."

„Et ganske net lille Beløb. Man kunde til Nød leve af det, om man end maatte indskrænke sig noget," indskød Nick Carter paa sin tørre Maade. „De gav dog formodentlig ikke denne Matthewson Pengene?"

„Nej, ikke just for Pengenes Skyld, thi saa uhyre Beløbet end er, vilde jeg med Glæde ofre det, hvis jeg derved kunde sikre mig min tilbedte Hustrus vedvarende Kærlighed og Agtelse. Men Skurken erklærede, at han ikke vilde tilbagelevere mig selve Brevene, men at jeg maatte tage til Takke med hans Æresord paa, fremtidig at ville lade mig være i Fred."

„Well, Hr. Vandergold, mine Meddelelser turde interessere Dem. Denne Matthewson er slet ikke mere i Besiddelse af Papirerne, som han forøvrigt yndede at betegne som Statshemmeligheder, men de er i Morges bleven frastjaalet ham, og jeg tager vel ikke fejl i den Antagelse, at Tyven er et Sendebud fra Deres saakaldte første Hustru."

„Du gode Gud! Forstaar jeg Dem ret," stammede Millardæren aldeles forfærdet og slog Hænderne sammen. „Saa kommer jeg fra Regn i Tagdryp."

„Nej, jeg tror, De kommer paa det tørre derved," ytrede Nick Carter med et let Smil. „Jeg kan ikke udtale mig videre i Øjeblikket, Hr. Vandergold, men maa bede Dem om at behandle den Antydning, jeg lige er fremkommet med, lige saa diskret, som jeg vil bevare de Meddelelser, jeg har modtaget af Dem. Gaa kun rolig hjem, tænd Dem en god Cigar og hengiv Dem med fuldt Velbehag til Deres ægteskabelige Fred. Skulde denne Matthewson endnu en Gang lade sig melde hos Dem, saa lad De ham simpelthen sætte paa Døren. Sørg blot for, at den hævngærrige Fyr ikke maaske uden Deres Vidende lader sig melde hos Deres Frue, for at vove et Afpresningsforsøg hos hende."

„Men jeg begriber ikke Deres Ro, Hr. Carter —"

„Ærlig talt — jeg begriber den heller ikke selv," tilstod Opdageren med en uvilkaarlig Latter. „Jeg venter nemlig hvert Sekund Efterretning fra to af mine flinkeste Hjælpere. Disse skulde allerede forlængst have meldt sig tilbage med en forseglet Pakke, hvis Indhold ogsaa turde interessere Dem. Da mine to Medhjælperes Udeblivelse begynder at forurolige mig, vil jeg med Deres Tilladelse straks give mig til at søge efter dem — jeg tror ogsaa at maatte gøre dette i Deres Interesse."

„Deres Ord vælter en Sten fra mit Hjærte," sagde Milliardæren, idet han tog Afsked. „Maatte det være Himlens Vilje, at denne frygtelige Bekymring skulde fjærnes fra mit Liv. Paa Erkendtlighed fra min Side skal det visselig ikke mangle."

„De kan være rolig, — Klienter som Dem, Hr. Vandergold, faar jeg ikke hver Dag Fingre i," spøgte Opdageren, idet han ledsagede sin Gæst til Gadedøren. „Størrelsen af min Regning vil De blive fuldstændig

tilfreds med, selv om den ikke just behøver at løbe op til en Million."

Da maatte Milliardæren le hjærteligt, og med lettet Sind begav han sig hjemad, medens Nick Carter skyndsomst gjorde sig færdig til at gaa ud.

Fem Minutter senere forlod han sit Hus og begav sig til Centralbanegaarden.

Paa det rigtige Spor.

Det mellem Mesteropdageren og hans Hjælpere aftalte Tegnsystem arbejdede saa ufejlbarligt, at enhver af dem til enhver Tid paa Døgnet altid kunde sætte sig i Forbindelse med de andre, alt efter Ønske og Behov.

Heller ikke denne Gang havde Nick Carter nogensomhelst Vanskeligheder ved at opsøge sine to Hjælpere.

Han fulgte simpelthen de røde Kridttegn, mest Pile, hvis Spids pegede i en bestemt Retning; disse var desuden mange Gange forsynede med Bogstaver, som atter havde en særlig Betydning. Var der tegnet en Kreds om en saadan Pil, saa betød det, at Ophavsmanden til Tegnet holdt sig skjult i Nærheden.

Paa det Hjørne, hvor den unge Pige var truffet sammen med sin Forlovedes to Venner, fandt Nick Carter omtrent ved to-Tiden om Natten en saadan Kreds. Pilen deri havde to Spidser, der pegede til Siden og i skraa Retning.

Dermed vidste Nick Carter, at Chick og Patsy maatte befinde sig i umiddelbar Nærhed, — den første rimeligvis lige ved Haanden, medens Patsys skraatstillede Pilespids tydede paa, at han havde taget Opstilling nogle Huslængder borte.

Næppe havde Nick Carter givet det aftalte Signal, før det blev besvaret fra to forskellige Sider.

Samtidig dukkede to Skikkelser frem hver fra sin Port og skyndte sig hen til Mesteren.

Det var Chick og Patsy, der endnu stod Vagt udenfor det Hus, i hvilket de vidste, at Coleman boede.

Med spændt Opmærksomhed lyttede Nick, efterat han tilligemed sine to Hjælpere havde trukket sig tilbage til den Port, hvor Patsy alene havde staaet skjult, til den Melding, de to unge Opdagere i al Hast aflagde.

„Godt, Drenge, I har igen en Gang overtruffet jer selv. I har opdaget den Mand, der har stjaalet Haandtasken. I har fulgt Tyven lige til hans Sovested og har ham stadig under Bevogtning. Nu er der kun tilbage at sikre os Indholdet af Haandtasken, saa har vi gjort alt, hvad man kan forlange af os."

„Ja, det er jo netop det, vi venter paa Lejlighed til," erklærede Chick.

„Hvilken Lejlighed?" spurgte Nick, der ikke straks forstod ham.

„Vi maa vente og se, hvor Coleman gaar hen — nemlig til det Sted, hvor han anlægger sine Forklædninger," forklarede Chick. „Jeg kan kun sige, han er en Forklædningskunstner af første Rang, og da han i Aftes omklædte sig forbavsende hurtigt, saa maa hans Maskeradegarderobe, om jeg saa maa sige, være lige her i Nærheden."

„Men Herregud, det er da egentlig en Biting, at finde ud af det."

„Aldeles ikke, højtærede Mester," svarede Chick leende. „Du glemmer, at Coleman hverken stoler paa sine Kammerater eller nyder deres Tillid. Stjaalne Sager og andet Bytte bringer han derfor næppe til sit Sovested, men har til slige Formaal et særligt Rum, hvor han ogsaa anlægger sine Forklædninger — og i dette Værelse, som vi foreløbig ikke kender, befinder sig utvivlsomt ogsaa denne den kostbareste af alle Haandtasker."

„Du har igen en Gang ramt lige i Pletten, Chick," indrømmede Nick. „Da Coleman ved sig forfulgt, kan man ganske sikkert gaa ud fra, at han med det allerførste vil forklæde sig, for paa den Maade at undgaa vor Aarvaagenhed. Men saa længe kan vi ikke vente," tilføjede han.

Han saa paa Uret.

„Allerede Klokken tre Morgen, Drenge. Vi staar og bliver stive i Benene, og den lumpne Karl snorker sorgløst i sin varme Seng. Er I ogsaa sikker paa, at han overhovedet befinder sig i sit Sovekammer?"

„Javel, vi har en temmelig vel begrundet Formodning om det."

„Formodning er langt fra at være Vished — ved I i det mindste, hvor i Huset hans Værelse er?"

„Kan ikke sige det, Nick. Alt hvad jeg ved, er kun, at Coleman bor i Huset, og at dette kun har en eneste Udgang, og det er den, vi holder Øje med."

Eftertænksom betragtede den berømte Opdager fra Fortovet det Hus, som hans to Hjælpere bevogtede.

Medens han stod og kiggede, opfangede hans skarpe Øre Lyden af fjærne Fodtrin.

Nu lyttede han endnu skarpere. Først troede han at høre Skridtene af en Politibetjent, der gjorde sin Runde. Men snart overtydedes han om, at det var ganske anderledes lette og flygtige Trin end en Embedsmands vægtige, taktfaste Skridt — en saadan plejer heller ikke at skynde sig saa meget med at komme af Sted.

Den Person, der nærmede sig, hoppede mere, end han gik, og var aabenbart optaget af, ikke blot at komme hurtigst muligt frem, men ogsaa at dæmpe Larmen af Skridtene saa meget som muligt, for ikke at vække Opmærksomhed.

Naturligvis havde de to Opdagere og deres Mester atter trukket sig tilbage i den Portaabning, som var ligeoverfor det Hus, de bevogtede.

Maanen var netop kommet frem og skinnede ned paa Fortovet.

Da dukkede en lydløst fremadskridende Skikkelse frem ved Hjørnet og nærmede sig det Hus, de holdt Vagt ved.

„Det er dog næsten utroligt," hviskede Chick forbavset. „Den Fyr der er jo Coleman i højstegen Person."

Et Sekund derefter havde Forbryderen passeret den uaflaasede Dør og var forsvundet i Gangens Mørke.

Dog næsten i samme Sekund ilede Patsy ogsaa over Gaden og forsvandt ligeledes ind i Gangen.

For ikke at blive set af ham, der gik foran, krøb den unge Opdager af Sted paa Hænder og Fødder.

Da han naaede den underste Trappeafsats, kunde han paa Skridtene over sig høre, at Coleman imidlertid maatte være naaet til anden Etage.

Men nu blev der pludselig dødsstille i Huset. Ingen Dør blev aabnet, og kun Lyden af et knapt hørligt Aandedræt trængte ned til Patsy, der stod ganske ubevægelig.

Det var et sikkert Bevis for, at Coleman var standset og nu stod lyttende oppe paa Trappeafsatsen.

Der forløb fulde fem Minutter, før Forbryderen besluttede sig til at gaa videre op ad Trappen.

Med beundringsværdig Dygtighed krøb Patsy op ad Trappen og undgik derved enhver Støj. Han naaede netop op til anden Etage i det Øjeblik, da Coleman var naaet til den næste Trappeafsats.

Nu blev Forbryderen igen staaende og lyttede. Denne Gang varede hans Ophold ikke nær saa længe som forrige Gang, og da han naaede op til næste Etage, ventede han knap et Minut.

Som en Panter der sniger sig bag paa sit Offer naaede Patsy stadig nærmere og nærmere ind paa Forbryderen, og han forstod at holde sig saa stille, at denne til Trods for al sin Snuhed ikke opdagede noget mistænkeligt.

Endelig var Coleman naaet helt op, og her blev Korridoren oplyst fra et Vindue.

Patsy, der ved paa Indianermaner at lægge sig plat ned paa de øverste Trappetrin, var naaet helt op, kunde ved Maanelyset, der skinnede ind gennem Vinduet, tydelig se, hvorledes Coleman lukkede op til et lille Bagværelse og forsvandt ind i det. Straks efter laasede han Døren og satte oven i Købet Slaa for inde fra.

Et Minut efter stod Patsy allerede igen nede hos de to Opdagere og fortalte Mesteren, at Coleman havde lukket sig inde i sit Soveværelse og nu øjensynlig vilde lægge sig til at sove.

„Well, Patsy," brummede Chick, „vi havde altsaa grundig forregnet os med vor Antagelse, at Knægten straks vilde flygte hen til sit Nattekvarter."

„Naa, saa helt galt var det da ikke," sagde Opdageren. „I har bare taget lidt fejl af Tiden. Og Hovedsagen er, at vi nu kan gribe Fyren."

Chick var netop i Færd med at foretage en Forandring med sin Person i Portens Mørke, da Patsy, der en Tid lang havde set paa ham, pludselig udbrød:

„Du glade Verden, Chick, Du vil dog vel ikke lade den brave Hezekiah Shaw fra Ohio, femten Mil fra Cleveland, opstaa fra de Døde?"

„Jo, saamænd vil han saa," sagde Mesteren i Stedet for den Adspurgte. „Vi har, medens Du var borte, udtænkt en Plan. Denne Coleman skal frivillig føre os til det Værelse, hvor han har forklædt sig og gemt de stjaalne Varer.

Derfor vil Chick igen optræde som hæderlig Landmand, medens jeg beholder min Rolle som Opdager — det er sgu en storartet Maske, Chick, jeg maa komplimentere Dig for den," sagde han og vendte sig til sin Hjælper. „Du gør mig skam snart Rangen stridig, jeg maa se at hitte paa et eller andet, hvis jeg overhovedet skal holde Trit med Dig."

Ti Minutter efter stod Hezekiah Shaw lyslevende foran Nick og Patsy.

Men den ægte brave Landmand fra Ohio vilde sikkert ikke være klatret saa lydløst op ad Trapperne

i det bevogtede Hus, som Chick nu ledsaget af Mesteren og med Patsy i Forvejen gjorde det.

Lidt efter stod de foran det Værelse, som Forbryderen havde lukket sig inde i.

Opdageren kravlede hen foran Døren, tog det vidunderlige Instrument, som han kaldte sin Universaldirk, op af Lommen og undersøgte med det forsigtigt Nøglehullet.

Paa den Maade opdagede han, at Slaaen stod i Forbindelse med Dørlaasen og sad lige oven over Nøglehullet.

Nick gik hen til sine Hjælpere, som var traadt lidt tilbage, og sagde:

„Der er slaaet Slaa for Døren indefra, som Patsy sagde. Slaaen sidder oven over Laasen og neden under Dørgrebet. Laasen sidder kun daarlig fast og vil ikke gøre videre Modstand. Vi vil stemme Skuldrene mod Døren, og jeg tror, at vi ved et jævnt Tryk vil kunne faa Døren aabnet uden at gøre videre Støj.

Det er min og Chicks Bestilling — Du, Patsy, stiller Dig op bag ved os med din Revolver, for Fyren kunde jo i Mellemtiden vaagne og forsøge paa at give os en mindre venlig Modtagelse."

Uden mindste Støj gik de tre Opdagere tilbage til Døren.

Saa bukkede Chick og Nick sig saa langt ned, at de netop havde Skulderen i Højde med Laasen.

„Nu!" kommanderede Opdageren sagte.

Ganske jævnt og forsigtigt begyndte de at stemme Skulderen mod Døren, dog denne viste sig at være stærkere end Nick havde tænkt sig, og de to Opdagere saa sig nødsagede til at trykke med fuld Kraft paa Døren.

Dette førte straks til det forønskede Resultat, men Døren fløj op med et højt Brag, og de to Opdagere faldt ved denne Lejlighed paa Næsen ind i Stuen.

Men i et Nu satte Patsy i et Spring over de to, der laa paa Gulvet, og stod et Sekund efter midt i Værelset, med begge sine Revolvere rettede mod Manden, der var faret op af sin første, dybe Søvn.

Med et vildt Blik stirrede Coleman sig omkring og fik ogsaa Øje paa den som Landmand forklædte Chick, der med stort Besvær var ved at rejse sig op fra Gulvet.

„For Satan! Det er Manden fra Ohio!"

Men da han derpaa fik Øje paa den anden Skikkelse, der ligeledes havde faaet rejst sig fra Gulvet, sank han stønnende tilbage i Puderne med det Udraab:

„Det er Nick Carter!"

I et Nu var Patsy, der regnede ud, at Forbryderen vilde gribe efter sin Revolver under Sengetæppet, ilet hen til ham og raabte truende:

„Ingen Lumskerier — eller jeg jager Dig en Kugle gennem Hjærneskallen!"

Coleman strakte skælvende begge Hænder i Vejret.

„Gid Fanden havde Dig, din Skurk," raabte Chick med grov Stemme i sin Rolle som Hezekiah Shaw. „Giv mig paa Øjeblikket de 250 Dollars, som Du har stjaalet fra mig! Det nytter ikke, Du nægter, det er Dig, dit Afskum, der har stjaalet dem.

Mig, stakkels, gamle Mand, har Du drukket fuld og udplyndret paa den mest nederdrægtige Maade. Nu har jeg Mr. Carter med mig, og han skal nok hjælpe mig til min Ret!"

Coleman var øjensynlig saa forbløffet, at han slet ikke tænkte paa at gøre Modstand, men kun ærgerlig erklærede:

„Saa sandt jeg lever, jeg fik skam ikke en rød Øre!"

„Jeg har aldrig kendt Mage til Løgnhals," skreg Landmanden.

„Det er sgu sandt, Mr. Shaw, da vi aabnede Deres sorte Tegnebog, var der ikke saa meget som en rød Øre i den!"

Coleman satte sig pludselig ret op i Sengen, pegede paa Patsy og sagde:

„Han der ved Besked, han belurede os hos Jimmy og saa, hvor vi sloges, fordi vi ikke fandt noget i Tegnebogen. Lad mig ikke lide uskyldig, De ved jo udmærket godt, at jeg taler Sandhed!"

„Forhold Du Dig blot rolig, Coleman, eller hvad det er, Du hedder," afbrød Nick ham skarpt. „Det kan gærne være, at Du ingen Penge fandt, men Du stjal Tegnebogen ud af Lommen paa den gamle Mand."

„Ja, det er rigtigt nok, men jeg fik ikke en Øre!" forsikrede Coleman. „Den gamle Mand holdt os for Nar — det er sgu sandt, han holdt os for Nar, Mr. Carter, i Stedet for at vi havde tænkt, at vi ordentlig havde faaet udplyndret ham. Det har al le kostet mig fire Dollars for Drikkevarer for at faa ham fuld, og saa fik vi ikke en Øre."

„Om der ikke var det bitterste eller der var Tusind Dollars i Tegnebogen, det er aldeles ligegyldigt! Du stjal Tegnebogen, efter at Du først havde drukket den gamle Mand fuld. Det er Tugthuset, min Ven."

„Arrester De mig bare, Mr. Carter. Men jeg fik

ikke en rød Øre ud af det, siger jeg! Alt har ogsaa sammensvoret sig imod mig siden i Gaar!"

„Det har Du Ret i," sagde Opdageren smilende. „Den Landmand, I der fik Fingre i, var jer for intelligent, og i den Haandtaske, Du stjal paa New-York-New-Hafens Banegaard, var der foruden Kam, Sæbe, Tandbørste og noget Linned kun en lille forseglet Pakke med forrykte Kærestebreve — ikke sandt?"

Et farligt Æventyr.

Med vidtopspilede Øjne og aaben Mund stirrede Forbryderen paa Opdageren.

„Fanden fortære mig, om jeg ikke holder op nu og gaar hen og bliver ærlig!" udbrød han. „Naar Nick Carter først har En fat i Kraven, saa er alt tabt. De er virkelig alvidende, Hr. Carter!"

„Jeg ved i det mindste mere, end Du sætter Pris paa, min gode Mand," ytrede Opdageren spottende. „Hvor er Haandtasken? Kom frem med den!"

Coleman var imidlertid mere dreven, end Nick Carter havde antaget, thi Opdagerens Spørgsmaal om Tasken bragte ham straks paa den Tanke, at der maatte være et eller andet særligt paa Færde med den.

„Jeg ved ikke, hvor Tasken er," erklærede han kort.

„Well, Du vil gøre rettest i, hurtigst muligt at se at komme i Tanker om det igen."

„Det kan være, jeg kan finde den," svarede Coleman med et durkdrevent Smil. „Men Trusler hjælper ingen Ting, Hr. Carter. Lover De mig ikke, at der intet ondt skal ske mig, saa kan De søge efter Tasken og dens Indhold lige til Dommedag!"

Dermed kastede han sig med et trodsigt Udtryk i Ansigtet atter ned paa Sengen.

„Jeg skal straks sige Dig, hvad jeg vil gøre," svarede Nick Carter afgørende. „Først staar Du op og klæder Dig paa, saa fører Du os til det bekendte Værelse ved den tredje Avenue, hvor Du plejer at udstyre Dig som Grip Johnny med den manglende Tand og Arret paa Kinden."

„Et Værelse i den tredje Avenue — men hvorfra kan De dog vide det?" stønnede Fyren, som var bleven kridhvid i Ansigtet af Overraskelse.

„Gør Dig ingen yderligere Ulejlighed, min Dreng!" sagde nu ogsaa Chick truende og lod samtidig Paryk, Skæg og Briller forsvinde for at præsentere sig i sin virkelige Skikkelse for den forfærdet stirrende Forbryder. „Jeg hørte alt, hvad Du forhandlede med din Kumpan! Skulde Du ikke kunne erindre den Samtale, Du førte med din Kumpan i Overværelse af den gamle Farmer, saa kan jeg komme din mangelfulde Hukommelse til Hjælp.

Nu skal jeg sige Dig noget, min Dreng, Du er en jammerlig Klodrian. Gaa først i Skole og lær noget, før Du vil spille Bondefanger!

Det er en temmelig vanskelig Branche, og Du gør virkelig bedre i at forsøge Dig med lidt ærligt Arbejde, selv om Du heller ikke der vil bringe det vidt!"

„Afsted nu!" befalede Nick strængt. „Klæd Dig paa og før os til det Værelse, hvor Haandtasken findes!"

„Ja, jeg var en dejlig Nar, men De har selv gjort mig klog, Hr. Carter. Jeg ved, at De kun er ude efter Haandtasken. Nej, pyt! Det falder mig ikke ind! Vil De have Tasken, saa lover De mig at frigive mig!"

„Med en overbevist Forbryder indlader jeg mig ikke paa Forhandlinger, bemærkede Opdageren køligt afvisende. „Med det Bevismateriale, der staar til vor Raadighed, kan vi med Lethed gøre Dig uskadelig i de første tyve Aar, — Du ved jo, min Dreng, hvorledes New-Yorker Dommerne tager fat paa den Slags Størrelser som Dig. Spil ærligt Spil og udlever Haandtasken, saa faar Du jo at se, hvordan vi vil bære os ad overfor Dig!"

„Nej, Hr. Carter, ikke et Skridt gaar jeg, førend De har tilsikret mig min Frihed!" snærrede Coleman trodsigt.

„Træk ham ud af Sengen og klæd ham paa, Patsy!" befalede Nick Carter roligt.

Til sin højst ubehagelige Overraskelse følte Coleman sig øjeblikkelig grebet ved Fødderne og paa saa kraftig Maade revet ud af Sengen, at han i næste Sekund kom til at sidde paa Gulvet. Det var ganske vist første Gang i sit Liv, han havde den Ære at blive bistaaet af en Kammertjener ved sin Paaklædning.

Men denne tjenende Aand havde ublide Manerer, og Coleman kunde ikke mindes nogensinde før at have faaet sine Benklæder trukket paa paa en saa haardhændet Maade.

Først nede paa Gaden forsøgte den fuldstændig sønderknuste Forbryder igen at begynde Underhandlinger.

Men Opdageren brød sig ikke om hans Vrøvl, men ytrede blot halvhøjt til Chick:

„Jeg tænker, vi ret straks lægger Tommelskruer paa ham. Det vil gøre Sagen enklere."

„Javel, vi begynder straks med fjerde Grad, og hvis det ikke hjælper, prøver vi med femte," svarede Chick med den samme forretningsmæssige Ligegyldighed.

Coleman havde en Fornemmelse, som om hvert Haar rejste sig paa hans Hoved.

„Hr. Carter!" stammede han lavmælt. „Jeg giver efter. Jeg skal nok føre Dem til Værelset."

„Glæder mig, at Du vil være fornuftig. Saa afsted, Coleman!"

Fire Huslængder lod Coleman sig uden nogen Modstand føre op ad Avenuen. Men da han naaede det næste Hjørne, begyndte han pludselig at skrige paa en skingrende vedholdende Maade, der aabenbart skulde forestille et Signal.

„Den lumpne Karl!" hvæsede Patsy. „Han skriger om Hjælp til sine Kumpaner. Forsigtig, Mester, vi befinder os lige tæt ved „Kadetterne fra Østsiden"s Hovedkvarter!"

Med et Sæt var han ogsaa hos Coleman og greb ham ved Struben med et raat Tag for at forhindre ham i at skrige mere.

Samtidig havde Chick trukket et Par Haandjærn og sluttet Forbryderens Arme sammen paa Ryggen.

Men hvor hurtigt end Opdagerne handlede, begyndte dog allerede tvivlsomme Skikkelser at dukke op paa Gaden og nærme sig hurtigt.

Hele Tiden havde Coleman brølet videre, uden at Patsy havde været i Stand til at forhindre ham deri.

Men nu greb ogsaa Mesteren ham med et vældigt Tag ved Hovedet, bøjede dette tilbage og pressede med Magt en Knebel ind mellem Tænderne paa Manden, skønt han satte sig til Modværge af al Kraft. Dette stoppede grundigt hans Brøl.

I en Haandevending var ogsaa Forbryderens Ankler lænkede sammen, han blev løftet op og gennem den nærmeste aabne Gadedør baaret ind i Forstuen og lagt ned paa Gulvet.

Dette var næppe sket, før de tre Opdagere ogsaa maatte sætte sig i Forsvarsstand mod de Banditter, der imidlertid løb til fra alle Sider.

To plumpe Karle var langt forud for alle de andre, og da de opdagede Detektiverne i Gadedøren, løb de henimod dem som rasende Tyre.

Den Modtagelse, der blev dem til Del, afkølede dem imidlertid aabenbart saa temmelig, thi næppe var de komne Nick Carter nær nok, før han slog dem ned med drabelige Næveslag.

Imidlertid havde tyve Karle eller flere naaet Stedet. Skønt bestyrtede ved deres Førers pludselige Fald, trængte de dog ind paa de tre Opdagere.

„Slaa dem ihjel! Slaa dem ihjel!" lød det fra Mængden.

„Tilbage!" skreg Nick Carter. „Tilbage, eller vi skyder!"

Men ingen tænkte paa at vige. Langsomt, men imodstaaeligt trængte de videre frem.

„Vi er Opdagere! Tilbage, eller vi skyder jer ned!"

Kun et mangestemmigt Brøl var Svaret, og da Patsy netop dukkede op ved Siden af Nick, var der én, der skreg:

„Det er Patsy! Nick Carter er her med sine Folk!"

Et vildt Hyl fulgte paa, og deri blandede sig atter Raabet:

„Ned med dem! Slaa dem ihjel!"

I dette Øjeblik knaldede seks Revolvere, og lige saa mange Mænd faldt stønnende om paa Stenbroen.

Men imidlertid havde Mængden fordoblet sig. Et halvt Hundrede lasede Skikkelser trængte sig truende sammen om Opdagerne, der resolut havde gjort Brug af deres Vaaben.

Knaldet af Revolverne og de seks ramte Bøllers Fald holdt for en lille Tid Mængden tilbage, og midt i den Stilhed, der opstod, raabte Nick med uforstyrrelig Ro:

„Det var nu foreløbig seks af jer! Men vi har en Kugle til hver især!"

Rasende Larm og Skrig fulgte paa, og ind imellem drønede den dumpe Hvirvel af en Politiknippel, der i nogen Afstand blev slaaet mod Fortovets Fliser.

„Der kommer Politi til Hjælp!" hviskede Patsy til Mesteren.

Men Mængdens Raseri var i Stigning, og nu gik man atter frem til Angreb.

Paa ny skød hver af de tre Opdagere to Revolvere af.

Denne Gang styrtede kun tre af Angriberne. Vel skræmmedes de øvrige igen tilbage i flere Sekunder,

men saa gik de med forøget Vildhed løs paa de tre uforfærdede Mænd.

De forreste slog ind paa dem med Næver, Stokke og andre Vaaben, som de i Hast havde kunnet faa fat paa, medens de, der stod længere tilbage, forsøgte at slynge Sten mod de angrebne.

Men dette gjorde mere Fortræd mod dem, der kæmpede i de forreste Rækker, end mod de angrebne Opdagere.

Koldblodige blev Nick Carter og hans Hjælpere staaende ved Siden af hverandre i Gadedøren og uddelte tunge Slag, hvoraf hvert eneste gjorde sin Skyldighed.

Ganske vist maatte de ogsaa selv tage imod Overhalinger, som vilde have slaaet enhver almindelig Mand til Jorden.

Chick var bleven ramt i Panden af en Sten, og Blodet rislede ham ned over Ansigtet. Men Saaret tirrede blot hans Raseri til det yderste, — vredt slog han ind paa Fyrene.

Imidlertid havde der samlet sig en Del Politibetjente, der bagfra trængte ind paa Mængden.

Tæt som Hagl regnede det med Hug fra de tunge Politiknipler paa Banditternes Hoveder og Skuldre, og de veg hylende tilbage til begge Sider, saa at det lykkedes Betjentene i knap et Minut at kæmpe sig igennem til de tre Opdageres Standplads.

„For Guds Skyld, Hr. Carter, er det Dem?" raabte Overbetjenten.

„Det er mig! Ind paa dem! Giv dem af Kniplerne og Revolverkolberne!"

I næste Minut var der vidt og bredt paa Gaden ingen at øjne uden Politimændene og Opdagerne.

Selv de ni saarede var skyndsomst blevne slæbt bort og bragt i Sikkerhed af deres Kammerater.

„Se saa," erklærede Nick Carter, da han havde forklaret Overbetjenten Sammenhængen. „Nu henter vi vor Mand frem igen og fortsætter vor Forretning!"

Da Chick og Patsy atter havde bragt Coleman ud paa Fortovet, fjærnede Nick Lænkerne fra hans Ankler, men befalede sine Hjælpere indtil videre at lade Fyren beholde Kneblen i Munden.

„Skal vi bringe Mennesket paa Politistationen?" spurgte Overbetjenten.

„Foreløbig ikke. Det afhænger af ham selv, om vi senere skal aflevere ham eller ikke. Han skal føre os til et bestemt Sted, og det var for at slippe for det, at han gav Allarmsignal til sin Bande.

Derfor maatte vi lænke og kneble ham og lægge ham ind i Gangen for bedre at kunne forsvare os. Coleman," vedblev Opdageren og rystede Fyren ved Skuldrene, „jeg tænker, Du nu er bleven fornuftig og indser, at der ingen Hjælp gives for Dig.

Vil Du lystre — eller skal jeg aflevere Dig til Politiet og paa Stationen rejse Anklage mod Dig?"

Dermed fjærnede han Kneblen af Forbryderens Mund for at sætte ham i Stand til at svare.

„Barmhjærtighed, Hr. Carter!" stønnede han. „Jeg vil gøre alt, hvad De forlanger af mig, — De skal aldeles sikkert ikke faa nogen Grund til at beklage Dem over mig mere!"

„Well, saa er det godt!" afskar Opdageren ham brat Ordet. „Men for Sikkerheds Skyld vil Politiet ledsage os til det paagældende Hus — saa faar vi at se, hvad der videre er at gøre!"

Coleman tænkte imidlertid ikke paa yderligere Krumspring, men var meget tilfreds med at føre de tre Opdagere til det Hus, hvor hans Værelse var.

Paa Mesterens Vink greb de to unge Opdagere Forbryderen ved Armene og gik, efterfulgt af Nick, ind i Huset.

Næppe fem Minutter senere vendte Nick og hans Venner tilbage, og Nick bar en lille Lædertaske i Haanden.

„Alt er i Orden, der foreligger ingen Anklage mod Manden," erklærede han overfor de ventende Politimænd. „Men, Hr. Overbetjent, De vil gøre vel i, for Fremtiden at kigge ham skarpt paa Fingrene.

Coleman er nemlig en af de allerfarligste Banegaardstyve og Bondefangere. Han plejer ogsaa at drive sit Spil forklædt som Grip Johnny — og det skulde undre mig meget, hvis han ikke i Morgen den Dag driver sit gamle Spil."

„Mange Tak for Underretningen, Hr. Carter," bemærkede Overbetjenten.

„Vore Opdagelsesbetjente er rigtignok sørgelige Stympere i Sammenligning med Nick Carterne, men jeg skal nok stramme dem op, og det skulde undre mig, om de ikke fanger Fyren paa fersk Gærning!"

Det viste sig at være meget profetisk sagt, thi Ugen var ikke gaaet, før Coleman og hans to Kumpaner sad bag Laas og Slaa, grebet i et nyt Bondefangeri.

For Øjeblikket er Coleman og Konsorter optaget af at lære det ærlige Skomagerhaandværk i Tugthuset „Sing-Sing", og vil altsaa efter deres Frigivelse have en god Lejlighed til at forsøge det med lidt ærligt Arbejde.

Den overlistede Diplomat.

Den næste Formiddag Klokken ni indfandt Hr. Matthewson sig atter i Bankens Præsident-Kontor.

Der var endnu ikke forløbet fireogtyve Timer siden det Øjeblik, da Tindaasen med det kostbare Indhold var bleven stjaalet fra det samme Privatkontor og i Nærværelse af Præsidenten, hans betroede Assistent og den agtværdige Hr. Austin.

Bleg og forvaaget kom Matthewson ind i Kontoret, hvor han foruden Præsidenten, Hr. Lennox, fandt den berømte Opdager Nick Carter.

Men hans Blik opmuntredes betydeligt, da han saa en Tindaase, der stod paa Præsidentens Skrivepult, og i hvilken han troede at genkende sin smærteligt savnede Ejendom.

„Naa, Hr. Matthewson," modtog Opdageren ham i en Tone, der fik den Indtrædende til at studse lidt, da han ikke rigtig vidste, hvad den Tonart skulde betyde, som Opdageren anslog overfor ham.

„Der er den røvede Tindaase igen, — og her," tilføjede han og løftede en Lædertaske, som hidtil havde staaet paa Gulvet, op i Vejret og viste den frem, „her er ogsaa Hr. Austins Ejendom. Mine Medhjælpere er netop undervejs for at hente ham hid, at han ligeledes kan faa sin Ejendom tilbage."

„Den Skurk!" tordnede Matthewson i en kun med Møje bekæmpet Ophidselse. „Helst sendte jeg ham i Tugthuset — en saadan Nederdrægtighed har jeg aldrig truffet paa før!"

„Jeg kan godt forstaa Deres Følelse, Hr. Matthewson. Men jeg tror, at De i den mægtige Statsmands Interesse, der søgte at bringe denne Hemmelighed til sig, gør bedre i at gøre Afkald paa ethvert Strafansvar. Tror De ikke ogsaa?"

Opdagerens Tone var saa umiskendelig ironisk farvet, at Matthewson saa mistænksomt paa ham. Det havde forøvrigt straks slaaet ham, at hverken Opdageren eller Bankpræsidenten havde hilst ham med det sædvanlige Haandtryk.

De havde tværtimod indskrænket sig til en yderst afmaalt og kølig Bøjning.

„Naa, Hr. Matthewson," vedblev Nick Carter forretningsmæssigt. „I det Store og Hele, kan jeg fortælle Dem, har Deres Formodninger slaaet til. Hr. Austin har i hvert Fald tilvendt sig Daasen paa den mægtige Statsmands Vegne, der, efter hvad jeg erfarer, tidligere har tjent som Kaptajn i vor Forbundshær og hemmeligt har giftet sig med en anset Finansmands Datter, en meget elskværdig Dame forøvrigt, som paa et hængende Haar vilde være bleven gift med — Hr. Vandergold, Finanskongen, hvis hun ikke til alt Uheld i Forvejen havde indgaaet en Forbindelse med den omtalte „mægtige Statsmand"."

Under denne Forklaring var al diplomatisk Tilbageholdenhed forsvundet af Hr. Matthewsons Træk, og han førte sig langtfra saa fornemt og værdigt, som han ellers havde for Skik.

Tværtimod stirrede han med en tirret Tigers Udtryk paa Opdageren, hvis Ord endnu syntes ham halvt om halvt uforstaaelige.

„Jeg ved virkelig ikke, hvad jeg skal sige til Deres Bemærkninger," ytrede Matthewson efter en Stunds Forløb, medens hans Blik havde flakket uroligt frem og tilbage mellem Opdageren og Bankpræsidenten.

„Har De maaske sat Dem i Kundskab om Indholdet af den Daase der, i hvilken jeg tror at genkende min Ejendom?"

„Nej, jeg lovede Dem Diskretion, og det er en Selvfølge, at jeg afleverer Dem Deres Ejendom fuldstændig uberørt!" erklærede Nick Carter afmaalt.

„Men De afbrød mig, og jeg fik derfor ikke fortalt, at den Tyv, som stjal Daasen med dens Indhold, havde det Vanheld, selv at blive bestjaalet.

Han vilde rejse til Boston og derfra benytte Europadamperen, som gik sent i Gaar Eftermiddags. Desværre maatte han afstaa fra dette Forehavende, da han ikke godt kunde afrejse uden Tindaasen med det statsfarlige Indhold."

„Men jeg staar som paa Gløder!" afbrød Matthewson ham, der nu kom i Tanker om, at man endnu ikke en Gang havde budt ham en Stol. „Vil De ikke behage at udlevere mig min Ejendom, for at — —"

„Et Ord forinden," faldt Opdageren ham i Talen. „Jeg er Forretningsmand og vilde derfor gærne først forhandle med Dem angaaende det Honorar, der tilkommer mig. Da Arbejdet kun har lagt Beslag paa os én Dag, og da De har Hundrede Tusind Dollars staaende her i Banken, saa beregner jeg mig 50,000 Dollars. Er De enig med mig i det?"

„Men tillad mig, Hr. Carter! Jeg forstaar ikke den Tone, De anslaar overfor mig, — jeg maa dog først overtyde mig om, at jeg har faaet min Ejendom tilbage!"

„Jeg indestaar Dem med mit Æresord for, at De faar Deres Ejendom ubeskaaren tilbage — — og endda

betydelig mere!" erklærede Nick Carter med hævet Stemme.

Og da Matthewson endnu tav, — øjensynligt kæmpende med Vreden, vedblev Opdageren utaalmodig:

„Her ligger Anvisningsblanket, Pen og Blæk! Jeg har ikke megen Tid, — vil De anvise Summen til Udbetaling til mig? ja eller nej? Enten betaler De, eller De giver Afkald paa at faa Deres Tindaase tilbage!"

„Deres Optræden er mildest talt meget besynderlig," sagde Matthewson, der nu bar en krænket Værdighed til Skue. „De forsikrer mig paa Æresord, at jeg faar min Ejendom ubeskaaren tilbage mod at udbetale Dem 50,000 Dollars?"

„Selvfølgelig," erklærede Nick i en kølig Tone og med Haanden paa Tindaasen. „Denne Daase er Deres Ejendom, og De faar Deres Ejendom ubeskaaren tilbage af mig mod Udstedelsen af den nævnte Check."

Matthewson begreb ikke den dobbelte Mening, der laa i disse Ord. Han satte sig hen, tog en af Blanketterne og udfærdigede Checken, som han derpaa slængte hen til Opdageren med en ringeagtende Bevægelse.

„Giv mig saa min Ejendom!" kommanderede han.

Rolig, stadig med Haanden paa Tindaasen, gennemlæste Nick Carter først Checken og overgav den derefter til Bankpræsidenten.

„Hr. Lennox, vil De have den Godhed, øjeblikkelig at udbetale dette Beløb til Staden New-York til fri Raadighed til Fordel for Syge og Fattige. Tilføj, at Giveren ønsker at forblive ukendt."

Til Matthewsons Overraskelse hidkaldte Præsidenten sin Hovedkasserer og paalagde ham, straks at oversende de 50,000 Dollars i Banknoter til Velgørenhedskommissaren i New-York, og at formindske Hr. Matthewsons Tilgodehavende i Banken med denne Sum.

Medens dette foregik, sad Nick Carter hele Tiden med Haanden paa Tindaasen, og Matthewsons Ansigt havde lidt efter lidt af Ærgrelse, Vrede og Ophidselse antaget en Kulør som en kogt Krebs.

Først, da Kassereren meldte, at Bankbudet var undervejs med de 50,000 Dollars, overgav Nick Carter Tindaasen til dens Ejermand, der var ved at forgaa af Utaalmodighed.

Han aabnede den, for straks at tumle tilbage med et kvalt Skrig af Raseri, thi ved første Blik opdagede han, at der ikke fandtes nogen forseglet Pergamentpakke i Daasen, men kun en lille Kvittering, som imidlertid bar en meget vigtig Underskrift og i al Korthed lød saaledes:

„Jeg erkender herved Modtagelsen af en Del fra mig hidrørende Breve til Tredjemand, paa hvis Vegne de hidtil har været i Hr. Matthewsons Besiddelse.

Cornelius Vandergold."

„Svindel! Bedrageri!" hvæsede Matthewson i rasende Oprør. „Carter, De er den største Skurk paa Guds grønne Jord!"

Samtidig greb han til sin Baglomme som for at rive en Revolver frem.

Men Nick Carter blev rolig siddende i sin Stol. Han hævede blot Hænderne — og ud af Frakkeærmerne smuttede to Revolvere frem til hans Hænder, og han rettede dem begge mod den blegnende Bedrager.

„Ingen mistænkelig Bevægelse, Matthewson," bemærkede Opdageren kølig. „Jeg forstaar at omgaas Fyre af Deres Slags. Jeg har lovet Dem at give Dem hele Deres Ejendom tilbage, og jeg har holdt mit Løfte: Tindaasen tilhører Dem, intet mere og intet mindre. — Hold Deres Mund," tilføjede han med hævet Stemme, da Matthewson vilde afbryde ham. „Den forseglede Pergamentpakke i Daasen er ikke Deres Ejendom, men tilhører Hr. Vandergold, som i Løbet af faa Aar har udbetalt Dem over fem Millioner Dollars for at faa disse Brevskaber igen, uden dog at komme i Besiddelse af dem."

„Og De er dog en Skurk!" skreg Matthewson, som ikke mere vidste af sig selv for lutter Raseri. „Jeg skal stille Dem i Gabestokken for hele Verden — De lovede mig, ikke at aabne Pergamentpakken og at holde dens Indhold hemmeligt."

„Hvem siger, at jeg har brudt Seglet?" spurgte Nick Carter spottende. „En ganske almindelig Tyveknægt, der stjal denne Haandtaske fra Mr. Austin, aabnede Pakken i Haab om at finde Banknoter deri. Heller ikke dens Indhold har jeg undersøgt, men det har Hr. Vandergold sat mig i Kundskab om, — ham, af hvem De i Gaar forlangte en Bagatel af en Million Dollars, og som i sin Raadvildhed har henvendt sig til mig.

Da Hr. Vandergold beviste overfor mig, at Indholdet af den sønderbrudte Pergamentspakke med Rette tilhørte ham og er blevet benyttet til paa en aldeles uhørt Maade at presse ham som en Citron, saa fandt jeg naturligvis Foranledning til at hjælpe Hr. Vandergold til hans retmæssige Ejendom, og jeg var selv til Stede i

Morges, da han brændte de kompromitterende Breve fra første til sidste."

„Skurk! Det skal komme Dig dyrt til at staa," hvæsede Matthewson, der saa sig afsløret.

„Skurk — det er Du selv," raabte Nick Carter hidsig og traadte med lynende Øjne tæt hen foran den anden, der uvilkaarlig veg tilbage.

„Har Du ikke vovet at gøre mig til din smudsige Haandlanger — og vidste Du ikke, at jeg agter min Ære helligere og højere end al den billige Virak, som mine Bedrifter har skaffet mig? Jo, Du vidste, at jeg hellere vilde lade min højre Haand hugge af end yde Medvirkning til en skændig Skurkestreg — og dog vovede Du at vanære mig, idet Du, skamløse Pengeafpresser, fablede til mig om en højst farlig Statshemmelighed, af hvis Tilvejebringelse hele Verdens Fred og Sikkerhed afhang, medens det i Virkeligheden kun drejede sig om at skaffe Dig Afpresningsdokumenterne tilbage.

Well," tilføjede den berømte Opdager i en roligere Tone, idet han samtidig tog sit Ur frem og saa paa dets Visere. „Hør, hvad jeg endnu har at sige Dem, Hr. Matthewson. Jeg giver Dem nøjagtig ti Minutter til at affatte en skriftlig Tilstaaelse, hvori De indrømmer at De paa uretmæssig Maade har berøvet Hr. Cornelius Vandergold i det mindste fem Millioner Dollars, ligemeget, om det er sket i Deres egen eller i andres Interesse. Endvidere vil De i dette Dokument forpligte Dem til at benytte den først afgaaende Damper til Evropa og aldrig mere vende tilbage til dette Land.

Hvis De i Løbet af ti Minutter ikke har udfærdiget Dokumentet, saa arresterer jeg Dem, og De kan da trygt forlade Dem paa, at De til Deres Dødsdag bliver Eneindehaver af en Tugthuscelle i Sing-Sing!"

„Pyt — det vover De ikke, det vilde gaa ud over Fru Vandergolds Øren, for hun vilde ubarmhjærtigt blive underrettet —"

„Stop! Minutterne er kostbare," afbrød Opdageren ham med kold Bestemthed. „Hvad Fru Vandergold behøver at erfare, det meddeler i denne Time hendes angerfulde Mand hende. Gør Dem dog ikke til Nar, Menneske. De var en Faktor, med hvem Milliardæren maatte regne, saa længe De havde hans Breve i Deres Besiddelse. Nu, da disse kompromitterende Skriverier er gaaet op i Flammer, ler Fru Vandergold af Deres ubeviselige Beskyldninger. Glem ikke, at denne højmodige Dame elsker sin Mand og elskes lige saa varmt af ham. Mod en saa stærk Mur af gensidig Kærlighed og Tillid preller enhver uvderhæftig Bagtalelse af. Hr. Vandergold frygter ingen Skandale længere og er rede til at optræde som Vidne mod Dem."

Matthewson knækkede sammen. Han var bleven askegraa i Ansigtet, og hans Udtryk viste med al ønskelig Tydelighed, at han saa Spillet tabt.

„Men min Formue — jeg har den staaende i Banken her —"

„Rolig, — Deres Formue volder os ingen Bekymring. Hr. Lennox har erklæret sig rede til paa Deres Vegne at besørge alle fornødne Afviklinger af financiel Natur og at udbetale Dem nu med det samme Deres Tilgodehavende i hans Bank saavel om Værdien af de Aktier, De ejer i den, — altsammen i rede Penge. De 50,000 Dollars lod jeg Dem imidlertid skænke til de Fattige i New York, for at De personlig kunde faa at føle, hvor ondt det gør at blive presset.

Iøvrigt drejer det sig jo egentlig om Hr. Vandergolds og slet ikke Deres Penge, og De har al mulig Anledning til at takke denne Herres fornemme Tænkemaade, der rolig agter at lade Dem beholde de afpressede Kæmpesummer, hvoraf vel sagtens Størstedelen er vandret i Deres Medskyldiges Lommer. — Naa, vil De udfærdige det forlangte Dokument, — ja eller nej?"

„Ja, jeg vil," stønnede den fuldstændig brudte Mand, idet han med slæbende Skridt gik hen til Skrivebordet og satte sig.

— — — — — — — — — — — — — — — — —

I det samme kom Bankbudet ind i Kontoret og meldte, at der var tre Herrer udenfor, som indtrængende ønskede at tale med Hr. Lennox.

„Det er mine to Hjælpere med Hr. Austin," sagde Nick sagte.

Han havde Ret, thi i næste Øjeblik traadte Chick og Patsy, med den livligt modstræbende Austin under Armen, ind i Stuen.

„Glæder mig meget at turde gøre Deres Bekendtskab, Hr. Austin," ytrede Nick Carter ironisk. „De var saa venlig i Gaar at beære min yngste Medhjælper med det Hverv at skaffe Dem Deres Haandtaske tilbage. Her er denne Taske! De vil finde hele Deres Ejendom deri, selvfølgelig med Undtagelse af den Tindaase, som De i Gaar ved en „Fejltagelse" fik forbyttet Dem til her i Kontoret."

Bankpræsidenten havde allerede taget en anden Tindaase frem af sin Pult og rakte den nu til Opdageren, der leende aabnede Tasken og lagde Daasen deri.

„Well, Hr. Austin, denne Daase med samt dens Indhold er Deres Ejendom. De har ganske vist gjort Dem skyldig i et Bankrøveri, som efter dette Lands Love belønnes med mange Aars Tugthus. Men jeg vil give Afkald paa Deres Arrestation, hvis De lover at rejse til Evropa med det samme Skib, som Hr. Matthewson i Morgen har tænkt at benytte, og for lige som han ingensinde at vende tilbage hertil.

I øvrigt behøver jeg vel ikke at forestille Herskaberne for hinanden, De kender formodentlig allerede hinanden. De Herrer har dog staaet i den samme „mægtige Statsmands" Tjeneste, kun med den Forskel, at Hr. Matthewson allerede er falden i Unaade, medens hans Efterfølger Hr. Austin havde faaet det ærefulde Hverv at stjæle den velforvarede Tindaase med de farlige „Statshemmeligheder"."

De to afslørede Mænd saa paa hinanden med Øjne, der funklede af Raseri, men de vovede ikke at give deres Bitterhed Udtryk i Opdagerens og hans Hjælperes Nærværelse.

Men deres Træk bebudede tilstrækkelig tydeligt, hvilken Afregning de agtede at holde undervejs paa aaben Sø.

„Jamen nu jeg?" spurgte Patsy med den ham egne ufortrødne Kækhed. „Jeg har lykkelig og vel skaffet Haandtasken til Veje, og det var et temmelig hambert Stykke Arbejde. Halløj, Mester, hvordan stiller det sig med Betalingen?"

„Rejs ad Helvede til med Tasken," brummede Austin med et hadefuldt Blik. „Jeg har knapt saa mange Penge, at jeg kan naa tilbage til Evropa."

„Tak Skæbne, saa ser det sgu sørgeligt ud med Honoraret," lo Patsy. „Giv mig da i det mindste et skriftligt Bevis for, at jeg har arbejdet til Deres Tilfredshed."

Imidlertid havde Matthewson nedskrevet den Tilstaaelse, han var bleven afkrævet.

Nick tog den, læste den omhyggeligt igennem og stak den saa beroliget i sin Lomme.

„Mine Herrer, inden De gaar, vilde jeg gærne bede Dem om at formelde den mægtige Statsmand og hans Herskerinde min dybeste Respekt. Endvidere gør jeg Dem opmærksom paa, at mine to Medhjælpere her vil gøre sig en Ære af at ofre Dem udelt og kærlighedsfuld Opmærksomhed lige til Deres Afrejse med Damperen i Morgen. Skulde De altsaa af en eller anden Grund komme for sent til Damperen, saa beder jeg Dem være forvisset om allerede en Time derefter at modtage gratis Kost og Logi i det herværende Varetægtsfængsel. Dermed har jeg den specielle Fornøjelse at anbefale mig med udmærket Højagtelse!"

Med en Bevægelse, hvis Mening ikke lod sig misforstaa, pegede Opdageren samtidig paa Døren.

Hvorledes de to Hædersmand, der virkelig Dagen efter tiltraadte Overfarten om Bord paa en og samme Damper, kom ud af det med hinanden undervejs, kom aldrig til Nick Carters og hans Trofastes Kundskab.

Men den Dag i Dag fremviser Mesteropdageren med Stolthed en venskabelig Skrivelse, der er holdt i de varmeste Udtryk af Taknemmelighed, og som til Forfatter har ingen ringere end Milliardæren Vandergold.

At der inden i Brevet laa den største Check, som Nick Carter nogensinde paa hele sin Løbebane havde modtaget, angaar kun ham og hans Bankkonto.

Men ogsaa Chick og Patsy havde al Grund til at være tilfredse med den Belønning, der blev dem til Del.

Ende.

Næste Bind (Nr. 23) indeholder:

De Sammensvorne i Brookville.

Trykt og Forlag hos A. Eichler,
New York. London E. C. Dresden. Paris.

— Eftertryk forbydes. Alle Rettigheder forbeholdes. Dette Værk maa ikke holdes i Lejebibliotheker og Læsecirkler. —

De Sammensvorne i Brookville.

Mordet paa Kassereren i Brookville Banken.

Efter en indtrængende Opfordring af sin Ven Mc Clusky, New Yorks Politiinspektør, havde Nick Carter besluttet sig til — skønt han egentlig vilde være rejst nogle Uger til Kysten for at samle Kræfter — ufortøvet at begive sig til Brookville, cirka firsindstyve Mil op ad Hudsonfloden, for at modtage Forklaringer af en Hr. Magnus, Bankpræsident og Storfabrikant i denne lille men driftige By.

Den berømte Opdager havde frabedt sig enhver Modtagelse paa Banegaarden, for at ingen overflødig Kundskab om hans Ankomst skulde sive ud blandt Folk, og af samme Grund havde han gjort sig aldeles ukendelig.

Han var næppe kommen til Hotellet og havde ladet sig et Værelse anvise for straks at gøre sig lidt i Stand, før Hr. Magnus lod sig melde hos ham.

Han kom ind i Stuen med drønnende Skridt, og ved et eneste Blik bedømte Nick Carter ham som en selvbevidst, hovmodig og i sig selv usædvanlig indtaget Mand.

Faa Øjeblikke efter befandt Opdageren og hans Gæst sig allerede midt i en Samtale om Anledningen til Nick Carters Rejse til Brookville.

„Der foregaar i denne By noget, som vi for enhver Pris maa komme til Klarhed over," forklarede Magnus sin spændt lyttende Tilhører. „Vi danner intet stort Samfund, tværtimod vi er saa faa, at vi kender hverandre ud og ind og naturligvis ogsaa ved, hvorledes vore Fabriksarbejdere, som jo udgør det overvejende Flertal af Befolkningen, tilbringer deres Fritimer. Og dog skulde man næsten tro, at man befandt sig i en forhekset By. I Begyndelsen syntes det kun at dreje sig om en Bagatel, men for hver Dag der gik, blev Uvæsenet værre og værre.

I Gaar blev der nu opdaget en Forbrydelse, som foranledigede mig til ufortøvet at sætte mig i telefonisk Forbindelse med Inspektør Mc. Clusky. Efter hans Udtalelser er De, Hr. Carter, den eneste Mand, som kan bringe Lys i dette Mørke.

I Morges da jeg stod op, modtog jeg Meddelelse om endnu en Forbrydelse, og saa besluttede jeg mig til ufortøvet og pr. Telegram at bede Dem om at komme hertil."

„All right, Hr. Magnus, som De ser, er jeg kommet hertil med det første Iltog," svarede Nick Carter ligefremt. „Men lad mig nu høre Deres egentlige Historie."

„Det er en Historie om Røveri og Mord," begyndte Hr. Magnus med et Suk. „Der er nu først Kassereren ved vor Bank, en vis Becker. For nogen Tid siden opdagede han Uregelmæssigheder i Bogholderens Bøger og begyndte straks en Undersøgelse, som imidlertid bragte et ganske uventet Resultat. Det formentlige Underslæb viste sig at være en aldeles uskyldig og tilgivelig Fejltagelse, som enhver Bankmand kan begaa.

Alligevel havde Undersøgelsen ført til den begrundede Mistanke, at alting ikke var, som det skulde være. I Gaar Morges tog Hr. Becker mig til Side og paaviste overfor mig, hvorledes der paa gaadefuld Vis var forsvundet 70,000 Dollars af Bankens Beholdninger, og det i Løbet af sidste Aar.

Naturligvis fortsatte Becker og jeg lige til sent i Gaar Aftes vore Anstrængelser for at finde den Skyldige, uden at vi havde synderlig Held med os.

Klokken ti om Aftenen forlod vi Banken i Forening og gik Side om Side i Retning af mit Hus. Da vi havde naaet det Gadehjørne, hvor vi skulde skilles, drejede jeg til højre, medens Becker gik i den modsatte Retning.

Her maa jeg nu bemærke, at vi i Løbet af vor Undersøgelse kom til en stedse mere udpræget Meningsforskel, indtil vi endelig kørte fast paa et dødt Punkt, der foranledigede os til brat at afbryde vor Virksomhed.

Becker erklærede nemlig at kende den Skyldige, men vægrede sig ved at sige mig hans Navn, før jeg havde tilsagt Mennesket Straffefrihed. Men denne Tanke satte jeg mig voldsomt op imod. Det talte vi om endnu, medens vi gik henad Gaden. Nu er jeg en temmelig hidsig Mand, og maa indrømme, at jeg i min Vrede over Beckers Stædighed lod mig henrive til at gaa temmelig vidt og betjene mig af Udtryk, som i Dag gør mig hjærteligt ondt.

Deraf kom ogsaa, at vi skiltes i den heftigste Vrede, der tilsidst endog forledte mig til at nævne ham som den formentlige Gærningsmand til Underslæbet.

Det var afskyeligt af mig, jeg tilstaar det frimodigt, thi Hr. Becker er — eller var — lige saa lidt i Stand til at begaa en uhæderlig Handling som f. Eks jeg selv.

Hvordan det nu er eller ikke er, saa ser det i hvert Fald ud, som om han i Løbet af en halv Time efter vor lidet venskabelige Afsked er bleven myrdet, — myrdet paa sin egen Grund, i den skyggefulde Forhave til hans smukke Landsted.

Der blev i Morges ganske tidlig hans Lig fundet af Kusken. Da man kender mig som en hidsig Mand, og da forskellige Personer paa Gaden har hørt vort temmelig højrøstede Ordskifte, vovede man endogsaa at sætte mig i Forbindelse med Morddaaden.

Ja, hvis ikke et gunstigt Tilfælde havde føjet det saa, at tre ansete Borgere, der ligeledes var paa Hjemvejen, var fulgt umiddelbart efter mig og foran Indgangen til min Ejendom havde ført en længere Samtale med mig og tilsidst var Vidner til, at jeg begav mig ind i mit Hus, saa turde Sagen maaske have faaet et for mig højst kedeligt Efterspil."

„Det er lykkeligvis ikke Tilfældet," faldt Opdageren smilende ind. „Vi staar altsaa overfor et Bankunderslæb, som blev opdaget af Bankens Kasserer, — og i Hælene paa denne Opdagelse fulgte Mordet paa selve denne Kasserer Becker. Havde Hr. Becker længe været Kasserer i Deres Bank?"

„Ja, lige fra dens Oprettelse."

„Er De selv dens Præsident?"

„Det er jeg; dog mest af Navn, for i Virkeligheden herskede Becker med temmelig uindskrænket Myndighed. Jeg har heller ingen Tid haft til at ofre mig for den i og for sig ret ubetydelige Bankforretning, da jeg er Ejer og Leder af et af de største Bomuldspinderier her paa Pladsen. Banken selv blev grundet af os Fabrikanter og egentlig kun til vor egen Bekvemmelighed.

Tidligere saa vi os nødsaget til at afvikle hele vor Checkomsætning over New York. Det var tidsspildende, kostbart og ubekvemt. Vi har her i Brookville omtrent 20,000 Arbejdere, som hver Lørdag faar udbetalt omkring ved en kvart Million Dollars i Løn. Transporten af en saadan Mængde Banknoter og de fornødne Vekselpenge var altid en usikker Sag, og derfor besluttede vi at grundlægge Banken.

Hr. Becker repræsenterede to store herværende Etablissementers Interesser og blev derfor udnævnt til Kasserer, medens jeg — som Ejer af den største Fabrik — ganske naturligt blev Præsident. Et andet Spinderi repræsenteres af Hr. Baldwin, der fungerer som Revisor, medens atter en anden Fabrik leverer os Bogholderen, Hr. Cole. Af Hovederne for de øvrige Firmaer sammensættes Bankens Direktion.

Selve Banken har nu bestaaet i femten Aar, og

jeg tilstaar ærligt, at jeg kun har kunnet ofre dens Forretninger en Time daglig, da mine egne Foretagender lægger mere Beslag paa mig end som saa."

„Med andre Ord: Hr. Becker var den almindelige Tillidsmand?"

„Rigtigt udtrykt!" indrømmede Magnus. „Naa, jeg var ikke altid enig med ham i hans Forretningsledelse, men ved vore Meningsforskelligheder drejede det sig altid kun om ubetydelige Sager. I mit Hjærtes Inderste maa jeg sige, at jeg ansaa og endnu anser Becker for altid at have været et Mønster paa en nobel Forretningsmand."

„Hvordan forholder det sig med Hr. Baldwin, Revisoren?" spurgte Nick Carter.

„Hr. Baldwin er en meget rig Mand og Chef for et stort Bomuldsspinderi. For Tiden paahviler Ledelsen hans Broder, medens han selv har forbeholdt sig Tilsynet med Forretningsgangen. Før han gaar til Banken, bliver han en Time i sit eget Kontor, og der arbejder han yderligere et Par Timer hver Eftermiddag. I øvrigt er Hr. Baldwin en Gentleman fra Top til Taa og forlovet med min egen Datter."

„Saa er der Bogholderen tilbage," sagde Nick forventningsfuld.

„En fortræffelig ung Mand. Han blev tilbudt os som Bogholder af et af de mindre Firmaer her paa Pladsen, hvis Indehaver er hans Svoger."

„I øvrigt raader Banken ikke over noget Personale?"

„Jo, saa har vi endvidere en ung Mand, sidst i Tyverne, der fungerer som Skriver, og er en Nevø til en anden Fabrikejer. Han udfører lejlighedsvis Smaaarbejder i Banken og har intet med Kassevæsenet at gøre."

„Heller ikke mod denne unge Mand foreligger der noget?"

„Ikke det fjærneste. Han tilhører en velhavende Familie, og hans faktiske Indtægter tillader ham et forholdsvis flot Levned.

Foruden dem, jeg har nævnt, har vi endelig en Banktjener, der foretager Oprydningsarbejder i Banklokalet og samtidig fungerer som Bud. Det er en gammel Værkfører, der kom meget slemt til Skade i min Fabrik, og hvem jeg derfor skaffede denne behagelige Hvilepost."

„Hvilke Livsvaner har Manden?"

„Aa, han er et Gennemsnitsmenneske. Oprigtig og ærlig, men desuden en Slags hemmelig Drukkenbold. Han giver dog ingen Anledning til offentlig Forargelse, men drikker sig altid fuld inden for sine egne fire Vægge."

„Hvis jeg forstaar Dem ret, Hr. Magnus," vedblev Opdageren eftertænksom, „saa sætter De Pengenes Forsvinden og Mordet paa Kassereren i Forbindelse med hinanden?"

„Selvfølgelig. Min Opfattelse gaar ud paa, at Tyven kun udførte Morddaaden for at undgaa at blive opdaget. Det slutter jeg allerede af den Antydning, den ulykkelige Becker fremkom med, hvorefter han havde opdaget den Skyldige. Det var mig paafaldende, at han vilde unddrage Skurken hans fortjente Straf. Nu har den Elendige ryddet ham af Vejen!"

„Er dette Tilfældet, saa maa det dreje sig om en temmelig indskrænket Mand!"

„Hvorfor det?" spurgte Magnus forundret.

„Jo, for ethvert Menneske med sund Sans maa kunne sige sig selv, at et saadant Mord først rigtig maatte føre til en indgaaende Undersøgelse. Den Myrdede maa dog faa en Efterfølger, og selvfølgelig skaffer denne først klar Bane, før han lægger Ansvaret paa sine egne Skuldre."

„Det tænkte jeg slet ikke paa," brummede Magnus, „men jeg indser godt, at De har Ret."

„Vel, der har vi straks et Punkt: efter Deres Opfattelse maa Underslæbet være begaaet af et Menneske med en temmelig indskrænket Horisont."

„Ja, men der kan aldeles ikke være Tale om noget Underslæb, men kun om et direkte Tyveri fra Pengekassen," afbrød Magnus ham.

„Hvad mener De med det?" spurgte Opdageren.

„Som jeg omtalte før, er vi af Hensyn til Udbetalingen af Løn nødsaget til bestandig at have et meget stort Forraad af smaa Banknoter, altsaa saadanne under tyve Dollars. Dette lader sig let gøre, da Spareindskudene fra vore Kunder, som mest bestaar af vore egne Arbejdere, næsten udelukkende indbetales i den Slags smaa Sedler.

Disse Sedler opbevarer vi i en stor Staalkasse og altid i lige store Bundter paa Tusind Dollars hver, der ligger ordnet i Rækker over hverandre. Ved en nøjagtig Undersøgelse af Kassebeholdningen har nu Hr. Becker fundet ud, at de underste Bundter bestaar af falske Sedler — med andre Ord: Bundtet indeholder i Stedet for Banknoter kun værdiløse Papirstumper.

Da vi nu besidder et betydeligt større Forraad rede Penge, end vi virkelig behøver, er der selvføl-

gelig stadig kun taget Hul paa de øverste Rækker, medens de nederste Bundter blev liggende ubenyttede. Disse Rækker, tilsammen halvfjers Bundter, hvert paa Tusind Dollars, er nu paa en uforklarlig Maade stjaalne, og i deres Sted er der lagt værdiløse Surrogater."

„Saa bliver Spørgsmaalet, hvem der havde Nøglen til Kassen i Forvaring?"

„Vort System er yderst simpelt. Revisoren har Tilsyn med Kassebeholdningen. Han er forpligtet til, naar Bankens Kontortid er forbi, at anbringe den tilstedeværende Beholdning i Kassen. Derefter lukkede han denne og afleverede Nøglen til Kasserer Becker, hvem han samtidig overrakte en Beregning, hvoraf man nøje kunde se Kassebeholdningens Størrelse, og hvor meget der var indsat og udtaget i Dagens Løb.

Hr. Beckers Sædvane, som han aldrig afveg fra, var efter Bankens Lukning at begive sig lige til sin egen Fabrik og der laase Banknøglen inde i et lille Pengeskab, som han havde til privat Brug. Paa sin Vej til Banken hentede han atter Nøglen næste Morgen og afleverede den straks efter sin Ankomst til Banken til Revisoren."

„Var denne Regel almindelig bekendt?"

„Kun jeg, og sandsynligvis Beckers Broder, som er Leder af Bomuldsspinderiet, kender den."

„Og foruden Hr. Becker havde ingen Adgang til hans Privat-Pengeskab?" spurgte Nick efter en kort Overvejelse.

„Nej, det var forsynet med Kombinationslaas, og Becker har ofte erklæret overfor mig, at Kombinationen kun var bekendt for ham alene."

En forhekset By.

„Vel. Lad os en Gang beskæftige os med de andre uforklarlige Tildragelser, som er foregaaet her i Byen, og som først lignede dumme Drengestreger, men senere er blevne mer og mer alvorlige og uhyggelige."

„Hvad henregner De dertil?" spurgte Opdageren.

„Smaa Tyverier. For circa fem Aar siden blev vore Frugttræer plyndrede, saa blev Butiksdørene lukket op ved Nattetide og fik Lov at staa aabne. Mange Gange blev Varer af uerstattelig Værdi stjaalet fra Butikkerne, undertiden blev der slet intet taget. Ligeledes fandt man vore Fabrikskontorer aabne om Morgenen, skønt de Aftenen i Forvejen var blevne lukkede paa sædvanlig Maade. Men paa Skrivepultene fandtes der Breve, adresserede til Kontoristerne. En Gang blev ogsaa Banklokalet fundet aabnet og paa min og Beckers Pult laa der et Brev til hver af os."

„Og Indholdet af disse Skrivelser?"

„Ja, der stod ganske simpelt, at man havde aabnet Banken udelukkende i den Hensigt at vise os, hvor let dette lod sig gøre."

„Men der var ingen Tyverier forbundne med den Slags Paafund?"

„Bortset fra en eller anden Ubetydelighed manglede der intet."

„Med andre Ord: De anser det skete for dumme Drengestreger?"

„Ja, tilmed da der blev gjort lignende Spilopper andet Steds. Saaledes fandt vi f. Eks. om Morgenen vore Køreheste ombyttede, mine Heste stod i Beckers Stald, og hans var puttet ind i en Stald i den anden Ende af Byen. Ved en anden Lejlighed blev nogle af vore Døtre, som havde foretaget en lille Køretur til et nærliggende Udflugtssted, overfaldet om Aftenen, da de kørte hjemad, Hestene blev spændt fra og redet bort, saa at de unge Piger, der naturligvis var dødelig angst, maatte tilbagelægge Hjemvejen til Fods. Men Udøverne af denne Skarnsstreg blev lige saa lidt opdagede som i de tidligere Tilfælde."

„Havde De da heller ingen mistænkt?"

„Ser De, Hr. Carter, som jeg sagde Dem før, er mindst 20,000 af denne Bys 25,000 Indbyggere Fabriksarbejdere. Det er da let at forstaa, hvor broget sammensatte disse Elementer maa være. Vi kan ikke vælge vore Arbejdere efter deres Karakteranlæg, men maa være glade, naar vi kan faa taaleligt duelige Folk, som vi halvt om halvt kan stole paa.

Vi vilde heller ikke have sagt noget til det, hvis Usikkerheden ikke mer og mer havde taget Overhaand. Saaledes blev en Nat Brøndene forgiftede med farlige Substanser.

Man brød ind i en Fabrik og ødelagde Maskineriet i den.

Da jeg offentlig udtalte mig meget skarpt om den Slags Gemenheder, og udlovede en Belønning for Gærningsmændenes Opdagelse, blev et af de store Vand-

hjul i vor Turbine saaledes ødelagt, at vi i Anledning af Reparationen maatte lade Fabrikken staa stille i to Dage. Derved led ikke blot vi Tab, men ogsaa vore Arbejdere mistede to Dages Løn.

Yndlingshunde blev forgivet, kostbare Heste fik Knæhaserne skaaret over, Malkekøer blev malket tørre. Tilsidst blev der skrevet anonyme Breve, fyldte med ondskabsfulde Mistænkeliggørelser mod vore Sønner og Døtre.

Kort sagt, det var Meningen, at de mest ansete Familier paa Stedet skulde bringes i Kiv og Strid indbyrdes. Det gik saa vidt, at hver eneste Families Ære var besudlet, og man virkelig maatte tro, man befandt sig i en By, der var besat af onde Aander."

„Tilfældet forekommer mig unægtelig at være lige saa ejendommeligt som uhyggeligt," bemærkede Opdageren paa sin rolige Maade. „Naturligvis overtager jeg det Hverv at skaffe Klarhed i Sagen. Dog først et Spørgsmaal: hvormange er der, som ved, at De telegrafisk har tilkaldt mig?"

„Maaske et halvt Dusin af mine Bekendte, som jeg allerede i Gaar talte med om min Plan."

„Vel, gaa De ganske rolig til Deres Forretninger, som De plejer, og skulde vi møde hinanden paa Gaden, saa kender vi simpelthen ikke hinanden. Det kan være, at der vil gaa flere Dage, før jeg atter sætter mig i Forbindelse med Dem," sagde Opdageren.

Da Hr. Magnus havde anbefalet sig, var det første Nick Carter gjorde, at telegrafere efter sine prøvede Hjælpere, Chick, den attenaarige Patsy og Japaneren Ten Itschi.

Selv beholdt han rolig sin Forklædning paa og tilbragte den Tid, der maatte gaa hen, før hans Medhjælpere kunde være der, med en længere Spaseretur gennem Byen.

Han besøgte offentlige Lokaler og Butikker, sørgede for allevegne, hvor han gik, at komme i Snak med Folk og at udspørge dem — paa en Maade, der ikke kunde vække Mistanke — om, hvad der var foregaaet i Byen.

Paa denne Vis fik han en Del at vide, som Fabrikejeren ikke havde omtalt i sine Meddelelser.

Først og fremmest erfarede han, at Magnus paa Grund af sit heftige, anmassende, selvbevidste Væsen var alt andet end yndet i Brookville. Man kaldte ham ikke andet end „Selvherskeren", men indrømmede i Almindelighed, at Magnus var en indsigtsfuld Arbejdsgiver, som var oprigtigt bekymret for sine undergivnes Vel og gav dem den højeste Løn, ligesom han ogsaa havde truffet en Mængde velsignelsesrige Foranstaltninger for at beskytte sine Arbejdere.

Der var mange der i Byen, som vilde vide, at Kasserer Becker slet ikke var bleven myrdet, men havde begaaet Selvmord, fordi han selv havde begaaet Underslæbet og havde foretrukket Døden for egen Haand fremfor at blive opdaget.

Efter at Opdageren imidlertid havde undersøgt Gærningsstedet, var han fast overtydet om, at den Ulykkelige paa sin Gang gennem den skovagtigt bevoksede Forhave var bleven skudt bagfra og dræbt paa Stedet af en Person, der laa skjult i Buskadset.

Ja, Gærningsmanden maatte have staaet sit Offer saa nær, at han havde holdt Revolverens Munding fast trykket mod hans Baghoved.

Ingen havde imidlertid hørt Knaldet af Skuddet. Ikke en Gang i Beckers Stuehus, der laa ca. halvandet Hundrede Fod fra Gaden midt i det parklignende Haveanlæg, havde man mærket nogen som helst mistænkelig Støj.

Mere og mere kom Nick Carter til den Overbevisning, at det samme uhyggelige Menneske, som havde indført et Slags Rædselsherredømme i Brookville, ogsaa havde Andel i Mordet paa den ulykkelige Kasserer.

Nick Carter bliver vækket af en hemmelighedsfuld Stemme.

Efter modent Overlæg havde Nick Carter imidlertid ladet sin Forklædning falde, og viste sig i sin sædvanlige Skikkelse.

Allerede samme Aften var hans tre Medhjælpere indtruffet; Nick havde hilst hjærteligt paa dem og med faa Ord forklaret dem alt, hvad der havde tildraget sig i Byen. Saa var han gaaet til sit Kammer og havde snart efter lagt sig.

Hvor længe han havde sovet, vidste han ikke selv.

Men pludselig blev Opdageren vækket af en dump, hemmelighedsfuld Stemme, der syntes at komme fra Fodenden af hans Seng, og til sin Forbavselse hørte han disse Ord:

„Sørg for, at Du kommer afsted, Nick Carter! Dette Sted er ikke heldigt for din Sundhed! Lad alt i Stikken og rejs! Du blander Dig her i Ting, som ikke angaar Dig, — sørg for at komme afsted, eller det bliver din Død!"

Øjeblikkelig var Opdageren — med Revolveren i Haanden — ude af Sengen.

Han sprang til Vinduet, hvorfra de hemmelighedsfulde Ord syntes at lyde, men han kunde ikke faa Øje paa noget, der var i Stand til at støtte hans Formodning.

Ved Skæret af det klare Maanelys saa han op og ned ad Gaden uden at kunne opdage noget som helst.

Det saa ud, som om der i Etagen ovenover hans Hoved, paa en fremspringende Vindueskarm, var anbragt et Slags Blomsterbræt, der var i en rystende Bevægelse, som om en tung Fod nylig havde traadt derpaa.

I sin Natdragt skyndte Nick sig til det Værelse, der var lige oven over hans eget.

Døren var hverken laaset eller forsynet med Krog.

Da han traadte ind i Stuen, tydede intet paa, at den nylig var benyttet.

Han gik hen til det Vindu, som havde vakt hans Mistanke og opdagede paa dets Yderside et Bræt, som han havde antaget for et Blomsterbræt.

Men det viste sig blot at være en kort, tyk Planke, som var naglet fast til Vinduesgesimsen, og paa hvilken man maaske plejede om Sommeren at anbringe Hængeplanter eller lignende.

Hovedrystende begav Opdageren sig tilbage til sit eget Værelse, og et Blik paa Uret belærte ham om, at Klokken var fire om Morgenen.

Han kunde ikke falde i Søvn igen, og saasnart Dagen begyndte at gry, skyndte han sig atter op til Værelset ovenpaa for at fortsætte Undersøgelsen.

Værelset var kun tarvelig indrettet, indeholdt blot de sædvanlige Møbler, og i en Krog stod en Seng.

Paa denne laa en stor, tyk Bog Papir.

Denne var bleven benyttet til et eller andet Formaal, thi den ene Side var krøllet, som om man havde lavet en Tragt eller lignende af Papirstablen.

Efter en kort Overvejelse tog Nick Papiret i Haanden, søgte at rulle det paa samme Maade, og derved opdagede han, at der fremkom et Slags Talerør.

Da han vilde overtyde sig herom og med høj Stemme sagde nogle Ord ind i dette yderst simple Talerør, blev han hurtig paa det rene med, at hans egen Stemme klang omtrent som den, han havde hørt om Natten, og ligesaa dumpt og gennemtrængende. Dermed var den natlige Gaade løst.

Den ubekendte Mester for denne Streg havde ganske simpelt taget Opstilling paa det foran Vinduet fastgjorte Bræt og gennem det lange Talerør udslynget sine Trusler indad det aabne Vindu nedenunder.

Efter Frokosten tog Nick sin Fætter til Side og viste ham den fundne Papirsrulle, idet han samtidig berettede om sin natlige Oplevelse.

„Som Du ser, drejer det sig om en særlig Slags Indpakningspapir; jeg tror ikke, at man kan købe den Slags i nogen Papirforretning, men det forekommer mig, at jeg en Gang har købt Uld-Underbeklædning, som var indpakket i en Æske med noget lignende Papir i. Da der her i Brookville næsten udelukkende fremstilles Uldvarer, vil Du gøre vel i at aflægge et Besøg i de forskellige Fabrikkers Pakrum.

Det skulde undre mig, hvis Du ved den Lejlighed ikke træffer paa den samme Sort Papir, for efter min Formodning blev det omtalte Puds i Nat spillet mig af en Fabriksarbejder eller en Funktionær fra en af disse Fabrikker.

Fyren maa være ung og uerfaren, ellers kunde han ikke for Alvor tro, at jeg skulde lade mig skræmme af en saa uskyldig Drengestreg."

„Maaske," svarede Chick, som opmærksomt havde betragtet Papirsrullen og ligeledes anvendt den som Talerør, „men hvem ved — maaske har vi med en meget durkdreven Fyr at gøre, som ved en saadan Drengestreg vilde lede din Mistanke i en anden Retning, for selv at blive uopdaget."

„Chick, det skulde ikke undre mig, om din Bemærkning træffer lige i Pletten!" sagde Opdageren.

Snart efter skiltes de, og medens Nick Carter selv begav sig til den myrdede Kasserers Bolig, begyndte Chick en Runde gennem de forskellige Pakrum i de paagældende Fabrikker.

Han naaede Maalet før, end han havde ventet det.

Allerede i den anden Fabrik, han besøgte, og hvis Chef Hr. Magnus var, kunde Chick konstatere, at det Papir, der kom til Anvendelse i Pakrummet, maatte være identisk med det, som Nick havde fundet en Bog af.

Som den Tilsynsførende erklærede, blev den Slags

Papir kun anvendt i denne ene Fabrik og blev fremstillet paa en udenlandsk Papirmølle alene til dette Brug

---

Det legale Ligsyn.

I den myrdede Kasserers Bolig traf Opdageren sammen med „Coroneren" (en Læge, der har retslig Fuldmagt som Ligsynsmand) og erfarede straks, at denne helt og holdent sluttede sig til den Mening, at Becker havde lagt Haand paa sig selv for ved Døden at unddrage sig Følgerne af det begaaede Underslæb, efter at han forgæves havde søgt at sikre sig Straffrihed hos sin Foresatte, Præsidenten.

Som den ærede Læser maaske ved, bestaar der i Amerika to store politiske Partier, Republikanerne og Demokraterne.

Samtlige Embeder, lige fra Republikkens Præsident til den laveste Dommer paa Landet, bliver ved regelmæssigt tilbagevendende Valg direkte besat af Folket. Selvfølgelig kæmper ved disse Valg begge Partier om Herredømmet og søger at sætte deres respektive Kandidater igennem.

Deraf følger ganske naturligt en gensidig Forbittelse mellem Tilhængerne af de to store Partier, som kæmper om Magten, og Bitterheden indskrænker sig ingenlunde til Politiken alene, men breder sig ogsaa til Erhvervs- og Privatlivet og spalter bogstavelig talt de mindre Byers Beboere i to fjendtlige Lejre.

Ogsaa Coroner Stone var en politisk Modstander af den myrdede Kasserer, ja, sidstnævnte havde opbudt hele sin Indflydelse for ved de sidst stedfundne Valg at skille sin Modpart af med Retslæge-Embedet — intet Under, at Stone, som gik af med Sejren, ansaa sin Fjende for ogsaa i Privatlivet at være af en betænkelig og ingenlunde pletfri Karakter, og troede ham i Stand til at begaa alle mulige Skændselsgærninger.

Saaledes var Retslægen paa Forhaand indtaget mod Becker og nærede den Anskuelse, at den ham ligeledes forhadte Hr. Magnus havde opdaget Kassererens Tyverier og nu anstrængte sig for at fremstille hans Selvmord som en ryggesløs Gærning af ubekendte Mordere, i den Hensigt ikke at blotte det politiske Parti og samtidig saavidt muligt skaane den Dødes Minde.

„Men det skal ikke hjælpe Magnus synderligt," erklærede Retslægen, som gjorde Indtrykket af en stivnakket, aandeligt lidet udviklet Landlæge. „Jeg tvinger ham til at optræde som Vidne for min Jury, og saa skal jeg nok skaanselsløst faa Sandheden ud af ham!"

Blandt de øvrige Personer, som var tilstede i Sørgehuset, opdagede Nick Carter ogsaa den Læge, som først var blevet tilkaldt, da man ganske tidligt om Morgenen havde fundet Husherrens Lig.

Denne Læge var af Retslægen bleven anmodet om at fastslaa Dødsaarsagen. Selvfølgelig havde Retslægen ikke forsømt Lejligheden til at udtale sig om sin egen Teori, ifølge hvilken der forelaa Selvmord.

Herefter havde den anden Læge fundet Anledning til at sende Bud til Nabobyerne efter to Kolleger med anerkendt Ry, for at de skulde hjælpe ham ved Autopsien, thi han vilde hverken rive ud med den indflydelsesrige Coroner eller lægge Tvang paa sin Embedspligt og sin egen Samvittighed.

For denne Læge forestillede Nick Carter sig nu formelt i den Hensigt at gøre hans nærmere Bekendtskab, og han søgte straks at erfare hans Mening om Dødsaarsagen.

„Ja, Retslægen holder paa Selvmord," lød det undvigende Svar.

„Hvad Retslægen holder paa, kan være mig ganske ligegyldigt, men jeg skal og maa se den virkelige Dødsaarsag konstateret," sagde Opdageren med Eftertryk.

„De tror altsaa ikke paa Selvmord?"

„Doktor, De vil dog vel ikke have, at jeg skal besvare mit eget Spørgsmaal?" afbrød Nick Carter ham leende. „Naa, jeg kan rolig sige Dem, at min Mening om Sagen direkte modsiger Retslægens. Men det kan vi bedst drøfte videre Ansigt til Ansigt med Liget!"

Dermed gik han i Forening med de tre Læger til det Værelse, hvor den Døde laa paa en Baare.

Tavs traadte Nick Carter frem til Liget og pegede paa det tydeligt synlige Saar i Baghovedet.

„Døden er dog i det mindste hidført øjeblikkelig ved dette Saar?"

„Selvfølgelig!" forsikrede Lægerne enstemmigt.

„Har De Herrer skaffet sig at vide, om Becker,

da han levede, var kejthaandet eller ikke?" vedblev Nick Carter.

„Hvad mener De med dette Spørgsmaal?" sagde en af Lægerne, som havde set forbavsede paa hverandre.

„Det er meget simpelt, mine Herrer," ytrede Opdageren rolig, „thi i Tilfælde af et Selvmord kan Daaden kun være udført af en kejthaandet Mand. Hvad mig angaar, saa har en flygtig Betragtning af Liget givet mig Vished for, at Becker ikke var kejthaandet i levende Live.

Men ikke nok dermed. Maaske er det undgaaet Deres, men ikke min Opmærksomhed, at Kuglen er gaaet igennem Hovedskallen fra venstre til højre i en vandret Linje. Har De sonderet Saarkanalen?"

„Ja," erklærede Huslægen, „vi har sonderet Saaret, og jeg kan kun sige, at Deres Antagelse er rigtig: Saarkanalen følger en vandret Linje."

„Deraf følger ligefrem, at Becker umuligt kan have skudt sig med sin højre Haand," sagde Opdageren med Eftertryk.

„Det er selvfølgelig aldeles udelukket."

„Vel, lad os nu en Gang antage, at Becker har været kejthaandet. Ogsaa i dette Tilfælde udelukker Saarkanalens vandrette Stilling ethvert Selvmord. Sæt en Gang et Revolverløb ind mod Deres Baghoved, ligegyldigt om det er med højre eller venstre Haand, og besvar mig saa det Spørgsmaal, om De, hvis De trykker af, kan skyde Dem en Kugle vandret gennem Hovedet?"

Enstemmigt erklærede Lægerne, at dette var fuldstændig udelukket, thi i et saadant Tilfælde maatte Vaabnet, for overhovedet at kunne trykkes af, indtage en skraa Stilling opefter, og Kuglen, som trængte ind i den nederste Del af Baghovedet, maatte komme ud igen foroven.

„Godt. Det var blot det, jeg vilde henlede Deres Opmærksomhed paa," sagde Opdageren rolig. „Vaabnet blev holdt umiddelbart ved Kassererens Baghoved, og af en fremmed Haand.

Det vilde være mig kært, om de Herrer paa Grundlag af mine Oplysninger endnu en Gang vilde beskæftige Dem med Liget. Mine Herrer, jeg har den Ære!"

Dermed lod han Lægerne blive tilbage i Dødsværelset og opsøgte atter Retslægen.

Han fandt denne paa Verandaen, omgivet af den af ham valgte Jury og øjensynlig stærkt optaget af at paatvinge de enkelte Edsvorne sin Opfattelse som den eneste antagelige.

„Jeg ved ikke, om De kender mig af Navn og Stilling," begyndte Nick, da han havde taget Retslægen til Side.

„Nej, jeg kastede før et Blik paa Deres Kort, men —"

„Vel, jeg hedder Nick Carter og er Opdager. Jeg tør vel sige, at min Beskæftigelse har gjort mig ret kendt?"

„Hvad?" udbrød Retslægen aldeles forbløffet. „De er den berømte Nick Carter? Da undrer det mig blot, at De vil spilde Deres kostbare Tid paa et saa almindeligt og let gennemskueligt Selvmordstilfælde!"

„Min gode Coroner," sagde Opdageren meget bestemt, „det vilde være heldigt for Deres Anseelse, dersom De, forinden Juryen afgiver sin Kendelse, vilde fable lidt mindre om et Selvmord, thi i Deres Egenskab af Læge ved De ganske god Besked med, at intet er farligere for en Læges Praksis end det at blamere sig offentligt. Sig mig for Resten: er De Aktionær i den paagældende Bank?"

„Ja, jeg ejer fem Aktier," bekræftede han.

„Naar fik De den første Meddelelse om Kassererens Død?"

„I Gaar Formiddags, omtrent Klokken elleve."

„Af Huslægen, som først blev hidkaldt til den Døde?"

„Ogsaa af ham, men det skete først ved Middagstid; men der kom en Mand fra Brookville og bragte mig Melding."

„Hvad sagde saa den Mand til Dem?"

„Han meddelte mig, at Becker havde begaaet Selvmord, efter at hans Bankbesvigelser var opdaget, og at Magnus stod i Begreb med at dysse Sagen ned."

„Sagde Manden Dem ellers noget?"

Retslægen betænkte sig et Øjeblik.

„Det er ingen Hemmelighed," sagde han derefter. „Han fortalte mig, at Magnus af Partihensyn med Flid udspredte det Rygte, at Becker var bleven myrdet — naturligvis mod bedre Viden. Han tilføjede endvidere, at jeg skulde passe paa, ikke at gaa i den Fælde, som Magnus stillede for mig."

„Kan De sige mig Navnet paa Deres Hjemmelsmand?"

„Med Fornøjelse. Han hedder John Steelman og arbejder i Magnus's Fabrik."

„Og denne Mand kom kun til Deres Bopæl for at

give Dem et saadant Vink?" spurgte Nick med et ironisk Smil.

„Hvad skal det betyde, Hr. Carter!" fo'r Retslægen op. „Steelman hører til mine Venner, og —"

„Aa, vær De kun ganske rolig. Deres Ven interesserer mig hverken mere eller mindre end enhver anden Mand. Dog vilde jeg gærne vide, hvorfor en Mand, der arbejder for Dagløn, ofrer en hel Dags Lønning blot for at opsøge Dem i Deres Bopæl og gøre Forsøg paa at gøre Dem forud indtaget i Deres Dom — eller havde Steelman ellers noget at gøre i Deres Bolig?"

„Nej, ikke det jeg ved; han var nemlig umiddelbart forinden kommet med Toget, og jeg fulgte ham atter til Banegaarden, hvor han tog med Et-Toget tilbage til Brookville."

„Saa mistede han altsaa hele Formiddagen blot for at give Dem Underretning, og kunde først sent paa Eftermiddagen melde sig til Arbejde?"

„Det er rimeligt nok."

„Mærkværdigt. Denne Steelman berøver sig sin Dagløn alene for at gøre Dem en Meddelelse, som ifølge Deres Embede dog i Løbet af meget kort Tid maatte tilflyde Dem. Han kom altsaa kun til Dem for at indtage Dem forud. Saa meget staar fast!"

Uden at afvente nogen Svar, drejede Opdageren sig om paa Hælen og forlod Huset for at begive sig til Bankbygningen.

„Saavidt angaar Mordet, vil vi gøre vel i at beskæftige os lidt med denne Steelman," brummede han hen for sig. „Om Mordet hænger sammen med Banktyveriet, det bliver min næste Sag at udfinde."

Ved Indgangen til Banken traf Nick sammen med Magnus, der netop vilde begive sig til Retslægen, men paa Opdagerens Anmodning vendte han tilbage til Banken.

Nick Carter opdager Pengekassens Hemmelighed.

„Findes der blandt Deres Funktionærer en Mand, der hedder Steelman?" spurgte Opdageren, da han sad overfor Bankpræsidenten i dennes Privatkontor.

„Ja, han er Værkfører og har Tilsyn med tre eller fire af vore Strikkemaskiner. Som Arbejder betragtet, er han meget flink, intelligent og dygtig. Men i anden Henseende er han mig en Torn i Øjet."

„Det vilde jeg gærne høre lidt nærmere om."

„Naa, han er en meget uafhængig, egensindig, og ogsaa i politisk Henseende mig saa fjendtlig sindet Person, som tænkes kan. Han har stor Indflydelse blandt sine Kolleger og benytter den ved Valgene mod mit Parti. Ved Siden deraf er han Fører for en Arbejdergruppe, og ogsaa denne Omstændighed gør ham farlig."

„Formodentlig en af de sædvanlige Arbejderunioner?"

„Var det blot det, det drejede sig om, saa vilde der ikke være noget paafaldende ved det. Nej, men i Virkeligheden befinder han sig i lige saa stærk Modstrid med Fabrikvirksomheden som med vort Parti. Hans hele Indflydelse er rettet mod Kernen i vor By og dens Industri. Han staar altid i den fjendtlige Lejr.

Og saa er han en af disse Anarkister, der betragter enhver Arbejdsgiver som en Vampyr og helst vilde lave hele Verden om efter deres eget Hoved ved Hjælp af Dolk og Dynamit."

„Hvordan er hans Livsvaner?"

„Dem lader der sig næppe indvende noget imod."

Opdageren førte nu Samtalen ind paa den egentlige Bankaffære. Han lod endnu en Gang Bankpræsidenten forklare udførligt, paa hvilken Maade den samlede Banknotebeholdning plejede at blive opbevaret.

„Men hele denne Seddelbeholdning, som De altsaa ligger inde med uden at faa Renter af den, overstiger da langt Deres egentlige Behov?" spurgte Opdageren tilsidst.

„Kun tilsyneladende. For et Aar siden nedlagde Arbejderne under Steelmans Ledelse pludselig Arbejdet og forlangte ti Procents Lønforhøjelse, idet de samtidig udtog alle deres Spareindskud. Derved kom vi naturligvis i en forbigaaende Pengeforlegenhed, og for at forhindre en Gentagelse af en saadan for Bankens Anseelse skadelig Begivenhed, besluttede Direktionen at anlægge en dobbelt Reserve. Først efter den Tid blev ogsaa Tyverierne mulige.

Som jeg har sagt Dem, bruges der cirka en kvart Million Dollars om Ugen til Udredelse af Lønninger. Halvdelen maaske vender hver Uge tilbage til os ved Indbetaling af Spareindskud.

Da vi nu fører et kontant Forraad af indtil 400,000

Dollars, bliver de nederste Rækker i vor Pengekasse selvfølgelig liggende urørt, da de øverste Rækker, som er lagt ind, altid strækker til for Dækning af Pengebehovet."

Efter at Præsidenten derpaa havde anbefalet sig for at begive sig til det legale Ligsyn i det Beckerske Hus, betragtede Nick omhyggeligt den massive, stærkt konstruerede Pengekasse og tog derefter de falske, indskudte Seddelbundter i Øjesyn.

Han fandt, at de var meget omhyggeligt eftergjorte, saa at en Beføling — selv med kyndig Haand — maatte give samme Indtryk, som hvis der virkelig havde været Banknoter deri.

Hovedrystende tømte Nick Carter den omfangsrige Kasse for derefter at vende op og ned paa den og ogsaa betragte dens Bund.

Ved denne Lejlighed blev han overrasket ved den tomme Kasses Vægt, og øjeblikkelig vendte han sig til Revisoren med det Spørgsmaal, hvorfra Kassen stammede, og hvilken Fabrik der havde leveret den.

„Det er jeg ude af Stand til at sige Dem, Hr. Carter," svarede Revisoren og trak paa Skulderen. „Da jeg tiltraadte min Stilling her, forefandtes Kassen allerede."

„Saa vidt jeg ved," indskød Bogholder Cole, „har Hr. Becker erhvervet Kassen hos en New Yorker-Bank, der udrangerede den af sit Inventarium."

„Var De ansat her i Banken den Gang, da Hr. Becker købte Kassen?" spurgte Opdageren, henvendt til Cole.

„Nej, Kassen havde været her længe, da jeg indtraadte i Banken. Af Personalet har, bortset fra Hr. Magnus, Præsidenten, og den nylig myrdede Kasserer, kun Bankbudet Smithson været beskæftiget her lige fra Bankens Oprettelse."

Nick havde imidlertid taget en Tommestok op af Lommen og begyndte nu omhyggeligt at udmaale Kassens Længde, Bredde og Dybde.

Derved opdagede han, at der mellem den udvendige Højde og den indvendige Dybde var en Forskel af rigeligt tre Tommer.

Hovedrystende betragtede han endnu en Gang Kassens Ydervægge og fik Øje paa en sort Streg, der var malet i en Højde af tre Tommer, regnet fra Bunden.

Ogsaa Laaget, der ligeledes var tre Tommer bredt, var saaledes bemalet, og en lignende sort Streg prydede ogsaa de mellemste Sidevægge.

Tankefuld vendte Opdageren Kassen om og begyndte at ryste den frem og tilbage, thi han havde en Fornemmelse af, at Bunden var fyldt med Bly eller lignende for at blive tungere.

Da Nick Carter nu stødte et Hjørne af Kassens Bund skarpt mod Bordkanten, lød der en let Støj, der syntes at hidrøre fra en Fjeder, der slappedes. I det samme sprang et Haandgreb, af den Slags, man anbringer paa Skuffer, frem.

Til almindelig Overraskelse for de Omkringstaaende forsøgte Nick at trække i Grebet; men det var ham ikke muligt at rykke det saa meget som et Haarsbred, og lige saa lidt lykkedes det for nogen af de andre Tilstedeværende.

Da tog Opdageren en rask Beslutning, løftede Kassen op i begge Hænder og slyngede den med hele dens Vægt ned mod Gulvet.

Da han saa paa ny tog fat i Grebet, gav det efter, og en hemmelig Skuffe kom til Syne, dækket foroven af en Zinkplade.

Da Opdageren ogsaa havde fjernet denne, og alle de Tilstedeværende saaledes havde uhindret Indblik i Skuffen, blev de ikke lidet forbavsede, thi dens Indhold bestod udelukkende af Banknotebundter.

„Hr. Baldwin, er De i Stand til nøjagtigt at angive, hvilken Sum der skulde findes i Kassen, hvis dens Indhold skulde stemme?" spurgte Nick Carter Revisoren under trykkende Tavshed fra de øvriges Side.

„Selvfølgelig. Der mangler nøjagtigt 70,000 Dollars, og det paa Cent."

„Well, prøv en Gang paa at tælle det Seddelbeløb, der ligger i denne hemmelige Skuffe."

Det var snart besørget, og det viste sig, at der i det hemmelige Rum havde været skjult niogtredssindstyve Seddelbundter, hvert indeholdende Tusind Dollars.

„Hr. Carter," erklærede Revisoren i stigende Bevægelse, „disse Sededelbundter er de samme, som blev stjaalne fra Banken, for her paa Omslagene staar netop den Dato, paa hvilken Bundterne kom hertil, saavel som Bankens Stempel."

„Jeg kunde tænke mig det," bemærkede Nick Carter. „Der er altsaa i Grunden ikke Tale om noget Tyveri, eftersom Banknoterne jo er blevne anbragte i Pengeskabet og endog i den Kasse, hvor de skulde være.

Paa den anden Side er det en Selvfølge, at Be-

løbet skulde have været stjaalet, ellers vilde man nemlig ikke have lagt falske Bundter i Kassen som Erstatning.

Saa meget staar nu allerede fast, at Tyveriet kun kan være planlagt af en Mand, der nøje kendte denne Kasse og vidste, at den havde en Dobbeltbund."

„Jamen jeg kan ikke tænke mig, at Hr. Becker — —"

„Hvem taler om Hr. Becker!" afbrød Opdageren ham skarpt. „Jeg siger kun, at Tyven maa have kendt denne Kasses Hemmelighed. Hvem af de Herrer vidste Besked med denne skjulte Skuffe?"

Enstemmigt forsikrede de Tilstedeværende, at de ikke havde vidst noget om en saadan Dobbeltbund.

Opdageren overvejede en Stund i Tavshed. — Baldwin, Cole og Hammett, saavel som den unge Skriver havde paa ham gjort et ligefremt, ærligt Indtryk, saa at han ikke nærede nogensomhelst Mistanke til nogen af dem.

Derimod maatte han indrømme, at hans seneste Opdagelse i en væsentlig Grad havde forstærket de Momenter af Mistanke, der allerede forelaa mod den myrdede Kasserer.

Becker havde erhvervet Kassen, og man maatte derfor antage, at han ogsaa kendte dens hemmelige Indretning.

Han havde dernæst ifølge sin Stilling den letteste Adgang til ubemærket at anbringe falske Seddelbundter i Stedet for de stjaalne.

Men hvorfor opbevarede han saa de stjaalne Banknoter netop i den samme Kasse, i hvilken de virkelig skulde findes, kun at de laa i den skjulte Dobbeltbund?

Ophobningen af disse stjaalne Bundter lod formode, at Tyven ikke havde vovet eller kunnet tage dem ud af Banken.

Men dette passede ikke paa Becker, thi han havde uden at vække Opsigt, og uden at nogen af Bankens Funktionærer havde bemærket det, ved Aftenstid kunnet stikke nogle af disse tynde smaa Pakker til sig og tage dem med sig, naar han gik.

Opsparingen af disse niogtredsindstyve Bundter saa derimod ud, som om det var Meningen, at de paa en Gang skulde tages ud af det hemmelige Rum, maaske paa voldsom Maade, ved et Indbrud eller lignende.

Nick udtalte sig ikke til nogen af de Tilstedeværende om den Tankegang, der beskæftigede ham. Han skaffede sig noget at gøre i Banken og ventede paa, at Præsidenten skulde komme tilbage fra Ligsynet.

Hr. Magnus, som indfandt sig efter en Times Forløb, var naturligvis ikke lidt forbløffet, da Nick fortalte ham om den Opdagelse, han havde gjort i Mellemtiden.

Selv kunde han berette, at Juryens enstemmige Kendelse stik imod Retslægens Ønske og Vilje var gaaet ud paa, at afdøde Becker „ved et med et Skydevaaben bibragt Saar i Baghovedet forsætlig og med Hensigt var bleven myrdet af en ubekendt Person."

„Det er jo altsammen fortræffeligt," sagde Nick Carter eftertænksom. „Dog, dermed slutter min Undersøgelse ikke, tværtimod, nu begynder den først rigtig. — Hvad hedder for Resten Bankbudet?"

„Jakob Smithson," svarede Magnus.

Nick sagde kort Farvel og gik

Paa rette Spor.

Opdageren havde paalagt sine Hjælpere ikke at kendes ved ham paa Gaden, da han ikke vilde have, at de ubekendte Ildgærningsmænd skulde lære deres Forfølgeres Personer at kende af Udseende.

Det undrede ham derfor ikke videre, da han lidt borte fra Bankbygningen mødte Chick og Patsy Arm i Arm marscherende ham tæt forbi, og Chick lod en temmelig højrøstet Bemærkning falde om den Flip, som Opdageren havde paa.

„Jeg ved ikke —" bemærkede Patsy „hans Næse falder heller ikke rigtigt i min Smag, — jeg tror, den Mand spiser en temmelig stor Snaps."

Men samtidig havde de to Spøgefugle givet deres Mester et hemmeligt Tegn, som lod ham forstaa, at hans tvende Trofaste ufortøvet vilde tale med ham.

Dagen i Forvejen havde Nick ovenfor Byen taget et kæmpemæssigt Vandbassin i Øjesyn, der tjente til Samlingsbeholder for en Del af de Bække, der strømmede ned fra Højene.

Fabriksbyen, som laa i en smal, langstrakt Dal, var adskilt fra Vandbeholderen med dens mange Tusinder Kubikmeter Vand ved en mægtig Sluse.

Med denne Sluse var der forbundet murede Kana-

ler, som hver ledede en Del af Vandet til de forskellige Fabriksanlæg, der udnyttede dets Kraft til at drive Hjul og Maskiner.

Den samlede Vandmængde var saa uhyre, at alene Tanken om et Dæmningsbrud var tilstrækkelig til at fremkalde levende Uro for Beboernes Skæbne dernede i den flittige Arbejderby.

Imidlertid havde Fabrikanterne klogelig draget Omsorg for, at Slusedæmningen var bygget saa modstandsdygtig som muligt, saa at man kunde betragte enhver Fare for Oversvømmelse som fuldstændig udelukket.

Vel reguleredes Vandafløbene ved et eneste Stigbord, og i Tilfælde af en forbryderisk Aabnen af samtlige Slusekamre, var der altid Fare for, at Vandet, der strømmede ned med uimodstaaelig Kraft, selv vilde bryde den hæmmende Sluse og med rivende Voldsomhed vælte ind i Dalen med Død og Fordærv i sit Følge.

Men da en saadan Skæbne ligesaavel vilde ramme Arbejderne med deres Familier som Fabriksejerne, og da fremfor alt de Mænd, der betjente Slusen, vilde blive de første, Døden indhentede, saa var Tanken om Muligheden af en saadan Forbrydelse slet ikke fremkommet, men man havde nøjedes med at lukke Slusen med en Jærnlænke, der udelukkede ethvert Misbrug.

Nærmere ved Bjærgene, umiddelbart bag den kæmpemæssige Vandbeholder, var der en lille Grotte i Klippen, hvorfra man havde Adgang til Bassinets Rand, paa hvilken man kunde gaa hen til Slusen og tilbage igen.

Denne lille Grotte havde Nick nu opdaget den foregaaende Aften paa sin lange Spaseretur. Ved samme Lejlighed havde han set, at der var skruet Kroge ind i de omstaaende Træer som til Ophængning af Lygter, Lanterner eller lignende.

Der begav han sig hen med sine Hjælpere, thi hvad han vilde tale med dem om, taalte ingen uindbuden Tilhørers Nærværelse, og i den skjult liggende Grotte troede han at være sikker for enhver Spejder.

„Naa, Drenge, det er en net Plads, denne her," sagde Opdageren, da de alle tre sad overfor hverandre i Grotten. „Her er ligefrem forfriskende køligt. Men fortæl nu, hvad I har paa Hjærtet."

„Byen er aldeles som forhekset," begyndte Chick. „Vi har Masser af Ting at fortælle Dig, som Du maa have Kendskab til.

Siden vi kom her til Brookville, har vi drevet omkring i alle mulige Knejper og lignende Steder og overalt har vi prøvet paa at faa noget at vide. For det første ved jeg nu, at den Rulle Papir, der blev brugt som Talerør, hører til en Slags Indpakningspapir, som fremstilles udelukkende til Brug for Magnus's Fabrik.

En Fabriksfunktionær har Indpakningspapiret i Forvaring og det gemmes ved Siden af Pakrummet i et Lokale, hvortil kun den paagældende Formand har Adgang. Der udleveres heller ikke mere Papir end der just er nødvendigt til hver enkelt Pakning. Den gamle Mand, som opbevarer Papiret, er forøvrigt den eneste Mandsperson i Pakrummet, i hvilket der ellers kun er ansat Kvinder."

„Saa undrer det mig kun, hvorledes der kan forsvinde saa meget som et Blad af dette saa omhyggeligt bevogtede Papir," indskød Opdageren.

„Ja, det kan Patsy selv bedst fortælle om. Du husker, Nick, at vi i Gaar, da vi kom, berettede Dig om en Mand, der kørte i Kupe sammen med os, det var Smitty, Sømsmeden, — han er fra tidligere Tid mindre vel anskreven hos Dig!"

„Javel, det er den berygtede Bank-Indbrudstyv," indskød Patsy i en Fart. „Manden har bare ikke været i Virksomhed, siden han maatte brumme fem Aars Tugthus af, paa Grund af Indbruddet i Pennsylvaniabanken."

„Saa vidt jeg ved, er den Karl en forhærdet Forbryder — og Katten kan ikke lade Musen være," bemærkede Nick med et Skuldertræk.

„Selvfølgelig. Kun Bankindbrud er blevet ham for farlige," kom det leende fra Patsy. „Ser Du, Mester, jeg saa Fyren i Dag her i Brookville og listede mig efter ham. Jeg kunde følge ham lige til en lille Sidegade. Der forsvandt han i et Hus, hvor der bor en vis Smithson."

„Smithson!" udbrød Nick Carter studsende. „Hvilken Smithson?"

„Det ved jeg ikke. Jeg hørte kun, at Husejeren hedder Smithson."

„Det maa Du straks skaffe at vide, Du Smaa!" sagde Nick. „Vi maa have Klarhed paa, om det drejer sig om Jake Smithson, Tjeneren i Brookville-Banken. Det er af største Vigtighed. Tag Benene paa Nakken og løb, Patsy, vi venter her, til Du kommer tilbage."

„Lad hellere Patsy blive her hos Dig, for hvis det skulde dreje sig om en Paarørende af denne brave Smitty, saa er jeg den rette Mand paa den rette Plads, fordi Patsy allerede kan være bleven set paa Gaden i

Dag," erklærede Chick, og uden at vente paa Svar fra sin Fætter, skyndte han sig afsted.

Grublende blev Opdageren siddende paa sin Stenblok og forsøgte at følge de spredte Spor i denne gaadefulde Sag, saavidt han hidtil havde formaaet at skelne dem.

Lykkedes det at bringe denne berygtede Sømsmed Smitty og Banktjeneren Smithson under en og samme Hat, saa drejede det sig formodentlig kun om et af de sædvanlige Banktyverier, som da straks vilde være berøvet ethvert hemmelighedsfuldt Anstrøg.

Han kom ikke til at vente længe paa sin Medhjælpers Tilbagekomst. Snart var Chick der igen med Melding om, at det ganske rigtigt var Banktjeneren Jake Smithson.

„Det ændrer vore Planer i Bund og Grund, vi maa fortsætte vort Arbejde under en helt anden Synsvinkel," erklærede Opdageren, idet han straks fortalte sine to Hjælpere om sin Opdagelse, i Følge hvilken Bankens Pengeseddelkasse havde en dobbelt Bund, og at det derved opstaaede hemmelige Rum havde indeholdt hele den manglende Sum undtagen et Beløb af 1000 Dollar, som den formentlige Tyv rimeligvis havde taget med sig."

„Det næste vi har at gøre, er at finde ud af, i hvilken Sammenhæng Smitty staar med Smithson. Endvidere maa vi søge at erfare, om Smitty allerede oftere har opholdt sig i Brookville, eller om han blot er hidkaldt for at give en eneste, kort Gæsterolle. Jeg selv vil bestræbe mig paa at skaffe oplyst, hvilken Stilling denne Smithson egentlig indtager i Banken."

Med disse Ord havde Nick Carter rejst sig og traadte — som for bedre at kunne se sig om — ud paa den smalle, stejle Sti, der førte ned til Muren om det uhyre Vandbasin.

Men i næste Øjeblik udstødte han et højt Raab, gjorde et mægtigt Spring og forsvandt med det samme af sine to Hjælperes Synskreds.

Et fugtigt Æventyr.

I et Nu var Chick og Patsy paa Benene og skyndte sig til det Sted, hvor de sidst havde set Opdageren staa.

Nu saa de ham i Færd med at forfølge en ubekendt Mand, som løb frem paa den smalle Bassinkant og aabenbart søgte at naa en Baad, som var fastgjort ved den modsatte Ende.

Chick lagde Mærke til, at den Forfulgte snart forlod den lige Linje og begyndte at springe af Sted over Klippeblokke og andre Hindringer.

Naturligvis fulgte Nick Carter den flygtende Mand, paa denne Vej, hvor ubekvem og halsbrækkende den end var. Men han kunde ikke forhindre, at Flygtningen, der aabenbart vidste god Besked, paa denne Maade vandt et stedse større Forspring og bestandig førte ham længer og længer bort mod de fjærnere liggende Klipper.

Chick besluttede sig til at løbe i Forvejen paa den smalle Murkant omkring Bassinet og derved komme Flygtningen i Forkøbet og afskære ham Vejen. Patsy fulgte ham i Hælene.

Men til de to unge Opdageres Forbavselse endte den svimlende Sti, de havde betraat, pludselig i en mindst tredive Fod dyb, brat gabende Afgrund, til hvilken ingen Sti førte ned, og i hvis Dyb det overflødige Vand fra Bassinet, udskilt ved en Agtersluse, skummede og bølgede.

Men Patsy kendte ingen Hindring, naar det gjaldt at krone et Foretagende med Sejr. Med en Kats Smidighed og Fart sprang han ned i Afgrunden, skønt den Fare laa nær, at han kunde brække Arme og Ben paa de skarpe Kanter af Klipperne, som fandtes der.

Det lykkedes Patsy at springe ud i Vandet, saa det sprøjtede højt op over ham, og i næste Sekund landede ogsaa Chick i det vaade Element.

Fra deres nuværende Opholdssted kunde de begge, saasnart de havde faaet tørret Vandet bort fra Øjnene, erkende, hvor de egentlig befandt sig.

Den Baad, de havde set, laa ikke i selve den uhyre Beholder, men i et bredt Flodløb, der over en lav Bom flød ud i Bassinet.

Vandmængden i dette reguleredes paa den Maade, at det overskydende Kvantum løb bort paa Bagsiden og fordelte sig i en Mængde Sidekanaler.

Med en Adræthed, som var Opdageren og hans Hjælpere egen, arbejdede Chick og Patsy sig nu op langs med de udvaskede Kvadersten lige til Toppen af Bassin-Væggen, som paa dette Sted dannedes af naturlige Klipper.

Nu saa de ogsaa, at Flygtningen kun havde vovet sine Spring paa Kryds og Tværs i Haab om derved at

bringe sine Forfølgere til at styrte sig ud i dette farlige Terræn, som de slet ikke kendte. I Virkeligheden kunde han nu ikke fortsætte sin Vej, men maatte vende tilbage til den smalle Sti, som dannedes af Bassinmuren, for derpaa at klatre over den brusende Spærring og paa denne Maade naa hen til sin Baad.

Ved deres kække Nedspring havde de to unge Opdagere afskaaret Flygtningen Vejen, thi hvis han løb længere frem, maatte han falde i Hænderne paa dem, og bagved ham kom selve Nick Carter springende med vældige Skridt.

Næppe saa den Forfulgte dette, før han med et dristigt Sæt sprang paa Hovedet ud i Bassinet og straks forsvandt under Vandfladen.

Opdagerne ventede i nogen Tid paa, at han skulde dukke op igen, men der kom intet Hoved til Syne, og de Ringe, som Springet havde frembragt paa Vandet, glattedes lidt efter lidt ud igen.

Manden maatte være en kyndig Dykker; men til Uheld for ham var Patsy i det mindste hans jævnbyrdige i denne Kunst, og sidstnævnte havde lært sin Kunst i Eastrivers farlige Vande, hvor Helvedsporten skjuler sine djævelske Strømhvirvler under sin glatte Vandflade.

Med et Spring var Patsy ude paa Dybet og svømmede efter Manden.

Øjensynlig var det Flygtningens Hensigt at svømme en antagelig Strækning under Vandet i Retning af den lige overfor liggende, mindst en engelsk Mil fjærne Sluse og paa denne Maade undslippe sine Forfølgere.

Hans Beregning vilde have været rigtig, hvis Forfølgerne havde maattet indskrænke sig til at løbe paa Kæmpebassinets Randmur lige til den fjærne, forreste Sluse.

Men nu opdagede Flygtningen, saasnart han et Stykke fra Bredden stak Hovedet op af det vaade Element, at Patsy, der svømmede som en Vandrotte, ligeledes dukkede op i hans umiddelbare Nærhed.

Med et muskelstærkt Greb slog Patsy kort og godt Næven i Haaret paa ham og søgte svømmende at naa tilbage til de to Opdageres Standplads med sin Fange.

Men han havde med en farlig Modstander at gøre, thi med en smidig Bevægelse forstod denne at gribe den unge Opdager i Struben og søgte nu af al Magt at trække ham ned under Vandet.

Men i det samme var ogsaa den lige saa rappe Chick ude i det kolde Bassin. Med vældige Fremstød maalte han Vandfladen og havde i et Nu naaet de to kæmpende.

Han greb den morderiske Ubekendte og holdt ham med Hovedet saa længe under Vandet, til Fyren var bleven tam og ikke mere modsatte sig at blive bragt tilbage til Agterslusen.

Faa Minutter efter befandt de to Opdagere med deres Fange sig atter paa det tørre.

Den Fremmede viste sig trodsig og svarede ikke paa noget af de Spørgsmaal, Nick Carter stillede til ham.

„Findes der et Fængsel her i Byen?“ spurgte Nick tilsidst.

„Ja, en Varetægtsarrest,“ svarede Patsy.

„Der maa vi have Manden hen,“ sagde Nick.

„Jeg har ingenting gjort! De kan ikke arrestere mig,“ kom det trodsigt fra Manden.

„Har De ikke prøvet at belure os?“ tordnede Opdageren.

„Selv om jeg havde, hvad saa?“ brummede den Fangne. „Jeg har ligesaa megen Ret som De til at opholde mig her.“

Det var nu ganske vist rigtigt, og Nick havde ingen Ret til at arrestere ham paa det Grundlag, hvor mistænkelig Mandens Opførsel end var.

Saa forsøgte han det da med List, idet han sagde:

„Aa, min Ven, vær saa god at forklare mig, med hvilken Ret De sidste Nat skaffede Dem Adgang til mit Vindu og truede mig med Døden, hvis jeg ikke øjeblikkelig forlod Byen?“

Manden kastede et hastigt, skarpt Blik paa Opdageren og udbrød saa:

„De ved ikke, om det var mig!“

„Jo, det er netop det, jeg ved,“ svarede Nick, der nok kunde mærke, at Skudet havde ramt lige i Pletten. „Jeg ved, at De er en af Arbejderne paa Magnus's Fabrik. Jeg ved, at De har tilvendt Dem en Bog af det blaa Indpakningspapir for at lave et Talerør af det, og De var ogsaa tosset nok til at lade det ligge i Værelset ovenover mit Sovekammer.“

At han ikke forgæves havde slaaet ned paa Fyren, kunde Nick straks skønne af det ondskabsfulde Blik fra den yderst forvirrede Mand.

„Naa, Drenge,“ sagde Opdageren til sine Hjælpere, „skynd' jer til Hotellet og klæd jer om. Jeg skal imidlertid sørge for, at han her ogsaa kommer til et Sted, hvor han kan faa tørre Klæder paa.“

Da hans Folk var ude af Syne, vendte han sig atter til Fyren, der stod trodsig ved Siden af ham.

„Af hvilken Grund gjorde De Dem til Nar sidste Nat?"

Manden vægrede sig imidlertid simpelthen ved at svare, og Nick vedblev derfor:

„De maa være et Fæ, naar De kan tro, at man skulde kunne skræmme mig med noget saa barnagtigt Tøjeri. Nu afsted med Dem til Grotten."

Han lod Manden gaa foran sig langs med Bassinet, og da de atter havde naaet det Sted, hvor Nick for lidt siden havde talt sammen med sine to Hjælpere, sagde han:

„Jeg tænker, De allerede er straffet nok for Deres Dumhed. Sørg for, at De kommer afsted!"

Manden saa forbløffet paa Opdageren, vendte sig derpaa brat omkring og skyndte sig bort.

Men hvor rask han end ilede med at forsvinde, blev han dog ikke helt borte fra Nicks Blikke, — Opdageren havde naturligvis haft en særlig Grund til saa hurtigt at sætte ham i Frihed igen.

Mesterdetektiven fulgte efter ham, akkurat i tilstrækkelig stor Afstand til ikke selv at blive set, men dog til at iagttage, hvorledes Fyren løb til en af Arbejderboligerne i Dalen, formodentlig for at ombytte sine vaade Klæder med tørre.

Smilende skjulte Nick sig i Nærheden for straks at kunne forfølge Manden, naar han atter kom ud af Huset.

Dette varede imidlertid en rum Tid, og Nick laa stadigvæk paa Lur, da han saa sine to Hjælpere komme forbi i Nærheden.

Han saa sig nødsaget til at give dem et lydeligt Tegn for at vække deres Opmærksomhed. Da han saa, at de havde hørt ham, forlod han sit Skjulested og traf atter sammen med dem noget længere nede ad Gaden.

I en Fart paalagde han Chick og Patsy at overtage Vagtposten i hans Sted. Den ene af dem skulde forsigtigt følge efter Manden, saasnart han atter kom til Syne, ligegyldigt, hvorhen han vendte sig, medens den anden skulde søge at skaffe Oplysning om Mandens Navn og alt, hvad der vedrørte hans Person.

Nick begav sig skyndsomt tilbage til Banken, hvor han traf Magnus og Revisor Baldwin.

„Som jeg har hørt, hedder Deres Banktjener Smithson. Er Manden for Øjeblikket til Stede i Banken?" var det første, Opdageren sagde.

„Nej, han er et eller andet Sted henne i sit eget Ærinde," svarede Baldwin. „Han fik allerede i Forgaars Eftermiddag Orlov af den stakkels Hr. Becker. Det var kort før Hr. Becker havde sin Samtale med Hr. Magnus her om den Opdagelse, han havde gjort."

„Har Smithson Adgang til Kassen?" spurgte Nick.

„Ham behøver De ikke at bekymre Dem om, Hr. Carter. — Den Mand er allright." erklærede Bankpræsidenten smilende. „Havde vi blot mange saa vakre Folk som denne Smithson!"

Men Nick overhørte hans Indblanding og gentog sit Spørgsmaal til Baldwin.

Denne syntes at tøve et Sekund med Svaret, men sagde saa:

„Fra det Øjeblik Banken bliver aabnet og til Lukketid, staar Kassehvælvingen aaben, og enhver, der har Adgang til Pultene kan uden at vække Opsigt gaa ind i og ud af Kasserummet. Vor Tjener Smithson har selvfølgelig Adgang. Deraf følger, at han ogsaa kan komme til Pengeskabet, hvis han ønsker det. Men jeg maa dog bestemt fremhæve, at Smithson nyder Ry som en yderst agtværdig og tilforladelig Mand," tilføjede han med hævet Stemme.

„All right! Det er alt, hvad jeg ønsker at vide om dette Punkt," erklærede Nick. „Men dermed er jeg ikke færdig. Jeg har Grund til at nære Mistanke om, at der i Nat eller en af de følgende Nætter vil blive gjort Forsøg paa Indbrud i Banken."

Embedsmændene, Præsidenten indbefattet, stirrede paa ham i stum Forbavselse.

„Ja, mine Herrer, der er ikke noget at forbavses over, for Banknoterne i det hemmelige Rum maa dog vel skulle bringes ud blandt Folk. Jeg kan ikke sige, om Indbrudet vil ske i Nat eller senere, — men ske vil det under alle Omstændigheder, og i den Anledning vil jeg have uhindret Adgang til Banklokalet for mig og mine Hjælpere, indtil Indbrudet har fundet Sted. Men De, Hr. Magnus, maa under ingen Omstændigheder skænke det Rygte Tiltro, at jeg tænker paa at forlade Byen. Jeg vil nemlig drage Omsorg for, at et saadant Rygte bliver saa almindelig udbredt som muligt."

Hovedmændene for Sammensværgelsen.

Næppe var Nick Carter atter kommet ned paa Gaden, før han straks begav sig i Retning af det Arbejderhus, i hvilket han havde set Flygtningen fra før forsvinde.

Men allerede paa Halvvejen kom Patsy ham i Møde.

„Jeg kiggede netop ud efter jer, Mester," begyndte den unge Opdager. „Chick satte mig paa Spor efter Manden. Denne begav sig til Magnus's Fabrik og lod en af Arbejderne komme ud til sig. Med ham havde han en kort Samtale paa Tomandshaand, og saa skyndte de sig begge i Forening til Smithsons Hus, hvor de opholdt sig en Tid lang.

Straks efter at de var kommet ind i Huset, løb en lille Pige ud af Døren og hen til et Værtshus i Nærheden af Brookville-Banken. Jeg fulgte efter hende og saa, at hun sendte en Dreng med Bud ind i Banken. Straks efter kom en temmelig gammel Mand, der var halt paa det ene Ben, ud af Bygningen og fulgte med Barnet til Smithsons Hus.

Manden med det halte Ben, fik jeg at vide, var Smithson selv. Efter en Stunds Forløb kom de to Mænd atter ud af Huset og gik tilbage til Magnus's Fabrik, i hvilken de forsvandt. Jeg luskede længe nok omkring udenfor Fabriksporten, til at erfare, at den Mand, som vor Ven havde kaldt ud fra Fabriken, lyder Navnet Steelman — han skal være Værkfører paa Fabriken."

„Aa!" fo'r det ud af Opdageren. „Det forklarer en hel Del!"

„Det mente Chick ogsaa, derfor paalagde han mig hurtigst muligt at bringe jer Melding, Mester. Chick selv er ude efter noget andet."

Da Opdageren nærmede sig Hotellet med sin yngste Medhjælper, dukkede Chick op. Han havde imidlertid bragt Flygtningens Navn i Erfaring. Han hed Edward Hartnett, var ligeledes ansat paa Magnus's Fabrik og beskæftiget med Forfærdigelsen af Papæsker. Han gik for at være Steelmans væsentligste Støtte. Men Steelman var samtidig Hovedet for en hemmelig Forening, der omfattede næsten alle Arbejderne i Byens seks forskellige Bomuldspinderier."

„Godt gjort, Chick," sagde Mesteren anerkendende, „Nettet trækker sig stadig tættere og tættere sammen. Det glæder mig, at jeg ikke begik nogen Dumhed ved at slippe denne Hartnett løs. Fyren har baaret sig ad, akkurat som jeg havde forudsat det: han satte sig ufortøvet i Forbindelse med sine Forbundsfæller og berettede dem om sit Møde med os."

„Som det endvidere synes," faldt Chick ind, „saa staar vi overfor en rigtig nydelig Bande Sammensvorne, bestaaende af denne Steelman, Banktjeneren Smithson, Sømsmeden Smitty og Hartnett."

„Ja," bemærkede Nick Carter, „det er klart, at disse Mænd hænger sammen som Ærtehalm, og efter al Sandsynlighed ikke med noget ubetinget smukt Maal for Øje; — hvorfor skulde ellers en af dem ville jage mig ud af Byen ved et barnagtigt Paahit, medens en anden af det smukke Firkløver er en berygtet Forbryder?

At det er de Herrers Hensigt at røve fra Banken, staar mig ganske klart. Min Nærværelse var Fyrene en Streg i Regningen, derfor skulde Hartnett kyse mig ud af Byen. Deres Forehavende lader sig ogsaa slutte af den Omstændighed, at de har slaaet sig sammen med Banktjeneren Smithson."

„Hvorfor mon Steelman og Hartnett begav sig til Smithsons Hus?" spurgte Chick.

„Det er ganske ligetil. I Grotten fortalte Du mig, at Du og Patsy havde rejst i Kupé med en Person, i hvem I genkendte ingen anden end Sømsmeden. Det hørte Hartnett, mens han stod paa Lur, lod det gaa videre til Steelman med den yderligere Tilførelse, at foruden mig ogsaa to af mine Hjælpere befinder sig her i Brookville. Dette forekom Steelman saa vigtigt, at han besluttede ufortøvet at give Smithson og de i hans Bolig skjulte Stimænd et Vink derom."

„Men hvad vil Smitty, den berygtede Indbrudstyv, her i Brookville?"

„Ja, Patsy, det Spørgsmaal kan Du selv let besvare. Som vi allerede ved, er de stjaalne Penge ikke alle taget paa en Gang; men lidt efter lidt blev nogle Seddelbundter fjærnet fra Kassen og lagt ned i den hemmelige Skuffe, medens de underste Rækker Banknotepakker ligesaa systematisk blev udfyldt med falske, værdiløse Bundter.

Efter hvad jeg har bragt i Erfaring, kan Smithson i Egenskab af Banktjener, uden at det synes paafaldende, skaffe sig noget at gøre i Kasserummet. Han har altsaa haft god Lejlighed til at ombytte Bundterne, men ikke til at skaffe de stjaalne Beløb udenfor Bankens Enemærker.

Hvad Smithson ikke kan, det formaar Smitty at

fuldføre med voldsomme Midler, — han er jo af Profession en af de farligste Bank-Indbrudstyve. Derfor vil vi de kommende Nætter holde os skjult i det Indre af Banken."

„Jeg tror ikke, at man vil vove et saadant Indbrud, saalænge Du opholder Dig her i Byen, Nick," sagde Patsy og rystede paa Hovedet. „Smitty er af Naturen en fejg Karl og er bange for Tugthuset, som Du allerede en Gang har hjulpet ham til. Er Du forresten ikke bleven slaaet af den mærkværdige Lighed mellem de to Navne? Den gamle, forkrøblede Banktjener hedder Smithson, og den drevne Bank-Indrudstyv Smitty."

„Jo, det har rigtignok allerede givet mig noget at tænke paa, og vi vil gøre vel i at have vor Opmærksomhed henvendt derpaa. Jeg skulde næsten være tilbøjelig til at anse de to for Brødre."

„Der foregaar ogsaa noget andet her i Byen," vedblev Chick. „I Nat skal der finde en eller anden hemmelig Forsamling Sted."

„Hvad for en Forsamling?' 'spurgte Nick.

„Ja, jeg ved knapt, hvad jeg skal svare Dig. Jeg kunde akkurat komme tæt nok ind paa Steelman og Hartnett, førend de igen forsvandt i Fabriken, til at høre Stelman sige: Du maa sammenkalde Timandsraadet. Ved Midnat paa den store, flade Klippe; sørg for, at de begge to kommer med!"

„Den store flade Klippe?" spurgte Nick Carter. „Skal det mon være at forstaa som Gulvet i den Grotte, hvor vi var i Dag?"

„Nej, det tror jeg ikke," svarede Chick. „Kæmpeslusen kaldes her i Almindelighed den flade Klippe, fordi Fundamentet til den er sprængt ind i Klipperne. Hele Bassinets Anlæg er jo kunstigt."

„Du har maaske Ret, Chick; i hvert Fald vil vi forsøge at komme til at overvære denne Sammenkomst."

Øjeblikkelig begav Opdagerne sig uden at blive iagttaget, til Slusen for endnu en Gang at underkaste dens nærmeste Omgivelser en nøjagtig Undersøgelse.

Chick havde Ret; Fundamenterne til Dal-Spærringen laa indesprængt i vældige Klipper. Ogsaa foran og nedenfor den laa der Klippestykker i stor Mængde.

Op til Randen af Slusemuren, der hævede sig mindst halvtredsindstyve Fod over Jorden, og hvorfra der førte en hel Del Kanaler, omhyggeligt opførte af Cement, til at lede det fra de enkelte Slusekamre strømmende Vand til de forskellige Fabriker, snoede der sig en i Klippen raat indhugget Trappe. Paa Halvvejen delte denne sig, og den Halvdel førte til selve Slusekammen, medens den anden gik noget længere tilbage til Bassinets Stenmur.

Efter Fabrikernes Lukketid blev Vandkraftens Virksomhed indstillet af en dertil særlig ansat Mand, og Natten over blev det vaade Element liggende i Samlingsbeholderen, holdt i Tømme af Kæmpeslusen; og den overskydende Vandmasse løb i den modsatte Ende af Bassinet ud gennem de Afløbskanaler, som Opdagerne allerede tidligt paa Eftermiddagen havde gjort nærmere Bekendtskab med.

Der hvor den i Klipperne indhugne Naturtrappe delte sig, fandt Opdagerne ogsaa en næppe fodbred Sti, der førte ned i en dyb Klippekløft.

Et huleagtigt Rum aabnede sig for deres Blik. Væggene dannedes af den raa Sten, og man kunde kun naa dertil ad den omtalte, næsten livsfarlige Vej.

Forskellige Omstændigheder talte for, at Hulen allerede før var bleven benyttet ved Nattetid, thi paa forskellige Klippefremspring kunde man tydelig skimte Spor af Stearin- og Talgdraaber, der hidrørte fra nedbrændte Lys.

„Jeg tror, det er det paatænkte Forsamlingssted paa den store, flade Klippe."

„Det er ogsaa min Mening," sagde Chick, „og jeg turde sværge paa, at Forsamlingen skal finde Sted i Nat, — det skulde da være, at man atter har iagttaget os her, og at Fyrene nu ved, at vi er kommet bag deres Kulisser."

„Det er udelukket," erklærede Nick og rystede paa Hovedet. „Jeg har overbevist mig om, at ingen er fulgt efter os. Men saa meget omhyggeligere maa vi nu være, naar vi forlader Sluseklipperne for at gaa til Værket!"

En af Opdagerne gik nu udenom Kæmpebassinet paa den ene Side, den anden valgte den modsatte Retning, for ubemærket og ad lange Omveje atter at nærme sig Byen, der allerede laa helt i Mørke.

Paa Hotellet modtoges de af Ten Itschi, der hidtil — paa Foranledning af Nick — havde holdt sig ganske fra de andre og var gaaet paa Opdagelser paa egen Haand.

Den unge Japaner havde fundet det paafaldende, at talrige Arbejderfamilier i Løbet af Eftermiddagen var flygtet ud af de Huse, de hidtil havde boet i, og som laa dybt nede i Dalen, nærmest ved den store Sluse.

„En saadan Masseomflytning vilde selv i New-York vække Opsigt, endsige da i en saa lille By som

denne," oplyste Ten Itschi paa sin rolige, ordknappe Maade. „Folkene i Byen er ogsaa forbavsede over det, især da det drejer sig om Arbejdere, som er beskæftigede paa de herværende Fabrikker.

Man kan ikke begribe, hvorfor de saa pludselig drager ud af Dalen og søger Tilflugt paa de nærliggende Høje, hvor Lejen er dyrere og Samfærdselsforholdene betydelig vanskeligere."

Nick Carter lagde imidlertid ingen videre Vægt paa denne Meddelelse. Først for sent skulde han indse, at han derved havde overset et vigtigt Moment.

Paa Lur.

Med faa Ord havde Nick Carter efter Bankens Lukketid ladet Hr. Magnus forstaa, at han i den kommende Nat ikke vilde opholde sig i Bankbygningen med sine Hjælpere.

Opdageren og hans trofaste trak sig tilbage til deres Værelser og indtog Aftensmaden hver for sig.

Derefter følte den ene efter den anden af dem en uimodstaaelig Trang til at trække lidt frisk Luft og foretage en lille Aftentur.

Hver af dem slog ind paa sin Vej, men, ligesom alle Veje, ifølge det gamle Ord, fører til Rom, saaledes førte ogsaa samtlige Opdageres Aftentur dem ud til den store Sluse.

Allersidst indfandt Nick Carter sig.

Overfor Hotellets Portier havde han forklaret, at han var træt og straks vilde trække sig tilbage og gaa til Ro.

Men ved Hjælp af et Tov, han havde parat, klatrede han fra et af sine Vinduer ned i Gaarden, hvorfra han ubemærket krøb over Muren.

Ten Itschi var bleven tilbage i selve Byen for at iagttage mistænkelige Personer, medens Chick og Patsy allerede havde indfundet sig i den af dem opdagede Forsamlingshule, da Nick tilsidst sluttede sig til dem.

I Begyndelsen kunde Opdageren slet ikke se sine to Hjælpere, men da han gav et bestemt Signal, som lignede en Slørugles Skrig, hørte han øjeblikkelig Svaret.

Paa én Gang puslede det i Busken ved hans Side, og Patsys Hoved kom til Syne.

Det var saa mørkt, at Nick knapt kunde skelne sin Yngste.

Men Patsy tog Mesteren ved Haanden og trak ham gennem Buskadset hen til en lille Plads, der var fuldstændig omgivet af Klippevægge.

„Det er et nydeligt Smuthul, jeg her har opdaget, Mester, og det bedste ved det er, at det ligger næppe tyve Fod borte fra denne Side af Bassinet," sagde Patsy leende.

„Det forekommer mig at passe altfor godt," brummede Chick bekymret. „Det skulde undre mig, om dette her ikke netop er Samlingspladsen for det natlige Raad, og saa sidder vi jo kønt i Fedtefadet."

Nick Carter tog sin Lygte frem og belyste omhyggeligt det Sted, de befandt sig paa. Han gav straks Chick Ret, thi det undgik ikke hans Opmærksomhed, at Hulen ved Menneskehaand var sprængt omhyggeligt ud i Klippen, og han genkendte desuden Stedet fra om Eftermiddagen.

„Nej, her tør vi ikke længer opholde os," erklærede han. „I kan tænke Jer til, at dette Sted skal bruges til et eller andet, højst rimeligt ogsaa i Nat, — og det kunde være, at man fandt vor Nærværelse generende!"

Forsigtig saa Opdagerne sig om efter et andet Skjulested. Omsider fandt de ca. tyve Fod borte en Krog, der fuldstændigt syntes at svare til Hensigten.

Nick satte sig ned og saa paa Uret. Klokken var ikke elleve endnu.

„Hvis vi ikke er blevet holdt for Nar, saa har vi i det mindste en god Time at vente i," sagde han.

Men i Løbet af adskilligt kortere Tid hørte de Skridt langt borte, som forsigtigt kom nærmere.

Saavidt de lurende Opdagere kunde bedømme, var det Fodtrinet af tre Mænd de hørte.

Da de natlige Vandrere kom nærmere, kunde Nick og hans Følgesvende ogsaa høre Stemmer.

De tre Mænd talte saa ubekymret sammen, at Opdageren allerede var alvorligt i Tvivl om, hvorvidt de kommende hørte til det hemmelige Selskab, der agtede at samles i Hulen.

Det viste sig imidlertid snart, at de tre Mænd begav sig til det samme Sted, som Patsy havde betegnet som et herligt Smuthul.

Saa kunde de tre Opdagere skelne et kort Glimt, som om en Tændstik blev strøget af, og i næste Sekund mærkede de Lugten af Tobak, stammende fra en Shagpibe. Ogsaa et Tællelys blev tændt.

Atter forløb en Stund. Saa hørte de tre Opdagere tydeligt en Stemme spørge:

„Hvad er der egentlig paa Færde i Nat?"

„Det ved jeg ikke," svarede en anden. „Jeg fik bare Ordre til at være her."

„I Nat drejer det sig om noget alvorligt," sagde den tredje.

„Om hvad da?" spurgte den, der først havde talt.

„Det faar Du nok at høre, naar først de Store kommer!"

„Det skulde dog vel ikke allerede i Nat komme til det yderste?"

„Jeg siger Dig jo, jeg ved det ikke. Men Nick Carter befinder sig i Byen, og det turde bringe Sagen til en brat Afslutning, for saa er vi pisket til at skynde os. Alt, hvad jeg ved er, at jeg talte med den Store, og han sagde, at nu maatte der gøres rent Bord."

„Ja," sagde den anden, „alle vore Kammeraters Boliger nede i Dalen blev rømmede i Eftermiddag. Det tyder jo paa en hel Del!"

Nogle Minutter var der stille; saa var der en, der sagde:

„Jeg tænkte nok, at det gik løs nu, da Becker blev ryddet af Vejen."

„Hickey mener, at Becker kom efter hele Planen," hviskede en anden. „Han skal have beskyldt Smithson for Tyveriet."

„Selvfølgelig, derfor maatte Munden lukkes paa Becker, ellers vilde han Dagen efter have udleveret os alle sammen til Slagterbænken."

„Hvem mon der har gjort det af med ham?" spurgte den første.

„Hvem kan sige det? Saadan noget fortæller den Store ikke til nogen. Kaptajnen er for snedig til at lade nogen kigge ham i Kortene."

Atter indtraadte der Tavshed, som først blev afbrudt, da der kom nogle andre Personer, som syntes at blive hilst varmt af de Førstankomne.

Men blandt dem, som sidst var kommet til, maatte der være en, som indtog en Slags befalende Stilling, thi da der vilde til at udspinde sig en lignende Samtale som den, de tre Mænd før havde ført, paabød en raa Stemme dem Tavshed, og straks gled den almindelige Samtale ind paa andre Baner.

Et Kvarter senere kom der atter flere Mænd til, og en Stemme, som ikke før var bleven hørt af de lyttende Opdagere, forhørte sig, om alle var tilstede, saa at man kunde begynde.

Derpaa sagde en: Nr. et, en anden kaldte sig Nr. to, den næste Nr. tre, — og saaledes gik det videre, indtil de ti Mænds Tilstedeværelse var konstateret.

„Denne Gang er her to Mand ekstra, som for i Nat vil staa os bi," lød Stemmen fra før. „De er indviede og vil gøre fortræffelig Tjeneste.

Nr. ti, gaa nu til din Post!"

Aandeløst lyttende kunde de tre Opdagere skelne Fodslaget af en enkelt Mand, der fjernede sig i Retning af Slusen.

„Skal jeg krybe efter den Fyr?" hviskede Patsy.

„Gør det, men vær forsigtig, og lad Dig endelig ikke snappe af ham!" kom det lige saa sagte fra Nick.

Øieblikkelig smed Patsy sig paa Maven og krøb paa Indianervis lydløst fremad, indtil han havde arbejdet sig hen til den Trappe, der var hugget ind i Klippen og som førte op til Bassinet.

Deroppe ved Slusen saa han en Mand, hvis Skikkelse tegnede sig tydeligt mod Nattehimlen.

Han var beskæftiget med et eller andet. — Længe kunde Patsy ikke blive klog paa, hvad det i Grunden var, han foretog sig. Det forekom næsten den unge Opdager, som om Nr. ti holdt en lang Medestang i Haanden og prøvede paa at fiske. Men omsider opdagede han, at Uhyret trak Boltene ud af de enkelte Slusekamre.

Da han havde holdt ved med det i nogen Tid, gav han et Signal, der lignede en Vagtels Skrig. Saa stjal en Skikkelse sig ud af Buskadset og begav sig op paa den smalle Mur, der inddæmmede Bassinet.

En anden Skikkelse fulgte, og atter en, — flere kom frem, indtil Patsy i hurtig Rækkefølge havde talt elleve Mænd, der skyndte sig op ad Klippetrappen og ligesom deres første Kollega snart forsvandt af hans Synskreds.

Øjeblikkelig krøb Patsy saa forsigtigt som muligt tilbage til det Sted, hvor Mesteren ventede paa ham.

„Saa, nu er der i alt gaaet tolv Mand; to af dem maa være de Fremmede, som skal forrette Tjeneste i Nat, og de øvrige udgør Timandsraadet."

„De har begivet sig langs Bassinkanten til den Grotte, hvor vi var i Eftermiddags."

„Nej, ikke alle," hviskede Patsy, „Nr. ti sidder

stadig heroppe paa Klippen og har noget for med Slusen.

„Han er udstillet som Vagtpost," bemærkede Nick.

„Vi maa rydde ham af Vejen," hviskede Chick, „førend det er lykkedes os, kan vi ikke faa opsnuset, hvad de Karle egentlig har til Hensigt med deres Sammenkomst — og jeg mener, det er af største Vigtighed."

„Det er let nok at gøre ham uskadelig," sagde Patsy, „men udstøder Manden saa meget som en Lyd, saa er vi ogsaa forraadt."

„Vi maa have Manden af Vejen, men det maa ske paa en Maade, som ikke levner ham Tid til at give sine Kammerater noget Advarselstegn," erklærede Nick Carter uden Betænkning. „Hvad de Sammensvorne har at forhandle med hverandre, maa vi have at vide, for efter alle Solemærker at dømme har vi at gøre med en Bande bevidste Forbrydere, der ikke viger tilbage for noget!"

„Vel, Mester," hviskede Patsy, „jeg tror nok, at jeg rolig kan tage Nr. ti paa min Samvittighed; jeg skal snige mig ind paa ham, uden at han har Anelse om det.

Skulde han faa Øje paa mig, kan jeg i en Fart lade mig glide ud i Vandet, uden at han ved, hvad der egentlig er gaaet for sig. I modsat Fald er jeg over ham, inden han kan skrige."

„Prøv det!" opmuntrede Nick den unge Mand.

Hurtig skilte Patsy sig af med Frakke og Vest, smed sig atter ned paa Jorden og krøb forsigtigt frem.

Vagtposten oppe paa Murkanten saa aabenbart ikke tilbage, men havde udelukkende sine Øjne fæstede paa Dalslugten, for ellers maatte han sikkert have opdaget den unge Detektiv, der paa en Strækning af nogle Fod var nødt til at bevæge sig i fuldt Maanelys.

Straks efter havde Patsy klaret det farlige Sted, og de mørke Klippeskygger slugte ham atter.

Han var allerede i Begreb med at liste sig op ad Stentrappen til Bassinet, da Sløruglens klagende Skrig trængte sig frem til hans Øre.

Signalet hidrørte fra Chick. Han havde lagt sig med Ryggen mod Klipperne, og idet han dæmpede sin Stemme med Haanden, forstod han at indrette det saaledes, at det lød, som om Ugleskriget kom fra den stik modsatte Kant af Skoven.

Signalet havde virkelig den ønskede Virkning: at faa Vagtposten til at se til den anden Side for at faa Øje paa den formentlige Nat-Fugl.

Patsy derimod var forsigtig krøbet ind i Skyggen igen.

Chick kom nu hurtig frem, krybende afsted paa Maven, ligesom Patsy havde gjort, slap ubemærket over det maanebelyste Sted og havde i næste Minut sluttet sig til sin yngre Kammerat.

Side om Side listede de sig op ad Trappetrinene lige til Bassinets Rand.

I det samme var de ogsaa fremme ved Vagtposten, der vendte Ryggen til dem, og i samme Sekund havde de kastet sig over ham og trukket ham til Jorden.

Med øvet Haand havde Chick forstaaet at trykke Struben saaledes sammen paa Manden, der saa uventet var bleven overfaldet, at Nr. ti ikke havde været i Stand til at give den svageste Stønnen fra sig, end mindre et advarende Raab.

I Chicks stærke Arme var den dødeligt forskrækkede Mand kun for et hjælpeløst Barn at regne.

Han kunde ikke røre sig og maatte viljeløst finde sig i, at Patsy behændigt snørede Fødder og Knæ sammen paa ham med stærke Snore, og tilsidst bandt Hænderne paa Ryggen af ham med Staal-Lænker.

Da den pludselig fangne Mands Mund ogsaa var bleven forsynet med Knebel, og Chick endelig slap ham af det frygtelige Favntag, var Nr. ti mere død end levende.

Tæt ved Randen af Vandet lagde de to unge Opdagere deres værgeløst bundne Fange ned, og omhyggelig slæbte Patsy nogle Sten derhen, saa at Manden ikke ved en pludselig Bevægelse kunde rulle i Vandet og drukne.

Længe før Nick Carters to Hjælpere var blevne færdige med at overmande Vagtposten, havde Opdageren forladt deres fælles Skjulested, og skyndte sig, saa hurtigt han kunde, ad Stensætningen omkring Kæmpebassinet til Klippegrotten, som jo var ham vel bekendt.

Faa Minutter efter laa de tre Opdagere omhyggelig skjult bag Klipperne og kiggede ned i den granbevoksede Grotte.

Paa det uhyggelige Samlingssted sad elleve Mænd i en Halvkreds hver paa sin Sten, og de tre lurende Opdagere kunde tydelig skelne deres Skikkelser, belyste af det flakkende Skær fra nogle Tællelys.

De ti af dem lyttede ivrigt til den ellevtes Ord.

Men denne, der talte med dæmpet Stemme og fuld af lidenskabelig Energi, var Steelman, Brookvilles onde Aand.

Timands=Raadet.

„Afregningens Tid er nu kommen," hørte de tre Opdagere netop Steelman sige, „Timen er der, paa hvis Komme vi saa længe har forberedt os! Hvad der med Rette tilhører os, det kan vi nu rive til os, og alt, hvad vi har at gøre, er blot at gribe efter det. Det staar til os at gøre det Skridt, der for stedse vil sikre os og vore Børn vor retmæssige Ejendom! Er I parat?"

Steelman var sprunget op og saa forskende paa Mændene, der sad i en uregelmæssig Halvkreds foran ham.

Der fulgte intet Svar paa Spørgsmaalet, men de foroverbøjede Sammensvorne vedblev at stirre tavse og som lænkede paa deres Ordfører.

Efter at Steelman en Tid lang forgæves havde ventet paa Svar, udbrød han tilsidst i en opbragt, hvislende Tone:

„Er I fejge nok til at vige tilbage for Udførelsen af vor Plan — nu, da den modne Frugt uden Møje skal falde i vort Skød?"

Atter herskede der en trykkende Tavshed, indtil en af Mændene ytrede:

„Det er en skrækkelig Ting, vi har for."

„Skrækkelig? Javist, Tingen er skrækkelig. Aar igennem har vi baaret det skrækkelige og har maattet lade os udsuge lige til Hjærteblodet af de umættelige Fabrikanter. Som Hundene maatte vi tilbringe vor Dag.

Magthavernes Slaver var vi og vore Hustruer, Søstre, Døtre og Børn — vi arbejdede i haardt Slid og de svælgede i Overflod! Javist, det var skrækkeligt.

Den Uret, der øves mod os, er skrækkelig, og der behøves ogsaa skrækkelige Midler til at forvandle den lidte Uret til vor gode Ret!"

„Jeg sagde ikke, at vi ikke var i vor gode Ret, Nr. et," forklarede den anden, „jeg sagde kun, at vort Forehavende er skrækkeligt, og det er Sandhed. Men jeg er parat!"

„Raab Numrene op!" sagde en anden.

„Nej, vent lidt!" indvendte en tredje. „I har i Nat for første Gang kaldt os hid. Det skete under den Forudsætning, at vi skulde udrette et vist Arbejde — dertil har vi givet vor Billigelse, og vi vil ogsaa paatage os den Risiko, der følger med.

Men nu taler I om noget ganske andet, som vi ikke før har hørt noget om — og hvad det drejer sig om, maa vi have at vide, for det synes mig at gaa paa Livet løs!"

„Forklar vore nye Brødre det, Nr. et," ytrede en Mand, som hidtil ikke havde talt.

Steelman, som de andre kaldte Nr. et, rettede sig op, blottede Hovedet og saa sig om i Kredsen af sine Tilhørere.

„Godt, jeg skal forklare det," sagde han efter en kort Pause. „Vore Brødre, som i Nat for første Gang har forenet sig med os, skal vide, at det aldeles ikke drejer sig om Udførelsen af en ryggesløs Forbrydelse!

Meningen med vort Forehavende er umiddelbart indlysende. Her har dette Dusin Mænd forenet sig — jeg taler ikke om os, men om de rige Fabrikanter dernede i Dalen, der lader os arbejde som Slaver, medens de spiller fornemme Herrer og svælger i Overflod."

Opdagerne puffede til hverandre.

Nu vidste de, hvem denne Steelman var. En Folkeoprører i Ordets værste Betydning, et af disse beklagelsesværdige, altid utilfredse Kreaturer, som aldrig vilde faa nok, om de saa blev denne Verdens Herrer, for saa vilde de brænde af Attraa efter at udstrække deres Herredømme ogsaa til andre Kloder.

I gunstigste Fald en bedragen Bedrager, der berusede sig i sine egne Ord, hvis Mening han selv ikke forstod. Men sandsynligvis en Vanvittig, der troede at maatte drukne indbildt Uret og virkelig Uretfærdighed i Strømme af Blod!

„Brødre!" vedblev Steelman efter en kort Pause. „I Løbet af disse Aar er vore Arbejdsgivere blevne bestandig rigere, men vi er vedblevet at være lige saa fattige som før, men er svækkede i Kraft og Livsglæde. Vi er kun Skygger af vort fordums Selv.

Derfor sluttede vi Forbund indbyrdes. Vi forklarede os gensidig vore Rettigheder, og vi begreb, hvad

der egentlig med lovlig Ret skulde tilhøre os. I Hemmelighed arbejdede vi paa at gøre det muligt, at Frihedens Time endelig en Gang ogsaa kunde oprinde for os.

Vi besluttede ikke at lade os afspise med karrige Stumper, men at tvinge vor fulde Ret igennem. Vi vil ikke længere være tjenende Lønslaver, men frie Herrer og have lige Andel af vort Arbejdes Udbytte!

Saa kom Tiden, da vi troede, at Sæden var bleven moden for os. Vi sendte en Deputation til Fabrikanterne og opfordrede dem til at afgive deres Ejendomme til retmæssig og ligelig Fordeling mellem os!"

Atter holdt Steelman inde, han stod ubevægelig som en Statue, og kun hans flammende Blikke fløj rundt i Kredsen.

„Man viste os Døren! Man truede os med Loven, hvis vi ikke vilde krybe til Korset.

Derpaa sluttede vi os endnu tættere sammen, og et Overhoved blev valgt, der skulde handle paa de andres Vegne.

Dette Overhoved blev kaldt Nr. et, og det er Eders Fører, der taler til jer nu! Siden den Stund, da vi blev vist tilbage, har vi arbejdet Dag og Nat paa vor Befrielse!

Man viste os haanligt tilbage, da vi gjorde Fordring paa Medejendomsretten til de Fabrikker, i hvilke vi arbejder, og det rige Udbytte, deres Drift giver.

Godt! Vi har besluttet at tage med Magt, hvad vi ikke kan sætte igennem med det gode!

Men for at gøre dette muligt, gives der kun én Vej. Vi maa forstyrre og ødelægge, — vi maa gøre Fabrikanternes Ejendom værdiløs, for at kunne rive det til os for ingenting og derpaa bygge op igen!

Dette Maal har vi haft for Øje fra første Færd, og Timen er nu kommen til Udførelsen af vore Planer.

I denne By findes en Bank. I denne opbevares de Rigdomme, som vore Udsugere kalder deres Ejendom, men som med Rette tilhører os!

I et helt Aar har vi i Hemmelighed taget Penge fra Banken for at bringe os dem i Eje, saasnart vi kunde gøre den rette Brug af dem.

Dette Tidspunkt er nu indtraadt. Et af vore Medlemmer er beskæftiget i hin Institution. Han har fundet Midler og Udveje til at opfylde vort Ønske.

Fra Tid til anden tog han Penge af Kassebeholdningen og opbevarede dem inde i Banken paa et Sted, som vi kun kender, indtil vi tilsidst paa denne Maade havde erhvervet 70,000 Dollars af vor Ejendom.

Naturligvis vil vore Undertrykkere paastaa, at vi har stjaalet Pengene. Kan hænde, at de Love, de har lavet, giver dem Ret! Men efter vor Opfattelse har vi kun taget, hvad der tilhører os! Med disse Penge agter vi at købe Fabrikkerne og drive dem videre for egen Regning, saa at hele Udbyttet af vort Arbejde tilfalder os!

Men selvfølgelig vil Fabrikanterne ikke sælge os deres Fabrikker i deres nuværende Tilstand. Saa maa vi tvinge dem.

Vi maa nedbryde og ødelægge, før vi atter kan bygge til vort Held. Vi maa gøre vore Udsugere føjelige, og I ved alle, at der til Opnaaelsen af dette Maal kun gives en eneste Vej!

Hele Drivkraften til alle Fabrikkerne i Dalen leveres af det Vand, som er samlet i dette Kæmpebassin. I omhyggeligt beskyttede og velvedligeholdte Kanaler ledes det til Dalen for at sætte alle de mægtige Svinghjul i Bevægelse.

En vældig Kranindretning er her saa mesterligt gjort, at et tiaars Barn kan aabne og lukke de uhyre Slusekamre.

Hvert efter sit Behov bliver Kamrene aabnet, men hvad der er nødvendigt som Drivkraft, er ikke en Titusindedel af den opsamlede, uhyre Vandmængde!

Hvis man pludselig aabnede alle Slusekamrene, vilde hele Vandmængden strømme ned i Dalen.

Hvad der kommer i Vejen for denne Vandmasse — Klipper, Træer, Huse — ligemeget, i den frygtelige Hvirvelstrøm vil alt blive rykket op med Rod og drive med Bølgen helt ind i Dalen, hvor Fabrikkerne staar.

Hvis denne Dæmning brydes, saa vil alle disse Rædsler indtræde, sagde jeg. Velan da, I nye Kamerater, saa vid, at Dommens Stund nu er kommen, i hvilken Vandene skal bruse gennem Dalen med Tilintetgørelse og Død i Følge!

Naar saa Vandfloden i Morgen eller en af de følgende Dage atter er løbet bort, vil Dalen være forvandlet til en sørgelig Tomt.

Og saa vil disse stolte Fabriksherrer være beredte til at sælge os deres Ejendom for en Bagatel — og vi vil betale dem med de samme Penge, som vi før i Hemmelighed har taget af deres Overflod.

Det er vor Plan, og Timen til dens Udførelse er kommen!"

Forfærdede og fulde af aandeløs Spænding havde Nick Carter og hans Fæller lyttet til denne Fremstilling af den planlagte, grufulde Skurkestreg.

Nu vidste Nick Carter paa én Gang, at denne Fanatiker, der med forrykte Fagter stod Ansigt til Ansigt med sine Medsammensvorne, var en sindssyg Forbryder.

En forvirret Sværmer, der takket være en kun altfor forførerisk Veltalenhed havde forstaaet at prædike sine vilde Idéer som et nyt Evangelium for sine forblindede Arbejdsfæller.

Her var kun én skyldig: denne hjærnesyge Forbryder — hans Medsammensvorne var kun hans beklagelsesværdige Ofre!

Hvilken stor Mand kunde ikke denne vanvittige Daare være bleven, hvis hans syge Hjærne ikke havde bragt ham paa Afveje!

Parat til Daaden.

I et Minut herskede der en trykkende Tavshed. Saa hørtes atter en dyb Mandsstemme:

„Din Plan er altsaa, Nr. et, at aabne Slusen og lade Vandet strømme ned i Dalen?" lød det alvorsfulde Spørgsmaal.

„Ja, Vandet maa skylle gennem hele den øvre Dal, ellers kommer det ikke frem til Fabrikkerne!"

„Har Du saa tænkt paa, at ogsaa megen Privatejendom vil blive forstyrret?"

„Javist. Men det skader ingen Ting."

„Mennesker vil blive druknet og dræbt!"

„Selvfølgelig. Det skader heller ikke!"

„Vore egne Tilhængere vil sandsynligvis finde deres Død ved denne rædselsfulde Katastrofe!" hævede Manden for tredje Gang sin advarende Stemme.

„Sandsynligvis," bekræftede Steelman med en Røst, der klang unaturligt rolig. „Enhver stor Sandhed maa hævdes med Blod! Uden Blodsudgydelse har endnu ingen Slave brudt sine Lænker!

Imidlertid har vi underrettet alle vore Brødres Familier om, at de i Eftermiddag skulde forlade deres Hjem og flytte ud paa Højderne.

De fleste har lystret punktligt, og nu bryder Spidsborgerne deres Hoveder for at begribe denne forunderlige Masseflytning.

De af vore Folk, som har været ulydige og er blevet boende dernede i Dalen, maa nu tage Skade for Hjemgæld og ligge paa deres Gærninger. Iøvrigt fører vi Krig, og den, der vil føre Krig, maa ikke sky de Ofre, Krigen kræver!"

„Og det er din Hensigt, endnu i Nat at hidføre Brud paa Slusen?"

„Inden en Time, for da staar Vandet højest, og dets Kraft er vældigst. Vandmassernes Højtryk vil rive Slusen med sig afsted!"

„Og hvad skal der ske med Brookville-Banken?" spurgtes der paa ny.

„Vore nye Brødre skal bryde derind og hente vore Penge i Nat."

„Jamen Bankbygningen staar netop i Vejen for Vandet, som styrter ned gennem Dalen, og den vil ligesom de øvrige Huse blive undergravet og revet bort."

„Nej, den er bygget saa stærkt, og dens Fundamenter er saa solide, at netop Bankbygningen vil staa bedre imod end enhver anden Bygning. Det er grundigt overvejet i vor Plan.

I den almindelige Forvirring, som vil følge paa, kan vore Venner, efter at Vandet atter har trukket sig bort, skaffe sig Adgang til Banken uden at skulle befrygte en Opdagelse.

Vore i den Retning veluddannede Brødre vil aabne Pengeskabets Laase, som skiller os fra vore retmæssigt tilkommende Penge, og hjælpe os til at faa vor Ejendom.

Forstaa mig vel, mine nye Brødre. I maa ikke tage en Dollar mere, end vi har besluttet at tilegne os. Hvem der vover at handle imod mit Forbud, og at plette os ved et gement Tyveri, han dør for min egen Haand!

Jeg gentager det: vi bryder ikke ind i Banken som Røvere, men kun for at hente vor Ejendom. — Velan da, Timandsraad, er Du beredt til at begynde Befrielsesværket?"

„Raab Numrene op," befalede en dyb, raa Stemme.

En kort Pause opstod, saa hørtes der atter en Stemme:

„Nummer et!"

Øjeblikkelig kom Svaret:

„Parat til Værket!"

„Nummer to!"

„Parat!"

Nummer efter Nummer blev raabt op, og alle erklærede sig beredt til Værket, indtil endelig Opraaberen afkrævede Nr. 10 hans Tilslutning.

„Nr. 10!"

Men der fulgte intet Svar.

Nr. 10 laa bundet og kneblet paa Dæmningen, skilt fra sine Kammerater ved hele Vandbassinets Bredde.

Men pludselig kunde de tre Opdagere se en Mand komme stormende med lange Spring — han løb saa hurtigt, at hans Fødder næppe syntes at berøre Bassinets smalle Murkrans.

„Nr. 10!" skreg han allerede undervejs.

„Hvad er der i Vejen — hvad er der sket?" raabte de Sammensvorne i vild Forvirring.

„Ikke parat til Værket! Fare! — Nick Carter! Han er her!" lød det paany fra den løbende Mand.

Det utrolige var sket.

Den bundne og kneblede Mand havde formaaet at stryge Baandene af sine Fødder; og med uhørt Møje havde han arbejdet Kneblen ud af Munden.

Staal-Lænkerne om Haandleddene havde imidlertid ikke villet give efter, og saaledes var Nr. 10 løbet med Hænderne bundne paa Ryggen langs med Dæmningsmuren for at advare sine Medsammensvorne mod den truende Fare.

I et Nu havde en ubeskrivelig Forvirring bemægtiget sig de Sammensvorne i Grotten.

Samtidig havde en eller anden slukket Lysene, og det pludselige Mørke i Grotten, hvor ingen Maanestraale trængte ind, bidrog kun til at forøge det almindelige Virvar.

Patsy havde imidlertid kastet sig imod den uophørligt skrigende Vagtpost.

Men førend han kunde naa ham, havde Manden, aabenbart i Bestræbelserne for at slippe fra sin Angriber mistet Balancen.

Før Patsy kunde springe til for at gribe Nr. 10 ved Armen og holde ham fast, indtraf det forfærdelige:

Med et vildt, fortvivlet Skrig styrtede den usalige ned fra den smalle Rand omkring Bassinet, og i næste Sekund slog det mørke Vand højt sprøjtende sammen over hans Hoved.

At forsøge paa at redde ham, vilde være det rene Selvmord, thi Vandfladen belystes paa dette Sted ikke af en eneste Maanestraale.

Tilmed fortalte vilde Stemmer, højlydte Raab og en Larm, der syntes at hidrøre fra en fortvivlet Kamp, den unge Opdager, at Mesteren og Chick befandt sig i Fare.

Med Lynets Hast løb Patsy sine betrængte Kammerater til Hjælp.

Tumulten i Grotten var imidlertid steget til det yderste.

Saa var et skægget Hoved dukket op over Klipperanden, for dog straks ved et Slag af Chicks vældige Næve at blive befordret ned i Dybet igen.

En anden og en tredje af de Sammensvorne, der ligeledes viste sig med Hovedet over Klippens Rand, led samme Skæbne.

Men saa havde Mændene forstaaet, at de kun havde med to Modstandere at gøre, medens de selv var elleve.

Nick Carter anede, at den korte, gravagtigt dybe Stilhed intet godt kunde betyde.

„Træk Revolverne!" tordnede han derfor med sin vældige Stemme. „Hvem der ikke overgiver sig, bliver skudt ned!"

Men da dukkede ogsaa de Sammensvornes Hoveder op paa seks-otte forskellige Steder.

Kampen om Slusen.

Som Katte svang de muskelstærke Skikkelser sig, førend de to Opdagere kunde forhindre det, over Brystværnet og styrtede løs paa deres Dødsfjender.

Paa samme Tid affyrede Nick Carter og hans Hjælpere deres Revolvere.

Opdageren selv, der naturligvis ikke vilde dræbe nogen med sine Skud, traf to af Angriberne i Skulderen, hvorved de blev ukampdygtige og væltede sig paa Jorden under høje Brøl.

Chick derimod havde været Genstand for et nedrigt Angreb bagfra af en af de Sammensvorne.

Hvor vældige Kræfter den unge Opdager end sad inde med, maatte han dog foreløbig bukke under for dette uventede og med megen Styrke udførte Angreb.

Han styrtede baglæns om paa Jorden, rivende sin nedrige Angriber med sig i Faldet, medens begge hans Revolvere gik af i Luften uden at anrette Skade.

Paa et Øjeblik var allerede fem af Karlene over Chick, — de styrtede løs paa ham som blødtørstige Ulve.

Fire andre, deriblandt Steelman, der trods sin uanselige Legemsbygning raadede over Kræfter, hvis Overmaal lod forstaa, at det klare Vanvid rasede i hans fortumlede Hjærne, havde overfaldet Nick Carter, inden denne paa ny havde gjort Brug af sine Vaaben.

Vel havde Opdageren med Lethed kunnet nedskyde alle sine Angribere, før de var i Stand til at komme ham ind paa Livet.

Men Nick, der kun i yderste Nødsfald anvendte sine Vaaben, og som ikke kendte noget skrækkeligere end at maatte skyde paa et Medmenneske, hvor fordærvet og dybt sunket det end var, havde forsømt det gunstige Øjeblik.

Han havde stolet paa sin vældige Muskelkraft. Næveslag var han ikke bange for at uddele; han vidste, at hvert Hug, uddelt af hans staalhaarde Næver, talte med, uden derfor just at dræbe eller blot fremkalde blivende Legemsskade.

Det skulde ogsaa Opdagerens Angribere faa at føle.

Lynsnart uddelte Nick Carter med Revolverkolberne saadanne Hug, at to af de Sammensvorne bedøvet sank i Knæ.

Men imidlertid havde de to andre Angribere med Raseri kastet sig ind paa Opdageren, og med al den Kraft ,der stod til deres Raadighed, holdt de hans Arme fast.

Samtidig havde de to Kumpaner, som var sunket i Knæ, omslynget Opdagerens Ben og søgte nu af al Magt at faa ham til at falde.

Den Situation, i hvilken Nick og Chick befandt sig, var rent ud fortvivlet. De havde næppe mere med Mennesker at gøre, thi de hylende og skrigende Skikkelser, der kastede sig imod dem, var kun vilde Dyr, der blindt fulgte deres brutale Mordinstinkter.

„I Vandet med dem, i Vandet!“ hylede Steelman den ene Gang efter den anden.

„Vil Du holde din Mund!“ lød i dette Øjeblik Patsys klare Stemme. „I Vandet med Dig selv!“

Samtidig lod den unge Opdager, der var kommen til i mægtige Spring, sin Revolverkolbe suse ned paa Steelmans Baghoved, saa at han stønnende slap Opdagerens Arm, tumlede omkuld og i næste Sekund rullede i Vandet.

„Kom Chick til Hjælp!“ tordnede Nick Carter med mægtig Stemme. „Han trænger mere til Hjælpen end jeg. De Fyre her skal jeg snart blive færdig med.“

Det kunde Patsy ogsaa indse, for han saa netop Mesteren benytte sin befriede venstre Haand til at ramme den Modstander, der hang klamret til hans højre Arm, saa haardt i Tindingen, at han brød lydløst sammen som en fældet Tyr.

Med de to andre Angribere, der holdt hans Ben omklamret og med voldsomme Ryk søgte at vælte ham omkuld, havde Nick Carter nu forholdsvis let Spil.

Han udførte en saadan Trommehvirvel med sine Revolverkolber paa de to Sammensvornes Hovedskaller, at han allerede i næste Minut var fri og frels, mens hans Modstandere laa paa Jorden med slapt udstrakte Lemmer.

Med et Spring var Nick Carter hos sin haardt betrængte Hjælper, hvem heller ikke Patsys Indblanding havde formaaet at befri.

De Karle, som havde kastet sig over den unge Mand, var ude af sig selv af Raseri.

De syntes slet ikke at mærke de Slag, der blev tildelt dem, hvor vægtige de end faldt. Ja, Smærten syntes at fordoble deres Kræfter.

Som sultne Rovdyr laa de over Chicks Legeme. Særlig en af dem, der knælede paa hans Bryst og sammensnørede hans Strube med begge Hænder ,syntes at være fast besluttet paa at dræbe ham.

Han lod sig ikke rive løs fra sit Offer, før endelig Nick Carter bedøvede ham med et frygteligt Hug.

Patsy havde imidlertid ogsaa uddelt brave Slag og derved opnaaet, at to af Banditterne nu slap Chick og styrtede løs paa ham selv.

Det var akkurat, hvad den unge Opdager havde ønsket at fremkalde.

Med to Modstandere, om de end besad nok saa store Legemskræfter, klarede han sig som en Leg, — der kom nemlig hans mesterlige Boksekunst ham fortræffeligt til Gode.

Det var et opbyggeligt Skuespil at se de to Kæmpekarle, der var blevet anvendt som Grovsmede eller Kedelarbejdere paa Fabrikken, springe som saarede Vildsvin Gang efter Gang ind mod deres unge Mod-

standers slanke Skikkelse, for ligesaa nydeligt at blive drevne tilbage ved et Hage- eller Mavestød.

Imidlertid havde Chick forstaaet at ryste Resten af sine Modstandere af sig og atter at komme paa Benene.

De af Fyrene, der ikke kunde flygte, blev taget til Fange af Opdagerne. Snart havde de seks solidt bundne Fanger.

Men i dette Øjeblik trængte et skingrende, rædselsfuldt Skrig gennem den maanelyse Nat.

Da Nick Carter og hans Hjælpere saa sig spejdende omkring, øjnede de langt borte, i Nærheden af Slusen, en Skikkelse, der stod skarpt belyst af Maanen.

Det var Steelman.

En frygtelig Daad.

„Gengældelsen nærmer sig, Afregningens Time er kommen," hvæsede han med en Stemme, der ikke mere havde noget menneskeligt ved sig. „Jeg ler ad jer alle, I Sporhunde — her staar jeg! hent mig dog tilbage! Førend I kan naa mig, skal Vandfloden bruse gennem Dalen."

Et Sekund stod Nick Carter som lammet.

Vel begreb han den vanvittige Fanatikers Trusel; i den laa Fordærvelse og Død for maaske hundrede uskyldige Mennesker.

Men han saa ingen Mulighed til at afvende den grufulde Skæbne, som truede Byen, der hvilede nede i Dalen i sin rolige Nattesøvn.

Til alt Uheld gik Maanen netop ind bag en tæt Sky, saa at han kun utydeligt kunde skelne den vanvittige Forbryders Skikkelse.

At skyde paa ham var ørkesløst, thi for det første var Afstanden for stor for en Revolverkugle, og for det andet var Udsigten til at ramme Skurken kun ringe, og et Skud vilde maaske ovenikøbet kun yderligere skynde paa ham i Udøvelsen af hans grusomme Foretagende.

Men der var endnu en Overvejelse, som afholdt Opdageren fra at gøre Brug af sit Vaaben.

Han vilde have denne Fanatiker levende i sin Magt, thi Steelman var Ophavsmand til al den Uro og Fortræd, som Brookvilles Befolkning allerede i aarevis havde været udsat for.

Hvis han ikke selv var den ulykkelige Kasserer Beckers Morder, saa kendte han i det mindste nøje Skurken, og denne havde utvivlsomt handlet efter Steelmans Anvisning.

„Bliv her tilbage hos Fangerne — jeg vil prøve, om jeg ikke skulde kunne naa i rette Tid at gøre den Fyr uskadelig," hviskede Nick Carter til sine to Hjælpere.

I næste Sekund havde han bukket sig ned og lod sig nu lydløst glide ud i Vandet for straks efter at fare frem med kraftfulde Tag.

Naturligvis kom han paa den Maade meget hurtigere frem, end det vilde have været ham muligt, hvis han skulde løbe paa den farefulde, smalle Bassin-Kant, der for største Delen laa i Mørke.

Endnu stod Steelman paa sin Plads som groet fast til Klippen.

„Kom hid, Brødre!" skreg han Gang paa Gang henover Vandfladen. „Afregningens Time er kommen — lad ikke Eders Fører i Stikken — kom hid, Nr. 2, Nr. 3, — Kom, Kom!"

Hans Stemme var uhyggelig at høre, da han stod der og kaldte paa alle sine Kammerater, en efter en, for at de skulde hjælpe ham.

Nick Carter tænkte som saa:

„Skrig Du Dig bare hæs, Skurk! Hovedsagen er, at Du ikke rører Dig, før jeg har naaet Dig! — Saa skal jeg nok fordrive alle onde Lyster hos Dig!"

Som en Pil skød hans stærke Arme ham frem gennem Vandet i Retning af det Sted, hvor den vanvittige Forbryder bestandig stod.

Nu skilte maaske Hundrede Fod dem, da Steelman pludselig fik Øje paa Mesteropdagerens svømmende Skikkelse.

„Nick Carter!" skreg han. „Du fanger mig ikke! Nej, Du fanger mig ikke!" hvinede han med knækkende Stemme. „Jeg er Døden — og din Død skal det blive!"

Det kostede Opdageren dyrebare, uerstattelige Sekunder, før han kunde faa et saadant Hold paa den glatte Bassinkant, at han kunde svinge sig op af Vandet.

Under hele Turen havde han holdt en af sine Revolvere mellem Tænderne, for at bevare Vaabnet mod enhver Berøring med Vandet.

Da han nu rejste sig op paa den smalle Bassinkant med Revolveren i Haanden, klar til Skud, saa han Steelman med vældige Spring nærme sig til Toppen af Sluseværket.

„Stands, eller jeg skyder!" tordnede Nick Carter med mægtig Stemme, der kastede Ekko vidt omkring.

Som Svar lød der kun en vild Latter tilbage, og den flygtende Forbryder satte kun dobbelt Fart paa.

Nu var han næppe ti Fod fra den skæbnesvangre Sluse og fra den Jærnstang, der ragede op midt paa den, og hvorved Kranen sattes i Virksomhed.

Nick Carter begreb, at han ikke længere turde skaane Skurkens Liv, hvis han skulde forhindre den skrækkelige Katastrofe, som maatte bringe Død og Fordærvelse over mange Hundrede dybt sovende Mennesker.

Han gav Ild, og hans Kugle traf Steelmans Bryst.

„Gud være lovet!" lød det befriet fra Opdagerens Læber. Han rystede af Kulde efter den langvarige Svømmetur.

Saa hurtigt, han kunde for sine tunge Klæder, som Vandet bestandig drev ud af, løb Nick Carter frem for at naa hen til den faldne Skurk.

Men i dette Øjeblik rejste Steelman sig atter.

Nick kunde tydelig se, hvorledes Manden rettede sig op for paa ny at synke sammen, — hvorledes han endnu en Gang strammede sig op og prøvede at vakle fremad med Overkroppen bøjet tilbage.

Atter skød Nick Carter.

Han kunde dog ikke bedømme, om hans Kugle havde truffet, thi Maanen var atter borte.

Til alt Uheld var der nu Klipper, der spærrede Vejen mellem ham og Slusen, saa at han ikke længer kunde se Forbryderen.

Med overmenneskelig Viljestyrke tiltvang Nick Carter sig Adgang.

Skønt et Fejltrin maatte bringe ham den sikre Død, fordoblede han sin Fart og standsede ikke, før han havde naaet Randen af Slusen.

Da faldt hans Blik paa Steelman.

Denne havde naaet den skæbnesvangre Stang, som var anbragt midt paa den mægtige Sluse.

Med hele sin Legemsvægt hang den forrykte Mand ved Jærnstangen og søgte at støde den frem.

Til Dels var dette allerede lykkedes ham, thi ud af de halvt aabnede Slusekamre trængte det frigivne Vand under hul Gurglen og Brusen.

Uden at betænke sig skød Nick Carter paa ny paa den Forrykte.

Af Kroppens vilde Krampetrækninger kunde Nick Carter slutte, hvor godt hans Kugle havde ramt.

Allerede vilde han juble over den tilkæmpede Sejr.

Men Skæbnen havde besluttet det anderledes.

Skælvende i Dødskampen og fægtende om sig med Armene, drog den døende Forbryder Jærnstangen helt til Side — og dermed strømmede under Tordenlarm den vældige Bølge ud gennem de helt aabnede Sluseporte, ned mod den stille slumrende Dal.

Nick Carter havde en Følelse, som om Jorden bævede under hans Fødder, — som om et med hvert Sekund voksende Jordskælv flyttede de uhyre Stenmasser ind og ud mellem hverandre.

Med en fortvivlet Beslutning vilde han vove Livet og springe op paa Slusen for at naa den skæbnesvangre Stang og trække den tilbage, skønt han begreb, at der hertil krævedes Hundreders Styrke.

Men det var allerede for sent.

Brusende og sydende strømmede de kolossale Vandmasser frem med en forfærdelig Kraft og rev simpelt hen bort, hvad der stod i Vejen.

Hvor stærkt Slusekamrene end var bygget, kunde de dog umuligt holde Stand mod dette frygtelige Stormløb af de pludselig løsslupne Bølger. Vaklende og bævende, — et Øjeblik løftende sig som et Forhæng — forsvandt den mægtige Sluseport, splintret i Tusinde Stykker, for den næsten lamslaaede Opdagers Blikke.

Nu kom der Liv i Klipperne rundt om, de rejste sig, vakt af deres tusindaarige Søvn.

Et ubeskriveligt Kaos opstod. I rasende Hvirvler omkredsede Søerne de stejle Klippestykker, vaskede Grunden bort under dem, løftede dem legende i Vejret og rev dem med sig ned i Dalen.

Kun med yderste Møje var Nick Carter sluppet ud til Siden og holdt sig fast ved de Klipper, hvortil det dybt brusende Vand ikke naaede frem.

Et Øjeblik troede han endnu at se den vanvittige Forbryders Lig hvirvle gennem de rasende Bølger, — saa styrtede Stene og Bjælkestykker fra den sønderslaaede Sluse hen over det og det forsvandt i Dybet.

Da Vandet udelukkende tog Vejen ned mod Dalen, blev de højere liggende Klippepartier, saavel som de andre Sider af Bassinmuren uskadte.

Snart fik Nick Carter Øje paa sine to Hjælpere,

der havde overladt deres Fanger til sig selv og med vældige Spring kom løbende ham til Hjælp.

„Vi maa foran Vandet ned i Dalen!“ skreg Opdageren dem i Møde. „Ned over Klipperne og i en lige Linje til Bunden af Dalen; — det er paa høje Tid, at de, der sover, bliver vækkede!“

En Rædselsnat.

Paa den ene Side af Dalen, circa halvtredsindstyve Fod over dens Bund, snoede sig en skyggefuld Spaseresti, som Opdagerne allerede havde benyttet for at naa usete op til Sluseklipperne.

Her havde nu Ten Itschi taget Opstilling, da han havde set den sidste af de Sammensvorne paa deres Vej til Samlingsstedet.

Han var et Par Hundrede Fod fra Slusen, og havde derfor i det klare Maaneskin nøje kunnet iagttage den frygtelige Katastrofe, uden dog at kunne ile sin Mester til Hjælp.

Men han begreb øjeblikkelig, hvilken Fare der truede Byen.

Tæt under ham lænede et Hus sig til Klippen. Ved Siden af var der en Stald, og i denne havde Ten Itschi tydelig hørt Hestevrinsken.

Med en Akrobats Øvelse og Smidighed klatrede den unge Japaner over Hulvejens Rækværk, krøb langs Buskadset lige ned paa Taget af Staldbygningen og vækkede straks med høje Raab Husets Beboere, der laa i dyb Søvn.

„Dæmningen er brudt! Vandet kommer! Frelse sig, hvem der kan!“

Men Ten Itschi gav sig ikke Tid til at underrette Beboerne nærmere, da de blege af Skræk viste sig ved Vinduerne.

Han var løbet til Stalden, havde til alt Held fundet den uaflaaset og skyndsomt trukket en Hest ud af den.

Nu kastede han sig paa det usadlede Dyrs Ryg og sprængte videre ned gennem Dalen.

„Dæmningen er brudt! Vandet kommer! Frelse sig, hvem der kan!“

Uafladelig skreg Ten Itschi paany det skæbnesvangre Varselsraab ud i Natten.

I et Nu blev der levende!

Hist og her i Husene blev der tændt Lys. I lette Nattedragter viste de bestyrtede Indbyggere sig paa Gaden. Man skreg og spurgte i Munden paa hverandre. Men den fremstormende Bølges Tordenlarm forkyndte tydeligt for alle den skrækkelige Skæbne, der brød ned over Staden.

Lykkeligvis kunde Vandet foreløbig kun trænge langsomt frem, da de først maatte fylde en særlig dybtliggende Del af Dalen, hvorfra det saa skulde rejse sig kogende og brusende og fortsætte sit Ødelæggelsesløb.

Uhyggeligt var det at høre, hvorledes Vandmasserne, der kom brusende gennem Kanalerne, bragte Hjulene inde i Fabrikkerne til at dreje sig hastigere og hastigere omkring, som om natlige Spøgelser var paa Spil.

Imidlertid var Byens eneste Hovedgade, der førte paa Langs gennem den snævre Dal, bleven overfyldt af Mennesker.

Endnu klarere end Ten Itschi, der galopperede gennem Dalen udstødende sit ensformige Varselsraab, forstod alle disse jamrende Mænd og Kvinder, hvad den frygtelige Katastrofe, der brød ind over dem, havde at betyde.

De vidste, at et Dæmningsbrud maatte bringe alle Ulykker ind over Hovedet paa dem.

Ubeskrivelige Optrin forefaldt. Med stærke Arme slæbte Mænd deres Børn opad Skrænterne, for i det mindste at bringe deres Kæres Liv i Sikkerhed.

Imidlertid havde de tre Opdagere fulgt Hulvejen i lange Spring og uafbrudt raabt af alle Kræfter, — skønt den fremstormende Bølge overdøvede enhver menneskelig Røst.

De første Huse var allerede naaet af de nedstyrtende Vandmasser og slaaet sønder og sammen. Nu spærrede deres Rester foreløbig Snævringen og tvang Vandet til at stige højere for paa ny at kunne fortsætte sin fordærvelige Fart gennem Dalen.

Til Lykke for Brookville var den mandlige Befolkning forberedt paa, at en saadan Fare kunde indtræde, og var bleven uddannet med dette Tilfælde for Øje.

Straks var Hundrede energiske Mænd i Arbejde

med at opkaste en Dæmning paa det smalleste Sted i Dalen; — efter menneskelig Beregning skulde den kunne sætte en Stopper for Vandflodens videre Fremtrængen.

Det løsslupne Element hjalp selv med til dette Redningsværk, thi med sig førte det Klippestykker, sønderslaaede Mure, Bjælker og Møbeldele, som det slyngede foran sig som Kasteskyts og som tilsidst taarnedes op til Barrikader, bag hvilke Jordmassen, som Mændene hobede op, frembød et med hver Minut stærkere Værn.

Paa denne Maade lykkedes det efter et timelangt, haardt Arbejde at forebygge Stadens komplette Tilintetgørelse.

Arbejderboligerne og de i deres Nærhed liggende Fabrikker maatte rigtignok bøde slemt. De første blev næsten alle ødelagte i Bund og Grund, og ogsaa i Fabrikkerne huserede Vandet paa det frygteligste og tilintetgjorde, hvad Menneskers aarelange Flid havde havde skabt.

Men den egentlige By blev ved den mandlige Befolknings hjælpsomme, opofrende Virksomhed, hvor de villigt gav sig under Fabrikejer Magnus's Befaling, næsten helt skaanet.

Imidlertid var det lykkedes de tre Opdagere, til hvem Ten Itschi havde sluttet sig, at naa den sikre Del af Dalen.

Naturligvis maatte de der kæmpe sig frem Skridt for Skridt paa Grund af den kvindelige Befolknings planløse Løben omkring under en fuldstændig Mangel paa Selvbeherskelse.

De Ulykkelige syntes fuldstændig at have tabt Hovederne. De kom løbende, belæssede med de utroligste Ting. En Kone havde med Livsfare reddet Vuggen, og ladet Barnet ligge i sin Seng og drukne, en anden omfavnede med de ømmeste Fagter sin frelste Kaffemølle.

Og over al denne Rædsel, — over Ulykkesnattens Forvirring og larmende Forfærdelse skinnede Fuldmaanen fredeligt ned.

Den Bydel, hvor Hotellet laa, og i hvis Nærhed Bankbygningen fandtes, laa igen dybere, og her var der paa ny stor Fare, da det af Fabrikkerne benyttede Vand her plejede at løbe ud i en kunstigt anlagt Dam.

Til det daglige Behov var der naturligvis paa tilfredsstillende Maade sørget for Afløbet. Men nu, hvor de smaa Sluser, der regulerede Vandstanden i Fabrikskanalerne, var sønderbrudt ved Vandets pludselige Stigning, traadte Dammen allerede i Løbet af faa Minutter voldsomt over sine Bredder.

I et Nu var Snese af Træer rykket op med Rode. Et faldefærdigt Hus styrtede sammen, og Resterne deraf tjente som Murbrækker for den rasende Flodbølge, da den søgte sig Vej gennem andre Bygninger.

Idet Opdagerne naaede Huskarréen foran Bankbygnigen, var de paa et hængende Haar bleven dræbt af det nedstyrtende Tag paa et Træhus. der pludselig brød sammen som knækket af en Kæmpehaand.

I det samme saa de tre Mænd sig skilt fra hverandre.

Nick Carter havde Held til ved et Par mægtige Spring at naa den ydre Trappe, der førte op til Banken. Medens Ten Itschi i Hurtigløb nærmede sig Hotellet, var Patsy og Chick ikke saa heldige, saa der var intet andet tilbage for dem at gøre, end at klatre op hver i sit Træ, det første det bedste, de kunde naa, for i det mindste foreløbig at bringe sig i Sikkerhed.

„Chick, har Du faaet en rar Sommerlejlighed?" raabte Patsy, hvis gode Humør aldrig svigtede ham i Farens Stund. „Jeg kommer snart til at sige op, for i min nuværende Bolig kan jeg ikke faa Lov at sidde stille et Øjeblik!"

„Det gaar mig ligesaadan!" raabte Chick tilbage fra sit Træ. „Men hvor er Mesteren?"

„Han er all right," skreg Patsy. „Han har klaret sig over til Bankbygningen."

Bestandig højere steg de løsslupne Vande og omskabte Dalen til en brusende Sø.

Fra sit Træ var det lykkedes Patsy at slaa et af Vinduerne ind i den øverste Etage af et Hus tæt ved, og han krøb nu gennem Aabningen ind i Stuen.

Der fandt han to Børn i Natskjorter, som knælede rædselsslagne Side om Side med Armene om hinandens Hals. Tæt ved stod en Vugge, i hvilken et Spædebarn sov sødeligt, uforstyrret af den skrækkelige Katastrofe.

Den unge Mand søgte ad Trapperne at naa ned i den underste Del af Huset. Men det var umuligt, Vandet stod allerede til halvt op paa Trappen.

Selve Bygningen stod lænet med Bagsiden mod Klippevæggen. Patsy tilkaldte sin ældre Kammerat, der imidlertid havde fortroet sig til en Bjælke, som drev paa Vandet, og havde forstaaet at manøvrere saaledes, at han naaede det samme Træ som før havde ydet Patsy et Tilflugtssted.

Snart efter stod Chick hos sin unge Kollega og

de to Venner gav sig nu i Lag med at frelse de grædende Børn gennem et Bagvindu ud paa Hulvejen, som gik forbi i lige Højde med Hustaget.

Saa omhyggeligt som muligt pakkede de Børnene ind i varme Tæpper, hvorpaa de maatte overlade de smaa Stakler til deres Skæbne.

Da de to Venner atter vendte sig mod Gaden, fandt de, at Bølgen, saa hurtig som den var steget, atter var løbet bort i Dammen.

Omkring det højere liggende Hotel havde der samlet sig en stor Mængde Mennesker, der skreg i Munden paa hverandre.

Chick og Patsy fandt det imidlertid næppe muligt at tiltvinge sig Vej til det højt liggende Hotel, thi Gaden var gjort fuldstændig uvejsom af sønderslagne Mure, væltede Træstammer, store Klippestykker, Stene og alt muligt Skrabsammen.

Fra Hotellet selv, der med sin stærke Stenstruktur havde modstaaet Bølgernes Angreb, var Verandaen revet bort.

Saa hurtigt som muligt søgte Opdagerne nu, idet de krøb over alle tænkelige Hindringer og mangen Gang sank i dybe Vandhuller til Halsen, at arbejde sig igennem til Bankbygningen, hvor de sidst havde set Nick Carter.

Da de omsider naaede Bankens forholdsvis sikrere Omgivelser, fandt de ligeledes dér Mennesker i stort Antal.

Men disse havde næsten helt tabt Hovedet og flakkede jamrende omkring, fortvivlet grædende over Kære, de havde mistet, eller vridende deres Hænder i Klage over Tabet af deres Ejendom.

De to unge Opdageres skarpe Blik iagttog tre Mænd, af hvilke den ene aabnede Bankdøren med en Nøgle for straks efter tilligemed sine to Ledsagere at forsvinde i Bygningens Indre og atter laase Døren efter sig.

Ingen uden de to Opdagere havde lagt Mærke til det korte Optrin.

„Bankrøvere!“ ytrede Chick.

„Efter dem!“ hviskede Patsy.

Vel var Døren laaset, men Oplukningen af den voldte ikke Chick større Vanskeligheder, udrustet som han var med en vidunderligt konstrueret Dirk, der i Løbet af et Øjeblik tvang Døren op.

De to unge Opdagere gik lydløst ind og befandt sig i en lille Forhal, hvorfra der førte to Døre ud til forskellige Sider.

Til venstre førte en Dør til det egentlige, for Publikum tilgængelige Banklokale, medens Indgangen til højre førte til Kassererens Værelse.

Opdagerne sneg sig paa Hænder og Fødder lydløst hen til den venstre Dør, der stod paa Klem, og krøb forsigtigt ind i Kasserummet.

De saa Lys foran sig, og da de rejste sig lydløst, kunde de gennem Gitteret se de tre Indbrudstyves Skikkelser, der netop var beskæftigede med at aabne Kassehvælvingen.

I dette Øjeblik dukkede der fra Vinduet i den anden Ende af det Værelse, hvori Chick og Patsy befandt sig, den Mands Skikkelse frem, som de mest af alle Mennesker ønskede at se.

Det var Nick Carter.

Han gjorde Tegn til dem, at de ikke maatte give en Lyd fra sig, og nærmede sig til dem paa alle fire, indtil han havde naaet dem.

I Forening listede de sig alle tre ud ad Døren til Korridoren.

Da de var kommet derud, laasede Nick Carter Døren udefra.

Saa begav de sig gennem den ligeledes aabne Dør ind til Kassererens Værelse, og derfra sprang Nick Carter pludselig, med en Revolver i hver Haand, ind til Indbrudstyvene, der var aldeles fordybede i deres Arbejde.

„Op med Hænderne! Hvem der rører saa meget som en Øjenvippe, er Dødsens!“

De forfærdede Forbrydere vendte sig om og mødte fire højst generende Revolvermundinger.

I maalløs Rædsel lod to af Karlene det Værktøj, hvormed de havde arbejdet, falde, medens den tredje, der havde holdt et Lys for dem, stod som lammet.

De tre Mænd var Smitty, Sømsmeden, hans hidtil ubekendte New-Yorker Kollega, der kaldte sig Mickey, samt Banktjeneren Smithson.

„I er mine Fanger!“ erklærede Nick Carter.

Der behøvedes ingen videre Trusler. Fyrene, der var grebne paa fersk Gærning, var i den Grad lamslaaede af Skræk, at de ikke tænkte paa Modstand.

De lod sig binde og blev saa for Sikkerheds Skyld bragt til Præsidentens Værelse, hvor Patsy bevogtede dem med Revolver i Haand lige til Daggry.

Ogsaa Nick og Chick var blevet inde i Bankbygningen, og til dem sluttede sig, saa snart det begyndte at gry, ogsaa Ten Itschi.

Han havde imidlertid ad Hulvejen begivet sig ud

til Grotten mellem Granerne og bragt de dér værende Fanger til Politivagten.

Da Solen stod op, lod den anrettede Skade sig først maale i sit fulde Omfang.

Den nærmest ved Slusen beliggende Del af Byen med dens Arbejderboliger og Fabrikker var aldeles ødelagt.

Her var Dalbunden forvandlet til en sørgelig, mudret Sø, paa hvis Overflade alle mulige Vragstumper fra de sønderslagne Huse svømmede omkring.

Lykkeligvis havde den i Løbet af Natten opkastede Jord-Dæmning gjort god Modstand mod Bølgens Fremtrængen. Ufortrødent var ogsaa nu Mændene i Arbejde med at gøre Dæmningen fastere og sikrere.

Den egentlige By med dens Villaer og Forretningsbygninger var ganske skaanet. Først bag Hotellet og Banken, hvor Dalen atter begyndte at sænke sig, og hvor Dammen med dens Parkanlæg havde ligget, havde de løsslupne Bølger atter huseret frygteligt og ødelagt mere end tyve Bygninger i Bund og Grund.

Et mærkeligt Held var det, at kun forsvindende faa Mennesker var omkomne ved Katastrofen. Dette maatte tilskrives Ten Itschis modige Daad, thi hans rettidige Varselsraab havde skræmmet Beboerne op af Søvne og skænket dem Muligheden til at bringe deres Liv i Sikkerhed.

Til evigt Minde.

I Forening havde Præsident Magnus og Revisor Baldwin allerede tidligt om Morgenen begivet sig afsted for med egne Øjne at overbevise sig om, hvorvidt Oversvømmelsen ogsaa havde beskadiget Bankbygningen.

Naturligvis blev de ikke lidt overraskede, da Nick Carter vinkede til dem fra et Vindue i Stueetagen og straks efter modtog dem ved den aabnede Indgangsdør.

„Hvad Pokker, Hr. Carter, hvordan kommer De ind i Banken?“ spurgte Magnus forbløffet.

Opdageren svarede ikke, men gik rolig foran dem ind i Præsidentens Privatkontor.

Da de to Bankmænd kom derind, og deres Blik faldt paa de tre Forbrydere, som stadigvæk laa bundne paa Gulvet ved Siden af hverandre, bevogtede af Patsy, hvis Ydre naturligvis ikke var særlig pynteligt efter de natlige Strabadser, kunde de ikke sige et Ord af lutter Bestyrtelse.

„Du gode Gud, Smithson!“ udbrød Bankpræsidenten omsider efter flere Sekunders Tavshed. „Hvad maa jeg se! De — bundet!“

„Ja, vi greb Deres agtværdige Smithson paa fersk Gærning i Nat,“ erklærede Nick Carter med et Smil. „Den brave Mand hører til „Timandsraadet“.“

Da begge Herrerne saa uforstaaende paa ham, vendte Nick Carter sig i Stedet for Svar til den afslørede Banktjener.

„Er vi nu bleven mør, gamle Ven, og vil vi nu sige hele Sandheden?“

Den ganske sønderknuste Mand vægrede sig ikke, men aflagde en omfattende Tilstaaelse.

Den myrdede Kasserer Becker havde den sidste Dag, han levede, opdaget Hemmeligheden med Dobbeltbunden i den Kasse, i hvilken Bankens Kontantbeholdning opbevaredes.

Han havde afkrævet Smithson Forklaring og tvunget ham til en fuldstændig Tilstaaelse.

Men nu var Becker, der til sin Ulykke var en Mand med et blødt Hjærte og et mildt Sind, veget tilbage for den Tanke at afsløre den gamle Tjener, til hvem han altid havde haft ubegrænset Tillid, og maaske overgive ham til den straffende Retfærdighed.

Maaske vilde han allerede samme Eftermiddag have konfereret med Magnus om sin Opdagelse, hvis han ihhe havde frygtet for, at denne i sit første Vredesanfald vilde sende Bud efter Politiet og straks lade Banktjeneren arrestere.

Denne fra ren menneskelig Følelse stammende Tøven og Ubeslutsomhed skulde koste Menneskevennen hans Liv.

I sin Raadvildhed havde nemlig Smithson, der ligesom sine øvrige Meningsfæller stod ganske under Steelmans uheldsvangre Indflydelse, ladet denne faa Kundskab om Opdagelsen.

Det havde han allerede paa Grund af sin Ed maattet gøre, og desuden for at bevare sit eget Liv mod Steelmans og Timandsraadets øvrige Medlemmers Efterstræbelser.

Øjeblikkelig havde den fanatiske Steelman beslut-

tet, at den ulykkelige Kasserer skulde dø, og endvidere bestemt, at den forlængst planlagte Hidførelse af Slusekatastrofen nu skulde gaa for sig.

Steelman selv havde lagt sig paa Lur efter den stakkels Becker.

Ham var det, som havde ventet paa Kassereren, da denne paa Hjemvejen til sit Hus gik gennem sin smukt beplantede Forhave, og fra sit fejge Baghold havde han koldblodig skudt ham ned, da han gik forbi.

Efter hvad Smithson under Taarer forsikrede, havde han ingen Anelse haft om det planlagte Mord paa Kassereren, men havde ligesom de øvrige Medlemmer af Timandsraadet først faaet Kundskab om den skændige Gærning, da denne allerede var fuldbragt.

Den egentlige Morder og Ophavsmand til hele Ulykken var, som Nick Carter ogsaa paa Forhaand havde antaget, ingen anden end Steelman.

Men denne var unddraget al jordisk Retfærdighed og stod for en højere Dommer.

Senere, da Vandet atter var løbet bort, og man gik i Lag med at bygge en endnu fastere og modstandsdygtigere Slusedæmning, fandt man under Grus og Ruiner den vanvittige Forbryders fuldstændig sønderlemmede Lig.

De Mænd, som han havde forført til Deltagelse i den rædselsfulde Daad, saavel som de to fra New York indkaldte Forbrydere fik hele Lovens Strænghed at føle; thi ligeoverfor den anrettede Ulykke havde Juryen ingen som helst Medlidenhed med dem, men idømte samtlige Anklagede den højest mulige Straf.

Da de for lange, lange Aar forsvandt bag Tugthusets Mure, var de saa godt som strøgne af Livets Bog.

Den anrettede Skade var meget betydelig, som Oprydningsarbejderne i de nærmeste Dage og Uger tilfulde lagde for Dagen.

Her viste Bankpræsident Magnus' Menneskekærlighed sig i det klareste Lys. Af sine egne Midler lod han de ødelagte Arbejderboliger genopføre, og ogsaa paa anden Maade drog han Omsorg for de forarmede Familier, deriblandt ogsaa de forførte Arbejderes Efterladte, hvis Forsørgere nu maatte bøde for deres Vanvid med den haardeste Tugthusstraf.

Nick Carter og hans tro Følgesvende var naturligvis Dagens Helte, og opfyldte af Taknemlighed ledsagede samtlige Honoratiores dem til Banegaarden, da Opdagerne Dagen efter Katastrofen tiltraadte Hjemrejsen.

Nøjagtig paa det Sted, hvor den døende Steelman med sin sidste Kraft havde flyttet den skæbnesvangre Slusestang for at lade de løsslupne Vande strømme under Tordenlarm gennem Dalen, er der indmuret en Marmortavle i Slusedæmningen, hvorpaa der staar indgraveret med gyldne Bogstaver:

„Til evigt Minde om Nick Carter og hans tro Hjælpere, der med Fare for deres eget Liv frelste mange Hundrede Mennesker fra den sikre Undergang og bevarede hele Byens Befolkning mod Følgerne af et skændigt Forsøg paa Tilintetgørelse."

Ende.

Næste Bind (Nr. 24) indeholder:

Den store Falskner.

Trykt og Forlag hos A. Eichler,
New York. London E. C. Dresden. Paris.

NICK CARTER
AMERIKAS STØRSTE OPDAGER.

— Eftertryk forbydes. Alle Rettigheder forbeholdes. Dette Værk maa ikke holdes i Lejebibliotheker og Læsecirkler. —

Den store Falskner.

En skæbnesvanger Forvéksling.

Da den berømte Opdager Nick Carter en Aften drejede om et Gadehjørne i New York, stod han pludselig Ansigt til Ansigt med en Mand, hvis Tilsynekomst straks erindrede ham om et tidligere Tilfælde, som en Gang havde vakt hans mest levende Interesse.

Denne Mand hed Martin Sumner. Han var i sin Tid anklaget for et Bankrøveri, men blev aldrig arresteret eller dømt, skønt Nick havde fremskaffet aldeles uimodsigelige Beviser for hans Brøde.

Indflydelsesrige Personer havde beskyttet Sumner, der var det sorte Faar i en af New Yorks mest ansete Familier, og havde formaaet at frelse ham fra Tugthuset.

I al Stilhed var den røvede Sum Penge blevet tilstillet den Bestjaalne paa en hemmelighedsfuld Maade, og Manden havde af den Grund givet Afkald paa al videre Forfølgelse mod den Skyldige.

Martin Sumner selv blev af sine Slægtninge bragt ombord i den først afgaaende Damper og maatte love, at han aldrig mere vilde vende tilbage til sin Fødeby.

Nick Carter, der efter Sædvane var forklædt, saa at Sumner ikke genkendte ham, opdagede straks ved første Øjekast, at Martin bar Klæder af et fremmedartet Snit, et Tegn paa, at han først for kort Tid siden var vendt hjem fra fremmede Lande.

Uvilkaarligt vendte Opdageren om, og uden Sumners-Vidende fulgte han efter ham forbi et Par Bygningskarréer.

Da den Forfulgte havde naaet en meget befærdet Forretningsgade, standsede han med et og saa sig søgende om til alle Sider, som om han ventede paa en eller anden.

Men pludselig ilede han over Gaden til Hjørnet overfor, gik videre forbi flere Gadedøre og standsede saa atter ganske uformodet, da en ung Pige kom løbende ud fra et af Husene og tiltalte ham paa Fransk.

Fra sit Skjulested kunde Opdageren se, at der med et flagrende hvidt Lommetørklæde blev givet et Tegn fra et Vindue i anden Etage i det Hus, den unge Pige kom ud af.

Sumners pludselige Standsning havde fremkaldt den Formodning hos Nick, at dette Tegn maatte gælde ham.

Han var tilstrækkelig nær til at kunne høre, at den unge Pige talte Fransk, men skønt han beherskede dette Sprog fuldstændigt, kunde han dog ikke opsnappe Indholdet af den hviskende Samtale.

Allerede et Øjeblik efter forlod Sumner den unge Pige og ilede bort i en anden Retning.

Han gik omkring Karréen og begav sig hen til et Hus, der efter Opdagerens Mening maatte ligge over for den Bygning, fra hvis Vindue han havde set det ovennævnte Signal.

Her stod Sumner paa Lur i nogen Tid, indtil der fra et Vindue paa anden Sal atter blev vinket med et hvidt Tørklæde.

Straks efter løb han op ad den udvendige Trappe; Døren blev aabnet for ham, uden at han ringede paa, og et Sekund efter var han forsvunden bag den.

Nicks Videbegærlighed æggedes ved denne mærkværdige Optræden. Han begav sig uden Tøven over paa den anden Side af Gaden for der at finde et eller andet Skjulested, hvorfra han kunde overse Huset.

Kort Tid efter blev der atter vinket med et hvidt Tørklæde fra det samme Vindue.

Et Øjeblik senere kom en anden Mand — efter det Ydre at dømme en Udlænding — med hurtige Skridt ned ad Gaden og forsvandt i det samme Hus.

Nu forløb der ti Minutter, saa blev der for tredje Gang givet et Signal med Lommetørklædet fra det samme Vindue.

Fra den Side af Gaden, hvor Nick havde skjult sig, kom en Mand til Syne og forsvandt ligeledes i det besynderlige Hus.

Han dukkede saa pludseligt op, at Nick var mest tilbøjelig til at tro, at han maatte have holdt sig skjult i det nærmeste Nabolag.

Den mistænkelige anden Etage, der hidtil havde ligget i Mørke, straalede nu pludseligt med fuld Belysning. Et Blik paa Uret viste Opdageren, at Klokken var paa Slaget ni.

Der forløb atter faa Minutter; saa kom to Vogne kørende gennem Gaden og standsede foran det af Nick iagttagne Hus. To Damer og to Herrer steg ud af hver Vogn, og alle fire Par begav sig straks ind i Huset.

Vognene rullede bort og afsluttede denne Række usædvanlige Begivenheder.

Nick ventede omtrent en hel Time til uden at opdage noget, der kunde fængsle hans Opmærksomhed.

Tilsidst gik han dybt grundende ned ad Gaden, og paa det nærmeste Hjørne traf han en Grønthandler, der var ifærd med at lukke sin Butik.

Hos ham forhørte han sig om Beboerne i det mistænkelige Hus og fik uden Vanskelighed at vide, at Bygningen havde staaet tom i flere Maaneder og for nylig var blevet lejet af en Familie, der bestod af en Moder med sine tre voksne Døtre.

Saavidt Grønthandleren vidste, hed Familien Clousett, nærmere Oplysninger om dem kunde han ikke give, da de ikke handlede hos ham.

Eftertænksom gik Nick videre omkring Karréen og stod et Minut efter atter foran det Hus, hvor man første Gang havde givet Signal med Lommetørklædet, og hvorfra den unge Pige kom løbende, der havde tiltalt Sumner paa Fransk.

Fra den anden Side af Gaden mønstrede Nick med Nysgærrighed dette Hus, der med Undtagelse af anden Etage laa indhyllet i Mørke.

Medens han endnu stod og saa derover, aabnedes Døren, og to Damer med hver sin mandlige Ledsager kom gaaende ud.

De to Par tildrog sig knapt Opdagerens Opmærksomhed, og han vilde næppe senere have skænket dem en Tanke, havde det ikke vakt hans Nysgerrighed, at to andre Par ligeledes forlod Huset.

„Besynderligt!“ tænkte Nick ved sig selv. „Det ser næsten ud, som om det var de samme fire Par, der for en Time siden kom kørende i den anden Parallelgade og gik ind i det samme Hus, som Sumner forsvandt i.“

Imidlertid havde de fire Par fjærnet sig, medens Opdageren stadig stod og ventede paa samme Plet. Endelig bevægede han sig langsomt hen til det næste Hjørne med et lille Smil, som om han ikke selv forstod denne Nysgerrighed, der allerede havde ladet ham ofre saa meget af sin kostbare Tid til ingen Nytte.

Men i alle Tilfælde var det dog nogle ret paafaldende Iagttagelser, han havde haft Lejlighed til at gøre, og de lod ham formode, at Beboerne af de to Huse, der maatte staa i Forbindelse med hinanden mod Gaardsiden, havde Hemmeligheder, som de just ikke ønskede udbredt paa alfar Vej.

I dette Øjeblik førte Skæbnen Nick Carters bedste Hjælper, Chick, hen i den samme Gade. Han var ude for at faa sig en fornøjelig Aften, men Nick kaldte straks paa ham og meddelte ham i Korthed, hvad der var foregaaet.

Til hans store Tilfredsstillelse var Chick med det samme levende interesseret og foreslog, at Nick endnu i nogen Tid skulde blive paa sin Vagtpost, medens han selv begav sig til den bagved liggende Parallelgade og tog det der beliggende Hus nærmere i Øjesyn.

Da Chick havde stillet sig op overfor dette Hus, opdagede han, at Belysningen i anden Etage atter var slukket.

Nick havde imidlertid ganske roligt holdt sig paa sit Stade paa Gadehjørnet. Han havde ikke ventet fem Minutter, da en Mand bagfra traadte hen til ham. Hvor han egentlig kom fra, kunde Nick i dette Øjeblik ikke afgøre.

Den Fremmede trykkede den temmelig forbløffede

Opdager en omfangsrig Konvolut i Haanden og sagde samtidig:

„Jeg kunde ikke komme før. Se Du nu til, at Du kommer afsted!"

Med disse Ord ilede Manden videre i største Skyndsomhed, før Nick havde faaet Lejlighed til endogsaa blot at kaste et Blik paa hans Ansigt.

Han havde kun lagt Mærke til, at den Ubekendte havde et langt, tæt, sort Fuldskæg. Hans Skikkelse var imidlertid paafaldende slank og hans elastiske Bevægelser tydede paa, at det maatte være en endnu ung Mand.

Nick raabte efter ham, at det maatte være en Fejltagelse. Men Manden skænkede ikke hans Raaben nogen Opmærksomhed, han skyndte sig blot videre med uformindsket Hastighed.

Opdageren var allerede i Begreb med at gaa efter den Ubekendte, da en anden Mand i det samme sprang frem fra en Port og søgte at rive den store Konvolut ud af Haanden paa den berømte Opdager.

Nick traadte forbavset et Skridt tilbage og trak hastigt sin Haand til Siden.

„Kom her med Konvolutten! Den var bestemt for mig og ikke for Dig!"

„Hvorledes skal jeg kunne vide det?" svarede Nick kort.

„Gør nu ingen Ophævelser, det slipper Du galt fra, Kammerat! Giv mig øjeblikkelig Konvolutten!"

Med disse Ord stak Manden sin ene Haand i Lommen og Nick saa straks, at han trak en stor Kniv frem.

Men i en Fart stak Nick den betydningsfulde Konvolut i sin Brystlomme og begyndte selv at gaa angrebsvis til Værks, i samme Øjeblik som hans Modstander med Kniven i sin højre Haand vilde styrte sig over ham.

Med den ene Arm afbødede han Slaget, med den anden greb han Manden i Struben og fik snart at mærke, at han her stod overfor en Modstander med usædvanlige Legemskræfter.

Kæmpende med hinanden bevægede de sig nogle Skridt til Siden hen til en Plet, der blev stærkt belyst fra den nærmeste Lygte.

„Død og Helvede, det er Nick Carter!" udbrød Manden og tabte sin Kniv af Forfærdelse over denne frygtelige Opdagelse.

Uvilkaarligt havde Opdageren givet Slip paa sin Modstander, idet han veg tilbage, og Manden lod ikke denne Fordel gaa ubenyttet hen; han vendte sig om og med Lynets Fart søgte han at unddrage sig den hævnende Retfærdighed.

Selvfølgelig forfulgte Opdageren ham uden Tøven, og han vilde sikkert have indhentet Flygtningen og krævet ham til Regnskab, havde ikke nogle Fyre, der kom ud fra en Beværtning i Nærheden, spændt Ben for ham, saa at han snublede og faldt.

At springe op igen, gribe to af Mændene i Kraven og støde deres Hoveder kraftigt imod hinanden, var naturligvis blot et Øjebliks Sag for Nick Carter. Den tredje Gavtyv havde allerede grebet til Harens Gevær.

De to Slyngler blev meget spagfærdige, da de mærkede deres Modstanders overlegne Kræfter, og bad ynkeligt om godt Vejr, idet de forklarede, at de blot for Spøg havde spillet ham dette Puds.

Den store Opdager nærede ogsaa den Anskuelse, at de to Fyre talte Sandhed og aldeles ikke kendte eller stod i Forbindelse med hans første Modstander.

Men i alle Tilfælde havde denne forstaaet at udnytte den vundne Fordel og var forsvundet i Nattens Mørke, saa at en videre Forfølgelse uden Tvivl vilde være ganske unyttig.

Chick, der ikke følte sig foranlediget til at ofre sin Nattesøvn for til Stadighed at holde Vagt ved det mørke Hus, havde imidlertid fundet sin Mesters Spor, og da de kom til det næste Gadehjørne, begav de sig i Fællesskab hen til den elektriske Buelampe.

Der tog Nick den store Konvolut frem, som han havde modtaget under saa besynderlige Omstændigheder, aabnede den og fandt i den en sammenfoldet, endnu ikke emitteret Aktie paa tusind Dollars fra Midland Electric Railway Co. i New York.

Den var endnu ikke undertegnet, bar intet Nummer og de til Emissionen nødvendige Stempelmærker manglede ligeledes. Fremdeles var alle de til Aktien hørende Kuponer endnu hæftet fast ved den.

„Det kan man med et mildt Udtryk kalde højst besynderligt!" mumlede Nick og fortalte sin ikke mindre forundrede Fætter, paa hvilken Maade han var kommet i Besiddelse af Konvolutten. „Den Mand, der gav mig Brevet og derefter skyndsomst gjorde sig usynlig, er mig ganske ubekendt — en høj, slank Skikkelse med sort Fuldskæg og sikkert endnu i Begyndelsen af Tyverne."

„Og den anden, der vilde tage Konvolutten fra Dig igen?"

„Han var meget ældre, næsten seks Fod høj, bredskuldret og, hvis jeg ikke tager meget fejl, havde han Paryk og et falsk Skæg paa.

Han var ikke længe om at trække Kniven, og da vi kom hen til Lygten, og han genkendte mig, syntes han at blive greben af en pludselig Skræk. Efter al Sandsynlighed er han altsaa en Forbryder, der kender mig af Erfaring."

„Er denne Mand en Forbryder, saa er hans Kammerat næppe et Haar bedre!"

„Det nærer jeg heller ikke ringeste Tvivl om, Chick."

„Hvorfra kom den Mand, der gav Dig Konvolutten?"

„Ja, vidste jeg blot det, saa havde vi dog et Udgangspunkt i denne mærkværdige Sag. Men Manden dukkede frem af Mørket og stod pludselig for mig, uden at jeg i Forvejen havde lagt Mærke til hans Komme."

„Du kan altsaa ikke med Bestemthed sige, om han kom ud af det Hus, som Du lige havde iagttaget?"

„Nej, jeg kan ikke sige, om han kom ud af Huset eller ej. Havde den anden ikke styrtet sig over mig, vilde jeg have forfulgt ham."

„Hvad mener Du, vi kan udrette i Aften for at faa Klarhed i dette sælsomme Tilfælde?"

„Vi kan gaa hjem og sove ud!" erklærede Nick Carter leende. „Direktøren for Midland Railway Co. er en af mine personlige Bekendte, og i Morgen tidlig har jeg i Sinde at aflægge ham et Besøg og forelægge ham dette Aktiebrev, der aabenbart endnu kun er i sin Vorden."

En stor Overraskelse.

Saasnart Kontortiden var begyndt, indfandt Nick og Chick sig næste Morgen paa Midland Electric Railway Companys Kontor og blev efter deres Anmodning straks ført til Direktørens Privatkontor, hvor de blev modtaget med den største Hjærtelighed.

„God Morgen, Mr. Carter. De er sandelig tidligt paa Færde," sagde Mr. Nimmo, Direktøren. „Vær saa god at tage Plads, og fortæl mig saa, hvad De ønsker."

„Jeg vilde gærne bede Dem forklare mig, hvad denne Tingest egentlig har at betyde?" sagde Nick og overrakte Direktøren Konvolutten med Aktiebrevet.

Næppe havde Nimmo kastet et Blik paa dette, før han hastigt vendte sig om mod Opdageren og med alle Tegn paa den største Overraskelse raabte:

„Hvor i al Verden har De faaet fat paa denne Aktie?"

„Overrasker det Dem at se mig i Besiddelse af den?" gav Nick spørgende til Svar.

„Om det overrasker mig!" udbrød Direktøren ophidset. „Jeg staar overfor en uforklarlig Gaade — for at bruge et mildt Udtryk. Med Undtagelse af mig og Selskabets Overkasserer skal og bør ingen vide, at vi forbereder en ny Aktieemission.

Det Trykkeri, som vi har overdraget at trykke de nye Aktiebreve, har forpligtet sig til den strængeste Hemmeligholdelse. Da Trykningen var fuldendt, blev samtlige Aktier pakket ind i et Bundt, forseglet og nedlagt i vor Kassehvælving.

Før jeg saa denne Aktie med mine egne Øjne, vilde jeg have svoret paa, at ikke en eneste befandt sig paa andre Hænder!"

De to Opdagere vekslede et overrasket Blik med hinanden og Nick sagde:

„Før jeg giver Dem de fornødne Oplysninger, Mr. Nimmo, vilde det være mig kært, om De vilde besvare mig nogle andre Spørgsmaal. Efter Deres Udtalelser at dømme er Aktieemissionen endnu ikke autoriseret. Er det ikke ret usædvanligt, at De uden forud indhentet Tilladelse allerede har ladet Aktier og Kuponer trykke?"

„Det indrømmer jeg," svarede Nimmo uden Tøven. „Under Tavshedsløfte vil jeg gærne meddele Dem Grundene til vor Handlemaade.

Vort Selskab har anvendt store Summer paa Udvidelser og Forbedringer — selvfølgelig med laante Penge, der nu danner en løbende Gældspost.

For at frigøre os for disse tyngende Forpligtelser, besluttede vi at udvide vor Grundkapital, og denne nye Emission skal først tilbagebetales om tyve Aar. Den frembyder en fordelagtig Kapitalanbringelse for Publikum, thi vort Selskab gør glimrende Forretninger, og vi ser os i Stand til at give vore Aktionærer den størst mulige Sikkerhed.

Med samtlige Underdirektører og Hovedaktionærerne, der tilsammen repræsenterer to Tredjedele af vor Aktiekapital, har jeg konfereret om denne Udvidelse, men der er hidtil ikke foretaget noget officielt Skridt.

Som De ved, kan vi kun skride til en ny Aktieemission med Tilladelse fra denne Stats Jærnbanekommission. Men Statsmyndighedernes Forhandlinger er offentlige, og fra det Øjeblik, da vi ansøger om denne Tilladelse, der naturligvis uden Vægring gives os, erfarer hele Verden vort Forehavende.

Saa ligger den Fare nær, at Baissisterne paa Børsen vil forsøge at trykke vore Aktier ned i Kurs og derved tvinge os til at bringe vore nye Aktier paa Markedet til en betydelig lavere Pris, end vi har til Hensigt.

Derfor besluttede vi at forberede alt, for at være i Stand til at indføre vore nye Aktier paa Børsen

samme Dag, som vi erholder den nødvendige Tilladelse.

Saa er det os, der bestemmer Priserne, og Baissisterne staar med lange Ansigter. Et Bankfirma har allerede afsluttet Kontrakt med os paa disse Betingelser og er beredt til at overtage hele Emissionen til en Kurs, som vi i Forening har fastsat.

De kan uden Tvivl tænke Dem, at vi har ordnet alle Forberedelser og Forhandlinger saa hemmeligt som muligt. Med Undtagelse af Overkassereren har har jeg ikke betroet mig til nogen.

Intet Menneske aner, at Aktierne allerede er trykt og blot mangler Underskrift, Nummerering og Stempelmærker for at kunne indføres paa Markedet.

Og nu kommer De i Dag til mig og bringer mig en af disse Aktier, hvis Eksistens er den strængeste Hemmelighed. Døm selv om min grænseløse Forbavselse."

Men Direktørens Forbavselse voksede endnu mere, da den berømte Opdager med faa Ord meddelte ham den foregaaende Aftens Oplevelser.

„Det er ikke blot gaadefuldt, men i allerhøjeste Grad foruroligende," erklærede Nimmo. „Jeg ved sandelig ikke, hvad jeg skal sige til det."

„Efter al Sandsynlighed er vi her ved et rent Tilfælde kommet paa Spor efter en planlagt Aktieforfalskning," svarede Nick Carter paa sin rolige Maade.

„Ja, men Du godeste Gud, det vilde jo være frygteligt," udbrød Nimmo forfærdet.

Han stod et Par Sekunder med Haanden over Panden og vedblev saa:

„Hvis slige falske Aktier virkelig skal kastes ind paa Markedet, saa kan det kun ske paa det Tidspunkt, da Connon, Hoyt & Co. har i Sinde at indføre de nye Aktier paa Børsen."

„Kan dette Tilfælde overhovedet tænkes?"

„Ja, hvorfor ikke? I Særdeleshed naar vi ikke har nogen Anelse om de falske Aktiers Tilstedeværelse. De indføres nemlig ikke alene paa New Yorker Børsen, men samtidig paa alle de vigtigste Børser Verden over. Og slige Forfalskninger kan derfor for længe siden være gaaet fra Haand til Haand, før man i det hele taget opdager deres Eksistens.

Det er dog altfor galt," tilføjede han i stigende Ophidselse. „Jeg maa selvfølgelig ufortøvet sætte vor Bankforbindelse i Kundskab om dette Tilfælde, og jeg nærer alvorlig Frygt for, at Connon, Hoyt & Co. efter denne Meddelelse rent ud vil afslaa at overtage Emissionen."

„Gaar De nu ikke lidt for vidt i Deres Ængstelse?" indskød Nick Carter. „Nærer De for det første ingen som helst Tvivl om, at denne Aktie er en af de ægte?"

Direktøren tog det værdifulde Papir, traadte hen til Vinduet med det og betragtede det i lang Tid stiltiende gennem et Forstørrelsesglas for at undersøge de forskellige Kendetegn.

„Nej, det er ganske utvivlsomt en Originalaktie. Men Mr. Shaul, vor Overkasserer, har betydelig mere Erfaring paa dette Omraade end jeg."

Han ringede og gav den indtrædende Kontorist Ordre til at hente Overkassereren.

Denne, en ældre, graahaaret Mand, modtog den interessante Aktie med største Forbavselse og betragtede derefter hovedrystende de to Opdagere, som om han ikke ganske kunde forklare sig deres Nærværelse.

„Har De set den Slags Aktier før, Mr. Shaul?" spurgte Nimmo.

Atter betragtede Kassereren med et hurtigt Sideblik de fremmede Herrer, før han forsigtigt svarede ja.

„De er overrasket, Mr. Shaul," vedblev Nimmo, „over at De finder to fremmede Herrer hos mig, naar der skal tales om en Sag, jeg hidtil har hemmeligholdt saa strængt?"

„Ja, ærlig talt, jeg kan ikke rigtig forklare mig, at De saa pludseligt har skiftet Standpunkt."

„De skal erfare hele Sammenhængen; men betragt nu først denne Aktie ganske nøjagtigt."

Overkassereren tog atter Papiret i Haanden og betragtede det ligeledes længe gennem Forstørrelsesglasset. Da han endelig lagde det tilbage paa Direktørens Pult, sagde han:

„Denne Aktie er i Orden. Tryk, Gravering og Papir er fuldstændig ægte."

„Saa nærer De altsaa ingen Tvivl om, at det er en Aktie af vor forberedte Emission, som De personlig har modtaget fra Trykkeriet, og som i Deres Nærværelse er pakket i Bundter paa hundrede, forseglet i Trækasser og taget i Forvaring af Dem?" spurgte Direktøren fremdeles.

„Jeg nærer ikke den ringeste Tvivl om det. Men hvad skal alt dette betyde?"

Da Direktøren i faa Ord havde givet ham de fornødne Oplysninger, blev Kassereren om muligt endnu mere forfærdet end sin Foresatte.

„Det er jo aldeles frygteligt. Disse Blanketter befinder sig vel i store Mængder i Uvedkommendes Hænder," udbrød han med svigtende Stemme.

„Det tror jeg ikke," indskød Chick. „Den Slags Aktier hænger ikke paa Træerne."

„Han har Ret," istemmede Nick. „Det forekommer mig mere tvivlsomt, om der eksisterer et eneste Eksemplar udover dem, som De opbevarer i Deres Pengeskab."

„Jeg forstaar virkelig ikke, hvad De mener," erklærede Nimmo.

„Ja, det er selvfølgelig blot Formodninger, men jeg har dog temmelig stor Erfaring med Hensyn til den Maade, hvorpaa Falskmøntnerne og Aktieforfalskere plejer at gaa til Værks.

Vi kan uden videre forudsætte, at det af Dem benyttede Trykkeri har udført sit Arbejde saa ærligt og redeligt, som De har forlangt det. Efter min Mening foreligger der et Forsøg paa at eftergøre Aktieudstedelsen, efterligne deres Underskrifter og kaste disse forfalskede Aktier ud paa Børsmarkedet i andre Byer.

For med Held at kunne efterligne slige Aktier maa Falsknerne naturligvis skaffe sig en Original. At faa fat paa den er den første store Vanskelighed, der møder dem. Disse Herrer er imidlertid sjældent i Forlegenhed for Udveje til at gennemføre deres Planer, og for det meste lykkes det dem paa en ligefrem genial Maade.

Sandsynligvis har Falsknerne ogsaa i dette Tilfælde handlet efter det sædvanlige Program, og det er lykkedes dem at komme i Besiddelse af en Aktie, medens det vilde have beredt dem uoverstigelige Vanskeligheder at faa fat paa flere."

„Nu forstaar jeg Dem fuldkomment," faldt Nimmo ind. „De gaar ud fra den Antagelse, at ubekendte Forbrydere har forstaaet at skaffe sig denne Aktie her, for at bruge den til Mønster ved Udfærdigelsen af de falske Aktiebreve."

„Ja, det er baade min Hjælpers og min Mening," svarede Nick.

„Ja, saa har vi kun en eneste Udvej," vedblev Direktøren i en afgørende Tone. „Vi maa udsætte Emissionen af de nye Aktier, ødelægge Oplaget og Pladen, foranstalte et ganske nyt Udkast til Aktiebrevene og saa lade det hele gøre om. Men ved denne Lejlighed maa vi naturligvis gaa frem med endnu større Forsigtighed end tidligere."

„Jeg er nu af den Anskuelse, at der aldeles ingen Fare er paa Færde," sagde Nick og rystede paa Hovedet. „Den Mand, som vilde rive Konvolutten fra mig, kendte mig personlig, og jeg tror næppe, at de Fyre vover at forfølge deres forbryderiske Planer, naar de nu en Gang ved, at jeg har faaet Kendskab til Sagen."

„Jeg tør med største Sikkerhed paastaa, at de kun med uhyre Vanskelighed er kommet i Besiddelse af denne ene Aktie," erklærede Chick, „og at faa Fingre i en til turde blive dem ganske umuligt."

„For Resten maa jo ogsaa Trykkeriet kunne angive Dem ganske nøje, hvormange Ark Aktier der i det hele er trykt," tog Nick Carter atter til Orde. „Ligeledes kan De jo eftertælle Aktierne i de forseglede Bundter og konstatere, om der mangler en af dem. Hvis det er Tilfældet, og der kun mangler en Aktie af hele Oplaget — nemlig den, der ligger her paa Skrivebordet, — saa kan De uden Betænkning skride til Udstedelsen af de nye Aktier.

Kun i det Tilfælde, at det bestemte Antal findes i de forseglede Bundter, ser Sagen værre ud for dem. Thi saa er der trykt mindst et Eksemplar mere, end der er afleveret til Dem, og det tyder paa, at Trykkeriet ikke paa alle Punkter har taget de fornødne Sikkerhedsregler, hvad der under de forhaandenværende Omstændigheder turde blive meget skæbnesvangert.

Og endnu et!" tilføjede han advarende. „Forsøm ikke noget Øjeblik, før De konstaterer Sagens virkelige Sammenhæng. Thi skulde der findes en eller flere upa[illegible] Personer paa Trykkeriet, saa vil disse først og fremmest bestræbe sig for at fjærne ethvert Spor af deres Gærning, efter at de siden i Gaar Aftes maa have Formodning om, at jeg beskæftiger mig med Sagen. Skrid derfor ufortøvet til Undersøgelsen!"

„Det vil jeg, idet jeg beder Dem om at tage denne vanskelige Sag under Overvejelse," svarede Nimmo med megen Iver.

„Jeg er beredt til det, — men kun paa den Betingelse, at jeg faar Lov at føre Undersøgelsen til Ende, uanset hvem de virkelig Skyldige er," erklærede Nick Carter med hævet Stemme efter en kort Betænkning.

„Ja, selvfølgelig. De skyldige skal lide deres Straf," bekræftede Direktøren. „Jeg selv vil ufortøvet ledsage Dem til Trykkeriets Kontor."

Nick Carter stak Aktiebrevet til sig og forlod Kontoret i Selskab med sin Hjælper og Direktøren.

Hvem er den Skyldige?

Direktøren for Trykkeriet — et af de betydeligste i hele Landet — blev i høj Grad foruroliget ved den Meddelelse, Mr. Nimmo bragte ham.

„Hvis en Aktie er taget fra, saa kan det kun være sket paa en uretmæssig og utilbørlig Maade, med mindre Mr. Shaul, der paa Jærnbaneselskabets Vegne besørgede Modtagelsen, har taget et af Aktiebrevene med sig som Prøve."

„Nej, det Tilfælde er ikke indtruffet," forsikrede Nimmo. „Shaul har allerede sagt mig, at han ikke har taget nogen Aktie med sig."

„Ja, dermed er den Tanke jo udelukket," svarede Trykkeriets Direktør, „jeg forudsatte det jo ogsaa blot som en Mulighed. Men i alle Tilfælde maa vi uforløvet foretage en Undersøgelse."

„Først maa jeg bede Dem være saa venlig at forklare os, hvilke Forholdsregler De benytter Dem af her i Trykkeriet for at forhindre, at uvedkommende fremstiller og tilegner sig Aftryk af Aktier og lignende Værdipapirer," tog Nick Carter nu til Orde, efter at han hidtil havde forholdt sig ganske tavs.

„Det skal være mig en Fornøjelse," svarede Mr. Courtaine, Trykkeriets første Direktør.

„For det første har ingen anden end Gravøren selv Adgang til det Rum, hvori de Plader forarbejdes, der skal anvendes til Fremstillingen af Værdipapirer.

Saa snart en Plade er færdig graveret, bliver den afleveret til en af vore mest betroede Mænd, der tager den i Forvaring, indtil den skal prøves. Paa denne Maade er Pladen under Laas og Lukke indtil det Øjeblik da den skal benyttes i selve Trykkeriet.

Kan der hos os overhovedet være Tale om Muligheden af et Bedrageri, saa kan det kun finde Sted i Trykkeriet.

For at forhindre dette opbevarer vi det til Fremstilling af Aktier og Værdipapirer nødvendige Papir i dertil bestemte Rum under ekstra Aflaasning. Dette Kontor sorterer ogsaa under en af vore mangeaarige, paalidelige Folk. Han faar en skriftlig Ordre til at udlevere saa og saa mange Ark Papir af en bestemt Sort. Han tæller selv disse Ark meget omhyggeligt et for et.

Faktoren tæller dem endnu en Gang og maa afgive skriftlig Kvittering for Modtagelsen med nøjagtig Angivelse af det Antal Ark, han har taget i Brug.

Det er imidlertid saa godt som altid Tilfældet, at de første Eksemplarer er ufuldkomne, naar de kommer fra Trykkepressen. Alt efter Pladens Finhed kan der være Tale om fra tre til ti Eksemplarer; det er Gennemsnitsantallet.

Med disse ubrugelige Eksemplarer gaar Faktoren til Papirforvalteren, afleverer dem mod Kvittering og faar, ligeledes mod en skriftlig Erklæring, det samme Antal ubrugte Ark, og disse anvendes derefter til Erstatning.

Jeg maa tilføje, at vi hovedsagelig beskæftiger os med Fremstilling af Værdipapirer, og ved hver Trykkepresse er der anbragt et automatisk virkende Tælleapparat, der nøje angiver Antallet af de tagne Aftryk. Efter menneskelig Beregning kan der altsaa ikke fremstilles et eneste Eksemplar mere end dem, Faktoren efter fuldført Trykning afleverer her i vort Kontor mod Kvittering — med Undtagelse af de ombyttede mangelfulde Aftryk, hvis Antal jo imidlertid fastslaas ved dobbelt Kvittering. Men desuden afleverer Papirforvalteren umiddelbart før Kontortidens Afslutning disse Aftryk mod Kvittering til en af Direktørerne, og de brændes derefter i hans Nærværelse.

Hvad angaar Aktieoplaget for Midland Electric Railway-Compagni, saa lød Ordren paa, at Aktierne i Bundter paa hundrede Stykker skulde indpakkes i stærke Trækasser, der atter skulde sømmes til og forsegles. Dette blev under Overopsyn af en af vore Direktører og Overkasserer Shaul udført af en af vore Kontorister og en Arbejder.

Kontoristen aftalte hundrede Ark, derefter blev de talt paany af Mr. Shaul, talt endnu en Gang af vedkommende Direktør og umiddelbart derefter nedlagt i Trækasser, der blev sømmet til af Arbejderen og forseglet af Kontoristen. I det hele anvendtes der fem Trækasser. Mr. Shaul tog derefter de fem Trækasser med deres nøje eftertalte Indhold i sin Varetægt, og med dette Øjeblik ophører vort Ansvar."

„Tak, lad os derefter gaa over til at fastslaa de nærmere Enkeltheder," foreslog Nick Carter.

Papirforvalteren blev tilkaldt og forklarede, at han havde afleveret femhundrede friske Ark til Faktoren, og Tallene i hans Bøger stemte ogsaa nøje med Regnskabet i Faktorens Modtagelsesbog. Ligeledes havde en af Direktørerne med sin Underskrift bekræftet, at ni mislykkede Ark var brændt i hans Nærværelse.

Faktoren erklærede, at de fire første Ark var faldet uheldigt ud, og at der senere under Trykningen var udtaget endnu fem Ark af den Funktionær, der betjente Maskinen, saa at der alt i alt var fremstillet et Oplag paa 509 Eksemplarer, hvoraf han havde afleveret de ni mangelfulde til Tilintetgørelse.

Endvidere forefandtes der en Protokol, der var undertegnet af en af Direktørerne, Kontoristen og Overkasserer Shaul, og i hvilken de alle tre overensstemmende erklærede, at der i hver af de fem Trækasser var nedlagt et Hundrede forud nøjagtigt aftalte Aktiebreve, og at Kasserne derefter tilsømmedes, forsegledes og toges i Forvaring af Overkassereren.

Saa vidt man herefter kunde skønne, kunde der ikke paahvile Trykkeriet den ringeste Bebrejdelse, thi ingen af de sædvanlige Forsigtighedsregler var forsømt.

Kontoristen, en ung Mand med et vindende Ydre, der stirrede ud i Verden med et energisk og selvbevidst Blik, blev forestillet for Opdageren som James Berger. Han underkastede sig villigt et indgaaende Forhør og svarede fyndigt og uden Forbehold paa alle de Spørgsmaal, der stilledes ham.

„Sig mig en Gang, Mr. Courtaine," sagde Nick til den øverste Direktør, „i Tilfælde af, at en fornyet Eftertælling af de fem Trækasser udviser, at der i den ene af dem kun befinder sig nioghalvfems Aktier i Stedet for de bestilte hundrede, hvem tilkommer saa Skylden for en saadan Hændelse?"

„Ja Fejlen maa jo ganske vist være begaaet her i Udleveringsrummet," erklærede Courtaine. „Men det er hævet over enhver Tvivl, at man har bragt 500 Aktier tillige med Kuponerne ind i dette Værelse — hverken mere eller mindre."

I modsat Tilfælde maatte der være en forbryderisk Sammenslutning mellem Faktoren, hans Hjælper og vor Kontorist Berger her, tillige med den af vore Direktører, der var til Stede ved Afleveringen.

Ligeledes maa jeg fastholde, at der her i Værelset, hvor forskellige Personer har foretaget Optællingen tre Gange efter hinanden, ikke kan være sket nogen Fejltagelse. Saa maatte man atter formode en hemmelig Forstaaelse mellem Kontorist Berger, vor ene Direktør og Overkasserer Shaul, Jærnbaneselskabets Repræsentant."

„Selv om der blot mangler en eneste Aktie," erklærede Berger nu, „saa kan den utvivlsomt kun være forsvundet her i Afleveringsrummet."

„Dermed fremsætter De altsaa som Deres Mening," indskød Nick Carter eftertænksomt, „at naar der er forsvundet en af de femhundrede Aktier, saa kan det kun være sket med Forsæt under Nedpakningen?"

„Ja netop," svarede Berger ivrigt. „Der er afleveret femhundrede Ark her i Værelset, de er talt af Faktoren, hans Hjælper og Direktør Spalding og er senere igen talt af mig, Overkasserer Shaul og en anden af vore Direktører.

Som Følge deraf kan et Eksemplar kun være forsvundet, medens vi delte hele Oplaget i fem Dele, den hver indeholdt hundrede Ark, aftalte dem og pakkede dem ned i Trækasserne.

I dette Tilfælde hviler hele Ansvaret paa mig, en af vore Direktører og Mr. Shaul. Ingen af os kan unddrage sig dette Ansvar, og jeg vilde sætte Pris paa at faa at vide, om der mangler et Eksemplar i nogen af Trækasserne."

„Det er endnu ikke konstateret," svarede Opdageren. „Men sig mig nu en Gang, Mr. Berger, i Fald det viser sig, at alle fem Trækasser indeholder hundrede Eksemplarer hver, og der alligevel findes endnu et Eksemplar af Aktierne, hvis Eksistens ingen af de nævnte Personer kender noget til, hvad saa?"

„Saa maa jeg blive Dem Svaret skyldig, thi det forekommer mig helt og holdent umuligt!"

„Naa! Det fremgaar af Deres Svar, at i det foreliggende Tilfælde mindst fire højtstillede Funktionærer i Deres Firma og Overkassereren i Jærnbaneselskabet ser sig tvungne til at give en Erklæring om, hvorledes det er muligt, at der kun befinder sig 499 Aktier i de fem Trækasser i Stedet for 500, — forudsat, at dette overhovedet er Tilfældet."

„Ja, det er sikkert, den Erklæring kan ingen af os undslaa sig for," erklærede Kontoristen leende.

„Ja, Mr. Carter, De er vel nu kommet til det Resultat, at der ikke paahviler os nogen Skyld i det forefaldne," sagde Direktør Courtaine lettet.

Chick, der stadig havde holdt sig i Baggrunden og opmærksomt havde iagttaget Kontoristen, Berger, lagde Mærke til, at denne svagt fo'r sammen, da Nicks Navn blev nævnet, og derefter med fordoblet Interesse betragtede den berømte Opdager, i hvis Hænder denne Undersøgelse var lagt.

Men dette forekom Chick ganske naturligt, thi Nicks Ry var saa vidt og bredt bekendt, at hans blotte Personlighed var vel egnet til at vække endogsaa ligegyldige Personers vedholdende Opmærksomhed, endsige da en Mands, der pludselig saa sig indviklet i en uforklarlig Hemmelighed.

„Nej, Mr. Courtaine. Det kan jeg paa ingen Maade have nogen afgørende Mening om, thi det er mig endnu slet ikke klart, hvor Skylden egentlig ligger," svarede den berømte Opdager hurtigt. „Hvad vi hidtil har fastslaaet, er blot det, at Deres System efter menneskelig Beregning arbejder udmærket og paalideligt. Skulde det vise sig, at der mangler et Eksemplar i en af Trækasserne, saa bliver det som før Deres Firmas Sag at forklare dette. Det har Deres Kontorist, Mr. Berger, jo ogsaa nylig fremstillet meget klart."

„Lad os nu ufortøvet begive os til vor Sikkerhedshvælving og endnu en Gang faa optalt de Aktier, der opbevares i de fem forseglede Trækasser," indskød Nimmo, inden Courtaine kunde faa Tid til at svare.

„Det er ganske min Mening," svarede Trykkeriets Direktør. „Jeg vil selv ledsage Dem, og Kontorist Berger vil gøre ligesaa."

Allerede et Kvarter senere befandt Herrerne sig i den Box, som Jærnbaneselskabet havde lejet hos en af de store Banker, og der nede i Hvælvingen laa de fem Trækasser paa Bordet foran dem.

Paa Direktør Nimmos og Mr. Courtaines Opfordring brød Nick Carter Seglene, og Chick aabnede Kasserne med Hammer og Mejsel.

Tre Kasser blev talt efter, og i hver af dem fandt man hundrede Aktier.

Ved Eftertællingen af den fjerde Kasse viste det sig, at den kun indeholdt nioghalvfems Aktier.

Den mest overraskede var Mr. Berger.

„Ærlig talt, jeg havde snarere ventet, at Fejlen maatte søges i hvilkensomhelst af de andre Kasser end just i denne, eftersom den var den første, der blev pakket, lukket og forseglet. Jeg talte først Aktierne, derefter Direktør Lemuel af vort Firma og endelig Mr. Shaul. Det var ogsaa Mr. Shaul, der tog Aktierne fra Bordet og lagde dem ned i Kassen. Mr. Lemuel derimod slog Laaget fast paa Kassen og lod Arbejderen sømme den til, medens jeg stod ved Siden af med Lys og Lak for at række Direktøren det, naar han skulde bruge det."

„Hvoraf kan De saa bestemt vide, at denne Kasse først blev pakket?" spurgte Nick hurtigt.

Berger vendte Kassen om og pegede paa et med blaat Blyant skrevet Ettal, idet han tilføjede, at et lignende Mærke vilde findes paa de andre Kasser, da han havde betegnet dem med Nummer fra et til fem efter den Rækkefølge, hvori de var pakket og forseglet.

Den tilbageværende Kasse, der i Følge Blyantsmærket var pakket som Nummer tre, blev undersøgt og dens Indhold viste sig at være ganske i Orden.

Derefter blev de fem Kasser atter pakket, slaaet til og forseglet.

Da dette havde fundet Sted, stod hele Forsamlingen i længere Tid hensunken i tavse Overvejelser, indtil Nick Carter endelig sagde:

„Naa ja, en Kendsgærning er det jo, at der kun findes 499 Eksemplarer i Kasserne her, de udgør tillige med det ene, jeg bragte i Morges, de femhundrede Aktier, og dermed er Oplaget komplet."

„Men alligevel er den Gaade, hvorledes det ene Ark kunde forsvinde, dog stadig uopklaret," tilføjede Courtaine ivrigt.

„Ja, den kræver unægtelig en videre Opklaring," indrømmede Nick.

Paa Tilbagevejen til Jærnbanedirektørens Privatkontor, trak denne Opdageren til Side og spurgte ham, om han efter de foretagne Undersøgelser stadig holdt det for raadeligt at skride til Udstedelsen af de nye Aktier.

„Det kan De efter min Mening roligt gøre," svarede Nick. „Jeg tror ikke, at Falskneren vover et nyt Forsøg, saa meget mere som De ved, at deres forbryderiske Forehavende er opdaget, allerede inden de kunde give sig i Lag med at udføre det.

Forøvrigt har de Fyre jo ikke noget Eksemplar af Aktierne, thi vi maa anse det for hævet over enhver Tvivl, at det er konstateret, at der ikke eksisterer mere end de fuldtallige femhundrede Aktier. Dermed er ogsaa mit Hverv endt, thi at fastslaa mulige Uregelmæssigheder indenfor Trykkeriet hører ikke med ind under mit Omraade i denne Sag."

N. C. 24. D.

„Undskyld, Mr. Carter, men her er jeg af en anden Mening," erklærede Courtaine, der havde hørt de sidste Ord. „Et saadant Tilfælde er — rent bortset fra de øvrige Følger — meget skæbnesvangert for vort Firmas Anseelse, og jeg vilde netop anmode Dem om at forsætte Deres Undersøgelse med al mulig Energi selvfølgelig fra dette Øjeblik i vort Firmas Interesse og for vor Regning."

„Det er jeg med Glæde beredt til," erklærede Opdageren, idet han grundende betragtede Direktøren og Mr. Courtaine, der nu befandt sig alene med ham i Privatkontoret. „Men jeg stiller den uafviselige Betingelse, at min Virksomhed bliver den strengeste Hemmelighed mellem os. Ingen, ikke en Gang de øverste Funktionærer i begge de interessede Selskaber, maa have nogen Anelse om, at den fortsatte Undersøgelse hviler i mine Hænder. Skulde det alligevel ske, vil jeg øjeblikkelig indstille Arbejdet."

Med disse Ord tog han Afsked og opsøgte sin Hjælper, der ude paa Gaden havde afventet hans Komme.

Den smalskuldrede Mand.

„Nu arbejder vi for Trykkeriet, Chick, og skal se at finde Ophavsmanden til de Uregelmæssigheder, der har fundet Sted der," forklarede Nick sin Fætter under Vejs. „Hvad mener Du om denne Mr. Berger?"

„Tja, han er en meget fiks ung Mand."

„Skal det sige, at Du mistænker ham?"

„Bevares nej, kæreste Nick. Saa maatte jeg jo ogsaa mistænke baade Dig og mig selv. Haanden paa Hjærtet — er vi ikke ogsaa et Par Pokkers fikse Fyre?" svarede Chick leende. „„Hvad Mr. Berger angaar, saa er jeg endnu ikke helt paa det rene med mig selv om ham. Men han synes mig at være adskilligt mere dreven end sine Foresatte."

„Har han noget at gøre med denne Akties Forsvinden, saa er han i hvert Fald en meget koldblodig Herre, der fortræffeligt forstaar at beherske sig," brummede Opdageren.

„Derfor siger jeg jo ogsaa, at han er dreven," svarede Chick tørt.

„Jamen saa bekend dog Kulør, Menneske. Du har ham jo mistænkt?"

„Nej, Nick. Saa vidt er jeg ikke kommet endnu. For Øjeblikket vil jeg kun sige, at enten har han selv sørget for, at den Aktie forsvandt, eller ogsaa har han en meget stærk Mistanke mod en anden i Sagen indviklet Person.

Mellem os sagt anser jeg det sidste for det mest sandsynlige, og jeg tror næsten, at denne Direktør Lemuel, der i Morges aldeles ikke viste sig paa Skansen, ved mere, end han holder af at fortælle."

„Ser Du, min eVn," lo Nick Carter, „der har vi atter din fine Næse. Mig forekommer denne Mr. Lemmuel heller ikke rigtig heldig, skønt jeg endnu ikke har haft den Fornøjelse at gøre hans Bekendtskab. — Ja, vi maa selvfølgelig lade alle Funktionærerne nyde godt af vor elskværdige Opmærksomhed; men frem for alt maa vi have den unge Mr. Berger i Kikkerten."

De to Opdagere havde imidlertid trukket sig tilbage til en Port, hvorfra de uhindret kunde holde Øje med Sikkerhedsbankens Bygning og Aktieselskabets Kontor, der laa lige i Nærheden.

Det varede ikke længe, før de saa Nimmo træde ud af denne sidste Bygning og gaa ned ad Broadway i Retning mod Wallstreet.

Kort Tid efter viste Direktør Courtaine sig med Kontorist Berger. De syntes fordybede i en ivrig Samtale og blev en kort Tid staaende paa Fortovet.

Direktøren lod til at være den alvorligste og den mest interesserede af de to. Berger sagde kun lidt, men hørte med ærbødig Holdning paa sin Foresatte.

Lidt efter fjærnede Courtaine sig med en flygtig Hilsen og skyndte sig ligeledes ned ad Broadway, medens Berger kom gaaende i modsat Retning forbi den Port, hvor Nick og Chick holdt sig skjult.

Begge fulgte efter den unge Mand, men kunde blot iagttage, at han tilsyneladende ad den korteste Vej begav sig tilbage til Trykkeriets Forretningsbygning.

Et kort Stykke derfra standsede han imidlertid, saa paa sit Ur, og opsøgte, idet han formodentlig var kommet paa andre Tanker, en af de i dette Kvarter saa talrige „Lunchroom."

„Det lader til, at han har i Sinde at faa noget at styrke sig paa, inden han gaar tilbage til Kontoret," sagde Chick, der gik ned ad Gaden ved Siden af sin Fætter.

„Det kan gærne være, Du har Ret," svarede Nick, „men lad os alligevel følge efter ham."

Den Restaurant, Berger havde begivet sig ind i, var indrettet omtrent som Automatkafeerne, hvor man selv henter sine Spise- og Drikkevarer og som oftest staar op, medens man indtager sit Maaltid.

De to Opdagere traadte hen til Skænken og forsynede sig med en tarvelig Frokost, som de spiste staaende i en Krog af Lokalet.

De havde sørget for at indrette det saaledes, at Berger ikke havde lagt Mærke til Deres Indtræden, og de haabede at han stadig vilde overse deres Nærværelse i det stærkt besøgte Lokale.

Et Minut efter aabnedes Døren atter, og ind traadte en paafaldende høj og spinkel Mand, der højst kunde være seksogtyve Aar gammel. Hans Haar var ganske hørgult, og hans skægløse, lidet udtryksfulde Ansigt oplivedes kun svagt af et Par vandblaa Øjne. Hvad der gav den usædvanlig lange Skikkelse et ejendommeligt Udseende, var de ualmindelige smalle og skraa Skuldre. Han var et af disse Mennesker, der minder mest om Ukrudt, som skyder i Vejret med rivende Hastighed.

Ogsaa han begav sig hen til Skranken, valgte en billig Frokostret og stillede sig derefter — om tilfældigt eller med Hensigt kunde de to Opdagere ikke afgøre — ved Siden af Berger, med hvem han snart kom i Samtale.

Med største Interesse betragtede Nick den opløbne unge Mand, der vendte Ryggen til ham.

„Chick!" hviskede han til sin Hjælper. „Den smalskuldrede Mand der maa Du følge gennem tykt og tyndt. Du maa se at opsnuse hans Navn og hans Stilling."

Berger havde hilst høfligt og roligt paa den omtalte Person, uden at hans Bekendts Tilsynekomst imidlertid lod til at vække hans Interesse i nogen paafaldende Grad.

„Hvad er der paa Færde med den lange Rad?" hviskede Chick til Svar.

„Det ved jeg ikke selv endnu. Det er derfor, jeg sender Dig paa Spor efter ham," svarede Nick kort.

„Ja, men Du maa dog have en Grund."

„Selvfølgelig. Men det kan vi altid senere tale om. Nu er det det vigtigste for os at slippe ud af inden Berger opdager vor Nærværelse."

Hver for sig forlod de to Opdagere Kafeen, men mødtes straks efter i en Port i Nærheden, hvor de foreløbig opslog deres Stade.

Næppe havde Nick truffet Aftale med sin Fætter om, hvor de senere paa Eftermiddagen skulde træffes, før Berger allerede igen forlod Restauranten.

Straks fulgte Nick efter ham, men indsaa snart, at han ligesaa godt kunde ladet være, thi Berger begav sig blot ad den nærmeste Vej til Trykkeriets Bygning, og kort efter kunde man fra Gaden se ham sidde ved sin Pult bag et af de store Vinduer i Stuetagen.

Snart kom ogsaa den høje Ubekendte til Syne og gik, fulgt af Chick ned ad Broadway.

Efter længe at have strejfet rundt paa kryds og tværs gik han ind i Forhallen til „Equitable" Livsforsikringsselskabets Bygning, aabenbart i Forventning om at træffe en eller anden Bekendt der.

Da han ikke havde Held med sig, forlod han Forhallen gennem Udgangen til Liberty Street og begav sig i samme Hensigt til Handelsbankens Bygning.

Bestandig med uforrettet Sag gik den Forfulgte videre til Nassau-Street, skraaede igennem Anlæget foran Raadhuset og blev en kort Tid staaende paa Hjørnet af Broadway og Park-Place, medens han saa sig omkring til alle Sider.

Tilsidst begav han sig ned ad Brodway til Astor-House, det verdensberømte Hotel. Der gik han en Rundgang gennem Restauranten, der i en Halvkreds strækker sig om Bygningen, og anbragte sig ved sin Tilbagekomst mageligt i en Lænestol i Forhallen, aabenbart besluttet paa at afvente en tredje Persons Komme.

Efter en Tids Forløb traadte en høj, kraftig Mand ind i Forhallen. Hans Ansigt var glødende rødt, han var meget skallet og bar kortklippede graa Bakkenbarter.

Saasnart den smalskuldrede Mand fik Øje paa den Nyankomne, sprang han op fra sin magelige Plads og ilede hen til ham.

Allerede hans første Ord, som udtaltes hurtigt og ganske sagte, lod til i højeste Grad at forurolige Manden med den blomstrende Ansigtsfarve.

Chick fik nærmest det Indtryk, at denne sidste gjorde den unge Mand Bebrejdelser, medens han søgte at forsvare sig og forklare et eller andet.

Men den svære Mand hørte knapt paa ham, han vendte sig hurtigt over mod Trappen og sagde i Forbigaaende i en brutal Tone:

„Naa ja, dermed er den Historie forbi, og en god Forretning er røget ad Helvede til!"

Med disse Ord forlod han atter Vestibulen, og efter at den smalskuldrede Mand en lille Tid havde staaet med sænket Hoved, som om han sundede sig lidt efter Uvejret, fulgte han den andens Eksempel.

Ubemærket fulgte Chick efter ham til Mill-Hotel i Broadstreet, hvor han saa ham veksle Hilsen med en Mand, som Chick ogsaa kendte ganske flygtigt.

Uden at lade sig opholde gik den smalskuldrede Mand ind i en Elevator. Chick derimod traadte hen til sin Bekendt og begyndte at snakke med ham om Vejret og lignende ligegyldige Ting, indtil han endelig som i Forbigaaende bemærkede:

„Det var da en løjerlig Fyr. De før hilste paa. Manden ser jo akkurat ud som et Halmstraa, der har faaet Ben at gaa paa."

„Ja, hans Facon er nærmest som en Flagstang," svarede den anden leende, „og iblandt sine Bekendte gaar han aldrig under andet Navn end „Telegrafpælen"."

„Hvad lever Manden af? Lader han sig vise frem for Penge?" vedblev Chick spøgende.

„Nej, saa vidt er det da ikke kommet endnu," svarede den Fremmede under et nyt Latterudbrud. „Han selv kalder sig for Spøg for en Rendestensmægler.

De ved, disse Smaamæglere, der driver rundt paa Børsen og gærne paatager sig Forretninger for mindre bemidlede Folk.

Men jeg tror for Resten ikke, at han spinder Silke ved den Forretning. I Virkeligheden giver han sig vist mere af med Hestevæddeløb. Jeg maa sige, at han altid giver gode Tips.

Han forstaar bestandig at vædde paa den rigtige Hest, og paa den Maade fører han en ret behagelig Tilværelse.

Her paa Broadway har vi Hundreder af slige „Sportsmænd", der med Liv og Sjæl sværger til Charleys Fane, ikke mindst fordi han altid har Penge paa Lommen og aldrig lader sig tage ved Næsen.

Selvfølgelig beærer han ogsaa Tenderloin med sin Nærværelse, og hans altfor hyppige Optræden i den natlige Verden, hvor man ikke plejer at kede sig, har maaske nok bidraget sit til hans Brystsvaghed."

„En snurrig Fyr er han da! Hvad hedder han for Resten?"

„Charley Havershaw; — jeg vil sige Dem, kære Chick," afbrød den Fremmede sig selv noget forbeholdent, som om han først nu kom i Tanker om sin Bekendts Embede, „jeg holder ikke af at bringe Charley i Fedtefadet! Han er en flink Fyr —"

„Der har vi Skandalen igen," afbrød Chick ham og løftede Øjnene mod Himlen. „Vi Stakler bliver altid mistænkt for at ville snuse os et eller andet til. — Vær De blot ganske rolig, kære Ven!

Jeg har ikke det ringeste at udsætte paa denne uden Tvivl fortræffelige unge Mand. Det var blot hans ejendommelige stoktørre Skikkelse, der faldt mig i Øjnene, og da vi Opdagere jo interesserer os for alt mellem Himmel og Jord, saa spurgte jeg mig for hos Dem, da Tilfældet netop førte Dem paa min Vej!"

Efter en kort, ligegyldig Passiar tog Chick Afsked for skyndsomst at begive sig til det med Nick aftalte Mødested i den Hensigt at aflægge Beretning.

Dog, da han kom derhen, traf han slet ikke Nick, med derimod Patsy, Nicks yngste Hjælper, der ligeledes med Utaalmodighed ventede paa Mesteren.

Medens de i Fællesskab søgte at forkorte Ventetiden, kom den Mand gaaende forbi, som Chick havde set tale med Havershaw i Astorhouse.

Et Blik paa Patsys Ansigt viste Chick, at den „Lille" kendte Manden med den blomstrende Ansigtsfarve.

„Javel, den Mand er Jim Massey," svarede Patsy paa hans Spørgsmaal.

„Og hvad er saa Jim Massey?" spurgte Chick videre.

„Tja, det er lettere at sige, hvad han ikke er," erklærede Patsy leende. „Hvis han ikke er nogen Forbryder, saa fortjener han i alle Tilfælde at være det, hvis man da kan stole paa det gamle Ordsprog: „Sig mig, hvem Du omgaas, og jeg skal sige Dig, hvem Du er."

I den senere Tid giver han sig af med at vædde paa Heste, men det forekommer mig ikke, at Fortuna er ham synderlig forbunden. Sine vigtigste Forretninger afgør han nok med Billedkopister og Papirfabrikanter."

For den, der forstod Patsys blomstrende Sprog, betød disse mystiske Ord det samme som Falskmøntnere, der havde gjort Banknoter og Værdipapirer til deres Speciale.

„Jeg ved med Bestemthed," fortalte Patsy, da hans Kammerat stirrede paa ham med glad Overraskelse, „at Opdagerne fra Centralen allerede to Gange har haft ham ved Vingebenet, men har maattet lade ham løbe igen, fordi de ikke havde Beviser imod ham.

Men de Kødhoveder forstaar naturligvis ikke rigtig, hvordan den Madpose skal skæres; han forstaar i alt Fald stadig at gaa af Vejen for dem paa den flotteste Maade.

Det er nu min Mening, Chick, at denne Massey holder mest af at optræde i det skjulte. Det er ham, der støber Kuglerne, men han skal nok vogte sig for at tage en Haand i med, naar de skal skydes ud."

„Tror Du, Du kan finde ham, hvis vi faar Brug for ham?"

„Ja, det er let nok. Er der noget muggent ved ham?"

Chick fik ikke Lejlighed til at besvare dette Spørgsmaal, thi i det samme viste Nick sig, og hans Fætter fik nu travlt med at berette, hvad han havde bragt i Erfaring angaaende Havershaw.

„Det er endnu for tidligt paa Dagen, til at vi kan bedømme, om de fundne Udgangspunkter er af væsentlig Betydning," erklærede den berømte Opdager. „Men nu skal jeg forklare Dig, Chick, hvorfor jeg søgte at faa Navnet at vide paa denne Havershaw.

Først vil jeg dog meddele Patsy vore hidtidige Oplevelser, eftersom jeg ogsaa har tiltænkt ham en Hovedrolle."

Da dette snart var gjort, vedblev Nick:

„Naa, jeg gik altsaa oprindelig blot efter denne Martin Sumner for at finde hans Bopæl og endte med af en Fejltagelse at faa den stjaalne Jærnbaneaktie stukket i Haanden.

Jeg skulde nu tage meget fejl, hvis den uheldige Overbringer af denne Aktie ikke var Mr. Havershaw i egen høje Person.

Jeg tror i det mindste ikke, at der i New York lever to Personer med saa paafaldende skraa Skuldre. Derfor sendte jeg Dig afsted efter Manden, Chick."

„Naa ja, der har vi straks et andet Holdepunkt, der er værd at lægge Mærke til!" udbrød Chick, der nu var kommet i Aande. „Jeg sagde Dig, at Havershaw i Vestibulen i Astorhouse traf sammen med en Mand, som han aabenbart ventede paa.

Tilfældigvis kom denne Mand her forbi, mens jeg sad og snakkede med Patsy, og den „Lille" siger, at han hedder Jim Massey og hovedsagelig søger sin Omgang mellem Falskmøntnere og lignende Herrer."

„Det er af største Vigtighed!" udbrød Nick glædestraalende. „Det lader næsten til, at Leddene i Beviskæden allerede føjer sig sammen."

Patsy fik derefter Ordre til at holde Øje med Lemuel, den yngste Direktør i det store Trykkeri, og han skulde i Løbet af den kortest mulige Tid søge at opspore alt af Betydning om hans Person, medens de to andre begav sig til Waldorf-Astoriahotellet, hvor Overkasserer Shaul fra Jærnbaneselskabet boede, i Haab om at de kunde indhente fortrolige Oplysninger hos den dem personlig bekendte „Oskar", Kæmpehotellets vidt og bredt berømte Regnskabsfører.

Et sælsomt Trekløver.

I Waldorf-Astoria fik de at vide, at Overkasserer Shaul førte en lige saa tarvelig som strængt tilbagetrukken Tilværelse.

Ganske tilfældigt traf Nick i Kæmpehotellet en Bekendt af sig, en meget rig Mand, der blandt andet

ogsaa var Direktør i det omtalte Jærnbaneselskab, og det tog ham ikke lang Tid at faa Manden til at fortælle om Shaul.

Han erfarede derigennem, at denne ikke blot indtog en meget betroet og anset Stilling med en meget betydelig Indtægt, men at han ogsaa som Ejer af adskillige Aktier var stærkt interesseret i Selskabets Trivsel.

Iøvrigt var Overkassereren i Besiddelse af en temmelig stor Formue.

Disse Oplysninger bekræftede blot den Opfattelse, Nick Carter i Forvejen havde dannet sig af Mr. Shaul.

Under de to Herrers Samtale havde Chick taget Plads paa en magelig Hjørnesofa i Nærheden af dem i Forhallen, og da Mesteren nu vilde nærme sig sin Hjælper opdagede han, at hans Fætter søgte at give ham et ubemærket Tegn.

Naturligvis saa Nick sig øjeblikkelig om og fik netop Tid til at se Manden med de skraa Skuldre forsvinde i den tilstødende Palmehave.

Chick var fulgt i Hælene paa ham, og da Nick atter søgte at nærme sig sin Kollega, gav denne ham Tegn til at iagttage den yderste Forsigtighed.

Uden Tøven satte Nick sig paa den nærmeste Stol. I næste Øjeblik sad Chick overfor ham og fortalte hviskende, at Havershaw befandt sig i fortrolig Samtale med en ældre Herre, der var paafaldende udenlandsk i sin Klædedragt, som om han først lige var vendt tilbage fra Europa.

Forsigtigt listede Nick sig hen til det nøjere betegnede Sted og kom kort efter skyndsomst tilbage.

„Det er dog ganske besynderligt," hviskede han, „den Mand, Havershaw taler med, er ingen anden end Martin Sumner, som jeg allerede har fortalt Dig om."

Tavse og fordybede i deres egne Tanker tøvede de endnu en Stund paa deres forrige Pladser.

Saa rejste Chick sig pludselig og spejdende gennem et tæt Palmekrat iagttog han en forbigaaende, som Nick ikke kunde se fra sin Stol.

Mesteren saa, at Chick ubemærket søgte at nærme sig de samtalende Mænd, og ventede taalmodigt paa hans Tilbagekomst.

Faa Øjeblikke senere stod Chick ogsaa paany ved Siden af ham og hviskede:

„Det er næppe noget tilfældigt Sammentræf, vi her overværer. Jim Massey har nu sluttet sig til vore to Venner."

„Nej, selvfølgelig er det et aftalt Møde, og det var ikke saa galt, om vi kunde opsnappe noget af Samtalen! Men de Fyre er kloge nok til at stikke Hovederne sammen," svarede Opdageren.

„Jeg kan jo altid forsøge at komme dem paa nært Hold," foreslog Chick.

„Ja, gør det!" svarede Nick Carter. „Jeg vil imidlertid forandre mit Ydre lidt og se, hvad jeg selv kan gøre for at føle de Herrer lidt paa Tænderne."

Med ligegyldig Holdning gik Chick gennem Palmehaven og anbragte sig tilsyneladende tilfældigt ved det nærmeste Bord uden at vække de tre ivrigt hviskende Mænds Opmærksomhed. Men deres sagte Samtale kunde han ikke opfange et eneste Ord af.

Nogle Minutter forløb, og ind traadte en midaldrende Mand, som man vilde antage for en velhavende Bankier, der tilbragte sine ledige Timer med Avislæsning i et eller andet elegant Hotel. Han slentrede gennem Værelset og gav i Forbigaaende Chick et umærkeligt Tegn, der var den unge Opdager et Bevis paa, at han havde sin Mester for sig i en af hans vidunderlige Forklædninger.

Med langsomme og værdige Skridt begav Nick sig hen til en Stol i Kløverbladets umiddelbare Nærhed, udfoldede en vældig Avis og begyndte at læse, medens Chick gjorde sig usynlig, da han havde tydet sin Fætters Vink og forstaaet, at han ogsaa skulde forklæde sig.

Kort efter rejste Massey sig fra sin Stol, stod lidt tvivlraadig, lænede sig saa forover med begge Hænder mod Bordets Marmorplade og sagde til sine to Kammerater:

„Jeg er lige saa villig til at vove noget som I, men jeg gentager, at Sagen ganske uomtvistelig er tabt. Charleys Dumhed har bragt hele Affæren til at gaa i Vasken, og den lader sig ikke bringe paa Fode igen, om I saa bryder Jert Hoved nok saa meget med det!"

„Jeg kan ikke indse, hvorfor man ikke i det mindste kan forsøge det!" bemærkede Havershaw efter en kort Tavshed.

„Du er en Taabe, Charley, naar Du ikke vil gøre Dig det klart, at hele Sagen er blevet ganske umulig for os, efter at Nick Carter har faaet Nys om den!"

„Anser I da denne Carter for en saa farlig Fyr?" spurgte Sumner kort.

„Den Karl er lige saa skarp som en Ragekniv," svarede Massey ivrigt. „Han ved Besked med alt og kender hvert et Fif. Jeg vædder hundrede Dollars mod en Tandstikker paa, at han allerede er i Færd med at undersøge, hvorledes det ene Ark kunde komme bort fra de øvrige!"

Da ingen svarede, vedblev Massey dæmpet:

„I kan roligt holde Jeres sidste Dollars paa, at den skæbnesvangre Aktie allerede for længe siden igen er i Nimmos Besiddelse — og at de Karle nu træffer deres Forholdsregler mod en Gentagelse, det kan I sætte Jeres Salighed i Pant paa.

„Du lader Dig altfor let skræmme, Jimmy," spottede Havershaw.

„Nej, min Ven, men jeg har heldigvis en lille Smule sund Menneskeforstand, og hvis Du ikke havde lutter Grød i din Hjærnekiste, saa vilde Du forstaa, hvad jeg mener, og holde dine Fingre fra den Affære!"

„Sludder!" sagde Havershaw og trak paa Skuldrene.

„Ja, Sludder og Vrøvl har vi nok af — og Du taler, som Du har Forstand til! Men jeg skal ikke have noget af at komme i Fedtefadet for den Sags Skyld.

Hvis Du en anden Gang har noget godt paa Tapetet, og Du ikke igen bærer Dig saa klodset ad, saa skal jeg til enhver Tid være paa Pletten. I ved, hvor I kan finde mig."

Med disse Ord vendte han sig om, fjærnede sig nogle Skridt og vendte saa atter tvivlraadig tilbage til Bordet."

„Jeg vædder hundrede Dollars mod en Cent, Charley!" begyndte han igen. „Inden firecogtyve Timer vil Du selv sige mig, at jeg er den eneste, der har haft en lille Smule Omløb i Hovedet.

Pas paa! Nick Carter har nu Haand i Hanke med os, og den, der ikke trækker Fingrene til sig i Tide, han kommer til at tage Skade for Hjemgæld!"

Dermed vendte han sig atter om og forlod Værelset.

Langsomt rejste Nick sig fra sin Plads og hørte samtidig Sumner sige til Havershaw:

„Ærlig talt, Charley, jeg tror, at Massey har fuldstændig Ret!"

„Aa Snak, I er jo helt forrykte allesammen!" brummede Havershaw ærgerlig. „Denne Carter er jo snart hele New Yorks Skræmmebillede. Det varer saa ikke længe, inden man kyser Børnene med ham!"

Med et spottende Smil begav Nick sig til Hotellets Vestibule, hvor han fandt Massey i fortrolig Samtale med en tilsyneladende velhavende Mand i Trediverne.

I Nærheden stod en anden Herre med et stort Fuldskæg. Hans næsten umærkelige Hilsen viste Nick, at det var hans Hjælper i en fortræffelig Forklædning.

Men henne ved et Bord stod ingen anden end Patsy.

Et Blik var nok til at betyde Chick, at han under alle Omstændigheder skulde følge efter Massey. Derefter gik Nick forbi Patsy og gav ham Tegn til at følge med.

„Hvad bringer Dig til Waldorf-Astoria, Du Smaa?" spurgte Opdageren, da de havde naaet en Krog, hvorfra han kunde iagttage alt, hvad der gik for sig i Forhallen uden selv at blive set.

„Lemuel!"

„Er det ham, der taler med Massey?" spurgte Nick interesseret.

„Ja netop, Mester!"

„Det var som Fanden. Det forklarer en hel Del. Tab ikke Lemuel af Syne, Patsy. Jeg vil vide, hvad han tager sig for i Eftermiddag, og hvem han taler med. For Resten har jeg Brug for Ida.

Søg hende op, og sig hende, at hun hurtigst muligt maa komme herhen. Beskriv hende min Forklædning, for at hun uden Vanskelighed kan finde mig."

Med disse Ord begav Opdageren sig tilbage til Palmehaven.

Billy Marks Dobbeltgænger.

Ikke længe efter traadte en høj, paafaldende smuk og elegant klædt Brunette ind i Hotellets Vestibule.

Det var Ida, Chicks Søster, en af den berømte Opdager Nick Carters værdifuldeste Støtter.

Da hun naaede Hotellet, sad Sumner og Havershaw stadig i Palmehaven, medens Lemuel under skarp Bevogtning af Patsy opholdt sig i Forhallen tilsyneladende uden nogen Foranledning.

„Naa, Ida," sagde Nick til sin Kusine, efter at han havde gjort hende bekendt med alt, hvad der hidtil var sket. „Netop nu, da vi var kommet til den Anskuelse, at den planlagte Aktieforfalskning var gaaet i Vasken, nu kommer Sumner og stikker sin Næse med i Affæren.

Det fremkalder den Formodning, at Beboerne i de to Huse, jeg i Gaar tog i Øjesyn, er indviklede i Historien.

Derfor maa jeg have at vide, hvem der bor i disse Huse, og hvad de Mennesker tager sig for — kort sagt alt, hvad der kan bringes for Dagens Lys. Der har vi jo igen et net lille Stykke Arbejde for Dig."

„Det skulde jeg næsten ogsaa tro," svarede Ida smilende og tog snart efter Afsked.

Med betænksomme Skridt skred Nick i sin Forklædning frem og tilbage i Palmehaven og tog Plads

ved et Bord, hvorfra han bekvemt kunde iagttage de to mistænkelige Herrer.

De lod ikke mere til at have Trang til at udveksle Meninger, kun sjældent sagde en af dem et Ord.

Efter en Stunds Forløb kom en Dreng ind i Værelset, nærmede sig Havershaw og rettede et Spørgsmaal til ham, som for at forvisse sig om, at han ogsaa havde den rigtige Mand for sig.

Efter at han havde erholdt tilfredsstillende Oplysninger, trak han et Brev op af Lommen og overrakte det til Havershaw, der straks aabnede det og læste det med megen Iver.

Næppe havde han gjort sig bekendt med Indholdet, før han med synlig Ophidselse rakte Brevet til sin Bordfælle. Ogsaa Sumner læste det igennem og nikkede derefter tilfredsstillet.

De vekslede nogle sagte Bemærkninger, og imedens tog Havershaw atter Brevet til sig, rev det i smaabitte Stykker, kastede dem i et Askebæger paa Bordet og holdt en brændende Tændstik hen til dem, indtil der ikke var andet end glødende Aske tilbage.

Saa rejste han sig, og hans hele Optræden viste, at han havde i Sinde at svare paa det modtagne Brev.

Før han imidlertid havde forladt sin Kammerat, havde Nick begivet sig ud i Forhallen, hvor han ved et Vink kaldte Patsy hen til sig. Den Dreng, der havde bragt Havershaw Brevet, stod ved en af Udgangsdørene og saa ud paa den travlt befærdede Gade.

„Lad blot Lemuel fare, Patsy, Du kan altid senere finde hans Spor," hviskede Opdageren til sin yngste Hjælper. „Ser Du Drengen der henne ved Døren? Følg efter ham og se, hvor han gaar hen. Maaske er det bedst, om Du først laver lidt om paa dit Ydre."

En Hotelportier kom i det samme gaaende forbi dem.

„Joe," hviskede Patsy til Manden, som han personlig kendte, „sørg for at opholde den Dreng der i et Par Minutter!"

Portieren nikkede forstaaende til ham og gik videre.

Havershaw blev saa paafaldende længe i Palmehaven, at Nick allerede frygtede, at han havde forladt Hotellet gennem en anden Udgang.

Men et Blik ind i Værelset overtydede ham om, at den eftersøgte underholdt sig ivrigt med en anden Børsjobber.

Snart efter kom den smalskuldrede Mand imidlertid ud i Forhallen og afleverede et Brev til Drengen, der stod og lænede sig til en af Dørstolperne.

Sporenstregs ilede Drengen bort, men tæt bag ved ham gik en Herre med Bakkenbarter og en respektindgydende Mave.

Nick kunde ikke lade være at trække paa Smilebaandet, thi den tykke var ingen anden end Patsy, der havde udstafferet sig med en kunstig Mave ved Hjælp af en oppustet Gummipude.

Nick selv havde besluttet sig til at følge Havershaws Spor, men til hans Skuffelse styrede „Telegrafpælen" blot sine Skridt til et nærliggende elegant Hus, hvor Opdageren vidste, at der var et meget fint Pensionat.

Da Havershaw var forsynet med en Nøgle til Gadedøren, saa laa den Slutning nær, at han boede i Huset og efter al Sandsynlighed blot begav sig til sit Værelse.

Til sin Overraskelse opdagede Nick imidlertid et Rødkridtmærke paa Fortovet overfor. Han vidste, at dette kun kunde stamme fra Chick, og han gættede øjeblikkelig, at den af ham forfulgte Massey havde aflagt et Besøg i dette Hus og derefter begivet sig videre ad den nærmere betegnede Vej.

Nick fulgte uden Betænkning Sporet, og det førte ham til tredje Avenue, forbi nogle Karréer der til en Beværtning, hvor et nyt Kridtmærke paa Fortovet opfordrede ham til at gaa indenfor.

Ved sin Indtrædelse fandt han Chick, der skødesløst lænede sig op mod Cigarkiosken.

„Billy Marks er her!" hviskede Chick til Mesteren.

„Marks, den berygtede Banknotefalskner, hvis fænomenale Dygtighed til at gravere falske Plader er frygtet i hele Amerika?" spurgte Nick med oprigtig Forbavselse.

„Ja netop. Han er saa fuld som en Allike og har været ude at svire hele Ugen igennem."

„Hvorledes har Du faaet Kig paa den Mand?" spurgte Nick. „Hvorfor har Du taget ham paa Kornet?"

„Jo, ser Du, jeg fulgte efter Massey, til han gik ind i en Kafé i den 42. Gade, hvor han havde en længere Samtale med Opvarteren. Jeg kunde ikke komme dem saa nær, at jeg kunde opsnappe noget. Men nogen Tid efter sendte Massey Bud efter en Dreng og spurgte ham, om han kendte Billy Marks. Da Drengen svarede ja, gav Massey ham Ordre til at opstøve Marks og bringe ham med sig derhen, ligegyldigt i hvilken Tilstand han fandt ham, enten han var fuld eller ædru.

Da jeg nu vidste, at Massey vilde afvente Drengens Tilbagekomst, saa fulgte jeg efter ham. Det var en længere Klapjagt, men endelig traf Fyren da vor Ven Marks her paa Pletten.

Marks svarede Drengen, at han om lidt vilde komme hen til det opgivne Sted, og jeg ventede saa for at følge efter Marks.

Men han hænger stadig og driver paa den samme Stol og har siden den Tid pimpet Brændevin i store Maader. Jeg er svært bange for, at han allerede ikke kan røre sig af Pletten.

Denne Billy Marks er en af vore dygtigste Gravører; men han kan kun arbejde, naar man lukker ham inde et eller andet Sted og paa alle Maader forhindrer ham fra at faa Spiritus.

Det er Skade for Manden; hans Drikfældighed har gjort ham uduelig til alt regelmæssigt Arbejde og har drevet ham i Armene paa Falskmøntnere.

Det har han maattet bøde for. Politiets Opdagere drak ham fuld og listede paa den Maade Sandheden ud af ham. Han forraadte baade sig selv og dem, der stod bagved ham.

Saa kom han fem Aar i Tugthuset, og siden den Tid mæler han ikke en Stavelse, om han saa er nok saa fuld, — og Seddelfalskneri holder han ogsaa Fingrene fra," berettede Chick.

„Men maaske lader han sig overtale til at lave falske Aktier," hviskede Opdageren efter nogen Overvejelse. „Giv Dig i Lag med ham, Chick, og giv ham noget at drikke, saalænge til jeg kan faa forklædt mig. Jeg har faaet en ny Idé!"

Med disse Ord forsvandt han fra Kafeen, medens hans Hjælper uden Vanskelighed kom i Snak med den allerede stærkt berusede Mand, der kun altfor gærne modtog hans Indbydelse til en ny Omgang.

Det ene Glas fulgte efter det andet, indtil Værten endelig gjorde Indsigelser og udtalte, at han ikke ønskede at have fulde Folk i sit Lokale, i Særdeleshed naar det var en Fremmed.

Denne Bemærkning røbede Chick, at Billy Marks ikke befandt sig paa hjemlig Jordbund, men havde opsøgt en fremmed Knejpe, formodentlig for at undgaa sine Bekendte. Derfor sagde han beroligende:

„Manden er en Ven af mig, men saa længe han ikke er fuldstændig bevidstløs, kan jeg ikke bringe ham herfra. Han har hverken Penge eller Værdisager hos sig; men det Hele kommer paa min Regning."

Næppe havde Chick betalt det ret betydelige Beløb, før en Mand traadte ind, der nærmest saa ud som en Gadesælger fra Bowery, og som i al Hemmelighed gjorde Tegn til den unge Opdager.

Men før Chick kunde nærme sig Mesteren — thi ham var det selvfølgelig — dukkede Drengen atter op, der før havde overbragt Masseys Budskab.

Til sin Overraskelse genkendte Nick i Drengen det samme Bud, som havde bragt det for Havershaw bestemte Brev til Waldorf-Astoriahotellet.

„Aha," sluttede han, „saa stammede det Brev nok ogsaa fra Massey. Drengen lader til at staa i hans Tjeneste."

„Hejda, Chefen vil tale med Dem," sagde Fyren nu i en haanlig Tone til Drukkenboldten og ruskede ham i Armen.

Med fortinnede Øjne stirrede Gravøren paa Drengen, aabenbart højlig krænket over hans dristige Optræden.

„Se Du til, Du rubber Dig; jeg vil blæse din Chef et Stykke!" lallede han.

„Hvad er der paa Færde, Johnny?" spurgte Chick.

„Manden der skulde komme hen til en Ven af ham, der vil give ham noget at bestille," svarede Drengen i Drukkenboldtens Sted.

„Ved De hvad, Billy, saa skulde De virkelig gaa med Drengen," sagde Chick opmuntrende.

„Jeg vil ikke, nej, jeg vil ikke," brummede Marks.

Imidlertid var Nick gaaet ud af Beværtningen gennem en Bagdør og opdagede, at han kom ud i en lille Restaurationshave, i hvis bageste Ende der var anbragt en lille Kiosk til et Musikkorps.

Plakaten paa Væggen forkyndte, at der hver Aften var Musik. Foran Pavillonen stod der en kæmpemæssig sort Trætavle, som man om Aftenen skød Numrene paa Musikstykkerne ind i.

I en Fart stillede Nick en Stol op bagved Tavlen, saaledes at en Mand kunde sidde der uden at blive set ude fra Haven.

Ved denne Lejlighed opdagede han ogsaa en Sidedør, der førte ud til Indgangen, saa at man fra Haven kunde komme ud paa Gaden uden at blive set fra Beværtningen.

Da han atter traadte ind i Restaurationslokalet, hørte han netop Drengen sige:

„Jeg skal have Manden med, enten han er fuld eller ædru, det har min Chef sagt. Saa maa jeg hente et Par af mine Kammerater. Vil De holde Øje med ham, til jeg kommer tilbage?"

Drengen var knapt ude af Lokalet, før Nick allerede gav sin Kollega Tegn til i en Fart at sørge for en ny Omgang til Gravøren. Naturligvis adlød Chick, selv om han ikke anede, hvad Mesterens Hensigt var. Men i ethvert Tilfælde blev det en Drik, der gav Drukkenboldten det sidste Stød og bragte ham fuldstændigt fra Sans og Samling.

Men i samme Øjeblik stod den store Opdager ved Siden af den berusede, og med Chicks Hjælp bar han ham gennem Bagdøren ud i Haven, uden at nogen i Beværtningen havde lagt Mærke til dette lille Mellemspil.

Straks efter sad den fulde Mand ogsaa nok saa nydeligt paa Stolen bag den sorte Tavle, og Nick gav sin Hjælper Besked paa at begive sig tilbage til Lokalet og sige til enhver, der maatte spørge efter Marks, at denne skulde være tilbage om et Øjeblik.

Medens Chick adlød, gav den berømte Opdager sig i Lag med et af sine uforlignelige Forvandlingskunststykker.

Frem af sin Lomme, i hvilken han altid bar alle nødvendige Rekvisitter, tog han Parykker, Sminke og et lille Haandspejl. Rask gik han til Værket, som bestod i intet mindre end at gøre sig selv til Drukkenboldtens Dobbeltgænger.

Snart havde han tilrettelagt og farvet en Paryk samt klæbet sig et falsk Overskæg paa, og med Sminke og Farve forstod han i Løbet af faa Minutter i den Grad at faa sit Ansigt til at ligne Drukkenboldtens, at denne selv vilde have antaget ham for sin Dobbeltgænger, hvis han havde været i Stand til at se ud af Øjnene.

Nu stablede Nick ogsaa den fuldes Hat paa sit Hoved og byttede Frakke med ham, hvilket var den haardeste Del af hele Forvandlingen.

Endnu var der ikke forløbet fem Minutter, siden Gravøren var bleven anbragt i Stolen bag Musiktavlen, saa stolpede ogsaa hans fuldendte Kontrafej henimod Bagdøren til Beværtningen.

Med vidtopspilede Øjne betragtede Chick Drukkenboldten, der tumlede ind ad Døren og neppe kunde holde sig oprejst paa Benene, mens han følte sig frem fra Væggen til Bordet, hvor han havde siddet.

„Det er umuligt, — jeg kan ikke tro mine egne Øjne — Nick, er det virkelig Dig?" hviskede Chick. „Denne Gang har Du overgaaet Dig selv."

„Ingen Komplimenter!" afbrød Opdageren ham ligesaa sagte. „Jeg gaar selvfølgelig nu med Drengen, og Du bugserer imidlertid Marks ud af Haven, stuver ham ned paa et sikkert Sted og følger efter mig. Jeg skal nok hjælpe Dig med Tegn."

Han havde neppe talt ud, før Drengen viste sig igen med to Kammerater. De gjorde ikke mange Omstændigheder med den formentlige Marks, der stadig gjorde lidt Vrøvl, men greb ham ved Armene og slæbte ham med Magt op fra Stolen.

Da de halede Drukkenboldten gennem Beværtningen, vilde Værten blande sig i det. Men Chick beroligede ham straks ved den Oplysning, at Fyrene kun var kommet for at følge den fulde Mand hjem i Sikkerhed.

Udenfor paa Gaden gjorde Nick ingen videre Modstand, men lod sig rolig skubbe frem af Drengene.

I næste Minut forlod ogsaa Chick Kafeen. Paa det nærmeste Gadehjørne fandt han en lukket Droske. Han bad Kusken om at vente og bragte et Øjeblik efter den virkelige Billy Marks ud fra Beværtningshaven, uden at nogen ukaldet havde set det mindste til hele Optrinet.

Straks efter havde han den bevidstløse i Vognen, satte sig ved Siden af ham, og afsted gik det.

Et nyt Kompiot.

Da Opdageren — som uafbrudt, med en Rutine, enhver Skuespiller maatte misunde ham, fik sine Ben til at „slaa Sludder" — af sine to bandende og sværgende Førere var bleven slæbt hen til den tredje Avenue, dukkede pludselig to Mænd frem foran vort Trekløver og fik det til at standse.

Tilsyneladende saa den fulde slet ikke op, men i Virkeligheden kiggede han i al Hemmelighed paa de to Mænd og genkendte til sin pinlige Overraskelse to af de mest bekendte Opdagere fra Centralen, hvis særlige Opgave det var at holde skarpt Udkig efter Seddelfalsknere.

Han frygtede ikke saa meget at blive paagrebet og arresteret som den formentlige Billy Marks, som han var bange for at blive forstyrret i sin fint anlagte Plan; — det var ham nemlig i høj Grad magtpaaliggende at faa at vide, hvad det var for et Arbejde, Massey ønskede udført af Billy Marks.

Desuden var hans Forhold til de to Opdagelsesbetjente temmelig spændt, — i det mindste var disse misundelige paa ham for hans Held, eftersom han for kort Tid siden havde afsløret en Bande Seddelfalsknere, som de to Embedsmænd forgæves havde eftersøgt, og for dette Nederlag bar de naturligvis begge Nag til ham.

Imidlertid beroligede deres første Ord straks Nick Carter. Den ene spurgte:

„Halløj, Billy, er Du nu fuld igen?"

„Fuld er jeg," lallede Nick med samme Tonefald, som Marks plejede at tale i. — „Hvem Djævlen kommer det ved?"

„Naa, naa, ikke saa næbbet, Mand. Hvad laver vi nu?"

„Kæve den og kæve den, lige op til Justerstregen paa Kruset."

„Det kan man mærke, dit bundløse Brændevinsfad. Men kom her og lad os se, om det allerede er naaet saa højt som til Stregen. Vi giver en Omgang til."

„Nej, mine Herrer," blandede nu en af Drengene sig ind. „Vi har haft Mas nok med at faa ham ud af Knejpen, vi maa hjem med ham."

„Bor han da her i Omegnen?" spurgte den ene af Betjentene.

„Javel, i den 43. Gade, tre Døre fra den tredje Avenue."

Betjenten nikkede til sin Kollega, der vendte Ryggen til Gruppen og stjal sig til at gøre en Optegnelse i sin Lommebog. Hele Tiden havde Nick staaet og og svajet frem og tilbage i sine Følgesvendes Arme. Nu søgte han at stramme sig vældigt op og stirre saa skarpt, hans sløve Øjne tillod ham det, ind i Ansigtet paa den Betjent, der havde talt til ham.

„Kender Du mig, Billy?" spurgte Embedsmanden velvillig.

„Ja, De hedder Cooley — gid Fa'en havde Dem, De syltede mig ned for tre-fire Aar siden," brummede den formodentlige Billy Marks.

„Ja, det var din egen Skyld," lo Manden.

„Stemmer! Gør heller ingenting! Jeg er færdig med fyrre. Laver ingen Geschæft mer," erklærede Nick med en drukken Mands Højtidelighed.

„Du mener, at nu er det forbi med Seddelfalsknerierne?"

„Fuldstændig færdig! Laver ikke mer i den Branche. Har faaet nok, kære. Vil ikke brumme mer!"

„Ja, det har jeg hørt noget om, og jeg tror det ogsaa," ytrede Opdagelsesbetjenten fortrolig. „Men, Billy, der er andre Folk ved Arbejdet. Ved Du ikke noget om det?"

„Ved ingenting. Har ikke noget med den Historie at gøre. Vil ingenting vide."

„Hvordan gaar det saa din Ven Cadger? ligger han ogsaa stille?"

„Ligger stille, laver ingenting; drikker li'som jeg, — er akkurat ligesaadan en Tamp!"

„Ja, jeg synes det virkelig ogsaa. Naa, Billy, der er igen noget paa Trapperne, men ikke af samme Slags som din Geschæft."

„Gærne være! Kommer ikke mig ved. Ny Bande, ingen af de gamle Gutter med. Kommer derovre fra England — dejlig Egn."

„Min Sandten!" raabte Betjenten overrasket. „Tak skal Du have, Bill, det var et godt Vink!"

Leende tog han sin Kollega under Armen og gik videre med ham.

Med ravende Bevægelser fulgte den formentlige Billy Marks sine taalmodige Førere, der bragte ham til en tilsyneladende bedre Hjørnekafe.

Et eneste Blik var tilstrækkeligt for Nick til at genkende Massey, der sad i et Sideværelse i Selskab med Havershaw.

De to Fyre slæbte Drukkenboldten ind i Bagværelset. Der blev Nick anbragt paa en Stol, og Drengene strøg smaaleende en Femdollarsseddel til sig for den ydede Tjeneste, hvorpaa de skyndte sig afsted.

„Naa, Billy, nu har Du igen ladet med skarpt," sagde Massey gnavent til Nick.

„Hold Mund — eller giv mig noget at drikke," hvæsede „den Fulde".

„Jeg tænker, Du har drukket tilstrækkeligt. Først maa vi tale om en Forretning."

„Til Helvede med Forretningen. Giv mig noget at drikke."

„Vær fornuftig, Billy," søgte Massey at overtale ham. „Du har en temmelig ordentlig Streg paa, men jeg kender Dig og ved, at Du aldrig drikker Dig helt fra Sans og Samling. Ædru eller fuld — Forretninger kan Du altid forhandle om. Hvis Du vil have noget at drikke, saa lad os først snakke om Forretninger!"

„Saa lad det gaa lidt villigt," sagde den falske Marks.

„Nu bliver Du fornuftig. Altsaa, vor første Sag gik i Vasken."

„Glæder mig at høre! Skidt Stykke Arbejde!"

„Men en let Sag — her var der ingen Embedsmænd fra Centralen kommet efter Dig.

Men hør nu, den Mand, der fik den Jærnbaneaktie til os, tog fejl og afleverede den til Nick Carter i Stedet for at give mig den."

Den formentlige Billy Marks begyndte at le paa det frygteligste.

„Er Du fra Forstanden," skændte Massey, saa snart han atter kunde skaffe sin Ørenlyd. „Hvad griner Du af?"

„Ha ha ha! Afleverede den til Nick Carter!" skreg Drukkenboldten.

„Glæder mig, at Du er i saa godt Humør," knurrede Massey, „men den forbandede Dumhed lod hele Historien gaa i Vasken, og berøvede Dig i det mindste to Tusind Dollars."

„Hohoho! Hold mig i Haanden! Gav den til Nick Carter! Hihihi!"

„Ja, Du kan sagtens le. Det første, Carter havde at gøre, var at bringe Aktien til Præsidenten for Jærnbaneselskabet. Dermed var det selvfølgelig slut med vor Plan, og nu kan vi begynde paa en frisk."

„Skader ingenting, saa bliver jeg da ikke puttet i Hullet den Gang! Nick Carter fik Pæren! Hahaha! — Den er ganske simpelt storslaaet, — lige til at bide i!"

„Tag nu og vær fornuftig, Billy!" bad Massey med formildende Røst. „Sig mig, kan de Folk gravere en anden Plade og overtrykke den ene Halvdel af Aktierne med en anden Farve? Det vil de nemlig gøre, skønt det ikke ser godt ud."

„Ja, Plade med Udenlinjer; ingenting at tale om."

„Saa —! Det kan de gøre, og paa den Maade

redde baade den allerede fremstillede Plade og hele Oplaget af Aktier?" spurgte Massey.

„Ja kære! Det kan man gøre paa en halv Snes forskellige Manerer! Børneleg!"

„Naa, ja, det har jeg hørt, at Folk nu tænker paa."

Inderst inde var Nick overrasket; han kunde jo slutte af Masseys Ord, at Nimmo, efter sin sidste Aftale med Nick Carter, var kommen til en anden Beslutning, hvorom sidstnævnte ikke vidste det ringeste.

„Hør," sagde Massey videre, „kan Du ogsaa gøre det?"

„Hvad Fuskerne kan gøre, det kan jeg vel ogsaa! Vis mig en af de utrykte Aktier. Jeg laver Dig to Plader, Pris: kun fem Tusind Dollars."

„Hør, Billy, vi snakker ikke om Whisky," fo'r Massey op.

„Pris: kun fem Tusind Dollars! Bring mig Aktien, og jeg laver Pladen."

„Forstaa mig vel, Billy, det skal ikke komme mig an paa fem Tusind Dollars, skønt jeg allerede har spildt lige saa mange Penge paa Sagen. Men jeg vil ikke mere sætte Penge i noget, der gaar i Vasken. Jeg tænker, Du er klar over det nu."

„Pris: kun fem Tusind Dollars! En Mand, et Ord, Hit med Aktien, saa stikker jeg Pladen. Nu ikke et Ord, men op med Whiskyen, og ikke for lidt."

Massey sad en Stund og trommede med Fingrene paa Bordpladen; saa bad han Opvareren bringe Whisky og Glas og vinkede Havershaw til Side.

Efter at have udvekslet nogle faa Ord, pegede Massey paa Marks, der med rystende Haand skænkede sit Glas fuldt, og sagde:

„Hvad han siger, det har sin Rigtighed. Paa det Grundlag vil jeg vove det!"

„Udmærket!" hviskede Havershaw, „men hvor hurtigt kan det ske?"

„Først maa jeg se Aktien, før jeg kan sige noget bestemt!" lallede den fulde.

„Jamen Gud Fader bevares! Hvorlænge varer det?" raabte Havershaw arrig. „En Uge, en Maaned, et Aar? I kan dog vel nok begribe, at de Folk maa rejse tilbage til Europa med Aktierne, det tager ti Dage. Først maa vi ogsaa drive Kursen paa Midway-Aktierne godt i Vejret, for at der kan komme et klækkeligt Overskud til os."

Men det var forgæves, at de to Mænd trængte ind paa Drukkenboldten; han erklærede at maatte se en Aktie og kom kun med den Antydning, at et simpelt Tryk vilde tage ham circa en Uge.

„All right ,Charley," sagde Massey. „Du maa nu se hurtigst muligt at skaffe en Aktie, Resten besørger jeg."

„Jamen Midway-Kompagniet har endnu ikke taget nogen endelig Beslutning," indvendte Havershaw. „Først i Morgen vil Nimmo udtale sig om, hvorvidt han antager det Courtaineske Forslag eller ikke, i Følge hvilket Aktiernes ene Halvdel skulde forsynes med andet Farvetryk. Naturligvis skal Sagen behandles i dybeste Hemmelighed."

„Well," erklærede Massey, „skaf os den nye Aktie saa hurtigt som muligt; før vi har den, kan vi intet gøre. Udlændingene maa vente med deres Tilbagerejse, til de kan faa Smørret med sig."

„Der er selvfølgelig ikke andet at gøre," mente Havershaw med et Skuldertræk.

„Naa, min Ven, en sidste Taar, hvad?" vendte Massey sig til den formentlige Gravør. „Saa gaar vi pænt hjem og sover ud. Nu skal jeg hente en Vogn til Dig, ellers kunde Du ment komme paa gale Veje igen."

„Bare rolig, jeg skal snart blive ædru! Men sørg for, at Nick Carter ikke igen faar fat i Aktien! Hahaha," brølede den fulde og var lige ved at revne af Grin.

Snart efter kørte en Vogn frem foran Døren, og Opdageren lod sig villigt bringe ned i den. Det drejede sig kun om et lille Stykke Vej, som Nick Carter kunde forstaa af den Adresse, som Massey opgav Kusken.

Men Nick Carter lod sig ikke køre lige til Huset, han gav Droskekusken Ordre til at holde ved et Hjørne. Der ravede han ud af Vognen, hvorpaa denne kørte videre.

Hurtig smuttede Opdageren om Hjørnet, gik ind i en Gadedør, og da han faa Minutter efter kom ud igen, var hans ydre Fremtoning helt forandret.

Idet han nærmede sig det næste Gadehjørne, saa han en lukket Droske komme kørende, og i den sad Chick og den virkelige Marks.

„Fortræffeligt!" udbrød Nick fornøjet.

Han vinkede til Kusken om at holde og skaffede med Chicks Hjælp den haabløst bedøvede Mand ud af Vognen for at slæbe ham til hans Bolig i Nærheden, medens Drosken kørte videre.

Nick aandede lettet op, da han straks efter saa den sølle Drukkenboldt forsvinde i Huset. Nu turde han gøre Regning paa, at ingen plump Tilfældighed kunde berøve ham Frugterne af hans fint lagte Plan.

Nick staar overfor en Gaade.

Undervejs forklarede Opdageren sin Medhjælper Indholdet af Samtalen med de to Forbrydere og sagde tilsidst:

„Et er og bliver mig ubegribeligt: hvorfra kan denne Massey vide, at Nimmo og Bogtrykkerfirmaet har besluttet sig til at lade Aktierne overtrykke? Det er en Hemmelighed, som kun kan være Præsidenten for Jærnbaneselskabet og Hr. Courtaine bekendt. Naa, det er bedst, vi straks faar fat paa Hr. Nimmo og gør en Omvej forbi Waldorf-Astoria-Hotellet, for at Patsy kan finde vort Spor."

Da de havde naaet Jærnbanepræsidentens Privatbolig, blev de straks ført ind i det rummelige Biblioteksværelse, og et Øjeblik efter kom Præsidenten ind.

„Naa, Hr. Nimmo," begyndte Opdageren efter den første Hilsen, „De har besluttet Dem til at lade de gamle Aktier halvvejs overtrykke med en anden Farve?"

Præsidentens Forbavselse var saa voldsom, at han maatte kæmpe for at faa Luft og satte sig ned paa den nærmeste Stol.

„Er De Troldmand, Hr. Carter?" stammede han. „Hvor kan De vide det fra?"

„Stemmer det?" spurgte Nick med et Smil.

„Ikke i et og alt, eftersom min Beslutning endnu ikke foreligger. Men hør nu, Hr. Carter, jeg er aldeles stum af Forbavselse. Hvor i al Verden har De dog Deres Underretning fra?"

„Er det da saa forbavsende?" spurgte Opdageren ligefremt.

„Selvfølgelig; Hr. Courtaine tog mig nemlig med ind i sit Privatkontor og erklærede udtrykkelig, at ingen vidste om hans Forslag.

Vi talte om Sagen under fire Øjne og for lukkede Døre og gav hinanden Haanden paa ubrødelig Tavshed til i Morgen!

Jeg for min Part er ingen gammel Vaskekælling, og Hr. Courtaine ved ogsaa nok at holde paa en Hemmelighed.

Ingen i Verden kan altsaa vide noget om denne Hemmelighed — og nu kommer De til mig og spørger mig, om Sagen ogsaa virkelig forholder sig saadan!"

„Og Samtalen fandt Sted uden Vidner i Hr. Courtaines Privatkontor?"

„I hans Privatkontor og bag lukkede Døre," gentog Præsidenten. „Hr. Courtaine vilde under alle Omstændigheder være sikker paa ubrødelig Tavshed! De kan for Resten spørge ham selv, han er her netop til Middag i Dag!"

Direktøren for Bogtrykkeriet blev kaldt til, og hans Overraskelse var ikke mindre end Præsidentens.

„Dette her er mig simpelthen en Gaade," erklærede han og rystede paa Hovedet. „Det, der var sket, havde ganske naturligt skaffet mig Hovedpine, og jeg sad i mit Kontor og spekulerede over en Udvej, som kunde tilfredsstille begge Parter og grundigt narre Falsknerne.

Da jeg nu lod vor Hovedgravør komme til mig og forklarede ham Sagens Sammenhæng, uden dog at omtale Jærnbaneaktierne selv, erklærede han, at en saadan „Halv-Ton-Plade" vel lod sig fremstille, hvorved der alligevel kom et sammenhørende Hele ud af det.

Derefter satte jeg mig i telefonisk Forbindelse med Hr. Nimmo her, og vi kom snart efter sammen i mit Privatkontor, hvor vi gennemgik hele Historien i Forening; Hr. Nimmo udbad sig Betænkningstid til i Morgen Formiddag, og vi gav hinanden Haanden paa at bevare den strængeste Tavshed. Jeg behøver vel ikke specielt at forsikre, at jeg har holdt mit Løfte lige saa godt som min Ven Nimmo."

„Ja, da staar jeg rigtignok overfor en Stenmur," erklærede Nick Carter. „De Herrers Udsagn er selvfølgelig hævet over Tvivl. Paa den anden Side har jeg allerede hele Hemmeligheden frisk fra Fad — af Falsknernes egen Mund!"

„Naar skete dette, Hr. Carter?" spurgte Courtaine.

„Brevet blev afleveret i Waldorf-Astoria-Hotellet omkring Klokken tre i Eftermiddags," erklærede Nick Carter efter en kort Betænkning. „I dette Brev maa Havershaw være bleven underettet af Afsenderen Massey om Indholdet af Deres Samtale."

„Ubegribeligt!" raabte Courtaine igen og slog Hænderne sammen. „Altsaa knapt en Time efter, at Hr. Nimmo og jeg forhandlede med hinanden i mit Privatkontor! Forstaa det, hvo der kan!"

„Hvem er de Seddelfalsknere, som De har iagttaget paa Hotel Waldorf-Astoria?" spurgte Nimmo.

„Jeg tror næppe, at De har hørt Hovedmanden omtale. Han hedder Massey."

„Hvad og hvem er han?" spurgte Nimmo videre.

„En almindelig Forbryder, ligesom sine Kammerater. Bryd Dem ikke videre om det, mine Herrer," sagde Nick Carter afværgende. „Hovedsagen er, at Fyrene gaar i Fælden."

Allerede af denne Grund beder jeg Dem om ufortøvet at ville foretage Omtrykningen af Aktierne paa den af Hr. Courtaine foreslaaede Maade. Saa skulde det da undre mig, om vi ikke kunde snappe den Fyr, der paa ny lader en Aktie forsvinde!"

Allerede vilde de to Opdagere fjærne sig, da

Nimmo, ifølge en øjeblikkelig Indskydelse, holdt Nick tilbage og sagde i en ubeslutsom Tone:

„Hør — der falder mig noget ind. — Jeg ved ikke, om det har nogensomhelst Interesse, men jeg synes dog, De bør vide, at i Paris er der en Bankier, som averterer i Aviserne om Køb og Salg af vort Selskabs Prioriteter og Aktier, og samtidig anbefaler vore Papirer som den sikreste Kapitalanbringelse."

„Det kan jeg virkelig ikke se noget mærkværdigt eller usædvanligt i."

„Nej, ganske vist, Hr. Carter, det synes mig blot paafaldende, at af saa mange gode amerikanske Aktier, og da dog Parisermarkedet ogsaa byder paa Masser af hjemlige sikre Anbringelser, netop vore Aktier bliver plukket ud og anbefalet særlig varmt, — selvfølgelig uden Tilskyndelse fra vor Side.

Jeg selv fik først Avisen med Inseratet tilsendt af en europæik Ven, og fik kun derved Kundskab om det forefaldne."

Nick stod et Øjeblik i Tanker. Saa fo'r der pludselig en Tanke gennem hans Hoved.

„Et Modspørgsmaal, Hr. Nimmo," sagde han hurtig. „Hvis jeg er rigtig underrettet, saa hører en vis Martin Sumner til Deres Slægtninge?"

En let Forlegenhed prægede sig i Præsidentens Træk.

„Hvorledes kommer De til dette Spørgsmaal, Hr. Carter?" spurgte han med en lidt usikker Stemme. „Dette ulykkelige Menneskes Navn havde jeg noget nær glemt. — De erindrer uden Tvivl, at Manden (forøvrigt kun langt ude beslægtet med min Kone) for Aar tilbage var indviklet i en højst utiltalende Historie.

Om han var skyldig eller ikke, vil vi lade staa hen. I hvert Fald sørgede jeg for, at Sumner rejste ud af Landet, og jeg vil blot haabe, at jeg aldrig mere skal høre noget fra ham."

„Hm," sagde Nick Carter, „saa véd De ikke, at Martin Sumner er vendt tilbage til New York?"

Nimmo blegnede, og den yderste Bestyrtelse talte ud af hans Træk.

„Aa Gud, det var skrækkeligt — min stakkels Kone! Naar hun hører om sin Fætters Tilbagekomst, faar hun ikke en rolig Time mere af Frygt for, at dette ulyksalige Menneske atter skal bringe Skam over hendes hæderlige Familie!"

„Jeg har blot tilfældig set ham," sagde Nick Carter for ikke at bringe Præsidenten yderligere i Forlegenhed.

Dermed anbefalede de to Opdagere sig og gik hjem.

Der ventede Patsy allerede paa dem og fortalte dem kort, hvorledes han var fulgt efter den Fyr, som havde bragt Brevet, og saaledes var bleven Vidne til Billy Marks Transport.

Naturligvis gjorde han et Luftspring af Begejstring, da han erfarede, at Billy Marks i Virkeligheden ikke havde været nogen anden end hans elskede Mester.

„Hør, Mester, saa vil jeg vist gøre vel i at se mig lidt om efter Billy," erklærede den unge Opdager. „Ham selv kender jeg ikke videre, men han har en Datter paa min Alder, og hun var Veninde til min Søster.

Der tænker jeg at finde et Tilknytningspunkt, som maaske vil give mig Lejlighed til at aflure Marks og hans Slæng noget om Plade-Historien. I hvert Fald tænker jeg paa at tilbringe Aftenen i den Familie."

„Se bare til vor lille Patsy, han er dog altid efter Pigerne!" sagde Chick, der holdt meget af at drive lidt Spas med sin yngre Kollega.

Patsy blev virkelig ogsaa gloende rød i Ansigtet og bruste op:

„Aa, der tager Du meget fejl, det er nok lige omvendt — for Resten, hvis jeg skulde gifte mig med alle de Piger, der synes godt om mig, saa fik jeg hele Halvdelen af New Yorks Kvindeverden paa Halsen!"

„Du mener om Halsen! Naa, Du Smaa, Beskedenhed lider Du i alt Fald ikke af. Men Du er virkelig en sød Dreng, Du behøver saamænd bare at stikke Fingrene ud af Vinduet, saa bider de tilsvarende ti Kvinder paa!"

„Lad nu være med at ødelægge vor yngste!" faldt Opdageren ind med et Smil. „Selv om han ogsaa er en billedskøn Fyr, er han ikke desmindre en taaleligt brugbar Opdager — ikke sandt, Patsy?"

„Naa, hvad Skønheden angaar, saa kan jeg vel altid tage det op med Chick!" erklærede Patsy halvt gnaven, halvt leende. „Chick er jo seks Aar ældre end jeg.

Er jeg først bleven saadan en ældgammel Murmelfatter, bliver jeg maaske ogsaa plaget af Brødnid over en yngre Vens Held!"

Ida som Knipling-Sælgerske.

Imidlertid havde den berømte Opdagers smukke Kusine ikke ligget paa den lade Side, men havde forstaaet særdeles snildt at løse sin Opgave: at skaffe sig indgaaende Oplysninger om de to Huses Beboere.

Allerede ved tidligere Lejligheder havde hun fundet det praktisk at gaa ind i de paagældende Huse under Foregivende af at ville sælge Kniplinger og derved gennem Samtale med de derboende Kvinder skaffe sig at vide, hvad hun ønskede.

Ogsaa denne Gang erfarede hun uden Vanskelighed, at det Hus, den unge Pige var kommet ud af for at tale fransk med Sumner, var et Pensionat med godt Ry, styret af en ældre fransk Dame, Fru Monnet, som var almindelig afholdt og agtet.

Det andet Hus, i hvilket Sumner var forsvundet, var forbundet med det første ved en beplantet Gaard. I tidligere Aar havde Fru Monnet ogsaa i denne Bygning indrettet Pensionat, men havde allerede for Aar og Dag siden opgivet det.

Siden var det blevet beboet af flere forskellige, havde tilsidst staaet tomt i et halvt Aar, men var for faa Uger siden blevet lejet af en med tre Døtre velsignet Fru Clouset, der først for nylig var kommet over fra Frankrig.

Om denne fremmede Familie vidste man i Naboskabet kun, at den hyppigt modtog Besøg i Aftentimerne, og ellers levede meget tilbagetrukket.

Paa sin sikre Maade slog Ida ogsaa en Handel af i Pensionatet, og tilsidst lykkedes det hende ved Hjælp af sine Kniplinger at naa ind til Fru Sumners og hendes Datter Clothildes Dagligstue.

I Stuen befandt sig ogsaa en Herre, der i al Magelighed røg en Cigaret, og som Ida efter Nicks nøjagtige Beskrivelse antog for at være Martin Sumner.

Medens Ida nu viste Døtrene sine Kniplinger, gik Martin Sumner og hans Kone hen til et af Vinduerne, og han udtalte halvhøjt Ønsket om, at der straks maatte blive sendt Bud efter hans Venner Duplessis og Montserrat, da han maatte underhandle med dem.

„De er allerede kommet," sagde hans Datter og saa op fra Kniplingerne, „de er over hos Fru Clouset."

„Hvor véd Du dog det fra?" spurgte Martin Sumner.

„Jeg er lige kommet tilbage fra Suzane for at træffe Aftale med hende for i Eftermiddag. Du ved, Papa, Suzane kan ikke udstaa de to Herrer, og derfor vil hun rimeligvis forsvinde ubemærket og vel sagtens aflægge os et Besøg, indtil Luften er renset igen."

Uden videre forlod Sumner Værelset. Nede ved Gadedøren traf han sammen med en ung Pige, som han nikkede flygtigt til, og som blev hjærteligt modtaget af Fru Sumner og hendes Datter, men paa Fransk.

Øjensynlig kunde den pikante unge franske Dame overhovedet ikke tale Engelsk, for da hun i sin Henrykkelse over at se de paa Puden liggende Kniplinger overøste Ida med et Væld af franske Sætninger, blev hun meget skuffet over intet Svar at faa.

Naturligvis beherskede Nicks smukke Kusine ganske det franske Sprog, men hun ansaa det for raadeligst at beholde sine Kundskaber for sig selv.

Det Værelse, Ida var bleven ført ind i, vendte ud mod Haven, og ved et Blik gennem Vinduet opdagede hun en Forbindelsesdør i det Gærde, der adskilte de to Huses Have-Omraader.

Laagen gik netop op, og Sumner vendte tilbage til Pensionatet, ledsaget af to Mænd, hvis Ydre bar umiskendelige Spor af fransk Afstamning.

Medens Ida — sin Rolle tro — vedblev travlt at brede sine Kniplinger ud for Damerne, kunde hun ikke desmindre tydeligt høre de tre Mænds Stemmer, efter at de imidlertid var kommet ind i Værelset ved Siden af.

Sumner underholdt sig med sine to Venner paa Fransk. Det drejede sig om et Forretningsanliggende, som maatte staa i Forbindelse med Midway-Jærnbaneselskabet, thi dets Aktier blev stadig omtalt, og Gang efter Gang fremhævede Martin Sumner, at Ny-Udfærdigelsen af Indlaansbeviset vilde trække mindst en Maaned ud.

Det syntes at falde de to Franskmænd stærkt for Brystet. De sagde imod og blev temmelig hæftige, indtil Sumner tilsidst ærgerlig sagde:

„Tænk dog paa, hvor yderst forsigtig vi maa gaa frem, thi Nick, Verdens mest drevne Sporhund, er efter os."

„Bah! I Amerikanere er ikke os Franskmænd voksne," svarede en af Mændene spotsk. „Jeg har nok hørt tale om denne Nick Carter, han skal være en ganske talentfuld ung Mand, men ham skal vi nok klare.

Sørg blot for, at dette Aktiebrev saa hurtigt som muligt skaffes til Veje — vil den Gravør mon arbejde punktlig?"

„Ganske sikkert. Jeg har allerede indrettet et lille Hus til ham, hvor han i Hemmelighed og under sikker Bevogtning, saa at han ikke drikker, kan lave Pladen.

Trykningen foretager vi saa i Fru Clousets Hus, og saasnart Oplaget er færdigt, er der ikke længer noget til Hinder for Deres Hjemrejse til Paris."

Ida stod som paa Gløder, thi hvad hun havde ført af Underholdningen, gav hende al den Vished, hun ønskede, og nu længtes hun efter, saa hurtigt som muligt at kunne afgive Beretning til Nick Carter.

Men for ikke at vække Mistanke, maatte hun taalmodig købslaa med Fru Sumner og hendes Datter,

Omsider havde de da udtaget nogle smukke Kniplinger og betalt dem.

Ida pakkede sine Sager sammen og anbefalede sig.

Nick var yderst tilfreds med den Fordel, Ida havde opnaaet.

„Udmærket!" sagde han. „Nu har vi saa temmelig hele Banden samlet. Saavel „Fabrikanterne" som „Sælgerne". For disse to Franskmænd skal naturligvis hurtigst muligt bringe det her fremstillede Oplag af falske Aktier til Paris og indføre dem paa Børsen.

Det er forøvrigt et af de mærkværdigste Tilfælde, jeg nogensinde har haft at gøre med," tilføjede han leende. „Vi faar overdraget det Hverv at finde en Forbrydelse, inden den i det Hele taget er begaaet, og maa taalmodigt afvente det Tidspunkt, hvor det behager Herskaberne at træde i Virksomhed, for at ogsaa vi kan begynde at gribe ind i Handlingen!"

Med lange Skridt gik han op og ned ad Gulvet, for tilsidst at staa stille og le.

„Forbistret kloge Høns, det maa jeg sige!" udbrød han. „Der er ingen Huller i Sammenhængen: Sumner, en Slægtning af Nimmo, boer i Paris, og opdager paa en eller anden Maade, at Jærnbaneselskabet har i Sinde at udsende nye Aktier. Han indlader sig nu med Seddelfalsknere og aftaler med dem, at bringe en forfalsket Udgave af de nye Aktier paa Børsen i Paris.

Fra tidligere Tid er han bekendt med Havershaw og sætter sig nu i Forbindelse med ham, for at han her i New York skal sætte Sagen i Gang.

Imidlertid kommer Sumner her og bringer sine to Forbrydervenner Duplessis og Montserrat med sig. Havershaw har en „Meningsfælle", som er i Tjeneste hos Bogtrykkerfirmaet, og faar ved hans Mellemkomst fat i en af de ægte Aktier.

Han træder endvidere i Forbindelse med Massey, som atter paatager sig at bevæge Billy Marks til at stikke den fornødne Plade.

Men i Fru Clousets Hus findes sandsynligvis et til saadanne Arbejder egnet Trykapparat, og der skal saaledes de falske Aktier fremstilles.

Gennem Baghaven bliver saa det færdige Oplag bragt til Sumners Bolig, og derfra sendt til Frankrig.

Saaledes og ikke anderledes forholder hele Historien sig!" sluttede Opdageren. „Hvad der endnu staar tilbage at løse i vor Opgave er i at finde den hemmelighedsfulde Mellemmand, der optræder som Tankelæser og har Kendskab til de hemmeligste Tildragelser i Trykkeriets Bygning. Her staar jeg endnu overfor en Gaade!"

„Som Du vil løse lige saa fint som alle andre Opgaver, man har stillet Dig, Nick," sagde Ida leende. „Pas paa, om ikke denne Hr. Lemuel meget mod sin Vilje pludselig dukker frem af Dybet og maa aflægge Regnskab!"

„Vi vil ikke haabe det, men Gud give det!" sluttede Nick og lo.

Patsy stjæler en Cykle.

Hvor tidlig den unge Opdager end den næste Morgen optog Billy Marks' Spor, kunde han dog før Klokken ti hverken høre eller se noget til Gravøren.

Saa tog han en rask Beslutning og ringede paa ved Marks Dør. Gravørens Datter lukkede op og lod ham uden videre komme ind. Hun syntes at være bekymret og bedrøvet.

Det kostede ikke Patsy stort Besvær at faa ud af hende, at hendes Faders Tilstand, efter at Patsy i Gaar havde maattet hente ham hjem fra en Knejpe i Nærheden, aldeles beruset, indgød hende Bekymring.

Billy Marks følte sig som slaaet sønder og sammen i alle Lemmer, led af en hæftig Nervekrampe og tiggede ynkeligt om Whisky.

Patsy ansaa det for raadeligst at lade Drukkenboldten faa lidt af sin Yndlingsdrik. Han vidste, at et pludseligt Savn af det tilvante Kvantum Spiritus er i Stand til at gøre saa dybt sunkne Eksistenser alvorligt syge.

Og dette maatte under ingen Omstændigheder ske, hvis ikke Afsløringen af Falskmøntnerne i sidste Øjeblik skulde strande.

Han skyndte sig altsaa til Beværtningen paa det nærmeste Hjørne og vendte hurtigt tilbage med noget Whisky.

Denne Drik oplivede virkelig Drukkenboldtens ødelagte Nerver i den Grad, at han snart kunde staa op og klæde sig paa.

Hvad der var sket med ham den foregaaende Dag, vidste han ikke, men han var villig til at tro, hvad hans Kone og Datter sagde ham, at Patsy om Aftenen havde bragt ham hjem i en stærkt beruset Tilstand.

Næppe havde Marks klædt sig paa, før han belavede sig paa at gaa ud.

„Jeg maa afsted, jeg har faaet en Bestilling at udføre," svarede han paa sine Slægtninges Bønner.

„Jeg maa tale med en Mand, — skulde egentlig have talt med ham allerede i Gaar."

„Det drejer sig da forhaabentlig ikke igen om saadan nogle slemme Ting, Billy?" sagde hans Kone ængstlig.

„Nej, Du kan være rolig, har man én Gang brændt sine Fingre, saa holder man dem fra Kakkelovnen!"

Marks fandt sig villigt i den unge Opdagers Ledsagelse. Deres Vej førte dem til en Kafé, og i den maatte de vente en Times Tid.

Gravøren holdt sig tappert og drak kun med Maade under Ventetiden.

Saa kom pludselig Massey ind i Kaféen, nærmede sig det Bord, ved hvilket Marks sad med sin unge Ledsager, trykkede den første flygtigt i Haanden og maalte den sidste med et mistroisk Blik.

„Naa, er Du saa der," henkastede han. „Ædru — hvad?"

„Det kommer ikke Dig ved," sagde Marks grov, medens Patsy rejste sig og med en Avis i Haanden satte sig hen ved et Bord i Nærheden, hvorfra et Menneske, der var begavet med mindre skarpe Øren, sikkert intet vilde være i Stand til at opfatte af de to Mænds Samtale, medens den unge Opdager ikke tabte et eneste Ord.

„Hvem er det unge Menneske?" spurgte Massey mistroisk bag Patsys Ryg.

„En Ven af mig," brummede Marks kort. „Har kendt ham i mange Aar. Min Datter har givet mig ham med, for at jeg ikke skal drikke saa meget i Dag."

„Allright!" erklærede Massey tilfredsstillet. „Naa, vi aftalte jo Sagen i Gaar."

„Hvem aftalte?" spurgte Marks forbløffet.

„Herregud, vi to. Havershaw var ogsaa tilstede."

„Jeg har ikke set Dig for mine Øjne i Gaar."

„Hvad!" udbrød Massey i den yderste Forbavselse.

„Halløj!" fo'r det gennem Patsys Hoved. „Det kan blive en køn Kop The! Massey kunde gærne opdage Mesterens Gæsterolle i Gaar. Nu gælder det nok om at holde Tungen lige i Munden."

„Vil Du virkelig paastaa, at Du ikke var sammen med mig i Gaar Eftermiddags i Cosgrove Kafeen?" spurgte Massey indtrængende.

„Ikke Tale om den Ting!"

„Du gode Gud, hvor Du maa have været fuld! Og jeg sendte Bud efter Dig, min Dreng fandt Dig i en fremmed Kafe, og hans Venner bragte Dig med Magt til mig."

„Stemmer altsammen, kun bragte din Drengs Venner mig ikke til Dig," erklærede Marks haardnakket. „Fra den Kafé blev jeg bragt hjem."

Nu kaldte Marks ogsaa Patsy til Hjælp.

„Sig mig en Gang, min Ven, bragte Du mig hjem i Gaar?"

„Ja, det er sikkert," svarede Patsy fra sin Plads.

„Hvor faldt jeg i Kløerne paa Dig?"

„Et Par Huslængder fra jer Bolig. I kom kørende i en Droske, men stod ud og tumlede saa henad Fortovet. Der var det, jeg tog jer paa Slæbetov."

„Det stemmer altsammen," faldt Massey ind. „Du maa have været saa fuld, at Du ikke kan huske et Kuk af det hele. Naa, saa maa vi altsaa aftale hele Historien en Gang til. Sikken et Held, at jeg traf Dig nu til Morgen."

Dermed begyndte de to Mænd en saa sagte Samtale, at Patsy ikke fra sin Plads kunde forstaa noget af den. Men det brød han sig heller ikke om; han kunde nok nogenlunde tænke sig til Indholdet, han var desuden inderlig glad over, at det var lykkedes ham saa hurtigt at dysse Masseys Mistanke i Slummer.

Tilsidst kaldte Marks igen den unge Opdager hen til Bordet og paalagde ham at skynde sig hen, hvor han boede, og hente en lille Rejsetaske med Indhold.

„Sig bare til min Kone, at jeg maaske bliver borte en Uges Tid, men saa kommer jeg med Penge. Hun skal pakke mig mit Værktøj ind — Gravstik, Lup, Syre — hun ved Besked med, hvad jeg skal bruge. Hun behøver ikke at være ængstelig, for denne Gang er der ingenting i Vejen, det er ekstrafint, sig bare det til hende."

Straks gav Patsy sig paa Vej, og til hans Forbavselse var Fru Marks ogsaa gærne parat til at pakke Haandtasken til sin Mand. Efterretningen om, at der atter skulde komme Penge til Huse, maatte have faaet hendes Betænkeligheder til at sove.

Da Patsy med Tasken i Haanden atter vilde forlade Huset, fandt han Chick ventende nede i Forstuen.

„Det er storartet," hviskede Patsy. „Chick, Du maa under alle Omstændigheder følge efter den Vogn, i hvilken Billy Marks nu om lidt skal køre. Det kan være, at jeg er forhindret. Men hvordan i al Verden kommer Du forresten her?"

„Jeg fulgte ganske simpelt Manden med de hængende Skuldre," svarede Chick og lo. „Saa saa jeg Dig paa Gaden og ventede her paa din Tilbagekomst."

„Lad Havershaw løbe og følg min Mand," svarede Patsy hurtig. „Jeg skal senere sige Dig hvorfor."

Næppe havde den unge Opdager afleveret Haandtasken i Kaféen, før han atter under et Paaskud forlod Lokalet.

Udenfor paa Fortovet fandt han et Kridtmærke fra Chick; det pegede omkring Hjørnet, og han fulgte det. Der holdt en Vogn med to Mænd.

Til sin Bestyrtelse genkendte Patsy i den ene af

dem en Forbryder ved Navn Scotty, og han begreb, at denne, hvis han havde set ham, ligeledes maatte have genkendt ham.

Ikke desmindre fulgte han Kridttegnet videre, og da han bøjede om det næste Hjørne, fandt han der en anden Vogn holdende; og i den sad Chick.

„Lad ikke den anden Vogn om Hjørnet slippe Dig af Syne," hviskede Chick hurtigt.

Nær ved Hjørnet stod en Cykle, hvis Ejermand Patsy naturligvis ikke kendte; tilfældigvis tilhørte den en Opdagelsespolitibetjent, som var gaaet ind i den Kafé, som var der i Huset.

Uden større Samvittighedsnag bemægtigede Patsy sig Cyklen i Erkendelsen af, at han ved dens Hjælp bekvemt kunde følge efter den Vogn, som Marks gik ind i til sine to Ledsagere, medens Chick gjorde noget lignende til Vogns.

Næppe havde Patsy annekteret Cyklen, før han saa Vognen med Marks køre afsted i vestlig Retning. Han gav Chick et Vink og satte Cyklen i Gang.

Ved at stikke Hovedet ud af Vognvinduet kunde Chick se, hvorledes Patsy drejede hen ad Madison Avenue og vinkede et nyt Signal til ham.

Omsider var Chicks Vogn kommet tæt nok op til Patsy, til at denne kunde springe af den stjaalne Cykle, hurtigt give den i Hænderne paa en der posteret Politibetjent med den Bemærkning, at den var stjaalet af en ubekendt Tyv, som han var i Færd med at forfølge, — og derpaa springe ind i Vognen til sin ældre Kammerat.

Med faa Ord fortalte Patsy sin Ven, at i den Vogn, der kørte foran dem, sad Billy Marks med nogle Mænd, som skulde bringe ham til det Sted, der var blevet indrettet for ham til at stikke de to Plader, som skulde bruges ved Trykningen. Sandsynligvis skulde Mændene ogsaa være hans Beskyttere og Vogtere.

Nu fulgte der en ordentlig Køretur, langt over Manhattans Bygrænse, lige til Mott Haven, hvor den forfulgte Vogn standsede foran et Hus, der laa halvt skjult i Buskene ved Bredden af Kanalen.

Straks forlod de to unge Opdagere deres get Køretøj og sneg sig forsigtigt videre til Fods.

De kunde tydeligt iagttage, hvorledes de tre Mænd stod af Vognen, og denne kørte tilbage ad Byen til, medens Mændene selv gik ind i det ensomme Hus.

„Naa, dit Cykletyveri lønnede sig jo godt, Patsy," sagde Chick og lo. „Vi ved nu, hvor Billy Marks laver de falske Plader."

Den forsvundne Aktie.

Efter at de to unge Opdagere havde aflagt Beretning til deres Mester, begav de sig i Forening til den midterste Del af Broadway, der er bekendt under Navnet „Tenderloin".

Da de naaede Hjørnet af den 25. Gade, greb Patsy pludselig Chick i Armen.

„Forsigtig, Chick!" hviskede han. „Se over Broadway — de to der ved Hjørnet."

Chick spejdede derover. Paa det angivne Gadehjørne stod to Mænd. Den ene af dem var en urimelig tynd, høj Mand med paafaldende smalle Skuldre; hans Ansigt var imidlertid blevet smykket med et kort, brunt Fuldskæg, over hvilket der hang et langt Overskæg ned.

„Havershaw?" spurgte Chick sagte. „Han synes at have lagt sig et falsk Skæg til."

„Der gives ikke to Eksemplarer af den Slags Bønnestager her i New York," faldt Patsy ind. „Den dumme Karl tror virkelig, at han kan forklæde sig."

Den Iagttagne og hans Ledsager havde aabenbart ikke travlt, for de blev roligt staaende paa Hjørnet og snakkede sammen. Pludselig hævede „Telegrafpælen" Haanden til Hatten som for at hilse, og beskrev med Pegefingeren en Kreds i Luften.

Det var aabenbart et Signal, og Opdagerne saa sig skarpt omkring.

„Der gaar Lemuel!"

„Der gaar Berger!"

I dette Øjeblik løb Havershaw tværs over Gaden. Paa den Side, han havde valgt, fulgte Chick efter ham, medens Patsy optog Forfølgelsen paa den anden Side af Gaden. De var overbevist om, at Manden med de smalle Skuldre fulgte efter de to Mænd, som de havde faaet Øje paa.

Da de naaede den 32. Gade, kom det dog til en pludselig Standsning.

Øjeblikkelig skjulte Chick sig under Hotellets Søjlegang, og Patsy tog Opstilling lige overfor Sparebanken.

Et Øjeblik efter kom Havershaw ind i Hotellets Forhal og tog Plads i en Sofa.

Patsy gav hurtig Chick et Tegn til at komme med, og løb ned ad Broadway.

Naturligvis fulgte Chick rask efter, og det stod ham snart klart, at hans yngre Kammerat gik efter en Enspændervogn som langsomt kørte ned ad Gaden.

„I den Vogn sidder Massey," forklarede Patsy sin Kammerat, da denne havde indhentet ham. „Havershaw rakte ham i al Hemmelighed noget, da Masseys Vogn kørte forbi ham ved Hjørnet."

De fulgte efter Vognen, som førte Massey til Luft-

banens 28. Gade-Station. Der sendte Massey sin Vogn bort og gik op ad Trappen til Stationen.

„Han skal ud til Billy Marks," sagde Chick.

Dermed var de to Opdagere ogsaa oppe paa Platformen, og det lykkedes dem at komme med samme Tog som Massey.

Paa den Maade kom de til 135. Gade.

Saa steg Massey ud, og Opdagerne saa nu ligefrem, at han nærmede sig det ensomme Hus ved Kanalen.

Da Massey gik ind i Huset mellem de store Træer, var det allerede blevet mørkt. Opdagerne kravlede over Gærdet; og deres Blik faldt da paa det eneste oplyste Vindue i hele Huset; dette befandt sig paa anden Sal.

Som efter en stiltiende Aftale krøb begge Opdagerne op i et Træ, der stod i Nærheden, hvorfra de uhindret kunde se ind i det oplyste Værelse, uden at kunne blive iagttaget derinde fra.

De blev ikke skuffede i deres Formodning: i Værelset befandt Massey og Billy Marks sig. De stod overfor hinanden ved et langt Bord, over hvilket der hang en Hængelampe, som udbredte et grelt Lys.

Billy Marks stod bøjet over Bordet og studerede opmærksomt et Ark Papir, der laa udbredt foran ham.

Ikke langt fra ham, med Haanden i Brystlommen, stod Massey, foroverbøjet, og syntes utaalmodigt at vente paa Gravørens Afgørelse.

Chick tog en Teaterkikkert frem af en Lomme.

Kikkerten hørte til hans faste Udrustning og var saa lille, at man kunde skjule den i Haanden, men ikke destomindre gjorde den god Tjeneste. Næppe havde han en Tid lang set igennem den, før han rakte den til sin Kammerat, der sad ved Siden af ham, uden at sige et Ord.

Inde i Værelset havde Marks imidlertid som for bedre at kunne se, løftet Papiret tæt op under Lampen.

„Det er en Jærnbaneaktie," hviskede Patsy.

„Jeg tænkte mig det," svarede Chick. „Massey har faaet den fra sin Mellemmand og skyndsomt overbragt Billy Marks den. Haversham spiller Mellemmandens Rolle."

„Naa, nu tænker jeg, vi har de Fyre!"

Imidlertid havde Nick Carter selv begivet sig til Bogtrykkeriets Kontor.

Det var Klokken 4 om Eftermiddagen, og Nick frygtede allerede for, at Courtaine skulde være gaaet. Men man meddelte ham, at Hr. Courtaine var optaget af at tale med en Besøgende, men at Nick skulde blive modtaget, saa snart den paagældende var gaaet.

„Vær saa venlig at tage Plads et Øjeblik i Direktør Lemuels Kontor," bad Faktoren høfligt, idet han førte Opdageren til et elegant udstyret Værelse.

Nick blev alene tilbage i dette. Faktoren havde fjærnet sig igen og lukket Døren efter sig.

Opdageren gik frem og tilbage paa Gulvet. Da han efter en Stunds Forløb tog Plads paa Stolen foran Skrivebordet, hørte han pludselig Direktør Courtaines Stemme saa tydeligt, at hen overrasket saa sig om i den Tro, at Direktøren var kommet ind i Stuen.

Da han rejste sig op og saa sig om, blev han opmærksom paa sin Fejltagelse. Han befandt sig nu som før alene i Værelset, og han hørte heller ikke mere Direktørens Stemme. Men da han atter satte sig ned og bøjede sit Hoved i en bestemt Retning, ramte den samme Stemme hans Øre paa ny.

Igen sprang Nick Carter op og prøvede at staa forskellige Steder i Værelset, uden at han imidlertid kunde høre det fjærneste. Men da han saa satte sig ved Skrivebordet og strakte Hovedet frem med en let Bøjning til venstre, hørte han Direktør Courtaine tale saa tydeligt, som om han sad lige overfor ham ved Bordet.

„Naa, her synes at foregaa akustiske Undere," sagde Nick ved sig selv. „I Tyskland stod jeg en Gang i Kølner Domen og overbeviste mig om, at man fra to bestemte Søjler kan tale sammen, uden at Folk, der staar imellem os, kan høre noget af Samtalen. Et lignende Fænomen synes det at dreje sig om her."

Nu hørte Opdageren fra Værelset nedenunder en Støj, som sagde ham, at Direktørens Besøgende tog Afsked.

Straks forlod Nick Lemuels Kontor, og idet han kom ind til Direktøren, begyndte han straks:

„Et Øjeblik Hr. Courtaine. Sad De under Deres Samtale med den Herre, som gik nu, nøjagtigt saaledes foran Skrivebordet, som i dette Øjeblik?"

„Ja, jeg rejste mig ikke op en eneste Gang. Det var forresten et ejendommeligt Spørgsmaal."

„Aa, hør, bliv hvor De er, og naar De hører mig fløjte skarpt, saa læs højt af den Avis der. Jeg har en god Grund for min Anmodning.

Uden at give den forundrede Direktør Tid til at svare, skyndte Nick sig tilbage til Lemuels Kontor, satte sig til Rette foran Skrivebordet og udstødte et højt og langt Fløjt. Men han ventede forgæves paa at høre Direktørens Stemme.

Da han forundret saa sig om, opdagede han at Døren stod aaben. Hurtig lukkede han den og vendte tilbage til Skrivebordet. Næppe lod han nu et nyt Fløjt lyde, før han øjeblikkelig hørte Direktøren læse højt af Avisen.

Hvad skal nu alt dette betyde?" spurgte Courtaine, da Nick atter kom ind i hans Kontor.

„Først et Spørgsmaal," sagde Nick med hævet Stemme. „Er det nogensinde hændet Dem, at Anliggender, som forhandledes i dette Værelse, paa en for Dem uforklarlig Maade er bleven bekendt før Tiden?"

Da Direktøren nu stirrede dobbelt forbavset paa Opdageren, og derefter nikkede mekanisk, tilføjede Nick Carter med et Smil:

„Her er Nøglen til Hemmeligheden. Vær saa god at følge med, for at jeg kan vise Dem Bristen i Deres System."

Dermed førte han Courtaine til Lemuels Kontor, lod ham tage Plads foran Skrivebordet og bad ham bøje Hovedet lidt forover til venstre.

Nick selv løb tilbage til den andet Værelse, satte sig ved Skrivebordet og begyndte i almindelig Konversationstone:

„Kan De forstaa mig, Hr. Courtaine?"

„Ja, aldeles," lød det forbløffede Svar. „Men hvorfra taler De til mig?"

„Fra Deres egen Skrivepult. Her foreligger et akustisk Under, og Deres yngste Direktør kan fra sin Pult høre alt, hvad De taler om i Deres Kontor. Han har altsaa ogsaa i Gaar beluret Deres Samtale med Præsident Nimmo — nu ved De ogsaa, hvorfra Skurkene i saa god Tid fik Færten af den hemmeligholdte Plan."

„Du gode Gud! Saa er Lemuel den Skyldige!"

Dybt rystet vendte Direktøren tilbage til sit eget Kontor.

„Det er et haardt Slag for mig, for Lemuel havde hele min Tillid."

„Hold Krudtet tørt, Hr. Courtaine, De maa endelig ikke foretage Dem noget, før jeg har sluttet min Undersøgelse. Hvor findes forøvrigt den Aktie, som jeg overbragte Hr. Nimmo?"

„I min Besiddelse. Jeg lukkede den inde i Pengeskabet, for at have den ved Haanden, hvis Overtrykningen skulde foretages."

„Saa tag og lad mig se Aktien."

Direktøren begav sig til Kassehvælvingen, men kom i næste Minut bleg af Skræk tilbage med den Efterretning, at Aktien var forsvundet af Pengeskabet.

Stiltiende fulgte Nick med Direktøren til Kassehvælvingen, og Courtaine pegede paa et aabent Skab.

„Her," kom det med Besvær. „Kombinationen til dette Skab har vor Kasserer."

Dermed aabnede han den indvendige Jærndør og pegede paa forskellige mindre Sikkerhedsrum, der ligeledes var lukkede med Jærndøre.

„Her er mit Privatgemmested, og til det har kun jeg alene Nøglen! Deri laasede jeg Aktien inde."

„Og den er der ikke mere?"

„Nej, se selv efter!"

„Vel, vi maa have fastslaaet, hvem der har Adgang til det øvrige Pengeskab."

„Forskellige af vore betroede Embedsmænd. Men Nøglen til mit Privatrum har kun jeg."

„I det mindste tilsyneladende," bemærkede Opdageren sarkastisk. „Naa, jeg haaber snart at kunne bringe Klarhed i denne mystiske Affære. Hold foreløbig ren Mund, Hr. Courtaine."

Dermed sagde han Farvel og skyndte sig hjem.

Men han maatte vente i Timevis, før hans Folk indfandt sig og aflagde Beretning til ham.

„Godt. Der har vi allerede den fornødne Forklaring," erklærede Opdageren vel tilfreds. „I har set rigtigt, det var virkelig Aktien, og den er i Løbet af Dagen forsvundet fra Trykkeriets Kassehvælving."

Berger afsløres.

Omtrent Kl. ti næste Formiddag meddelte Direktør Courtaine Nick Carter, at den savnede Aktie atter havde indfundet sig i Pengeskabet.

„Er det virkelig den samme Aktie?" spurgte Nick, der talte gennem Telefonen fra sit Arbejdsværelse.

„Det er der ingen Tvivl om, for den er forsynet med et hemmeligt Tegn, som jeg har anbragt paa den."

„Saa er den tidlig i Morges bleven lagt tilbage i Skabet," erklærede Nick Carter. „Endnu en Gang, Hr. Courtaine, lad den yderste Forsigtighed raade. Ingen maa vide, at vi har nogen Anelse om Aktiens midlertidige Forsvinden."

Med Courtaines Løfte om at bevare stræng Tavshed endte Samtalen.

Den berømte Opdager fandt nu, at Sagen var saa temmelig klar. Den Funktionær i Trykkeriet, som var i Forstaaelse med Havershaw, havde vidst at bemægtige sig Aktien og havde afleveret den til Manden med de hængende Skuldre. Denne havde givet den videre til Massey, som atter havde skaffet Marks den i Hænde. Sidstnævnte havde forfærdiget alle de fornødne Tegninger af den og tilsidst sandsynligvis fotograferet Aktien, for at kunne skære de to Plader.

Saa havde Massey atter taget Aktien tilbage, le-

veret den til Havershaw, og denne havde atter givet den til den utro Embedsmand i Trykkeriet. Af sidstnævnte var den ubemærket bleven lagt tilbage i Direktørens Pengeskab.

Hvem var nu denne utro Embedsmand? Lemuel eller Berger? Der kunde ikke være Tale om andre end en af disse to.

En Tid lang sad Opdageren eftertænksom i sin Lænestol, til han endelig troede at have fundet en Udvej.

Han kaldte Chick og Patsy til sig og spurgte dem smilende:

„Sig mig Drenge, vil I gøre mig den Tjeneste at hjælpe mig at overfalde og udplyndre en Mand?"

„Skal det være en Vittighed?" spurgte Chick.

„Nej, det er mit ramme Alvor," svarede Nick. „Jeg ved nu at Lemuel har spillet Forræderen, jeg ved endvidere, paa hvilken Maade han har indhentet sine Oplysninger, og endelig ved jeg, at han og Massey er meget fine Venner. Men jeg tror ikke, at han har noget med den egentlige Falsknerihistorie at gøre.

Han er en lidenskabelig Spiller, og hans Hang til Væddemaal har maaske gjort ham afhængig af Massey. Muligvis saa han sig endogsaa tvungen til at give denne fortrolige Meddelelser uden rigtig at vide, hvortil Massey skulde bruge hans Indiskretioner, selv om han naturligvis nok kunde sige sig selv, at det ikke skete med noget hæderligt Formaal.

Men saa er der vor Ven Berger, der er meget fortrolig med Havershaw. Jeg har en Anelse om, at i denne unge Mands Lommer ligger det sidste Led skjult til den Kæde af Skyldbeviser, vi har samlet.

Nu kommer det æventyrlige, Drenge, vi maa nemlig rydde grundigt op i Lommerne paa denne Berger, og derved blotte hele Hemmeligheden, uden at den Paagældende maa ane det fjærneste om, hvem der har gennemsøgt hans Lommer, og i hvilken Hensigt det er sket."

„Men paa hvilken Maade skal vi da plyndre denne Berger?" spurgte Chick og rystede paa Hovedet. „Ærlig talt, Nick, jeg har ingen større Erfaring i den Retning."

„Det skal I straks faa at vide. Men først skal Patsy besørge et Brev, som jeg vil skrive til Hr. Courtaine. Lav lidt om paa dit Udseende, Smaa, mens jeg skriver Brevet," sagde Opdageren og satte sig til sit Skrivebord.

I den til Courtaine rettede Skrivelse bad Opdageren ham om at give Patsy Nøglen til hans Privatrum i Pengeskabet. Knap en halv Time senere vendte den unge Opdager tilbage med en lille, flad og sælsomt formet Nøgle.

„Naa, Drenge, saa var det min Plan," sagde Opdageren. „Jeg har bragt i Erfaring, at Berger hver Dag plejer at besøge en Spillestue, som findes i øverste Etage af en af vore største Skyskrabere. Bygningen er først lige bleven færdig og kun for en ringe Del udlejet. Af denne Grund har Bankøren indrettet sit Kontor i øverste Etage, fordi han der befinder sig ganske alene og sikret mod enhver Overraskelse. Heller ikke de tre Etager nedenunder har rimeligvis endnu fundet nogen Lejere.

Hver Dag præcis Kl. 1 begiver Berger sig til den Bygning. Han er meget forsigtig i sine Bevægelser, for naturligvis vil han ikke have, at hans Foresatte skal erfare noget om hans Væddelidenskab. Derfor plejer han ikke at benytte Elevatoren længere end til fjerde Etage, men gaar Resten af Vejen op ad Trapperne."

„Aha! Nu forstaar jeg," brummede Chick.

„Jeg tænker, jeg skal kunne spille min Rolle som Lommetyv nogenlunde," bemærkede Patsy leende.

Klokken var bleven henimod Et, da Opdageren blev færdig med at instruere sine Folk. Derfor gav han sig uden videre i Lag med, tilligemed sine to Hjælpere, at opsøge den omtalte Skyskraber.

De havde ingen Vanskelighed ved at naa den øverste Etage. Der skjulte de sig og bandt sorte Masker for Ansigterne.

Efter en kort Ventetid hørte de Skridt paa Trappen, og straks smuttede Nick ind i et mørkt Hjørne, hvorfra han kunde falde sin Mand i Ryggen.

I næste Øjeblik kom Berger, der aabenbart havde stort Hastværk, til Syne. Men i samme Sekund styrtede Nick frem af sit Skjul og slog bagfra begge Arme om den intetanende Mands Hals.

Samtidig kastede Chick sig forfra over Manden, der forgæves prøvede at sætte sig til Modværge.

Imidlertid havde Patsy med en professionel Lommetyvs Færdighed tilegnet sig Indholdet af alle den fangnes Lommer.

Næppe var han færdig hermed, før Nick gav den Overfaldne et vældigt Stød, der pænt befordrede ham i Gulvet, hvorpaa de tre Opdagere fløj ned ad Trapperne som en Stormvind.

Naturligvis havde revet Maskerne fra Ansigtet og var allerede flere Etager nede, da Berger omsider havde samlet sig saa vidt, at han kunde raabe om Hjælp.

Men det var forgæves, — Mesteren og hans Hjælpere havde forlængst bragt sig i Sikkerhed.

De skyndte sig til et Værelse i den tilstødende Bygning, i hvilket Nick havde et af sine talrige, over hele Byen spredte Depoter til Omklædning osv., og bag laasede Døre undersøgte de nu alt, hvad den Udplyndredes Lommer havde indeholdt.

Der var forskellige Smaating, saasom Kniv og Saks, Notitsbog og en Rulle Pengesedler, der indeholdt nøjagtig ti Dollars.

Dog — Nick havde allerede taget en lille flad, sælsomt formet Nøgle op og sammenlignet den med den Nøgle, han havde modtaget fra Direktør Courtaine.

„Her har vi, hvad vi søger," erklærede Nick Carter triumferende. „Mit Eksperiment var noget vovet, men det har bragt Lys i Mørket. Berger er Manden, som med sin falske Nøgle har kunnet naa ind til sin Foresattes Privatpengeskab.

Patsy, tag denne Nøgle med til Hr. Courtaine, bed ham om at aabne sit Skab med den, og bring mig saa Nøglen tilbage."

Patsy skyndte sig af Sted, og Opdageren tog nu de Brevskaber frem, der var fundne i Bergers Lommer. Det meste af det var kun ligegyldige Skriverier, med Undtagelse af en Seddel uden Dato. Den lød saaledes:

„Sikker i Nat. Forklæd Dig igen, for at give mig den. Jeg er ligeledes forklædt, paa den gamle Maade. Sørg for, at jeg kan faa den tilbage tidlig om Morgenen.

Havershaw."

Et Kvarter efter var Patsy tilbage og erklærede, at Hr. Courtaine havde antaget Nøglen for sin egen og uden Besvær havde kunnet aabne Pengeskabet med den.

„All right!" erklærede Opdageren beroliget. „Saa ved vi jo alt fornødent. Bring Hr. Courtaines egen Nøgle tilbage til ham, Patsy og følg saa med os, for nu begynder Jagten."

De skyldiges Afstraffelse.

Klokken fire samme Eftermiddag luskede tre Mænd, i hvem næppe nogen vilde have genkendt Nick Carter og hans to Hjælpere, omkring i Omegnen af Bogtrykkeriets Bygning.

Lige i Nærheden, ligeledes i en fortrinlig Forklædning, befandt Ida sig.

De maatte vente længe — Klokken var allerede næsten bleven fem, da Nick gav sin Kusine et lynsnart Signal, som foranledigede hende til at springe op i en Droske, der holdt i Nærheden, og skyndsomt køre bort.

Næsten umiddelbart derefter forlod Berger Trykkeriets Bygning og gik, fulgt af de tre Opdagere, op ad Broadway.

Han begav sig til den nærmeste Station paa 6. Avenue-Banen og kørte derfra til den 23. Gade.

Da han der stod ud af Toget, fulgte de tre Opdagere atter efter ham til Fods.

Berger skyndte sig til et Hotel i Nærheden, hvor han aabenbart var kendt.

„Patsy, gaa efter ham og tab ham ikke af Syne," indskærpede Opdageren sin yngste Hjælper. „Han vil rimeligvis forklæde sig."

Patsy fulgte efter Manden ind i Hotellet og gik med Elevator op til den Etage, i hvilken det Værelse laa, hvor han netop naaede at se Berger forsvinde.

Han kom ikke til at vente længe.

Snart kom den Forfulgte atter til Syne, og Patsy, der morede sig kongeligt over Bergers ubehjælpsomme Forklædning, fulgte ham lige til Hjørnet af Broadway og den 28. Gade, hvor han saa ham træffe sammen med en usædvanlig høj, brunskægget Mand, der var belemret med et Par paafaldende skraa Skuldre.

„Aha! Havershaw, ligeledes i Incognito," erklærede Nick, der imidlertid atter havde forenet sig med Chick og Patsy.

„Samme Komedie som i Gaar Aftes," brummede Chick.

Efter at have vekslet nogle Ord, tog Berger en Konvolut op af Lommen og rakte den til Havershaw, der skyndsomt lod den forsvinde i sin indre Brystlomme.

„Patsy, saa snart de to skilles, arresterer Du Berger og bringer ham paa Politistationen," befalede Nick. „Saa slutter Du Dig igen til os. Vi skal nok efterlade Dig et Spor. Men under ingen Omstændigheder maa Havershaw se noget til Bergers Arrestation."

Allerede faa Minutter efter skiltes de to forklædte Herrer. Berger vendte om, og Havershaw skyndte sig op ad Broadway.

Stærkt optaget af at forfølge den sidstnævnte, havde Nick og Chick næppe krydset Gaden, før de saa Patsy gribe Berger, der forskrækket fo'r sammen.

De to Opdagere lod sig ikke sinke, men skyndte sig videre.

Uden at bryde sig om Bergers Protest, bragte Patsy ham til Stationen, og erklærede der, at hans Fange maatte holdes fast, indtil Nick Carter personlig kom til Stede for at rejse Anklage mod ham.

Den unge Opdager havde ingen Tid at give bort, han vilde saa hurtigt som muligt igen forene sig med Mesteropdageren.

Ved 32. Gade ventede Havershaw, staaende paa Kanten af Fortovet, og de to Opdagere, der havde fulgt ham, kunde tydelig se ham vinke til en eller anden med et hvidt Lommetørklæde, som han derefter atter lod forsvinde i Lommen.

Straks efter kom en Droske til Syne. Den kørte langsomt, tæt ved Randen af Fortovet, forbi Havershaw, og i samme Øjeblik kastede denne en langagtig Konvolut ind i Drosken gennem det aabenstaaende Vindu.

Nick saa Massey sidde inde i Vognen og iagttog, hvorledes han puttede Konvolutten til sig.

Ligesom Aftenen i Forvejen gik Havershaw sin Vej for at opsøge sit Hotel. Men Chick var fulgt efter tæt i Hælene paa ham og sagde pludselig sagte:

„Havershaw, De er arresteret!"

„De — De tager — fejl, kære," stammede den anden ynkeligt. „Jeg hedder ikke Havershaw."

„De hedder ganske bestemt Havershaw og har kun forklædt Dem. Det brune Fuldskæg med den lange Mustache over staar forresten fortvivlet daarligt til Deres øvrige Fremtoning. Nu følger De mig uden Modstand til Politistationen, ellers ser jeg mig nødsaget til at binde Dem," sagde Chick roligt, men bestemt.

Den arresterede gjorde dog Tilløb til at sætte sig fortvivlet til Modværge, men i et Nu havde Chick revet det falske Skæg af ham og bundet ham solidt.

Paa Vejen til Stationen, hvortil Havershaw nu uden yderligere Modstand gik med, traf Chick sammen med Patsy.

„Gaa efter Mestefen," raabte Chick til ham, „han er efter Massey. Han har sikkert benyttet den 28. Gade-Station til Luftbanen."

„Er De efter Massey?" spurgte Havershaw urolig.

„Sikkert," svarede Chick leende. „Jeg tænker, Nick Carter allerede har ham ved Vingebenet. Min Kollega her har lige ladet Deres Ven Berger indespærre."

Havershaw gyste og blev tavs. Først umiddelbart udenfor Politistationen stammede han:

„Har De opdaget hele Historien?"

„Hele Historien," bekræftede Chick tørt. — „Den var rigtig nydelig regnet ud, men vi kom dog efter den."

„Og det var virkelig Nick Carter.?"

„Med Deres gunstige Tilladelse hedder Manden saadan."

Paa Stationen lod Chick sin Fange laase inde i en Celle med strængt Paalæg om, at han ikke maatte tale med nogen og heller ikke turde sende nogen Slags Bud i Byen.

Saa skyndte han sig derfra.

Imidlertid var Nick fulgt efter den Droske, i hvilken Massey sad, indtil den forlod Broadway og bøjede ind i den 28. Gade.

Ved Hjørnet af den femte Avenue fik Nick Øje paa en Politibetjent; ham løb han hen til og sagde:

„Jeg er Nick Carter. Jeg maa arrestere den Mand, der sidder i Drosken her. Prøv De paa at gribe Hesten foran ved Tøjlen. Jeg selv vil saa tvinge Manden til at staa ud af Vognen!"

Politimanden løb hen og raabte paa Kusken.

Hans Løben og Skrigen vakte Masseys Opmærksomhed og foruroligede ham betydeligt.

Han stak Hovedet ud af Vinduet og raabte til Kusken, at han skulde køre hurtigere til.

Det vilde Droskekusken gærne have gjort, men Lovens Arm var ham for hurtig, og saasnart Betjenten havde naaet Hesten, greb han den i Tøjlen og bragte Vognen til at standse.

I et Nu havde Opdageren revet den ene Vogndør op og raabte:

„De er arresteret, Massey. Ingen Modstand!"

Men lynsnart bøjede Massey sig mod den anden Vogndør og aabnede den.

Det vilde maaske være lykkedes ham at springe ud af Vognen og gribe Flugten, hvis Patsy ikke var dukket op i dette Øjeblik.

Denne havde, som Aftalen var, optaget sin Mesters Spor, havde allerede i nogen Afstand, mens han løb til, set, hvad der foregik ved Drosken, og nu kom han netop i rette Tid til at forhindre Masseys Flugt.

Slynglen indsaa vel, at han intet kunde udrette mod Opdagerne, men forsøgte i det mindste ubemærket at lade den Konvolut falde, som han havde faaet af Havershaw.

Men med Lynets Fart havde Patsy bukket sig og taget Konvolutten op.

„Det er altsammen til ingen Nytte, Massey," sagde Mesteropdageren paa sin rolige Maade. „Find De Dem i Deres Skæbne og kom rolig med."

Det syntes at gaa op for Massey, at dette var det raadeligste. Vel forsøgte han det ogsaa med en saare harmfuld Protest, og spillede sig efterhaanden op som en agtværdig Borger, hvis Arrestation var en Uforskammethed. Men dermed lod han det ogsaa være godt, og fandt sig tænderskærende i, at Patsy paa en temmelig følelig Maade hængte sig ved hans Arm.

Nick havde taget Konvolutten i Haanden. Den var ikke lukket, og dens Indhold bestod af et Aftryk af den imidlertid fremstillede Plade.

„Er De Nick Carter?" spurgte den Fangne, da han midt imellem sine to Ledsagere vandrede til Politistationen.

„Hvis De ikke har noget imod det, saa er jeg rigtignok Nick Carter," svarede Opdageren tørt.

„Jeg vidste jo i Forvejen, at denne Havershaw er den største Æsel, der nogensinde har eksisteret — havde jeg dog bare holdt mine Fingre derfra."

„Det vilde have været adskilligt bedre for Dem," bemærkede Nick Carter. „Men nu hedder det: vil I med, saa hæng paa."

„Saa er de andre ogsaa allerede indespærrede?" spurgte Massey overrasket.

„De er besørget og opbevaret," erklærede Nick leende. „I havde jo sat hele Stykket ganske nydeligt i Scene, men denne Havershaw burde ikke handle saa klodset at stikke mig den stjaalne Aktie i Haanden. Det var det, I knækkede Halsen paa."

Massey sagde ikke et Ord mere. Først paa Politistationen udtalte han Ønsket om, at hans Fuldmægtig straks maatte blive tilkaldt.

Da Opdageren forlod Stationen, traf han ogsaa sammen med Chick.

„Vi maa straks finde Ida," erklærede Mesteren. „Egentlig skulde hun opholde sig i Nærheden af Worth-Mindesmærket."

Det var ogsaa Tilfældet, thi da de tre Opdagere nærmede sig Anlæget foran Monumentet, saa de ogsaa Ida sidde i en Droske, som holdt der.

„I vil finde jeres Folk i „Sorte Hund", erklærede Ida, da Nick kom hen til Vognen. „De venter allerede paa jer."

„For at blive taget ved Vingebenet?" lo Opdageren. „Vel, Chick, nu bliver det din Sag at begive Dig til Fru Monnets Pensionat og tage Dig af Lemuel med kærlig Omhu.

„Det vil næppe passe i Hr. Nimmos Kram," indskød Chick med et Skuldertræk.

„Det kan jeg nok tænke, men vi kan ikke gøre Undtagelser. Hvad de to Franskmænd angaar, saa vil vi vanskelig kunne overbevise Dem om noget ulovligt."

Dermed steg han og Patsy ind i Vognen til Ida, og lod sig køre til en velbekendt Restaurant i Nærheden af Washington-Square.

Da de kom ind i Kaféen pegede den unge Pige paa to Herrer, der sad overfor hinanden ved et Bord længere tilbage i Spisesalen.

Da Nick gik hen til dem og tiltalte dem paa elegant Fransk, saa de begge aldeles forbløffede paa ham, og den ene af dem fik af lutter Skræk et Stykke Hummer forkert i Halsen, saa at han maatte gennemgaa et frygteligt Hoste-Anfald.

„Vær saa venlige, mine Herrer, ikke at gøre Modstand, men følg med mig i Ro og Orden," sagde Opdageren dæmpet. „Jeg er utrøstelig over at afbryde Dem ved Dineren, tilmed da den Slikasparges, man har serveret for Dem, ser yderst lokkende ud.

Men som Udlændinge turde det ogsaa være af Interesse for Dem at lære Tilberedelsen af Melsupperne i de herværende „Tombs" (Varetægtsfængsler) at kende — og der har De den betydelige Fordel, at De aldrig risikerer at faa et Stykke Hummer i den gale Hals. — De hedder Courmet og Clouset, skønt De kalder Dem Duplessis og Montserrat. Naa, Navnene kommer det jo heller ikke videre an paa, naar blot Eftergørelsen af „Electric Railway Co.s" Aktier er lykkedes, ikke sandt?"

„Men min Herre, De kan intet bevise," stammede de Anholdte.

„Det underholder De Dem bedst med de Edsvorne om," erklærede Opdageren. „Jeg beder Dem nu uden videre følge med mig, da jeg ellers ser mig nødsaget til at binde Dem, hvad der turde vække en ret ubehagelig Opsigt."

— — — — — — — — — — — —

Mesteren tøvede endnu paa Politistationen, da Chick kørte frem med Martin Lemuel, som ved Synet af sine franske Venner satte et temmelig forbløffet Ansigt op.

Allerede et Kvarter senere var de tre Opdagere paa Vej til Mott Haven, for der at gribe Billy Marks paa fersk Gærning.

Det var imidlertid blevet mørkt, hvad der i høj Grad lettede deres Forehavende.

Da de omtrent en Time senere naaede det afsides liggende Hus, opdagede de til deres Forundring, at det laa hen i Mørke og syntes forladt. En omhyggelig Undersøgelse udefra fastslog den Kendsgerning, at der ingen opholdt sig i Huset.

Tilsidst skaffede de sig Adgang gennem den aabenstaaende Bagdør.

Chick tændte sin elektriske Blændlygte, ved hvis Skin de opdagede, at Husets Beboere i hvert Fald kun kunde have forladt det for en kortere Tid.

Ufortøvet begav de sig til det Værelse, i hvilket Chick og Patsy den foregaaende Aften havde set Marks begynde sit Arbejde.

De gennemsøgte Værelset med Lygten og saa, at Marks havde været flittig. Paa Bordet laa de tildels allerede udførte Plader og tæt ved det Fotografi, hvorefter Graverøren arbejdede.

„Jeg vil da ikke haabe, at den gamle Drukkenboldt er bleven advaret," sagde Chick.

„Nej, saa vilde Pladerne have været ødelagt,"

„Jeg kender bedre det gamle Whiskyfad," lo Patsy. „Han har ganske simpelt brændt den af for sine Vogtere og sidder nu et eller andet Sted og drikker sig fordærvet."

„Det kan være, Du har Ret, Smaa," indrømmede Opdageren leende. „Naa, vi vil ikke forstyrre ham i denne behagelige Beskæftigelse, — Pladerne, som vi selvfølgelig tager med os, er fuldkommen tilstrækkelige."

Som det senere viste sig, var Billy Marks virkelig undsluppet sine to Vogtere, og disse havde ikke kunnet finde ham. Paa den Maade undslap den dybt sunkne Mand ogsaa fra Straffen, thi den Aften drak han sig saa fuld, at hans slumrende Delirium brød ud og kastede ham paa et Sygeleje, hvorfra han ikke mere rejste sig.

Havershaw, Massey og Berger bekendte sig skyldige og fik tildelt hver ti Aars Tugthus.

Berger tilstod endvidere, at han havde haabet at kunne vende Mistanken fra sig over paa Lemuel eller Shaul, tilmed da førstnævnte plejede at gøre Massey fortrolige Meddelelser om, hvad han fra sin Skrivepult havde hørt blive forhandlet i Direktørens Privatkontor.

For Sumner havde Nimmo stillet en Kavtion paa 10,000 Dollars, som ved Retsforhandlingen erklæredes for tabte, da Forbryderen havde foretrukket ved Flugt at undrage sig den truende Straf.

Han var rejst til Frankrig med en af de franske Dampere.

Noget lignende gjorde de to Franskmænd, som ved haardnakket Benægtelse slap lykkelig over alle Straffeprocessens Skær.

Hvad Lemuel angaar, saa blev hans Navn ikke en Gang nævnt ved Retsforhandlingen.

Han havde imidlertid allerede længe i Forvejen nedlagt sin Direktørværdighed og havde mærkværdigvis haft store Vanskeligheder ved at opnaa en ny Stilling.

Den store Opdager og hans Hjælpere var ogsaa til Stede ved Forhandlingerne, og Nick havde den Tilfredsstillelse at have afsløret en Skurkestreg, som ellers vilde have berøvet mange Mennesker deres Sparepenge.

Ende.

Næste Bind (Nr. 25) indeholder:

En Skurkestreg paa Udstillingen.

Trykt og Forlag hos A. Eichler,
New York. London E. C. Dresden. Paris.

NICK CARTER
AMERIKAS STØRSTE OPDAGER.

— Eftertryk forbydes. Alle Rettigheder forbeholdes. Dette Værk maa ikke holdes i Lejebibliotheker og Læsecirkler. —

En Skurkestreg paa Udstillingen.

Udstillingen.

Verdens største Udstillingspalads ligger i en af New-Yorks kønneste Parker: „Madison Square Garden".

Inde i dets uhyre Haller lød der et øredøvende Spektakel, der blev uafladelig gøet og bjæffet, hylet og tudet. —

Den aarlige Hunde-Udstilling holdtes atter her paa Stedet med Deltagelse fra hele Amerika.

Nick Carter — den kendte Opdager — var en Eftermiddag inde og se paa Udstillingen. Han nærede megen Interesse for Opdrætning af Racehunde, og han plejede at sige, at Hunden var Menneskets eneste trofaste Ven.

Han drev gærne en Timestid hen herinde, og det glædede ham meget at finde saa mange udmærkede og ædle Eksemplarer snart sagt i hver Afdeling...

Bedst som han nu gik og studerede Katalogens Numre, kom der en Herre hen til ham og sagde:

„Ih — nej, det var da morsomt, at jeg skulde træffe Dem her, Hr. Carter . . . jeg var saamænd lige ved at sende Bud efter Dem."

„Glæder mig, Hr. Bankier! Hvordan er det — De er jo Medlem af Udstillingskomiteen?"

„Ja — og tænk Dem, der er en eller anden Slyngel, som giver Hundene Gift! Nu ligger allerede den fjerde Vov-vov og er ved at krepere — men det drejer sig desværre om meget kostbare og sjældne Dyr!"

„Har De nogen mistænkt?" spurgte Nick Carter.

„Vi har ikke det fjærneste Holdepunkt," svarede Bankieren. „Ejerinden hengiver sig naturligvis til de vildeste Anklager og Beskyldninger, men det er jo kun, fordi hun er ophidset."

„Naa — der er altsaa en „Ejerinde" med i Spillet?"

„Ja, det er Fru Constand, De ved — Enken efter Albert Constand."

„Og det er kun hendes Hunde, der forgives?"

„Kun hendes! Det er Hønsehunde og en særlig fin Afart af disse Gordon-Setters!"

„Hm! Maaske skyldes det saa Brødnid og Misundelse hos en anden Opdrætter."

„De mener med Hensyn til Præmierne?" spurgte Bankieren.

„Ja, netop!"

„Det tror jeg ikke. Men det er jo bedst, at De selv overtyder Dem om det!"

Dermed førte Bankieren Opdageren ind i et lille Rum bag ved, hvor de saa' en prægtig Gordon-Setter ligge paa et uldent Tæppe og vride sig i Dødskrampe.

Den tilkaldte Dyrlæge lod ikke til at kunne udrette noget.

En smuk, elegant klædt Dame, der saa ud til at være lige i Trediverne, laa paa Knæ ved det døende Dyr og hulkede:

„Gamle Kvik! Stakkels, gamle Kvikkemand!"

Hundens Øjne var allerede brustne, og Nick Carter saa' straks, at den arme Kvik ikke mere stod til at redde. Fra Tid til anden opbød det trofaste Dyr sine sidste Kræfter for at kunne slikke sin Herskerindes Haand.

„Fru Constand," sagde Bankieren, „jeg har herved den Ære at forestille Dem for den store Opdager, Hr. Nick Carter. Jeg haaber at kunne bevæge ham til at tage sig af Deres Sag."

„Aa, det er for sent at faa reddet min arme, gamle Kvik!" stammede Fru Constand, mens hun tørrede sine Øjne. „Og hvad det angaar med Slynglen, er han saamænd godt kendt . . . der behøves ingen Opdagerfif for at komme paa Spor efter ham, for det er ingen anden end —"

„Ja, vent nu lidt, Frue!" afbrød Bankieren hende hastig. „Jeg beder Dem betro Deres Formodninger og Deres Mistanke alene til Hr. Carter. De vil da gøre vel i kun at rette Dem efter hans Raad."

Med et Smil gennem Taarer spurgte Fruen Opdageren, naar han da i denne Anledning var at faa i Tale.

„Fruen kan træffe mig hjemme i Eftermiddag," svarede Nick Carter og gav hende sit Visitkort: „Her er min Adresse!"

Hun takkede ham og sagde:

„Saa kommer jeg, lige saa snart det er forbi med min stakkels gamle Kvik, og jeg har faaet mine andre Hunde bragte i Sikkerhed."

Næppe havde hun talt ud, før Gordon-Setteren hvæsede i sine sidste Trækninger. Dens Krop og Ben stivnede. —

Kvik var død.

Nick Carter forlod Stdet og gik atter ud i den store Hal, for at faa lidt Besked om, hvordan de udstillede Hunde blev passede.

Det tog ham omtrent en halv Times Tid, men saa havde han ogsaa været rundt over det hele.

Da han nærmede sig Hovedhallens midterste Runddel, opdagede han Fru Constand. Hun stod og klappede en dejlig Hund, der var lukket inde i et Bur.

Nick Carter tog høflig sin Hat af, men overraskedes ved, at den unge Enke lod helt fremmed for ham og gengældte hans Hilsen paa en tilbageholdende Maade.

Han gik videre med et Smil.

Hans Egenkærlighed var ikke stor, ellers havde han vel nok kunnet føle sig krænket over saa hastig at være glemt igen af Fru Constand.

Kort efter, at Nick Carter var kommen hjem, holdt der et fint Køretøj udenfor hans Dør, og hans Kusine Ida, der i et og alt var ham en ypperlig Medhjælperske, meldte, at Husholdersken lige havde overbragt hende et Visitkort fra en Dame, som nu opholdt sig nede i Venteværelset:

„Ah, det er Fru Constand, — lad hende kun komme herop!"

Ida vilde gaa ud af Dagligstuen for at bringe Beskeden videre, men allerede i Døren løb hun lige paa den unge Enke, der i det samme udbrød:

„Nej, hvad ser jeg — er det Dig, Ida?"

Til Nicks Forbavselse gav hans Kusine den indtrædende Dame et hjærteligt Kys og sagde:

„Det glæder mig virkelig — min gode, kære Blanche, hvor ofte har jeg dog ikke tænkt paa Dig!"

De to unge Damer havde gaaet i samme Skole og her været gode Veninder. Men da de kom ud af Skolen, skiltes deres Veje, Ida kom i Huset hos sin Fætter, den store Opdager, mens Blanche Romney gik til Scenen. Hun optraadte dog kun i nogle Aar, saa giftede hun sig med den velhavende, men meget ældre Al Constand og kom ved sit Ægteskab ind i en ny Selskabbskreds.

„Jeg ved knapt, hvor jeg skal begynde, Hr. Carter," sagde Fru Blanche, efter at hun endnu et Par Gange havde udtalt sin glade Overraskelse ved det uventede Gensyn med Ida — „men frem for alt maa jeg nok fortælle Dem, hvordan jeg overhovedet er kommen til at deltage i Hundeudstillingen.

Min afdøde Mand var en meget dygtig Hundeopdrætter, og det var ved omhyggelig Krysning lykkedes ham at skabe en egen Art Hønsehunde. Ogsaa jeg

selv holder meget af Hunde; jeg tog derfor livlig Del i min Mands Bestræbelser, og har siden med Held forsøgt mig paa Hundeopdrætning.

Jeg maatte love min Mand, hvis han døde, ikke at afskedige vor Hundetæmmer, og jeg har ogsaa holdt Ord.

Min Mand døde meget pludselig ved et Slagtilfælde — Lægerne sagde ogsaa, det var Apopleksi. Han befandt sig tilsyneladende i bedste Velgaaende, og Døden kom over ham uden Spor af Varsel. Det er naturligvis for sent nu at anstille en Undersøgelse i den Anledning. Men jeg skal ikke nægte, jeg har Mistanke om, at det heller ikke hænger rigtig sammen med min Mands saa bratte Død."

„Hvornaar døde Deres Mand?" spurgte Nick.

„For knapt to Aar siden. Han var pludselig bleven syg i Klubben, og han blev bragt hjem som Lig. Jeg var den Gang paa Besøg hos min Moder i Philadelphia, og hjemme hos hende fik jeg Telegrammet. Efter hvad Lægerne paastod, havde han nok slaaet lidt til Søren, mens jeg var væk, og drukket en Del... Se, det havde han ikke kunnet taale!

Jeg skal gærne indrømme, at min Mand førte et lystigt Liv. Men jeg har kun set ham nyde med Maade. Han mente, man skulde behandle sine Tilbøjeligheder og Lidenskaber, ligesom en Rytter behandler en fyrig Hest. „Man skal være Herre over Bæstet!" sagde han. Og derfor faar heller ingen mig til at tro, at min stakkels Mand har drukket sig ihjel!

Her maa jeg nu omtale, at hans Familie havde set skævt til hans Giftermaal med mig. Det fik jeg imidlertid først at vide efter vort Bryllup. Familjen er meget fornem og følte sig fornærmet over, at han havde giftet sig med saadan en lille, ubetydelig Skuespillerinde, som jeg jo var! I de Kredse hylder man i Almindelighed den Mening, at Teaterlivet er det rene Fordærv.

Naa — vort Ægteskab var saamænd det lykkeligste, som tænkes kunde — men stadig ragede han uklar med sin Familje.

Min Mand raadede imidlertid over en pæn, lille Formue. Efter hans Død stillede det sig nu saadan, at kun en ringere Del af Formuen kunde tilfalde mig, fordi vort Ægteskab havde været barnløst, mens Hovedsummen faldt tilbage til Familjen.

Min Sagfører hævdede, at jeg i hvert Fald ved en Proces kunde føre min fulde Arvefordring igennem. Det indlod jeg mig dog ikke paa, for jeg har nok til at leve af og hænger ikke ved Penge!

Men, ser De, den Gang, vi skulde giftes, var der et Menneske, som hed Eric Masson, og som hørte til min Mands Klike henne i Klubben, — aa, det var saa dejligt med ham! At sige: Under Venskabs Maske var han sikkert min stakkels Mands bitreste Dødsfjende!

Denne Eric Masson havde gærne villet have mig, og da han indsaa', at jeg ikke lod mig vinde for Penge, friede han til mig. Men han havde allerede fra første Færd været mig modbydelig, og jeg gav ham en Kurv — det var endnu før, end jeg blev kendt med min senere Mand.

Da Masson fik Nys om, at Al Constand havde anholdt om min Haand, kom han med Trusler og lod mig vide, at det ikke vilde føre til noget godt, hvis jeg gav ham mit Ja.

Og da det ikke hjalp, udspredte han i Klubben de skændigste Rygter om mig, det var ogsaa hovedsagelig dem, der gjorde, at jeg kom til at staa i saa skævt et Lys overfor min afdøde Mands Familje.

Al Constand fandt sig imidlertid ikke i den Slags Bagtalelser; han tog Masson ordentlig i Skole og gav ham en god Dragt Prygl.

Senere kom det til en Art Forsoning mellem dem, men jeg ved bestemt, at Masson skadede min Mand, hvor han kunde komme til det.

Han var ogsaa med til den Middag, hvor min stakkels Albert døde.

Min Mand havde saamænd ikke været død i to Maaneder, før Masson friede til mig paany og erklærede, at han kun havde gaaet og ventet paa sin gamle Medbejlers Død.

Naturligvis svarede jeg ham rent ud, at jeg satte den afdødes Minde saa højt, at jeg ikke kunde gøre en Eric Masson til hans Efterfølger!

Siden den Tid er han bleven min erklærede Modstander og søger at skade mig, hvor han kan...

Han har tilladt sig at jage mig ud af min egen Hundepark under det Paaskud, at Albert paa sin Dødsdag havde solgt ham den. Ja, han førte endogsaa Klagemaal mod mig af den Grund.

Da det heller ikke hjalp, lejede han nogle Bøller til at stjæle mine bedste Hunde. Kort sagt, han har siden min Mands Død generet mig paa enhver tænkelig Maade. Han er den eneste Fjende, som jeg ved

af at sige, jeg har, og det er saamænd ogsaa ham, jeg kan takke for, at mine dejlige Hunde nu bliver forgivede!"

Nick Carter udbrød omsider:

„Formodenlig drejer Sagen sig altsaa om Eric Masson — den store Bankier og Medlem af Yachtklubben — Foreningen for Lystsejlads. . .

„Ja, netop om ham!" sagde Fru Constand ivrig.

„Kan De bevise de Beskyldninger, som rettes mod dette Menneske?" spurgte Nick rolig, mens han saa Fruen stift i Øjnene.

„Ja, i hvert Fald dem, der vedrører min afdøde Mand. Blandt hans efterladte Papirer fandt jeg en lille Pakke, hvis Indhold siger alt. Min Mand maa have samlet disse Dokumenter i en eller anden Hensigt, som kun hans pludselige Død har hindret ham i at naa. Pakken staar til Deres Raadighed, og hvis De ønsker det, skal jeg bringe Dem den endnu i Aften."

„Tak, ja, det vil jeg gærne bede Dem om, Frue!" sagde Nick. „Men frem for alt maa De ikke lade nogen vide, at jeg har taget mig af Deres Sag."

„Det kan saamænd ikke skjules for Masson. Selv om han ikke aner det mindste i Dag, faar han nok Besked om det hele i Morgen. Han forfølger enhver af mine Bevægelser!"

Da Fruen var gaaet, spurgte Ida, mens hun rystede paa Hovedet:

„Hvad mener Du om alt dette her, Nick?"

„Det er en mærkelig Historie! Men der stikker mere under, end din Veninde har fortalt os — og maaske mere, end hun selv ved."

Han rejste sig og gav sig til — som han plejede, naar han livligt optoges af en Sag — at gaa med Hænderne paa Ryggen op og ned ad Gulvet.

„Vel!" udbrød han endelig, „jeg tror nok, Ida, Du gør rigtigst i at tage Dig varmt af Din Veninde for at faa hende til at rykke ud med alt det, som hun endnu har holdt tilbage for os. Skal jeg kunne hjælpe hende, maa jeg se klart paa Sagerne!"

Da Nick Carter havde spist til Aften, besørgede han nogle Forretningsærinder i Byen. Næppe var han naaet hjem igen og skulde ind ad Gadedøren, før hans Navn raabtes efter ham. Der kom en Vogn. Det var Fru Constands Køretøj, som nu holdt udenfor hans Hus. Han sprang hen til Vogndøren, og Fruen overrakte ham en lille Pakke:

„Det var godt, jeg traf Dem, Hr. Carter, for jeg har Hastværk.

Her er den Pakke, De ved nok fra Blanche — fra Fru Constand — Aa, vil De bede Kusken om at køre til!"

Vognen rullede bort.

Opdageren trak paa Skulderen:

„Det var svært saa travlt, hun havde, og hun snakkede jo egentlig helt hen i Vejret!"

Men Pakken havde han faaet, det var det vigtigste!

Mordet.

Nick Carter gik ind i sit Arbejdsværelse for at se nærmere efter, hvad Pakken indeholdt.

Papirerne var ikke saa lette at hitte ud af. Der fandtes en Del Breve fra Eric Masson til Albert Constand og Afskrifter af Constands Svar. Desuden var der en Del Optegnelser, hvis Enkeltheder aabenbart havde været af Vigtighed for den afdøde, og som han simpelthen havde skrevet ned for ikke at glemme dem.

Nick havde svært ved at sætte sig ind i Sagerne, da han kun kendte saa lidt til Eric Masson. Alt hvad han vidste om denne Masson var, at han regnedes for en velhavende Børsmand, der havde Raad til at dyrke Sejlsport med Liv og Lyst. Han ejede en af de største og hurtigste Dampyachter. Han var kendt som en dristig og ivrig men ogsaa samvittighedsløs Spekulant, hvis Foretagender ikke altid kunde kaldes fine.

Da Opdageren endelig havde kigget alle Papirerne efter og kunde gaa til Sengs, følte han sig ikke saa lidt skuffet. Pakkens Indhold syntes ikke paa nogen Maade at kunne ligge til Grund for den unge Enkes Beskyldninger.

Næste Morgen ved Frokosten kom Ida styrtende ind til ham med en Avis — og han læste nu til sin store Forfærdelse, at Fru Constand afvigte Aften var fundet myrdet i sin Vogn.

Tildragelsen omtaltes kun i en kort Notits:

Kusken havde opdaget, at Fruen laa død i Vognen. Og en tilkaldt Læge havde erklæret, at Døden skyldtes en lille Revolverkugle, som var trængt ind umiddelbart bag venstre Øre og havde fundet Vej til Hjærnen. Men der stod ikke noget om „Morderens Person" eller om „de nærmere Omstændigheder".

Ved at tænke rask over Sagen kom Nick Carter til den Slutning, at Forbrydelsen maatte være udøvet kort efter, at hun havde leveret ham den lille Pakke.

Ida var naturligvis dybt rystet. Hun havde altsaa efter den lange Adskillelse kun mødt sin kære Veninde paany for saa brat at skulle miste hende for stedse.

Nick maatte anvende alle sin Veltalenheds Midler for blot nogenlunde at faa beroliget sin Kusine.

Men endnu, mens han sad ved Frokostbordet, kom Husholdersken ind med et Brev til ham — og dette Brevs Indhold var vel egnet til at sætte ham i endnu større Forbavselse.

Med faa Ord, skrevne i Hast, bad Fru Constand ham om uopholdelig at komme hen til sig, da der var sket noget frygteligt. Som det fremgik af Datoen, var Brevet affattet i den tidlige Morgenstund — altsaa længe efter, at Fru Constand skulde være bleven myrdet! — og et særligt Bud havde bragt det hjem til Opdageren.

I Avisen stod der udtrykkeligt, at den myrdede var Albert Constands Enke, den allerede paa Hundeudstillingen saa haardt hjemsøgte Dame, der havde faaet fire kostbare Hunde forgivede.

Men Brevets Datum beviste jo noget andet.

„Det gaar over min Forstand!" sagde Nick.

„Maaske," svarede Ida, „er Blanche ikke bleven dræbt men kun saaret.

„Nej, nej — Lægen har jo konstateret, har godtgjort, at Døden er indtraadt!" udbrød Nick og rystede paa Hovedet. „Og nu sætter jeg alligevel, at din Veninde kun er saaret, saa kunde hun dog umuligt ligge med en Hjærneblødning og skrive saadant et Brev!" —

„Naa!" vedblev han, mens han rejste sig fra Bordet. „Nu vil jeg selv gaa hen til Fru Constands Hus for personlig at overbevise mig om Sagernes Stilling."

Da Opdageren nærmede sig Bygningen saa han allerede de mest ubedragelige Tegn paa, at de havde faaet Sorg i Huset. Udenfor Gadedøren holdt der en Rustvogn fra et Ligkistemagasin og en Mængde nysgærrige havde forsamlet sig paa Stentrappen. End ikke Betjenten manglede.

Da Nick Carter traadte ind i Huset, kom Politiets Ligsynsmand ham straks i Møde:

„God Dag, god Dag; Hr. Carter!" sagde Synsmanden. „De ventes allerede med Utaalmodighed. Jeg for mit vedkommende har allerede gjort min Pligt. Nu haaber jeg, at Deres Undersøgelser vil bringe Lys i Sagen. Foreløbig er det hele aldeles uforklarligt. Jeg kan ikke give Dem den mindste Oplysning. Vi ved kun, at den stakkels Dame er bleven myrdet i Aftes mellem ni og halv ti. Hun blev skudt i Baghovedet, og Døden indtraadte øjeblikkelig. Men hvem Morderen er, aner ingen."

„Og de nærmere Omstændigheder?" spurgte Nick Carter.

„Ja — der er vi igen ilde stedte!" svarede Synsmanden. „Hun kom ud fra en Modehandel og gav Kusken Ordre til at køre rask hjem. Da Kusken havde hørt Vogndøren smække i, lod han Hestene løbe. Under Vejs holdt han kun an et Øjeblik — der var nemlig en lille Færdselsstandsning ved Hjørnet af den 58de Gade.

Saa kom de her hjem til, men da hun ikke steg ud af Vognen, sprang Kusken ned af Bukken og saa hende da liggende paa Sædet — helt falden sammen! Naturligvis alarmerede han Huset og fik hende baaret ind, men Lægen her inde ved Siden af, som straks kom til Stede, kunde kun sige, at hun var død."

„Ved man da ikke, om der havde siddet nogen hos hende inde i Vognen?"

„Nej, det er netop det gaadefulde! Først troede jeg jo, det var Selvmord, men en nærmere Undersøgelse af Skudsaaret udelukker enhver Mulighed for, at hun kan have lagt Haand paa sig selv. Liget er lagt i Kiste inde i Venteværelset. Vil De ikke se den døde? Vær saa god! Jeg vil gærne tale noget mere med Dem om Sagen."

Opdageren gik ind i Venteværelset og hen til Kisten. Med Vemod betragtede han Fru Constands voksstive Ansigt og lagde Mærke til, at Døden havde ændret det paa en sælsom Maade, saa at denne Kvinde, der nu sov den evige Søvn, ikke fuldt ud mindede om den levende, som Dagen før havde siddet overfor ham.

Endnu mens Nick Carter stod ved Kisten, kom Bedemanden ind i Værelset.

Nick lagde godt Mærke til, at han saa spørgende og forundret paa ham, og skyndte sig derfor med at sige:

„Jeg er Opdager, mit Navn er Nick Carter."

„Aa, det var da rart, De kom! Fru Constand sidder og venter paa Dem med stor Utaalmodighed!"

„Fru Constand?" udbrød Nick overrasket. „Hun ligger jo her i Kisten?"

„Ja — det er De saamænd ikke den første, der har sagt i Dag!" svarede Bedemanden med et vagt Smil. „Men vil De saa være saa god at følge med mig op til den rigtige Fru Constand?"

Opdageren følte sig endnu usikker.

Tavs fulgte han efter Bedemanden op til et Værelse paa anden Sal.

Da han traadte indenfor, saa han en Dame sidde bøjet over Bordet; hun holdt Ansigtet skjult i sine Hænder.

Nu rejste hun sig og vendte sig om mod ham — det gav et Sæt i ham . . det var alligevel det samme Ansigt, som han lige havde set dernede i Kisten.

Fru Constand vaklede hen mod Nick, greb hans Hænder og forsøgte at tale. Men Ordene kvaltes i Graad. Først efter nogle Minuters Forløb, fik hun taget sig saa meget sammen, at hun kunde fremstamme:

„Det er Enden paa Historien, Hr. Carter! Værre kan det ikke blive."

„Jeg er ganske maalløs!" erklærede Nick. „Og i Aviserne staar, at det er Dem, der er bleven myrdet."

„Ja — gid det havde været mig!" hulkede Fru Constand paany. „Min arme Tvillingsøster Ethel er falden som Ofret, men Mordoverfaldet skulde nok have ramt mig og ikke hende!"

Ordet „Tvillingsøster" forklarede Opdageren alt, og nu forstod han godt Ligheden mellem Fru Constand og den myrdede Dame. . .

„Jeg vidste ikke, at De havde en Tvillingsøster!"

„Jo, Ethel og jeg var saamænd Tvillinger!" svarede hun sørgmodigt. „Først for en Uge siden kom hun hertil for at bo sammen med mig. Aa, hun var saa lykkelig over, at vi igen skulde være hos hinanden — og nu har hun for min Skyld maattet lide saa frygtelig en Død!"

Hvor levede Deres stakkels Søster tidligere?" spurgte Nick.

„I Philadelphia hos vor gamle Mor."

„Kom hun tit paa Besøg her til Dem i New York?"

„Nej, kun meget lidt — og med lange Mellemrum."

„Var der mange, der kendte hende her i Byen —?"

„Jeg kan saamænd tænke mig, hvor De vil hen med Deres Spørgsmaal!" afbrød Fruen ham utaalmodig. „Men det er kun Tidsspilde. Ethel kendte ikke en Mors Sjæl i hele New York, naar jeg lige undtager dem, hun flygtig stiftede Bekendtskab med her i den sidste Uge. Hun blev kun skudt, fordi Morderen forvekslede hende med mig — og De, Hr. Carter, kender den forrykte Morder lige saa godt som jeg."

„Men kunde det ikke tænkes, at Deres Søster var bleven forfulgt af en eller anden fra Philadelfia?"

„Nej, det er ganske udelukket!" erklærede Fru Constand med Bestemthed. „Ethel var et godt Menneske, hun havde ingen Hemmeligheder for mig, og Herrebekendtskab har hun aldrig haft. Hun har indtil sidste Uge levet i vort Barndomshjem, og havde hun der knyttet nogen Forbindelse, skulde jeg saamænd nok være bleven hendes fortrolige. Jeg gentager, at hun og jeg har aldrig haft nogen Hemmelighed overfor hinanden."

„Saa var det ikke Dem, der i Aftes kom kørende med Pakken til mig?"

„Nej, jeg blev opholdt ved en Visit, og da Ethel alligevel skulde hen til Modehandlerinden, bad jeg hende om at tage Pakken med. Jeg beskrev hende saa nøje, hvordan De saa ud, at hun ikke kunde gaa fejl."

„Derfor kaldte hun mig straks ved Navn!" sagde Opdageren sindig. „Nu falder det mig ogsaa ind, hun nævnte „Blanche" som en tredje Person. Og endda troede jeg, Deres Søster var Dem, Frue!"

„Ja, vi lignede hinanden saa skuffende, at selv vore nærmeste bekendte stadig tog fejl af os. Det er ogsaa denne Lighed, der er Skyld i, at der i Aviserne nu til M[illegible]n udbasuneres et Mord paa mig."

„Og der var ingen andre i Vognen end Deres Søster?"

„Ingen, da Vognen kom her hjem!" svarede Fru Constand. „Dog under Kørslen maa en Mand være

sprungen ind i Vognen og have dræbt hende. Jeg ved, hvad det er for en Fyr, og De kender ham ogsaa!"

Opdageren hævede Haanden og tyssede paa hende, mens han tilføjede:

„Sig ikke noget Navn, Fru Constand, og beskyld ingen for at at have forøvet en saa grusom Gærning, saalænge der ikke foreligge Beviser. De kan rolig forlade Dem paa mig, jeg skal nok føre Sagen til Ende. Men den Slags Mistanke, som savner Bevis, er os kun en Hindring paa vor Vej."

Den let pirrelige Frue følte sig stødt og vilde vende sig fra ham, men faldt atter snart til Ro. —

Saa gav hun ham Haanden og sagde:

„De er Idas Fætter, og alene af den Grund har jeg Tillid til Dem."

„Det var pænt sagt, nu stemmer vi allerede overens!" svarede Nick i en hjærtelig Tone. „Maa jeg saa faa lidt mere at vide om, hvad der er oplyst i Sagen.

Hvem er Kusken?"

„Min sædvanlige Kusk — ja?" udbrød Fruen, — „jeg har jo baade Kusk og Køretøj fra en Vognmand, men det vil sige, jeg har altid den samme Vogn — og altid den samme Mand til at køre for mig — Køretøjet staar udelukkende til min Raadighed . . . det er næsten, som om det var mit eget."

Selvfølgelig gik Opdageren straks hen til Vognmanden og fik der uden Vanskelighed fat i Kusken.

Manden gjorde absolut et godt Indtryk paa Opdageren, og han afgav sin Beretning paa en rolig og jævn Maade.

Hen ad Klokken otte om Aftenen var han per Telefon bleven kaldt hen til det Constandske Hus, som han allerede naaede fem Minutter i otte.

Saa havde han kørt Frøken Romney hen til Modehandelen paa den sjette Avenue, hvor hun var stegen ud. Hun havde kun opholdt sig nogle faa Minutter inde i Butiken og var atter steget til Vogns med en Bemærkning om, at hun senere skulde derhen igen. Derefter var de kørte hen til Opdagerens Hus, hvor Nick Carter jo selv havde set, at hun vilde være gaaet ind. Kusken kunde ogsaa endnu huske de Ord, som Frøkenen havde henvendt til Opdageren, idet hun gav denne Pakken.

De kørte saa paany hen til Modeforretningen.

Denne Gang havde Frøkenen været omtrent tyve Minutter derinde, og da hun atter kom ud i Vognen, syntes det ham jo nok, at hun havde været noget ophidset.

Den unge Dame havde nu givet ham Ordre til hurtigst muligt at køre hjem. Turen gik da fra Sjette Avenue ned gennem 59de Gade. Under Vejs havde han — ved 58de Gade — maattet holde vel nok et Par Minutter, fordi en Lastevogn var stødt sammen med en Omnibus og derved havde spærret Gaden.

Da de var naaede hjem til den Constandske Bolig, og Frøkenen ikke steg ud, sprang Kusken ned af Bukken — kun for at finde den ulykkelige liggende bevidstløs eller død inde i Vognen.

Rawson — saaledes hed Kusken — hævdede med Bestemthed, at Opdageren var den eneste, Frøkenen havde talt med paa hele Turen. Han kunde heller ikke tro det muligt, at nogen under Kørslen var sprungen ind i Vognen.

„Er De da," spurgte Nick, „overtydet om, at der ingen har set sit Snit til at smutte derind, mens De anden Gang holdt udenfor Modehandelen?"

„Jeg har ikke set nogen!" erklærede Rawson bestemt.

„Men," spurgte Nick indtrængende, „ligger den Mulighed ikke nær, at et Menneske kan være sluppet ind i Vognen, uden at De har bemærket det?"

„Naa ja, muligt kunde det jo nok være, men det er ikke meget sandsynligt!"

Nick Carter var endnu lige nær. . .

Han vendte tilbage til det Constandske Hus.

Hvem er Morderen?

Kort Tid derefter satte Opdageren sig i Forbindelse med sine prøvede Hjælpere.

De var alle forsamlede i hans Arbejdsværelse, og han gjorde dem straks bekendt med den uhyggelige Tildragelse.

„Med Mordet for Øje træder naturligvis Forgiftningshistorien stærkt i Baggrunden," sagde han. „Dog — hvis Fruens Paastande er rigtige, saa stikker

nok den samme Mand under begge Forbrydelser. Derfor skal vi heller ikke lade være med at lede efter ham, der morer sig med at give Hundene Gift."

„Forstaar jeg Dig ret, Nick —" udbrød Chick Carter, hans Førstehjælper og Broder til Ida — „saa mener Du, at hvis Fru Constands Sigtelser vedrørende Mordet passer, saa er ogsaa hendes Anklage rigtig med Hensyn til Forgiftningshistorien.

Omvendt: maa hun have Uret i begge Tilfælde, hvis hun fejler kun i et af dem!"

„Som sædvanligt viser Du os hele Sagens Kærne, om jeg saa maa sige: i Nøddeskallen!" svarede Nick med et Smil. „Vi vil gøre vel i endnu en Gang at undersøge Begivenhederne i Madison Square Garden."

„For alt, hvad I gør, slaa ikke Blanches Anklager hen!" sagde Ida indtrængende: „Jeg skal gøre alt for at opnaa hendes fulde Fortrolighed og faa opdaget, om der skulde være noget, som hun maaske af en eller anden Grund tier stille med."

„Det er meget godt, Ida!" udbrød Nick veltilfreds.

Saa overdrog han Undersøgelserne i Forgiftningshistorien til Patsy, hans yngste Kraft, en opvakt ung Mand paa atten Aar.

„Jeg skal altsaa gaa i Hundene!" svarede Patsy paa sin raske Maade. „Naa, man har jo lidt endnu at staa imod med. Jeg er da heldigvis bleven Kapitalist, og Bankieren vil jeg gærne omgaas med. Vi rige Folk passer godt sammen!"

„Se mig til den lille Vigtigper!" udbrød Chick og lo. „Siden han har faaet tre Nuller paa sin Bankkonto, ser han straks en Kæltring i Bankieren."

„Naa ja, det vigtigste er jo kun, man faar ham til at neje sig!"

„Der traf Du Hovedet paa Sømmet!" sagde Nick, hvorefter han vendte sig til sin tredje Medhjælper, en ung Japaner.

„Hvad Dig angaar, Ten Itchi, saa maa Du tage til Philadelfia. Der kan være en Mulighed for, at Mordet har noget at gøre med de Forhold, Frøken Ethel Romney har levet under hernede i Kvækerstaden. Vi maa grundig have undersøgt, om ikke der skulde være et Punkt, som vi kan sætte noget ind paa.

Forstaar Du, Ten Itchi, vi maa være fuldstændig klar over det Liv, som den myrdede Frøken har ført, over hendes Vaner og — maaske ogsaa over hendes smaa Æventyr. Jeg har allerede hos hendes Tvillingsøster faaet lavet en Liste over de Personer, der mulig kan give Oplysninger — Værsgo, her er den!"

Ten Itchi modtog Listen.

„Jeg selv," vedblev Nick, „vil holde et skarpt Øje med denne Masson, og Chick skal staa mig bi. Hermed være dog ingenlunde sagt, at jeg har gjort Fru Constands Mistanke til min egen."

Faa Minutter senere var Opdagerens Hjælpere allerede spredte for alle Vinde. —

Nick Carter og hans Fætter begav sig hen til det Constandske Hus.

„Fru Constand mener, at hun selv skulde have været myrdet, og at hendes Tvillingsøster kun ved en Fejltagelse fra Morderens Side har maattet lade sit Liv!" fortalte Nick under Vejs. „Ligheden mellem disse to Søstre var virkelig saa slaaende, at ogsaa jeg et Par Gange har taget fejl af dem.

Første Gang var paa Hunde-Udstillingen, hvor jeg hilste paa en Dame, som jeg mente var Fru Constand, hvem jeg lige i Forvejen var bleven forestillet for, mens det i Virkeligheden var den stakkels Frøken Ethel. Anden Gang tog jeg fejl af hende og Søsteren, da hun overrakte mig Pakken. Men jeg vidste ikke, at Fru Constand havde en Tvillingsøster, saa min Fejltagelse var jo forklarlig.

Denne Masson derimod er saa nøje inde i den unge Enkes Forhold, at det skulde undre mig, om han ikke vidste, hun havde en Tvillingsøster."

„Selvfølgelig har han vidst det!" svarede Chick. „Han kunde da heller ikke saa let forveksle Søstrene med hinanden."

„Nej, ser Du det!" sagde Nick. „Der har Du med tydelige Ord udtalt, hvor Undersøgelserne skal begyndte."

„Godt!" udbrød Chick og vedblev: „Jeg for mit Vedkommende kan ikke faa ind i mit Hoved, at en Mand som Masson, der tilhører Selskabslivet, med koldt Blod skulde gaa hen og forøve et Mord. Yderligere under saa farlige Omstændigheder!"

„Det skulde lige være, at han havde hentet sig en Kurv paany og saa i sit Raseri var styrtet over hende, som han antog for Fru Constand — og dog!" fortsatte Nick, mens han rystede paa Hovedet, „det er ikke rigtigt. Der kan ikke være Tale om, at Mordet er begaaet i Hidsighed. Den Mand, der saa hemmeligt stjal sig ind i Vognen, at Kusken paa Bukken

ikke engang lagde Mærke til ham, har jo planlagt sit Mord. Det er sikkert! Derfor tror jeg heller ikke, at Bankier Masson kan komme i Betragtning. — — Men nu faar vi se!"

Da begge Opdagerne forlod Sporvognen for at gaa det sidste Stykke til Fods, saa de Køretøjet holde udenfor Fru Constands Hus, Kusken, Rawson, hilste paa dem og udbrød til Nick Carter.

„Jeg stod saamænd lige her ved Hestene og tænkte paa Dem, for der var nemlig noget, jeg gærne vilde sige Dem.

Jeg har igen tænkt over Historien og særlig over det Spørgsmaal, om ikke der under Vejs saadan i al Hemmelighed kunde være en Mand smuttet ind i Vognen. Og der er bagefter faldet mig noget ind, selv om det maaske ikke har noget at betyde. Det er jo ingen Skade til, De faar det at vide.

Frøkenen havde meget Hastværk med at komme hjem. Næppe var hun derfor ude af Butiken og inde i Vognen, før jeg piskede paa Hestene. I Aftes tænkte jeg ikke videre over det, men nu forekommer det mig lige godt, jeg har hørt Frøkenen udstøde et lille Hvin, idet hun gik til Vogns. I samme Nu blev Vogndøren smækket i, og jeg tog mig derfor ikke af det, for jeg troede bare, Frøkenen var bleven forskrækket ved det Ryk, det gav, da Hestene begyndte at trække."

„Naa, ja, saa kunde det jo godt se ud til, at der i det Øjeblik havde siddet nogen inde i Vognen!" bemærkede Chick, og blinkede til sin Fætter.

„Ja vel!" sagde Nick, „Frøkenens sagte Skrig giver mig noget at tænke paa. Det var meget godt, Rawson, at De gav mig den Meddelelse, som efter Omstændighederne kan blive meget vigtig. Husk bare efter, om ikke der skulde være noget mere at bemærke, selv om det kun bliver Ubetydeligheder. Lidt har ogsaa Ret, og af liden Gnist kommer ofte en stor Ild."

Rawson kom ikke til at svare, thi et Øjeblik forinden var en Staldkarl, en god Bekendt af ham, kommen hen og havde slaaet ham paa Skuldren, og uden at tage Hensyn til de to Herrer, gav han sig nu i Snak med ham:

„Halløj, Rawson, det var nok Dig, der kørte for den Dame, som blev myrdet i Vognen?"

„Ja, desværre!" snærrede Rawson. „Jeg skulde nok være heldig!"

„Hør Du, der staar i Bladene, at hun var alene i Vognen. Men jeg siger nu alligevel, at der sad en Fyr derinde. Hvad mener Du om det?"

„Jeg siger, at der var ingen andre end Frøkenen!" svarede Kusken.

„Naa, det siger Du! Men saa er Du skam vild paa Kareten!"

Rawson lod til at ville give ham et grovt Svar igen, da Nick beroligende lagde sig imellem og spurgte Staldkarlen om, hvad han da vidste.

„Jeg ved, at der kørte en Herre med, for jeg skal sige Dem, jeg stod netop i Sjette Avenue og sludrede med en god Kammerat, da jeg saa Rawson her komme kørende og holde ved en Modehandel. En ung Dame steg ud af Vognen og gik ind i Butiken. Jeg tænkte jo ikke noget over den Historie men snakkede videre med Skomageren, Da jeg saa tilfældigvis kiggede ind i Vognen igen, saa jeg samtidig, at der sad en Mand derinde."

„Er De nu ogsaa sikker paa den Paastand?"

„Selvfølgelig! Jeg saa' ham jo med mine egne Øjne, saa er det vel nok sandt?

Men for at fatte mig i Korthed, saa skiltes jeg fra Skomageren, og jeg drev hen til det nærmeste Stoppested for at køre med Sporvognen hjem til min Stald. Jeg kørte med ud til 58de Gade, her fik jeg saa Lyst til at stikke en lille en under Vesten og gik ind i en Beværtning. Da jeg igen kommer ud paa Gaden, er der en tung Lastvogn tørnet sammen med en af de store Rumlekasser. Naa, der skete jo ikke nogen Skade, og det hele var saa temmelig bragt i Orden igen, da jeg igen saa' Rawsons Køretøj... Og nu lagde jeg Mærke til, at en meget fin Herre lukkede Vogndøren op ud til Kørebanen. . . Saa sprang han li'saa stille ud, lukkede forsigtig Vogndøren til igen, og stak af over ad den anden Avenueside til."

„Hvad hedder De?" spurgte Nick skarpt.

„Jeg har vel ikke spurgt Dem om hvad De hedder? svarede Staldkarlen.

„Er Du gal, John?" raabte nu Rawson til ham: Ved Du da ikke, at det er Hr. Nick Carter, Du staar og snakker med?"

Staldkarlen stirrede helt forbløffet paa Opdageren og blev med det samme yderst høflig:

„Beder meget undskylde . . . det vidste jeg ikke... Mit Navn er Johnny Moran."

„Det er rigtigt," udbrød Rawson. „Vi har tidligere arbejdet sammen, og han er en ærlig Karl!"

„Det ser han mig i det mindste ud til!" sagde Nick med et Smil. „Men lad mig saa en Gang høre, Moran, hvad De ellers ved. Frem for alt maa De nærmere beskrive mig den Mand, som De i Aftes har set springe ud af Vognen."

„Ja, Hr. Carter, hvad det angaar med at beskrive Klæderne og saadant, saa er jeg nu ikke saa meget med paa den!" svarede Staldkarlen helt forvirret: „Det var jo en Herre: Hm, saagar en fin Herre . . . i det mindste havde han meget fine Klæder paa!"

„Hvordan saa' han ud? Var han lille eller høj, tyk eller tynd?"

„Naa ja, han var temmelig bredskuldret, saadan som den unge Herre der!" svarede Staldkarlen og pegede paa Chick. . . „Saadan som en rigtig amerikansk Bokser!"

„Havde han ikke nogle særlige Kendetegn? Var han ung eller gammel?"

„Ja, Hr. Carter: I Mørke er alle Katte graa! Mellem fyrre og halvtres har han sagtens været, og Skæg havde han da ogsaa . . . endda et stort, mørkt Fuldskæg . . . eller om De vil, et Par sammenvoksede Bakkenbarter, der gik rundt om hele Ansigtet ligesom et Bind for Tandpine!

Men ellers var det smaat med Kendetegnene, for hans høje Hat regner jeg ikke — Og at han, mens han pilede af, stadig trak paa den højre Skulder, lige som der var noget, der bed, og han ikke kunde komme til at klø' sig, fordi det sandt at sige vilde være mindre pænt — se, det kan De vist heller ikke faa meget ud af, vel, Hr. Carter?"

„De er ubetalelig," udbrød Nick fornøjet. „De har den fødte Opdagers Skarpsyn! Altsaa: Manden plejer under Gangen at trække nervøst paa højre Skulder. Hvis han for saadan en Vanes Skyld skulde komme til at sidde i den elektriske Stol, saa er det Deres Skarpsyn, han kan takke for det!"

Da de to Opdagere gik videre, var de begge i godt Humør; det maatte ogsaa siges, at et lykkeligt Tilfælde havde hjulpet dem et godt Stykke fremad.

De vidste nu, at der i det afgørende Øjeblik virkelig havde befundet sig en fremmed Mand inde i Vognen, og at han atter havde forladt den paa Hjørnet af Sjette Avenue og 58de Gade.

Efter al Sandsynlighed var han hemmelig sprungen ind i Vognen, da den for anden Gang holdt udenfor Modehandelen. Paa dette Punkt savnede de dog Vished og maatte nøjes med Formodninger.

Chick besluttede sig derfor til uopholdelig at begive sig ud til Aastedet for at se, om han ikke der kunde skaffe sig et endnu bedre Støttepunkt.

Patsy arbejder.

Patsy kom ud paa Hundeudstillingen. Der var propfuldt af Mennesker. Det var Udstillingens sidste Dag, og Folk maatte da benytte sig af Lejligheden for at faa den at se. Desuden havde Bladenes Meddelelse om Forgiftningstilfældene i høj Grad pirret Publikums Nysgærrighed.

Naturligvis blev der Trængsel i de forskellige Afdelinger. Men herved følte Patsy sig tryg og kunde bevæge sig uhindret omkring. . .

En stiv Klokketime tilbragte han med anstrængende Iagttagelser, uden at det dog blev ham muligt at komme paa noget Spor.

Endelig traf han paa en velkendt Opdrætter, der stod i en fremragende Sportmands Tjeneste, og den unge Opdager vidste snildt at lede Talen hen paa Forgiftningshistorien.

„Det er en nederdrægtig Sag!" ytrede Opdrætteren i ærlig Ophidselse. „Men selvfølgelig er Slyngelstregen forøvet af en Karl, som ikke har noget med Hundeopdrætning at gøre. Folk af vor Slags holder for meget af Dyrene til, at vi kunde tage Livet af dem af Hævnlyst eller lignende Grunde. Med Hønsehunde var vi kun lidt at skaffe; vi giver os mest af med Opdrætning af Fox-Terriers. Saa vor Stald er jo ikke særlig interesseret i det.

Men alligevel gaar det mig saa nær, som det kunde have ramt et af mine egne Kobler eller egne Meuter — og, ved den godeste Himmel, jeg er mægtig stolt af vore Terriers!

Det er en stor Lumpenhed at forgive en Hund, endsige saa ædle, skikkelige og trofaste Dyr som Hønsehunde. Læg Mærke til, at jeg faar Ret: den,

der har gjort det, er en lurvet Landstryger, som ikke har Spor af Begreb om en Hundesjæl."

Patsy gik videre, da han pludselig hørte nogen hviske:

„Det er ham der, det kan Du tro — lad os bare luske af!"

Patsy saa' sig omkring uden Nytte — han opdagede kun to af Udstillingens uniformerede Opsynsmænd, som gik den modsatte Vej, da han kiggede efter dem.

Han forstod ikke selv, hvor han fik sin Mistanke fra, men uvilkaarlig fulgte han bagefter dem, mens han dog omhyggelig undgik at lade sig se af dem.

Da de var naaede ned til Enden af Hallen, stillede de sig op bag ved en Trævæg paa en saadan Maade, at de troede sig sikrede mod enhver Iagttagelse.

Patsy listede sig imidlertid saa nær hen til dem, som det var ham muligt.

Da han havde naaet det sidste Bur, bøjede han sig ned som for at klappe en af de udstillede Hunde, men i Virkeligheden kun for at kunne lure og høre, hvad de to Mænd talte om.

„Jeg har ladet mig sige, at Nick Carter har faaet Sagen til Undersøgelse!" lød det med den samme Stemme, som Patsy før havde hørt. „Nu er denne hersens lille Patsy, som jo er en af hans Haandlangere, ude og snuse."

„Tja, han kan gærne være her, men det er vel kuns for at se' Dyrene!" mente den anden Opsynsmand.

„Sludder! Han er her naturligvis paa Forretningens Vegne. Jeg skulde maaske helst forduftе!"

„Saa mister Du hele Din Løn for de fire Dage."

„Ja, det passer mig ikke rigtigt. Men jeg vilde heller ikke gærne ha', at Fyren kom bag paa mig!"

Forsigtig klavrede Patsy op paa et ubemærket Sted af den Bræddevæg, som dannede Skællet mellem to lange Rækker af Bure, og da han herfra forsigtig kiggede ned, fik han atter Øje paa de to Mænd i Udstillingsuniformerne. . .

Nu kom der en tredje Mand til. Efter Klæderne at dømme maatte han være velhavende.

Han mønstrede begge Opsynsmændene skarpt, og de ventede aabenbart han skulde tale til dem.

Først lod han dog som han vilde gaa udenom dem, men pludselig blev han staaende tæt op ad dem.

Patsy, der laa lige saa lang, han var, oven paa et af Burenes Tage, lagde nu Mærke til, at den fremmede Herre hemmeligt stak begge Mændene noget i Haanden.

Ikke et Ord blev der talt mellem dem, men Herren gik straks videre fulgt af Patsy, der rask var sprungen ned fra Buret.

Længere henne i Hallen vekslede Herren i forbigaaende nogle hastige Ord med en Overopsynsmand, som den unge Opdager var godt kendt med... Og af ham fik nu Patsy at vide, at vedkommende Herre ingen anden var end Bankieren Eric Masson.

Efterat den unge Opdager nøje havde mærket sig Massons Ydre, skyndte han sig tilbage til det Sted, hvor Opsynsmændene endnu stod og snakkede med hinanden.

Patsy gik i en stor Bue udenom dem, for at kunne studere deres Ansigter. Naturligvis passede han paa, at de ikke fik ham at se igen . . . han vidste stadig nok saa snildt at gemme sig bag Ryggen paa Folk, som strømmede fremad.

Paa denne Maade lykkedes det ham skarpt at indprente sig de to Opsynsmænds Ansigtstræk.

Patsy skulde netop til at gaa bort, da han atter opdagede Masson hos Opsynsmændene.

Der var nu ikke andre, Patsy kunde skjule sig bagved end et velnæret Ægtepar, som ganske vist stod fordybet i Betragtningen af nogle Hunde, men dog hvert Øjeblik kunde gaa videre.

„Jeg maa snakke med jer!" hørte den unge Opdager Masson hviske.

„Hvornaar?" spurgte den ene af Opsynsmændene ham lige saa sagte.

„Straks! Følg efter mig her hen et Sted!"

„Hvis vi gaar ud af Udstillingen, mister vi vores Løn!" brummede den anden Opsynsmand nølende.

„Hvad gør det? Det skal jeg nok klare. I maa komme med mig øjeblikkelig, for her er Fare i Landskabet!"

„Lad gaa med det! Naar De vil klare den, saa er den i Orden. Men det er ti Dollars til hver af os!"

„I skal faa tyve Dollars hver! Smid nu Uniformen, og følg efter mig!"

Da Opsynsmændene lavede sig til at gaa bort fra Stedet, listede Patsy sig hen til et Sted, hvor han kunde se' alt uden selv at blive set.

Eric Masson drev hen mod Hovedudgangen, og her stillede han sig omsider op, som vilde han se paa Folk.

Men han stod her aabenbart kun for at vente paa Opsynsmændene, til de havde faaet deres eget Tøj paa.

Patsy var straks klar over, at han burde følge efter de andre. Men for at kunne gøre det med Held maatte han i en Fart forandre sit Ydre.

Det varede ikke længe, før han inde i Herretoilettets Vaskerum havde anlagt sin Forklædning.

Kort efter forlod Eric Masson Udstillingen gennem Hovedudgangen, og ham fulgte paa Afstand de to civilklædte Opsynsmænd.

Patsy gik bagefter dem til fjerde Avenue og videre ad dens Fortov, indtil Masson endelig paany vinkede — saa gik de ind i en Hjørnebeværtning, og den unge Opdager var lige i Hælene paa dem.

Masson havde her sammen med sine to Ledsagere begivet sig ind i et lille Lukaf, som var dannet af Bræddevægge bag ved et mægtigt Isskab med Spejlglasruder.

En Bagdør førte ind til Toiletrummet, der kun fik Luft og Lys gennem et smalt Vindue fra Lokalet.

Smidig som en Vildkat sprang Patsy op paa Marmorservanten og derfra gennem Vinduet, som han hastig havde faaet aabnet, ind ovenpaa Isskabet. Det var højt og bredt nok til, at han magelig kunde ligge her i hele sin Længde, uden at nogen kunde se ham nedenfra.

Han hørte hvert Ord, der blev talt af de tre Mænd nede i det lille Værelse:

„Nu kan vi ikke klare Butiken mere!" hørte han Masson sige, men turde ikke hæve Hovedet, for at se ned — han maatte nøjes med at skælne hans Stemme. —

„Og for at nævne det værste først, saa har Nick Carter overtaget Sagen."

„Ja, den er jo lige gal nok!" udbrød en af Opsynsmændene.

„Det har Du Ret paa!" tilføjede hans Kammerat — „denne Nick Carter er den rene Satan!"

„Naa," mente Bankieren, „jeg tror ikke, at han vil beskæftige sig indgaaende med Sagen, for han har faaet noget vigtigere at tænke paa! Derom er Talen nu heller ikke! Hør nu hellere, hvad jeg har at sige. Sagen overdroges Nick Carter. Det fjollede Fruentimmer har beskyldt mig for at være Ophavsmanden til hele Historien. Men siden da er der jo, som jeg allerede har antydet, sket en lille Ændring i Programmet, — og nu maa der tages ny Forsigtighedsregler."

„Hvad mener De, Hr. Masson. Skulde Nick Carter have ladet Forgiftningssagen falde?"

„Nej — Du skal ikke kede Dig! Det tager Du morderlig fejl i!" udbrød den Mand, hvis Stemme Patsy først havde hørt.

„En af hans bedste Folk, ja, kanske' den skrappeste, tosser endnu omkring derude paa Udstillingen!"

„Det tager Du selv morderlig fejl i, min gode Ven!" lo Patsy hen for sig — „Jeg ligger saamænd her ovenpaa Isskabet, hvad der i og for sig ikke er nogen stor Fornøjelse."

„Hvem er det, De taler om?" spurgte Bankieren studsende.

„Jeg taler om Patsy Murphy!" svarede Manden... „Jeg forsvandt li'saa stille, da jeg saa' ham."

„Har De ikke set forkert?" spurgte Masson tvivlende.

„Jo god Morgen!" brummede den anden. „Min Kammerat har før været nappet af ham — Ham var han ikke narret med! Han kender Patsy længe før, han ser ham!"

„Det er svart! Han kender ogsaa nok mig, naar han ser mig. Derfor stikker jeg altid af, naar han er i Farvandet!"

„Ah, naar det hænger saadan sammen, saa er det endnu nødvendigere, at min Plan bliver gennemført!" udbrød Masson bekymret: „Sidste Nat blev Fruens Søster dræbt!"

„Nej, Fruen selv!" sagde en af Mændene.

„Sig mig ikke imod!" vrissede Masson. „Jeg ved jo bestemt, det var Fruens Søster. Det volder mig nogle smaa Ubehageligheder men heller ikke mere. Jeg kan kun komme i Klemme, hvis Fyrene snuser i den anden Sag! Derfor skal I begge to nu krasse af og maaske blive en Maaned i Chicago, St. Louis eller et lignende Sted ude i det fjærne Vesten. Naturligvis holder jeg Jer skadesløs. I ved altsaa, hvad jeg mener? Vil I rejse med det samme? Penge skal I nok faa!"

„Jeg er klar til at rejse med første Tog!"

„Saa rask gaar det nu ikke med mig!" brummede

den anden. „Men skal det være, saa tager jeg helst til San Francisko!"

„Det glæder mig at høre, for derved afværger vi alle tre Ulykken mod os selv! Jeg tør under de nuværende Forhold ikke afsløre noget som helst, og saadan, som Sagerne staar og Tingene har vendt sig, ærgrer jeg mig kun over min egen Dumhed, fordi jeg overhovedet har indladt mig paa det hele!"

„Altsaa, er I rede til at rejse endnu i Nat og hvordan?"

„Selvfølgelig rejser vi endnu i Nat, naar bare vi har Penge paa Lommen."

„Jeg tror, Luften er meget ren i Chicago!" tilføjede den anden.

„Saa er vi enige! Nu er Klokken fem. I kan møde mig Klokken halv otte ude paa Banegaarden, saa skal jeg være der med Billet og Rejsepenge!"

Da Stolene rykkedes tilbage, indsaa Patsy, at det var Tegn til Opbrud.

Saa krøb han sagte fra Isskabet ned gennem Vinduet, børstede og vaskede sig rask i Toiletrummet og var et Minut derefter ude i Lokalet.

„Nu gælder det om at have et Øje med Opsynsmændene, førend de stikker af!" tænkte Patsy „Med Masson er det ikke saa vigtigt ham træffer jeg nok i Aften paa Banegaarden."

Begge Fyrene havde taget Afsked med Bankieren og drev nu ned ad Avenuen, til de endelig naaede Bowery, hvor de faldt ind i en Beværtning, som Patsy godt kendte fra adskillige „Forretningsbesøg".

Den unge Opdager traf her til sin ingenlunde behagelig Forvabselse en gammel Skolekammerat, der hed Bally Morris, og som ikke var andet nu end en ganske almindelig Drivert.

Næppe havde Morris faaet Øje paa de to Mænd, som Patsy forfulgte, før han røg i dem, og beskyldte dem for, at de nylig havde snydt ham i en Handel.

Det fremgik dog af de to Fyres Opførsel, at de helst vilde være fri for Vrøvl, og de foretrak snarest muligt at luske af paany.

Og Patsy lod dem fare. Han vidste jo dog, at han Klokken halv otte igen kunde træffe dem paa Centralbanegaarden.

I et Sideværelse tog han hurtig sin Paryk og sit falske Skæg af og gik derefter atter ind i Skænkestuen. Nu kendte Bally Morris ham straks, men var just ikke glad for at have vakt den unge Opdagers Opmærksomhed.

„Ah, Morris har igen gjort noget galt og er nu bange for, at jeg skal komme efter hans Slyngelstreger!" tænkte Patsy.

Ikke desmindre gik den unge Opdager hen til sin saakaldte Ven, slog ham fortrolig paa Skulderen og bød ham paa en Genstand.

„Sig mig en Gang, Bally, hvad var det for to Fyre, som Du nær var kommen op og slaas med?"

„Kender dem ikke!" lød det afvigende Svar: „De er tidligere rendt paa mig, og nu vilde jeg være dem kvit!"

„Man skal ikke drille Dyrene, Bally! Vær nu oprigtig!" sagde Patsy.

„Det er jeg ogsaa! Paa Æresord!"

„Ja, det er jo bare Mundsvejr! Haanden paa Hjærtet, Bally, hvad et Æresord betyder, har Du jo ikke mindste Anelse om! Men Sagen er simpel nok, vil Du ogsaa tage mig ved Næsen, saa —!"

Han hviskede Morris et betydningsfuldt Ord i Øret.

Morris blev skiftevis baade rød og hvid i Ansigtet:

„Du er den snedigste Fyr i Verden, Patsy!" udbrød han endelig med sagte Stemme. „Du skal nok faa Ram paa Folk af min Sort! Men for gammelt Venskabs Skyld skal jeg sige Dig, hvad jeg ved: De to er slet ikke Kammerater med mig, men nogle ganske tarvelige Knægte, der ikke deler, som de skal — for Eksempel nu ved det sidste Indbrud . . . ih, for Pokker, der havde jeg nok nær sagt noget!" . . . Og det gav et Sæt i ham: . . . „Men de hedder altsaa Al Crummie og Bill Graff!"

„Og af Profession er de Herrer naturligvis „stærke Mænd"?'

„Ja — de brækker Pengeskabe op, og i deres Fritid giver de for gode Ord og Betaling Gift baade til Heste og Hunde og andet Fjerkræ!"

„Tænkte jeg mig ikke nok, det var de Karle, der har givet Gæsterolle paa Hunde-Udstillingen!" udbrød Patsy forbitret.

„Ja, det er onde Mennesker!" sagde Bally med et hjærteligt Suk. „Men for Resten Du gi'r vel en Whisky til?"

Patsy stak ham med et Smil „en af de gode, blanke" og forlod saa Beværtningen for skyndsomst at indgive Beretning til sin Herre og Mester.

Undersøgelser.

Nick og Chick Carter lyttede med Interesse til deres yngste Kollegas Meddelelser.

„Patsy har atter denne Gang overgaaet sig selv!" udbrød Mesteren helt tilfreds. „De fire Hunde er blevne forgivede af Crummie og Graff, der stod i Eric Massons Sold. Hvad denne Sag angaar, saa har vi ene og alene nu at bekræfte de allerede foreliggende Beviser. I hvert Fald har Du gjort din fulde Skyldighed Patsy, og jeg takker Dig!"

„Ingen Tak! Jeg har haft Lykken med mig; det er det hele!" svarede Patsy beskedent, mens han rødmede som en ung Pige over Mesterens Ros.

„Lykken, min lille Ven," sagde Nick smilende, „kommer i Reglen ved rette Brug af den os skænkede Forstand og ved at samle de Smaating, som almindelige Mennesker ikke ænser."

„Men hvorledes sættes nu vor yngste Mands Triumf i Forbindelse med Mordsagen?" spurgte Chick eftertænksomt.

„Ja, det er Spørgsmaalet — og tillige næsten en uløselig Gaade!"

Chick vedblev:

„I Morges sagde vi, at Eric Masson ikke havde noget med Mordet at gøre, hvis han ikke ogsaa havde en Haand med i Spillet i Forgiftningssagen. Og nu ved vi altsaa at den er han Ophavsmand til. Hvordan skal vi saa faa sat ham i Forbindelse med Mordet?"

„Ja, jeg har ikke forandret Mening siden!" svarede Nick. „Jeg siger kun, vi staar nu som før overfor en uigennemtrængelig Gaade. Har denne Eric Masson virkelig myrdet det ulykkelige Pigebarn, saa er han den hjærteløseste, grusomste og koldblodigste Skurk, jeg endnu har truffet paa."

„Selvfølgelig — tilmed da han ved, at det ikke er Blanche Constand, men hendes Søster Ethel Romney, som er bleven myrdet — hvorfra kan han egentlig vide det?"

„Jo, det kan han godt! Her er Du ikke inde paa noget Spor, Chick! Jeg har selv for et Par Timer siden læst i en af de sidste Udgaver af „World", at det ikke er den unge Enke, men hendes Tvillingsøster, der er bleven dræbt. Det ved altsaa allerede Tusinder i New York, og det kan da ikke gøre Masson mistænkelig, at han ogsaa ved det."

„Det var kedeligt!" brummede Chick.

„Men hvad skal vi nu gøre med begge vore Chicagorejsende?" spurgte Patsy.

„Vi ønsker dem lykkelig Rejse!" udbrød de to andre Opdagere paa samme Tid og lo.

„Har vi Brug for de Gutter, kan vi jo til enhver Tid finde dem!" tilføjede Nick til den forbløffede, unge Mand. „Hovedsagen er nu at bibringe Masson det Indtryk, at vi ikke længer mistænker ham men tværtimod er overtydede om hans Uskyldighed — i hvert Fald hvad Mordet angaar. I Forgiftningshistorien vil han snart mærke, at vi ikke foretager noget Skridt."

„Du vil altsaa lade ham føle sig sikker?" spurgte Chick, der endnu ikke rigtig gennemskuede Mesterens Planer. „Hvad vil Du saa mere gøre?"

„Saa bliver naturligvis hver af hans Bevægelser nøje iagttagne!"

„Og endnu tvivler Du stadig paa, at Eric Masson har myrdet den stakkels Frøken Romney?"

„Det vil jeg ikke udtrykkelig paastaa, Chick! Jeg kan kun gentage, at denne Sag forbløffer og forvirrer mig i endnu højere Grad end de mest indviklede Historier, som jeg hidtil har haft med at gøre.

Vil man uden Forbehold optage den unge Enkes Anklager som troværdige og sammenholde dem med Virkeligheden, saa synes Mistanken mod Eric Masson utvivlsomt meget stærk, og man maatte næsten regne det som bevist, at han har holdt Ethel for hendes Tvillingsøster og troet at have dræbt Blanche Constand. Men selv om det skulde være rigtigt, kan jeg ikke tiltro ham et saa voldsomt Mord."

„Patsy!" spurgte Chick pludselig. „Hvordan ser denne Eric Masson ud?"

„Naa — han er omtrent saa høj som Du!" er klærede Patsy. „Brunt Haar og Skæg, Næsen ligeud og mørke Øjne, som ligger tæt mod hinanden. Han gø ikke noget daarligt Indtryk. Hans hele Skikkelse e vel bygget, og han klæder sig med fineste Smag."

„Det passer!" udbrød Chick. „Ser Du, Nick, de er i Aftes udenfor Modemagasinets Butik blevet se en Mand efter nøjagtig samme Beskrivelse, da Ethe Romney gik ud derfra for første Gang.

Ja Fyren luskede saa længe omkring der i Næ

heden, at ikke mindre end tre Mand, som jeg senere har talt med, fandt det paafaldende.

En af mine Hjemmelsmænd saa Køretøjet komme derhen for anden Gang, han saa atter den unge Dame gaa ind i Butiken, og Herren, der dukkede frem i Mørket fra en Port, fulgte efter hende. Derinde talte han med hende, kom atter ud paa Gaden og sprang saa rask ind i Vognen, uden at Kusken lagde Mærke til det.

Senere saa min Hjemmelsmand Frøkenen komme ud af Butikken, og idet hun steg til Vogns, udstødte hun et let Skrig. Men i samme Øjeblik smækkede Manden inde i Vognen Døren i — og Køretøjet rullede bort. Jeg mener, Nick, at Løsningen af dette Spørgsmaal, det er vist lige noget, der ligger for Dig!"

„Alt det har Du faaet at vide i Eftermiddag?" spurgte Nick langtrukkent."

„Ja — med Din høje Tilladelse!"

„Jeg indrømmer, at denne Beretning stadfæster baade Kuskens og Staldkarlens Udsagn og styrker Mistanken mod Masson. Men nu skal jeg meddele Jer en anden ikke mindre mærkværdig Iagttagelse:

Ti Minutter efter, at Ethel Romney var kørt hjemmefra, ringede Eric Masson paa i det Constandske Hus og forlangte at faa Fru Constand i Tale. Pigen, som lukkede op, sagde, at Fruen lige nylig var kørt ud. Dermed troede Pigen at sige Sandheden — hun havde virkelig forvekslet sin Frue med Tvillingsøsteren. Paa Massons Spørgsmaal om, hvor Fru Constand da var kørt hen, svarede Pigen, at det vidste hun ikke saa lige men troede nok, at Fruen var kørt hen til en Modehandel."

„Og skønt Du nu ved alt det, forholder Du Dig stadig tvivlende — oprigtigt talt, Nick, jeg forstaar Dig ikke!" sagde Chick, og trak paa Skuldrene.

„Patsy!" udbrød Nick nu henvendt til den unge Mand. „Har Du lagt Mærke til, om Masson under sin Gang nervøst har trukket med højre Skulder?"

„Nej, det har jeg ikke set noget til, og skulde det dreje sig om en Vane, saa maatte jeg vel have bidt Mærke i det, for jeg har haft Manden længe nok under Iagttagelse," svarede Patsy med Bestemthed.

„Naa, min kære Chick," sagde Nick nu smilende til sin Fætter, „hvad siger Du saa, naar jeg fortæller Dig, at Eric Masson i Aftes uden Afbrydelse har været i Klubben fra Klokken seks til Klokken ti. Derfor indestaar tre herboende, højtagtede og uangribelige Forretningsmænd, for i hele den Tid spillede de l'Hombre sammen med ham."

„Og hvad Tid forlod Ethel Romney sin Søsters Hus i Aftes?" spurgte Chick en Smule slukøret.

„Omtrent paa Slaget otte!"

„Ja, Du har Ret — vi staar overfor en uløselig Gaade, og hver Gang vi tror at have bragt Lys i Sagen, vælder Mørket tættere ind!" svarede Chick med et lille Suk. „Bekræfter din Paastand sig, saa har Masson det herligste Alibi . . . jeg mener, han kan altsaa bevise, at han paa den Tid, Forbrydelsen er foregaaet, har opholdt sig paa et andet Sted —"

„Men, Chick, saa er der en Mand, som er villig til at aflægge Ed paa, at han i Aftes ved Nitiden har mødt Eric Masson i 58. Gade, for han havde lige set paa sit Ur, da han hilste paa Masson. Endelig er der et andet Vidne, der vil beedige, at han omtrent Klokken halv ti har set og talt med Masson paa Hjørnet af 57. Gade og femte Avenue."

„Og alt det har Du faaet at vide, siden vi skiltes i Eftermiddag?" spurgte Chick ham. „Jeg maa sige, at nu begynder det at rende rundt for mig!"

Idas Indtræden afbrød Samtalen. Hun havde tilbragt hele Eftermiddagen hos Blanche Constand og vendte hjem i stærk Sindsbevægelse.

„Aa, det var en sørgelig Eftermiddag!" udbrød hun og sank udmattet ned i en Lænestol. „Blanches Smærte er ligeved at bringe hende fra Forstanden. Hun gør sig de bitreste Bebrejdelser over, at hun lod sin Søster, der lignede hende saa meget, køre alene ud om Aftenen, efter at der allerede var sket alt det skrækkelige ude paa Hundeudstillingen.

„Jeg begriber min Sandten ikke, at Du, Nick, endnu et Øjeblik kan stille Dig tvivlende overfor Berettigelsen af Blanches Anklage mod Eric Masson —"

Chick vilde afbryde hende, men i hans Sted sagde Nick Carter:

„Kære Ida, Du ved af Erfaring, jeg regner en Mand for skyldfri, saa længe Modparten ikke har overtydet mig om det modsatte. Hvad ved vi nu om denne Masson? Da han af din Veninde Blanche havde faaet en Kurv, hørte han, at hun skulde giftes med Albert Constand. Derefter kom han med en hel Del forblommede Trusler, hvis Mening var, at det Ægteskab nok skulle ende ulykkeligt. Det var hverken

fint eller mandigt handlet af ham, dog berettiger det os ikke til at tro, at han har forøvet et Mord."

„Men —!"

„Din Veninde Fru Blanche tror endvidere, at Masson har givet hendes Mand Gift. Men det er udelukkende en Formodning — en Mistanke, greben ud af Luften!

Hvad hun har at forebringe mod Masson er, at han sad ved det samme Bord, som Albert Constand sank død om ved! Endelig tror hun ogsaa, at Masson har givet hendes Hunde Gift . . . og altsammen, fordi hun har afvist Bankierens Frierier!

Det er det kvindelige Instinkt, som gør hende til Anklagerinde. Sligt hænder ofte, men har her i Verden gærne gjort langt mere Skade end Gavn!" sluttede han med hævet Stemme.

Patsy saa med sand Forbavselse paa sin Mester, hvis sidste Ord han slet ikke forstod — det var jo dog allerede bevist, at Masson var den virkelige Ophavsmand til Forgiftningstilfældene.

„Naa, er det maaske ogsaa ene og alene Mistanke, naar denne smagfulde Herre lokker Blanche ind i et ubeboet og ensomt liggende Hus for at tvinge hende til — —!"

Ida talte mere ophidset end hun ellers havde for Skik.

Men Nick afbrød hende:

„Gør nu ingen Røverkule af dit Hjærte, min lille Kusine!"

„Hvad er her for meget sagt? Sagen er simpelt hen skammelig. Den arme Constand var daarligt nok kommen i sin Grav, før Masson atter generede og forulempede min Veninde med sin Giftermaalssnak. Naturligvis smed hun ham ud paa en pæn Maade, som man siger! Da han derefter begyndte at bombardere hende med Breve, sendte hun dem uaabnede tilbage.

En Dag maa dette græsselige Menneske have faaet Nys om, at Blanche, som gør meget godt i det skjulte, hyppig kom til en fattig Familje der i Nærheden. Da min Veninde paany vilde besøge denne Familje, fandt hun Huset tomt. Den fattige Familje var forsvunden, men Masson befandt sig i Huset og lo spotsk ad hende, mens han erklærede, at nu var hun nødt til at gifte sig med ham, da hun ellers ved at være sammen med ham i et ubeboet Hus virkelig havde kompromitteret sig og forspildt sit gode Rygte. Heldigvis gaar Blanche med Revolver, og ved at true ham med den slap hun fra ham.

Men dermed var hans Drillerier og Forulempelser langt fra til Ende —

En Dag, da hun havde budt en Kres af højtansete Damer paa en musikalsk Underholdning hjemme hos sig, indfandt der sig seks af de mest berygtede — lad mig være artig og sige: — Koristinder! Det viste sig, at de var blevne inviterede til det Constandske Hus ved falske Indbydelseskort. En af disse — hm! — ærede Damer tilstod, at det var Eric Masson, der havde købt dem til denne Streg.

Da Blanche saa sendte Bud efter ham og truede ham med, at hun ubarmhjærtig vilde lade ham arrestere, hvis ikke hun nu maatte være i Fred for ham, forsikrede Masson med skammelig Frækhed, at han nok skulde blive ved med at pine og plage hende, til hun havde indvilget i at gifte sig med ham. Kun som hans Kone maatte hun leve — ellers ikke!"

„Det forandrer Sagen!" udbrød Nick Carter i stærk Ophidelse. „Nu har vi et uomstødeligt Holdepunkt! Jeg vidste, at Fru Constand fandt det flovt at fortælle os det vigtigste. Men Ida har dygtig forstaaet at løse hendes Tunge!

Denne Masson maa dog være en nederdrægtig Slyngel!"

Som en tirret Tiger gik Nick Carter frem og tilbage i Værelset, for endelig at standse og udbryde roligt:

„Vel! Nu er vi endelig naaede til Kendskab om, at Masson i det mindste indirekte og underhaanden har truet Fru Constand med Døden. Sagen er alvorlig, og vi har Ret til at gaa videre med vort Arbejde."

Han vendte sig mod sin yngste Medhjælper:

„Patsy! Den rørende Afsked mellem Bankier Masson og de to Bisser Crummie og Graff er et smukt Syn, som Du ikke skal lade gaa fra Dig. Men hold Dig beskedent tilbage, at ikke Herskaberne skal tro sig forstyrrede. Derefter maa Du skænke Hr. Masson din særlige Bevaagenhed. Det skal foreløbig være dit Arbejde.

Men lad os nu gaa ind og faa noget at spise, for jeg er saa sulten som en Ulv!"

„Bordet er dækket!" sagde Ida, som i Opfyldelse af sine Husmoderpligter allerede havde været nede i Køkkenet, hvorfra hun nu vendte tilbage.

„Saa til Kamp!" lo Nick Carter og bød galant sin Kusine Armen ... „For Resten Patsy, er det ingen Skade til, at Du henter os et Par Flasker god Hvidvin op fra Kælderen. Det er jo ikke for Fornøjelse alene at vi nu gaar til Bords, men vi kan jo altid drikke paa et godt Udfald!"

Den skægløse.

Da Patsy vilde gaa for at kunne naa Hovedbanegaarden i rette Tid og se de to Fyres Afrejse til Chicago, blev Nick og Chick enige om at tage med for nærmere herude at iagttage Massons Person.

Patsy havde let nok ved at finde de to forhenværende Opsynsmænd. De luntede omkring inde i Banegaardens Forhal og syntes meget utaalmodige.

„Jeg har paa Følelsen, at Masson vil blæse dem et Stykke!" sagde Patsy.

„Naa, han kommer nok!" svarede Mesteren. „Det var jo ham selv, der foreslog disse Kavalerer at stikke af!"

Og næppe havde han faaet talt ud, før Patsy gav ham et lille Stød i Siden.

De fik Øje paa en elegant klædt Mand, der efter en flygtig Passiar med nogle Bekendte nu gik hen til de to tvivlsomme Herrer. De saa ligestraks forundrede paa ham, men genkendte ham snart og snakkede saa helt fortroligt med ham.

Manden, der havde tiltalt dem, var skægløs ligesom Chick, hvem han i det hele taget lignede meget.

Patsy, der havde nærmet sig dem for bedre at kunne se hans Ansigt, vendte nu hastig tilbage til Nick Carter:

„Hellige Blasius!" udbrød han — „Han har ladet tage Skægget af!"

„Overskæg og Sideskæg?" spurgte Nick med et Smil.

„Det hele!" svarede Patsy. „Hans Ansigt ser ud som en skrællet Agurk!"

„Iltoget til Chicago!" raabte Dørvogteren.

De to Gavtyve havde hver især — som Opdageren ogsaa havde bidt Mærke — faaet udleveret baade Billet og et lille Bundt Pengesedler. Nu stak de ham paa Næven, og skyndte sig saa gennem den aabnede Gitterlaage ud paa Perronen, hvor Toget holdt klar til Afgang.

Masson gik hen til Udgangen og stak forbi Opdagerne, som han ikke lod til at bemærke.

Nogle Skridt derfra mødte han to Damer og nogle Herrer, som høflig hilste paa ham.

En af Herrerne udbrød leende:

„I Du store Himmel, Masson, hvor De ser farlig ud! Hvorfor har De ladet Dem berøve Mandens Pryd? Vil De tabe Deres Uimodstaaelighed hos det smukke Køn?"

„Ja, det er ikke faldet mig let!" svarede Masson saa højt, at Opdagerne ikke kunde undgaa at høre, hvad han sagde. „Men hvad skulde jeg gøre? Der er pludselig opdukket et Menneske, som skal ligne mig saa skuffende, og jeg har allerede haft flere Ubehageligheder for dette Menneskes Skyld. Derfor har jeg været nødt til at forandre lidt i mit Ydre."

„Men hvad vil De saa gøre, Hr. Masson, naar dette Menneske ogsaa lader sig barbere?" spurgte en af Damerne leende.

„Saa kommer han næppe til at ligne mig igen. Det var særlig paa Kindskægget, vi lignede hinanden saa meget."

Dermed tog Masson Afsked og gik, hvorefter Patsy — paa Mesterens Vink — straks fulgte i hans Spor.

„Det forekommer mig næsten, som Massons Ord nærmest var henvendte til os!" brummede Nick.

„Nej, det kan jeg ikke tro!" svarede Chick. „Det lod skam til, at han var bange for at blive forvekslet med sin Dobbeltgænger."

„Du har Ret!" sagde Nick eftertænksomt. „Findes der saadan en Slags Dobbeltgænger, der ligner Masson, saa har vi snart Opløsningen paa Gaaden."

De gik ad samme Vej, som de havde set Patsy gaa. Det varede da heller ikke længe, før de blev ham var, og forude saa de Bankieren fare afsted med raske Skridt.

De fulgte efter ham til 37. Gade, saa blev Nick atter staaende og Chick med ham.

„Det staar mig klart, at Masson ikke lider af nervøse Skuldertrækninger!" udbrød Nick. „Morderen maa altsaa være hans Dobbeltgænger, og nu maa vi se at faa fat i ham!"

Saa vendte han om og begav sig sammen med Chick paa Hjemvejen.

Patsy derimod fulgte sin Mand hen til Klubben.

Der stod to Mænd udenfor Bygningen — den ene af dem hilste meget ærbødig paa Masson.

Bankieren standsede. Han lod til at være kort for Hovedet:

„Fra i Morgen Nat er der ikke mere at gøre, Denton. De maa lade Skibet ligge klar med fuld Damp oppe ... en Sejlads paa en tre-fire Uger. I Morgen Aften Klokken otte maa min Yacht ligge ved Broen paa det sædvanlige Sted, selv om ogsaa maaske Klokken kan blive ti, uden jeg kommer om Bord.

Endnu et Denton! Jeg ønsker ingen som helst Misforstaaelse. Det samme Mandskab, som vi havde paa vor sidste Rejse, antages om Bord. Naar jeg kommer, skal der være klart Dæk. Ingen af Skibsfolkene maa lade sig se. De alene har Vagten fra nu til tolv. Her i Klubben bliver jeg til henad Midnat. Saa er jeg hjemme indtil i Morgen tidlig. Ønsker De i Dagens Løb af en eller anden Grund at faa mig i Tale, kan De til enhver Tid træffe mig her i Klubben."

Masson skulde lige til at gaa ind i Klubhuset, mens de to Mænd, som han havde talt til, var ved at fjærne sig med et flinkt Skrab ud, da der pludselig kom en tredje styrtende til og raabte:

„Hr. Masson, Begravelsen finder ikke Sted i Morgen men først i Overmorgen!"

„Ved Du det bestemt?" spurgte Bankieren helt forvirret.

„Ja — jeg har hørt det af Bedemanden."

Masson vinkede hastig de to andre tilbage:

„Vent her! Jeg maa give Dem andre Ordre!"

Saa vendte han sig atter mod den tredje Mand:

„Hvad Tid er saa Begravelsen?"

„Bisættelsen finder Sted Klokken elleve, og Jordfæstelsen foregaar umiddelbart derefter paa Greenwood Kirkegaard."

„Hm!" hostede Masson. „Altsaa først i Overmorgen. Det var en Streg i Regningen."

Han gik hen til de to andre Mænd og hviskede hastig til dem:

„Kom i Morgen tidlig hjem til mig, og faa andre Ordrer. Men gør dog alt klar til en længere Sørejse! Det er alt, hvad jeg kan sige i Dag!"

De to Mænd gik deres Vej, mens den tredje Mand fulgte Bankieren ind i Klubhuset.

Patsy havde ubemærket faaet hele Samtalen at høre — han var nemlig ude fra Kørebanen sluppet ind i en Droske, som holdt lige udenfor Klubben.

Da Luften var ren, sprang den unge Opdager atter ud af sit Skjul og gik over paa den anden Side af Gaden.

„Jeg gad i Grunden gærne vide, hvad alt dette her skal betyde!" sagde han hen for sig. „De to Mænd, som han først talte med, hører til hans Dampyacht, det er klart nok! Masson forbereder sig til en længere Sørejse. Det er lige saa klart. Men hvem var saa den tredje og hvad var det for en Begravelse, han vrøvlede om?"

Han stod stille og tænkte sig om et Øjeblik ... saa gik det op for ham, at Talen naturligvis drejede sig om Frøken Romneys Jordefærd.

„Jeg vil vente, til denne ærede Tredjemand kommer her ned igen fra Klubhuset, og saa vil jeg følge efter ham. Masson bliver nok deroppe i Klubben til i Nat Klokken Tolv."

Ikke længe derefter kom ogsaa Manden ned igen paa Gaden og drev ad Broadway til, tæt fulgt af Patsy. . .

Manden havde aabenbart ikke mere at bestille den Aften — for han gik fra den ene Beværtning til den anden og drak sig hvert Sted nogle Whiskyer.

Patsy fattede snart, at det bare vilde være Tidsspilde længer at beskæftige sig med denne Lediggænger. Derfor skyndte han sig tilbage til Mesterens Bolig, hvor han ogsaa traf Chick.

Baade Nick og Chick lyttede atter med største Interesse til den unge Mands nyeste Beretning.

„De to Svende, der paa Massons Vegne lagde Gift for Hundene, har tiltraadt en lille Lystrejse til Chicago. Nu vil ogsaa Masson selv forsvinde fra Landskabet."

„Det er nok det mindste!" sagde Chick. „Men hvortil denne pludselige Ændring i Programmet?"

„Begravelsens Udsættelse har vel nok noget at gøre med, at han først kommer til at sejle senere."

„Naturligvis drejer Talen sig om Frøken Romneys Begravelse.

Bedemanden, der i Begyndelsen havde faaet fri Hænder, fastsatte Jordefærden til i Morgen Eftermiddag. Men Fru Constand har fundet det mindre kærligt at lade Søsteren begrave saa tidligt. Derfor har hun nok anordnet, at Højtideligheden først skulde finde Sted i Overmorgen Klokken elleve!

Som det lader til, har Masson af en eller anden Grund besluttet sig til først at stikke i Søen, efter at Begravelsen har fundet Sted."

„Ja, det er meget mærkværdigt!" udbrød Chick. „Da Forholdet er saa spændt mellem Fru Constand og Masson, synes det dog ganske udelukket, at han ønsker at gaa med til Begravelsen."

„Latterligt! Masson skulde være den sidste, som vilde gøre det! Der ligger noget bag, som vi skyndsomt maa have opklaret. Ja, jeg er endda bange for, vi ser os nødsagede til at gribe handlende ind, endnu før vi har alle Trumfer paa Haanden!"

„Naturligvis maa Masson ikke saadan uden videre stikke af!" sagde Chick.

„Det var pænt sagt! Men vi har slet ingen Ret til at skride til hans Arrestation. Vi mangler Beviser. Nej, vi maa tage fat fra en anden Ende.

Hans Dampyacht hedder „Derelicht" („Herreløs"). Naar den befinder sig „uden Herre", ligger den hernede paa Floden — paa East-River for Enden af 23de Gade. Jeg tror, der bliver igen noget for vor yngste Mand at gøre!"

Begge saa' forventningsfuldt paa ham.

Nick Carter havde rejst sig og gik nu en lille Tid tavs op og ned ad Gulvet.

Da han atter satte sig ned, sagde han:

„Jeg er fast overtydet om, at Massons Sørejse har noget at gøre med det Anliggende, som optager os. Hvad det egentlig drejer sig om, kan jeg naturligvis ikke sige. Men Patsy maa se' at faa det opklaret. — Sig mig en Gang, Du lille, har Du ikke tidligere været Steward (Opvarter om Bord) paa en stor fin Lyst-Yacht?"

„Jo, Mester!"

„Da vilde Du gøre vel i at lade Dig hyre om Bord paa „Derelicht".

„Skal gøre mit bedste, Mester!" svarede Patsy leende. „Ærlig talt, jeg længes ikke meget efter en lang Sørejse!"

„Ja, Du lille, vi kan ikke selv søge vort Arbejde ud," trøstede Nick Carter ham med.

„Det er bedst, at Du endnu i Aften gør, hvad Du kan. Da Klokken allerede er ti, maa Du rubbe Dig!"

I samme Øjeblik traadte Husholdersken ind i Værelset med et Telegram, som hun gav til Nick Carter.

„Fra Philadelfia — Død og Pine! Det er fra Ten Itchi!" udbrød Nick, mens han foldede det ud.

Og han læste kort og godt:

„Befinder mig i Fare."

„Naar Ten Itchi telegraferer paa den Maade, saa er det nok bedst, at vi straks rejser ned til ham!" sagde Chick og saa' paa Væguret.

Skynder vi os, kan vi naa' det første Tog!"

„Lad gaa!" udbrød Nick Carter. „Chick og jeg tager straks til Kvækerstaden! Skulde Du have noget paa Hjærte, Patsy, saa telegrafer til den gamle Adresse!"

De to Fættere gjorde sig rejsefærdige — men Patsy var allerede ude ad Døren.

Ten Itchi i Fare.

Paa Rejsen til Philadelfia havde Ten Itchi, den unge Japaner med det skægløse, pigeagtige Ansigt gjort en ejendommelig Iagttagelse.

Han kunde ikke undgaa at lægge Mærke til, at et ungt Ægtepar, betragtede ham med særlig Nysgærrighed og gjorde hviskende Bemærkninger om ham.

Ten Itchi lod dem bare snakke. Han trak den sidst ankomne, japanske Avis op af Lommen og fordybede sig i dette sit fjærne Hjemlands Blad med stor Interesse. Under Læsningen kom han til at tabe et af Bilagene. En Mand, der sad lige over for ham, tog det op, stirrede lidt paa de japanske Skrifttegn, og idet han høflig gav ham det tilbage, sagde han:

„De hører altsaa hjemme i den opgaaende Sols Land? Hvad er Deres Beskæftigelse i New-York, om jeg maa være saa fri?"

Ten Itchi takkede venlig men svarede ikke paa

Spørgsmaalene, hvad den fremmede Mand lod til at tage ham fortrydeligt op, da han gærne vilde have haft sig en lille Passiar.

Japan . agtede dog ikke videre paa ham, men kørte halvt rundt i sin Drejestol, vendte ham Ryggen og læste videre.

Kort efter rejste det unge Ægtepar sig og tog Plads i hans Nærhed. — Herren i en polstret Stol lige ved hans Side:

„Undskyld min Paatrængenhed," sagde han med sagte Stemme. „Men jeg maa henlede Deres Opmærksomhed paa vor medrejsende, som sidder derhenne og lige nylig tog Bladet op til Dem. Det var nemlig min Hustru og mig paafaldende, at han blev helt forskrækket ved at se' Dem og skiftede Farve. Min Kone tror i Dem at genkende en af den berømte Opdager Nick Carters Medhjælpere — ikke sandt, De er jo dog Ten Itchi?" —

Overrasket vendte den unge Japaner sit Blik først mod den Herre, der havde talt til ham, og dernæst hen mod den anden, der vel havde Plads saa langt fra dem, at han ikke kunde høre, hvad der hviskedes om — men dog stadig blev ved med at sidde og glo paa Japaneren.

Saa svarede Ten Itchi:

„Jeg har ingen Grund til at nægte det — jeg er den, De formoder!"

„Det glæder mig at have gjort Deres Bekendtskab . . . jeg skal ikke mere forstyrre Dem!" sagde den ubekendte. Jeg tænkte jo nok, at De rejste til Philadelfia i Embeds Medfør, og da den Herres Afstand syntes mig saa underlig, vilde jeg bare lade Dem det vide."

Saa rejste den fremmede sig atter og satte sig over til sin Kone.

U ilkaarlig mønstrede Ten Itchi nu den fordægtige medrejsende, hvis Ansigt med et usædvanlig langt, brunt Skæg grundig mishagede ham. Manden betragtede Japaneren med synlig Interesse, uden dog at gøre et nyt Forsøg paa at faa ham i Tale.

Da de var komne til Philadelfia, tog Ten Itchi straks med Sporvognen for at begive sig hen til det Sted, hvor Tvillingsøstrenes Familje boede.

Han kom forbi Raadhuset. Her opdagede han atter Manden med det store Skæg. Han stod paa det nederste Trin af Trappen op til Hovedindgangen og saa' efter ham med et sært mistroisk Blik.

Det forekom den unge Japaner, at Manden fulgte efter ham paa Afstand, som for at overtyde sig om, i hvad Retning han kørte.

Da Sporvognen fra Raadhuspladsen drejede ned ad en Sidegade, mente Ten Itchi paany at se' ham komme løbende ud gennem en Portpassage.

Sporvognen var overfyldt — dog gjorde Japaneren den ubehagelige Opdagelse, at hans udholdende Forfølger nu befandt sig mellem Herrerne paa Bagperronen.

Den unge Opdager sprang af endnu før de havde naaet Stoppestedet, og kiggede fra et Gadehjørne efter Vognen, som rask fo r videre. Et Stykke længere henne sprang ogsaa den brunskæggede af og skyndte sig til Hjørnet, hvor Ten Itchi nu gemte sig i en Gadedør.

Uden at opdage ham løb den brunskæggede videre og forsvandt omkring det næste Hjørne.

Ten Itchi tog sin Lommebog frem og raadførte sig med sine Notitser. Han fandt da ud, at det Hus, han søgte, maatte ligge paa det næste Gadehjørne. Han brød sig ikke om at komme ind i det — han vilde bare se' det udvendig fra.

Bydelen hørte ikke til Philadelfias fineste, men efter alt at dømme beboedes den af den velhavende Middelstand.

Her boede ogsaa de fleste af dem, som Nick Carter havde henvist sin unge Hjælper til.

Efter at Ten Itchi flygtig havde set det Romneyske Hus, gik han videre for at lede efter et Sted, hvor der skulde bo en Dame, som var bleven ham opgivet af Nick Carter.

Da han drejede om det næste Hjørne, saa' han atter den brunskæggede, der nær var rendt lige paa ham, men ikke desmindre strøg ham forbi uden at lægge Mærke til ham.

Ten It hi fandt snart det Sted, han søgte, og traf Damen hjemme. Hun gav ham til hans store Glæde alle de Oplysninger, han kunde ønske sig.

Hun meddelte ham, at Tvillingsøstrenes Forældre havde hørt til Teatret. Faderen døde, da Pigebørnene var tolv Aar. Moderen havde et Par Aar senere giftet sig igen og forladt Scenen.

Hendes anden Mand havde været Mekaniker, men havde for sine Sparepenge købt en Kafé, som snart blev Samlingsstedet for Kvækerbyens bedre Sportsfolk. Da han giftede sig med Fru Romney, var han Enkemand og havde af første Ægteskab en Søn, der den Gang var atten Aar.

Sønnen hjalp Faderen i Kafeen og ledtes nemt der til at blive en ivrig Idrætsmand.

Forholdet mellem Stiffaderen og Tvillingsøstrene var inden ret længe lidet lysteligt, og Blanche, der var mere ivrig og handledygtig end Ethel, gik som attenaarig til Scenen og forlod Hjemmet.

Ethel derimod blev hos Moderen og førte en temmelig kummerlig Tilværelse i det gamle Hjem.

Da saa Blanche blev forholdsvis godt gift, ændredes Forholdene i høj Grad. Stifbroderen, der hed George Macrane, tilskyndedes stærkt af sin Fader til at fri til Ethel. Sandsynligvis havde vel baade Fader og Søn ment, at Fru Blanche nok vilde skænke sin fattige Søster en betydelig Kapital til hendes Bryllup.

Ethel havde i Begyndelsen med Væmmelse vist ham fra sig. Forgæves regnede hun dog paa Beskyttelse fra Moderens Side, men Fru Macrane, som hun jo nu hed, var af Naturen forsagt og modløs. Hun stod fuldstændig under sin raa og voldsomme Mands Vilje og søgte derfor at faa Pigebarnet til at give den unge Macrane sit Ja.

Ethels haardnakkede Modstand mod Giftermaalsplanen gjorde hende Opholdet i Hjemmet til et Helvede. Tilsidst blev hun næsten behandlet som en Fængselsfange, indtil hun endelig i sin Fortvivlelse var tyet over til den Dame, som nu Ten Itchi fik Oplysninger hos.

Denne Dame havde raadet Ethel til at rejse op til Tvillingsøsteren Blanche, og næppe havde Fru Blanche hørt om alle de Gyseligheder, Ethel stadig maatte lide under, før hun straks tog sig af hende og bad hende om fremtidig at blive hos sig.

Saa var det kommet til en sidste frygtelig Scene i Hjemmet, og kun ved Blanches modige og bestemte Optræden havde Moderen indvilget i, at Ethel maatte komme til New York. Den unge Macrane blev herover helt ude af sig selv og havde i sit Raseri nær forgrebet sig paa Blanche, saa hun endog saa sig nødsaget til at paakalde Politiets Hjælp.

Ethel og Blanche havde dermed fuldstændig brudt med Familjen Macrane.

George maatte vel finde sig i, at Ethel rejste, men dermed vilde han ikke opgive hende, og han svor — med klaprende Tænder — paa, at hvis hun ikke blev hans Hustru, skulde der ske hende noget frygteligt.

Den gamle Macrane havde om muligt raset endnu værre — han beherskede kun slet sine Lidenskaber, hvorfor heller ingen kunde lide ham. Sønnen var vel ikke mindre raa end Faderen, men forstod bedre at styre sig, og han viste udadtil et særdeles høfligt og elskværdigt Væsen.

Ten Itchi besluttede sig til at faa disse udførlige Oplysninger fuldstændiggjorte ved endnu et Besøg hos en Familje, hvis Adresse ligeledes var bleven ham opgivet.

Det var allerede begyndt at blive mørkt, da den unge Japaner gik ud for at spørge efter den næste Adresse, som han havde paa sin Liste.

Hans Vej førte ham til en ny og temmelig sparsomt bebygget Bydel, hvor Husene paa de fleste Steder hævede sig fjærnt fra hverandre mellem aabent Land.

Da han omtrent var naaet ud til det Sted, han søgte, mødte han atter den brunskæggede. Denne Gang gik han ikke Japaneren forbi, men stillede sig i Vejen for ham og saa udfordrende paa ham.

„De er Ten Itchi fra Nick Carter, ikke sandt?" spurgte han raskt.

„Hvem og hvad jeg er, kommer i hvert Fald ikke Dem ved!" svarede den unge Opdager med hvas Stemme: „Gaa med Dem!"

„Det skal jeg gærne gøre, men jeg vil tillade mig at blive i Deres Nærhed, unge Mand: „Her i Philadelfia holder vi ikke af den Slags Snushaner!"

Hastig overvejede Ten Itchi, hvad der vel var at gøre, mens han drev hen ad Vejen, tilsyneladende uden at agte paa den paatrængende Fyr.

Naturligvis vidste Japaneren intet om de Oplysninger, som Nick Carter og hans fortrolige saa nylig havde indhentet i New-York. Han kendte kun den Liste, som Mesteren havde givet ham med. Men alligevel var den Mistanke opstaaet hos ham, at den brunskæggede maatte have noget at gøre med Mordet paa Ethel Romney. Ellers lod hans haardnakkede Forfølgelse sig ikke forklare.

Den brunskæggede maatte paa ingen Maade længere faa Lejlighed til at forfølge Ten Itchis Spor ... Efter en kort Overvejelse besluttede Japaneren sig derfor til at vende om og gaa tilbage til Byen for at anlægge en Forklædning og derved føre sin Forfølger bag Lyset.

Naturligvis vidste Ten Itchi, at Nick Carter for alle Tilfældes Skyld ogsaa i Philadelfia raadede over

en Garderobe med Alverdens Dragter og hvad der ellers skulde til.

Japaneren hoppede op paa den næste Sporvogn — men kun for at se, at hans Forfølger gjorde ligesaa.

Imidlertid var det blevet mørkt nok til, at den unge Opdager et Sted, hvor der var Trængsel ved Ud- og Indstigningen kunde se sit Snit til at forsvinde.

Ten Itchi havde i Sinde at forklæde sig som Dame. En Gang havde han i en saadan Forklædning set saa „ægte" ud, at endog den kloge Ida i længere Tid havde ladet sig skuffe af ham. Men i det hele taget kunde Japaneren sige sig selv, at den brunskæggede, hvis han virkelig endnu havde Interesse af at forfølge ham, nok maaske vilde fatte Mistanke til de smaa Mænd han saa, men næppe kunde tænke sig, at den nys forlugte pludselig var bleven til et Pigebarn!

En Time senere gik der ude ved de ensomt liggende Bygninger en lille, pæn og tækkelig klædt, ung Pige. . .

Hvis Patsy havde set hende, han vilde have sagt, hun var sød!

Ten Itchi begav sig i denne sin ypperlig valgte Forklædning hen til Hjørnehuset. Men idet han vilde gaa ind ad Gadedøren, dukkede der pludselig en stærkt bygget, ung Knægt frem og spurgte:

„Hvad vil De?"

Ten Itchi følte sig ikke tiltalt af hans skulende Blik og besluttede derfor at være paa sin Post. Han nævnte med Fistel-Stemme den Adresse, han søgte, og Fyren svarede:

„Saa maa De banke paa Døren oppe paa første Sal."

Det var fuldstændig mørkt indenfor Gadedøren. . .

Da Ten Itchi nu for at finde sig til Rette, strøg en Tændstik, saa han tre lange Bøller, der havde lagt sig til Borgeleje inde under Trappen.

I samme Øjeblik blev den brændende Tændstik bagfra slaaet ham ud af Haanden; saa blev han angreben fra alle Sider.

Skønt Ten Itchi syntes spinkelt bygget, var hans Muskler dog stærke, han havde ikke for ingen Ting lært sit Hjemlands Brydekunst (den berømte Ziu-Zitsu) men tit nok vist, at han turde binde an endog med de kraftigste Brydere, Boksere og Atleter. . .

Men her var det fire Kæmpekarle, som havde smidt sig ind paa ham. De tog ham uden videre ved Hænder og Fødder, løftede ham i Vejret trods al hans Modstand og slæbte ham op ad Trapperne. Endelig blev han bragt ind i et Kammer og der „plantet" paa en Stol, hvortil hans Hofter og Fødder blev surrede fast med et Reb, hvorefter de fire Lømler løb fra det hele.

Heroppe var alt stille. Kun fra det fjærne lød Vognenes Rumlen og den susende Hvisken fra den elektriske Sporvogn.

I Værelset brændte der hverken Lys eller Lampe. Ved det svage Skær gennem Vinduerne skimtede Ten Itchi endnu en Stol og et Bord — det var alt det Bohave, som fandtes herinde.

Smidig som et Slangemenneske forsøgte Japaneren nu at faa Rebet løsnet. Det lykkedes ham saa meget lettere som han, mens han blev bunden af de fire Slyngler, havde strammet sine Muskler saa stærkt, at Strikken i Virkeligheden kun hang løs om hans Legeme. . .

Fem Minutter var ham nok til at faa Rebet krænget af sig. Han strakte sig et Par Gange og gik saa hen til Vinduet.

Han følte i Lommerne og overtydede sig om, at der ikke var stjaalet noget fra ham. Bøllerne havde endog ladet den formentlige unge Dame beholde sin Lommerevolver. Ja — om det saa var Tegnebogen med Fyldepennen fandtes den i god Behold.

Nede paa Gaden stod der en Dreng med Hænderne i Bukselommen og fløjtede. Itchi forsøgte at aabne Vinduet men fandt det tilsømmet. Men aldrig raadvild, omviklede han Haanden med sit Lommetørklæde og trykkede den med sejg Udholdenhed stærkere og stærkere mod Ruden, til den sprang med svag Klirren.

Fyren dernede saa forundret og nysgærrig op mod Vinduet.

„Hvad hedder Du?" spurgte Ten Itchi.

Men Drengen spurgte igen:

„Var det ikke Dem, der blev overfaldet?"

„Jo — hvor ved Du det fra?"

„Jeg saa det paa Trappen, for vi bor i Huset."

„Vil Du tjene fem Dollars?" spurgte Japaneren ham rask.

„Det vil jeg gærne — bare ikke Bøllerne kommer efter mig. For de er af den værste Slags, og dem vil jeg ikke have noget med at gøre."

„Du skal ikke være bange. Jeg vil kun have Dig til at gaa hen med et Telegram."

„Godt! Det skal nok blive besørget. Nu stikker jeg alligevel ikke op for hele Banden — Mig skal de ikke hitte!"

Hastig skrev Ten Itchi sit Telegram, som senere skulde sætte Nick Carter i saa stærk Ængstelse.

Ten Itchi havde gærne skrevet mere, men pludselig hørte han Slaaen udenfor blive skubbet til Side. Han lagde Fem-Dollarssedlen inden i Telegrammet, som han foldede sammen og kastede gennem Hullet i Ruden ned paa Stenbroen. Han saa ogsaa Drengen samle det op og løbe af Sted med det. —

I samme Øjeblik traadte der en Mand ind i Værelset.

Ten Itchi saa straks, at han bar Paryk og falsk Skæg.

„De er skam en fin, ung Dame!" udbrød Manden og grinte:

„De har slaaet om Dem med knyttede Næver som en Præmiebokser! Før var det Ten Itchi fra Nick Carter — og De er kanske denne hersens lumske Ida, som der ogsaa snakkes saa meget om!"

„Og hvis jeg virkelig var Ida, hvad kommer det saa Dem ved? Hvor turde De vove at lade mig overfalde?" spurgte Ten Itchi strængt med Revolveren i Haanden.

„De er kommen hertil i den Ethel Romneyske Sag, for at snuse det hele op!" knurrede Manden.

„Og hvis jeg nu virkelig ogsaa skulde være kommen hertil i den Anledning — hvad kommer det Dem ved?"

„Næ — De kan jo i hvert Fald ikke gøre nogen Skade, saalænge De er lukket inde her. Det Fjols til Nick Carter tror, at den Mand, som har fjærnet Pigebarnet, er her i Philadelfia. Men han tager fejl, den kloge Rad. Det var en New Yorker! De er altsaa gaaet galt i Byen."

Ten Itchi forholdt sig tavs.

„Tal ud af Leveren — hvad har De saa faaet snust op?" spurgte Manden paany med grov Stemme.

Da den unge Opdager haardnakket tav, brølede Manden:

„Vil De svare mig, eller skal jeg faa Dem til at svare?"

Ten Itchi værdigede ham ikke et Ord.

Manden kunde ikke dy sig længer — han gik udenom Bordet og forsøgte at gribe fat i det indbildte Pigebarn.

Men Japaneren veg snildt til Side, til han var naaet hen til det Sted, hvor Manden før havde staaet, mens Manden nu stod bag Bordet.

Døren stog aaben, og med et rask Spring var Ten Itchi ude ad den, men Manden maatte have ventet sig dette, thi med et Spark stødte han Bordet til Side og sprang atter ind paa den dameklædte, der dog i næste Nu havde rettet sin Revolver mod ham, mens han raabte.

„Gaa væk — eller jeg skyder Dem ned!"

Manden lo kun og væltede sig ind over ham.

Ten Itchi skød — og Mandens Hat faldt gennemhullet ned paa Gulvet, mens Manden selv tumlede tilbage med et Rædselsbrøl.

I en Fart smuttede Japaneren ud af Døren, skyndte sig gennem Korridoren, fandt — trods Mørket — ud paa Trappen og løb ned.

Vrælende og brølende satte Manden efter ham. —

Gadedøren var lukket, men Døren ud til Gaarden stod aaben. Den flygtende var snart ude i det lille Gaardsrum. Her opdagede han en Laage. . . Og i næste Øjeblik var han ude paa Gaden. Men her blev han greben paany af fire haandfaste Karle, mens mindst lige saa mange kom løbende til. Inden Japaneren kunde faa Brug for sit Skydevaaben, var det revet ham ud af Haanden.

Der opstod en rasende Kamp . . . det lykkedes Japaneren at rive baade Paryk og Skæg af sin Forfølger, der var kommen til og havde sluttet sig til de andre. . . Han genkendte straks i ham den brunskæggede, der i de sidste Timer stadig havde været efter ham.

Ten Itchi slog fortvivlet om sig — men forgæves. Han kunde ikke udrette noget overfor Overmagten. . .

Han overrumpledes paany, fik en Knebel i Munden og blev bunden baade paa Hænder og Fødder.

Men til alt Held havde Ten Itchi forinden grebet i Lommen og faaet fat i en lille Genstand. . .

Han kastede sig ned paa Stenbroen, som han vilde naa med sine sammenbundne Hænder.

„Op med Damen igen!" lød det, men Transporten viste sig vanskelig . . . Japaneren smed sig stadig ned for at kunne komme til at berøre Jorden med Hænderne, ja, selv da han blev baaren ind i Huset, lod han sig slæbe henad Gulvet.

De trak ham ind i et Værelse, hvor han atter blev trykket ned mod en Stol —

„Saa fik vi da fat i Fuglen igen, og denne Gang bliver den i Buret!" brummede den brunskæggede Mand, der imidlertid atter havde faaet Paryk og falsk Skæg paa.

„Det Fruentimmer har Fanden i Kroppen!" mente en anden, i hvem Ten Itchi genkendte den Gut, som havde tiltalt ham ude i Gadedøren.

„Naa — jeg har haft med Fanden at gøre før i Dag!" sagde den brunskæggede, mens han omhyggelig saa efter, at Rebet denne Gang blev snøret solidt om Fangen, saa et Flugtforsøg ikke mere kunde tænkes.

„Heks — her bliver den berømte Ida, til der er groet Græs over Historien!" tilføjede han, og sammen med sine Kammerater forlod han Værelset og laasede Døren af udefra.

Ten Itchi blev ladt tilbage i det næsten mørke Værelse, hvor Lampen kun halvt var skruet op. Her sad han forsvarlig bunden og kunde hverken røre Arme eller Ben.

Men hans Tanker fo'r længelsfuldt i samme Retning som Telegrammet, der nu maatte være kommet Mesteren i Hænde, hvis Drengen overhovedet havde været henne med det.

Vilde hans Nødraab naa Nick Carter?

Det var det frygtelige Spørgsmaal — som Japaneren ikke kunde faa Svar paa.

Befrielse med Forhindringer.

Først over Midnat kom Nick Carter og hans Hjælper Chick til Philadelfia. De tog straks ind til til den Bydel, hvor de mente, at Ten Itchi havde været i Virksomhed.

De kørte ad den samme elektriske Linje, som Ten Itchi havde benyttet og stod af ved Stoppestedet bag Raadhuset. Her tøvede Nick Carter et Øjeblik for at huske efter Rækkefølgen af Navnene paa den Liste, som han havde givet Ten Itchi.

Saa drejede de om Hjørnet og gik henad Gaden, mens de nøje passede paa, at ingen lagde Mærke til dem. —

De stansede en Stund ved et Hus, og Nick udbrød:

„Her boede Ethel Romney. Hun forlod kun dette Hjem for at tage til New York — og finde Døden."

„Jeg tror [illegible]pe, Ten Itchi findes inde i det Hus!" svarede Chick. „Altsaa maa vi hellere gaa videre!"

Og det gjorde de.

De drev nogle Timer rundt omkring i Kvækerbyens stille Gader uden at kunne finde noget som helst Spor af den unge Opdager udover de Kridtmærker, han brugte at sætte paa Steder, hvor han havde været i sit Kalds Tjeneste.

Endelig naaede de ud til de ensomme Huse. Og her — paa en Lygtepæl — fandt Opdagerne til deres Forundring hans Mærke: en Pil, tegnet med Rødkridt. Den viste Spidsen ind at Byen til, mens dens „befjedrede" Del straks lod dem forstaa, at Ten Itchi herudefra maatte være tyet ind til Aftrædelsesværelset, formodenlig for at kunne anlægge en Forklædning.

Da Nick og hans Hjælper traadte ind i det lille Logi, var det nemt nok at se, at Ten Itchi nylig havde været der.

Hans Klæder hang der endnu, og at dømme efter de forskellige Sager, som laa og smølede paa Toiletbordet, havde han taget sig en lang, blond Kvindeparyk paa.

„Ha, ha!" lo Chick. „Vor lille Japaner har nok atter vovet sig ind paa det smukke Køns Omraade! [illegible]. Men der ligger jo iøvrigt en Seddel fra ham."

Det passede meget godt. Ten Itchi havde efterladt sig nogle Linjer om, at han havde været baade der og der, og at han nu ogsaa havde i Sinde at gaa til de andre, som var optegnede paa hans Liste.

„Ja — han maa jo allerede have haft paa Fornemmelsen, at en Fare truede, ellers vilde han ikke have forklædt sig som Pigebarn, og den korte Notits her taler saa godt som tykke Bind for Rigtigheden af min Antagelse. Derfor," vedblev Nick Carter, „gør vi bedst i ufortøvet igen at ud til de ensomme Huse. Hvis jeg ikke tager fejl, saa ventede Ten Itchi den Fare, som han telegraferede om. Hvad der iøvrigt endnu undrer mig, er, at han kunde afsende et Telegram men ikke hjælpe sig selv."

„Forhaabenlig faar vi Grunden dertil at vide af

hans egen Mund!" sagde Chick, der allerede var ved at gaa. „Det ligner ikke ham at overvurdere en Fare. Han maa befinde sig i en temmelig hjælpeløs Stilling."

Da Sporvognene imidlertid var holdt op med at køre, maatte Opdagerne gaa ud til Pladsen med de spredte Bygninger.

Næppe var de naaede til Hjørnehuset, før Chick pludselig standsede, bukkede sig og nøje betragtede Fliserne paa Fortovet.

Naturligvis blev ogsaa Nick staaende stille og iagttog med Interesse sin Hjælpers Fagter og Lader. . .

Nu lagde Chick sig paa Knæ, mens han trak sin lille, elektriske Lommelygte frem og oplyste Fliserne.

„Kan Du se noget, Chick?"

„Røde Kridttegn!" svarede han ... Eller egentlig ikke Tegn men noget Kradseri, som om det kunde være Høns, der var løbet her hen over! Men det er lavet med den Slags Rødkridt, som vi bruger . . . det er der ingen Tvivl om! Det kunde nærmest se ud til, at Ten Itchi har villet skrive nogle Tegn her, men er bleven stoppet i det paa en voldsom Maade."

„Jeg tror sandelig, Du har Ret, Chick!" udbrød Nick Carter, efter at han ligeledes opmærksomt havde undersøgt Rødkridtsstregerne paa Fliserne.

„Jeg faar en Ide!" sagde Chick, mens han lænede sig op af et Træ. „Skulde nogen komme herud, saa spiller jeg fuld Mand!"

Chick havde en smuk, velklingende Sangstemme, som han allerede havde vundet sig mange Venner ved. . .

Nu gav han sig til at synge en japansk Sang, som Ten Itchi havde lært ham. Han havde næppe sunget et Vers, før der dukkede to Skikkelser op fra Hjørnet. . .

Men i samme Øjeblik raabte Nick til ham, at han skulde være ordentlig og ikke lave Ballade paa Gaden om Natten.

„Lad nu vær med det, Pord!" vedblev han. „Ellers kommer vi bare paa Stationen."

Opdagerne kunde høre de to Mænd snakke om, at „dette hersens bare var en Kæfertkonge", hvorpaa de atter forsvandt om Hjørnet.

Chick sang endnu et Vers, og Nick lyttede opmærksomt. Da fik de Svar fra det fjærne. — En høj Tenorstemme sang det tredje og sidste Vers af den japanske Folkevise.

„Ten Itchi holdes skjult her i Huset!" hviskede Chick med rynket Pande.

„Ja vist! Kun han kender denne tungsindige Sang med dens fremmedartede Melodi!" svarede Nick Carter. „Vi ved altsaa, hvor han er, og nu gælder det om skyndsomst at naa ind til ham!"

Ved nærmere Eftersyn viste det sig, at Rødkridtstregerne førte hen mod Stakitlaagen og, som det lod, videre ind gennem Gaarden.

Laagen var lukket, men Mesteropdageren havde Midler til at faa den aabnet, endda uden at den gjorde Støj.

Kort efter stod de inde i det smalle Gaardsrum og saa sig opmærksomt omkring. Forsigtig oplyste Chick Stenbroen med sin Lommelygte. Nu og da fandt han mellem snavsede Fodspor de halvt udviskede Rødkridtsstreger, som utvivlsomt ledte hen til Husets Bagdør.

Atter maatte Nick Carter have Dirken i Virksomhed for at faa aabnet Laasen De traadte ind paa en mørk Trappegang, og med Revolvere i Hænderne gik de to modige Mænd op ad Trapperne, indtil de øverst oppe kom til en Dør, som stod paa vid Gab.

De gik indenfor — og fandt et hvidt Lommetørklæde ligge paa Gulvet. Det var det, Ten Itchi havde trykket Vinduesruden ind med, og ved den elektriske Lygtes Skin saa Chick ogsaa paa de broderede Bogstaver, at det tilhørte Japaneren.

En hastig Undersøgelse af de tilstødende Værelser overbeviste Opdagerne om, at den øverste Lejlighed ikke var beboet. . .

Gangen udenfor førte til højre hen mod Hovedtrappen. Og lige foran den saa Opdagerne en Dør, som udvendig var forsynet med stærke Jærnrigler og tilmed laaset af.

Nick Carter bankede Opdagernes Faresignal ganske sagte paa Døren.

I det samme lød der inde fra Værelset et svagt Pift, hvis Ejendommelighed næsten elektriserede de to Herrer derudenfor.

„Her er han inde!" hviskede Chick. „Lys mig, og pas paa, naar jeg aabner Døren."

I en Haandevendning var de svære Rigler skudte til Side og Laasen kunstig aabnet med en Dirk.

Straks derefter stod Opdagerne inde i Værelset med Revolverne rede til Skud.

Men de modtoges kun af en hjærtelig Latter — og nu saa de Ten Itchi, som sad bunden til Stolen.

„Det var dejligt — I kommer skam i rette Tid!" udbrød den lille Japaner fornøjet. „Vil I saa ikke skære dette her Reb over . . . for det har sandelig voldt mig nogle pinefulde Timer?"

Det var snart gjort, og Nick bad sine Hjælpere om ikke at sige et Ord, da de ellers nemt kunde udsætte sig for at faa hele Huset efter sig.

„Giv mig en Revolver!" sagde Ten Itchi. „Jeg har mistet min i Aftes."

„Værsgo! — Og pas saa paa Drenge!" hviskede Mesteren. „Jeg gaar forrest, Ten Itchi i Midten og Chick altsaa bagefter."

Men da de var naaede ned til Gadedøren, blev den i det samme lukket op, og en Mand viste sig paa Tærskelen.

Ten Itchi genkendte øjeblikkelig i ham den Bølle, der Af[illegible] forud saa barsk havde spurgt ham om, hvad han havde her at gøre.

„Det er en af Fyrene!" hviskede han hastig.

Med en drøj Ed sprang Bøllen ind paa Nick, der modtog ham med et velrettet Næveslag, at han i næste Nu laa og vred sig paa Jorden, mens han skreg som en gal om Hjælp.

Straks dukkede der tre andre Skikkelser frem og besatte Husdøren, og en af dem sendte et Revolverskud mod Opdagerne.

Ten Itchi — der naturligvis stadig var iført sin Kvindedragt — styrtede om med et let Skrig.

De to andre Opdagere, som forstod, at dere Fælle maatte være ramt af Slyngelens Kugle, vilde ikke gærne skyde igen.

Rask trængte de sig frem og brugte deres knyttede Næver saa bravt, at Angriberen, inden han paany kunde komme til at skyde, trimlede hen ad Stenbroen.

„Hjælp!" brølede han, som Nick Carter først havde slaaet ned, men som nu igen var kommen paa Benene.

Ogsaa Fyren med Revolveren havde faaet rejst sig igen. Han røg ind paa Chick, mens den anden gav sig i Lag med Nick Carter.

„Ind med Dig, Chick, og tag Dig af Ten Itchi! Disse her to skal jeg nok besørge!" raabte Nick med Tordenstemme.

Bøllerne var bomstærke og sandte Kæmpekarle. Men Nick Carter gjorde det snart af med dem. Den første langede han et Slag lige i Synet, saa han paany trillede hen ad Stenbroen. —

Og med et voldsomt Næveslag strakte Nick ogsaa den anden Bølle til Jorden.

I et Nu var Opdageren ude paa Gaden for i det fjærne at se de to andre Bøller skyndsomst smøre Haser.

Chick, som med stærke Arme havde løftet den unge Japaner op fra Jorden, fulgte efter Mesteren, og snart stod de tre Opdagere ude paa Gadehjørnet rede endog til at optage Kampen med en Overmagt ti Gange saa stor.

Men de to saa ilde tilredte Kæmper havde imidlertid foretrukket at kravle paa Hænder og Fødder ind paa Trappegangen og smække Gadedøren i efter sig.

„Vi haaber ikke, Du er stærkt saaret, Ten Itchi?" spurgte Nick venligt.

„Jeg tror, jeg har faaet en Kugle i Skuldren!" svarede Japaneren med sagte Stemme. „Det gør mig mere ondt Mester, at De har maattet have saa megen Ulejlighed for min Skyld!" . . .

Men dermed faldt han ogsaa i Afmagt, og de to andre bar ham hastig ind paa det nærmeste Apothek, for at faa ham forbunden og underkastet Lægehjælp.

Til alt Held viste det sig, at Saaret, hvor smærtefuldt det end kunde være, ikke var farligt. — Til Farmaceuternes og den tilkaldte Læges Forundring forvandledes den saarede Dame snart til en interessant ung Mand. Kuglen kunde fjærnes, og efter en foreløbig Forbin[illegible] kørte Ten Itchi af Sted i en tilkaldt Sygevogn, for at blive indlagt paa Hospitalet.

Patsys Triumf.

Mens disse Tildragelser gik for sig i Philadelfia, havde Patsy gjort alt for at blive hyret til den Massonske Dampyacht.

Den unge Opdager var atter gaaet ud til Beværtningen, og her fandt han til sin store Forbavselse endnu den Mand, der havde givet Bankier Masson Meddelelse om Begravelsens Udsættelse. . .

Han sad i Selskab med andre, og blandt dem var der en, som Patsy kendte lidt til, og om hvem han vidste, at han havde noget sammen med Nick Carter, men hvad det var, kendte han ikke.

Da Patsy gik hen til Disken og drak sig et Glas Ale, nikkede Nick Carters Bekendt hemmeligt til ham.

Et Øjeblik efter kom han hen til den unge Opdager og bad om Fyr paa sin Cigar.

„Jeg vilde helst stikke af!" hviskede han. „De Kegler drikker mig for tæt, og de „gefaller" mig ikke!"

Den Mand, som Aftenen i Forvejen havde talt med Masson, raabte nu:

„Vil Du allerede gaa, Jensen? Glem saa ikke at sende mig en rask Kahytsdreng ned?"

„Nej hør!" udbrød Patsy sagte. „Hvad hedder han, og hvad er han?"

„Han hedder Moore," svarede Jensen, „og han er saadan et Faktotum eller Pot og Pande hos den bekendte Bankier Masson. Hvad han egentlig forestiller, ved jeg ikke selv. Men i hvert Fald besørger han alle mulige Forretninger for Bankieren."

„Hvad er det for et Skib, han vil ha' en dygtig Kahytsdreng til?"

„Han søger en pæn Fyr, der kan være Steward paa Massons Dampyacht."

„Saa kunde jeg godt lide at faa den Plads!"

„De?" spurgte Jensen overrasket og stirrede paa den unge Opdager. „Er det virkelig Deres Alvor?"

„Ja selvfølgelig!"

„De vil tage Plads som Kahytssteward?"

„Hvorfor ikke? De kan jo prøve mig!"

„Ja jeg skal ikke sige noget til det. Den faar vi nok klaret! De er maaske allerede halvbefaren? Har De nogensinde før været paa en Yacht?"

„Jo, jeg har saamænd været en hel Sæson paa „Gayflirt"!"

„Det er udmærket!"

Saa gik Jensen hen og trak Moore til Siden og talte hviskende til ham en lille Stund, hvorefter Moore sagde til Patsy:

„Min Kammerat her mener, at De kan udfylde Pladsen. Om Bord har De tyve Dollars pr. Maaned. Kom ned i Morgen Klokken ni præcis paa „Derelicht", som ligger for Enden af 23. Gade!"

Han overrakte Patsy en lille Skrivelse og vendte saa tilbage til sine Svirebrødre.

Patsy saa ved første Blik, at Skrivelsen indeholdt en Anmodning til Overstewarden om straks at sætte den ny Mand i Arbejde.

Da Patsy forlod Beværtningen, fulgte Jensen med ham ud paa Gaden og udbrød smaaleende:

„Jeg vilde min Sandten give meget til, at jeg vidste, hvad det nu er for noget, De har for. Men jeg er ikke nysgærrig. Naar vi ses igen, fortæller De mig jo nok hele Historien!"

De lo endnu begge, da de skiltes. Patsy gik lige hjem og i Seng.

Paa Slaget ni den næste Morgen meldte han sig til Overstewarden om Bord paa Lystyachten og maatte straks tage fat.

Det var just ikke den behageligste Beskæftigelse, som den unge Opdager blev sat til, han skulde vaske Gulv og skylle Glas og udføre lignende Ting, som ellers unge Mennesker med Forkærlighed overlader til det smukke Køn. Imidlertid var Patsy ikke forknyt, selv om han maatte bide i det sure Æble. . .

Den anstrængende Dag gik, og Klokken seks stillede den Mand, som den foregaaende Aften udenfor Klubhuset havde faaet sine Ordrer af Masson. Han var, som Patsy snart erfarede, Skibsfører, og han havde heller ikke været længe om Bord, før der blev lettet Anker og sejlet med halv Kraft ned ad Floden.

Yachten dampede omkring Governos Island ind i Govanus-Bugten og lagde atter til paa Brooklyner-Siden ikke langt fra Kæmpefærgen til den 39. Gade.

Dermed var Dagværket til Ende, og Patsy, der følte sig „træt efter Rejsen", gik til Køjs for snart at sove de retfærdiges Søvn.

Næste Morgen var der atter fuldt op at gøre til klart Skib. Om Eftermiddagen vilde Bankieren gaa om Bord, og saa skulde Yachten stikke i Søen lige med det samme.

Ved Middagstid kom Moore ud paa Skibet og gav sig straks til paa en meget alvorlig, indtrængende Maade at tale med Kaptajnen.

Hvad deres Samtale drejede sig om, kunde Patsy ikke faa Færten af, skønt han gjorde alt for at komme i Nærheden af dem.

Men det der blev sagt, passede aabenbart ikke i Kaptajnens Kram, for han rystede stærkt paa Hovedet.

Endelig udbrød Kaptajnen saa højt, at hans Ord let kunde høres af den unge Opdager:

„All right! Jeg skal gøre det. Men, ærlig talt, Moore, er jeg ikke glad for den Historie, Siver der noget ud om det, saa kan det komme os dyrt til at staa!"

„Det skal ikke sætte Dig graa Haar i Hovedet!" lo Moore. „Den stormægtige Herre har nu en Gang sat sig det for — og den, der ikke lyster, mister sit Arbejde!"

„Kan gærne være! Men den, som rækker Haand til saadant noget, faar maaske hurtigere end vi tror, „frit Ophold og en venlig Omgang"!"

Moore trak Kaptajnen i Armen og begyndte paany at hviske til ham, mens han gentagne Gange hemmelig pegede paa den unge Opdager.

Endelig vinkede Kaptajnen ad Patsy og spurgte ham kort:

„Kan Du holde Bøtte og parere Ordre for gode Drikkeskillinger?"

„Gælder det Penge, saa er jeg baade døvstum og blind!" svarede Patsy paa sin friskfyragtige Maade.

„Han er god nok, Moore! Giv ham Besked!" brummede Kaptajnen og vendte sig bort fra dem.

„Saa hør en Gang, Steward," udbrød Moore, „i Eftermiddag sker der noget, som nemt kan skaffe Dig en Haandfuld Dollars!"

„Godt! Det bliver vel Dem, der skal maale dem, maa jeg haabe, for Deres Handskenummer er vist ikke saa lidt større end mit!" svarede Patsy nok saa polisk.

„Du er Fanden til Fiffikus!" lo Moore. „Men altsaa: Om tyve Minutter gaar Du i Land og stiller Dig op paa et Sted, hvor Du kan se Dig vidt omkring. Der bliver Du staaende. Er Du med paa den?"

„Ja — jeg stiller mig op og bliver staaende! Hvad saa mer?"

„Efter en lille Stund vil Du oppe paa Toppen af en Høj, som nok skal blive vist Dig, se en Mand staa og vinke med et rødt Flag.

Skulde der nu komme en Politibetjent, saa skal Du vinke med et hvidt Flag. Men er Luften ren, saa vinker Du med et grønt Flag. Kan Du forstaa det, mit Lam?"

„Ja, mageligt! Jeg haaber nok, jeg kommer til at vinke med det grønne Flag, for det grønne er godt for Øjnene. Haabet er lysegrønt, og det er Dollarssedlerne ogsaa!"

„Og Du er en rigtig Grønskolling!" lo Moore igen. „Men pas nu ordentlig paa! Saa gaar Du om Bord igen og lukker Øjnene for, hvad end der sker!"

„Ih, bevares! Jeg skal gaa lige til Køjs med det samme."

„Du lader til at være en Allerhelvedeskarl. Dig kan vi bruge — hehe!"

„Tjenlig, til hvad som helst, bare det giver Syle!" fniste Patsy.

Moore gik ned i Kahytten men et Kvarter senere kom han op paa Dækket igen og lod Patsy ved et Vink forstaa, at han skulde følge med ham.

Klods op ad Yachten laa der en lille Dampbaad, som Moore nu sprang ned i og bød Patsy at gøre ligesaa. —

Straks satte Dampbaaden sig i Bevægelse, og sejlede over mod en temmelig øde Del af Kysten. . .

Omsider lagde den til ved en ret forsømt Brygge.

Moore, Patsy og fire andre Mænd gik i Land, mens Styrmanden og Maskinisten blev tilbage i Baaden.

De seks Mand gik fra Bryggen ind over det egentlige Fastland. — Her var der temmelig bart, og kun enkelte Bygninger brød det ensformige Landskab.

Moore viste Vej, og da de havde gaaet et godt Stykke fremad, standsede han og vendte sig mod Patsy:

„Her skal Du staa paa Post!" sagde han. „Hold nu skarpt Udkig med Politiet! Oppe paa Toppen af den Høj derovre vil Manden med det røde Flag vise sig. Er der Fred og ingen Fare, saa vinker Du med dette hersens!"

Og han overrakte den unge Opdager et grønt Signalflag. . .

Saa gav han ham ogsaa et hvidt og advarede ham mod at forveksle Signalerne.

Moore gik videre med de andre Mænd, just som en Kirkeklokke begyndte at ringe i det fjærne.

„Ah! — det er Klokken fra det store Kapel paa Greenwood-Kirkegaarden" — fo'r det gennem Patsy. „Rigtigt!"

Nu ved jeg hvor vi er. Begravelsen var ansat til Klokken elleve og om lidt vil Jordfæstelsen finde Sted."

Hurtig tog han sin Frakke af, krængede Ærmerne og tog den forkert paa, saa det kunde se ud til, at han var iført en anden Frakke.

Paryk og falsk Skæg, som han havde hos sig, fik han hurtig lagt an. Saa rullede han sin Hue sammen og stak den i Lommen, mens han trak en stor, blød Hat frem fra Brystet, foldede den ud og tog den paa — den gik ham helt ned over Øjnene. Derpaa løb han rask bort i samme Retning som de andre var dragne. Han kom forbi den næste Høj, men Manden deroppe med det røde Flag kendte ham ikke.

Da han var naaet ud til Avenuen, hvor Sporvognen kørte, saa han sig om efter Moore. Endelig opdagede han ham udenfor Døren til en Beværtning.

Uden at nogen kunde finde det paafaldende, gik Patsy hen i hans Nærhed og indsaa snart, at han stod og kiggede efter nogen.

Og den, han ventede, var Bankier Masson, som nu rask kom kørende hen til ham.

„Hvad nyt?" spurgte Masson sin Hjælper.

„Alt er i Orden!" svarede Moore.

„Køretøjerne fra Begravelsen kan hvert Øjeblik ventes her forbi."

„Er Kusken bestukken?" spurgte Moore.

„Ja, han vil blive slaaet ned af Bukken og en af vore Folk indtager hans Plads!" svarede Bankieren med blinkende Øjne.

„Kører hun alene i Vognen?"

„Nej! det er netop det gale af det! Der sidder en Dame hos hende."

Patsy gik hen mod Kirkegaarden og satte sig paa en Afvisersten. Det stod ham klart, at en Forbrydelse her sattes i Værk.

Han kunde her fra sit Stade tydelig se Kirkegaardens Indgangsport.

En tom Ligvogn kom kørende ud gennem Porten og lige efter den et Køretøj, som aabenbart vendte hjem fra Begravelsen. I den lukkede Vogn sad der to sortklædte Damer — og Patsy blev ikke lidet overrasket ved i den ene at genkendte sin hemmelige Hjærtenskær Ida, Mesterens smukke Kusine.

Den anden Dame var sagtens Fru Blanche Constand — for hun bar dyb Sorg. De to unge Damer havde altsaa her vist Ethel Romney den sidste Ære.

Saa brød det løs!

Pludselig saa Patsy fire Mænd springe frem fra en Mur: —

En af dem holdt Hestene an, mens en anden drev Kusken ned af Bukken og satte sig paa hans Plads.

De to andre sprang op paa Vogntrinene hver fra sin Side og søgte med stor Voldsomhed at rive Vogndørene op. Men i samme Øjeblik sprang ogsaa Patsy til med en Revolver i hver Haand.

„Stop!" raabte han. „Væk fra Vognen med Jer, I Skurke!"

„Hvad Satan er det?" brølte Masson, „Moore, se den Knægt der!"

Den falske Kusk gjorde en Bevægelse, som om han vilde slaa løs paa Hestene.

„Jimmy Grany!" skreg Patsy uden Betænkning. „Vov bare at køre videre, og jeg jager Dig en Kugle gennem Hovedet!"

„Den Onde skulde da ogsaa — det er Patsy Murphy!" hvæsede den falske Kusk rædselsslagen.

Med forbløffende Smidighed svang han sig ned af Kuskesædet og flygtede bort som en jaget Hjort.

Ogsaa de to andre, som imidlertid skulde have revet Vogndøren op og bortført Damerne, holdt forskrækket inde, da de hørte den unge, frygtede Opdagers Navn nævne, og da desuden den ene af Damerne affyrede et Revolverskud efter dem, foretrak de at løbe samme Vej, som deres flygtende Kammerat og sjokkede efter ham som et Par bange Harer.

Bankieren teede sig som en rasende og skreg til Moore, at han skulde sætte en Stopper for Patsys Geschæft og skyde ham ned med det samme.

Og virkelig sprang Moore med en Revolver i Haanden ind paa den unge Opdager. . .

Men han naaede ikke vidt, for Patsy var ikke nu oplagt til Spøg. Med et sikkert Skud ramte han Moore i højre Ben og bragte ham derved til Fald.

Fra Højen havde Vagten fulgt den hele Tildragelse og gav nu Faresignal ned til Dampbaaden.

Men det tog Patsy sig ikke nær. I en Fart var han — stadig med Revolver i Haand — klatret op paa Bukken, hvor han fik grebet baade Tømme og Pisk.

Vel søgte Masson at holde Hestene tilbage, men ubarmhjærtig slog Patsy ham med Piskesnærten lige i Ansigtet, saa han blev baade gul og blaa.

Med et Brøl af Smærte tumlede Bankiren til Side — og Hestene, som Patsy holdt stramt — sprang af Sted.

Skuddene havde kaldt en Del Politibetjente ud fra de nærmeste Værtshuse, hvor de lige havde undersøgt Behandlingen af Drikkevarerne — og da de nu saa den fremmede Mand komme kørende som en gal med den fine Vogn, gjorde de alt for at stoppe Hestene. . .

„Slip!" tordnede Patsy. — „Jeg er Patsy Murphy, Nick Carters Hjælper! Den store Bavian derhenne med Striberne i Ansigtet er Bankier Masson, der vilde overfalde den ene af disse Damer her i Vognen! Hans Haandlanger ligger ogsaa derhenne et Sted — med en Kugle i Laaret!"

Det havde næsten været ham umuligt at holde Hestene an. Nu piskede han atter paa dem, og de strakte af Sted i fuldt Firspring med den svingende Vogn.

Saa rask, det var Politimændene muligt, løb de hen for at faa fat i den skamskudte Moore og hans Herre.

Moore kunde de sagtens faa fast Tag i, men Masson, der imidlertid havde indset sin farlige Stilling, rendte saa stærkt, han kunde, ned til Dampbaaden — og den var forlængst sejlet bort, da den forreste af Politiets Folk omsider naaede op paa Højens Top, hvorfra der var vidt Udsyn over Bugten.

Patsy holdt endelig ved det første Apothek. Der blev ved Idas kyndige Hjælp den bevidstløse Fru Blanche Constand kaldt til sig selv igen, og efter at hun nogenlunde var kommen til Kræfter, kunde hun køres hjem til sin Bolig.

Hverken Frøken Ida eller hendes Veninde kunde finde Ord nok for deres Taknemmelighed mod den unge Opdager, hvis Ansigt dog var vemodigt.

„Det er jo altsammen meget godt og kønt!" sagde han. „Men det vilde have været mig kærere, om jeg havde kunnet putte denne Masson med ind i Vognen. — Vi kan ikke slaa af paa vore Fordringer! Hvad gælder det, at de fanger den lille Halunk, fordi han ikke kan faa sit daarlige Ben med sig, — men den store Slyngel lader de løbe!"

Patsys Frygt var ikke ugrundet.

Det lykkedes Eric Masson at slippe helskindet om Bord i sin Yacht, som derefter straks stak i Søen.

Morderen gribes.

Slag i Slag fulgte Begivenhederne i Philadelfia, mens i New York Patsys Smidighed og Mod havde slaaet en tyk Streg over Bankierens Bortførelsesplaner.

„Vi har ikke nogen Tid at give bort!" sagde Nick Carter. Ten Itchis Befrielse vil utvivlsomt have underrettet den brunskæggede Mand om, at vi er her i Philadelfia, og saa vil han nok tage sig i Agt!"

„Ja, det er klart!" svarede Chick. „Hvis Ten Itchi er inde paa det rigtige Spor, og denne George Macrane virkelig er Morderen, saa maa vi bevise, at han paa Morddagen har opholdt sig i New York."

„Det maa vi, men det Bevis kan vi jo senere skaffe til Veje!" mente Nick. „Nu drejer det sig kun om for os at opsøge Politichefen."

„Klokken tre om Morgenen? Ved Du hvad, Nick, det er vist noget, den høje Herre bliver glad for?"

„Jeg er lige glad. Jeg skal nok faa ham ud af Fjerene!"

Politichefen blev virkelig vækket af sine søde Drømme, men hans Morgengnavenhed fortog sig, da han hørte, det var den berømte Opdager og hans Førstehjælper, der havde forstyrret ham i hans Ro.

Øjeblikkelig tilkaldte han telefonisk to af sine dygtigste Politimænd, som han stillede til Opdagernes Raadighed.

Klokken lidt over fire paa Morgenstunden nærmede de fire Mænd sig det Sted, hvor Familjen Macrane boede.

Paa tredje Sal var et Vindue oplyst — Nick Carter mente, at der havde nok George sit Sovekammer. Mens de endnu laa paa Lur, kom der to Mænd henad Gaden — de bankede paa Døren til Macranes Beværtning og spurgte endelig efter George.

Indefra blev der svaret dem, at han endnu ikke var kommen hjem.

Chick genkendte i den ene af disse Fyre ham, der havde skudt efter dem under Ten Itchis Befrielse.

De lagde sig begge udenfor paa Stentrappen — aabenbart for at vente paa George.

„Naa, de vil gøre os Selskab!" bemærkede Nick spydigt. „Vi venter paa den selvsamme Mand!"

Ti Minutter senere hørtes der raske Skridt paa Gaden fra den modsatte Side. . .

„Der er han!" sagde den ene af Bøllerne. Saa rejste de sig begge fra Trappen for at gaa ham i Møde.

Da de var naaede hen til ham, gav de sig til at hviske en Del, hvad det var, kunde Opdagerne naturligvis ikke høre. Men det var næppe et glædeligt Budskab, de bragte ham, for nu begyndte han at bande frygteligt og slaa om sig med knyttede Næver.

Saa voldsom var George Macranes Ærgelse, at han slet ikke lagde Mærke til de to New Yorker Opdagere, som fulgte af de to Politibetjente kom lige paa Siden af ham.

Han fo'r først sammen, da Nick Carters Haand lagde sig tungt paa hans Skulder:

„George Macrane! Vil De følge med? Jeg arresterer Dem i Anledning af det paa Deres Stifsøster Ethel Romney begaaede Mord!"

Virkningen af disse Ord var forfærdelig. Han følte sig ramt — og styrtede om paa Gaden med en hul Stønnen.

Havde muligt de to Fyre været villige til at gøre Modstand, saa blev de nu ved at høre en saa skrækkelig Anklage udslynget mod deres Arbejdsgiver — saa forbløffede, at de ikke kunde røre paa sig. Inden de kom sig igen af deres Overraskelse, havde begge Politibetjentene sikret sig deres Personer.

Med fuldstændig forstyrret Mine rejste George Macrane sig atter op.

„De maa jo ikke være rigtig klog, naar De kan rejse en saadan Anklage mod mig!" rallede han dumpt. „Ethel Romney bor i New York!"

„Nej, hun ligger nok allerede begravet i Greenwood!" sagde Nick Carter.

„Hvordan skal jeg kunne have myrdet hende? Hun er i New York og jeg er her!" udbrød han mere selvsikker. „Hun har boet i New York i over otte Dage."

„De skal ikke gøre Dem nogen Ulejlighed, Macrane, for vi kender Deres Taktik og hele Krigslist!" erklærede Nick Carter koldblodig. „Ogsaa De var i New York! De havde faaet at vide, at der levede der en Mand, som med stor Paatrængenhed forfulgte Ethels Ethels Tvillingsøster Blanche. Det var blevet sagt, at De lignede denne Mand, og De lod Deres Kindskæg klippe saadan, at Ligheden blev fuldstændig skuffende."

Naturligvis havde Opdageren med sine Ord kun villet føle sig for, men ved at se Macranes Miner overtydedes han om, at han havde ramt Hovedet paa Sømmet.

„Den skæbnesvangre Aften ringede De paa i det Constandske Hus og udgav Dem for at være Masson. Der blev meddelt Dem, at Fru Constand var kørt hen til sin Modehandlerinde. Dog De vidste, at det ikke var Tilfældet — De vidste, at det var Ethel Romney, som var ude at køre, og paa denne Maade havde De kun villet skaffe Dem at vide, hvor hun var kørt hen.

De selv tog derpaa lige med det samme ned til Modehandelen i 6. Avenue, for at vente paa Ethel Romney. De saa hende, gik efter hende ind i Butikken og talte derinde med hende. Saa smuttede De ind i Vognen og afventede hende der. Da den ulykkelige Frøken vilde stige ind i Vognen, saa hun Dem sidde derinde. De trak hende ind til Dem, slog Vogndøren i efter hende, og Vognen rullede af Sted.

Under Kørslen skød De Deres Stifsøster, fordi hun paany havde afvist Deres Frieri, og erklæret, at hun vilde blive hos sin Søster.

Ved 58. Gade, hvor Køretøjet maatte holde paa Grund af en Færdselshindring, slap De ubemærket ud, mens Deres Offer blev ladt tilbage i Vognen.

En halv Time senere talte De et Øjeblik paa Hjørnet af 5. Avenue og 57. Gade med en Mand, som troede, De var Masson, og De lod ham blive i Troen. De lod Dem ogsaa se andre Steder i den bestemte Hensigt at gøre Masson mistænkt. Da De saa mente at have besørget det tilstrækkeligt, tog De i Gaar Eftermiddags her tilbage til Philadelfia. I Toget opdagede De en af mine Hjælpere, og Deres onde Samvittighed drev Dem til at forfølge ham heri Byen Skridt for Skridt. De vidste, at vi var komne Dem paa Spor!"

„Ah — ah! De er Djævlen — selve Djævlen!" hviskede George Macrane lamslaaet af Skræk.

Rask gav Nick Carter ham Haandjærn paa. Saa gav han Politibetjentene Ordre til at føre Morderen under sikker Bevogtning til Hovedpolitistationen.

Saasnart der var rejst Tiltale mod Macrane, vendte Opdagerne ufortøvet tilbage til New York. Her overraskedes de naturligvis ikke lidet ved Meddelelsen om de Tildragelser, der havde fundet Sted i Nærheden af Kirkegaarden.

Nægtes kunde det jo ikke, at Fru Blanche Constands Lede ved Eric Masson og Forbitrelse mod ham, havde stillet ham i et grelt Lys og gjort sit til, at Mistanken vaktes mod ham.

Den stakkels Ethel Romney havde til sin egen Ulykke undladt at betro sin Søster noget om, hvor forbryderisk deres vanartede Stifbroder havde forsøgt at ville tvinge hende til Ægteskab.

At George Macrane virkelig havde været i New York, fastsloges samme Dag. Ja, i Hotellet, hvor han havde boet, blev der endog efter hans Afrejse fundet en Kuffert med de blodige Klæder, som han havde haft paa, da han forøvede sin grusomme Gærning.

Retten kom ikke til at beskæftige sig meget med den Massonske Sag. Hverken fra ham eller fra hans Lystyacht hørte man noget siden. Det blev almindelig antaget, at det let byggede Skib i en Storm var gaaet under med Mand og Mus.

George Macrane udsonede faa Maaneder efter sin Forbrydelse i den elektriske Stol.

Fru Blanche Constand, der var bleven sin store Plageaand kvit, levede lidt efter lidt op paany, skønt Sorgen og Fortvivlelsen over hendes kære Søsters rædselsfulde Endeligt havde taget meget paa hende.

Med forøget Iver ofrede Fruen sig nu for sin Opdrættelse af Hønsehunde.

Hun og Frøken Ida kom atter meget sammen, og de blev trofaste Veninder.

Ende.

Næste Bind (Nr. 26) indeholder:

Den kvindelige Pengeafpresser.

Trykt og Forlag hos A. Eichler,
New York. London E. C. Dresden. Paris.

NICK CARTER
AMERIKAS STØRSTE OPDAGER.

— Eftertryk forbydes. Alle Rettigheder forbeholdes. Dette Værk maa ikke holdes i Lejebibliotheker og Læsecirkler. —

Den kvindelige Pengeafpresser.

En Udfordring.

Højstærede Hr. Carter!

Da jeg har sat mig for at gøre New York til mit Virkefelt, tillader jeg mig høfligst at meddele Dem dette — mine ufrivillige Kunder vil jo dog alligevel straks anmode Dem om Deres Raad og Bistand.

Tanken om at skulle tage Kampen op med Dem, opmuntrer mig særlig, thi jeg er, naar jeg selv skal sige det, Dem og Deres Hjælpere fuldstændig voksen.

Det skal derfor være mig en overordentlig stor Fornøjelse at se Dem efter alle Kunstens Regler faa — en lang Næse.

Den brune Drossel.

Et saadant Brev fandt Nick Carter i den indløbne Morgenpost, medens han sad og spiste Frokost og netop skulde til at nyde den duftende Mokkakaffe, som hans Kusine Ida var ved at skænke.

„Naa — denne Udfordring lader i det mindste ikke noget tilbage i Tydelighed!" udbrød han lystigt og overrakte sin Kusine den mærkelige Skrivelse.

„Det er uforskammet!" sagde Ida. „Og hvem er saa den „brune Drossel"? Mon det skulde være en Dame?"

„Ja, naar man vidste det!" svarede den navnkundige Opdager. „For Politimyndighederne i vore andre Storstæder har han eller hun, den eller det, hvad nu „Droslen" skal kaldes, været som en lukket Bog med syv Segl — altsaa en uopklaret Hemmelighed."

„Efter Haandskriften at dømme maa det være en Dame!" sagde Ida, efter at hun opmærksomt havde undersøgt Skriften. „Vel er der mandige Sving over Bogstaverne, men jeg skulde alligevel tage meget fejl, om ikke de var skrevne af en Kvinde."

Opdageren kiggede Brevet igennem paany.

„Det er en af de Haandskrifter, som man kan drage flere Slutninger af!" svarede han. „Brevskriveren kan være et Mandfolk, men jeg tror snarere, Skrivelsen skyldes et mandhaftigt Fruentimmer, hvad man vel ogsaa nærmest maa tro, naar man hører om de Pengeafpresninger, som den „brune Drossel" hidtil har forøvet med uhørt Frækhed!

For et Par Aar siden drev denne „Drossel" stadig Gæk med hele Chicagos Politi, uden at det lykkedes de store Fugle at faa Nap i blot saa meget som dens Halespids!

Jeg kunde ikke den Gang komme derhen, og ligesaa umuligt var det for mig at tage til Boston, hvor „Droslen“ senere gav Gæsteroller.“

„Hvordan bærer da denne „brune Drossel“ sig ad?“ spurgte Ida.

„Hun kender „Spøgelset“. Du ved: saadan en Hemmelighed, som de velhavende Familier i Reglen har, men som de ikke bryder sig om skal sive ud til Offentligheden.

Saa truer hun de vedkommende med at røbe, hvad hun ved, og presser dem dermed for mange Penge. Alene i Chicago skal Droslen have lavet Hundred-Tusinder! Men — som sagt — ikke en Gang de dygtigste Opdagere i „Byen for alle Vinde“ kunde, hvor meget man saa end tiggede og bad dem, komme Droslens udplyndrede Ofre til Hjælp. Der var Skandaler af haarrejsende Natur.

Denne brune Drossel plaprede ud med de mest agtværdige Familiers Fortid, saa den offentlige Mening tilsidst — stivnede af Rædsel!“

„Saa søger vel denne uhyggelige Fugl stadig sine Ofre ud blandt Folk, som virkelig har en eller anden Skavank at dække over?“ spurgte Ida.

„Ja, netop!“ svarede den unge Opdager alvorlig. „Den brune Drossel er ikke nogen Sanger, men en Rovfugl, som ubarmhjærtig bringer Ødelæggelse der, hvor den møder Trods.

Den brune Drossel spørger ikke om, hvorvidt den for evig ødelægger sine Ofres Familielykke, Anseelse og Ære.

Og næsten altid er det Bevismateriale, som den har hobet op, saa forbløffende, at Ofret kun har Valget imellem at købe sig dens Tavshed til for en Formue eller at lade sig ruinere.“

„Det er saamænd en køn Fugl, som Du dog sagtens nok faar stækket Vingerne paa nu, da den er ude efter Dig.“

Nick lo kun og slog det hele hen med Ringeagt.

„Jeg kan sandelig bruge min Tid bedre, kære Ida, end at modtage en saadan Storbedragers Udfordring. Hvis et af Droslens Ofre henvender sig til mig om Raad og Hjælp, bliver jeg vel nødt til at beskæftige mig med den løse Fugl, — men ellers lader jeg sandelig den Fugl flyve!

Lad mig endnu en Gang se det latterlige Brev ... ja, er ikke Vedkommende ved at revne af Vigtighed? Forbrydere, der vil tages alvorlig, og som man virkelig maa frygte, sætter ikke saadant noget sammen!

Denne brune Drossel har haft Lykken med sig — Vedkommende forstaar at forklæde sig udmærket baade som Mand og som Kvinde. Det hedder derfor saa smukt i Politiefterretningerne:

„Den brune Drossel har hidtil unddraget sig Politiets Efterstræbelser under de forhaandenværende Omstændigheder!“

I dette Øjeblik kom den gamle Husholderske ind i Stuen med et Brev til Opdageren. Der havde været et Kioskbud med det.

Nick Carter havde næppe brudt det, før han forbavset udbrød:

„Igen fra den brune Drossel!“

Han læste halvhøjt:

Store Mester!

Kort efter, at De har modtaget disse Linjer, vil De utvivlsomt komme til at besøge Hr. Alpheus Cary. Han er mit første Offer i New-York.

At dømme efter den Erfaring, jeg allerede har indvundet, vil Storstaden ved Hudsonfloden blive et uudtømmeligt Arbejdsfelt for mig. Hvad der kun gør mig ondt, er, at denne Hr. Cary desværre er en rigtig Bedrager! Mit Udbytte af denne Sag vil derfor næppe løbe op til mere end, hvad mine Udlæg koster mig.

Den gamle Dydsdragon vil nok selv meddele Dem Historien.

Hvad mener De ellers, min kære Carter, om vi to traadte i Forretningsforbindelse med hinanden og tilsammen foretog os at udpresse New Yorks Fæhoveder som Citroner?

Her er Millioner for Dem at tjene — med Deres saakaldte Retskaffenhed. De udgiver Dem jo gærne for at være en ærlig Mand, og maaske bilder De Dem ogsaa ind, at De er det.

Mon De virkelig skulde være saa tungnem, at De stadig gider staa paa et saadant Standpunkt?

Venlig Hilsen

Den brune Drossel.

En lille Smule ærgerlig lagde Opdageren Brevet fra sig, men hans Sans for det Spøgefulde fik dog Overtaget, og han maatte le ad en saadan grufuld Frækhed!

Ida læste ogsaa dette Brev igennem og hun udbrød:

„Hvis jeg var i dit Sted, Nick, saa helmede jeg ikke, før jeg havde faaet Ram paa den uforskammede Person!“

„Jeg skal sige Dig noget, min kære Ida,“ sagde Opdageren, medens han sammenholdt Brevene. „Den-

ne Person forfølger et ganske bestemt Maal. De bombastiske Trusler har et andet Øjemed, end man skulde tro.

Det kunde næsten se mig ud til, at denne hemmelighedsfulde Drossel vil sætte Kronen paa Værket ved at faa mig til at gaa i Fælden, og derved ogsaa kunne udbytte mig.

Denne Idé fandt Ida saa forfløjen, at hun lige med det samme glemte sin Ærgrelse og gav sig til at le højt.

„Men Nick, det tror Du da ikke selv paa?" spurgte hun endelig.

„Hvorfor ikke? Mine Penge er vel lige saa gode som andre Folks — og hvilken Triumf vilde det ikke være for den brune Drossel, om den ogsaa havde kunnet faa den ikke ganske ukendte Nick Carter til at gaa i Vandet!"

„At gøre et Forsøg og at føre det til Ende er to Ting!" svarede Ida. „Men nu indser jeg, Du havde Ret med din forrige Bemærkning: Denne brune Drossel er ved at revne af Vigtighed! Kender Du ellers noget til den Cary, som her fables om?"

„Jeg ved kun, at han er Bankdirektør, desuden er han hellig og ivrig Afholdsmand. Du ved nok, Ida, jeg har ikke nogen Fidus til de hellige, for jeg har altid fundet, at de ni og halvfems af Hundrede er skinbarlige Hyklere!"

„Hvor bor Cary?"

„I Nærheden af Vester Central Park, men hvor ved jeg skam ikke."

„Naa — men det slaar mig, at den brune Drossel vist selv vil spille den Hr. Cary, som efter Brevet kan ventes herop. Derfor var det maaske ingen Skade til at lade dine Hjælpere: Chick, Patsy eller Ten Itschi skaffe nærmere Oplysninger om den fromme Mand."

„Det har Du Ret i, Ida; det vil vi uopholdelig gøre!" svarede Nick og rejste sig. „Men lad se, min japanske Ven Ten Itschi bor selv ved Vester Central-Park — saa kan jeg telefonere til ham."

Et Øjeblik efter fik Nick Carter Forbindelse.

Men allerede efter de første Ord lagde Ida Mærke til, at Opdagerens Ansigtstræk udtrykte Mistanke:

Han spurgte for anden Gang i Telefonen, om det var Ten Itschi, han talte med.

Det Svar, han fik, øgede kun Mistanken hos ham. Men han blev dog ved med at tale videre, og hans Ord virkede meget overraskende paa Ida.

„Altsaa, Ten Itschi, Du maa, saasnart Du kan, gaa hen til Herman Hartvig. Lad Dig føre ind til ham under Løsenet „Det passer!", og faa alt at vide hos ham. Kom saa herud, og giv mig Oplysningerne. Har Du forstaaet mig, saa gentag mine Ord!"

Mens han endnu havde Høreløret for Øret, spillede der et spotsk Smil om hans Læber. Endelig hængte han Røret fra sig og gik ophidset hen til Vinduet.

„Hvem er egentlig denne Herman Hartvig?" spurgte Ida ham.

„Det kan jeg sige Dig paa en Prik — at det ved jeg saamænd ikke!"

„Og hvad var det for et mærkeligt Feltraab, Du gav den stakkels Ten Itschi?"

„Ja, ser Du, det hørte jeg selv denne Lejlighed ... for første Gang!"

„Hvad skulde saa det hele betyde?"

„Alt eller ingen Ting! Du ved, Diamanter skærer i Glasset! Eller hvis Du forstaar det bedre: List skal med List fordrives.

Det var nemlig slet ikke Ten Itschi, der var ved Telefonen, ellers skulde han nok have udbedt sig nærmere Oplysninger om, hvad jeg mente med det hele! Nej, det var hans bedrageriske Dobbeltgænger, der naturligvis var bange for at forraade sig med et Spørgsmaal, og derfor stiltiende antog, at den rigtige Ten Itschi kendte Herman Hartvig og vidste Besked om, hvor Løsenet skulde bruges."

„Jeg saa straks, at Du blev mistroisk."

„Det var vel heller ikke saa underligt, for jeg kunde lige med det samme høre, at den, der talte, efterlignede Ten Itschis Stemme.

Nick Carter stod et Øjeblik og tænkte over Sagen. Saa gik han hen og skar Telefontraaden over.

„Nu er vi fri for det Spektakel!" sagde han. „Vil Du være saa god, Ida, at bede Chick og Patsy om at komme her ned til mig, medens Du selv maa laane Telefonen henne hos Urtekræmmeren paa Hjørnet, og se, om Du kan faa Forbindelse med Ten Itschi."

Husholderen kom atter ind og overrakte Opdageren et Kort med den Besked, at en Fremmed ventede nede i Venteværelset.

Opdageren mente, at hans Fætter Chick Carter (Idas Broder) burde være til Stede under Forhandlingerne med Alpheus Cary, paa hvis Navn Kortet lød. Og naar Cary atter gik sin Vej — skulde Patsy gaa bag efter ham.

Endnu, mens Nick Carter sad og ventede paa sine to Hjælpere, kom Ida tilbage til ham:

„Nej, det var dog et mærkeligt Tilfælde!" udbrød hun forpustet.

„Jeg ringer Ten Itschi op, men kan ikke faa Forbindelse. Saa faar jeg den Ide at ringe Alpheus Cary op. Næppe havde jeg nævnt dit Navn, før den Herre, jeg talte med, sagde, at han var meget glad for, at Du havde ladet ham ringe op og bad Dig saa snart som muligt om at søge ham i „Germania-Bank", hvis Chef han er. Han havde en meget vigtig Sag at tale med Dig om."

Nick Carter sprang op af Stolen.

„Det er storartet! Du siger, at Du har talt med Cary selv?"

„Ja," svarede Ida, „i hvert Fald havde jeg ringet hans Privatnummer op, og da jeg bad om at tale med Hr. Cary, blev der svaret: „Det er mig!" "

„Naa — saa maa jeg nok en Gang føle ham, der sidder hernede, lidt paa Tænderne, for efter Visitkortet at dømme skal det være Alpheus Cary i egen høje Person."

Og dermed gik Opdageren ud ad Døren, endnu inden Ida kunde faa Tid til at rette noget Spørgsmaal til ham.

Men nede i Venteværelset var der ingen. Den Besøgende var ganske stille listet af.

Husholdersken blev kaldt ind, men hun havde ingen Ting set. Hun havde bare lukket „den formentlige Hr. Cary" ind i Venteværelset, og var saa gaaet ned i Køkkenet for at lave Kørvelsuppe.

„Der kan Du selv se," sagde Nick med et Smil til sin Kusine: „Du har haft Ret igen. „Den brune Drossel" har villet aflægge mig et Besøg forklædt som Alpheus Cary, sagtens kun for at fritte mig ud ... Men nu gaar jeg op i „Germania-Bank" til den rigtige Alpheus Cary for at høre, hvad det er, han vil."

Taget paa Kornet.

Da Nick Carter mente, at hans hemmelighedsfulde Besøgende havde skjult sig et eller andet Sted der i Nærheden, lod han Chick følge sig paa Afstand. Patsy skulde atter gaa bag efter Chick og Ida igen efter Patsy, saa det paa denne Maade kunde opdages, om ikke Nick selv blev forfulgt af en Ubekendt.

Mesteren selv gik ikke den nærmeste Vej til „Germania-Bank", for Chick havde allerede givet ham et Signal, som lod ham formode, at der var nogen, som fulgte i hans Spor.

Nick gik da i Siksak — stadig i Skraalinje — ad den ene Gade til Venstre og ad den anden til Højre for muligt at gøre sin Forfølger ked af det.

Chick havde virkelig set en Herre paa en fem- seks og tyve Aar komme ud ad en Port i samme Øjeblik, som Nick viste sig paa Gaden. Og den unge Herre ved at gaa i samme Retning som Nick Carter.

Han opgav ikke Ævred — tværtimod! Chick lagde Mærke til, at da Mesteren omsider var gaaet ind i Bankbygningen, blev den unge Herre staaende og ventede ved Indgangen.

Alpheus Cary var en mager, spinkel Mand sidst i Halvtredserne, og hans glatragede Ansigt havde det blødagtige, sødladne Udtryk, som gærne kendetegner hellige Mennesker.

„Det glæder mig sandelig meget at gøre Deres Bekendtskab, Hr. Carter," udbrød Cary til ham med pibende Stemme. Det er en særdeles paatrængende Sag, jeg gærne vilde tale med Dem om. Jeg siger Dem rent ud, man har advaret mig mod at indlade mig med Dem, —"

„Det ved jeg," afbrød Nick med et Smil. „„Den brune Drossel" har ligefrem forbudt Dem at træde i Forbindelse med mig, ikke sandt?"

„Ih, Du store Himmel! Hvor i al Verden ved De det fra?"

„Jeg maa bede Dem være saa god at fortælle mig, hvad det er, der foruroliger Dem — De skal ikke tage Spor af Hensyn til noget som helst," vedblev Nick Carter, medens han satte sig lige over for den stadig ophidsede Mand.

„Ærlig talt — jeg skulde vist ikke sætte mig i Forbindelse med Dem ... jeg er indstændig bleven advaret mod det ..."

„Ja, det sagde De. Og den, der har advaret Dem, er „den brune Drossel".

„Det er rigtigt. „Den brune Drossel". Saadan underskriver Vedkommende sig i sine Breve."

„Vil De vise mig de Breve?"

„Jeg ved skam ikke rigtigt, om jeg tør gøre det," svarede Bankchefen og slog Øjnene ned.

„Godt, Hr. Cary — jeg skal forudskikke en lille Bemærkning: Jeg ved, at De er bleven brandskattet af denne mærkelige Person — og det er saamænd Vedkommende selv, der har meddelt mig det. Jeg ønsker nu at se fuldstændig klart i denne Sag. Vil De staa mig bi, kan jeg maaske være i Stand til at yde Dem

min Beskyttelse, hvis det skulde blive nødvendigt. I hvert Fald holder jeg det for min Pligt, hvadenten De nu vil gøre mig til Deres fortrolige eller ikke, at finde og uskadeliggøre denne Person."

„Ja, jeg vilde jo saa inderlig gærne bede Dem om Deres Hjælp, Hr. Carter ... men dette Brev —"

„Maa jeg se det?" udbrød Nick i en bestemtere Tone.

Nølende tog Cary en Skrivelse ud af sin Tegnebog og gav den til Opdageren.

Allerede ved første Øjekast saa Nick Carter, at det var samme Slags Papir og samme Haandskrift, som han kendte fra de to Breve, han selv havde modtaget.

Han læste:

„Kære lille Far!

Herved advares De mod et meget ondt Menneske, der hedder Nick Carter — en Ulv i Faaredragt! Hvis De indlader Dem med den Skurk, vil det gaa Dem ilde! De er allerede nu i Fare, men tyr De til ham, vil Deres Skæbne snart blive endelig beseglet. Det vilde virkelig gøre mig ondt, om den gode og fromme Hr. Cary skulde blive afsløret overfor hele den hellige Menighed.

Derfor ikke et Ord mere om Deres Vandgang fra i Aftes. Iøvrigt maa De snart komme hen til mig igen med Penge. Jeg skal nærmere lade Dem vide, naar og hvor jeg venter Dem, De kommer vel, ikke sandt? Ellers skal Deres Frue nok faa tilsendt de smukke Fotografier, som De ved nok. Ogsaa d'Herrer Direktører i Deres Bank skal blive lidt forbavsede ved at se det allerkæreste Billede.

Altsaa, vær nu pænt artig, gamle Dreng! Indlad Dem ikke med Nick Carter. Ellers loves der Dem en stor Skandale af

Den brune Drossel".

Med et Smil stak Opdageren Brevet i Lommen.

„Jeg tror, det ligger bedre her hos mig," udbrød han. „Og fortæl mig saa, hvordan De er truffen sammen med — dette Fruentimmer."

„Du milde Himmel, at saadant noget skulde hænde mig!" stønnede Bankchefen, medens han vred sig i Lænestolen som en Orm: „Ser De, Hr. Carter, jeg er en Mand af den gode, gamle Skole, jeg lever kun for min Familje og min Forretning — og ydermere lægger jeg megen Vægt paa at føre et mønsterværdigt Levned.

Nu er jeg Kirkeværge, og Fattigplejen kommer ind under mine Pligter. Saa fik jeg et hjærteskærende Brev fra en værdig trængende, ulykkelig, gammel Dame, som paa den skammeligste Maade var bleven forladt af sin Mand — hun var baade syg og hjælpeløs og havde ingen Midler til at leve af.

Manden havde nydt Anseelse som Grosserer og var desværre et altfor uværdigt Medlem af vort Kirkesamfund, og hans anstødelige Forhold blev da ogsaa i sidste Uge enstemmig fordømt af hele Pressen.

De kan vel næsten tænke Dem, hvem det er, jeg taler om — Manden hed Risley."

I den mest menneskekærlige Hensigt gik jeg altsaa i Aftes ud for at søge hende op, og give hende et lille Pengebeløb.

„De har altsaa modtaget et Brev fra Fru Risley ... maa jeg faa Lov til at se det?"

Til Nick Carters store Forundring tog Cary nu et ubeskrevet Ark Papir frem og rakte ham det med den ynkeligste Mine af Verden.

Opdageren saa paa ham med et spørgende Blik.

„Ja, det er netop et Fif af denne Person," erklærede Cary stønnende. „Da jeg i Gaar Morges fik dette Ark, stod her en Jereminade paa fire Sider, skrevet som man skulde tro, af Fru Risley med samt hendes Adresse i 17de Gade og en Bøn til mig om at opsøge hende om Aftenen efter Klokken syv — og nu er der ikke et eneste Bogstav tilbage af det hele!"

„Sympatetisk Blæk!" sagde Nick med et lille Smil. „Altsaa en Slags kemisk Blæk, som har den ubehagelige Egenskab, at det efter et vist Antal Timer forsvinder sporløst."

„Det tænkte jeg ogsaa nok, det var," udbrød Cary, mens han næsten gispede efter Vejret. „Jeg følte mig som lamslaaet, da jeg i Aftes efter min mindre behagelige Erfaring endnu en Gang vilde se Brevet efter og da bare fandt de blanke Blade."

Det fremgik af Bankchefens videre Meddelelser, at han hjemme hos Fru Risley i 17de Gade var bleven modtaget af en elskværdig, smuk, ung Dame, som havde sagt til ham:

„Maa jeg ikke bede Dem tage Plads og vente lidt. Moder kommer straks!"

Cary anede selvfølgelig intet ondt, men satte sig i en lille Hjørnesofa, lige indenfor Døren i det halvmørke Kabinet.

Næppe havde han gjort det, før den ham fuldstændig ubekendte Dame atter traadte ind i Kabinettet — denne Gang i et Kostyme saa let, som tænkes kunde, — og smed sig hen i Sofaen ved Siden af ham, slog begge Armene om hans Hals og —

I samme Øjeblik flammede der et Lynskud bag

Portieren, og Bankchefen indsaa til sin Forfærdelse, at han paa en underfundig Maade var bleven fotograferet i denne yderst vovede Stilling.

„Morsomt er det jo ikke," sagde Cary, medens Taarerne stod ham i Øjnene. „Kommer nogen af mine Kolleger eller andre Bekendte til at se dette skrækkelige Fotografi, saa er jeg ødelagt, ruineret, vanæret, og paa det skammeligste stillet i Gabestokken. Jeg er bleven graa i Æressager, Hr. Carter, og, naar jeg selv skal sige det, har jeg altid ført en hæderlig Vandel — og saa skal saadant noget hænde mig paa mine gamle Dage. Verden er saa ond og skadefro. Folk vil ikke tro, at jeg er bleven lokket i en Fælde. Nej, man vil skumle og hviske i Kroge og regne mig for en modbydelig Vellystning — o, Du store Himmel! Ja, Hr. Carter, man vil ubarmhjærtig bryde Staven over mig. Min Kone vil foragte mig, mine Venner vil ikke længer kendes ved mig — jeg vil miste min Stilleng, og det altsammen kun, fordi jeg af den rene Kærlighed til Næsten gaar hen for at understøtte en syg hjælpeløs og forladt Kone."

„Jeg kan godt tænke mig i Deres Stilling, Hr. Cary," udbrød Opdageren, der havde ondt ved at holde sig alvorlig overfor den megen Fortvivlelse — for det stod ham alligevel klart trods alt, at den fine, hellige Bankchef virkelig havde været paa gale Veje, hvor han var gaaet i Vandet med Klæderne paa:

„Men forstaar jeg Dem ret, saa truer altsaa denne Ubekendte Dem med Afsløring og offentlig Skandale, hvis ikke De vil betale hende for at tie stille.

Er der da virkelig taget en Plade af Dem?"

„Uha, uha," stønnede den fromme Bankchef og vred sine Hænder: „Hun viste mig Negativen, — men med ladt Revolver i Haanden, for at hindre mig i at slaa Pladen i Stykker.

Jeg var ved at gaa bagover," tilføjede han grædende: „Selv i min vildeste Fantasi har jeg ikke kunnet tænke mig selv i en saadan Stilling som paa dette saa skamagtige Billed. Jeg er ved at blive rundtosset alene ved Tanken om, at min Kone eller Kirkens Mænd eller andre af mine Venner skulde faa at se et Fotografi af mig paa den lumpne Maade sammen med en — puh! jeg siger ikke, hvad jeg mener ... Jeg beder Dem, bedste Hr. Carter, skaf mig denne Plade og alle Billederne ... Jeg vil gærne betale derfor, hvad det koster, skønt jeg sandelig ikke er nogen rig Mand, for jeg har, maa jeg sige, i mit hele Liv altid været godgørende — aldrig fik den højre Haand at vide, hvad den venstre gav."

„Og hvad har saa den venstre givet i Gaar?" spurgte Nick.

„Jeg maatte jo, hvad enten jeg vilde eller ej, op med hundrede Dollars, som jeg havde tiltænkt den syge Fru Risley," svarede Cary med bittersød Mine.

„Hvordan mon nu denne Bedragerske er kommen paa, at De vilde se at faa fat i mig?" udbrød Opdageren.

„Naa, ja — i min berettigede Ærgrelse truede jeg hende med Deres Navn. Men jeg blev kun grint ud, og hun viste mig Døren paa en temmelig ublid Maade. Jeg var da ogsaa fast besluttet paa at ville betro mig til Dem, for jeg kunde sige mig selv, at dette afskyelige Billed skulde bruges til Pengeafpresning mod mig.

Efter en skrækkelig, søvnløs Nat, som jeg tilbragte i Taarer og Bønner, kom jeg herind i Banken i Morges, og da laa Brevet her. — Lige i Forvejen havde jeg jo i Telefonen sagt til Deres ærede Kusine, at De endelig saa snart som muligt maatte komme herop til mig ... saa De kan nok forstaa, at jeg nu blev fuldstændig raadvild."

„Godt! Jeg skal tage mig af Deres Sag," udbrød Opdageren og rejste sig, „for det lader jo til, at der virkelig øves Pengeafpresning mod Dem. De skal ikke foretage Dem noget, før vi igen har talt med hinanden. Maaske er jeg her tilbage om en Times Tid eller to."

Da Nick Carter var kommen ud paa Gaden, traf han Chick og Ida.

„Var der nogen, der fulgte efter mig?" spurgte han.

„Ja, en ung Mand paa fem og tyve Aar og klædt efter nyeste Mode, gik hele Tiden efter Dig hjemmefra og her til Banken. For Resten lignede han mere en Kvinde end en Mand — hans Ansigt havde et sart Udtryk.

„Hvad er der saa bleven af denne interessante, unge Mand?"

„Han gik smilende videre! Nu er Patsy i Hælene paa ham."

„Det er ganske, som jeg har ventet det," sagde Nick Carter. „Kom saa med mig. Vi har faaet at gøre med en Sag, som det nok er værdt at tænke lidt over. Lad os gaa ind paa et Hotel her i Nærheden, hvor vi kan tale sammen uden at blive forstyrrede.

Den vilde Jagt.

Patsy var gaaet efter den ubekendte Mand med det Forsæt at faa at vide, hvem han egentlig var, hvad for Folk han havde Omgang med, og hvor han boede.

Den unge Opdager holdt sig forsigtig paa Afstand, for ogsaa at kunne danne sig et Skøn om, hvorvidt den han holdt Øje med, var bange for at blive forfulgt eller ikke.

Den første halve Snes Minutter lod det ikke til, at der var noget i Vejen.

Med raske Skridt gik den Ubekendte ned paa Broadway og videre i største Hast, uden at se til højre eller venstre eller vende sig om. Det var ikke nemt for Patsy at holde Tridt med ham, og slippe udenom den uundgaaelige Trængsel i den livlig befærdede Gade ...

Da New Yorker Livforsikringsselskabets Skyskraber paa de tyve Etager var naaet, smuttede den Forfulgte rask ind gennem en af de Drejedøre, som drives ved Elektricitet og stadig løber rundt for at hindre Træk i Forhallen.

Naturligvis skyndte Patsy sig efter ham for ikke at tabe ham af Syne. Disse Skyskrabere med deres evig rullende Elevatorer er rigtig egnede til at gøre en Forfulgt usynlig.

Da Patsy lige var kommen indenfor, opdagede han den unge Mand henne paa den anden Side af den brede, langstrakte Forhal, hvor der fandtes en Rundgang til ti Elevatorer.

„Den er ikke saa god," hviskede Patsy hen for sig. „Vi maa op med paa samme Tid, ellers gaar det galt!"

Og han løb saa stærkt, han kunde, uden at bryde sig om, hvad Folk tænkte, ned gennem Forhallen til Rotunden.

Han kom lige tidsnok til at se Gitterlaagen blive lukket for den Elevator-Kupe, hvori den Forfulgte befandt sig mellem en Del andre Personer.

Og den gik til Vejrs.

Patsy blev saa gnaven, at han gærne kunde have givet sig selv en Lussing. Det eneste, der kunde gøres, var at tage op med en Ekspreskupe, som først holdt ved tiende Sal, medens den anden standsede ved alle Etager.

Rask sprang han ind i Ekstrakupeen, hvor han stillede sig op bag de andre Personer, saa han ikke saa let kunde opdages.

Da de passerede niende Sal, havde de den anden Elevator skraas overfor sig, og Patsy kunde se, hvorledes den unge Mand mistroisk stod og mønstrede de Personer, som befordredes op gennem Naboskakten.

Han kunde høre, der var nogen, som rendte rapt ned ad Trappen mellem niende og ottende Sal.

Saa vidt Patsy kunde se ud over Gelænderet, var det et Mandfolk med mørkt Haar og fuldskæg, medens den Mand, han hidindtil havde forfulgt, havde været lyshaaret og skægløs.

Dog — Klæderne var de samme, saa Patsy forstod jo nok, at den Forfulgte i et Par Sekunder havde været inde i et Siderum, for at faa en anden Paryk og et falsk Skæg paa.

For at vinde Tid lod Patsy sig nu trods den bedste Gadedreng rutsje ned ad Gelænderne.

Den Forfulgte sprang da ud over de fleste Trin.

Saaledes fortsattes den vilde Jagt, til de var naaede ned i den Etage, hvor Forsikringsselskabet havde sine Lokaler.

Manden løb ind i det nærmeste Kontor, og Patsy fulgte lige i Hælene paa ham — herinde sad ved de talrige Pulte en Snes Kontorister i travl Virksomhed.

Da vendte den Ubekendte sig pludselig om mod Patsy, der nu til sin store Forbavselse saa, at han paany havde faaet en anden Slags Haar og Skæg og det saa ikke ud til at være kunstigt.

Han betragtede Patsy med et spodsk Smil.

„Forfølger De mig?" spurgte han hastig.

„Ja!" svarede Patsy og saa ham stift i Øjnene.

„Hvorfor?"

„Det ved De nok selv!"

„Godt — nu har De halet mig ind, hvad vil De saa gøre?"

Ja — det anede Patsy ikke. Dog fattede han sig raskt og svarede:

„Jeg vil vide, hvem De er, og hvad De hedder."

„De er meget nysgærrig!"

„Saah—?" udbrød Patsy.

Hvad skulde han finde paa at sige? Han vidste ikke selv, hvorfor han forfulgte ham. Han havde udelukkende gjort det efter Chicks Anordning.

„Jeg skal gærne stille Deres Nysgærrighed tilfreds," sagde den Ubekendte og smilede atter.

„Mit Navn er Georg Vernon, og jeg er hemmelig Inspektør her ved Forsikringsselskabet. Jeg fulgte efter Nick Carter, fordi jeg antog, at han var beskæftiget med en Sag, som jeg selv har taget mig af. Og da jeg indsaa, jeg havde taget Fejl — gik jeg min Vej igen. Det er det hele."

En af Selskabets højere Embedsmænd, som Patsy godt kendte, k m i det samme Øjeblik forbi.

„Undskyld, Hr. Direktør," udbrød Patsy og gik hen til ham for at faa at vide, om virkelig den Herre, der endnu stod i hans Nærhed, var ansat i „Assurancen".

„Det er skam mere, end jeg kan svarre Dem paa," sagde Direktøren og lo saa smaat: „Hvor skal jeg dog personlig kunne kende alle vore Folk. Alene her i denne Bygning er der over Tusinde."

„Jeg er paa Inspektions-Kontoret," erklærede Vernon med et høfligt Buk.

„Hvad drejer det sig om, Hr. Patsy?" spurgte Direktøren og tog fornøjet den unge Opdager under Armen. „Kom De med mig, og lad os se at finde Husinspektøren, han kan nok give os nærmere Oplysning!"

Den „hemmelige Inspektør" vimsede imidlertid hastig forbi alle Skrankerne i det lange Kontor, og — vips! — var han ude af Døren i den modsatte Ende.

Naturligvis var Patsy ikke længe om at faa sig revet løs fra den overraskede Direktør, for at kunne sætefter Flygtningen. Uheldigvis skulde Døren aabnes indad, og derved mistede Opdageren atter et Sekund af sin kostbare Tid.

Da han kom ind paa det næste Kontor, der var lige saa langstrakt som det forrige, var den Forfulgte ogsaa her naaet helt op til den anden Ende.

Ved at se den Flygtende og hans Forfølger og lige efter ham igen selveste Selskabets fine Direktør, blev der selvfølgelig stor Bestyrtelse.

Hele Personalet løb fra begge Sider af Salen udenfor Skranken og stimlede sammen med Publikum i Midtergangen, hvor den ene skulde have at vide af den anden, hvad der vel var paa Færde, og inden Patsy kunde naa hen til den næste Dør, var Flygtningen væk.

Vel styrtede Patsy ud i Korridoren og løb videre baade her og der, men det nyttede ham ikke det mindste, da den Forfulgte havde forstaaet at gøre sig usynlig.

„Sig mig dog, min kære Hr. Patsy, hvad er Meningen med denne Parforcejagt her gennem vore Kontorer?" spurgte Direktøren, der nu ligeledes var kommen ud i Korridoren.

„Fyren er en Forbryder, ellers vilde han ikke være kneben ud og have stukket af for mig paa en saa listig Maade," svarede Patsy ærgerlig. „Vil De nu ikke være saa god i det mindste at lade mig faa at vide, om her virkelig er ansat en Inspektør, som hedder George Vernon."

Direktøren bad en af Kontoristerne om at skaffe nærmere Oplysninger og førte derefter Patsy ind paa et Kontor, hvor der ved Pulten sad en Mand i Papirer til op over Ørene.

Han rejste sig øjeblikkelig ved Direktørens Komme og erklærede, at Inspektør George Vernon var en af hans Undergivne, der opholdt sig inde i Værelset ved Siden af.

„Hold paa ham," sagde Direktøren.

Og ind traadte nu en lang, mager Herre med et aabent og opvakt Ansigt — en fuldstændig Modsætning til den Knægt, som Patsy havde været efter.

Det var den rigtige George Vernon, og da han var bleven gjort bekendt med Sagen, fortalte han, at han tilfældig den foregaaende Dag i et af den øvre Bydels Hoteller havde truffet et ungt Menneske, som Patsys Beskrivelse godt kunde passe paa. De talte om en Forsikringspolice, og i Samtalens Løb nævnte George Vernon ham sit Navn.

„Tak! — Saa beder jeg Dem undskylde, Hr. Direktør, at jeg har givet Aarsag til hele det Postyr," udbrød Patsy med et Smil. „Fyren slap fra mig denne Gang, men jeg ved, han er Forbryder, og for Resten har jeg lagt saa nøje Mærke til ham, at han for mig gærne kan vise sig i en hvilken som helst Forklædning — jeg skal nok kende ham igen. Han Skuldre runder stærkt nedad, som man ikke ser det hos en blandt Tusind. Han gaar med smaa Skridt og er kalveknæet. Han er uden Skæg, for det han havde, var nok til at tage af og paa ligesom Parykken, men — jeg skal ikke nægte det — det var godt lavet, jeg lod mig ogsaa dupere af det! Og saa har han endelig et Modermærke paa venstre Side af Hagen ... det kan han ikke faa væk. Men nu maa jeg skynde mig ... jeg kan maaske træffe ham endnu nede paa Gaden."

Den unge Opdager tog høflig Afsked med Direktøren. Han vidste endnu ikke rigtigt, hvad han skulde gøre, men ude paa Trappen fik han en Ide, og øjeblikkelig søgte han ind i et Klosetrum, hvor han hastig trak i sin Dragts Snore og tog Paryk paa.

Han var gaaet ind i Skyskaberen som et elegant klædt, ungt Menneske, men forlod den nu som en tarveligklædt gammel, svagelig Mand paa de Treds, der hallede og hostede.

Han gik ikke lige straks ud paa Gaden, men rundt i Forhallen, hvor han med udstrakt Haand og i en

klagende Tone bad Folk om en lille Skilling, til endelig Portneren med barske Ord fik ham vist ud.

Saa tiggede han videre ude paa Fortovet, til Portneren endelig ved at true ham med Politiet ogsaa fik ham til at stikke af herfra.

Patsy havde hele Tiden haft Øjnene godt med sig, og nu opdagede han en Mand, der stod ovre paa det andet Fortov og holdt skarpt Udkig med dem, der kom ud fra Bygningen.

Patsy benyttede sig af Lejligheden, da han blev gennet væk af Portneren, — han humpede over Kørebanen og stillede sig nu op ovre paa den anden Side af Gaden.

Det gik da straks op for ham, at den Mand, han her havde kigget ud, var forklædt. Da der ingen Politibetjent var at se, tiggede Patsy frækt videre, men han tabte ikke den forklædte af Syne.

Endelig — om end nølende — gik den Ubekendte videre til stor Glæde for den unge Opdager, der nu ikke længer var i Tvivl om, hvem han var, han havde for sig, den mistænkelige Person bevægede sig paa Kvindevis med let indadbøjede Knæ og vuggende Hofter.

Omsider begav den forklædte sig ind paa et Hotel, hvor han satte sig i Læse-Salonen, tog Papir og Konvolutter op af sin Frakkelomme og skrev i Hast nogle Breve.

Patsy søgte atter hen et Sted, hvor han udset kunde komme i en ny Forklædning. Derefter gik han ogsaa ind i Læse-Salonen og tog Plads ved Midterbordet, hvor han kiggede i Avisen.

Da den Ubekendte havde skrevet et Par Breve, rejste han sig atter og gik sin Vej — stadig fulgt paa Afstand af Patsy.

De traskede nu et godt Stykke Vej gennem forskellige Gader. Saa gik den Ubekendte hen til en Kiosk, for derfra at faa sine Breve besørgede med Ilbud ud i Byen.

Og atter vendte han tilbage til Hotellet, hvor han bad Picoloen om Nøglen til sit Værelse — „Nummer 97“ — og tilføjede:

„Jeg gaar op og lægger mig lidt! Vil De kalde paa mig Klokken to — paa ingen Maade senere.“

Saa gik han op paa sit Værelse. Men Patsy saa Hoteltavlen efter og fandt ved „Nummer 97“ Navnet Harold Stanton.

Derefter spurgte han Portieren:

„Hvorlænge har Hr. Stanton boet her i Hotellet?“

„Han kom hertil forrige Nat.“

N. C. 26. D.

„Kan De give mig nogle nærmere Oplysninger om ham?“

„Det er ikke meget, jeg ved,“ svarede Portieren og trak paa Skuldrene: „Hr. Stanton betalte forud for to Døgn, men i Nat laa han her ikke.“

Patsy tog atter ud til Kiosken, og her fik han omsider Kioskdamen til at opgive sig Adresserne paa de to Breve, som Stanton havde indlevet.

Det ene var til Nick Carter og det andet til Alpheus Cary.

En Dame, som skriver paa Maskine.

Da Nick Carter nærmere havde talt med Chick og Ida om de Oplysninger, han havde faaet, sendte han Chick hen til Stedet i 17de Gade for at anstille videre Undersøgelser.

„Jeg tror ikke, Du vil faa meget at vide derhenne,“ sagde Mesteren. „Sandeligvis bor hun der ikke mere. Men et og andet fortæller de Dig nok!“

Kort efter der sig en Besøgende.

Nick Carter saa paa Kortet, hvis Navn var ham fuldstændig ubekendt. Der stod kun: Richard F. Mountain.

Nick lod ham komme op i Dagligstuen.

Den Indtrædende saa ud til at være Grosserer. Der var nok af hans Type blandt Købmændene i Wallstreet — Hverdagsmennesker, der i Klædning og Holdning, Stemme og Fagter viser sig ganske ens.

„Undskyld, Hr. Carter, at jeg ulejliger Dem,“ sagde han, mens han tog Plads overfor Opdageren, „jeg kommer for at bede Dem om Raad. Kan jeg tale med Dem under fire Øjne, og vil De tage Dem af min Sag?“

„Der er ingen, der kan høre os her,“ svarede Nick høfligt, „men før jeg kan tage Bestemmelse, maa jeg først vide, hvad Sagen drejer sig om.“

„Godt! Det er en smudsig Pengeafpresningshistorie.“

„Vel ikke med „den brune Drossel“?“ spurgte Nick.

Mountain blev synlig overrasket og saa spørgende paa Opdageren:

„Jo, det er sandelig rigtigt nok! Saadan lyder netop Brevenes Underskrift.“

„Saa overtager jeg Deres Sag uden videre, for jeg har allerede rustet mig til Kamp mod denne Person," sagde Nick med et lille Smil. „Fortæl mig kun, hvad De har at sige, men De maa endelig ikke fortie noget som helst. De kan ganske rolig skrifte for mig — jeg skal naturligvis ikke rende med Snak. De maa udtale Dem uden Omsvøb, og tillade mig at faa Indblik i Deres hemmeligste Anliggender."

„Forstaar sig. Altsaa: Jeg er Forsikringsagent, Pantsmægler og Ejendomshandler. De fleste kalder mig Bankierer.

Det er tit, jeg ligger inde med fremmede Penge og betroede Summer til at anbringe i en eller anden solid Ejendom. Jeg tør nok hævde, at mit Rygte er godt, og der kan vist heller ikke siges noget ufordelagtigt om mine financielle Forhold

Dog indlod jeg mig for nogen Tid siden paa en Del forkerte Spekulationer. Det gik saa galt, at jeg stod i Fare for at miste, alt, hvad jeg ejede og havde, hvis jeg ikke kunde skaffe en bestemt Sum til Dækning. Det var den vanskeligste Stilling, jeg havde været i endnu i hele mit Liv, og greb da til de betroede Midler for at klare hele Grejen. Jeg indrømmer, det var ikke rigtigt gjort fra min Side, og mine Kunder havde vist heller aldrig tænkt sig, at jeg kunde indlade mig paa den Slags Kunster.

Næppe havde jeg imidlertid vovet dette farlige Skridt, før den største af mine Klienter krævede alle sine Penge udbetalte. Jeg forstod at holde ham oppe med Snak en to-tre Dages Tid. Men den Sum, som manglede, kunde jeg ikke skaffe nogle andre Steder fra.

I min Fortvivlelse agtede jeg at begaa Selvmord, jeg skrev da en Bekendelse, som var bestemt til at læses efter min Død, og hvor jeg med Anger tilstod min Brøde.

Paa den Dag, jeg skulde rykke ud med Pengene, og som altsaa skulde være min sidste Dag her i Livet, fik jeg et Telegram fra min Klient — han kunde først indtræffe i New York en Uge senere, og bad mig derfor om indtil videre at tilbageholde Summen. Denne ny Galgenfrist gav mig atter friskt Mod paa Livet.

I de Dage gik det vildt til her paa Børsen. Kurserne steg og dalede daglig, saa Pengemarkedet blev vakleende hele Verden over. Jeg tog de sidste Cents, der laa i Kassen, og spekulerede med dem helt ud i det blaa. Og inden Fristen var omme, havde jeg ikke alene vundet „de betroede Midler" tilbage, men jeg var bleven en holden Mand.

Naturligvis havde hele denne Omvæltning i mine Forhold beskæftiget mig baade Dag og Nat. Afviklingen med mine Regnskaber optog min Tid, og den Bekendelse som laa i min Pult, havde jeg helt svedt ud. Da jeg endelig kom i Tanker om den og vilde se efter den, var den forsvunden.

Jeg var som lamslaaet.

Jeg ledte og ledte, men det hjalp ingen Ting. Da der saa ikke skete noget, som kunde forurolige mig, slog jeg mig til Taals med, at jeg selv i de Dage, hvor jeg var saa ophidset, havde revet hele Bekendelsen i Stykker, og nu bare ikke kunde huske, at jeg havde gjort det.

Men saa i Aftes blev der sandelig forelagt mig en Afskrift af „Bekendelsen", og det meddeltes mig samtidig, at jeg kunde faa baade Afskrift og Original til Købs for — 50,000 Dollars. Det lykkedes mig at faa Udsættelse til i Morgen.

Ja, det er hele Historien, og jeg kan tilføje, at jeg ikke paa nogen Maade har i Sinde at lade mig presse. Jeg vil ikke være et Offer for den Slags Slyngelstreger, men jeg vil jo heller ikke gærne stilles saadan i Gabestokken, at jeg maa rødme overfor alle mine Forretningsvenner. Derved vilde ogsaa hele min Forretning blive ødelagt. I og for sig betyder det dog mindre, da jeg har Midler nok endda, saa jeg kan leve sorgfrit af Renterne.

I al den Tid jeg har været Forretningsmand, er jeg kun gaaet dette ene Skridt udenom Retskafferenheden, og det vil jeg ikke bøde for paa saa lumpen en Maade!

Vil De saa, Hr. Carter, være saa god at læse det Brev, som jeg fik i Morges. Her er det! Naar De har læst det, kender De lige saa meget til Sagen som jeg selv."

Nick kendte straks baade Papir og Haandskrift. Han læste:

Hr. Richard F. Mountain!

Mod Sædvane indrømmede jeg Dem to Dage Frist til Opfyldelse af mit Forlangende. Det skete kun, fordi jeg mente, De maatte have en passende Frist, for at kunne skaffe Summen til Veje. Ved nøjere at mindes vor Forhandling, er jeg imidlertid kommen i Tanker om, at De jo aldeles ikke har givet mig noget bindende Løfte. Jeg har derfor mu ligt ladet mig tage ved Næsen, men det sker ikke anden Gang!

I Morgen maa De under alle Omstændigheder betale Summen indtil sidste Dollar paa et Ste

som nærmere skal blive Dem angivet. Men tag Dem i Agt! Og sæt frem for alt ikke den saakaldte Opdager Nick Carter ind i Sagen. Tal ikke en Gang med ham — for Deres egen Æres Skyld.

Den brune Drossel.

„Sig mig, hvordan blev Pengene Dem afkrævet?" spurgte Opdageren, medens han endnu holdt Brevet i Haanden og saa spændt paa Mountain.

„Der kom i Gaar Formiddags en ung Mand ind paa mit Kontor — han sagde ikke sit Navn. Skønt jeg stod og talte med nogle Kunder, gik han lige hen og lagde Afskriften paa min Pult:

„Det er kun en Kopi!" hviskede han med et rigtig fiffigt Smil.

Jeg havde jo næppe kastet et Blik paa den hele Klamamus, før jeg i en Fart fik den unge Mand trukket lidt til Side og spurgte ham, hvad Meningen var.

Saa svarede han mig, at han kom paa en andens Vegne, men denne anden forlangte 50,000 Dollars for Originalen.

Da mit Kontor var fuldt af Folk — lutter Kunder, som bygger paa min Retskaffenhed, kunde jeg naturligvis ikke indlade mig paa nogen videre Drøftelse af Sagen, men bad om et Par Dages Betænkningstid, som kun modstræbende blev mig indrømmet!"

„Naa!" udbrød Nick, mens han tænkte sig lidt om: „De aner vel ikke, hvem den unge Mand var?"

Mountain rystede paa Hovedet.

„Og De kan heller ikke tænke Dem, hvem der kunde have sendt ham til Dem?"

„Nej — jeg har ikke Begreb om, hvem denne brune Drossel er."

„Saa har De heller ikke mistænkt nogen, som kunde staa bag ved det hele?"

„Jeg ved skam næppe, hvad jeg skal sige til det! Jeg havde paa mit Kontor en Dame, som skrev paa Maskine ... hun blev skam borte fra sin Plads samtidig med, at jeg savnede min „Bekendelse". Jeg var ikke rigtig paa det rene med, om jeg kunde sætte de to Ting i Forbindelse med hinanden. Hun hed Alberta Curtis."

„Har De hørt noget om hende, siden hun stak fra Dem?"

„Jo, lige efter at hun forsvandt. Hun stammer fra en pæn fattig Familje i Sydstaterne. Hun løb bort med en gift Mand. Det var derfor hun opgav sin Stilling hos mig. Jeg har ogsaa hørt, at hun af den Grund blev forstødt fra sin Familje."

„Har De nogen Anelse om, hvem det var, Pigebarnet forsvandt med?"

„Ja — han hedder Charles Clymer, men det er ogsaa det hele, jeg ved om ham."

I samme Øjeblik kom Patsy ind i Stuen, men vilde, da han saa, at Nick Carter ikke var alene, atter trække sig tilbage.

Et Vink fra Mesteren betød ham dog at blive.

„Maa jeg saa forestille Dem for min Hjælper Patsy Murphey — Hr. Mountain! Han er trods sin Ungdom en af de dygtigste jeg har! Undskyld Afbrydelsen, men jeg maa rette en lille Forespørgsel til ham —"

Nick Carter vendte sig om mod den unge Mand.

„Naa, Patsy, gik Du saa bag efter dem?"

„Ja, det kan De tro, Mester, det var rigtig „den vilde Jagt"!"

„Var Du ham paa saa nært Hold, at Du kunde indprente Dig hans Ydre?"

„Jo — jeg maa ikke sige andet ... for vi talte sammen!"

„Saa lad os en Gang høre, hvordan han saa ud!"

Patsy gav nu en ligesaa klar som nøjagtig Beskrivelse af det unge Menneske, som baade havde kaldt sig George Vernon og Harold Stanton.

Mountain lyttede med stigende Forbavselse til den unge Opdagers Ord og udbrød endelig:

„Det er skinbarlig den samme Person, som var nede hos mig i Gaar!"

„Saa er den brune Drossel Mand og Kvinde tillige!" bemærkede Nick med et Smil.

„Det forstaar jeg ikke!" udbrød Mountain forbavset.

„Nej — det kan jeg nok forstaa!" svarede Nick. „Det maa være Dem en Trøst, at jeg forstaar det heller ikke! Jeg er endnu ikke trængt til Bunds i Sagen.

Men jeg har netop en anden Pengeafpresningssag til Bearbejdelse, og i den har vor brune Drossel afsløret sig som en Dame! I Deres Sag spiller nu en ung Mand Hovedrollen.

Denne brune Drossel er imidlertid en farlig Forbryder, der har givet Gæsteroller baade i Chicago, Boston og Philadelfia uden at blive nappet.

Nu har Droslen henlagt Skuepladsen for sin Virksomhed til New York, og jeg tror, at den gode Fugl her er begyndt med Dem.

Hvad enten der nu er Tale om en Mand eller en Kvinde, for ikke at sige begge Dele, saa staar vi

i hvert Fald overfor en ligesaa fræk og forslagen som snu og sindig arbejdende Forbrydernatur, der nok skal holde os i Aande!"

„Undskyld Mester," udbrød Patsy. „Har De ikke for nylig igen faaet Brev fra den brune Drossel?"

„Jo, jeg har! Men hvorfor spørger Du om det?"

„Fordi den Fyr, som jeg var efter, sendte et Brev til Dem."

Nick Carter tog et Brev op af sin Skrivebordsskuffe og gav det til sin unge Hjælper, der læste:

Kære Nick Carter!

Du er virkelig meget mere om Dig, end jeg troede. Det er Umagen værd at maale Kræfter med Dig. Din Patsy er en lille Pokkers Karl! Takket være ham var det nu til Morgen nær gaaet mig galt!

Den stakkels Dreng! han havde gærne ladet mig sætte fast, hvis bare han havde haft den ringeste Grund til det.

Jeg undslap ham kun ved et gunstigt Tilfælde. Men det var ellers ikke det, jeg vilde skrive om. Hensigten med disse Linjer er kun at lade Dig forstaa, at Du tjener min kære Carys Interesser slet. Lad ham fare — for hans egen Skyld!

Hvis Du faar Held med Dig og hindrer ham i at rykke ud med Skillingerne, saa fører det bare hans Ruin med sig. Hans eneste Redning kan kun ske derved, at han udleveres til mig paa Naade og Unaade.

Den brune Drossel.

Patsy skrev Alpheus Carys Navn nederst paa Brevet, som han derpaa atter rakte til Mesteren, medens han hastig udbrød:

„Hun har samtidig skrevet til denne Mand."

„Ah! — Ja, saa maa jeg jo straks hen og faa at vide, hvad der staar i det Brev!" sagde Nick Carter og rejste sig.

„Noget af det mærkværdigste ved hele denne Historie," forklarede han Mountain, „er nemlig de hyppige og uforskammede Breve, som jeg faar! Saalænge jeg ikke kendte noget til Deres Sag, fattede jeg ikke, hvad Meningen var med disse Breve. Men nu har Piben faaet en anden Lyd. Deres Sag maa vist tages meget alvorlig. Mens den brune Drossel virker for at faa den afgjort, vil hun med det samme se at bilde os ind, at hun kun beskæftiger sig med en anden Affære, som jeg tidligere har faaet Nys om.

Jeg maa tilstaa, at den Metode er lige saa smuk som den er sjælden! Der vises os Fingerpeg i den ene Sag, medens alle Spor omhyggelig udslettes i den anden. Gaa De kun rolig hen paa Deres Kontor, Hr. Mountain.

Lige saa saare, det er min Fætter og Hjælper Chick muligt, skal han komme ned til Dem. Hans hele Opgave vil bestaa i, at han paa det nøjagtigste indprenter sig Deres Person. De vil nok lade ham se paa Dem?

Skulde De have faaet endnu et Brev, saa giv det kun til min Fætter. Opgives der Dem et Sted, hvor De skal møde den brune Drossel, maa De ogsaa lade ham det vide. Kommer der Bud om noget i den Retning, vilde ogsaa jeg gærne hurtigst muligt have Besked."

Saa vendte han sig mod Patsy og vedblev:

„Naa, Du Lille — Chick er et eller andet Sted i 17. Gade. Stik hen og find ham, og send ham ned paa Hr. Mountains Kontor."

Mountain forlod Stuen med mange Taksigelser.

„Der er virkelig faldet en tung Sten fra mit Hjærte," sagde han, „siden jeg har faaet min Sag overgivet i en saa berømt Mands prøvede Hænder!"

Nick Carter gik lige med det samme hen til Germania-Bank. Her traf han den hellige Cary fuldstændig nedtrykt.

Et Kioskbud havde bragt ham en ny Skrivelse fra Storbedragersken:

Kære, lille, søde Far!

Den Gave fra i Aftes var kun en Draabe i Havet. Sporvognspengene her i New York løber saa meget op, at jeg ubetinget igen maa have nogle Hundrede Dollars. I Eftermiddag Klokken fem præcis maa Du være paa Hjørnet af fjerde Avenue og 28. Gade. Kom nu ikke for sent! Der gaar nemlig nogen og venter paa Dig, for at kunne følge Dig hen til mig.

Men glem ikke din velspækkede Tegnebog! Og Du skulde bare understaa Dig i ikke at lystre — naa ja, Du ved nok, hvad jeg mener! Dikke-dik, Du Gamle!

Da Nick havde læst dette Brev, rakte Cary ham hulkende et Fotografi, som han samtidig havde modtaget.

Allerede ved første Øjekast saa Opdageren, at Fotografiet var taget ved et Lynskud. Billedets mere eller mindre frivillige Midtpunkt var den værdige Hr. Bankchef og Kirkeværge Cary, og desuden fandtes der paa Billedet en ung Dame i et temmelig let Toilette.

Men medens hun strængt havde vaaget over, at intet kunde røbes af hendes Ansigtstræk, var Kirkeværgens Portrætlighed fuldstændig. Iøvrigt var Parrets Stilling til hinanden saa pudsig, at end ikke Nick Carter kunde holde et Smil tilbage.

„Ja, Hr. Cary!" udbrød Opdageren sindigt, „Billedet taler jo for sig selv. Jeg maa gøre Dem min Kompliment, for at dømme efter Deres Ansigts Udtryk har De sandelig gjort god Mine til slet Spil!"

„Men min kære Hr. Carter," sukkede Cary, „jeg forsikrer Dem for, jeg kunde rive de sidste Haar ud af mit Hoved! — mit ufattelige Smil der paa Billedet er en ny Nederdrægtighed.

Jeg kan ikke en Gang smile paa den skamagtige Maade — saadant et Smil — jeg ved saamænd ikke, hvad jeg skal kalde det, det maa være „retoucheret" ind, som det hedder!"

„Ja, det er der vel nu ingen, der vil tro paa, Hr. Cary!" sagde Opdageren tørt. „Saa vidt er man heldigvis endnu ikke naaet i Fotografiens Kunst, at man efter Behag kan retouchere et hvilket som helst forfærdeligt Ansigtsudtryk ind i Billedet."

„Aa, kunde jeg bare faa Fingre i det forbandede Fruentimmer!" stønnede den fromme Mand, medens han i et Anfald af Raseri rev Fotografiet i tusinde Stykker.

„Det faar De jo nu en udmærket Lejlighed til!" udbrød Nick Carter med et Smil. „De har bare nødig at gaa hen der paa Gadehjørnet Klokken fem!"

„Ikke for en Million!" hvæsede Bankchefen. „Og det, skønt jeg nok kunde have Brug for Millionen! Jeg er trods min Stilling en ubemidlet Mand, og den Slags Pengeafpresninger bringer mig til Fallitens Rand!"

„Naa, ja, saa bliv De rolig, hvor De er, Hr. Cary. Jeg skal nok sørge for endda, at denne gode Dame ikke kommer til at vente forgæves nede paa Gadehjørnet!"

Og det var en smal Sag for den berømte Opdager.

Men medens han mærkeligt nok selv ikke senere forlod Bankbygningen, traadte Klokken henad fem den fromme og værdige Hr. Cary ud af sit Kontor og gik lige derfra hen paa fjerde Avenue.

Bankchefen.

Da Bankchefen var naaet ned til Hjørnet af fjerde Avenue og 28. Gade, blev han staaende stille paa Fortovet og betragtede nøje enhver ung Mand, der kom ham forbi.

Han teede sig saadan, at enhver kunde se, han var gal i Hovedet, og at han ikke stod her for sin Fornøjelses Skyld.

Paa Slaget fem kom der en ung Mand — i hvem Patsy kunde have genkendt sin Ven Harold Stanton — gaaende over Gaden hen til den ældre Herre:

„Med Tilladelse, er det ikke Hr. Cary?" spurgte han og tog høflig sin Hat af.

„Jo, det er mit Navn!" svarede Bankchefen med en nervøs Trækning.

„Jeg mente nok, det var Dem!" sagde den unge Mand.

„Og De er altsaa den Herre, som —?"

„Hvordan staar saa Kurserne i Dag?" afbrød den Fremmede ham hastig. „Jeg har ladet mig sige, at visse fotografiske Papirer har naaet en svimlende Højde."

„For mig har det svimlet længe!" stønnede Cary, der nu aabenbart stod rede til at følge med den unge Mand.

„De har vel belavet Dem paa at gaa med mig?" spurgte den Fremmede.

„Nødig men gærne!" udbrød Cary, mens han saa sig hjælpeløst omkring. „Jeg er jo kommen her hen for det samme. De er altsaa den Herre, der er sendt mig i Møde for at —

„Ja, og jeg gaar ud fra, Hr. Cary, at De driver ærligt Spil."

„Ærligt Spil — ho! — jeg spiller aldrig. Hvad mener De ellers med det?"

„Er De alene her?"

„Ja, som De ser!"

„De har ikke nogen med Dem?"

„Nej — hvem skulde det vel være?"

„Vil De give mig Deres Æresord paa, at ikke Nick Carter staar og lurer her i Nærheden?"

„Ja, det kan jeg saamænd sværge paa ved hele mit gode Navn og Rygte!" udbrød Cary ivrigt med sin pibende Stemme.

„Jeg er den eneste, der er kommen her til Stede i den Anledning, og rundt om os, saa langt Øjet rækker, findes der ikke Spor af nogen Nick Carter."

„Godt! Jeg vil tro, hvad De siger. Men hvis De

holder mig for Nar, maa De selv tage Følgerne. Kom saa!"

Den unge Mand gik med Cary ad 28. Gade ned til Lexington-Avenue.

Der drejede han om Hjørnet og trak den gamle Herre ind i en Port.

„Jeg mistror Dem ikke, Hr. Cary," sagde han, „men jeg vil gærne selv være sikker!"

De blev staaende her i en lang Tid. Endelig syntes den unge Mand overtydet om, at der ingen var efter dem, og han bød nu Bankchefen følge sig uden at vække Opsigt.

De gik hen til et uanseligt, lille Hus, som laa paa den anden Side af Bygningskarreen.

Da de her var komne op ad Stentrappen, bankede den unge Mand paa Døren, som lige med det samme blev lukket op.

Den unge Mand bad Cary træde indenfor. Selv fulgte han efter og lukkede Døren af.

„Værsgo' og gaa ind i Stuen, Hr. Cary!" vedblev den unge Mand høflig, „saa skal jeg kalde paa Vedkommende, som De ønsker at tale med!"

Dermed løb han op ad Trapperne til en af de øvre Etager.

Cary maatte vente længe — længe nok til at tænke over, om det nu var klogt eller dumt paany at give sig en saadan Person i Vold, som den brune Drossel, der jo kort i Forvejen havde baaret sig saa sjofelt ad overfor ham.

Den samme brune Drossel, der paa saa paatrængende en Maade havde haft travlt med at faa denne Sammenkomst i Stand, lod unægtelig nu vente paa sig. Det ene Minut gik efter det andet, og der kom ingen.

Nu og da hørte dog Cary nogen ude paa Trappen. Der blev sagt i en bydende Tone:

„Paa Slaget otte maa De være her igen!"

Det var den brune Drossel, der talte igen!"

Og Cary skelnede atter den unge Mands Stemme.

Saa blev Gadedøren lukket op og atter smækket i med et Brag.

Cary smilede pludselig paa en højst ejendommelig Maade.

Det maa være usagt, om det var, fordi den unge Mand gik, eller fordi han inden en vis Tid skulde „udveksle Tanker" med den smukke Dame, der allerede var bleven ham saa „dyr" en Skat.

Hans Ansigt lagde sig dog atter i de vante Folder, da den brune Drossel i knitrende Silke med kold og hovmodig Mine traadte ind i Stuen.

„Hvor det var pænt af Dem, lille Far, at efterkomme min Anmodning saa punktlig!" udbrød hun og rakte ham sin velplejede, hvide Haand.

Saa satte hun sig lige overfor ham og vedblev skælmsk:

„De er dog et godt Menneske! Jeg troede egentlig, De var bleven vred paa mig over det lille Puds, jeg spillede Dem. Men saa vidt burde det jo alligevel aldrig komme, naar De dog havde været saa galant imod mig baade at invitere mig i Teatret og til Souper i Restaurant-Delmonico — for endelig at vise mig den Opmærksomhed at følge mig hjem i min Aftrædelsesbolig i 17. Gade — ha, ha, ha!"

Se, det var nu en anden Snak! Overfor Nick Carter havde den hellige Mand jo kun talt om et Besøg hos en gammel syg Dame, men ikke et Muk om Teatret, eller om Separat-Kabinet og natlig Ledsagelse.

„Jeg tilgiver Dem meget gærne, hvis De vil give mig mine udlagte Penge igen!" sagde Cary i en mildt bebrejdende Tone.

„Gamle Filurikus!" udbrød hun og klappede lystig i Hænderne. „Det er kedeligt at De ikke er tredive Aar yngre — den Gang maa De rigtig nok have været meget sød!

Men sig mig saa, hvordan er det? Jeg skrev til Dem, at Sporvognspengene i New York løb op og slugte mine sidste Cents. De har vel Tegnebogen i Orden?"

„Hm, ja!" mumlede Cary med bittersød Mine. „Her er Hundrede Dollars — hvis De virkelig kan bringe det over Deres Hjærte at berøve mig disse surt fortjente Penge!"

„Hundrede Dollars— er det det hele?" udbrød hun overrasket, mens hun dog rask stak Pengesedlen til sig. „Sikken en Gnier, De er, lille Far! Man maa jo ligefrem skamme sig over Dem. Jeg havde da mindst sat min Næse op efter en „Fem-Hundrede-Karl".

Men ogsaa smaa Bidrag modtages med Taknemlighed! En lille Foræring holder altid Venskabet oppe, som det hedder. Jeg er kun bange for, kære Far, at det bliver Dem meget dyrere, naar De tager det paa Afbetaling."

„Giver De mig dette — hm! — De ved dette, om jeg saa maa sige: uartige Billede tilligemed Pladen, saa vil jeg betale Dem fem Hundrede Dollars!" bad

Bankchefen i en endnu stærkere pibende og klynkende Tone.

Men hun lagde sit lille Lokkehoved tilbage mod Lænestolens polstrede Ryg og brast i Latter.

„De er jo en voldsomt snu Forretningsmand!" lo hun. „Man maa nok til at tage sig i Agt for Dem. Alvorlig talt! Jeg skal ikke tage for haardt. — Giver De mig ti Tusinde Dollars, saa staar Pladen og Fotografierne til Deres Raadighed!"

„Er De gal?" raabte den ulykkelige Cary opfarende for i næste Nu at krybe helt sammen, kuet af hendes Blik. „Ja, undskyld min Dristighed. Jeg mener kun De behager at spøge — jeg er en fattig Mand!"

„Min kære Hr. Cary, De bilder Dem vel da ikke ind, at De med Deres Jeremiader kan sætte mine Fordringer ned?" spurgte hun ham i en lige saa bestemt som foragtelig Tone.

„Det er meget krænkende for mig, at De regner mig for saadan en sølle Fjante. Tror De ikke godt, jeg kender Deres Forhold og Livsvaner? Lad os bare ikke røre ved alt det.

De er en af de gamle Syndere, der offentligt sluger Vand, men hemmeligt drikker Vin. Jeg ved ogsaa, at De kunde betale mig en halv Million, hvis De var pisket til det — for saa mange Penge har De! —

Men jeg er ikke nogen Marmorkvinde — man kan godt tale med mig. I Morgen Eftermiddag Klokken fem kommer De med tyve Tusinde Dollars til mig!"

„Ti Tusinde Dollars behagede De før at sige?" udbrød Cary med skælvende Stemme.

„Ti Tusinde og tyve Tusinde er tredive Tusinde — saa lad os blive ved det!" svarede hun og rejste sig. „Nu kan De gærne for mig underhandle videre med Deres kære Nick Carter, der i mine Øjne er en stor Æsel!

Der er allerede taget to Hundrede Fotografier af Pladen, de er lagte i Konvolutter, Adresserne er skrevne paa, saa de er færdige til at sende ud!

Selv om Nick Carter er lige saa snedig, som han er indbildsk og kvægagtig, saa vil han — endog med alle sine Hjælpere — ikke kunne hindre mig i at sende disse Billeder ud i Byen. Altsaa venter jeg Dem i Morgen Eftermiddag Klokken fem præcis — Mødestedet skal jeg senere lade Dem vide. Hvert Minut, De kommer for sent, koster tusinde Dollars!"

„Men paa den Maade ruinerer De mig jo — De tager Fejl af mine Forhold og —"

„Om jeg tager fejl eller ikke, det er komplet ligegyldigt!" svarede hun ham utaalmodig. „De ved nu i hvert Fald, hvad jeg forlanger af Dem, og De har at rette Dem derefter — eller der bliver en stor Skandale!"

Hun lod til at ville sige Farvel til ham, men kom saa paa andre Tanker og udbrød med et helt djævelsk Smil:

„Vi kan jo følges ad et lille Stykke. Jeg staar netop og skal lige til at gaa ud!"

Der var ikke noget at stille op. Den gamle Cary maatte bide i det sure Æble og ledsage sin Plageaand gennem Lexington-Avenue til 30. Gade.

Den brune Drossel gik sammen med ham ned i Retning af fjerde Avenue. Da blev hun staaende stille udenfor en lille Villa:

„Skal vi gaa derind?" spurgte hun.

„Hvorfor det?"

„Aa — jeg vil gærne se paa Lejligheden. Der bor ingen. Hele Huset er møbleret og til at leje i Maanedsvis. Saadanne Steder kan jeg godt lide at bo."

Cary rystede paa Hovedet, mens han fulgte hende op ad Stentrappen.

Døren blev aabnet af den Dame, der paaviste Lejligheden, og som havde set Parret komme udenfor.

Mens den brune Drossel flygtig kastede et Blik paa de underste Værelser, gav hun sig i Snak med Damen og fik Navnet at vide paa Viceværten, som havde sit Kontor der i Nærheden.

Saa maatte Cary ogsaa følge hende derhen.

Kontoret laa i 23. Gade.

Her stillede Cary sig traurig op ad Glasdøren, mens Frøken Clymer — saaledes kaldte Storbedragersken sig — gav sig til at forhandle med Husværten.

Hvis det i Stedet for Cary havde været Nick Carter, som stod her og kiggede gennem Glasdøren ud paa Gaden, saa vilde han i de to Mænd, han saa vente derude, let have genkendt Chick og Patsy.

„Aa — vil De ikke nok overlade mig fem og tyve Dollars, som jeg skal betale paa Haanden?" hviskede den unge Dame til Cary og lagde sin Haand paa hans Skulder.

„Jeg har skam ikke flere Penge hos mig!" svarede Cary.

„Saa udsted en Check paa Banken, det gør det samme!"

„Nej, den gaar ikke! Men vent lidt. Lige her

henne om Hjørnet bor der en god Bekendt af mig. Ham kan jeg nok gaa over og laane hos."

Dermed gik han ud af Kontoret og forsvandt om Hjørnet — med et ganske ejendommeligt Signal.

I en Fart fulgte Chick og Patsy efter ham. Cary udbrød kort:

„Pas os op, naar jeg om lidt igen kommer ud fra Viceværten!"

Saa løb han atter tilbage til Kontoret og gav den brune Drossel fem og tyve Dollars.

Da de kom ud igen, udbrød hun med et Smil:

„Her skilles vi altsaa! Men kom nu ikke for sent i Morgen!"

De gik hen til det nærmeste Stoppested i Lexington-Avenue, hvorfra hun kørte videre med en Sporvogn og vinkede fra den bagerste Perron uhyre elskværdig til sit Offer.

Men Cary drejede rask om Hjørnet af 22. Gade.

Der standsede han og ventede paa Chick og Patsy, der rask kom til.

Og han udbrød:

„Jeg maa af med denne Forklædning saa rask som muligt."

„Det var kedeligt, Mester, for den er ellers saa storartet!" sagde Patsy.

„Vil I høre noget godt nyt, I gode Venner?" vedblev den gamle. „Den Dame, der tog med Sporvognen herhenne i Lexington-Avenue — er den brune Drossel!"

„Død og salte Pine!" udbrød de to andre som med en Mund.

„Ja, ser I," sagde den ældre Herre, „jeg er den eneste Opdager, der har set og talt med denne mærkværdige Kvinde i hendes virkelige Skikkelse!"

„Men hvorfor Pokker, Nick, nappede Du da ikke saadan en Plattenslagerske?"

„Fordi Cary er en meget usikker Calonus og ydermere en tarvelig Hykler, der straks vilde ryste i Bukserne og ikke sky noget Offer, hvis hun skulde blive sat fast og true med Afsløringer.

For at gøre vor lille Pengeafpresserske uskadelig, maa vi lægge finere Garn ud — og tager jeg ikke fejl, saa snubler denne fikse og dannede Storbedragerske kun over den Mountainske Sag. Men i den er jeg ogsaa sikker paa at faa Tag i hende! Nu ved vi i hvert Fald, at den brune Drossel er en Kvinde!"

„Hvem i Alverden er saa Harold Stanton?" spurgte Patsy.

„Det skal jeg fortælle Dig en anden Gang! Kom nu bare!"

De skyndte sig hen i det nærmeste Hotel, og her forvandledes i Løbet af faa Minutter den værdige Bankchef og fromme Kirkeværge Alpheus Cary atter til — den berømte Opdager Nick Carter.

Topmaalt Frækhed.

Da Nick Carter paany havde fejret en glædelig Opstandelse, maatte begge hans Hjælpere i største Hast afgive ham deres Rapporter.

Chick havde faaet opspurgt, at Huset i 17de Gade — hvor Cary havde oplevet sit lille Eventyr — nu stod tomt og iøvrigt kun havde været beboet i de sidste Par Dage.

Det var et saakaldt „fuldt monteret Hus", og der var betalt en Maaneds Leje forud. Nøglerne havde Viceværten endnu ikke faaet tilbage, skønt der beviselig ikke boede nogen mere derinde.

„Hvem lejede Villaen?" spurgte Nick.

„En smuk ung Dame, der hed Fru Stanton."

Nick tænkte sig lidt om.

„Hm. Jeg tror nok, hun ogsaa har haft saadant et Hus i 30te Gade til en lignende Geschæft. Og i dette Hus skal „den Mountainske Affære" udspilles."

Han tilføjede med et Smil, idet han vendte sig mod Patsy:

„Her har vi igen en Opgave for vor yngste Kraft. Du maa fra i Morgen tidlig bevogte Huset og lægge Mærke til, hvem der gaar ud og ind. Om Natten sker der ikke noget derude, det er jeg sikker paa. Jeg selv maa hen i Carys Klub og berolige den gamle Synder, som er lige ved at gaa helt fra Snøvsen.

Men sig mig, Chick, hvad bliver det til med Mountain?"

„Jeg har talt med ham. Det er en Mand med stærke Nerver, og han er koldblodig nok til at tage Kampen op med den Slags Skab, saalænge jeg var ude paa hans Kontor, hørte vi ikke noget til denne durkdrevne Kvinde. For Resten gaar Mountain paa Komedie i Aften."

„Ved Du hvor?"

„Ja — i Empire-Teatret."

„Godt! I skulde begge to opholde Jer der i Naboskabet. Ske kunde det jo, at ogsaa vor Ven Mountain burde bevogtes. Han kan ligesaa godt i Teatret som noget andet Sted faa tilstillet den Notits, som „den brune Drossel“ har stillet ham i Udsigt.“

Saa skiltes Nick Carter fra begge sine Hjælpere og gik hjem med den Bevidsthed, at der ikke vilde hænde noget særligt i den kommende Nat.

Hjemme modtoges han af sin Kusine Ida, der udbrød:

„Her har siddet en Dame og ventet paa Dig i det sidste Kvarters Tid!“

„Hvem er det, og hvad skal hun?“

„Hun vilde ikke opgive mig noget Navn,“ sagde Ida. „Hun er baade ung og køn, hun spurgte mig ud om de Tusinde af Ting vedrørende Dig og —“ føjede Ida sagte til: „hun ligner en elegant Svindlerske! Snurrigt nok har hun en brun Drossel paa sin Hat, og jeg var lige ved at spørge hende, om ikke den var hendes Symbol — hendes Sindbillede.“

„Du gør mig nysgærrig,“ udbrød Nick og gik ind i Stuen.

Vel ingen dødelig kunde naa Nick Carter, endsige overtræffe ham i Selvbeherskelse og Aandsnærværelse. Men da han nu i sin egen Dagligstue saa den samme Æventyrerske som han kort forinden i Bankchef Carys Skikkelse havde siddet lige overfor paa et helt andet Sted, og om hvem han vidste, at hun som Pengeafpresserske var eftersøgt af tre forskellige Politimyndigheder, da maatte han dog opbyde al sin Viljekraft for at holde sit Minespil i Ave.

„Jeg er Nick Carter!“ sagde han i sin vante sindige Tone, medens han høflig bukkede for hende.

„Med hvad kan jeg tjene Dem, om jeg tør spørge?“

Den unge Dame rejste sig med et ængsteligt Smil, og en let Rødme farvede hendes Kinder. Men Opdageren lagde meget godt Mærke til, at hun med sit skarpt iagttagende Blik studerede hans Ydre for at indprente sig det i Hukommelsen.

Det stod ham klart, at han befandt sig overfor en Dame, der forstod at spille Komedie, og af hvem Scenens Kunstnerinder endnu kunde lære meget.

Dette forlegne og dog saa løgnagtige Smil og denne Rødme, som til enhver Tid stod til hendes Raadighed, var alene Midler ,der gjorde hende til en fuldendt Skuespillerinde.

„Jeg vilde være Dem megen Tak skyldig, Hr. Carter —“ sagde hun sagte med en ypperlig gennemført kvindelig Undseelighed: — „om De vilde staa mig bi med et godt Raad i min store Nød. Jeg er jo endnu saa ung og uerfaren.“

„Fortæl De mig kun, hvad der har ført Dem herop,“ sagde Nick Carter, der ikke længere ærgrede sig over hendes Frækhed, men følte sin Interesse vakt for, hvad det hele nu skulde udvikle sig til. Som den, der staar paa Lovens Grund, vilde han altid gærne lære Forbryderen helt at kende og trænge til Bunds i hans Væsen.

„Jeg be'r Dem — sæt Dem dog ned igen, og lad mig saa høre.“

„Saa var det maaske bedst om De læste dette Brev, som har gjort mig helt fortvivlet,“ hviskede hun og slog Øjnene ned saa nydeligt, at Nick Carter ikke kunde bare sig for at smaale.

Han kendte straks baade Papir og Haandskrift.

„Det er Pokkers til Kvindemenneske,“ tænkte han ved sig selv. „Hun kommer herop med et Brev, som hun selv har skrevet, og vil, at jeg skal tage mig af hendes Beskyttelse — det er den stiveste, jeg endnu har været med til!“

Og han læste halvhøjt:

„Fru Ansel!

Min Pris staar fast. Jeg har endnu kun at sige: Hvis jeg ikke modtager Summen til bestemt Tid paa det opgivne Sted, vil Deres Mand i Morgen Aften havde modtaget samtlige Breve, og saa svarer jeg ikke for Følgerne!

„Den brune Drossel.“

„Godt,“ sagde Nick kort: „Fortæl saa videre!“

Men hun maatte en Stund først kæmpe med en indre Sindsbevægelse, før hun kunde faa et Ord frem.

Nick Carter var lige ved at briste i Latter — saa ypperlig forstod denne forhærdede Storbedragerske at fremstille Forlegenheden og Angsten hos en ung Frue, der har begaaet et lille Fejltrin.

Naar hun først har udstaaet sin Straf, vil jeg paa det kraftigste raade hende til at gaa til Scenen.“ tænkte Nick. „Med det Talent maa hun som Skuelerinde da nok kunne tjene sig en Million. Og det „indtagende Væsen“ har hun jo ogsaa.“

„Aa, jeg ved sandelig ikke, hvordan jeg skal begynde — det falder mig saa skrækkelig svært — De er jo dog saa klog Hr. Carter, ikke sandt? De kan nok tænke Dem, hvad det drejer sig om.“

„Ja, selvfølgelig! Det drejer sig om en Pengeafpresningssag,“ svarede Nick med et Smil, som dog næppe hun kunde tyde.

„Om en frygtelig Pengeafpresningssag!“ sukkede

den lille saakaldte „Fru Ansel", og hun syntes saa uskyldig som et Lam:

„Det er kun Breve — De kan tro paa mit Ord, Hr. Carter — der er slet ikke Tale om noget andet end Breve. Ser De, jeg var jo bleven forlovet med min nuværende Mand, og — og — og saa var der ogsaa en anden ung, meget smuk Herre, som jeg ligeledes havde gjort et dybt Indtryk paa." Hun sendte Nick et lidt flanende Øjekast. „Og hvad skulde jeg saa gøre? Give den ene Løbepas og tage den anden? Nej, jeg bliver nødt til at tilstaa —" vedblev hun med Taarer i Øjnene, „jeg var lige til min Bryllupsdag dobbelt forlovet!"

„Dobbelt syet holder bedre!" sagde Nick Carter tørt. „Hvordan gik det saa Deres Kæreste Nummer to? Han blev vel ked af det?"

„Naa — nej! Han vilde bare ikke give mig mine Breve tilbage, men beholde dem til evigt Minde," sagde den smaa „Fru Ansel".

„Saa lader det til, han har beholdt dem paa en nydelig Maade" — svarede Nick Carter — „siden nu „den brune Drossel" er kommen i Besiddelse af dem!"

„Uf — denne gyselige Drossel! Hvem mon det i Grunden er?"

„De har jo saadan en Drossel i Deres Hat," udbrød Nick med et Smil. „Det er maaske Dem selv!"

Hendes dejlige Øjne sendte ham et mistroisk Blik. Men atter smilede hun undseeligt og udbrød:

„Jeg tænkte nok, at De ikke vilde tage mig alvorlig, Hr. Carter. Jeg er virkelig endnu skrækkelig uerfaren. Men kan De da ikke sige mig, hvem denne „brune Drossel" egentlig er?"

„Det skal jeg sige Dem. Det er et Pengeafpresser-Geni, der efterlyses stærkt af Politiet, baade i Chicago, Boston og Philadelphia."

„Er det en Mand eller en Kvinde?"

„En Dame, der utvivlsomt er lige saa ung og smuk som De," svarede Nick med et elskværdigt Smil. „Saa vidt jeg ved, har hun været paa et Kontor og skrevet paa Maskine, men er løbet bort med en gift Mand — hun er med andre Ord, hvad man kalder „en net Plante." Men det er sandt, det kan De jo med Deres Uerfarenhed ikke forstaa Dem paa!"

„Nej — det ligger vist for højt for mig — min Moder har givet mig en stræng Opdragelse," svarede hun, og Opdagerens hastige Bemærkninger lod ikke til at have rørt hende det mindste.

„Hvormange Penge forlanger „Droslen" af Dem?"

„Det drejer sig kun om tusind Dollars — men de Penge er alligevel en hel Formue for mig. Vi er jo unge Folk, og min Mand tjener kun til Udkommet. Vi har ikke endnu kunnet drive det videre end til at have et Par Hundrede Dollars i Sparekassen."

„Hvad er det saa egentlig, De vil her hos mig? Jeg har jo dog ingen Laaneforretning."

„Nej, hvor kan De nu tro saadant noget, Hr. Carter? Jeg vilde ikke tage imod saa meget som en Cent . . . alene fordi min Mand er saa rædsom skinsyg . . . men raad mig dog til, hvad jeg skal gøre!"

„Godt, min kære Fru Ansel — jeg forudsætter, at det virkelig er Deres Navn ... udbrød Nick Carter ret ligegyldigt, mens han slog det ene Ben over det andet ... „Hele Deres Affære er saamænd ikke en sur Sild værd!"

„Regner De da kun mig for en lille Gaas?" spurgte hun ham med et bebrejdende Blik. „Jeg troede — jeg mente —"

„Jeg regner Dem for at være en meget elskværdig ung Dame —" svarede Nick Carter.

„Men for at tale om Deres Affære, saa har De efter min Erfaring ikke det mindste at frygte af denne Storbedragerske. Den Slags Pak kommer kun, hvor der er Penge!

Iøvrigt skal jeg i al Hemmelighed gærne betro Dem, at jeg mener, denne Pengeafpresserske er en udmærket Skuespillerinde. Jeg tror for fuldt Alvor, at kun han bringe det til noget stort paa Scenen og det har jeg ogsaa i Sinde at sige til hende selv, naar jeg først har hjulpet hende ind til et Par Aars Liv i Ensomhed med dertil hørende „stille Betragtninger"!"

„Vil De virkelig hjælpe hende ind til det, Hr. Carter?" spurgte den unge Dame.

Til Nicks store Fornøjelse var hun hermed falden ganske lidt ud af Rollen! —hendes Stemme havde lydt en Smule spotsk.

„Ja, det kan De tro, jeg vil," bekræftede Opdageren, som om det drejede sig om den naturligste Ting af Verden. „Ser De, dette unge Pigebarn er en anselig Person og maaske ogsaa lidt klogere end de Damer, der skriver paa Maskine plejer at være — saadant gennemsnitligt!

Men i Virkeligheden er hun dog kun et almindeligt Fruentimmer — ganske køn og ganske snedig, De ved saadant: Peber og Salt blandet sammen. I hvert Fald er Vedkommende ikke saa dum at udsætte sig for Ubehageligheder for lumpne tusinde Dollars Skyld.

Manden, — ja, nu taler jeg ikke om „den brune

Drossel", Mand eller Elsker, hvad man nu vil kalde den Starost, der naturligvis er baade hendes Hjælper og Hæler og Medskyldige — nej, jeg taler i al Ærbødighed om Deres Mand. Deres brave Ægtemand, han vil natuligvis nok ryge i Flint, hvis han faar Brevene at se, og dermed vække den Opsigt, som Pengeafpressersken søger at hindre. Men se De bare til at faa hende overtydet om, at der ikke er noget at hole hos Dem, saa søger hun sig simpelt hen et mere bemidlet Offer!"

„Men jeg kan ikke sove, før jeg har faaet de rædsomme Breve tilbage," sagde den unge Dame, hvis Træk Nick Carter opmærksomt havde studeret under sin lange Tale.

„Jeg har en Bøn til Dem, og den ligger mig meget paa Hjærte."

„Naa — hvad vil De saa bede mig om?" spurgte Opdageren hastig.

„Vil De ikke nok være saa god at følge mig hen til det Sted, hvor jeg skal møde vedkommende?

Hun vil sikkert ikke vove at trodse Dem, naar De forlanger af hende, at hun skal udlevere Brevene!"

Og den saakaldte Fru Ansel stirrede forventningsfuldt paa Opdageren.

Da gik hendes uhyre Frækhed først rigtig op for ham.

Hun vilde virkelig lokke ham i sit Garn og dermed gøre Alvor af sine Trusler. Det ærgrede ham dog ingenlunde — tværtimod, han følte snarere en vis Beundring for denne Storsvindlerskes Overmod og Dumdristighed. Her var da endelig en Forbrydernatur, der gik friskt og uforsagt til Værks uden at tage Hensyn til Følgerne.

„Ja —!" sagde han nølende, „jeg er jo en Mand, der har meget at bestille og kan derfor ikke rigtig raade over min Tid. Hvornaar skal Sammenkomsten finde Sted?"

„I Morgen Formiddag Klokken elleve. Stedet er ikke opgivet mig endnu. Det faar jeg først at vide i Morgen tidlig."

„Naa, det er lige meget! Giver De mig nærmere Besked i god Tid, saa skal jeg gaa med Dem!"

Den fikse — saakaldte — Fru Ansel blev øjensynlig dybt rørt over Opdagerens Imødekommenhed, og hun forlod ham nu med mange Taksigelser!

„Ha ha ha!"

Smaaleende gik Nick Carter ind i Værelset ved Siden af, hvor Ida sad i spændt Forventning.

Hun var meget forbavset over, at Nick uden videre havde kunnet lade en saa farlig Forbryderske uhindret gaa sin Vej.

Han satte sig og tændte sin rare, lille Pibe, medens han var lutter Smil:

„Det vilde have været den største Dumhed at stoppe hende!" sagde han. „Endnu er denne brune Drossel ikke bleven overbevist om sin Brøde, men har tværtimod skjult sig godt i sine Forklædninger. Men jeg svarer for, at hun senest i Morgen skal komme til at sidde vel forvaret."

„Er Du nu ogsaa sikker paa, at det var den brune Drossel?"

„Ja, selvfølgelig! Jeg besøgte hende jo i Eftermiddag, forklædt som Bankchef Cary — men for Resten, min kære Ida, har denne farlige Troldbuks ogsaa strakt sine Arme ud efter mig, og jeg skal i Morgen Formiddag Klokken elleve have den Fornøjelse at følge med hende — formodentlig hen til Stedet i 17. Gade sammen med hende."

„Dette Kvindemenneskes Uforskammethed overstiger virkelig alle Grænser!" sagde Ida forfærdet.

„Naa, slaa nu bare hende ud af dine Tanker! Den er let at lokke, som gærne vil hoppe — og jeg skal faa hende til at hoppe lige paa Limpinden. Tag nu din Hat paa, og lad os saa gaa en lille Tur! Jeg skal et Øjeblik ind i „Klubben" og tale med Cary.

„Nu kommer jeg!" svarede Ida. „Men jeg har vel ikke nødig at sige Dig, Nick, at den brune Drossel i Morgen vil sætte en Fælde for Dig."

„Nej, det ved jeg meget godt! Du skal saamænd ikke være bange for mig, Ida, jeg har været med til det, der var værre, og ellers maa jo baade Chick og Patsy holde sig i Nærheden. Skynd Dig nu lidt!"

Kort efter spadserede Nick Carter ud sammen med sin Kusine. Under Vejs var han oppe i „Klubben" for at fortælle Cary, hvad der var sket — og den gamle Syndebuk drog et Lettelsens Suk.

Ny Opdagelser.

Da de unge Opdagere skiltes fra deres Mester udenfor det Hotel, hvor han havde forklædt sig som

„Bankchefen", talte de sammen om deres Planer for Natten.

„Vi maa passe godt paa Mountain!" sagde Chick.

„Naa, han er jo ikke noget Barn!" svarede Patsy. „Han lader snarere til at være en Mand, der godt kan staa paa egne Ben!"

„Det kan han vist, og det er jeg heller ikke bange for!" sagde Chick. „Men Talen drejer sig ogsaa om noget helt andet. Nick vil hurtigst muligt have at vide, naar den brune Drossel opgiver Mountain Stedet for Mødet i Morgen. Nick mener, at det vil ske endnu i Aften."

„Ja, da maa vi sandelig være paa vor Post!" svarede Patsy. „Vi skal altsaa paa Komedie, Chick — oven i Købet i det fine Empire-Teater. Men jeg tror ikke, det er værdt, at vi viser os der i vor egen Skikkelse, for vi har jo saa tit gjort Egnen usikker nede i det Kvarter. Folk kender os!"

„Du har Ret igen!" sagde Chick lystig. „Lad os stille i Teatret som et Par fint udhalede Leveherrer fra Broadway. Den vil blive god!"

„Storartet!" udbrød Patsy. „Jeg skal rigtig gøre mig Umage for at komme til at se „sød" ud — og hvis ikke jeg i Teatret sætter alle de smukke Damers Hjærte i Brand, saa har de ikke Sans for mandlig Skønhed!"

„Godt brølt, Løve!" sagde Chick og lo. Han saa paa sit Ur og tilføjede:

„Vi har Tid nok endnu til at klæde os om i. Men kom nu med mig! Jeg havde nok Lyst til endnu en Gang at se det Hus i 17. Gade lidt efter. Selv om Naboerne mener, at der ikke er en Kat derinde, har jeg dog paa Følelsen, at det ikke er saa tomt, som det ser ud til."

De gik derhen og havde lige naaet Hjørnet af Lexington-Avenue og 23. Gade, da en ung Mand i blaa Uldtrøje og med en Rulle Telefontraad under Armen lod til at blive helt befippet ved at se dem, og han standsede Chick:

„Med Forlov, Chickering Carter?" spurgte han.

„Jo!" svarede Chick og saa skarpt paa Spørgeren.

„Det var godt, jeg traf Dem!" sagde den unge Mand med en hemmelighedsfuld Mine. „Jeg har gaaet og tænkt paa det hele Dagen og vidste ikke rigtigt, hvad jeg skulde gøre.

Men jeg maa nok helst søge Nick Carter op og betro mig til ham, for jeg vil ikke gøre mine gamle Forældre Skam!"

„Nick Carter er desværre ikke hjemme. Kan De ikke sige det til mig?"

„Jo, det var egentlig derfor, jeg standsede Dem. Jeg mente, at De kunde jo lige saa godt høre det."

„Lad os gaa herover!" sagde Chick.

Han gik sammen med Patsy og den fremmede unge Mand hen til et Sted, hvor de uden at ses og uden at forstyrres kunde tale sammen.

„Kil saa paa! Hvad har De paa Hjærte?"

„Jeg har maaske nok gjort noget, som ikke er rigtigt!" tilstod den unge Mand, „men min Samvittighed byder mig at faa Sagen bragt i Orden igen, om ogsaa det saa skal koste mig min Plads. Jeg staar i Telefonselskabets Tjeneste.

Nu læser jeg stadig Historierne om Nick Carter og om Dem og om Patsy og Ten Itschi. Saa i Morges arbejdede jeg netop paa „Vester", da vi fik Melding om, at en Forbindelse var afbrudt. Jeg skulde derfor op paa Taget i det Hus, hvor Ten Itschi bor.

Ser De, der fandt jeg ud, at hans Telefontraad var skaaret over, og i dens Sted førte der en Stikline langs Tagrenden ned gennem et Vindue i den øverste Etage af Huset ved Siden af.

Hvad jeg havde at gøre — jeg kom jo straks ned i det Værelse og traf der en Dame, som virkelig var saa lækker, at hun var lige til at bide i.

Da hun saa mig, gav hun sig til at grine og mente, at nu havde jeg nok ordentlig opdaget hendes „Krigslist" og skulde vel tage hende til Fange. Men, sagde hun saa, jeg skulde alligevel ingen Ulejlighed gøre mig, for det hele var bare noget Sjov, hun havde for med sin Forlovede ovre i det andet Hus.

„Jeg vil nok have at vide, hvad hans Telefon bruges til!" sagde hun til mig.

Nu er jeg altid galant overfor Damerne, særlig naar de laaner mig saadan nogle Øjne, som hun gjorde ... saa smælter mit Hjærte ligesom Smør i Solen! Ja, jeg hjalp hende endogsaa med at hæfte Traaden fast til en gammel Telefonkasse, som hun havde deroppe i Værelset.

Først da jeg var gaaet tilbage igen til mit Arbejde, kom jeg paa Tanker om, hvad det i Grunden var for en grov Forsyndelse, jeg her havde gjort mig skyldig i. Jeg greb mig i Brystet — „Haanden paa Hjærtet!" sagde jeg til mig selv, og saa gik jeg ned til Værelset igen.

Da jeg kom lige udenfor Døren, hørte jeg, at

der blev ringet paa Telefonen derinde, og saa sagde Damen:

„Hallo, Mester! Det er Ten Itschi!"

Saa fik jeg Lyst til at lægge Øret til Nøglehullet.

Og jeg hørte en Sludder, som jeg ikke forstod et Muk af, men der blev nævnt Navnet Herman Hartvig og et Ord, der lød noget lignende som „passer!"

Men saa meget er vist, det gik op for mig, at jeg her havde haft at gøre med en Tyvetøs, som spillede Ten Itschi overfor Nick Carter og kanskesens ogsaa vilde pumpe Deres Mester for nogle Hemmeligheder.

Det varede ikke længe, før jeg igen var oppe paa Taget, hvor jeg skar den falske Traad over og bragte atter Ten Itschis Telefon i Orden.

Det er det hele, og nu har jeg ingen Kvaler mere af det. Hvis De mener det, kan De jo gærne gøre Anmeldelse til Selskabet, men saa skal det heller ikke vare længe, før jeg er ude af Lemmen! Naa — det har jeg maaske ogsaa fortjent!"

„Nej, det skal De nu ikke være bange for!" sagde Chick til ham i en beroligende Tone. „Og navnlig ikke, fordi De saa ærlig har indrømmet Deres Fejl. De skal ikke faa Ubehageligheder af den Grund.

Der er tilmed ingen Skade sket, for Nick Carter mærkede straks paa Stemmen, at det ikke var den rigtige Ten Itschi, han havde faaet fat i, og gav derfor Gavtyven en ordentlig en at rende med. Og derefter skar han sin Telefontraad over, for ikke mere at blive generet.

Men hør De, tag og kom hjem til os i Morgen tidlig, og bring i al Stilhed Apparatet i Orden igen.

Jeg ser allerede min Fætter Nick i Aften og skal sørge for, at han ikke kommer til at forhindre Dem i det!"

Telefonarbejderen lod nu til at være helt vel til Mode, han trykkede Opdagernes Hænder og vilde gaa sin Vej.

Men næppe var han kommen hen til Hjørnet, før noget tiltrak sig hans Opmærksomhed — han saa sig omkring og vendte derpaa hastig tilbage til de andre.

„Halløj!" raabte han og vinkede efter Chick. Da han var naaet hen til dem, vedblev han:

„Hende, som jeg talte om, hun gaar der ovre!"

„Hvad, hende som De hjalp med Telefontraaden?"

„Ja!"

Naturligvis fulgte Opdagerne rask med den unge Mand hen til Hjørnet, hvor han pegede paa en ung, elegant klædt Dame, som gik ned ad Lexington-Avenue.

Chick bad ham om at gaa bag efter hende sammen med Patsy.

Den unge Dame havde aabenbart ingen Anelse om, at hun blev forfulgt. Hun gik hastig ned til 21. Gade, hvor Crommercy-Parken tvang hende til at dreje til Højre.

Hun trippede Parken rundt til 20. Gade og videre ned ad Avenuen til Irving-Plads, som hun skraaede over og naaede 17. Gade.

„Gem Jer!" hviskede Chick, da hun var kommen ned til Hjørnet. Saa sprang han selv over Hækken ind i det lille Anlæg paa Pladsen.

Som han rigtig havde forudset, var den unge Dame bleven staaende paa Hjørnet og havde set sig om til alle Sider. Men da hun ikke kunde opdage nogen, troede hun sig sagtens nok saa tryg.

Hun drejede til Venstre ind i 17. Gade og forsvandt.

De tre Mænd dukkede atter frem af deres Skjul, og paa Chicks Bud skyndte Patsy sig hen for at spejde omkring Hjørnet.

Han opfordrede med et Vink Chick til at følge efter, mens han selv løb tværs over Kørebanen.

Den forfulgte Dame gik videre langs den venstre Husrække ned til tredje Avenue.

„Pas paa, at hun ikke faar Øje paa Dem!" sagde Chick til Telefonarbejderen.

Han adlød og holdt sig tilbage, mens Chick selv forsigtig gik videre, mens han dog stadig søgte Dækning, hvor den fandtes.

Paa den anden Side af Gaden jagede Patsy efter hende paa samme forsigtige Maade.

Nogle faa Hussteder fra tredje Avenue blev den unge Dame atter staaende et Øjeblik og saa sig skarpt omkring.

Men ogsaa dette Øjeblik havde Chick forudset og skjult sig i en mørk Port.

Patsy havde fulgt et lignende Krigspuds.

Kun Telefonarbejderen kunde ses, men han vendte Ryggen til hende, som om han gik i Retning af Irving Plads.

Den unge Dame sprang rask op ad Husets Stentrappe, og i næste Nu var hun inde ad Gadedøren.

Samtidig viste Chick og Patsy sig igen paa Gaden, og nu fulgtes de ad.

„Er det det Hus der, Chick?" spurgte Patsy helt forpustet.

„Ja, det er lige, hvad det er!“ svarede Chick.

„Saa er hun altsaa den brune Drossel?“

„Formodentlig! I hvert Fald maa vi holde Øje med Stedet i en lille Stund.“

Imidlertid var Telefonarbejderen igen naaet hen til dem, og Chick overtalte ham til at blive sammen med dem lidt endnu.

Om ogsaa han havde al Grund til at tro paa den unge Mands Oprigtighed, vilde han dog ikke udsætte sig for et Forræderi — ske kunde det jo trods alt, at Telefonarbejderen af et godt Hjærte vilde give Damen derinde et Vink om, hvad der her gik for sig.

En halv Times Tid holdt de tre Mænd Pinen ud. De havde fundet et godt Skjulested under Stentrappen til Huset lige overfor.

Netop som Patsy havde udtalt sin Formodning om, at hun nok vilde blive derinde Natten over, aabnedes Døren og der viste sig en Skikkelse paa Tærskelen.

„Der er hun!“ hviskede Patsy.

Det var blevet mørkt.

„Skikkelsen“ kom ned ad Trapperne.

„Det er sgu et Mandfolk!“ sagde Telefonarbejderen.

Den formummede Skikkelse kom nærmere og gik lige tæt op ad det Sted, hvor de tre sad skjulte.

Det viste sig virkelig at være en Mand, der nu belystes af Skinnet fra Gadelygten.

Patsy greb Chick i Armen og holdt fast i den, til Manden var kommen udenfor Hørevidde.

„Det var den samme unge Fyr, som jeg løb efter i Morges!“ hviskede han.

„Er det virkelig?“ udbrød Chick. „Den samme, der skrev Breve til Nick ... og som nok rigtig forstod at rende rundt med Dig?“

„Ja, — han bærer den samme Maske som han fik anlagt, da han slap ud af Forsikringsbygningen.“

„Stik De ud paa Gaden og se, hvad Vej han gaar!“ sagde Chick til Telefonarbejderen.

Han adlød atter og meddelte straks derefter, at den unge Herre var gaaet skraas over Irving-Plads og videre ad 17. Gade vesterpaa.

„Patsy!“ udbrød Chick hastigt: „Forklæd Dig til vort Natarbejde — jeg vil følge efter Fyren, men skal nok vise Dig mine Spor!“

Patsy skulde lige til at liste sig fra Forhaven ud paa Gaden, da han hørte Telefonarbejderen hviske:

„Nu er han vendt om igen!“

Selvfølgelig smuttede de tre Mænd atter lige med det samme ind i deres Skjul og saa tydeligt, at den unge Fyr standsede oppe ved Hjørnet af Irving-Plads, hvor han stod stille et Øjeblik og kiggede rundt til alle Sider, indtil han endelig forsvandt ud af Synskredsen.

Patsy sneg sig hen til Gadehjørnet, kravlede forsigtig over Hjørnestedets Jærngitter, som vendte ud mod Fortovet, og krøb saa paa alle fire fremad for endnu at kunne faa et Glimt af Fyren at se.

Det lykkedes ham ogsaa, for Manden stod lige der i Nærheden og lænede sig op ad Jærngitteret.

Patsy listede sig tilbage og lod ved et Tegn Chick forstaa, at Manden var at finde omtrent lige ved dem.

Chick opfordrede ved et lignende, lydløst Signal Patsy til at blive, hvor han var. Saa stjal han sig hen til ham.

Det lod til, at der ingen var hjemme i Huset.

Hurtig tog Chick Paryk og et kunstigt Overskæg paa og gik saa uden videre op ad Stentrappen, — men han passede naturligvis stadig paa, om ikke Patsy skulde gøre Tegn til ham.

Han ringede paa flere Gange, men der kom ingen og lukkede op.

Derved blev han dristigere, og da det viste sig, at Gadedøren ikke var lukket af, aabnede han den og gik ind i Gangen, hvor der atter fandtes en Glasdør, og den var lukket af. Men han brugte sin Dirk, og snart stod han inde i den mørke Entre.

Han fik sin Lommelygte op og — med Revolver i Haand — famlede han sig frem.

Han fandt paany en Dør, som han aabnede. Ved Lommelygtens elektriske Lys overbeviste han sig dog snart om, at Stuen stod helt tom.

Saa løb han hastig op paa første Sal, hvor han atter blev staaende og lyttede.

Men der var ganske stille. Han trykkede som før paa Lommelygtens Knap og gik, mens Lyset flammede, ind i et Værelse, hvor der laa en hel Damedragt slængt hen over en Seng. Og paa en Stol ved Siden af fandtes der nogle Herreklædningsstykker.

„Ja, det tænkte jeg mig nok!“ hviskede han hen for sig.

Paa Servanten opdagede han ikke alene Farvetuber og Sminkedaaser, men ogsaa Parykker og alle Slags Skæg.

„Se, nu ved man det!“ sagde han.

Saa gik han hurtig gennem hele Huset. Det stod fuldstændig tomt, og der var ikke et Menneske.

Men da han atter var naaet ned til Gadedøren, hørte han nogen udenfor.

Rask listede han sig ind og gemte sig i Stuen lige ved Glasdøren.

Det var paa høje Tid, for i det samme kom der en Person ind ad Gadedøren og skyndte sig op ad Trappen til første Sal.

Da han havde tændt Lys deroppe i Værelset, listede Chick sig ganske sagte ud paa Gaden igen.

Næppe var han heller naaet udenfor, før der lød et lille Pift, som han straks besvarede.

Patsy, der atter havde ligget skjult under en Stentrappe, dukkede nu frem og vinkede ad sin Kammerat.

„Hvem var det, der gik ind der?" spurgte Chick.

„Det var den samme unge Fyr, som før kom ud derfra. Han havde vist faaet andre Nykker, for lige med et vendte han om og var nær rendt lige paa mig."

„Naa — og jeg har været gennem hele Huset. Der var ikke en Morsjæl."

„Men vi har dog set en Dame gaa derind. Hvor er saa hun bleven af?"

„Ja, ser Du, Patsy, jeg har nu gjort en stor Opdagelse!" hviskede Chick. „Den Dame, der gik ind, er den samme som den Herre, der gik ud. Men rub Dig nu, Patsy, forklæd Dig saa hurtigt som muligt, og følg saa mine „røde Spor". For efter alle Julemærker at dømme, kommer vi nok til at tage godt fat i Nat!"

Og Patsy forlod ham.

Da saa Chick atter Manden derinde fra Huset komme ud og løbe rask ned ad 17. Gade.

Chick fulgte efter ham.

Han tog sit Rødkridt frem.

Telefonarbejderen saa han ikke noget til.

Paa Komedie

Det Hotelværelse, som Nick Carter havde forklædt sig i, stod stadig baade til hans og hans Medarbejderes Raadighed og indeholdt en af de talrige Garderober, som den store Mester ejede — spredte over hele Millionbyen.

Her løb nu ogsaa Patsy hen, og et Kvarters Tid derefter traadte han ud af Hotellet som en elegant klædt og fiks Kavaler i Begyndelsen af Tyverne — med et lille, snoet Flødeskæg.

Til sin store Opdagelse saa han, at der paa en af Fortovets Fliser lige udenfor Hotelporten var tegnet en rød Pil, som pegede mod Nord.

Selvfølgelig maatte det være Chick, som havde tegnet den med sit Rødkridt.

„Det var da godt, jeg fik den at se," hviskede Patsy hen for sig. „Nu sparer jeg en stor Omvej."

Paa det næste Hjørne sluttede Patsy af en ny Pil, at Chick nu var gaaet i vestlig Retning ad Broadway til. Men paa det næste Hjørne igen fortalte et Tegn ham til hans Sorg, at den Forfulgte og Chick var gaaede op i en Sporvogn.

„Det var da løjerligt, om den brune Drossel ikke gik i Empire-Teatret i Aften for at faa blokket Mountain!" tænkte Patsy.

Han tog med Sporvognen ud til Empire-Teatret, som ligger ved Broadway, og hans skarpe Blik faldt snart paa et lille, rødt Baand, som var rullet flere Gange sammen og smidt hen ved en af Lygtepælene udenfor Bygningen.

Det var atter et af Chicks Mærker, som meldte, at han opholdt sig der i Nærheden.

Da Patsy traadte ind i Teatrets Forhal, kom der i det samme en Mand i Dagligdragt ud derfra og gjorde et hemmeligt Tegn til ham.

Patsy havde allerede forinden i denne Herre genkendt Chick trods Paryk og Overskæg.

Da de atter mødtes udenfor Teatret, sagde Chick:

„Den Mand, jeg forfulgte, og som jo egentlig er en Kvinde — nemlig rent ud sagt „den brune Drossel" — er i Teatret. Og Mountain er der naturligvis ogsaa. Anden Akt er lige begyndt.

Efter første Akt talte Droslen med „Ofret". Hvad det var, de snakkede om, kunde jeg naturligvis ikke høre, men saa meget er sikkert, at hun forlangte noget noget af ham, og han vilde ikke give hende det."

„Maaske kan Du komme til at tale med ham efter anden Akt!" sagde Patsy.

„Det skal jeg ogsaa! Men det er vanskeligt at faa fat i Mountain uden at vække den brune Drossels Mistanke."

„Sig mig en Gang, Chick, kender Du ikke Teaterdirektøren her?"

„Jo, det gør jeg rigtig nok. Han er en meget elskværdig Mand."

„Men Chick, vær dog ikke saa raadvild! Spørg ham, om ikke Du kan faa Lov til at gaa ind paa hans Kontor, og bed ham saa om at hente Mountain derind til Dig."

„Bravo, Du Lille! Du har igen haft en god Idé!"

Teaterdirektøren gjorde først Ophævelser, for han kendte ikke Chick saadan, som han nu saa ud. Først da Chick for et Øjeblik tog Paryk og Overskæg af, blev Direktøren overtydet om, at han virkelig her havde den berømte Nick Carters Fætter for sig.

De er da alle fødte Skuespillere!" udbrød han og rystede paa Hovedet. „Og den flotte Gut der med Millionæransigtet — er det virkelig Patsy?"

„Ja, med Deres Tilladelse," sagde Patsy fornøjet. „Men nu ringer det! Altsaa er anden Akt forbi!"

„Ja — lige nu!" svarede Direktøren. „Jeg skal nok sørge for, at Mountain kommer ned til Dem!"

Saa løb han.

Kort efter aabnedes Døren atter, og den tilkaldte traadte ind paa Privatkontoret. Han overraskedes ved at se de to Herrer, som han slet ikke kendte."

„Ja, undskyld, Hr. Mountain! Vi hører begge til Nick Carters Stab!" udbrød Chick.

„Da vrimler det her i Teatret med lutter Nick Cartere!" brummede Mountain i en tvivlende Tone. „Det er nu anden Gang, at jeg her bliver tiltalt efter Nick Carters Ordre."

„Vil De dermed sige, at den unge Mand, der henvendte sig til Dem efter første Akt, har foregivet at være sendt fra Nick Carter?" spurgte Chick forbløffet.

„Ja, det er klart!"

„For Himlens Skyld! De har da vel ikke indladt Dem med ham?"

„Nej — tværtimod! Jeg sagde til ham, at jeg ikke vilde have noget med ham at gøre, saa længe han ikke kunde bevise, han kom i Nick Carters Ærinde. Og selv om han ogsaa var kommen fra Nick Carter, vilde jeg ærlig talt have blæst ham et Stykke.

Jeg vil nemlig ikke have det mindste med Nick Carter og hans Hjælpere at gøre! Andet har jeg da heller ikke at sige til Dem, mine Herrer!"

„Heller ikke nu?" spurgte Chick med et Smil, mens han i Hast rev Skægget og Parykken af sig.

„Storartet!" udbrød Mountain, der nu selvfølgelig straks kendte Chick. Og han lo højt. „Det var dog som bare Fanden! Saa maa jeg vel ogsaa tro, at den unge Herre der er Patsy?"

„Til Tjeneste, Hr. Mountain!" svarede Patsy leende. „Iøvrigt havde De allerede i Eftermiddag den Ære at gøre mit høje Bekendtskab!"

„Deres Maal røber Dem! Den Maade, De har at udtrykke Dem paa, ligner en Patsy godt nok, efter alt hvad jeg har hørt!" sagde Mountain. „Men hvem Pokker har saa den anden Gut været?"

„Den brune Drossel!" udbrød begge Opdagere paa samme Tid.

„Nej, den er for tyk!" udbrød Mountain. „For to Timer siden fortalte Nick Carter personlig mig, at den brune Drossel var en Dame."

„Ja, men den unge Mand, som De talte med efter første Akt, er nemlig ogsaa en Dame!"

„En Dame — med et stort Skæg? Naa, saa kan hun sgu lade sig vise frem for Penge!"

„Naa, det skulde De nu ikke sige! „Droslen" er tværtimod en meget smuk og fiks, lille Frøken!" svarede Chick med et Smil. „De har iøvrigt gjort Deres Sager udmærket, Hr. Mountain! For naturligvis vilde den brune Drossel kun have frittet Dem ud om, hvorvidt De havde noget med Nick Carter at gøre eller ikke!"

„Saa maa Frøkenen have faaet den Opfattelse, at jeg ønsker Nick Carter hen, hvor Peberet gror!" sagde Mountain og lo igen.

„Fik De straks her i Aften stukket et lille Kort ud?"

„Ja, ja vist saa! Lige da jeg kom ind i Teatret. Jeg stod i Trængslen ved Kassen, da der pludselig blev puttet mig noget ind i Haanden, uden at det var mig muligt at opdage fra hvem det kom. Her skal De se!"

Saa gav han Chick et Brev, hvori der stod, at Mountain havde at møde den næste Dags Eftermiddag Klokken fem udenfor Park-Avenue-Hotellet og medbringe de forlangte 50,000 Dollars indtil sidste Cent og ikke lave Fiksfakserier, da Følgerne i saa Fald vilde blive meget alvorlige og kun gaa ud over ham.

„Naa, det ser jo temmelig forretningsmæssigt ud. Saa kan det se galt nok ud i Morgen Eftermiddag!" sagde Chick, da han sammen med Patsy havde læst Brevet igennem. „Jeg skal give det til Nick — eller bedre endnu: Behold De selv Brevet i Deres Lomme. Der kunde maaske være dem, som skulde se det, saa er det bedre, De har det ved Haanden."

Der blev ringet ind til tredje Akt. Chick bad da Grossereren om ganske rolig at gaa ind i Logen til Familien, som han havde med, og lade, som ingen Ting var sket. Og Chick tilføjede:

„Iøvrigt skal De ikke gøre noget Forsøg paa at faa fat i Mester eller nogen af os før i Morgen Eftermiddag, for det er højst sandsynligt, at hvert Skridt, De gaar, bliver bevogtet!"

Mountain lovede at følge alle Anordninger til Punkt og Prikke og vendte atter tilbage til Tilskuerpladsen, mens Opdagerne forlod Teatret gennem Bagdøren.

Da de var komne ud paa Broadway, sagde Chick:

„Saa, Patsy! Gaa Du nu tilbage til Teaterfoyeren, og pas godt paa! Saa vidt jeg kan skønne, vil Mountain blive forfulgt paa Hjemvejen. Det maa Du have Rede paa! Jeg vil imidlertid se at faa fat i Nick."

Patsy gik tilbage til Teatrets Forhal. En Kontrollør lukkede ham ind i Parterret — og længere fremme saa Patsy den brune Drossel sidde helt fordybet i Forestillingen.

Chick derimod var gaaet hjem og fortalte nu Mesteren og Ida, hvad der var sket.

Nick Carter lyttede opmærksomt til sin Fætters Beretning, og helt fornøjet trykkede han Chicks Haand, medens han udbrød:

„Det er udmærket, kære Fætter! Hvad vi tidligere kun formodede, det er nu blevet til Vished. Vi ved nu, at den unge Mand, som Patsy forfulgte gennem Forsikringsbygningen og min Ledsager til Stedet i 28. Gade, og endelig min saakaldte Repræsentant i Empire-Teatret, alle tre er en og samme Person, nemlig den brune Drossel.

Jeg tænkte nok paa det i Eftermiddag, for selv om hun har aldrig saa stort et Talent, hendes Stemme kan hun dog ikke forandre saadan, at man ikke kan kende den igen. Hun afhentede mig forklædt som Mand, lod mig vente temmelig længe, medens hun kunde faa Tid til at klæde sig om og faa Dametøjet paa — og opførte saa ude i Korridoren en lille Scene, hvori hun afvekslende talte som Kvinde og som Mand. Det skulde lade, som om Manden gik ud ad Gadedøren. Men desværre saa jeg inde fra Stuen, at der var ingen, der kom ud fra Huset," tilføjede han og lo hjærteligt.

Ida bragte ham Hat og Stok, og han gjorde sig rede til at gaa ud.

„Vi kommer snart igen, men vi vil gaa hjem hos Mountains, mens „den brune Drossel" endnu er i Teatret. Derved kan vi i Tide faa aftalt alle nødvendige Forholdsregler, jeg tvivler ikke om, at den hele Pengeafpresningskomedie vil blive spillet til Ende i Morgen i det nylejede Hus derude ved 30te Gade."

Har ikke nogen set vores Kat?

Tidlig den næste Morgen meldte Patsy sin Mester, at „Droslen" — selvfølgelig stadig i Mandsdragt — efter Teatertid havde forfulgt Mountain og hans Familie til deres Hjem.

„Droslen" havde derefter gaaet paa Gaden en halv Times Tid aabenbart for at overtyde sig om, at Grossereren ikke skulde ud igen, og endelig var „Droslen" gaaet ned til Hjørnet af 16de Avenue og 34te Gade for der at træffe to Mænd, som ventede paa hendes Komme.

De vekslede kun nogle faa Ord med hverandre. Saa fulgtes de sammen til Stedet i 30te Gade, hvor hun lukkede dem ind.

Hun selv gik ikke med, men skyndte sig ad den korteste Vej hen til Stedet i 17de Gade, som hun naaede ved Midnatstid.

Men ogsaa der havde hun kun opholdt sig i forholdsvis kort Tid og var igen kommen ud som Dame for at begive sig hen til Stedet i 28de Gade, hvor hun endelig gik til Ro efter fuldbragt Dagværk.

„Naa, hun havde jo ogsaa bestilt noget og kunde nok trænge til at sove," sagde Nick Carter. „Nu maa vi sørge for, at hun i nogle Aar ikke kommer til at føre slet saa drøjt et Liv.

De to Karle, som hun har skjult derude i 30te Gade, skal aabenbart være hende behjælpelige i den Mountainske Sag. Jeg tvivler om, at der endnu skulde være noget mistænkeligt at faa Øje paa udenfor Huset.

Hvad Dig angaar, Patsy, saa hold Dig her i Nærheden, sa Du kan gaa bag efter mig, naar jeg skal ud nu i Formiddag, Jeg tror næsten, at vor lille Fugl pønser paa endnu at faa mig i Gyngen."

Kort efter at Patsy var gaaet, kom der et Kioskbud med et Brev til Nick Carter.

Han læste det med et lunt Smil. Det var fra Fru Ansel. Hun bad om, hun maatte møde ham udenfor „Cooper", hvorfra de saa kunde følges ad hen til et Sted i 17de Gade.

Stadig med Smil paa Læben undersøgte Opdageren Papiret og Haandskriften, som naturligvis ikke mindede det mindste om Brevene fra „den brune Drossel".

Saa tog han et Ark blankt Papir og en lige saa blank Konvolut op af Lommen, medens han kaldte paa Ida.

„Sammenlign en Gang Papir og Konvolut med dette Brev," sagde han.

„Ja, det er jo samme Slags. Ogsaa Vandmærket passer," mente Ida.

„Er det ikke pudsigt, at selv den snedigste Forbryder ikke kan lade være med at begaa Dumheder.

Her lod nu den, som den syntes, saa kloge „brune Drossel" mig eller rettede Bankchef Cary i min Person, vente paa sig i det Hus, hvor hun virkelig boede. Naturligvis saa jeg mig godt om i Stuen og lagde da ogsaa Mærke til en Æske med Brevpapir paa Skrivebordet. Jeg tillod mig da at hugge et Ark Papir og en Konvolut af Æsken — og der har vi det. Denne saa tækkelige og uerfarne Fru Ansel bruger nøjagtig samme Brevpapir som „den brune Drossel". Det er et underligt Træf. Jeg er virkelig nysgærrig efter at faa at vide, hvad det er, jeg nu skal. Jeg venter mig selv megen Fornøjelse af det."

Da Nick Carter snart derefter — hemmelig fulgt af Patsy — nærmede sig Hovedindgangen til Siegel Coopers store Forretning, saa han ganske rigtig den „lille Frue", der gik her og ventede paa ham — og hendes mørke Øjne straalede triumferede, da hun blev ham var.

„Jeg var skam næsten bleven bange for, at De ikke vilde komme, Hr. Carter," begyndte hun.

„Aa, det havde De ikke haft nødig — jeg glæder mig ligefrem til at gøre Bekendtskab med denne Pengeafpresserske."

„Efter hvad De sagde mig i Gaar, har De vist ikke høje Tanker om hende?" kunde hans Ledsagerske nu ikke dy sig for at bemærke. „Kvinden er tit uberegnelig. Hvem ved, maaske tvinger „den brune Drossel" Dem til med et Slag at forandre Mening om hende."

„Det tvivler jeg dog om," svarede Nick, medens han langsomt gik fremad ved Siden af hende.

„Jeg ved ikke — men jo mere vi nærmer os det skrækkelige Hus, des stærkere banker mit Hjærte," udbrød Fru Ansel, der pludselig nu igen syntes helt uerfaren.

Paa Hjørnet af 18de Gade og 5te Avenue udstødte „den unge Frue" pludselig et let Skrig, støttede sig et Øjeblik krampagtig til Opdagerens Arm og skjulte sig derefter i den nærmeste Port.

Nick Carter fulgte ikke med derind, men blev staaende paa Fortovet og oppebiede med levende Interesse, hvad der nu videre vilde ske.

Atter kom den smaa „Fru Ansel" til Syne og kiggede ængstelig ud paa Gaden. Omsider vovede hun sig med en Mine fuld af Skræk og Jammer hen til Opdageren og stønnede med dirrende Læber.

„Guj — det var min Mand, han skraaede lige over Gaden."

„Naa, ja, hvad saa?" sagde Nick Carter, som om han ikke forstod, at der kunde være noget galt i det.

„Uh — hvis han har set mig her sammen med Dem, vil han saamænd myrde mig. Min Mand er saa frygtelig skinsyg — han er en Tyran, han slaar mig ihjæl, bare jeg vover at tale, med en fremmed Herre," vedblev hun hulkende og skælvede som Æspeløv, mens hun ikke des mindre holdt Nick Carter endnu fastere end før under Armen.

„Kom De nu kun rolig med mig, og vis mig saa Deres Mand," sagde han.

Han maatte formelig trække hende hen til Gadehjørnet, men her kunde hun slet ikke opdage „Manden" mere.

„Aa, — det fylder mig med bange Anelser," hviskede hun. „Naturligvis har han set os sammen. Nu har han gemt sig et eller andet Sted for bedre at kunne kigge mig ud. Lad os dog endelig komme bort herfra saa hurtig som muligt! Aa," sukkede hun. „I grusomme Mænd, hvor lidt forstaar I dog at læse i et stakkels Kvindehjærte."

„Det man kalder „Morskabslæsning", falder jo ikke i alles Smag," brummede Opdageren med et Smil, medens han høflig fulgte med det drevne Kvindemenneske hen til 17de Gade. Han morede sig kostelig over hende, medens hun i sin paatagne Dødsens Angst ivrig saa sig omkring, for atter nu og da at standse og sende ham et Blik, som en opskræmt Hund ikke ejede bedre.

Endelig var de naaede hen til Stedet, som Opdageren jo saa godt kendte.

„Tør vi virkelig vove os derind?" spurgte Fru Ansel med sagte Stemme.

„Ja, hvorfor ikke? Det var jo derfor, jeg kom."

Uden at sige et Ord mere gik „Fru Ansel" modig op ad Stentrappen og ringede paa. Nick Carter fulgte lige efter hende.

Kortefter blev Døren lukket op af en stærkt bygget Tjenestepige, som Nick Carter straks saa, var et forklædt Mandfolk.

„Tør jeg spørge, om Frøkenen er til Stede?" udbrød den lille „Frue" med skælvende Stemme og viste en lille Seddel frem. „De kan melde Fru Ansel og Hr. Carter."

Den mandlige Tjenestepige førte dem ind i Stuen

ved Entreen og gik saa videre op ad Trappen for at „melde de Besøgende".

Nogle Minutter senere kom den mandlige Tjenestepige ned i Stuen igen og beklagede, at Frøkenen desværre var optaget og maatte derfor bede dem om at vente et lille Øjeblik.

„Det hele gaar efter en Snor," tænkte Opdageren. „Jeg gad nu kun vide, hvordan det hele vil udvikle sig."

Imidlertid teede „Fru Ansel" sig meget nervøst, hvad der syntes meget naturligt. Nick Carter havde taget Plads et Safohjørne noget fra hende, men inden han kunde hindre det, sad hun ved Siden af ham og greb ham i Armen med sine rystende Hænder.

„Aa, jeg er saa bange," hulkede hun. „De vil nok beskytte mig, De er saadan en stærk Mand."

„Nu mangler vi bare Lynskudet, og saa er det Bal forbi," tænkte Nick Carter.

Men inden han endnu fik tænkt sine Tanker højt, blev begge Fløjdøre ind til Værelset ved Siden af revne op og der stod en Mand med et langt Skæg og saa vred ud.

Nick Carter kunde daarlig bare sig for at le, for han saa straks, at den vrede Mand var den samme, som før havde spillet Stuepige.

„Ha, Usling, nu har jeg Dig endelig," raabte Manden i Døren.

Og hans Øjne rullede.

Hvis Nick Carter ikke skyndsomt havde hindret det, vilde „Fru Ansel", mens hun skreg højt, have søgt Beskyttelse hos ham ved at slynge sine Arme om hans Hals. Men nu foretrak hun at besvime i Sofaen.

„Lad vær' med Deres Deklamationer! Hvem er De?" spurgte Nick hvast.

„Hvem jeg er? Og det vover Du at spørge om — uforskammede Karl, Jeg er hendes Mand," tordnede Fyren, hvis falske Skæg var lige ved at falde af.

„Saa hedder De altsaa Ansel?" spurgte Nick Carter høflig.

„Ja, det er mit Navn! Og denne elendige Mær er min Kone," brølte Teaterhelten svulstig.

„Men sig mig saa, min gode Hr. Ansel," spurgte Nick med stadig Smil — „hvordan kommer De dog her i Huset hos den berygtede Pengeafpresserske, som bærer det poetiske Navn: „den brune Drossel?"

I samme Øjeblik aabnede den besvimede „Fru Ansel" sine Øjne og raabte:

„Hugo, min egen Mand, jeg sværger Dig til, at jeg er uskyldig i det hele!"

Og med et højt Klageskrig faldt hun atter sammen.

Men Hugo hævede atter sin brede Røst:

„Ha!"

„Anstræng endelig ikke Deres ærede Lunger," udbrød Nick Carter spotsk: „Det er en tarvelig Fælde, De har faaet mig lokket ind i her. Hold nu op med de Kunster, og lad mig saa faa at vide, hvormange Penge der skal til for at faa helet Deres krænkede Følelser."

„Hvad — Penge? Sagde Du Penge?" raabte Hugo og fægtede som en gal Mand med Armene i Luften:

„Kan jeg mere komme til at stole paa denne Kvinde, som jeg har elsket af mit ganske Hjærte? Nej — din Tølper, min Ære kan ikke købes for dine Penge. Men Du skal gaa til Bekendelse om, at det er din Skyld, det hele — og det vil jeg have skriftlig! Du skal gi' mig et Bevis, som kan løse mig fra de Baand, der ellers sammenbinder mig til hende, den Hundestejle!"

Han kastede et beskrevet Ark hen paa Bordet og vilde tvinge Nicks Carter til at skrive det under.

Opdageren tog det høflig op og holdt det i Haanden, medens han lagde Mærke til, at „Fru Ansel" atter kom til sig selv og rejste sig op i Sofaen.

„Aha!" — tænkte han. „Nu har vi først Spillet rigtig gaaende. Selve „den brune Drossel" har ogsaa en Rolle med. Jeg gad vist, hvad der nu kommer."

„Aa, min lille Mand, vær dog barmhjærtig," hulkede Fru Ansel. Jeg ved, Skinnet er imod mig, men alligevel tager Du frygtelig fejl. Vær dog fornuftig, Menneske! Det er jo Nick Carter — den berømte Opdager."

„Jeg er tilfreds, om han var aldrig saa berømt — jeg vil se ham hængt! Tror Du, det er morsomt for mig at blive bedraget af en Opdager? Her er nok „gensidig Overenskomst". Jeg har set, Du har sendt Breve af til ham. Jeg saa ogsaa meget godt, Du traf sammen med ham, jeg listede mig bag efter Jer her hen til. Ha! Saa fik jeg at se, hvordan Du lænede Dig ind til ham — jeg har Vidner! Skriv under, din Svinehund, eller Du skal dø," brølte Ægtemanden.

„De laver ikke Deres Sager halvt saa godt, som Deres saakaldte „Hustru" ", udbrød Opdageren. „Hvad bilder De Dem i Grunden ind? Nu er jeg snart ked af alt det Sjov! Skal vi saa holde op."

„Hvad — Du gør oven i Købet Nar af mig?"

hvæsede Manden, og hans Øjne rullede vildere end før. „Kom herind, Kammerater, pas paa ham her!“

I det samme viste „Kammeraterne“ sig — det var tre forsorne Gutter med rene Forbryderansigter, de saa næmest ud til at være Præmieboksere.

Og de stillede sig op foran Nick Carter.

„Hold paa ham, til jeg kommer igen,“ vedblev den bedragne Ægtemand. „Jeg løber hen efter en Sagfører — og efter Assistenten. Og kom Du med mig, din skamagtige Kvind!“

Dermed greb han sin saakaldte „Hustru“ i Armen, ruskede i hende og trak hende med sig ud ad Døren.

Det var et af de sjældne Tilfælde, hvor Nick Carter havde tabt hele sin Aandsnærværelse. Han holdt sig paa Maven og lo, saa han trimlede ned i den nærmeste Lænestol, og fik Taarer i Øjnene af lutter Latter.

Den saakaldte „krænkede Ægtemand“s Umulighed som Skuespiller og hans mægtige Overdrivelser, der ikke en Gang kunde have gjort Indtryk paa den dummeste Bondedreng, virkede uimodstaaeligt paa Opdagerens Lattermuskler.

Nu forstod han ogsaa Grunden til Forbryderskens Handlemaade, som ellers hidtil havde været ham uforstaaelig. Og han gjorde hende sin Kompliment af et ærligt Hjærte. Hun havde simpelt hen villet stille ham under sikker Bevogtning i nogle Timer, for at hun i al Ro og Mag kunde fuldføre sin Pengeafpresning — og det havde hun virkelig faaet udført paa en dygtig Maade.

„Ha ha ha! I er mig ellers nogle varme Gutter,“ udbrød Opdageren endelig til sine tre Vogtere: „Hvad er ellers Meningen?“

„Vi skal be' Herren ta' Plads i Sofaen, til det bli'er mørkt,“ svarede en af dem.

„Aa ja! Og nu har jeg ikke en Gang den lille Frues Selskab. Hvor er hun bleven af?“

„Hun er gaaen med hinners Mand!“

„Hør Drenge, lav nu ikke flere Kunster. Dette Fruentimmer er jo dog „den brune Drossel“. Jeg kendte hende godt, før jeg gik med hende herind.“

De tre Karle grinte forstaaende til hverandre, og en af dem udbrød:

„Sa' je' d'inte nok, ham ka' hun inte hvitte!“

„Jeg gaar ud fra, at I gærne vil tjene Jeres Dagløn ved at holde mig tilbage her i Huset?“ sagde Nick Carter.

Hans gode Lune var uopslideligt.

„Ja, det er svart!“

„Godt! Det kan jeg heller ikke fortænke Jer i! Men jeg vilde gærne vide, om dette Kvindemenneske virkelig nu er gaaet herfra.“

„Det er, hvad hun er.“

„Naa, er det det? I kan jo føre mig Huset igennem, saa jeg selv kan overtyde mig om, at hun ikke mere er her.“

„Lad gaa med det,“ svarede den største af dem: „Vi er tre mod en, saa vi klarer ham nok. Gaa Du foran, Jack; mej og Smitty gaar saa bagefter. . . Kom da!“

Saaledes smukt „gelejdet“ gjorde Opdageren nu en Rundgang gennem hele Huset og kom paa det rene med, at „Herskabet“ ikke mere var hjemme.

Da de atter var komne ned i Stue-Etagen, sagde Nick Carter lystig:

„Mine Herrer! Jeg spørger ikke om, hvad De kalder det Land, som De stammer fra. Men det er vist ikke bare Violer, der vokser der! Kan ikke en af Jer lukke et Vindu op. Saadan, Tak... Og her ryg en lille, fin Havaneser, saa gaar Tiden bedre!“

Karlene tændte Cigarerne med synligt Velbehag.

Men Nick Carter satte sig hen ved Pianoet og akkompagnerede sig selv, mens han sang den nyeste amerikanske Slagvise:

„Jeg er sort fortvivlet, ør og mat,
bort er lusket vores gamle Kat;
Stjaalet blev jo baade Flæsk og Sylt,
— og for alt det blir jeg beskyldt.
Hvo ved fra i Søndags, hvordan det nu er fat?
Mis, Mis, Kis, Kis,
værsgo — spis!
Har ikke nogen set vores Kat?“

Naturligvis vidste Nick Carter, at Patsy gik ude paa Gaden og maatte være klar over, at naar der blev spillet og sunget, skulde der ogsaa danses.

Karlene kendte godt Visen, og mens de ivrig stampede i Gulvet, hævede de deres herlige Brændevinsrøster og brølte Omkvædet med:

„Mis, Mis, Kis, Kis,
værsgo — spis!“

Samtidig bearbejdede Nick Carter Pianoet af alle Livsens Kræfter. Alligevel undgik det ikke hans skarpe Øje, at hans Hjælper imidlertid dirkede Gadedørslaasen op.

Over Pianoet hang der et Spejl, og i det saa Nick Carter nu sin unge Hjælper træde ind i Entreen.

I samme Øjeblik afbrød han sig selv midt i Visen,

rejste sig og vendte sig om mod Bøllerne, mens han sigtede paa dem med en Revolver i hver Haand.

„Hænderne i Vejret!" bød Nick Carter.

Patsy sprang til. De saaledes overrumplede Karle havde nær tabt baade Næse og Mund af Forskrækkelse. Men da de indsaa, at enhver Modstand var haabløs, rakte de Hænderne op.

„Og tag saa deres Revolvere, Patsy," vedblev Nick Carter, mens han stadig holdt Bøllerne i Skak:

„Det gør mig ondt, mine Herrer, at jeg nu saa pludselig har maattet tage Afstand fra Dem. Men jeg bliver skam nødt til foreløbig at binde og kneble Dem — dog skal jeg nok snarest muligt atter sætte Dem i Frihed."

De tre bomstærke Karle hengav sig med Taalmod i Skæbnen og lod sig binde saa forsvarlig, at de med bedste Vilje ikke kunde sønderbryde deres Lænker. De blev alle tre lagt op paa Sengen.

Saa lukkede Opdagerne godt af alle Vegne og forlod Huset.

„Den brune Drossel" er værre, end hun har Lov til at være," sagde Nick Carter under Vejs. „Naturligvis havde jeg nok kunnet magte de Fyre uden Hjælp og gjort dem uskadelige, men jeg vilde ikke have, at der skulde flyde Blod . . . det er altid bedst, naar saadant noget kan undgaas."

„Droslen" i Bur.

Lidt før Klokken fem den samme Eftermiddag stod Grosserer Mountain paa Parkhotellets Stentrappe. Han havde en lille Pakke under Armen.

Det varede ikke ret længe, før den unge Mand, der et Par Dage i Forvejen havde besøgt ham paa Kontoret, nu atter viste sig.

Naturligvis var det Pengeafpressersken selv, og hendes Fremgangsmaade var den samme som Dagen før, da hun havde modtaget den formentlige Bankchef Cary.

Hun gjorde nøjagtig de samme Spørgsmaal til Mountain, og da hans Svar lød hende tilfredsstillende, spurgte hun ham endelig, om han var villig til at afvikle sin Forretning med „den brune Drossel".

„Selvfølgelig! Det er jo derfor, jeg stiller her." sagde Moutain koldt. „Men inden vi gaar videre, maa jeg først aflevere denne Pakke her i Hotellet."

Sikkert meget mod sin Vilje gik den unge Mand bagefter Mountain ind paa Hotellets Kontor, hvor han bad om, Pakken maatte blive lukket inde i Pengeskabet og ikke udleveres igen til nogen anden end ham selv.

Som Nick Carter havde forudsagt, blev Mountain dernæst ført hen til Stedet i 30te Gade.

Hvad der imidlertid undgik Førerens Opmærksomhed, var et lille Fif, som skyldtes Opdageren og nu fuldførtes af Mountain.

Han gik nemlig med den ene Haand paa Ryggen og havde den fuld af ganske smaa Papirstrimler, som han under sin Gang lod flagre fra sig, den ene efter den anden.

Paa denne Maade kunde Opdageren let faa at se, hvor de var gaaet hen.

Og alt gik stadig for sig paa lignende Vis som den foregaaende Dag med den formentlige Bankchef.

Den unge Mand lod Mountain vente i Værelset nede i Stueetagen og gik saa op for at „melde" ham til „den brune Drossel".

Snart efter kom „Droslen" ind til ham.

„Det er mig virkelig en uhyre Fornøjelse, at jeg her kommer til at opfriske et gammelt Bekendtskab," udbrød den unge Forbryderske spotsk.

Mountain sprang rask op af Lænestolen og stirrede overrasket paa hende.

„Er det muligt? . . Alberta Curtis!"

„Ja!" svarede „den brune Drossel". „Selv om jeg ogsaa har ført et ret æventyrligt Liv, siden jeg opgav min Stilling hos Dem som Maskinskriverske, har jeg dog ikke faaet Navneforandring."

„Det var altsaa Dem, der stjal min „Bekendelse" ud af mit Skrivebord?" udbrød Mountain i stærk Ophidselse.

„Stjal? Det er saadant et stygt Ord, min kære, gamle, gnavne Hr. Principal," udbrød hun med Haan i Stemmen som før: „Overfor Damer plejer man ellers at være høflig! Lad os hellere sige, jeg lagde Beslag paa et Dokument, som laa der og flød til ingen Verdens Nytte!"

„Jeg havde ingen Fidus til Dem lige fra Begyndelsen. Havde jeg dog bare, som jeg tænkte paa, smidt Dem ud efter den første Maaned."

„Det skulde De have gjort. Saa havde De formodentlig nu sparet 50,000 Dollars," udbrød „Droslen"

koldblodig. „Men nu ikke flere Uforskammetheder, jeg sætter Prisen i Vejret."

„De skulde bare vove det. Deres Betingelser er saamænd ruinerende nok," sagde Mountain barskt.

„Ingen overflødige Talemaader her," afbrød hun ham. Hun stillede sig helt anderledes overfor denne sin forhenværende Pricipal end Dagen før overfor Bankchefen: „Lad os forhandle med hinanden kort og godt! De er bleven en meget rig Mand, de 50,000 Dollars gør saamænd hverken fra eller til. Jeg havde faaet nøjagtige Oplysninger om Deres Pengeforhold, før jeg indlod mig med Dem. Den lille Sum er jo ikke værd at tale om, hvor det gælder om at bevare det gode Navn og Rygte. Vil De læse dette her?"

Hun tog et sammenrullet Ark Papir op af sin Lomme og foldede det ud. Det var skrevet paa Maskine.

„Som De ser, har vi her en særdeles omhyggelig udarbejdet Artikel, der indeholder hele Deres „Bekendelse". Skulde De nu vægre Dem ved at betale mig den forlangte Sum, vandrer denne Artikel lige ind i Bladene. De kender nok Smaabladene, som lever af Skandaler, og ved lige saa godt som jeg, at en saadan Artikel mageligt er Sværten værd."

Mountain læste Artiklen og indsaa godt, at den rigtig var lagt til Rette med nederdrægtig Drevenhed. Dens Offentliggørelse vilde utvivlsomt gøre ham umulig lige med det samme, og med et Slag røve ham baade Navn og godt Omdømme.

„Vil De virkelig kunne bringe det over Deres Hjærte at sætte saadan en Artikel i Bladene?"

„De skal ikke røre ved Hjærtet," svarede den unge Kvinde bittert. „I Forretnings-Anliggender kan De ikke rokke ved mig, om ogsaa Vejen gaar over Lig."

„Men — man kan jo dog tale med Dem?"

„Nej! Enten 50,000 Dollars eller ingen Ting."

Hun udtalte sig med yderste Bestemthed. Nu tilføejde hun med et ringeagtende Skuldertræk:

„Men hvorfor være saa vred? Alene Deres Nærværelse siger mig jo, at De er villig til at betale Pengene."

„Og hvis jeg gør det, vil De saa give mig min „Bekendelse" tilbage — jeg mener det, jeg selv har skrevet?"

„Selvfølgelig!"

„Men De venter vel ikke af mig—" vedblev nu Mountain med bidende Haan — „at jeg, naar det gælder Dokumentets Udlevering, skal nøjes med Deres Løfte. Er De Forretningsdame, saa er jeg ogsaa Forretningsmand . . . og endda en meget forsigtig."

„Naar jeg faar Pengene, faar De Dokumentet!"

„Godt, —det er et Ord!"

„Men lav ingen Dumheder," udbrød hun nu med hævet Stemme: „Jeg er paa min Post og forberedt paa alt. Jeg kan ogsaa forsvare mig med denne Slags."

Og hun viste ham sin Revolver.

„Dumheder indlader jeg mig aldrig paa," svarede Mountain koldt og foragteligt: „Jeg er Hædersmand og agter ogsaa Kvinden i en Forbryderske."

Saa tog han en Konvolut op af sin Vests Inderlomme.

„Her er en Check — en Bankanvisning," vedblev han.

„Den brune Drossel" skulde lige til at trække et Papir frem af sit Bryst — men lod pludselig være;

„En Check?" udbrød hun oprørt: „Er her nogle Fiksfakserier med i Spillet — eller tror De, jeg er Idiot?"

„Hvad mener De med det? Det er en Check, som jeg selv har trukket paa min Bank — stor: 50,000 Dollars — og bekræftet af Banken.

Og han tilføjede lige saa roligt som høfligt: De kan gøre den i Penge overalt — uden at blive nappet."

„Kan gærne være. Men jeg tager alligevel ikke mod nogen Check. Det burde De have vist," skreg hun nu som en rasende og slog om sig med store Fagter: „Tag Dem i Agt for mig. Hvis De endog kun med en Finger vil hindre mig i at nyde Frugten af mit farefulde Foretagende, saa skal De faa at føle min Hævn."

„Men jeg beder Dem — hids Dem dog ikke selv saadan op til ingen Nytte," sagde Mountain beroligende; „Jeg siger Dem ærligt, at jeg kun tilbød Dem en Check for at sikre mig selv — for af Dem kan man jo snart vente sig alt. Men da jeg nok tænkte mig, at De vilde foretrække rede Penge, saa har jeg taget 50,000 Dollars med i Sedler . . . . det vil sige, de ligger i den Pakke, som jeg har bedt Bogholderen herhenne i Park Avenue-Hotellet om at opbevare for mig. Jeg kan skaffe Pakken til Veje paa ti Minutter."

„Og tyve Politibetjente til Dækning?" udbrød „den brune Drossel" spodsk som før.

„De kan jo gaa med selv — eller det unge Menneske, som fulgtes med mig herover."

„Det unge Menneske? De er dog vist et Fæ! — Det var jo mig selv."

„Ah! — Men saa gaa De da med, min gode Frøken."

Den unge Æventyrerske tænkte lidt over Sagen . . .

„Godt — jeg følger med Dem!"

Saa raabte hun ud:

„Giv mig min Hat og mit Overstykke."

Stuepigen, — der saa ud til at være et Mandfolk — bragte hende det forlangte.

„Tag den Rulle Papir her og gem den, til jeg kommer tilbage," sagde hun og overrakte „Pigen" hele den Mountainske „Bekendelse".

Med raske Skridt fulgtes hun med Grossereren hen til Hotellet, og de kom ind paa Kontoret.

Hun blev staaende en Snes Skridt fra Bogholderens Pult.

„Hent saa Pengene," hviskede hun. „Ingen Kunster. Jeg har ordnet mig, og Straffen er der med det samme, lige meget, hvad der bliver af mig."

Mountain gik uden at mæle et Ord hen til Pulten og fulgte derfra sammen med Bogholderen ind gennem en Glasdør til Privatkontoret, hvor Pengeskabet stod.

Saa gik der et Minut, inden den utaalmodig ventende „Drossel" atter fik Grossereren at se.

Da kom han tilbage til hende med Pakken under Armen.

Og atter gik den dristige Forbryderske sammen med Grossereren tilbage til 30te Gade, men de talte slet ikke sammen under Vejs.

Da de paany var komne ind i Værelset, rev Mountain et lille Hul i Papirspakken, for at overtyde sig om, at den virkelig indeholdt Pengesedler.

Med en Lettelsens Mine modtog hun atter Dokumentet af „Tjenestepigen" og rakte det til Grossereren, mens hun greb fat om Pakken med den anden Haand.

Mountain forvissede sig med et hastigt Blik om, at han virkelig var kommen i Besiddelse af det Dokument, han selv havde skrevet, mens Æventyrersken nervøst aabnede Pengepakken.

Men næppe havde hun faaet den lukket op, før udstødte et skingrende Skrig af Raseri, for hun saa nu, at kun øverst laa der en Tusind-Dollars-Seddel, alle de øvrige Papirer var værdiløse.

Som en ung Tiger sprang hun ind paa Mountian. — I samme Øjeblik rettedes der truende to Revolvermundinger imod hende.

„De er anholdt, Alberta Curtis, for jeg er ikke Grosserer Mountain, men Opdageren Chick Carter. Mountain blev tilbage paa Hotellet, mens jeg i hans Sted tillod mig denne Gang at følge med Dem her tilbage."

Hun hvinte himmelhøjt og slog om sig og sprang hen til Fløjdøren, hvor hun trykkede paa en elektrisk Knap.

Det ringede over hele Huset.

Men i samme Øjeblik peb ogsaa Chick i sin Fløjte.

Flot som en Akrobat svang Patsy sig ind gennem Vinduet med en Revolver i hver Haand, mens Nick Carter, fulgt af den rigtige Grosserer Mountain kom ind ad Gadedøren, som han hurtig havde faaet aabnet med en Dirk.

Nick Carter gik lige løs paa to Mænd, der kom styrtende ned ad Trapperne. Han slog straks med Kolben af sin Revolver den ene oven i Hovedet, saa han gik helt fra Sans og Samling og saa greb han fat i den anden.

Patsy kastede sig over den formentlige Stuepige, der viste sig at være et bomstærkt Mandfolk i Fruentimmerklæder.

Chick derimod havde let nok ved at tumle den brune Drossel. — Og Kampen var snart forbi.

De to Kraftkarle, som Nick Carter havde været i Lag med, saa snart deres Snit til at stikke ud af Gadedøren, som endnu stod aaben.

Den forlorne Stuepige havde Patsy faaet væltet omkuld ved Hjælp af sit nyeste „Mavestød", som han var meget vigtig af. Her laa saa den skørteklædte Gut paa Gulvet og gispede efter Vejret, og inden han kunde faa sig lettet igen, havde Patsy nok saa snildt faaet ham lænket baade paa Hænder og Fødder.

„Godt, Hr. Carter," stønnede den brune Drossel, „jeg følger med. Der var blevet mig sagt, at De kunde overtrumfe mig, men jeg vilde ikke tro det. Jeg mente, jeg var den klogeste — og maa nu betale Gildet!"

„Kære Frøken — eller hvad De nu ønsker, man skal kalde Dem — De er jo i Grunden ikke andet end et stort Barn!" svarede Nick Carter roligt. „Jeg tror nok, De holder meget af Dem selv! Jeg havde saamænd allerede i Gaar kunnet lade Dem sætte fast her nede i det andet Hus, da jeg som Bankchef forhandlede med Dem — for ikke at tale om, at jeg jo ogsaa kunde have gjort det hjemme hos mig selv, men det morede mig kosteligt at se Dem sprælle lidt endnu!"

„De — var De Bankchef Cary?"

„Ja, det var mig, med Deres Tilladelse!" sagde Nick Carter, idet han skuffende efterlignede den gamle Synders pibende Stemme.

Det var for meget for den unge Forbryderskes Selvbevidsthed, som allerede i Forvejen havde faaet sit Knæk. At hun var hoppet saa ynkeligt paa Limpinden, syntes at krænke hende mere end selve Arrestationen og den Dom, der saa sikkert stilledes hende i Udsigt.

„Nej — naar jeg virkelig har været saa sørgelig dum, da sker der mig kun min Ret!“ udbrød hun og sank udmattet ned i en Lænestol. „Gør ved mig, hvad Loven byder!“

Den brune Drossel og hendes saakaldte Mand, der var forklædt som Stuepige, førtes hen til den nærmeste Politistation, hvor de indsattes i „Detentionslokalet“.

„Min Kompliment til Dem, Hr. Carter!“ sagde Mountain til Chick, „Deres Maske var saa god, at jeg uvilkaarlig veg tilbage, da jeg saa min Dobbeltgænger gaa gennem Hotelkontoret — skønt jeg dog ellers var forberedt paa hele Historien! De har spillet Deres Rolle udmærket!“

Men Chick svarede beskedent:

„De maa ønske vor Mester til Lykke, for det var hans Plan, som vi fra Begyndelsen til Enden førte saa heldigt igennem!“

De mindre heldige Fotografier af den hellige Bankchef Cary — ialt 200 Stykker og dertil hørende Konvolutter med Adresse paa — fandtes i Huset ved 28. Gade. De blev naturligvis straks ødelagte.

Den drevne Pengeafpresserske slap forholdsvis mildt fra det hele, thi de Edsvorne i den amerikanske Nævningeret er nu en Gang saare ridderlige overfor smukke Kvinder paa Anklagebænken. Imidlertid fik hun jo nok i hver af de Byer, hvor hun havde givet Gæsteroller, nogle Aars Forbedringshus.

Men den samvittighedsløse Fyr, der havde udgivet sig for hendes Mand og oprindelig ledt hende ind paa Forbrydelsens Bane, fik Lovens strængeste Straf at føle.

„Det gør mig i Grunden ondt for Pigebarnet!“ udbrød Nick Carter til sine Fortrolige, efter at Forbryderparrets Dom var faldet. „Opholdet i Forbedringshuset hjælper næppe denne fødte Skuespillerinde frem til Teatret — og dermed gaar Scenen tabt af et fremragende Talent!“

„Det indser jeg egentlig ikke,“ svarede Patsy paa sin sædvanlige, friskfyragtige Maade: „Hun passer vel ikke i Fremtiden til Elskerindefaget, men naar hun kommer ud af Tugthuset igen, kan hun maaske gøre sig i det ældre, komiske Rollefag!

Den hele Affære var egentlig et temmelig let Stykke Arbejde, og jeg vil kun haabe, at vi snart faar en haardere Nød at knække!“

Patsys Haab skulde gaa i Opfyldelse, før han selv vidste noget af det.

Ende.

Næste Bind (Nr. 27) indeholder:

Landstrygerklubben.

Trykt og Forlag hos A. Eichler,
New York. London E. C. Dresden. Paris.

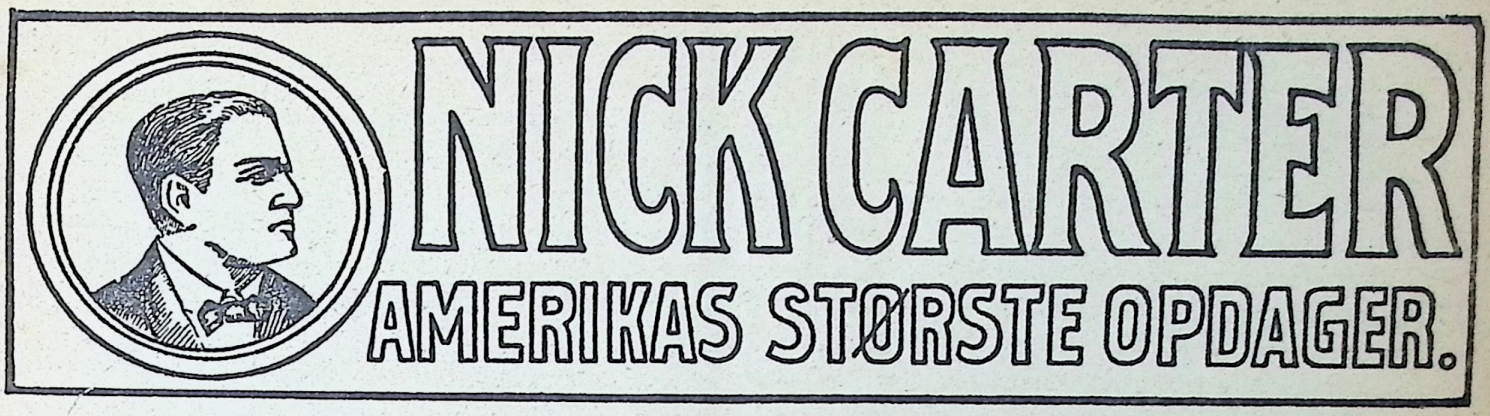

— Eftertryk forbydes. Alle Rettigheder forbeholdes. Dette Værk maa ikke holdes i Lejebibliotheker og Læsecirkler. —

Landstrygerklubben.

Nick Carter bliver om Natten stoppet af en Landevejsrøver.

Natten var bælgmørk; hverken Maane eller Stjærner lyste for den ensomme Vandrer, der kun med Møje kunde bane sig Vej gennem det tætte Krat.

Den berømte Opdager Nick Carter vandrede — i den nordvestlige, amerikanske Fristat New Jersey — gennem Egne, som kun bar ringe Spor af Kulturens Indflydelse og endnu var lige saa vilde som for Hundreder af Aar tilbage.

Han havde haft særlige Grunde til at gennemstrejfe disse Landstrøg, mens han udgav sig for at være Handelsrejsende og gik under et paataget Navn.

I Nattens Mørke forlod han nu de Egne, som han havde afsøgt for at begive sig ind i Nabo-Distriktet, stadig med det samme hemmelige Formaal for Øje og uden at fortælle nogen, hvem han i Virkeligheden var. Under Vejs rev han en Tændstik af og saa paa sit Ur, Klokken var snart ti:

„Om en halv Times Tid maa jeg kunne se Lysene i Fernclift!" sagde han hen for sig. „Og der venter

der mig forhaabentlig en god Seng, for nu er jeg snart træt!"

Vejen blev vanskeligere og vanskeligere for ham og tilsidst opdagede han, at han maatte ned ad en stejl Bakke.

„Hvis den Beskrivelse, jeg har faaet, er rigtig, findes der her nede ved Foden af Bakken en lille Bro, som jeg maa over og saa paany op ad en Bakke, fra hvis Top jeg vil kunne se Byen nede i Dalen.

Uforknyt gik han videre.

Kun Larmen af hans egne Fodtrin afbrød den dybe Stilhed, som herskede her rundt omkring. Nu og da hørtes dog ogsaa Skriget af en Ugle, der fløj ud paa sit natlige Rov, eller den stærke Summen af Moskitter, disse store Sværme af stikkende Insekter, der er den lille Kyststats sande Landeplage og virker dobbelt ubehageligt om Natten.

Endelig naaede Nick Carter Broen. Der standsede han et Øjeblik. Der paakom ham en Følelse af, at han ikke mere var ene.

Paa begge Sider af Vejen groede der tætte Graner,

og det var saa mørkt, at man næppe kunde se en Haand for sig.

Han lyttede skarpt og troede at høre et Menneske aande.

Han søgte at finde det Sted, hvorfra den svage Lyd trængte op til hans Øre. Men forgæves. Saa vilde han gaa videre.

„Stands!" raabte i det samme en barsk Stemme.

Nick Carter kunde kun med Møje skælne Omridset af en mandlig Skikkelse.

„De staar for en ladt Revolver!" blev der raabt.

„Penge eller Livet!"

Røveren holdt en lille, elektrisk Lygte frem, og dens stærke Lys kastedes over Opdagerens Ansigt, mens Skæret samtidig strejfede hans eget.

Men næppe havde Røveren set, hvem det var, han havde med at gøre, før han i dødelig Forskrækkelse hvæste:

„Død og Kridte — det er skam Nick Carter!"

Lyset slukkedes, og Fyren stak af alt, hvad Remme og Tøj kunde holde.

Nick Carter indsaa, det vilde have været det rene Vanvid at forfølge ham her i den mørke Nat; det kunde bare føre til, at han brækkede Benene eller — Halsen.

„Hvis jeg ikke tager meget Fejl, saa var jeg der løbet lige i Armene paa den ubekendte Stimand, der nu allerede i adskillige Uger har sat hele Omegnen her i en stadig Skræk. For Resten syntes det mig, at han stank af Parfume — det er et sikkert Tegn paa, at Hallunken hører til de bedre Selskabskredse!"

Da Nick Carter havde naaet det næste Bakkedrag, forekom det ham allerede, at det var mindre mørkt.

Nu og da syntes det ham, mens han gik videre, at han kunde lugte Tobaksrøg — det var ikke paa Pibe, der blev bakket her i den mørke Skov — nej, der smøgedes Cigarer, endog udsøgte Cigarer.

Et Øjeblik efter saa han oppe paa Skrænten ved den ene Side af Vejen — vel en Snes Fod over ham — tre lysende, runde Ildpunkter, der glødede som St. Hansorme; snart flammede de stærkt op, og snart blev de mindre.

Han standsede og slog med Haanden Røgen ind mod Næsen for at snøfte den op.

„Der ligger nu tre Gutter og ryger Cigar!" tænkte han. „Men det kan jo gærne være, at der er flere, som ikke ryger."

Han drev fremad i Zikzak, idet han gik frem over Vejen fra den ene Side til den anden — han kunde ikke høre noget, men derimod saa han, at de tre glødende Punkter pludselig forsvandt, da han kom dem nærmere.

Med Revolver i Haand listede han sig forsigtig videre.

Da han befandt sig lige overfor det Sted, hvor de rygende havde lejret sig, kom der tre formummede Fyre frem fra Buskene og greb ham ublidt i Armen.

„Hvem er Du?" raabte den ene af dem i en bydende Tone.

„Bild Dig ikke ind, at Du kan klare den overfor os. Vi er for mange," tilføjede en anden.

„Godt," svarede Nick Carter, „men hvad er I ellers for nogle Svende, som saadan midt om Natten overfalder en fredelig Vejfarer paa hans ensomme Gang?"

„Det gør vi simpelthen for at hindre den fredelige Vejfarer i at overfalde andre!" udbrød den første. „Lys op med Lygten, Murray!"

Næppe var det sket, før han i største Overraskelse udbrød:

„Ih, Du store Kineser — det er min Sandten Nick Carter! Men hvad i Alverden driver De dog omkring for paa denne Tid af Natten her i New Jerseys ensomme Skove?"

Lige fra første Øjeblik havde Opdageren indset, at her ikke var nogen Fare paa Færde, og de sidste Ord overtydede ham yderligere om, at han befandt sig mellem venligt sindede Mennesker. Og han lo hjærteligt, mens han udbrød:

„Ja, mine Herrer, da maa jeg nok hellere spørge Dem, hvad hele dette natlige Overfald har at betyde?"

„Sandt at sige, vi vilde hellere gaa Dem lidt i Bedene!" lo den første. Og han vendte sig om mod de andre, mens han vedblev:

„Ved I, Brødre, hvad det er for en fin Fangst, vi her har gjort?"

„Efter Navnet at dømme maa det jo være den berømte Opdager fra New York," svarede den anden.

„Ja, det er ham i hele Højden," svarede den første. „Kender De slet ikke mig igen, Hr. Carter? Mit

Navn er Courtnay, mine Venner kalder mig for — „Tykke"!

„Jo, jeg har jo haft den Ære tidligere —!" svarede Nick Carter med et høfligt Buk. „Men saa vidt jeg ved, plejer De jo ellers at gaa paa Jagt — om jeg saa maa sige — nede i vort prægtige New York og ikke her i saadan en Vildskov?"

„Ah, det skal jeg nok forklare Dem," lo Courtnay. „Men tillader De mig nu, at jeg forestiller Dem for mine Venner. Her har vi først Hr. Murray Holstead."

Han pegede paa en ung Mand, der holdt en temmelig uformelig Lygte i sin Haand, og tilføjede spøgefuldt:

„Han ser bedre ud i Mørke end ved Dagens Lys — og denne værdige Repræsentant for Menneskeracen — eller „Species Homo" som vi Latinere siger —" vedblev han, medens han pegede paa den tredje, „er Hr. Henry Metcalf, og han ser endnu meget værre ud i Ansigtet, naar man betragter ham ved Lys. For Resten er vi alle tre gode Venner, der sammen med nogle Stykker til — hvoriblandt ogsaa en, der for Tiden staar Skildvagt heroppe paa Bakken, — hver Sommer gør Egnen usikker herude. Hvor agter De Dem egentlig hen, Hr. Carter?"

„Jeg vil til Fernclift og ligge der i Nat," svarede Nick. „Men hvis jeg ikke kommer raskere af Sted, end det er sket i den sidste halve Time, saa naar jeg nok ikke at komme i Fjerene før i Dagbrækningen. Hernede ved Broen blev jeg ogsaa antastet af en Herre, men han vilde have „Pengene eller Livet!"

„Hvad siger De — er det virkelig sandt?"

Landstrygerklubben paa Lur efter Landevejsrøveren.

„Naa, Brødre, det var jo en rar Vandgang!" udbrød Courtnay og lo. „Vi ligger nemlig paa Lur her efter Slyngelen."

„Ja, vi er ogsaa Opdagere, Hr. Carter," tilføjede Holstead.

„Aha! Men saa lad mig give Dem et lille Vink i al Venskabelighed", svarede Nick Carter, da han havde let færdig. „Naar De en anden Gang gaar paa Røverjagt, skulde De nødig gøre det med fuld Musik".

„Med fuld Musik?" gentog de alle, helt forbavsede.

„Ja — eller hvad De nu vil kalde det. Jeg havde allerede langt borte fra opdaget Deres Baghold, for jeg kunde mærke Røgen af Deres Havannesere, der — bevares! — mindst har kostet 25 Cents Stykket!

Inden jeg naaede Deres Skjulested, vidste jeg ogsaa, at De her var tre ialt!"

„Men hvordan Pokker kunde De dog vide det?" spurgte Metcalf forbløffet.

„Jeg saa simpelthen Deres Cigarer lyse i Mørket," lo Nick Carter. „Men er ellers denne Røvertamp saa farlig, at Sommergæsterne har nødig at anstille Jagt paa ham?"

„Vist er han saa. Nu har han allerede hærget Landevejene her i hele den sidste Maaned!" svarede Courtnay. „Men De har jo selv stødt paa ham?"

„Ja, her nede ved Broen, hvor der var ravende mørkt, spærrede han pludselig Vejen for mig, truede mig med en Revolver, lyste mig ind i Ansigtet og fordrede mine Penge. Da raabte ogsaa han mit Navn ud i Mørket, og uden at jeg vidste et Ord af det, var han væk!"

„Vi vidste godt, at han drev omkring et Sted her i Nærhed...," fo[illegible] nu Courtnay, „for Sherill, der staar Vagt derhenne paa en af Højene, gav os et Signal om, at Fyren var løbet ned ad Bakken. Han holder mest af at dyrke sit skumle Haandværk nede ved Broen —

Men, min kære Hr. Carter," tilføjede han mere indladende: „Nu maa De naturligvis komme med os og være sammen med os i det mindste Natten over, hvis De ikke skulde foretrække at blive hos os noget længere. De maa ikke sige nej, for De vil faa det ulige behageligere her hos os end paa et Hotel —"

Og medens han vendte sig om mod sine Kammerater, vedblev han:

„Vi tager i[illegible]gen Undskyldninger for gode Varer — vel, Brødre?"

De to andre bad ham ligeledes saa meget om at blive, at Nick Carter ikke godt kunde afslaa deres Bøn, selv om han gærne havde villet det.

„Naa, Murray, saa giv Signal til Sherrill!" sagde

Courtnay. „Han kommer herned lige saa saare han hører det."

Murray stillede sig midt ud paa Vejen og efterlignede fortrinligt Uglens Skrig tre Gange i Træk.

Saa satte de sig ned for at vente paa deres fjerde Kammerat.

Allerede et Par Minutter efter hørte de ham komme.

„Det maa jeg sige, han løber hurtigere i Mørke, end jeg kunde have gjort det — og det endda paa saadan en Vej!" sagde Nick.

„Det er ingen Ting for ham," udbrød Metcalf, „han har jo Katteøjne og kan se i Mørke!"

Faa Minutter efter skælnedes der en Mand, som rask kom op ad Bakken.

„Har I faaet fat i ham?" raabte han allerede langt borte fra.

„Ja, en „Ham" har vi da faaet fat i", svarede Courtnay leende: „Det vil sige, det er ikke den „Ham", Du tænker paa, men en anden „Ham", som er meget mere værd, og den Fangst morer os ogsaa meget mere".

Nu kom endelig Manden til og styrede lige hen mod Nick Carter. Da han saa hans Ansigt ved Lygtelyset, udbrød han overrasket:

„Hvad Fanden — det er jo Hr. Carter, den berømte Opdager!"

„Rigtig gættet", svarede Courtnay og forestillede dem nu nærmere for hinanden: „Hr, Carter og vor Ven Sherrill, ogsaa kaldet Tom. For Resten et stort Bæst, der ved sin umættelige Madlyst forhøjer Prisen paa Levnedsmidlerne!"

Med et godmodigt Smil gav Sherrill Opdageren Haanden og udbrød:

„De skal ikke tro, hvad han siger, Hr. Carter. Han vil bare køle sin Harme paa mig, fordi jeg i Aftes hævdede, at han kun kunde stege et Stykke Kød til Saalelæder og ikke til en Bøf. Iøvrigt er det mig en uhyre Fornøjelse at maatte hilse paa Dem. Personlig har jeg jo ikke haft den Ære at gøre Deres Bekendtskab, men jeg har naturligvis længe vidst, hvem De var."

Og Nick svarede spøgende:

„Det lader til, at jeg er temmelig godt kendt ogsaa her i denne gu[illegible]gaaende Egn."

„Saa rask af Sted, Brødre!" kommanderede Courtnay. „Under Vejs samler vi „Harlekins Maaneskin" op. Tom, at Du ved det, Hr. Carter bliver her hos os i Nat!"

„Det skulde glæde mig, om han vilde blive her endnu længere, for saa vilde Du i det mindste blive afsat som Kok, og vi kunde igen faa nogen ordentlig Mad paa Bordet!"

Imidlertid havde Holstead slukket sin Lygte og stukket den i Lommen.

De fem Herrer fortsatte nu deres Vej — Courtnay førte an med Opdageren under Armen.

Da de var komne op paa den næste Bakke og nu havde den lille By for sig nede i Dalen, lød der atter en Stemme:

„Er det Dig, Courtnay?"

„Ja, i allerhøjst egen Person!"

„Naa, har I saa fanget Fuglen?"

„Det kan Du bande paa — tilmed en, der er enestaaende i sin Art."

„Saa er det maaske en Guldfugl?"

„Bedre endnu! Vi har fanget en god Ven — kom herud, og lad Dig forestille for ham!"

En Mand kom frem mellem Buskene og sluttede sig til Sel[illegible], medens Courtnay præsenterede ham for Nick Carter, idet han sagde:

„Denne saa grufuldt forfaldne Rad er femte og sidste Medlem af vor Forening: „Landstryger-Klubben"! Han hedder Harkins, men vi kalder ham næsten aldrig for andet end Maaneskin — og det er Hr. Nick Carter!"

„Hvem er det?" spurgte Maaneskin forbavset.

„Den berømte Opdager, Hr. Nick Carter!" gentog Courtnay.

„Nej, Snak da — er det muligt?" udbrød Maaneskin, medens han i Mørket greb Opdagerens Haand og rystede den hjærteligt.

„Ikke for meget Vrøvl", bad Courtnay:: „Vi har ingen Tid at spilde! Nu marscherer vi til vort Sommerslot — „Landstrygerslottet"! Men, Hr. Carter, vi maa tværs over Kartoffelmarken!"

Atter gik det fremad — Courtnay stadig forrest med Nick Carter under Armen.

Snart naaede de en knudret Marksti, som de videre fulgte.

Det passede udmærket i Opdagerens Kram at

slutte sig til disse unge, glade Mennesker. Han kendte Courtnay som en ung Levemand, der havde temmelig mange Penge og spillede en fremragende Rolle i New Yorks Selskabsliv.

Courtnay havde altid gjort et udmærket Indtryk paa Nick Carter

Hans Rygte var godt, og han havde de bedste Forbindelser.

Alt det havde dog ikke været tilstrækkeligt for Opdageren til at modtage hans Indbydelse.

Men han saa i denne et fortræffeligt Middel til fremdeles at kunne opholde sig her paa Egnen, uden at vække særlig Opmærksomhed eller udsætte sig for at blive kendt.

Under Vejs snakkede den evigglade Courtnay videre om sig selv og sine Venner.

Han fortalte Opdageren, at han ejede en lille Villa ved Foden af den skovklædte Bakke, hvor han allerede havde boet i tre Somre sammen med sine Venner Metcalf, Sherrill og Holstead, og de gjorde stadig deres bedste for at sætte hele Omegnen paa den anden Ende. De hengav sig til Frihedens Glæder paa Farmen og interesserede sig ivrigt for al Slags Sport.

Desuden var de alle musikalske og dyrkede derfor ogsaa hyppigt Musiken sammen.

Herude delte de Udgifterne, medens de naturligvis om Vinteren opfyldte deres Forpligtelser hver for sig, hvad enten de gjaldt Forretnings- eller Selskabslivet.

I denne Sommer havde Harkins-Maaneskin, som besad en udmærket smuk Barytonstemme, for første Gang sluttet sig til dem.

De havde for Spøg givet ham Øgenavnet „Maaneskin", fordi han holdt meget af at „være alene med Maanen", og det var umuligt at faa ham i Seng, naar det efter Almanaken var „Fuldmaane".

„Men hvoraf kom det, at jeg i Nat traf Dem og Deres Venner paa Røverjagt?" spurgte Nick Carter.

„Det skal De altsammen faa at vide, naar De sidder ved vor hellige Ild og beærer vor Wigwam med Deres Nærværelse", svarede Courtnay lystigt.

Imidlertid betraadte de en smal Sti, og Opdageren øjnede en fiks lille Villa i det fjerne.

Et halvt Dusin Hunde sprang dem i Møde, og da det omsider lykkedes Courtnay at berolige hele denne Meuten, var Selskabet naaet hen til Huset.

„Herren bevare Deres Indgang, Hr. Carter!" raabte Courtnay. „Men tro ikke, at De finder New Yorker-Elegance her — den blæser vi ad om Sommeren. Alligevel har vi indrettet os saa rart som muligt i vor lille Rede."

Dermed førtes Nick Carter ind i „Landstrygerklubben"s Hus.

Courtnay fortæller Nick Carter om Tyve og Røvere.

Skønt Sommeren endnu ikke var omme, var Nætterne dog allerede saa kølige, at Selskabet kun kunde fryde sig over at finde flammende og knitrende Ild i Havestuens Kamin.

„De fine „Landstrygere" trak et rundt Bord hen til Kaminen og diskede op baade med en lille Bid Brød og en Flaske god Vin, Cigarer, Piber og Tobak.

Saa tog alle Plads i magelige Gyngestole rundt om Bordet, og det glædede de unge Mennesker at se, hvor godt den trætte og sultne Opdager lod sig Maden smage.

Da saa Piberne og Cigarerne var blevne tændte, begyndte Courtnay sin Fortælling:

„Altsaa, Hr. Carter, nu skal De høre en Historie, som sikkert vil vække Deres faglige Interesse."

„Nej, ved Du hvad, „Tykke", afbrød Harkins ham, „Du vil da ikke, inden vi daarligt er kommet ind ad Døren, kede Hr. Carter med saadan nogle Røverhistorier, som han vist faar mere end nok af, naar han arbejder i sit Kald. Lad ham hellere en Gang faa Lov til at glemme alle den Slags Sludder".

„Nej, nej, jeg er lutter Øre!" sagde Opdageren. „Ærlig talt, min Nysgerrighed er vakt, altsaa kil bare paa, Hr. Courtnay."

„Hvad jeg fortæller Dem er sandt, hvert evige Ord", forsikrede den unge Herre.

„Først en lille Bemærkning om Egnen. Fra Nord til Syd skilles to frugtbare Dale af et Højdedrag med tæt Skov. I de sidste Aar har Byens mere velhavende Folk bygget hyggelige Sommerboliger paa begge Skraaninger.

Mellem disse to Villabyer er der stadig Forbindelse, om end Vejene er saa slette som vel muligt og fører over stejle Bakker gennem den vilde Skov, som paa sine Steder næsten ikke er til at trænge igennem.

Hele Sommeren er her stadig livlig Færdsel. Om Vinteren derimod lægger Egnen sig til Ro som et Murmeldyr og vaagner først paany, naar der er Foraar i Luften.

Indtil i Aar gik det lige saa fredeligt til her paa Egnen som i en Søndagsskole.

Men i denne Sommer sattes hele Villakvarteret i Oprør ved en Mængde dristige Indbrudstyverier og Landevejsoverfald.

Historien begyndte her paa denne Skraaning, hvor min Villa ligger.

Der blev begaaet Indbrud i en Villa, som tilhører en [illegible]er i New York. Familien var naturligvis ikke hjemme, og alt, hvad der fandtes af Værdi, Rub og Stub, hvad der ikke var nagelfast, blev ved den Lejlighed stjaalet.

De kan tænke Dem den Ophidselse, det vakte herude, saa meget mere, som der ingen mistænkelige Fremmede opholdt sig paa Egnen.

Den almindelige Forskrækkelse havde næppe begyndt at lægge sig, før Rygtet gik, at nu var der en Villa, som ligger en Mils Vej herfra, blevet udplyndret. Og det endda ved højlys Dag.

Saa blev det ved med det ene Indbrud frækkere end det andet, og skønt hele Befolkningen nu var paa sin Post, kunde man dog med den bedste Vilje ikke opdage Tyven — eller Tyvene. Hvor sælsomt det end lyder, var der ikke en Gang nogen, som blev mistænkt. Der være sig aldrig saa faa i en Nybyggeregn, nogle trivlsomme Elementer findes der dog altid. Vort Villakvarter danner ikke nogen Undtagelse. Men om ogsaa der blev holdt et skarpt Øje med de „fordægtige Individer", viste det sig dog stadigt, at de ikke havde noget som helst med disse dristigere og stadig dristigere Indbrudstyverier at skaffe.

Heller ikke kunde man faa opdaget, om der muligt paa kortere Tid ad Gangen dukkede Forbrydere op herude og gav Gæsteroller.

Pludselig hørte Indbrudene op paa denne Skraaning her, men saa blev der taget fat med usvækket Kraft ovre paa den anden Side af Bjærget.

Og det var sært nok, at Tyveknægtene ogsaa lod til at vide, hvordan alle Husene saa ud indvendig.

Det varede en Tid, saa skiftedes der Program, og de kom tilbage igen for at plyndre Bygningerne paa denne Side. Men saa skete der noget helt nyt, og desværre var det to Medlemmer af vor „Landstryger-Klub", som det gik ud over.

Vor Ven Holstead var redet over Bjærget — han vilde ind til Merberg og hente Penge i Banken.

Da han uventet havde truffet nogle gode Venner derinde i Byen, var de bleven siddende ved Glassene, og derfor kom han først til at ride hjem temmelig sent paa Natten. Naturligvis var vi paa Grnud af de talrige Røverier og den megen Usikkerhed bleven ængstelige, da vor brave Ven blev saa længe borte, ikke mindst fordi vi vidste, at han havde saa mange Penge hos sig. Vi var derfor meget glade for, at Harkins tilsidst erklærede sig rede til at ride ham i Møde.

Det første, vi saa fik at vide, var, at Harkins Hest var kommen tilbage igen til Stalden uden Rytter. Kort efter kom ogsaa Holesteads Hest springende alene hjem. En Time senere viste Harkins sig, lige da vi vilde ud og lede efter dem.

Han fortalte os, at to Mænd havde trukket ham af Hesten nede ved den samme Bro, hvor De i Nat blev overfaldne. Hesten havde Slynglerne ladet rende, medens de fuldstændig udblyndrede Harkins. Til alt Held havde han kun haft faa Penge hos sig, saa det, der ærgrede ham mest, var, at han mistede sit kostbare Guldur.

Et Kvarters Tid derefter kom Holstead humpende herhjem. Han var blevet overfaldet paa det samme Sted, men kun af én Mand. Natten var ravende mørk, og da der saa med et dukkede en Mand frem, blev Hesten helt ustyrlig og stejlede — og kastede Bror Holstead af. Faldet havde gjort ham halvt bevidstløs, saa han befandt sig i en fuldstændig hjælpeløs Tilstand, og hans Udplyndring havde derfor ikke voldt store Vanskeligheder.

Kort sagt, der blev frarøvet Bror Holstead alt, hvad han havde i Lommerne, saa han havde ikke andet at gøre end at linke hjem paa sine Ben og fortælle os, hvad der var hændt ham.

Det var Begyndelsen til disse forbandede Landevejsoverfald.

Mellem begge Villabyerne er der, som sagt, en meget livlig Forbindelse, saa Udsigterne maa jo siges her at være glimrende for en rask Landevejsrøver! Det Menneske herudefra, som endnu ikke er blevet overfaldet nede ved den lille Bro, maa regnes for en af vor Egns Seværdigheder.

Det er kommet saa vidt, at ingen mere alene vover sig ud paa Landevejen efter Mørkets Frembrud. Men ogsaa om Dagen kan det være farligt at gaa over Bakken, thi selv ved højlys Dag har disse frække Røverier taget Overhaand. Kort sagt, hele Egnen er i Oprør! For en Uges Tid besluttede vi os da til at lægge os i Baghold — saadan som De nu saa det i Aftes — for at prøve paa, om ikke det kunde lykkes os at gribe den frække Karl paa fersk Gærning og en Gang for alle vænne ham af med hans Kunster. Men hvor hemmeligt vi end gik til Værks, maa Fyren dog have været klar over alle vore Bevægelser, og vi kunde stille aldrig saa mange Vagtposter ud, saa er der dog lige godt siden den Tid hver Nat bleven begaaet et røverisk Overfald."

Harkins fortæller om to Landevejsrøvere.

„Har ogsaa Indbrudstyverierne varet ved, siden Røverne begyndte at fare Irem?" spurgte Nick Carter, der opmærksomt havde lyttet til Courtnays Fortælling.

„Ja, der er begaaet to—tre Indbrud i den senere Tid, men undtagelsesvis her paa denne Skraaning", svarede Metcalf.

„Og det er sært nok, at disse Indbrud fandt Sted, medens vi bevogtede Landevejen."

„Hvad siger De til det?" udbrød Sherrill.

„Indbrudene foroves af professionelle Forbrydere", sagde Nick Carter.

„Er De vis paa det?" spurgte Courtnay.

„Naa ja — jeg kan jo naturligvis kun tale om den Fyr, som jeg selv har haft med at gøre", sagde Opdageren forsigtigt. „At dømme efter den Maade, hvorpaa han lyste mig lige ind i Ansigtet med sin Lygte og kendte mig igen, slutter jeg, at han er professionel —"

Courtnay lo højt og klappede i Hænderne.

„Det er ikke daarligt," udbrød han, „men, min gode Hr. Carter, saa maa jeg jo ogsaa være „professionel" og Landevejsrøver af Fag, for jeg kendte Dem jo ogsaa ved første Blik!"

„Ja, men De stak jo ikke af som en bange Hare", svarede Nick og lo. „Desværre kunde jeg ikke se, hvem Slyngelen var, fordi han stod i Mørke bag sin Lygte, medens det stærke Lys blændede mine Øjne.

Her var for Resten et nyt Støttepunkt. Blændlygten var af nyeste Slags og saadan indrettet, at Straalerne kun kunde trænge ud foran, saa man ikke saa den, der holdt Lygten. Naturligvis gives der vel ogsaa ordentlige Mennesker, som ejer saadan nogle Lygter, men i Reglen findes de kun hos de rigtige Tyveknægte."

Han vendte sig mod Harkins og spurgte:

„Lagde De Mærke til Røverens Ansigt?"

„Nej, der var jo to Røvere — men deres Ansigter kunde jeg ikke se."

„Hvad Tid omtrent blev De overfaldet?" spurgte Nick Carter videre.

Mellem Vennerne herskede der en lille Meningsforskel om den Nat, som Talen gjaldt, men snart blev de dog enige, og Opdageren sagde:

„Det var jo det dejligste Maaneskin — det kan jeg tydelig huske. Hvor kunde De dog undgaa at se de Fyres Ansigter?"

„Ganske simpelt, Hr. Carter," svarede Harkins med et overlegent Smil: „fordi der nede i Kløften, hvor Broen findes, er saa mørkt — ogsaa i en Maaneskinsnat — at man ikke kan se en Haand for sig. Træerne staar der saa høje og saa tæt op ad hverandre, at deres Kroner formelig danner en Kuppel, som næppe en eneste Maanestraale kan trænge igennem. Men selv om det havde været ved højlys Dag, vilde jeg ikke have i Stand til at bide Mærke i Fyrene — for de havde Masker paa."

„Kan De huske det med, Hr. Holstead?" spurgte Nick Carter.

„Jeg kan Fanden, kan jeg!" brummede Holstead trævent. „Jeg havde sgu' ikke Lejlighed til at studere de Gutter nærmere. Jeg kom ridende i Skridt-

gang med næsten løse Tøjler. Det var jo ogsaa derfor jeg styrtede af. Manden sprang saa pludselig frem foran Hesten, at den gamle Krybbebider blev helt skør og stejlede lige med det samme, saa jeg der jo slet ikke var belavet paa det, slap Stigbøjlen, styrtede bagover Hesten med Hovedet nedad og faldt temmelig haardt. Jeg saa ikke andet end lige saadan en Fyr, der dukkede frem, som han var stampet op af Jorden."

Nick Carter henvendte sig atter til Harkins:

„Sig mig, har De da ikke lagt Mærke til noget særligt ved Mændenes Ydre, for Eksempel med Hensyn til deres Klædedragt, saa man deraf kunde slutte, hvad det egentlig var for nogle Folk?"

„Nej, det var jeg skam bleven altfor tummelumsk til!"

Nick Carter blev imidlertid ved at stille Spørgsmaal om Biting, som forekom de unge Mennesker saa uvæsentlige, at de tilsidt kun rystede paa Hovedet.

Da udbrød pludselig Opdageren til deres store Overraskelse.

„Røverierne og Indbrudene er udførte af en Person, som bor her paa Egnen, i det mindste ligger Ledelsen paa en og samme Haand.

„Men Du store Himmel, hvor kan De nu slutte Dem til det efter den Smule, De har faaet at vide af os?" spurgte Courtnay forbavset.

„I Virkeligheden arbejdes der jo nok af en lille Bande, men kun en af dem har forsøgt sig som Landevejsrøver," vedblev Opdageren uden at tage Hensyn til Afbrydelsen.

„Skudt forbi, Hr. Carter!" sagde Harkins. „De glemmer at der var to, der overfaldt mig."

„He — ja, De maa nu ikke blive vred, men jeg tror nok, at Frygten har ladet Dem se dobbelt," svarede Nick Carter. „Efter hvad De selv sagde, var De jo saa bestyrtet, at De ikke havde Sans for noget som helst, og desuden laa Stedet hen i dybt Mørke. Iøvrigt skal jeg udtrykke mig endnu tydeligere ved at sige, at Forbryderen bor her paa denne Side af Bakken."

„Al Ære og Respekt for Deres Ord, Hr. Carter," udbrød Holstead undret: „Vi ved allesammen, at De er Verdens største Opdager og kan se meget, hvor vi andre ikke kan se noget, men jeg vil lade mig hænge, om jeg begriber hvordan De kommer til alle Deres Slutninger? Nu mangler det bare, at De nævner os Røvernes Navn!"

„Det kan jeg ikke tjene Dem i — gjorde jeg det, vilde De jo slet ikke kunne forstaa et Muk af det hele," svarede Nick Carter med et lunt Smil.

„Hvor har Jagthunden vel sin fine Sporsans fra? Hunden vejrer ikke alt efter Lugten, men efter et medfødt Instinkt."

„Undskyld at jeg siger Dem imod," udbrød Harkins atter. „Men De har skudt forbi! Lad saa være at det rendte rundt for mig, og at Natten var aldrig saa sort, saa ved jeg dog med Bestemthed, at der var en Mand, som trykkede mig ned mod Jorden, mens en anden rodede i mine Lommer."

„Og dog er jeg endnu som før overbevist om, at Frygten har ladet Dem se dobbelt," svarede Opdageren og spurgte kort efter med et ejendommeligt Smil:

„Blev der taget haard paa Dem?"

„Jo Tak! det var ikke Narrestreger."

„Fik De Deres Tøj flænget?"

„Ja — hele den Bukselomme, hvori jeg havde mine Penge, blev da revet ud," svarede Harkins.

Det sagde Opdageren ikke noget til.

Saa spurgte Harkins:

„Vil De lade disse Røverier nærmere undersøge, Hr. Carter?"

„Falder mig ikke ind. Det har jeg jo ingen Grund til. Naar jeg hører om Forbrydelser, kommer jeg let til at stille den Slags Spørgsmaal. Det er kun „den gamle Adam", der vaagner i mig. Men ærlig talt, det kunde godt interessere mig, at faa saadan en fræk Forbrydertamp til at neje sig. Dog det har jeg ikke i Sinde.

Derimod vil jeg vædde paa, at der ikke sker flere Landevejsrøverier, saa længe jeg er her paa Egnen."

Vennerne saa i Tavshed paa hverandre ... Pludselig udbrød Courtnay:

„Ja, om Forladelse, Hr. Carter, men det tror vi nu ikke rigtig paa."

„Saa kan De lade være," svarede Nick Carter. „Jeg taler kun ud af mit Hjærtes Overbevisning. I Morgen skal jeg jo rejse igen. Men da Hr. Røveren kendte mig, vover han ikke at gaa paa Krigsstien i

Nat. Han er simpelt hen bange for, at jeg skal komme efter ham. Som sagt, denne Landevejsrøver er en professionel Forbryder, og den Slags Fyre indlader sig ikke paa at gøre Dumheder mere end højst nødvendigt. Saalænge jeg eller en anden bekendt Opdager er her paa Egnen, holder han nok Fingrene fra Fadet."

„Saa haaber jeg, Hr. Carter, De vil skaffe vor Egn Fred, i det mindste en Uges Tid?" sagde Courtnay i en hjærtelig Tone. „Saalænge kan De vel nok sammen med mig og mine Venner dele vort beskedne Hjem. Siger De ja, skal De ikke komme til at fortryde det ... Giv mig Deres Haand paa det — og saa skal vi rigtig more os, kan De tro."

Opdageren svarede ikke, men trak undvigende paa Skulderene.

Saa talte de om noget andet.

De unge Mennesker fik deres Musikinstrumenter frem. Og der blev baade spillet og sunget i en lille Times Tid, til endelig Nick Carter og samtlige Medlemmer af „Landstryger-Klubben" gik til Ro.

Nick Carter gaar paa Fiskeri.

De fem unge Mennesker havde kaldt deres Sommer-Villa for „Landstrygerslottet" og sig selv for „Landstrygere" — men der var vel ingen, der kunde tage det alvorligt.

De var baade dannede og fornøjelige, til Tider endog helt overmodige, og de var meget afholdte rundt om paa hele Egnen, hvor man ikke kunde tænke sig at holde Selskab undtagen de blev bedt med.

De var alle lige saa fikse som udholdende Dansere og fødte Selskabsmænd, der — som man siger — rigtig kunde sætte Liv i Kludene.

Nick Carter havde imidlertid haft en egen Bagtanke med at tage imod de unge Menneskers Indbydelse.

Allerede tidligere havde han hørt om deres vilde Liv, og det var hans Agt, at udnytte sit flygtige Bekendtskab til Courtnay, for derigennem at stifte Bekendtskab med Beboerne af „Landstrygerslottet".

Nick Carter havde tit i Spøg kaldt „Tilfældet" for sin bedste Ven. Nu havde atter Tilfældet hjulpet ham og givet ham en prægtig Lejlighed til Udførelse af sine Planer.

Sagen var den, at Nick Carter allerede i længere Tid efter en hemmelig Opfordring fra en Del af de rige Villaejere havde været ude efter de ubekendte Forbrydere, der med deres uhyggelige Virksomhed stadig satte de fredelige Sommergæster i Skræk.

Han havde omtrent i e n Uge hemmelig undersøgt Forholdene paa den anden Side af Bakken med dens spredte Villaer og lignende smukke Sommerboliger, uden at han dog havde haft synderlig Held af sine Bestræbelser.

Som „Landstryger-Klubben"s Gæst kunde han nu langt bedre og endnu mere ubemærket fortsætte sine Undersøgelser, end da han boede paa Hotel i Fernclift.

Han følte, at han var meget velkommen hos de unge Mennesker. De lod virkelig til at være overordentlig glade ved at have ham hos sig, selv om han ogsaa havde hørt Harkins spørge sine Venner om, hvordan i Alverden Opdageren dog saadan var kommen til a t slutte sig til dem, og om han ikke snart skulde rejse igen.

En Aften da de sagde Godnat til hinanden, for at gaa i Seng, tilføjede Courtnay i en hjærtelig Tone:

„Ved De hvad, Hr. Carter, De skulde virkelig blive her en lille Tid og lade os gøre Regning paa Deres uforlignelige Dygtighed, saa De kunde hjælpe os med at faa fat i de forbandede Slyngler."

„Nej, nu forlanger De virkelig lidt for meget af mig," havde Nick Carter da svaret og let: „Her er det omsider lykkedes mig at faa et Par Feriedage — og saa skulde jeg igen gaa i Trædemøllen. At blive herude hos Dem i e n Uges Tid, det kunde virkelig blive mig en Hvile, men at gaa paa Jagt efter Deres Røver, det vilde for mig være det samme som at optage mit Arbejde paany."

Hertil havde Courtnay svaret:

„Men saa bliv endelig. Vi skal saamænd ikke forstyrre Dem."

Næste Morgen ved Frokosten bad Courtnay atter Opdageren om at blive, og de andre unge Herrer sluttede sig i vrigt til hans Bøn. Harkins var ikke til Stede.

„Tak, kære Venner," udbrød Nick Carter: „Saa

tager jeg mod Deres venlige Indbydelse og bliver her en Uge paa den Betingelse, at De af alle Kræfter fortsætter Jagten paa Forbryderen og tillader mig paa en vis Maade at være Deres Leder, uden at jeg dog personlige griber ind i Sagen."

Det blev modtaget med en saadan Begejstring, at Opdageren, enten han vilde eller ej, maatte love dem at blive der mindst en Uge.

„Hurra! Det bliver Sjov," raabte Sherrill. „Her har De Deres fuldstændige Frihed, Hr. Carter! Her gør enhver, hvad han vil, og lader de andre gøre det samme. Vi tager ingen Hensyn, og Høflighedsformer blæser vi paa. Her er ingen Husherre og ingen Gæster. Vi er alle Lige, og De, Hr. Carter, er nu ogsaa Medlem af „Landstrygerklubben"!"

„Den Maade, vi ligger hos Madam Græsmejer paa, er jo ogsaa ganske behagelig," tilføjede Courtnay med et Smil. „I Stalden staar der Heste til Raadighed, Jagtbøsser og Medestænger har vi nok af — De kan selv rage! Fra dette Øjeblik er De selv „Landstryger", og det skulde kun glæde os, om De ogsaa i denne Henseende kunde vise Dem os overlegen."

Nick Carter gik ud til sine ny Pligter og Rettigheder med en hjærtelig Latter.

„Aa ja!" udbrød han, mens han strakte sig i Velbehag. „Nu til Morgen kunde jeg for Resten godt lide at tage ud og fiske. Der maa vel være et Sted, hvor der er Fangst, uden at man har nødig at gaa saa langt?"

„Jo — De kan vel nok finde ned til Broen ... der, hvor De blev overfaldet i Nat?"

„Det Sted glemmer jeg ikke i mit hele Liv — saa det skal jeg sagtens finde."

„Broen fører over en Aa, hvor man kan fange Ørreder — naar bare de vil bide paa Krogen."

„Man har jo Lov til at prøve — og jeg skal gøre mit bedste," svarede Opdageren med et lille Smil.

„Skal jeg gaa med Dem og vise Dem et godt Sted?" spurgte Holstead.

„Det kunde lige passe, at jeg ogsaa skulde vise Dem, hvad jeg ikke duer til!" svarede Nick Carter. „Nej, kære Brødre, min Fisketur maa unddrage sig Offentlighedens Blikke. Først vil jeg se at komme lidt i Øvelse.

Det er saa længe siden, jeg har været ude at fiske, at jeg sandt for Dyden ikke mere ved, om man først skal tage Madingen i Munden for at varme den, inden den sættes paa Krogen — eller om det bare er noget, man siger for Grin."

Alle lo, og Murray mente, at Opdageren virkelig skulde prøve paa at gøre det.

„Ja — nu kan vi først prøve det paa den gamle Maner," sagde Nick Carter, mens han lavede sig til at gaa:

„Vi maa haabe, at Fiskene her i Bækken ikke er saa glubske som de, der er nede i Florida. Der kom der en Gang en Aal paa flere Alen og slugte baade Snøre og Medestang — den var lige ved ogsaa at have taget min Tommelfinger med!"

De andre lo kosteligt, men han skyndte sig af Sted med alle sine Fiskeredskaber.

Han skulde lige til at gaa fra Markstien ud paa Landevejen, da Harkins pludselig dukkede op og nærmede sig langsomt hen mod ham.

„Hvad for noget, er De her endnu, Hr. Carter?" udbrød han og standsede. „Jeg troede, De var vandret videre i Morges".

„Nej, de bad mig saa indtrængende om at blive otte Dage i „Landstrygerslottet", at jeg gladelig slog til", svarede Nick Carter. „Som De kan se, staar jeg nu i Begreb med at begynde en Udryddelseskrig mod samtlige Fisk her paa Egnen".

„Naa ja — Fiskeriet hører jo med til Deres Levevej, selv om det vel i Reglen kun er Rovfisk, De er ude efter", sagde Harkins paa sin tørre Maade.

„Har De allerede spist Frokost?"

„Ih, det er over en Time siden! Der er vist ikke mere tilbage", svarede Opdageren og lo igen.

„Saa er jeg gaaet længere, end det egentlig var min Mening", sagde Harkins, „og jeg maa skynde mig at komme hjem, ellers kunde det godt stikke vore Venner at lade mig sulte lige til Middag".

Og han gik hjemad, medens Nick Carter fortsatte sin Vej ned ad Broen til".

Røverhulen.

Nick Carter fandt uden Vanskelighed ned til Broen og stillede sig midt ud paa den, medens han saa sig nøje om til alle Sider.

Endelig udbrød han hen for sig: Røveren kunde ikke have valgt sig et bedre Sted at virke paa. Selv ved højlys Dag kan han her let slippe bort!

Han stillede sig hen paa det Sted, hvor han mente, at Banditten den forrige Nat havde staaet, og han saa da, at et eneste Spring ind i Krattet vilde have været nok til at gøre ham usynlig for dem, der opholdt sig paa Broen.

Nu klavrede han ned ad Skrænten og fandt under Broen et Skjulested, som sikkert havde været benyttet mange Gange.

Dernæst betragtede Opdageren nøje Jorden paa begge Sider af Broen og fandt tilsidst i det bløde Ælte nogle Fodspor, som han særlig omhyggelig undersøgte, maalte og tegnede af.

Han overtydede sig nu ogsaa om, at der fra Broen førte Fodspor gennem Smaakrattet.

Han gik efter disse Spor et kort Stykke og indsaa da, at det vilde falde ham forholdsvis let at forfølge dem videre gennem det nedtraadte Græs og de søndertrampede Bregner.

Han stak to Pinde i Jorden og vendte saa tilbage til Broen.

„Naa, nu maa jeg nok hurtigst muligt se at faa fanget nogle Fisk for at vise Fyrene, at jeg virkelig har haft Snøren ude", hviskede han hen for sig, mens han satte sig ned paa Skrænten ved Aaen.

De overmodige, unge Mennesker, der ved Frokosten havde gjort sig lystige over Opd geren, da han vilde ud og fiske, skulde nu bare have set ham i Lag dermed, saa vilde de ikke alene have undret sig, men ogsaa forsøgt at lære ham Kunsten af.

Han var ikke en halv Time om at fiske saa mange Ørreder, som godt kunde kaldes en hel Formiddags Fangst.

Saa gemte han Fiskekurv og Medestang bag en tyk Træstamme, hvor de ikke saa let kunde opdages af tilfældig Vejfarende, og gik tilbage til det Sted, hvor han havde stukket Pindene i Jorden.

Og han fortsatte Undersøgelsen ved at føre Sporene videre.

Hans Vej førte ham dybere og dybere ind i Skoven og opad den stejle Brink.

Efterhaanden som han trængte fremad, blev Skovbunden anderledes, mere og mere haard og stenet — og tilsidst var der ikke flere Fodspor at se.

Dog, Nick Carter havde paa sine Vandringer ude i det vilde Vesten, i selveste den verdensberømte Spejder, Oberst Buffalo Bill, haft en ypperlig Læremester i den vanskelige Kunst at finde Stier og forfølge Spor.

Uger i Træk havde han sammen med sin Fætter og Hjælper Chickering Carter og den berømte Oberst dannet et uadskilleligt Trekløver.

De havde oplevet Æventyr af den farligste Natur. Men desuden havde begge Carterne ved Hjælp af et Stykke Mos, et nedblæst Blad, en knækket Gren eller lignende Smaating lært at fastslaa Spor og Veje, endog paa Steder, hvor selv de mest drevne Stifindere helt havde opgivet Ævret.

Den vanskelige Kunst kom nu Opdageren fuldt til Gode. Samtidig afmærkede han sin egen Vej paa saa opfindsom en Maade, at han til enhver Tid kunde finde den igen, mens uindviede aldrig vilde opdage hans Mærker.

Han trængte stadig dybere og dybere ind gennem det yppige Krat over det skovklædte Højdedrag, mens han hyppigt raadspurgte sig med sit Lommekompas, som viste ham, at han næsten var gaaet Bjærgryggen halvt omkring.

Det gik mere og mere op for ham, at den Mand, hvis Spor han forfulgte, havde tilbagelagt sin Vej i Mørke, og han spekulerede paa, hvordan en saadan Nattevandrer egentlig havde baaret sig ad med ikke at løbe vild.

Kort derpaa opdagede han et Stykke hvidt Musselin, som var bundet fast til en Busk, snart efter saa han en lignende lille Linnedlas viklet om en Gren, og ikke langt derfra lyste der ham en hvid Strimmel i Møde fra Kanten af en Klippe, hvor en stor Sten holdt den fast.

Nick Carter standsede og hviskede hen for sig:

„Lige meget, det er umuligt at opdage den Slags Mærker om Natten, med mindre man har en god Lygte, som Fyren jo havde det i Nat".

Da Opdageren fortsatte sin Vej, ledte Mærkerne ham ind i en smal Klippekløft, hvorigennem Sporene aabenbart førte videre.

Paa Jorden laa der en Mængde Klippebrokker, som

gjorde Vandringen fremad vanskelig, og Opdageren saa med sit kyndige Blik af den Maade, hvorpaa forskellige Sten laa, at de kort forinden maatte være slængt saadan hen af — Menneskehænder.

Paa sin videre Gang kom Nick Carter hen til et Sted, hvor der laa et stort Træ og spærrede for Vejen; han klavrede over det og trængte sig gennem dets Grene, og medens han stadig fulgte Sporene, opdagede han paany en smal Kløft, som skar sig gennem Stenmasserne.

For Enden af denne Kløft var der en Klippehule, som dækkedes af en mægtig Sten.

Nick Carter mente ubetinget, at dette Lukke maatte være dannet af Menneskehænder.

Da han fik rokket Stenen til Side, gjorde han en mærkelig Opdagelse.

Inde i Hulen laa der en Acetylenlampe og en Silkemaske, som kunde omslutte hele Hovedet, desuden fandt han et Par sammenrullede blaa Lærredsbukser af den Slags, som Arbejderne plejer at bruge, og endvidere gemtes der to fedtede og luvslidte Arbejdstrøjer, en gammel Hue og — et kostbart Guldur med Kæde, omhyggelig indpakket i Voksdug, sammen med en stor Bunke Pengesedler.

Med et eget Smil lagde Opdageren alle disse Sager nøjagtig igen tilbage paa deres Plads og lukkede atter Hulen til med Stenen.

„Nu kan jeg sagtens være glad for min første Fisketur", sagde han hen for sig: „Jeg tror nok — efter at jeg har set alt dette her — at der nu med Held kan arbejdes videre i en god Sags Tjeneste. Hele Skoven trænger vist til at blive set ordentlig efter i Sømmene".

Han stod længe hensunken i Tanker og sagde stille hen for sig: „Jeg tror nok, at det er det Ur med Kæde, som Harkins mistede den Nat, da Landevejsrøveren i Dobbeltskikkelse for første Gang gjorde ham sin Opvartning, — og jeg tror ogsaa nok nu, at — jeg ved, hvem denne mærkelige Røver er!"

De sidste Ord betonede han særligt, som om han vilde understrege dem.

Han tog sit Kompas frem for nøjagtig at kunne se, hvor han var.

Saa vidt han kunde forstaa, havde han holdt sig i nordøstlig Retning for Broen, undertiden var han ogsaa gaaet helt mod Øst.

Nu gik han med Kompasset i Haanden lige efter Punktet Stik mod Syd. Under Vejs skar han lignende Mærker i Stammernes Bark, som Skovrideren bruger, hvor der skal fældes Træer.

Paa denne Maade dannede han sig et Spor, til han troede sig langt nok fremme mod Syd.

Her skar han saa paany et Mærke og iagttog Omgivelserne meget nøje, hvorefter han drog videre i sydvestlig Retning, mens han stadig raadførte sig med Kompasset og hele Vejen gjorde Snit i Træerne med sin skarpe Lommekniv.

Endelig naaede han et Stykke ovenfor Broen paa den samme Hulvej, som han Natten forud var kommen henad.

Her mærkede han endnu et Træ for i givet Tilfælde atter at kunne bestemme Stedet.

Saa gik han tilbage over Broen for at hente Fiskekurven og Medestangen.

Da han saa vilde gaa hjem, stak der pludselig et Hoved frem under Broen — og Opdageren fulgtes med et mistænksomt Blik, mens han gik op ad den stejle Bakke. Omsider krummede Vejen, og Opdageren kunde ikke ses mere ...

Efter Hovedet kom nu ogsaa Kroppen frem under Broen, og endelig kravlede hele Fyren ud af sit Skjul.

Det første, han gjorde, var at springe rask hen og ødelægge de Mærker, som Opdageren havde anbragt der, hvor han var kommet ud fra Krattet. Saa skyndte han sig over til den anden Side af Vejen og var snart forsvunden inde imellem Buskene.

Men oppe fra Bakken kom Nick Carter frem omme fra en Busk og saa igen ned ad Vejen.

„Krigen er begyndt," hviskede han — „og jeg har hele Fordelen paa min Side, skønt min Modstander godt ved, at jeg er ham paa Sporet".

Han fortsatte sin Vej hjem til „Landstrygerslottet", og da han havde naaet det, saa han dets samtlige fem Beboere ligge malerisk i magelige Gyngestole paa Græsplænen foran Havestuen og ryge Cigar.

Harkins var den første, der saa Opdageren, og han udbrød leende:

„Der kommer vor Fiskermand. Jeg holder fem

mod tre paa, at han ikke bringer en eneste Fisk med sig hjem i sin Kurv.

„Det er svart!“ sagde Courtnay.

„Jeg siger, han har fanget en Fisk“, raabte Sherrill.

„Hør nu, Brødre! Vi lægger hver en Dollars paa Bordet“, foreslog Holstead, „og den, der kan gætte, hvor mange Fisk der er, tager hele Pibetøjet hjem“.

„Lad gaa med det, men hvis nu ingen af os gætter rigtigt, hvem skal saa have Knapperne?“ spurgte Metcalf.

„Det skal skam Fiskeren“, svarede Holstead.

Og han gættede paa det største Antal, skønt han ikke gik højere end til syv.

„Saa er Pengene mine“, sagde Nick Carter og lo. „Der er atten Ørreder her i Kurven, og endda har jeg ladet det største Fisketræk blive tilbage dernede“.

„Det største Træk“, gentog Courtnay helt polisk. „Ja, det er jo ikke alle Fisk, der bider paa“.

„Nej, jeg lader dem ogsaa rolig sprælle lidt endnu — men en af Dagene skal jeg nok fange dem“, sagde Opdageren med et ejendommeligt Smil, mens han gik ind for at gemme sine Fiskeredskaber.

Nick Carter hører, hvad Folk siger.

Ved Middagsbordet blev der talt meget om et Indbrudstyveri, som sidste Nat var blevet forøvet i en Bondegaard en Mils Vej derfra.

Der var ikke blevet stjaalet noget af Værdi, men det var nok af den simple Grund, at der ikke havde været noget at stjæle.

Gaardens Ejer havde nemlig faaet Skræk i Blodet ved de talrige Indbrud, der i den sidste Tid havde fundet Sted paa Egnen, og han havde derfor gemt sine Penge og kostbare Sager paa et Sted, hvor Tyven ikke havde kunnet opdage dem.

Tidligere havde de ligget i en Pult, og den var brudt op, hvad der jo nok kunde tyde paa, at Tyven havde været godt kendt, baade med Husets Indretning og Bondemandens Vaner.

„Det er den samme Historie som ved alle tidligere Indbrud“, sagde Courtnay. „Fyren maa have været kendt baade med Beboerne og med deres Levevis — og med selve Bygningens Indre.

„Mener De dermed, at Forbryderen bor her i Nærheden?“ spurgte Nick Carter smilende.

„Vilde De maaske ikke mene det samme?“ udbrød Courtnay.

„Inden jeg kan udtale mig, maa De besvare mig et Spørgsmaal: Hvor længe er der mellem, at Indbrudene sker?“

„Ofte er der en Uge imellem og undertiden noget mindre“.

„Naa“, sagde Nick Carter, „det er da min Opfattelse, at Indbrudene besørges af professionelle Forbrydere, der ledes og faar deres Ordrer af en, som er godt kendt med hele Egnen. Det hentydede jeg jo iøvrigt til allerede i Aftes“.

„Men De sagde ogsaa, at saa længe De var her paa Egnen, vilde der ikke ske ny Indbrud. Og nu har der dog været et i Nat! Hvordan kan det rime sig sammen?“ spurgte Harkins i en spotsk Tone.

„Det afkræfter jo ikke helt min Spaadom, for sandsynligvis har Indbruddet allerede været planlagt, før nogen vidste om mit Komme. Skulde der paany ske Indbrud, saa overgiver jeg mig paa Naade og Unaade“.

Da de rejste sig fra Bordet, udbrød Nick Carter:

„Jeg skal ind til Fernclift og telegrafere. Er der ingen af de Herrer, der vil gaa med?“

„Jo, det vil vi vist alle sammen“, svarede Sherrill ivrig. „I Eftermiddag skal der jo være Fodboldkamp inde ved Byen. Vi hører med til Holdet“.

„Gør De det? Saa kunde jeg skam ogsaa godt lide at være med“, sagde Opdageren.

Paa Telegrafstationen afgav han en Depesche, som han havde adresseret til sig selv i New York. Telegrafisten læste den, rystede paa Hovedet og udbrød overrasket:

„Det Telegram forstaar jeg ikke. Jeg synes ikke, der er nogen Mening i det“.

„Send De det bare af Sted, som der staar. Modtageren kan nok læse det“, sagde Opdageren og lo saa lunt.

„Hvor bor De her?“

„Jeg bor ude hos de „fem Landstrygere“ — det vil sige, med mig er vi egentlig seks“.

„Ja, saa er jeg med“, svarede Telegrafisten med

et Smil, der kunde tyde paa, at han tiltroede „Landstrygerslottet"s lystige Beboere alle mulige Tossestreger.

Han havde iøvrigt al Grund til at blive forbavset over Telegrammets Indhold. Der stod nemlig kun:

„Kan ikke finde Land til raske Betingelser. — Bring derfor den anden, Mester".

Men Nick Carter vidste helt godt, at hans Hjælper Chick vilde aabne Telegrammet og tyde Indholdet saaledes, at han og hans Kollega Patsy skulde komme ham forklædte til Hjælp.

Han havde simpelthen underskrevet Telegrammet med et „Mester", der efter deres gensidige Overenskomst betød Forklædning.

Nick Carter blev paa Telegrafstationen, til han havde overtydet sig om, at Telegrammet var blevet rigtig besørget.

Saa drev han ned gennem Byen. Dermed forbandt han ikke nogen bestemt Hensigt, men vilde bare ved Selvsyn lære den lille By og dens Indbyggere lidt nærmere at kende.

Da han kom forbi en af Hovedforretningerne, hvor Døren stod aaben, hørte han tilfældig sit eget Navn nævne.

Rask gik han ind i Butikken, gjorde et lille Indkøb og traadte saa ud paa den skyggefulde Veranda, hvor der stod nogle Mænd og talte om ham.

„Nu skal I se," sagde den ene, der lod til at være en skikkelig Landmand, „det er snart forbi med al den Stjælen og Røven".

„Hvorfor det, Onkel Hirom?" spurgte en anden.

„Du har jo selv sagt, at Nick Carter er dukket op her paa Egnen".

„Ja, det er meget rigtigt, ja!"

„Jeg har stadig læst om ham — I kan tro, det er en Fiffikus!"

„Naa, det vil jeg nu nok se, førend jeg tror det", udbrød en tredje tvivlende. „Nick Carter er jo selv bleven overfaldet hernede ved Broen, og skønt han havde den bedste Lejlighed til at holde Halunken fast, lod han ham dog løbe".

„Det passer godt nok!" bifaldt nu en fjerde og krammede ud med sin Visdom: „Saa dejlig en Lejlighed til at ordne den Paragraf faar Nick Carter aldrig mere! Men ser vi, han er jo heller ikke mere end et Menneske, og han kan vel være bleven bange ligesom alle vi andre".

„Hvoraf ved I ellers, at han er bleven overfaldet nede ved Broen", spurgte Onkel Hirom sindig.

„Det skal jeg gerne sige Jer", svarede den, der havde stukket Nyheden ud, med en fortrolig Mine: „Jeg har saamænd Historien fra en af de unge Herrer der oppe paa „Landstrygerslottet", som de kalder det."

„Hvad har han da fortalt?"

„Han sagde ,at Nick Carter var kommet gaaende fra den anden Side af Bakken og ned til Broen. Der havde en Karl, som var mindst tre Alen høj, grebet ham i Kværken og smidt ham om paa Broen. Saa havde han kastet sig over ham og hugget baade Ur og Penge fra ham — — og da han havde faaet, hvad han vilde have, var han simpelt hen stukket af".

„Det tror jeg sgu'tte!" udbrød Onkel Hirom med Bestemthed. „Saadan en Mand som Nick Carter ved nok, hvad han gør. Jeg har jo læst de utroligste Ting om ham".

„Ja, jeg kan jo ikke staa ved mere, end hvad den unge Herre har sagt. Og han var lige ved at revne af Grin, da han fortalte mig, at Nick Carter rystede over hele Kroppen og ikke kom til Besindelse igen, før de fem Herrer deroppe fra havde forsikret ham om, at Fare var overstaaet".

Denne Fremstilling syntes Opdageren saa komisk, at han uvilkaarlig maatte le højt, og derved tiltrak han sig naturligvis den lille Gruppes Opmærksomhed.

Længe i Forvejen havde Nick Carter opgivet ethvert Haab om at kunne færdes der paa Egnen uden at blive kendt, og vidste disse Mænd endnu ikke, hvem han var, vilde de dog efter al Sandsynlighed snart komme til det. Derfor gjorde han en Dyd af Nødvendighed og gik hen til dem, mens han udbrød:

„Mine Herrer! Jeg er Nick Carter. Den Historie, der her blev givet til Bedste om mit Sammentræf med en tre Alen høj Røver, lyder jo meget grinagtig, men er desværre Opspind fra Ende til anden. Der er ikke blevet røvet saa meget som en Tændstik fra mig. Jeg har ikke engang set Fyren. Dertil var det for mørkt. En Skikkelse sprang ind paa mig og holdt en Lygte op for Næsen af mig. Men Fyren kendte mig, og da

han saa, hvem jeg var, tog Fanden ved ham — saa benede han af langt ind i Skoven.

Nu vilde det glæde mig at høre, om nogen af de Herrer skulde have set denne her Gut eller i det mindste have en Formodning om, hvem det vel kan være".

Nick Carters Tiltale gjorde næsten de gode Folk maalløse.

Der gik et helt Minut, inden de kom sig af deres Forbløffelse ved at se, at den Mand, som de lige havde heglet igennem, stod midt iblandt dem.

En, der endnu ikke havde givet sit Besyv med i Laget, pegede omsider paa sin Sidemand og sagde:

„Her er Ike! Han har set ham!"

Da brast de i Latter alle sammen.

„Det har Du vel ikke, Ike?" blev der raabt.

Men Ike svarede tørt:

„Jeg har aldrig sagt, at jeg har set Røveren, men kun ,at jeg har set en Mand, i hvem der godt kunde stikke saadan en skamagtig Knægt".

„Saa ud med Sproget, Ike, og fortæl Hr. Carter, hvad Du ved", blev der raabt.

„Glem heller ikke at fortælle om, hvordan Du stak af fra det hele".

„Bryd Dem bare ikke om noget, men fortæl mig, hvad De ved", sagde Nick Carter opmuntrende til Ike, der aabenbart følte sig drillet af de andre.

Nick Carter forfølger en mistænkelig Person gennem Skoven.

„Der var en Mand herude i Skovene", sagde Ike, „— disse Dumrianer griner altid af mig, naar jeg fortæller om det, bare fordi jeg gemte mig og ikke brød mig om at lade mig se af Fyren. Jeg skal nemlig sige Dem, Hr. Carter, jeg bor ved Jærnbanen omtrent en Mils Vej herfra.

Omtrent for tre Uger siden var jeg ovre paa den anden Side af Bjærget og blev opholdt, saa Solen var allerede gaaet ned, da jeg drev hjemad.

Jeg gik paa mine Ben, og da jeg kom ned til den Bro, hvor De blev antastet, var det bælgmørkt.

Men kort at sige: fulgte jeg Hovedlandevejen her ind gennem Fernclift, saa havde jeg endnu haft tre Mil at gaa. Men skød jeg Genvej gennem Skoven, kunde jeg indvinde mindst en Mil.

Da det var stjærneklart, turde jeg jo nok vove det.

Jeg var allerede kommet et godt Stykke fremad, da jeg pludselig saa et Lys danse ude foran mig.

Det kom stadig nærmere og nærmere, og hvad jeg saa havde at gøre — jeg krøb i Skjul!

Ser De, Hr. Carter, bag Lyset var der en Mand, og Lyset kom fra en Blændlygte — saadan en Tyvelygte, som vi plejer at kalde dem. Manden kom mig tæt nok forbi til, at han kunde have grebet fat i mig, naar bare han havde vidst, at jeg laa der, men det havde han ikke Spor af Anelse om, og derfor gik han videre. Jeg holdt mig lige saa stille som en Mus, til han var langt borte — saa travede jeg hjemad. Det er det hele, og jeg forstaar bare ikke, at disse Fæhoveder her synes, det er noget at grine ad!"

„Kunde De ikke iagttage Manden nærmere?" forskede Nick Carter.

„Nej, det var rent umuligt", forsikrede Ike alvorsfuldt. „Lygten, som han holdt i Haanden, lyste kun fremad. Den viste ham Vej — men hvordan han saa ud, aner jeg ikke — jeg kunde saamænd ikke engang øjne ham".

„Det forstaar jeg meget godt", svarede Opdageren, „og jeg betvivler absolut ikke, at De virkelig har set den Mand, som ved sin uhyggelige Virksomhed har gjort hele Egnen usikker. Den Mand, der antastede mig i Nat, bar ogsaa saadan en Lygte — og derfor kunde heller ikke jeg faa nærmere Kig paa ham.

Nick Carter ønskede endnu at forelægge Ike nogle Spørgsmaal, men helst uden Grinebidernes Nærværelse. Saa lod han det være nok foreløbig med at faa hans fulde Navn at vide — han hed Ike Kenyon.

Og sikkert var det, at den samme brave Ike Kenyon fra nu af var steget ikke lidet i Kammeraternes Agtelse — nu havde jo selveste den berømte Opdager stadfæstet, at Ike virkelig havde set Røveren.

Nick Carter gik straks hen til den Sportsplads, hvor Fodboldspillet fandt Sted.

Han brød sig ikke saa meget om Spillet — han havde mere Lyst til nærmere at studere Publikum.

Baade Byens Folk og Landliggerne deltog i denne „Idrætsfest".

Nick Carter drev rundt mellem Tilskuerne, og det

undgik ikke hans Opmærksomhed, at alle fulgte Spillets Gang med Spænding — undtagen en.

Men denne ene Mand syntes ogsaa at være noget for sig. Han var hverken Landligger eller Sommergæst, skønt han nok kunde se ud til at høre hjemme i en større By — en Smaastadsmand eller Landbo lignede han nu slet ikke, skønt han nærmest var klædt som en Bonde.

Men Opdageren havde med sit skarpe Blik snart lagt Mærke til, at Mandens Hænder var hvide og velplejede, et sikkert Tegn paa, at han aldrig havde maattet arbejde haardt, hvad man ellers skulde have troet efter hans Klædedragt at dømme.

Manden skænkede ikke Boldspillet synderlig Opmærksomhed — Nick selv syntes under alle Omstændigheder i langt højere Grad at være Genstand for hans Interesse.

Uden at lade sig mærke med, at Interessen kunde være gensidig, havde Nick dog snart set, at Manden hverken var i Selskab eller talte med nogen.

Tilsidst traf Opdageren sammen med Courtnay og sagde til ham:

„Vilde det være Dem muligt at skaffe mig en Oplysning, uden at der bliver lagt Mærke til det, og uden at Vedkommende maa ane, at det er mig, der gærne vil vide lidt om ham?"

„Jeg skal gøre mit bedste, Hr. Carter", sagde Courtnay. „Hvorom drejer Sagen sig?"

„Ja, tænkte jeg det ikke nok!" udbrød Nick Carter og lo lystigt: „Der er nok nogen, der er nysgerrig og straks mener, at nu bliver den god! Desværre maa jeg skuffe Dem. Det hele drejer sig kun om en Mand, der er mig ganske ubekendt, men har tiltrukket sig min Opmærksomhed. Det kan blive af Vigtighed, eller det kan være et Slag i Luften, saadant noget kan man jo aldrig vide forud."

„Hvor sidder han?"

„Deroppe — lige ved Pillen!"

„Naa ja, det skal jeg nok faa klaret, uden at jeg render med Sludder!"

„Det er godt. Selv overfor Deres bedste Venner maa De holde ren Mund".

„Ja, det lover jeg med god Samvittighed".

Og Courtnay forlod Opdageren for snart igen at komme tilbage med den Besked, at den Fremmede ikke var kendt af nogen. Selv Postmesteren og Stationsforstanderen, der ellers kendte hele Fernclift, anede ikke, hvem han var.

Boldspillet tog Fart, nu kom det afgørende Øjeblik og Publikums Spænding steg til Højdepunktet ...

Da lagde Opdageren Mærke til, at den Mand, han havde faaet saa meget Kig paa, nu ganske stille luskede bort fra Tilskuerpladsen. Det fandt Opdageren saa paafaldende, at han maatte gaa bag efter hm.

Manden gik bag om Byen og op ad Bjærget.

Nick fulgte ham ubemærket — Manden standsede lige paa det Sted, som Opdageren havde mærket om Formiddagen nede mellem Skoven og Landevejen.

„Aha", hviskede Nick hen for sig: „Det er nok den samme Gut, som i Formiddags laa og lurede paa mig dernede under Broen!"

Efter at Fyren opmærksomt havde set sig omkring, banede han sig Vej ind gennem Krattet.

Nick listede sig forsigtig bag efter ham og traadte ind mellem Buskene nøjagtig paa samme Sted.

Han holdt sin Aande tilbage, mens han lyttede omkring sig, og hørte ikke langt forude den ubekendtes Fodtrin ind gennem Skoven.

Rask gemte Opdageren sig bag en fremspringende Klippe. Og han fik atter Øje paa Fyren, der gik søgende omkring paa det mosgroede Jordsmon.

„Ja saa! Han er ude efter mine Mærker," tænkte Nick.

Tilsidst stod Manden ret haabløst stille og gloede, indtil han paany atter gik lige frem — langt ind i Skoven.

„Nu har han nok allerede maattet opgive at finde mine Mærker", lo Nick hen for sig, mens han atter gav sig til at følge efter ham.

Den tætte Underskov med de mange forskellige Buske og da navnlig de besværlige Tjørne gjorde det vanskeligt for Opdageren at beholde Fyren i Sigte.

Men naar det lod sig gøre, sneg han sig hurtigt og lydløst frem lange Strækninger ad Gangen — for dog atter i rette Tid at dukke sig.

Pludselig gjorde den Forfulgte Holdt og satte sig ned enten for at lytte eller for at vente paa nogen.

Efter en halv Snes Minutter rejste han sig igen. Saa gik han om bag et tæt Krat og forsvandt.

Om Jorden havde aabnet sig og opslugt ham, kunde hans Forsvinden ikke have været mere fuldkommen.

„Det var Pokkers!" tænkte Nick. „Væk er Fyren. Han forsvandt lige som en Mis!"

Der var ikke andet for Opdageren at gøre end at vende tilbage igen — med Kompasset i Haanden.

Men først afmærkede han Stedet saa omhyggeligt, at han til enhver Tid kunde finde det igen.

Nick Carter træffer Venner i Fernclift.

Da Beboerne af „Landstrygerslottet" kom tilbage fra Fodboldspillet, saa de Nick Carter sidde i en behagelig Gyngestol under et gammelt Æbletræ og kigge op i dets Grene, som bredte sig helt ud over Indgangen til Villaen

Courtnay saa granskende paa ham, men der var ikke noget mærkbart hos ham at spore, og han spurgte dem bare ligefrem om, hvordan det saa var gaaet med Boldspillet.

Senere sad Courtnay alene sammen med Nick Carter ...

Og Courtnay udbrød med Eftertryk:

„De er nok paa Krigsstien, Hr, Carter?"

„Ih nej, jeg sidder jo og nyder Udsigten paa den mest driveragtige Maade", svarede Nick Carter med et lystigt Smil.

„Ja, nu maaske!" svarede Courtnay: „Men jeg saa godt, De forlod Sportspladsen, lige da Afgørelsen skulde finde Sted. De listede Dem bag efter den Mand, som jeg skulde skaffe Dem Oplysninger om. Er det næsvist af mig at spørge, om De fik noget Held af Deres Gang?"

Opdageren svarede undvigende:

„Næsvist er det ikke, men ganske unødigt! Jeg gjorde ingen Opdagelser, som paa nogen Maade kan interessere Dem!"

Courtnay ulejligede ham ikke med flere Spørgsmaal, og Opdageren sad længe i sine egne Tanker, indtil han endelig udbrød:

„Jeg vil gærne tale frit og aabenhjærtigt til Dem, Hr. Courtnay, tilmed da jeg gærne vil bede Dem om Deres Tavshed. Jeg vil gærne tilstaa, at min Interesse som Opdager er bleven vakt ved at høre om alle de Indbrud og Røveroverfald, der gaar i Svang her paa Egnen. Ligesom Katten ikke kan lade Musene være, saaledes er det ogsaa for mig i et saadant Tilfælde en Livsbetingelse at foretage Undersøgelser.

Men da jeg tror at kunne gøre Regning paa Deres Fortrolighed, saa vil jeg ærligt sige Dem, at jeg udelukkende opholder mig her paa Egnen for at komme efter Hemmeligheden med denne Tyve- og Røverbande, hvis man da ellers kan tale om noget af den Slags — og at faa de Skyldige straffede efter Loven".

„Selvfølgelig skal jeg gerne staa Dem bi, Hr. Carter", svarede Courtnay fornøjet. „Og jeg skal være tavs som Graven".

„De maa endelig ikke sige et Ord om Sagen — end ikke til Deres Venner her i Huset", vedblev Opdageren. „Jeg maa meget beklage, at Folk her paa Egnen allerede har opdaget, hvem jeg er, og ved, hvorfor jeg er kommen her".

Det kan De takke en af Deres Venner for, og han har kun brallet det op, for at det skulde vække Opsigt".

„Forhaabentlig vil det lykkes mig med Deres Bistand atter at faa Folk bort fra denne Mening for at gøre mig det muligt at kunne arbejde videre i al Hemmelighed og af alle Kræfter".

Bedst som Courtnay paany forsikrede Opdageren, at han i enhver Henseende kunde gøre Regning paa ham — saa Nick Carter pludselig oppe mellem Grenene to store Øjne, som ivrigt stirrede ned paa ham.

Selve den Mand, der saa bravt brugte sine Øjne og sagtens ogsaa sine Øren, kunde ikke ses for det tætte Løv. End ikke Ansigtet lod sig skælne.

Nick Carter lod, som om han ikke anede, at der var nogen, der lurede.

Men han tænkte sig nøje om for at komme efter, hvad det vel kunde være for en Snushane, der saadan var hoppet op i Træet.

Efter hans Mening kunde det ikke være nogen af Husets Beboere, for de havde jo lige nylig forladt ham. Han lod sig dem i Aanden alle „passere Revy", og han huskede da meget godt, at han havde set dem alle sammen komme hjem fra Sportsfesten.

„Har de ogsaa Tjenestefolk her i Huset?" spurgte Nick Carter nu Courtnay, uden dog med det mindste Blik at forraade noget om sin mærkelige Opdagelse.

„Ja, det har vi rigtig nok," svarede Courtnay. „Der er nu først den gamle Hamann, som besørger det egentlige Arbejde. Han har allerede levet i over tyve Aar her paa Gaarden, og og Vinteren bor han ganske alene i Villaen.

Saa er der Temple, det er en yngre Fyr, som giver en Haand med alle Vegne, og som ogsaa med mere god Vilje end med Held forsøger sig i Kogekunsten. Dernede i Haven kan De se den gamle Hamann gaa og arbejde mellem Bedene — og herovre ved Køkkenet staar Temple og fløjter, mens han vasker op."

Nick Carter kiggede atter op i Træet, hvor han stadig skælnede de to spejdende Øjne, Spionen kunde hverken være en af Husbeboerne eller af Tjenestefolkene. Men hvem var han da?

Med Vilje begyndte Nick Carter nu at tale om andre Ting; han var fast overtydet om, at Fyren deroppe i Træet ingen Anelse havde om, at han var bleven opdaget.

Da Klokken kaldte Husbeboerne sammen til Aftensbordet, rejste Nick Carter sig og gik ind — uden at lade sig mærke med noget; han saa end ikke op paany mellem Æbletræets Grene.

Der manglede ingen ved Bordet.

Efter Maaltidet sagde Nick Carter, at han vilde gaa ind til Byen, for at spørge efter Breve. Men han sagde det paa en saadan Maade at de andre forstod, han ikke ønskede Følgeskab.

Nick Carter drog rask af Sted. Men næppe var han kommen saa langt bort, at de ikke kunde se ham fra Villaen, før han satte over et Gærde og gemte sig bag en Busk.

Da han atter viste sig, havde han gjort sig fuldstændig ukendelig.

Og i sin Forklædning skyndte han sig nu at naa ind til Byen.

Først gik han hen til Stationsbygningen, for at studere Fartplanen. Efter at der var gaaet nogen Tid med det, gik han gennem Hovedgaden, til han endelig naaede Byens eneste Hotel.

Paa Hotelverandaen sad der to Fremmede ved et Bord og drak sig et Glas Øl. De gav Nick et lille Signal, da han traadte ind, uden at nogen af de omkringsiddende lagde Mærke til det.

Nick Carter hilste paa de to Fremmede med en venlig Mine, idet han udbrød:

„Ih — her træffer man nok gamle Bekendte!"

Og det kunde han jo have Ret i — de fremmede Herrer var nemlig hans Hjælpere, der til Punkt og Prikke havde efterkommet hans telegrafiske Ordre og var rejst til Fernclift med første Tog.

Nick Carter satte sig hos dem, bestilte sig et Glas Øl og passiarede et Øjeblik med dem om Vejret og om Varmen i New York, indtil han i et gunstigt Øjeblik fik hvisket til Patsy, den yngste af Medhjælperne:

„Her kan vi ikke tale sammen. Bestil en Vogn med et Par gode Heste for, saa kører vi lidt ud ad Landet til."

Det lod Patsy sig ikke sige to Gange, og et Par Minutter senere kom han tilbage med en let Vogn, forspændt med to prustende Heste.

Og begge Carterne gik til Vogns.

Da de var komne ud ad Merberg Landevej, byttede Nick Carter Plads og tog Tømmen.

„Der er nogle Steder, som jeg gærne vilde vise Jer," sagde Nick Carter til begge sine Hjælpere, „men jeg kan kun lige flygtig pege paa dem."

De kørte over Broen og opad Bakken, til de naaede en Korsvej.

Her kørte Nick Carter bort fra Merbergvejen, og faa Minutter efter blev han holdende inde i Skoven.

„Saa, her kan vi tale sammen, uden at nogen kan lure paa os, eller høre, hvad vi siger."

Dermed begyndte han paa en klar og let overskuelig Maade, at fortælle sine Hjælpere — der opmærksomt lyttede til ham — om de Tildragelser, der hidtil var skete herude og om, hvad han selv havde oplevet.

Omsider tilføjede han:

„Efter min Mening er der mindst to Mand om at begaa Røverierne. De er begge professionelle Forbrydere, som kender mig fra tidligere Lejligheder. Det er muligt, at der er flere endnu.

Naar disse Fyre kender mig, har I sandsynligvis ogsaa den tvivlsomme Fornøjelse at være kendt af dem, og derfor lod jeg Jer rejse forklædte hertil.

Jeg selv har kun taget et Skæg paa for at kunne træffe sammen med Jer, uden at nogen kendte mig, og faa Lejlighed til at snakke lidt med Jer. Naar vi begiver os tilbage, vil jeg igen vise mig i min egen Person.

Se Jer nu om, og spil Jeres Rolle godt.

I spekulerer i Grunde og vil købe Skoven her paa særlige gunstige Vilkaar. Naturligvis maa I byde under den forlangte Pris saadan, at der kan følge mange Forhandlinger efter.

Det bliver naturligvis hurtigt bekendt i en saadan Lille By, og derfor vil det paa ingen Maade synes paafaldende, om I ofte tager herhen.

Under Vejs viste jeg Jer Broen. Østpaa er der tæt Krat, og dybt herinde i Skoven ruger den Hemmelighed, som vi skal klare.

Der findes Forbryderens Baghold, og jeg tør gøre min Ed paa, at ogsaa deres Bytte ligger skjult derinde.

I Nat Kl. 12 maa I begge træffe mig derovre paa Toppen af Bakken. Naar vi kører tilbage skal jeg nøjagtig vise Jer Stedet."

„Tror Du da, at vi allerede i Nat kan fare paa Røverne?" spurgte Chick, der indtil nu havde hørt paa ham uden at sige et eneste Ord.

„Nej, under ingen Omstændigheder. Vor natlige Sammenkomst skal kun tjene til at faa et Arbejdsfelt bestemt for Dig og Patsy."

Og han vendte sig leende mod Patsy, mens han vedblev:

„Naa, min Stump! Nu skal vi prøve, om din Sporsans er lige saa god herude i den vilde Skov som nede i New York."

„Ja, det er jeg saamænd selv lige som jeg er tosset efter at faa at vide," svarede Patsy og trak med Ringeagt paa Skuldrene. Der er vist ikke noget at kigge efter herude, hvor man ikke kan se Skoven for bare Træer. Her er jo ganske trøstesløst — hverken Natur eller Udsigt. Lutter Træer og Buske, Bakker og Dale. Ikke et eneste Hus — endsige Skyskraber, som dog er noget af det kønneste, man kan se."

„Der har vi igen New-Yorkeren!" lo Mesteren. „Nu maa jeg virkelig le, min Stump. New Yorks Stenørken kalder Du en køn Egn?"

„Ja, det er, hvad jeg gør," svarede Patsy i dybeste Alvor. „De, Mester, kan naturligvis gærne sige alt, hvad De vil, men en hvilken som helst anden skulde bare vove paa at sammenligne mit dejlige New York med saadan en elendig „Træ-Ørken" — han skulde nok faa at vide, hvad jeg forstaar med en smuk Udsigt!"

„Det var pænt sagt, min Stump! Men lad os nu gaa videre i Teksten.

Jeg er fast overtydet om, at Nøglen til hele Hemmeligheden ligger her i Skoven. Sandsynligt nok har jeg allerede tidligere truffet sammen med en af de Fyre. Dog — det er endnu kun Formodning og ikke Vished. Lad os nu tage tilbage igen — og saa mødes her i Nat!"

Da Nick Carter en god Time senere traadte ind i sit gæstfri Hjem, havde han selvfølgelig atter faaet ændret sit Ydre.

Ved første Lejlighed gav han sig igen i Snak med Courtnay og sagde:

„I Løbet af en Times Tid maa jeg ubemærket kunne forlade Villaen. Nu vil jeg gaa til Sengs for ikke at vække Mistanke. Maa jeg bede Dem sørge for at jeg kan slippe af Sted og komme tilbage igen, uden at nogen ser mig!"

Det lovede Courtnay.

Saa sagde Opdageren Godnat og gik tilsvneladende træt og mødig op paa sit Soveværelse.

Paa Spor efter Indbrudstyvene.

Kort efter at Nick Carter havde trukket sig tilbage til sit Soveværelse, listede Courtnay sig op til ham og sagde:

„Som De jo ved, ligger Deres Værelse her i Gavlen. Nu har jeg stillet en Stige hen under Vinduet. De kan bedst slippe ud den Vej. I hele Gavlen findes der ikke andre Vinduer og slet ingen Dør. Jeg lader Stigen blive staaende under Vinduet, saa De naar som helst De vil, kan krybe ind igen her i Deres Soveværelse."

Opdageren saa paa sit Lommeur — Klokken var ligestraks elleve.

„Jeg gaar med det samme," sagde han.

Han tog et Læderbælte op af sin Haandkuffert og bandt det om Livet.

Saa stak han tre store ladte Revolvere i Bæltet.

„Men det ser jo helt farligt ud," udbrød Courtnay forbavset, „De skal vel ikke i Kamp paa Liv og Død?"

„Nej, det vil jeg da ikke haabe," svarede Nick Carter med et Smil. „Skulde det ske, vilde jeg selv blive mest forbavset. Det er af bare Forsigtighed, jeg tager Skydevaaben med. Heller forklog end bagklog.

Vi faar vist ikke andet at se i Nat end Skovens Træer!"

„Vi?" spurgte Courtnay forbavset. „De siger „Vi?" Skal De maaske træffe sammen med nogen?"

„Naa ja, det laa mig paa Tungen," lo Nick Carter. „Egentlig vilde jeg have holdt det hemmeligt, Hr. Courtnay, men jeg ser ingen Grund til ikke at betro Dem, at jeg har beordret begge mine fortræffelige Hjælpere Chick og Patsy herud. De kom til Byen sent i Eftermiddags. Ved Midnatstid vil vi slaa os sammen og i Fællesskab fortsætte den Undersøgelse, som jeg allerede har begyndt paa egen Haand."

Courtnay stirrede et Øjeblik paa Opdageren, som om han var falden i Staver. Saa udbrød han pludselig:

„Jeg kunde godt lide ogsaa at komme med som Deres Medhjælper, Hr. Carter."

Opdageren vendte sig rask om mod ham og sagde:

„Efter al den Gæstfrihed, jeg har nydt hos Dem, Hr. Courtnay, maa De ikke gærne tro om mig, at jeg er utaknemmelig. Men jeg tror ikke, vi i Nat gaar paa noget Æventyr, som kan kræve Deres Bistand.

Sandsynligvis vil det kun komme til at dreje sig om et lige saa ubehageligt som vanskeligt Arbejde. Men jeg vil gærne give Dem Lov til at følge med os paa vor næste Udflugt, dog selvfølgelig kun under den Forudsætning, at De stadig som før bevarer den strænste Tavshed."

Om Courtnay følte sig tilfreds med dette Tilsagn eller ikke, lod Opdageren til at være lige glad med. Han lod ham nu hjælpe sig ud ad Vinduet, hvorefter han krøb ned ad Stigen.

Forsigtig listede Opdageren sig over den store Græsplæne, som strakte sig bag om Huset helt ud til Vejen

Men han fulgte ikke den slagne Landevej. Han satte over Gærdet og vandrede hen ad Kartoffelmarken.

Mens han endnu sneg sig frem paa Taaspidserne og passede paa ikke at gøre blot den mindste Støj, hørte han pludselig en Mandsstemme forude. Efter al Sandsynlighed kom Lyden fra Landevejen og en halv Snes Alen derfra. Nick Carter skælnede tydeligt, hvorledes en Person advarede en anden:

„Snak ikke saa højt!" blev der sagt.

„Aa, Sludder," blev der svaret: „Paa denne Tid af Natten er der jo ingen her."

„Det kan man aldrig vide," hviskede den Fyr, der først havde talt: „Denne hersens Nick Carter kan ingen stole paa, og man ved aldrig, hvor man har ham."

Og den anden fniste.

„Egentlig kunde det have været morderlig Grin at brække ind i selve Landstrygerslottet, mens den store Opdager selv bor derinde!"

„Ja, det ku Du li'! Nej, Du har ikke andet at gøre, min Ven, end gaa tilbage til din Vagtpost!"

Dermed var aabenbart den Sludder ikke længer, skønt Nick Carter holdt sin Aande tilbage for bedre at kunne lytte, lykkedes det ham dog ikke mere at op fange nogen Lyd.

Han skulde lige til at gaa videre, da han hørte sagte Trin, som om nogen listede sig over Landevejen.

Det stod Nick Carter klart, i hvad Retning den usynlige forføjede sig, men det syntes ham, at Fodtrinnene tabte sig i det fjærne — de lød svagere og svagere og mindede tilsidst om Kattefjed.

Opdageren var ikke i Tvivl om, at han var kommen til at høre en Stump af en Samtale mellem to af de Indbrudstyve, hvis forbryderiske Virksomhed satte hele Egnen i Oprør.

Men han havde ikke gjort Forsøg paa at sikre sig disse Fyre, da der ikke af deres Samtale fremgik noget, de kunde falde paa.

Havde han givet sig i Kast med dem, vilde det sandsynligvis kun have ført til, at hans omhyggelig gennemarbejdede Plan var bleven krydset og dens heldige Gennemførselse hindret.

Derefter gik Nick Carter videre ad den Vej, han nu en Gang var slaaet ind paa og søgte kun at være endnu forsigtigere end før.

Han havde sagtens gaaet en Fjerdingvej, da en

pludselig Raslen mellem Buskene bragte ham til at standse.

Lige ved Siden af ham stod der en lav Busk, som han hastig gemte sig bagevd.

Næppe var det sket, før han saa en Mandsskikkelse dukke frem i Mørket.

Manden var aabenbart kommen frem fra Buskene ,paa den anden Side af Hegnet og løb nu hurtigt videre.

Et Øjeblik efter var den Ubekendte forsvunden for Opdagerens Blik, og hans Fodslag tabte sig i det bløde Græs.

„Han gaar ad Skoven til," hviskede Nick Carter hen for sig. „Det er mig egentlig en Streg i Regningen."

Men uden dog at bryde sig mere om dette lille Tilfælde, dageren videre og drejede snart til Venstre ned i Hulvejen. Saa gik han op paa Bakkens Top.

Heroppe skulde Chick og Patsy vente ham, og han udstødte derfor — efter Aftale — et Skrig som en Ugle.

Et Par Sekunder efter viste to Skikkelser sig for ham:

„Vær forsigtig, Nick," sagde Chick. „Lige i dette Øjeblik er her gaaet en Mand forbi. Han kan endnu ikke være nede ved Foden af Bakken.

„Var der noget særligt ved den Mand at bemærke?" spurgte Nick.

„Ikke meget," svarede Chick. Han stod bare heroppe i fem Minutter og lyttede ivrigt til alle Sider."

De hemmelige Mærker.

„Kunde I høre mig, da jeg kom op ad Bakken?" spurgte Opdageren.

„Nej — ikke det ringeste," svarede begge hans Hjælpere som med en Mund.

„Saa kunde han heller ikke høre det — og det er lige saa godt som en stor Gevinst i Lotteriet," udbrød Nick lettet.

„Var han da paa Spor efter Dig?" spurgte Chick.

„Ja, det synes mig næsten saa," svarede Nick. „Under Vejs kunde jeg flere Gange have taget ham i Kraven, men jeg lod det være, fordi jeg ikke var sikker paa, om det virkelig var den Mand, jeg søgte. Imidlertid er jeg i Nat kommen paa det rene med, at der i det mindste er to Fyre, og sandsynligvis endnu flere — om at udføre Forbrydelserne. Det er for fastslaa deres Antal og finde deres Smuthuller, at vi er komne sammen her i Nat.

„Saa paa'en, Mester," hviskede Patsy i sin vanlige Iver: „Jeg kan daarlig vente, til jeg bliver sluppen løs."

„Ja, min Stump, saa rask, som Du mener det, gaar det nu ikke," sagde Nick og lo saa smaat: „Inden vi kan foretage os noget, maa vi dog vide, hvad der skal gøres.

Jeg er ikke i mindste Tvivl om, at den Mand, som I saa gaa forbi Jer, nu ligger paa Lur et eller andet Sted. Jeg har jo fortalt Jer, at jeg ogsaa er bleven beluret nede fra Broen. Den Fyr, der havde saa travlt med at kigge efter mig, er utvivlsomt den samme, som I nu i Nat har set her i Skoven.

Jeg er sikker paa, at disse Fyre ikke ved noget om, hvad det egentlig er, jeg foretager mig her i Skoven — ja, de har maaske ikke en Gang nogen Mistanke om det.

Men der er en af dem, som nok vil vide Besked om jeg igen agter mig ind gennem Skoven paa de Steder, hvor jeg har sat Mærker."

„Godt. Men har Du da i Sinde at forfølge Fyren ind i Vildnisset?"

„Ja vel har jeg det. Og for at kunne gøre det, maa vi endnu i Nat se at finde mine Mærker lige fra mit Udgangspunkt her nede i Krattet."

„Det maa Du forstaa, Nick," udbrød Chick tørt. „Men Du husker jo nok, hvordan vi nede i Ny Meksikos Urskove rendte rundt og tossede i hele to Døgn, fordi end ikke Buffalo Bill kunde klare sig i Sumpene."

Nick lo atter, mens han svarede:

„Ja, den Gang. Men vi løb vild dernede fordi vi ikke kunde rette os efter Kompasset. Sumpene spærrede os jo stadig Vejen fremad, og vi maatte gaa ad saa mange Omveje, at vi tilsidst løb rundt i en Labyrint.

Men Du ved jo nok, Chick, at der her i New Jersey ikke findes Urskove som nede i Meksiko. Alligevel indrømmer jeg gærne, at vort Forehavende kan

være svært nok, for om Natten ser det ene Træ ud som det andet, og man kan med største Lethed blive ved med at gaa rundt, til man tilsidst segner om af Trætted.

Men det faar nu altsammen ikke hjælpe. Vi maa af Sted, og det lige med det samme

Altsaa: Følg med mig!"

Saa kravlede han op til Højre af en fremspringende Klippe, som længere nede dannede Hulvejens ene Væg, og han gik rask frem, fulgt af Chick og Patsy, til han havde naaet et Sted inde i Skovtykningen, hvor han ikke mere troede at kunne ses nede fra Vejen eller fra Broen.

„Laan mig din Lygte, Chick," sagde han.

Chick tog sig Lygte op af Lommen og gav den til Mesteren der kun skruede den saa meget op, at en smal Lysstribe kunde kastes hen over Kompasset, som han holdt i sin Haand.

„Vi maa drage mod Vest — det vil sige, vort Maal ligger i den Retning, mens vi beskriver en lille Bue mod Nordvest for at se, om vi kan finde mine Træmærker. Kig nøje efter Drenge! Mærkerne findes altid i Træerne mod den vestlige Side."

„Er Mærkerne lavede med Økse eller med Kniv?" spurgte Chick.

„Det maa da blive det samme," mente Patsy.

„Nej, der er Pokker til Forskel," svarede Chick. „Det vil Du ment kunde se, Du Lille, hvor de staar ved Siden af hinanden, saa Du kan drage Sammenligning."

Under Nicks Ledsagelse gik de tre Opdagere trøstigt fremad, til pludselig Patsy, der gik bagerst, udstødte et lille Pift, som straks fik de andre til at standse.

Nick og Chick vendte tilbage til „Stumpen", der stod og betragtede en Træstamme med skarpt Blik. Uden at sige et Ord pegede han paa Stammen, som om der her var noget mærkværdigt at se.

Chick belyste Træstammen stærkt med sin Lygte og saa da et kunstig udført Mærke.

„Det er lavet med en Økse," sagde han.

„Hvad!" udbrød Nick med levende Interesse: „Et Øksemærke?"

Og han undersøgte Huggene nøje.

„Ja, Du har Ret, Chick," vedblev han i „Dette Mærke hidrører ikke fra mig. Det er lavet med en Økse, mens jeg brugte en skarp Kniv. Med andre Ord, vi staar overfor en Fremmeds Vejmærke. Naturligvis maa vi nu finde ud af, hvor de nye Spor leder hen."

Patsy vendte sig mod Syd, men blev holdt tilbage af Nick.

„Stop en halv, Patsy. Vi maa slaa ned i en anden Retning. Har dette Vejmærke her noget at sige for os, maa det lede os mod Skovens Indre. Kun hvis det kan føre os til Røvernes Tilflugssted, er der nogen Mening i, at vi følger det."

Da han var gaaet et Par Skridt, standesede han atter og udbrød:

„Her er et nyt Indsnit."

„Saa er vi paa rette Spor," svarede Nick i glad Overbevisning.

De gik en fem-seks Skridt, og da fandt Chick atter et Mærke ved Hjælp af Lommelygtens skarp Lys.

„Her er igen et Øksetegn," sagde han. „Det er særligt tydeligt og først hugget ind for nyligt."

„Hvad har saa det at betyde?" spurgte Patsy, der følte at han befandt sig paa et for ham helt nyt Omraade og derfor vilde drage Nytte af sin ældre Kollegas Erfaring.

„Jo, forstaar Du, Stump, man kan godt se paa et Mærke, der er saa friskt og tydeligt som dette her, at det har Skovrideren aldrig kunnet lave. Han omgaas omhyggeligere med Stammerne og lægger Mærkene vidt fra hverandre. Men her er Træmærkerne saa tæt paa hinanden som Husnumrene i New York."

Nick der smilende havde hørt efter, udbrød nu.

„Det forekommer mig mere og mere sandsynligt, at disse Mærker vil føre os til det rigtige Sted. I hvert Fald vil vi følge disse Træmærker endnu en Strækning."

Nu gik Chick forrest og han bar sin Lygte saadan, at den lyste frem paa deres Vej.

Paa denne Maade havde omtrent gaaet en halv Mil og omhyggeligt undersøgt ethvert Træmærke, da Patsy pludselig gav et sagte Advarselstegn.

Øjeblikkelig slukkede Chick Lyset, og de tre Opdagere standsede.

„Hvad er der i Vejen, Stump?" spurgte Nick.

Patsy havde allerede grebet ham i Armen, og nu

pegede han hen paa et Sted foran dem, hvor der faldt Skær fra et Lys over nogle af Træernes Grene.

Stedet kunde vel ligge en fem Hundrede Fod fremme.

„Jeg troede allerede, jeg kunde se den Lysstribe, da Chick endnu havde Lygten tændt," hviskede Patsy. „Nu, da vi staar i Mørke, ser vi den tydeligere."

Uden at svare listede Nick sig videre frem, fulgt i Hælene af begge sine Hjælpere, til de næppe var mere end hundrede Fod borte fra det Sted, hvor der var Lys.

Her standsede de og betragtede Lysstriben paany.

„Skæret kommer fra en Lygte," sagde Chick „og det fra en af samme Slags, som jeg holder i min Haand."

„Saa har vi altsaa fulgt det Spor, der fører herhen, hvor Lygten brænder," svarede Nick.

Gaa lidt tilbage, Chick, og overtyd Dig om, at vi ikke har tabt Sporet."

Chick gik nogle Skridt tilbage i den antydede Retning, men kom rask tilbage igen og hviskede:

„Der kommer nogen. Kryb ind mellem Buskene, og gem Jer!"

De tre Opdagere sprang ud til Siden i en Fart, kastede sig lydløst ned paa den mosgroede Skovbund og blev liggende med tilbageholdt Aande bag et højt Buskads som skjulte dem.

Næppe havde de faaet sig gemt, før et svagt Lysskær blev synligt fra den sydlige Retning. Det blev stærkere og stærkere, indtil de endelig ogsaa hørte Fodtrin af en Mand, der syntes at komme lige ind paa dem.

Den sikre Maade han gik fremad paa, røbede, at han var godt kendt med Vejsporet — men da han var lige ved de tre Opdagere, standsede han pludselig.

Nick og hans Hjælpere kunde naturligvis kun gætte sig til Mandens Bevægelser — han befandt sig jo lige bag ved dem, og ingen vovede at løfte Hovedet.

Dog — da Lyset ikke mere flakkede, men skinnede roligt, og der heller ikke kunde høres Fodtrin mere, maatte de gaa ud fra, at Manden stod stille.

Pludselig forsvandt Lyset, og den Ubekendte gik bort i en anden Retning, hvad der nemt nok kunde høres af hans Fodtrin.

Nick Carter rejste sig sagte op og bød sine Hjælpere at gøre det samme.

„Vi maa hen til det Sted, hvor vi saa det første Lys," sagde Nick.

De havde imidlertid næppe gaaet et halvt Hundrede Skridt, før ogsaa dette Lys pludselig slukkedes, og nu herskede der rundt om dem et uigennemtrængeligt Mørke.

Saa gjorde Opdageren igen et kort Holdt.

„Bare rolig," sagde Chick. „Passer vi ikke bandsat paa, saa taber vi ganske sikkert Sporet og farer farer vild i Skoven."

„Jeg er bange for, at vi ikke mere kan finde os til Rette, hvis Lyset ikke bliver tændt igen," hviskede Nick sagte.

Patsy vilde gaa videre frem, men Mesteren holdt ham fast i Armen:

„Bliv, hvor Du er, Patsy," advarede han ham. „Selv indenfor femten Fods Omkreds kan man farer vild i et saadant Mørke!"

„Jeg vilde bare vide, hvorfor Lyset blev slukket."

I samme Øjeblik hørte de tydelig Fodtrin foran sig.

Tyvehulen.

„Pas paa," hviskede Chick, „der kommer nogen igen."

Han lagde sig sagte ned og holdt Øret til Jorden for skyndsomst at rejse sig igen og udbryde.

„Der er to Mænd — og de farer lige bus paa os."

„Gaa nogle Skridt fra hinanden," sagde Opdageren ganske sagte. „Kast Jer ned paa Jorden. Nu kommer det an paa, om vi bliver opdagede eller ikke."

Hans to Hjælpere adlød ham i Tavshed.

Med tilbageholdt Aande lyttede de alle tre til Fodtrinene, som stadig kom nærmere og nærmere.

Og da de lød dem ganske nær, hørte de en raa Stemme sige:

„Lys lidt med Lygten. Her er saa mørkt som i en Bjørnehule!"

„Nej, lad os bare lade være med det," blev der svaret: „Forsigtighed er en Borgmesterdyd og — Moder til Visdommen. Vi er saa nær ved Stedet, at vi ikke skal vove noget! Du var i det hele taget et godt Fæ, at Du kunde lade Lygten brænde, mens Du ventede."

„Aa, hvad Fanden," knurrede den anden. „Det kunde jo ingen se."

„Da kunde jeg da se Dig længe, før jeg naaede hen til Dig," svarede den anden.

„Følg med mig. Jeg kan finde Vej i Mørke, lige til vi kommer til det store Træ."

Saadan snakkede de to Fyre lige op ad det Sted, hvor Nick, Chick og Patsy laa og daarligt nok turde aande, for at ikke deres Skjulested skulde røbes.

De to Fyre kom til at gaa lige ind mellem Chick og Patsy, og det var næsten et Under, at den bagerste af dem ikke kom til at sparke til den unge Opdager.

Men uden at ane det mindste om, at der laa Politi i Græsset, gik de videre og var snart saa langt borte fra Opdagerne, at de hverken kunde ses eller høres.

Nick rejste sig hurtigt op, og begge hans Hjælpere fulgte hans Eksempel.

„Naa, denne Gang slap vi med en Advarsel!" sagde Patsy paa sin sædvanlige, friskfyragtige Maade, „det var lige paa et hængende Haar, at den ene af de Karle havde traadt mig paa mine Ligtorne. Det vilde maaske have været det bedste, om vi havde nappet disse to Kegler i Benene og bragt dem til at snuble".

„Ja, dertil var Lejligheden jo unægtelig gunstig nok", bemærkede Nick. „Men vi maa ikke overile os. Vi maa først være sikre paa, at vi har med Slynglerne at gøre. Saa gælder det siden om at faa Nap i dem".

Han tog Lygten fra Chick, drejede op for Lyset og kiggede efter Mærkerne.

Saa gav han sin Hjælper Lygten tilbage.

„Nu har vi tabt Sporet. Du maa se at finde det igen!"

Den Opgave, der nu stilledes til Chicks Skarpsindighed, var ingenlunde let at løse.

Under alt det, der var sket, havde de fjærnet sig længere fra Mærkerne, end de egentlig vidste af.

Mens de stadig famlede sig frem, gik der næsten en hel Time, inden de igen fandt et af de Træer, der var mærkede med Øksehug.

„Det er meget ærgerligt! Vi har spildt den kostbare Tid til ingen Nytte", sagde Nick gnavent. „Klokken gaar allerede til tre. Men lad os saa komme rask fremad".

De gik ud fra, at der ikke mere befandt sig nogen paa det Sted, de saa længselsfuldt søgte, og at de mulige, der havde med Røverierne at gøre, nu allerede forlængst var ude af Skoven. Derfor vandrede de trøstig af Sted og gjorde ikke mere noget for at skjule sig.

Da de var gaaede efter Øksemærkerne omtrent tem Hundrede Fod frem, kom de til en lille Klippehøj, som fuldstændig var blottet for Plantevækst.

Her endte Sporet.

Det sidst mærkede Træ stod lige ved Foden af Højen.

„Sporet fører ikke længere", sagde Nick. „I kan tro paa mit Ord — Vejen gaar videre over denne Stengrund".

Mens Chick oplyste Klippen med sin Lygte, gav Mesteren sig til at klavre op ad de store Klippeblokke,

Chick fulgte lige i Hælene paa ham, og efter ham kom Patsy.

Da de var naaede op paa den lille Klippes flade Top, fandt de den dækket med Smaasten.

Ikke det mindste Tegn tydede paa, at her kunde findes et Skjulested.

„Nej, Mester", udbrød Patsy og rystede paa Hovedet. „Her kan jo ikke en Gang en sølle Myg „forstikke" sig — end sige en hel Røverbande!"

Nick Carter tog paany sit Lommekompas frem, og mens han opmærksomt studerede det ved Lygtelyset, sagde han:

„Vi er komne fra den Retning!"

Han pegede mod Syd.

Saa tilføjede han, efter at han opmærksomt havde set sig om:

„Ser I Træet der med det sidste Øksemærke — det var det, som blev lyst op. Skæret faldt hen over de høje Grene.

Lyset kom her fra den østlige Side af Højen, og ad den Side maa vi saa klavre ned. Saa tror jeg nok, vi gør en eller anden Opdagelse".

Han førte atter an, og da de var komne ned ad Skraaningen, naaede de til en lille, smal Plads, hvor Ungskoven var hugget væk med Økse.

Nick Carter lyste omkring sig med Lygten og udbrød saa i en vægtig Tone:

„Stedet er fundet!"

Alt tydede paa, at der nylig havde opholdt sig Mennesker her.

Rundt omkring laa der Avispapir, Cigarstumper og et Sted endog en hel Avis af nyeste Dato.

Ved Cigarstumperne fandt de ogsaa afbrændte Tændstikker.

Henne i en af Krogene paa den temmelig aabne Plads, var der hobet nogle Sten over hverandre og dannede et Ildsted, hvor det lod til, at Ilden hyppig var bleven holdt ved lige.

„Her maa Røverne have deres Tilhold!" udbrød Chick.

„Selvfølgeligt!" sagde Nick. „Det er den „Røverhule", som vi har søgt efter. Men her er jo ikke meget Ly for Uvejr, end sige noget rigtigt Skjulested. Man skulde jo ogsaa mene, at de her et eller andet Sted maa gemme deres Bytte".

„Saa maa vi lede efter det med, til vi finder det", brummede Chick.

Derefter gav han sig til — med Bistand baade af Mester og Patsy — at undersøge hver Fodsbred Jord paa det omhyggeligste ved Hjælp af Lygtens Skin.

Og de fandt mellem to Træer en Sti, der, som det syntes, førte langt ind i Skoven.

Da de var gaaede vel en tyve Fod henad denne Sti, kom de til en mægtig Klippe, hvor der fandtes en Aabning, som de dog først fik Kig paa, efter at de havde faaet smidt en Del sammenbunket Kvas af Vejen.

Nu opdagede de til deres Forbavselse en lille Hulè inde i Klippen.

Her var i rigelig Mangfoldighed opstablet de forskelligste Genstande, og man kunde se med et halvt Øje, at hele Stadsen hidrørte fra udplyndrede Hjem.

„Naa ja, det var jo bare det, jeg vilde se", sagde Nick Carter paa sin sædvanlige lune Maade. „Vi har ikke alene opdaget Tyvenes Smuthul, men ogsaa Opbevaringsstedet for Tyvekosterne. At nappe Fyrene er nu kun et Tidsspørgsmaal, og det bliver Jeres Arbejde, Børn.

Indtil nu er alt gaaet efter en Snor. Fyrene har ingen Anelse om, at I er her, men tror kun, at jeg er den eneste, de skal tage sig i Agt for. Derfor holder de ogsaa Øje med mig, og det vil de blive ved med at gøre.

Det er Synd at nægte dem den lille Fornøjelse, saa de skal saamænd faa Lov til at kigge mig ud efter Behag.

Men I maa paa det omhyggeligste holde Jer skjulte! Det er bedst, at I bliver her paa Stedet, og enhver, der nærmer sig denne Røverrede, sætter I uden videre fast. Lad Fangerne saa blive her, til jeg kommer igen.

Jeg selv vender nu tilbage til „Landstrygerslottet" — bare for at lade mig se.

Men det skulde undre mig, om I ikke endnu før Middag faar gjort en vigtig Fangst".

Saa gik han bort og lod begge de unge Opdagere blive tilbage paa deres Post.

Chick og Patsy skyndte sig nu med atter at dække Hulen til for ikke at vække Mistanke hos Røverne ved deres Tilbagekomst.

Imidlertid havde Nick Carter skyndt sig hjem i største Hast. Dog naaede han først „Landstrygerslottet ved Daggry.

Saa hemmeligt som muligt stjal han sig op ad Stigen og krøb ind ad Vinduet til sit Soveværelse — hvor han ikke blev saa lidt overrasket ved at finde Courtnay.

Det undgik ikke hans Opmærksomhed, at Courtnay saa helt forvirret ud.

„Har De saa faaet fat i nogen, Hr. Carter?" spurgte den unge Herre ængsteligt.

„Nej, endnu ikke", svarede Opdageren, „men det varer ikke længe, før vi har faaet fat i hele Tyvebanden!"

„Men, Hr. Carter", vedblev Courtnay med den alvorligste Mine af Verden: „De maa endelig sørge for, at jeg er til Stede, naar Forbryderne tages til Fange. Vil De love mig det og ikke spørge mig om, hvad der er Grunden til denne min lille Bøn?"

Nick Carter saa atter paa den unge Herre, der øjensynligt befandt sig i en stærkt opreven Sindstilstand.

„Det lover jeg Dem, Hr. Courtnay", sagde Opdageren i en hjærtelig Tone.

To Tyve.

Da Chick og Patsy var færdige med at tilstoppe Hulens Indgang, saa de sig om efter et Skjul, hvor de trygt kunde sidde og se alt, hvad der nu vilde foregaa.

Endelig fandt de et passende Sted, og her indrettede de sig paa en længere Ventetid.

„Hvad mener Du, Chick? Jeg tror nok, vi trøstig kan tage os en Skraber!" udbrød Patsy. „Hvad er Klokken forresten?"

Chick saa paa sit Ur ved Lommelygtens Skær.

„Den er fire godt og vel! Saa denne Gang er der ikke Tid til at faa sig en paa Øjet. Om lidt bliver det Dag, og saa kan vi hvert Øjeblik vente Besøg!"

Patsy pegede mod Vest og spurgte hviskende:

„Hvad er det, der skinner heroppe i Trætoppene?"

Chick saa hen i den antydede Retning.

„Det er nok Solen," mente han.

„Du kan selv være Solen", snærrede Patsy. „Vel er jeg ingen Bonde, men saa meget ved jeg da, at „en nyfødt Sol i Østen gløder"!"

„Ja, saadan synger Masaniello!" svarede Chick. „Men naar man ligger med Ryggen mod Øst, kan man virkelig meget godt se den opgaaende Sols Straaler spille i Trætoppene mod Vest."

Imidlertid havde han opmærksomt betragtet det ejendommelige Lys. Nu greb han sin Kammerats Haand og hviskede hastig:

„Lyset kommer fra Syd! Stille nu!"

De lyttede opmærksomt og troede atter at høre Fodtrin.

Men hvis det virkelig var Tilfældet, kom de dem næppe nærmere end til den lille Høj, der tabte Lyden sig pludselig.

De ventede endnu en lille Stund — og Patsy fik Lyst til at foretage en lille „Opdagelsesrejse", da de pludeslig atter hørte den Larm, som de havde troet, skyldtes Fodtrin.

Atter døde Larmen hen for ti Minutter senere at lyde højt paany og endelig fuldstændig forstumme.

Samtidig havde de uafladeligt kunnet se det sælsomme Lysskær i Træernes Kroner. Men nu forsvandt ogsaa det pludseligt.

Nu som før blev begge Opdagerne liggende i deres Skjul.

Med stigende Utaalmodighed ventede de det ene Sekund efter det andet paa, hvad der vel kunde komme.

Og dog skete der i den følgende halve Time ikke det mindste, som kunde styrke dem i Troen paa, at de ikke befandt sig alene.

Men da kunde de mærke Tobaksrøg inde i deres Skjul.

„Det er ikke saa galt — nu har vi nok faaet tændt os en Pibe," hviskede Patsy ... „Der maa skam være nogen i Nærheden."

„Ja, det er der ingen Tvivl om," svarede Chick lige saa sagte. „Det er vist oven i Købet „Soldatens Fryd", at Fyren smøger. Men nu dæmrer det da."

„Ja, vi er snart i Morgenbrækningen," mente Patsy.

„Saa kommer Solen," svarede Chick. „Jeg har en Anelse om, at det snart skal gaa hedt til."

Der gik igen en halv Times Tid, der forekom de utaalmodig ventende som en sand Evighed.

Da rumsterede det atter oppe paa Højens Top — nu maatte der da endelig hænde noget.

Og for første Gang hørte begge Opdagerne nu en Stemme lyde. Men det var dem umuligt at forstaa, der blev sagt. Straks efter saa de en Mand komme ned fra Højen og nærme sig deres Skjul, der laa lige op ad Stien hen til Hulen. Snart saa de en Mand til — han kom slæbende med en stor Bylt. Og han lagde Bylten fra sig lige ved det Sted, hvor Opdagerne havde skjult sig.

„Stik op og hent den anden, Jim," blev der sagt med en dyb raa Stemme.

„Kommer der ikke," blev der svaret. „Vil Du ha'en, maa Du gaa selv. Jeg har Fanden..." — og saa bandtes der — „maatte slæbe det Stads gennem hele Skoven, saa kan Du vel nok i det mindste bære den herned."

Det var endnu for mørkt til at kunne skælne mere end Omridsene af disse Skikkelser. Ligeledes hørte begge Opdagerne bedre, end de saa, at den ene af de talende med drøje Eder gik tilbage til Toppen af Højen.

„Nu kunde vi jo passende nappe den ene!" sagde Patsy.

„Og lade den anden stikke af?" spurgte Chick sagte: „Stump dog, saa gad jeg nok høre Mester ønske

os til Lykke! Nej; vi venter rolig, til den anden kommer herover igen."

Faa Minutter efter hørte de atter en Trampen fra Højen, og samtidig blev der sagt:

„Hvis det ikke er for meget Ulejlighed for Dig, dit dovne Spektakel, saa kunde Du jo i det mindste nok bære den ene af Bylterne ind i Hulen."

I samme Øjeblik kom Chick og Patsy paa Benene og skjulte sig hver især bag en tyk Træstamme.

I næste Øjeblik hørte de den ene af Mændene nærme sig med tunge Trin, og umiddelbart efter ham kom den anden.

Idet de forsigtig stavrede frem mellem Træstammerne, saa Chick, at den ene af Fyrene bar en meget omfangsrig og — som det lod — ogsaa meget tung Bylt paa Nakken ...

Da gav Chick Signal.

Patsy sprang rask ind paa den første Mand, mens Chick slog den anden i Jorden med sin Revolverkolbe.

Patsy Slag fik ganske vist Manden til at tumle, men det skyldtes mere Forskrækkelsen over det pludselige Angreb, end selve Smærten.

Men i næste Sekund var han atter paa Benene, og mens han lod sin Bylt falde, styrtede han sig rasende ind over Patsy.

Til alt Uheld kom Patsy nu til at snuble over en Stub, da han vilde afværge Næveslaget, og han var lige paa et hængende Haar styrtet til Jorden.

Med et hastigt Blik havde Chick imidlertid bemærket sin Kammerats farlige Stilling.

Og han sprang rask ind paa den store Karl, der ellers nu rigtig mente at have faaet Krammet paa Patsy.

Men Chick, der ellers slog haardt, ramte kun Fyren paa hans ene Skulder og bortledte derved ikke hel hans Opmærksomhed fra Patsy.

Chick maatte atter tage fat der, hvor han slap, og et Øjeblik stod Kampen lige paa begge Sider. Endelig fik Chick Lejlighed til at lange sin Modstander en af sine slemme „Kejthaands".

Med et halvt maset Kæbeben tumlede Hallunken nu bevidstløs til Jorden, og kom først til Besindelse, da han forsvarlig var lænket paa Hænder og Fødder.

Patsys Kamp varede lidt længer.

„Naa, gamle Dreng," jublede Patsy, „nu kan Du prøve paa en anden Gang at ville lære mig at bokse."

Dermed kastede ogsaa han sig over sin besejrede Modstander, der med Ansigtet nedad jammerlig snappede efter Luften og lod sig binde paa Hænder og Fødder uden mere at vove den ringeste Modstand.

Nu først fik Patsy rigtig lagt Mærke til ham.

„Hurra, Chick!" raabte han ellevildt.

„Hvad nu, hvad nu?"

„Ved Du, hvem den ene af dem er? Det er min Sandten Billy Harker."

„Er det virkelig?" spurgte Chick overrasket. „Jeg troede ellers, Bill Harker sad inde i Sing-Sing — vort rare Fængel i New York."

Fyren var imidlertid kommen lidt til Hægterne igen og udbrød helt gemytligt:

„Nu bliver det vel snarere Tugthuset i Trenton, som jeg kommer til at svede i!"

„Harker har været paa fri Fod siden sidst i Maj," sagde Patsy, „og „Opdager-Centralen"s Idioter har forgæves slidt flere Par Støvlesaaler op for at faa fat i ham."

„Jeg skulde vel ogsaa ligge lidt paa Landet," grinte Harker. „Men for Jer Cartere ved man sig jo ingensinde sikker."

„Hvem er den anden Starut, Harker?" spurgte Chick. „Jeg kender ham ikke."

Men Harker svarede i en spodsk Tone:

„Det gør mig ondt, at jeg inte kan forstille d'Herrer for hinanden. Min Kammerat — Jim der — er meget fornem i Valget af sin Omgangskreds og bryder sig inte om at stifte Bekendtskab med den første den bedste omløbende Opdager."

En tredje Tyv.

Jim laa paa Jorden et Stykke fra de andre og havde forsøgt at støtte sig paa sin ene Albu for bedre at kunne se, hvad det var, der foregik mellem Opdagerne og hans Kammerat.

Harkers Bemærkning morede ham kostelig og han skoggerlo.

Med et vendte Chick sig om mod Patsy og udbrod:

„Der kommer en til! Spring hen, og tag ham ved Vingebenet. [illegible] skal tage mig af disse to saalænge."

Chick havde med sin sædvanlige Aandsnærværelse ikke alene hørt de Fodtrin, der nærmede sig, men ogsaa gennemskuet Jims Krigslist — hans unaturlige høje Latter skulde selvfølgelig tjene som et Advarselssignal.

Patsy krøb op paa Kanten af den fremspringende Klippe og saa herfra den tredje Gut komme ned fra Højen, ogsaa han bar en stor Bylt paa Nakken. Derved hindredes han i at se Patsy, som sneg sig sagte hen paa Siden af ham.

Den unge Opdager ventede taalmodig, til Fyren var ved at gaa ind mellem de to Træer, hvorfra Stien førte op til Klippelunden.

I samme Øjeblik sprang Patsy frem og spærrede Vejen for ham, mens han med Revolver i hver Haand udbrød spotsk.

„Stands! Du har ikke nødig at slæbe din Bylt længere."

Med en drøj Ed lod Fyren overrasket Bylten falde, veg tilbage og gjorde Forsøg paa at trække sin egen Revolver frem.

„Hænderne i Vejret!" raabte Patsy nu med høj Røst. „Nu leger vi ikke mere. Hvis Du blot rør en Haand, skyder jeg Dig en Kugle gennem Panden. Dine Kammerater har vi allerede gjort det af med."

Fyren der saaledes truedes paa Liv og Død, indsaa nok, at Modstand ingen Ting kunde nytte. Derfor rakte han Hænderne i Vejret og marscherede lydig med hen til det Sted, hvor begge hans Medskyldige laa bunden.

„God Morgen, Vilhelm," raabte Harker med et bredt Grin: „Det kalder jeg for et glædeligt Gensyn. Vi prøvede paa at advare Dig — men det nyttede nok desværre inte noget!"

„Fyren her har et Skydevaaben i Lommen, Chick — tag det fra ham," sagde Patsy til sin Kollega.

Mens Tyven paany kom til at staa overfor Patsys Revolver og derved blev tvunget til at lade sig undersøge, trak Chick først en Pistol og dernæst en tyk Bunke Pengesedler op af hans Lommer. Saa blev ogsaa han bunden som de to andre. Da de tre Fyre nu laa saa pænt paa Rad, vendte Chick sig atter mod Harker og sagde:

„Den sidst ankomne lader nok til at være Jeres Skatmester! Hvad hedder saa han?"

„Li'som sin Far!" svarede Harker og slog en skraldende Latter op. „Han er ogsaa højst forsigtig i Valget af sine Bekendte og ønsker kun at leve standsmæssig."

„Saah? Da skal vi gærne hjælpe ham. I Trenton findes der et stort Klubhus, hvor han under Nydelse af brune Bønner og gule Ærter i Aarevis udelukkende kommer til at omgaas Standfæller, der endog allesammen bærer stribet Uniform."

Chick havde imidlertid lagt Mærke til, at de to andre Fanger stadig blinkede til hinanden og han overtydedes herved om, at der endnu maatte være mindst et Medlem paa fri Fod.

Saa vendte han sig atter om mod Harker og vedblev:

„Jeg tror, det vilde ligge i din egen Interesse at være mindre stivnakket. Tal Sandhed, og spar Dig selv for Ubehageligheder. Jeg ved jo meget godt, at Jeres Fører endnu er paa fri Fod, men jeg vilde gærne vide, om I ellers er flere Kammerater. Hvis Du ikke nu vil tale rent ud af Posen, bliver Du simpelt hen kneblet, saa Du ikke mere kan give en Lyd fra Dig!"

Denne Trusel syntes at gøre Indryk paa Harker — lidt modvillig mumlede han:

„Ja — der er en endnu, men ham faar I inte Fingre i! Han kommer heller inte her ud!"

„Hvem er det?" spurgte Chick.

„Jeg er ikke saa gal at forraade vor Fører," lo Harker spotsk. „Han maa blive i Frihed og sørge for, at vi andre igen kommer ud af den Suppedas, som I fordømte Karle faar rodet os ind i."

Chick indsaa snart, at han under ingen Omstændigheder kunde faa Navnet paa Komplottes Leder at vide af de fangne, og han opgav da at stille dem flere Spørgsmaal.

Da Bylterne som endnu laa paa Jorden, let kunde faa Betydning i Sagen, tog Opdagererne dem paa Nakken og bar dem op i Hulen, hvor de blev lagte ind mellem de andre Tyvekoster.

Da dette var sket, satte begge Opdagerne sig atter ned mellem Fangerne.

„Naa, I raske Svende," sagde Chick lystigt: „vi maa nu her med Sindsro vente paa Jeres Røverkaptajn.

Men i den Tid skal vi nok gøre Jer det saa behageligt som muligt."

„Jeg vilde ønske Chick, at Du ogsaa kunde gøre mig det behageligt," sukkede Patsy. „Jeg er saa skrupsulten."

„Og jeg er saa hunrig som en Ulv," sagde Harker gnavent. „Hvis I vil være ærlige og give os lidt med saa vil jeg betro Jer, at der oppe i Hulen staar en lille Kasse med Ost og Tvebakker."

Rask sprang Patsy op til Stedet, og fandt snart, at der var mere end nok til dem alle. Med rigelig Forsyning vendte han tilbage til Pladsen, hvor det højmodig tilstedtes Fangerne at faa hver en Haand løs, saa de kunde deltage i Maaltidet og — i hvert Fald spise sig mæt.

Fangerne sad nok saa lystigt sammen med deres Vogtere og spiste Frokost her i det grønne, da pludselig Nick Carter — fulgt af Courtnay stod midt iblandt dem.

Nick Carter fanger Landevejsrøveren.

Den store Opdager brast i hjærtelig Latter ved at se dette sjældne Skuespil.

„Naa, lille Børn, I forstaar da at fordrive Tiden paa bedste Maade," lo han.

Og Patsy udbrød:

„I Nødens Stund spiser Fanden Fluer. Hvis Menuen, havde været lidt rigeligere, havde min Faders Søn nok kunnet spise mere."

Overrasket havde Chick iagttaget Nicks Ledsager, og mens han endnu undrede sig over, hvem det vel egentlig kunde være, lagde han tydeligt Mærke til, at den fremmede Herre holdt sig nogle Skridt tilbage og med stor Bekymring mønstrede Fangernes Ansigter, det ene efter det andet.

Chick bemærkede fremdeles, hvorledes omsider den fremmede Mands mandigskønne Ansigt opklaredes.

Med et Lettelsens Suk traadte Herren atter hen til Nick Carter, der ligeledes opmærksomt havde betragtet Fangerne.

Harker nikkede frækt til Mesteren:

„He! Saa er vi kommen sammen igen, Hr. Carter, ad denne ikke mere usædvanlige Vej. Jeg haaber da, De kan huske mig?"

„Haabet beskæmmer ingen," svarede Opdageren med et Smil: „Jeg glemmer aldrig de Mennesker, der er „gaaede" gennem mine Hænder."

„Jeg er bange for, Hr. Carter, at De denne Gang vil unde mig en længere Hvile," sagde Harker med et bredt Grin.

„Ja, jeg er ogsaa bange for, at det denne Gang bliver en meget lang Hvile. Det skulde undre mig meget, om ikke den længste Straf her i New Jersey er afrundet til — tredive Aar."

„Naa — ja, man maa jo nu ta' Medicinen," svarede Harker. „Hvem der møder Faren, kommer ogsaa let i den. Men jeg tror, at Lykken ikke forlader en hæderlig Indbrudstyv. Bliver Historien i Trenton for kedelig, bryder jeg til en Afveksling ud igen."

„Naa, tal nu en Gang fra Leveren, Billy, og sig mig, hvormange I er ialt," spurgte Nick Carter den forhærdede Forbryder.

„Jeg har aldrig været slem til at sladre, Hr. Carter!"

„Tror Du da ikke, jeg ved at I danner et Firkløver?"

„Ska' vi inte hellere sige fire Kløverblade? Det er li'som i Kortspil Klø'r er Trumf, og sidste Stik i Baghaanden," udbrød Harker og grinte ad sine egne Vittigheder.

„Ja, det er rigtigt nok, sidste Stik er endnu i Baghaanden!" sagde Nick Carter til Chick. „Du kan vel nok ordne Dig med de tre Fyre, tilmed da de er bundne?"

„Det kan jeg sagtens," svarede Chick. „De tre skal ikke give mig meget at bestille."

„Saa meget des bedre. Jeg vil da tage Patsy med mig. Jeg tror nok, jeg ved, hvor jeg kan nappe den Tyveknægt, som vi mangler endnu."

Uvilkaarlig lagde Chick Mærke til, at Nicks Ledsager atter blev bleg.

„Kom saa Patsy, Du skal med mig," raabte Mesteren. „Ogsaa Hr. Courtnay vil følge med os."

I al Hemmelighed havde han givet Patsy et Vink — og hvisket til ham, at han maatte holde et skarpt Øje med Courtnay.

„Det drejer sig om en Hædersmand, og jeg har fuld Tillid til hans Retskaffenhed. Men naar vi støder paa „Klør Es" — jeg mener den fjerde Fyr, vil han

muligt advare ham eller maaske endog virkelig forgribe sig paa ham ... altsaa pas paa ham!"

Arm i Arm med Courtnay og fulgt af Patsy forlod Mesteren Forbryderenes Tilholdssted.

De kom ud paa en lille, aaben Runding midt i Skoven. Her blev Nick Carter staaende og saa sig forsigtig om til alle Sider.

„Jeg gik i Gaar efter en ung Mand lige her til — for saa pludselig at se ham forsvinde, som om Jorden havde opslugt ham," sagde han. „Det var en af dem, der nu ligger bunden dernede. Det maa skam være her omkring, men det synes mig ikke rigtigt, at Stedet passer."

„Der er en Vej til, man kan komme ad," oplyste Patsy. „Jeg fandt den i Morges omme paa den anden Side af den Klippe, hvor Hulen er med alle Tyvekosterne."

„Saa vis mig derhen lige med det samme," sagde Nick Carter.

De kom atter forbi Chick og hans Fanger.

Patsy ledte Mesteren bag om Klippen, hvor der fandtes en Sti, som var helt skjult af Smaakrat.

„Ja, det var her, Fyren forsvandt," ubrød Nick Carter, „bliv staaende her et Øjeblik, mens jeg ser mig lidt omkring, for at finde mig til Rette."

Og Opdageren gav sig til at undersøge Stedet. Han gik rundt i en Kreds, som stadig udviedes, mens han iagttog hver Træstamme meget nøje.

Da han havde vandret saadan omkring i fem Minutter, opdagede han et Træ med et eget Mærke i Barken.

„Her er det Mærke, som jeg skar, da jeg havde set Manden forsvinde," sagde han.

Saa stod han atter stille og faldt i Tanker. Han stillede sig med Ryggen op ad Stammen, tog sit Lommekompas op og saa nøje paa det.

Saa vinkede han ad Courtnay og Patsy, at de skulde følge med ham, mens han stadig holdt Kompasset i Haanden.

Opdageren gik forsigtig fremad i nordvestlig Retning stadig med Blikket rettet mod Kompasset. Efter en kort Stund standsede han atter, bad sine Ledsagere om at tie stille og lyttede skarpt.

Ikke en Lyd hørtes.

Han gik paany fremad — denne Gang endnu mere sagte end før.

Pludselig fik han Øje paa et Træ, som hendrog sig hans Opmærksomhed — han standsede atter og betragtede nøje Mærket i Stammen. Saa smilede han veltilfreds, stak Kompasset til sig og sagde:

„Nu kan vi godt gaa raskere til — men saa stille som muligt."

Paa denne Maade vandrede de en halv Mils Vej fremad, før de atter standsede.

Ikke langt fra dem saa de en stejl Klippe. Opdageren pegede paa den og sagde til Patsy:

„Kan Du se den Klippe, min Stump?"

„Ja," svarede han forbavset — „ellers maatte jeg jo være blind."

„Ske kunde det, at der var nogen derhenne. Tror Du da, Du kunde liste Dig derhen uden at blive set? Vi maa have at vide, om Luften er ren."

Uden at svare lagde Patsy sig paa alle fire og sneg sig fremad som en Indianer, mens han stadig søgte Dækning, om det saa end kun var bag den mindste Busk.

Kort efter kom han løbende tilbage og meldte:

„Der er ingen i Nærheden. Vi har ikke en Klippe for os, men to. - en mellem dem er spærret af et stort Træ, som man maa kravle over, hvis man vil videre."

„Det er netop det Sted, jeg mener," udbrød Nick Carter.

Saa gik han selv forrest, fulgt lige i Hælene af Courtnay og Patsy.

Og uden Vanskelighed fandt han den skjulte Klippehule, som han Dagen før havde opdaget. Den store Sten laa for.

Han vendte sig mod Courtnay og sagde:

„Det var min første Opdagelse i Gaar paa Fisketuren. Denne Opdagelse indgav mig ogsaa den Tro, at jeg skulde faa fat paa Røveren her i Skoven.

Her ser De Tilflugtstedet for den Landevejsrøver, som De i Forgaars Nat sad paa Lur efter sammen med Deres Venner. Indbrudstyvenes Smuthul, som ligger en Mils Vej herfra, har De jo allerede haft Lejlighed til at se. Kun Landevejsrøveren kender Stedet her, Tyveknægtene har ingen Anelse om den Hule, vi her har for os. Med andre Ord: Landevejsrøveren

staar bag ved Indbrudstyvene og har, om jeg saa maa sige, foreskrevet dem deres forbryderiske Virksomhed. Han har skaffet sig alle Oplysninger og atter nøje beskrevet Lømlerne de Steder, de skulde bryde ind, saa de kunde arbejde med Held.

Men Landevejsrøveriet har han drevet for egen Regning, og uden hans Hjærtensvenner vidste noget om det."

Mens Nick Carter endnu talte, skubbede han Stenen for Klippehulen til Side og hentede nu den lille Voksdugspakke.

Han aabnede den hastig og holdt nu det fine Guldur med Kæde op for Courtnay, mens han spurgte:

„Hvis er det Ur?"

„— Harkins!" svarede han og blev ligbleg.

„Ja — det tænkte jeg nok," udbrød Nick Carter tørt, mens han atter viklede Voksdugsstykket om Uret og lagde det tilbage i Klippehulen.

Det skulde undre mig, om ikke Hr. Landevejsrøveren snart vilde gøre os den Ære —!" vedblev han med bittert Smil, mens han igen væltede Stenen for Hulen. „Lad os nu gemme os — og senere byde Fyren velkommen."

Saa tog Opdageren sit Ur i Haanden og uden tilsyneladende at lægge Mærke til Courtnays oprevne Sindstilstand bad han sine Ledsagere om at skjule sig i Krattet.

Da de havde lagt sig paa Lur omtrent femten Fod fra Klippen, vendte Nick Carter sig med usædvanlig Alvor om mod Courtnay og sagde:

„Hvad der end sker, venter jeg ubetinget Neutralitet og Partiløshed fra Deres Side. Jeg lader under ingen Omstændigheder min veloverlagte Plan krydse af nogen som helst øm Venskabsfølelse. — Mærk Dem det."

Courtnay svarede ikke, men hans Ansigtstræk røbede stærk Angest.

Henved en halv Time havde de tre Herrer tilbragt med at vente, da Nick Carter gav et advarende Tegn til de andre om at forholde sig rolig.

Der var nogen, som sagte nærmede sig Klippen. De hørte Fodtrin, som stoppede op hvert Øjeblik, — aabenbart mens Vedkommende lyttede.

Der gik en god Stund, saa dukkede der pludselig en Mandsskikkelse frem foran Klippen — og Courtnay sukkede saa dybt, at det kunde høres.

Hvem saa de komme andre end Maaneskin-Harkins Medlem af „Landstryger-Klubben".

Nick Carter havde med et stærkt Tag grebet Courtnay i Armen for — om det skulde vise sig nødvendigt — med Magt at hindre ham i at begaa Ubesindigheder.

I største Spænding saa Herrerne, hvorledes Harkins væltede Stenen fra Klippehulen, saa gik han derind og tog en Paryk paa. Desuden hængte han sin Frakke fra sig og iførte sig en af de gamle Trøjer, som laa derinde.

Da Harkins nu ogsaa vilde krænge Masken over sit Hoved, kunde Courtnay ikke længer dy sig men skreg af fuld Hals:

„Løb din Vej, Harkins — løb for Pokker. Løb!"

Harkins stivnede af Rædsel — og Masken faldt fra ham. Men endnu inden han kunde røre sig til noget, var Opdagerne hastigt komne frem af deres Skjul og stod overfor ham med ladte Revolvere.

I et Sekund var Harkins lamslaaet. Saa rev han, mens han bandte højt, sin Revolver op af Lommen — og prøvede paa at skyde.

Men i det samme Øjeblik knaldede der et Skud, og Harkins slap uvilkaarlig sit Vaaben — Patsy havde skudt det ud af Haanden paa ham uden at saare ham.

Før Harkins kunde sætte sig til Modværge, havde Nick Carter styrtet sig over ham og holdt ham nu indesluttet som i en Skruestik, mens Patsy hurtig bandt Hænderne paa Ryggen af den nu saa brat afslørede Forbryder.

Courtnay kom nu ogsaa til Stede — med bortvendt Ansigt.

Næppe var Harkins bleven ham var, før han udslyngede frygtelige Eder mod ham og beskyldte ham for troløst at have forraadt ham.

„Ti dog stille Menneske," tordnede Nick Carter med stræng Stemme. „Hr. Courtnay har jo tværtimod forsøgt at ville redde Dem. Hvis der virkelig endnu skulde være en Smule Følelse tilbage i Kroppen paa Dem, saa skam Dem for, at tale om Venskab. De er en gemen Forbryder og har kun ved Deres Sleskhed og slebne Manerer forstaaet at komme i Selskab med ordentlige Mennesker, der har betragtet Dem som deres

Ven, skønt De oven i Købet har udplyndret en af Dem ... nemlig Holstead.

Det var net gjort at tage herud som Landligger i en ulastelig Hædersmands Skikkelse med tre store Slubberter lige ved Haanden. Mens De Hr. Harkins skaffede Dem alle nødvendige Oplysninger indenfor Deres Selskabskreds, adlød Tyveknægtene Deres mindste Vink, og selv gik De uden Fremmedhjælp med Maske paa ud paa Landevejen — for at røve og plyndre.

Men da jeg traadte ind i „Landstryger-Klubben"s Hjem, kendte jeg Dem straks — paa Deres Parfume. Jeg kendte Dem ogsaa paa Deres Stemme, og jeg kunde allerede i Forgaars Aftes have slynget Dem Deres Skurkestreger lige i Ansigtet. Jeg saa ogsaa i Gaar Deres Ven Harker sidde oppe i Æbletræet ved Villaen for at høre, hvad Courtnay og jeg talte om. Det var ikke for ingen Ting, jeg i Gaar ved Frokosten fortalte Dem, at jeg havde opdaget Indbrudstyvenes Gemmested. Jeg kunde jo sige mig selv, at De da ved første Lejlighed vilde sikre Deres eget Bytte ved at bringe det herud."

Harkins indlod sig ikke en Gang paa en Benægtelse. Nick Carters Ord havde kuldkastet alt Haab hos ham. Og han tav med ludende Hoved.

„Fat Dem, Hr. Courtnay," udbrød Nick Carter trøstende, mens han vendte sig om mod den dybt grebne Mand: „Denne Fyr fortjener ikke Deres Medlidenhed. Han er ikke Deres Venskab værdt. De kunde lige saa gærne være gode Venner med de tre Bøller, som mine Hjælpere har fanget i Morges."

Med et Blik som udtrykte den dybeste Harme, vendte Courtnay sig bort fra Fangen.

„Hans Maaneskinsture tiltalte mig ikke," sagde han dumpt. „Og fra i Gaar havde jeg ham mistænkt."

Men den Tanke er mig alligevel saa skrækkelig, at han, som vi hele Sommeren regnede for vor Ven, nu staar afsløret som en tarvelig Forbryder."

Ogsaa for Holstead, Metcalf og Sherrill var det et haardt Slag, da de hørte af Courtnay, at deres Maaneskin-Harkins var bleven arresteret.

Courtnay selv tog sig det meget nær, og var længe helt ude af sig selv.

Ogsaa hele Villakvarteret var Ophidselsen uhyre, og Folk kunde slet ikke forstaa, at dette elskværdige og elegante, unge Menneske med den nydelige Barytonstemme slet og ret var professionel Forbryder.

Men de Retsforhandlinger, som paafulgte overbeviste den sidste Tvivler om „Firkløvet"s Skyld.

Harkins og hans tre Medskyldige fik hver tyve Aars Tugthus.

Naar lige undtages nogle Smaating kunde samtlige Tyvekoster gives tilbage til de bestjaalne.

Nick Carter og hans Hjælpere opholdt sig — efter Indbydelse af Courtnay — endnu en kort Tid som Gæster paa „Landstrygerslottet" til Pligten atter kaldte dem tilbage til New York, hvor der ventede dem en ny og meget interessant Sag, som vi skal fortælle vore Læsere om i næste Bind.

Ende.

Næste Bind (Nr. 28) indeholder:

Milliontyveriet.

Trykt og Forlag hos A. Eichler,
New York. London E. C. Dresden. Paris.

NICK CARTER
AMERIKAS STØRSTE OPDAGER.

— Eftertryk forbydes. Alle Rettigheder forbeholdes. Dette Værk maa ikke holdes i Lejebibliotheker og Læsecirkler. —

Milliontyveriet.

Guld i Barrer.

Den berømte Opdager Nick Carters yngste Hjælper, Patsy Murphey, stod en lun Sommeraften henad Klokken elleve og drev den af paa Brooklyner-Siden af den store Kæmpebro, som forbinder det egentlige New York med Long Island. Lige neden under ham laa Jærnbanesporet.

Den unge Opdager havde haft en drøj Dag og var ikke rigtig paa det rene med, om han skulde holde Fyraften eller ikke.

Fra det Sted, hvor han stod, havde han en udmærket Udsigt over den aabne Plads, som paa den modsatte Side begrænsedes af Fulton-Street, Strøggaden i Brooklyn.

Et lille Stykke fra ham kom der en Mand op nede fra Dybet, omtrent der, hvor Jærnbanen danner en Kurve. Manden løb over Pladsen lige hen mod Patsy.

Det var næppe rimeligt, at Patsy vilde have lagt Mærke til ham, hvis ikke han havde hørt et skingrende Pift, som syntes at komme fra det Sted, hvor den ubekendte var dukket op — altsaa noget bag ved den unge Opdager.

N. C. 28. D.

Det syntes at lyde som et Signal, og derfor betragtede Patsy den fremmede nøjere.

Da opdagede han, at Manden paa Ryggen bar en stor Sæk af den Slags, som Landmændene bruger til at have Korn i. Patsy indsaa dog snart, at det ikke kunde være Korn, Manden havde i Sækken, men derimod en tung, tæt Byrde af Metal eller lignende, som han havde Møje med at slæbe.

Med stigende Interesse saa Patsy nu Fyren naa Opkørslen til Broen og snige sig ind under Rampen.

Da den unge Opdager gik nogle Skridt frem for bedre at kunne holde et Øje med ham, kom der pludselig fra Washington-Street tre Bøller farende i største Hast, og — huj! — rendte de bag fra paa den intet ondt anende Patsy, saa han snublede og nær var falden omkuld.

Saadan en Hændelse kunde jo nok tage sig helt tilfældig ud, men Patsy begreb alligevel snart, at den maatte være lavet. Ikke des mindre havde han godt set, at Manden havde ladet Sækken med samt dens Indhold falde og hurtigst muligt søgt at gøre sig usynlig i Mørket. De tre Bøller, som nær havde rendt Patsy over Ende, fortsatte deres vilde Løb lige til Fulton-

street, derfra drejede de til højre ned mod Floden og forsvandt.

Patsy løb rask ned for at undersøge, hvad der var i Sækken. Skønt han havde set den blive slængt hen ad Gaden, kunde han dog nu til sin store Overraskelse trods ivrig Søgen ikke finde Spor.

Nu først kom han til at huske paa, at der samtidig med, at Bøllerne rendte ham paa Ærmet, dukkede endnu en Mand op et eller andet Sted fra — formodentlig havde han da taget Sækken op og var løbet væk med den.

Patsy rystede paa Hovedet og gik saa hen til Stoppestedet for at køre tilbage til New York. Han var overbevist om, at der maatte ligge en Forbrydelse til Grund for alt, hvad der her var sket.

Der var ikke mere end seks Passagerer i den Sporvogn, som Patsy benyttede.

En af dem fik den unge Opdager straks Kig paa, fordi han var klædt nøjagtigt lige som den Mand, der var kommen løbende med Sækken.

Han bar en Slags Klokketrøje med opstaaende Krave og knappet lige op til Halsen. Den var ikke af almindeligt Lærred, men af et lignende Stof som det, Sækken var lavet af. Hele Trøjen med samt dens store, grimme Hornknapper var ikke to Skilling værd. Benklæderne, som ogsaa syntes skaarne ud af en Sæk, var der heller ikke megen Stads ved, — Tøjet, som før havde været hvidt, var nu beskidt og viste, at den, der bar det, nok havde lagt en drøj Arbejdsdag bag sig.

Havde Manden vakt Patsys Interesse, saa gengældtes den med en tilsvarende Nysgerrighed, for han sad hele Tiden henne paa sin Hjørneplads og gloede paa den unge Opdager.

Skønt Patsy ikke havde ringeste Grund til at sætte Manden i Forbindelse med den Begivenhed, der nylig var hændt for Enden af Broen, var dog nu hans Sporsans vakt, og da de var naaede over til New Yorkersiden, fulgte Patsy uvilkaarligt efter ham paa Afstand gennem Centerstreet til Matrikelkontorernes Bygning.

Bedst som Manden gik her paa Fortovet, traadte der pludselig en anden hen mod ham fra en Port og sagde:

„Naa, er Du endelig der, Snark, Du har rigtignok ladet vente paa Dig!"

Manden i det snavsede Tøj svarede ham ikke, men advarede ham aabenbart med et hemmeligt Tegn, for lige med et gav det et Sæt i den anden, og han saa sig omkring med et mistroisk Blik. Saa gik de begge to sammen ned ad Gaden uden at sige et Ord til hinanden.

Da de var komne hen til Hjørnet af Chamberstreet lige over for Elektricitetsværket, mente Patsy, — der stadig forsigtig fulgte efter dem — at kunne se den arbejdsklædte give sin Ledsager noget, som denne skyndsomst stak i Lommen.

De stod endnu en lille Stund og snakkede sammen paa Hjørnet. Saa gik han, der havde ventet i Porten, tilbage ad Centerstreet, medens „Arbejdsmanden" fortsatte sin Vej ned ad Chathom Square til.

Patsy fandt det ikke Umagen værd at gaa bag efter nogen af dem mere, da det jo dog kun var den rene Nysgerrighed, der havde ledt ham i deres Spor. Desuden var han dødsenstræt og vendte derfor hjem ad den nærmeste Vej.

Da han næste Morgen som sædvanlig kom ned til Frokost, fik han at vide af Chickering Carter — den berømte Opdagers Fætter og Førstehjælper — at deres „Mester" allerede, før Fanden havde faaet Sko paa, var taget ud til Brooklyn i et meget vigtigt Ærinde og havde bedt, om de vilde holde sig rede, til han lod dem kalde.

„Det maa dreje sig om en meget alvorlig Sag, ellers havde Nick ikke givet saadan en Ordre", sagde Chick tilsidst.

„Til Brooklyn?" spurgte Patsy, mens han med glubende Madlyst kastede sig over Frokosten. „Det skulde da ikke være i den samme Sag, som jeg i Gaar havde med at gøre?"

„Nej, det tror jeg skam ikke, skønt jeg ærlig talt ikke ved, hvad det er, der har lokket Mester saa tidlig ud af Fjerene".

„Ja, men nu skal Du høre, Chick", sagde Patsy saa ivrigt, at han nær havde faaet Maden i den gale Hals, „jeg havde i Nat et meget mærkværdigt Æventyr, og det skulde undre mig, om ikke det havde noget at gøre med Mesters Sag".

Og han fortalte nu paa sin vante, livlige Maade om de sidste Oplevelser. Chick lyttede opmærksomt til og udbrød saa, at nu skulde det slet ikke undre ham, om det ene var en Følge af det andet — —

Da ringede det paa Telefonen.

Det var Nick Carter. Han anmodede begge sine Hjælpere om snarest muligt at tage ud til Brooklyn — han vilde vente dem for Enden af den gamle Bro.

Chick og Patsy tog lige straks hjemmefra og mødtes kort efter med deres Mester.

„Sikke nogle Syvsovere!" sagde han. „Men det var da rart, I kom!"

„Hvad er der saa paa Færde, Nick?" spurgte hans Fætter ham.

„Foreløbig siger jeg Jer slet ingen Ting", sagde Nick. „Førend I faar min Mening om Sagen at vide, vil jeg gærne høre Jeres Dom. Nu skal jeg vise Jer noget, og lad os saa se, hvad I siger til det!"

Saa førte Nick Carter sine Hjælpere hen til det næste Hjørne i Sandstreet, og drejede derfra til venstre ad et Stræde, som førte ned til Floden. Her standsede han ved en langstrakt, to-etages, grundmuret Bygning, hvor der bagved hævede sig en mægtig Fabriksskorsten, som udsendte en Røg af en underlig lig gullig Farve.

„Inden vi gaar videre", sagde han, „vil jeg bare gøre Jer opmærksom paa, at denne her Fabrik er et Guldvaskeri. De Barrer, som smeltes af det raa Metal i Guldgruberne, bliver bragt hertil og rensede for alle urene Bestanddele. Og det fine Guld, som udvindes derigennem, smeltes igen til Barrer for at sælges til Juvelerere og Guldsmede. Fabriken tilhører Locke og Smitz og er vel nok den største af sin Slags i de forenede Stater. Nu skal jeg vise Jer alt det andet."

Han førte begge sine Hjælpere op ad en lille Trappe og ind gennem Fabrikskontoret, hvor han nikkede til en ældre Herre og sagde:

„De to Herrer, jeg her har med, er mine Hjælpere: Chick og Patsy. Vi vil gærne se Lokaliteterne lidt efter!"

Den gamle Herre trykkede begge Opdagernes Hænder og bad dem følge med. De gik ud ad Døren i den modsatte Ende af Kontoret og kom atter ind paa en lille Trappe.

Her paa denne Side af Bygningen fandtes der et brandsikkert, indemuret Pengeskab, som var forsvarligt lukket med svære Staaldøre.

Disse Døre stod aabne, og der var sat Vagt ved dem.

„Tænd det elektriske Lys!" sagde Nick Carter til den ene af de Arbejdsmænd, der stod Vagt ved Hvælvingen. Han drejede paa Svinget i Væggen, og straks var der saa lyst inde i Rummet som ved den klareste Dag.

Opdagerne gik nu ind under Kasselhvælvingen. Her saa de, at der havde været slaaet et Hul i Væggen, men nu var det atter muret til.

Her maatte altsaa være sket et Indbrud, og Nick Carter havde allerede faaet oplyst, at det var raa Guldbarrer, der savnedes.

Opad Væggen lige overfor stod der to Sække, som var fyldte med tungt Raamateriale.

Da Chick og Patsy fik set sig rigtig om, opdagede de henne i den modsatte Krog et aflangt Hul i Gulvet.

Begge Opdagerne lagde sig paa Knæ for at undersøge Hullet —

Et Øjeblik derefter udbrød Patsy:

„Det er boret fra neden af og op!"

„Det er rigtigt!" sagde Chick — „boret igennem med et Staalbor og derefter videt ud med et Brækjærn — —"

„Det er Folk, som har forstaaet sig paa deres Kram", tilføjede Patsy med et anerkendende Smil.

Saa lod han sig glide ned gennem Hullet og holdt sig kun svævende ved Albuerne.

„Laan mig din Lommelygte, Chick", bad han.

Og næppe havde han faaet den, før han forsvandt i Dybet.

Ikke længe efter hørte de, der var blevne tilbage i Hvælvingen, en voldsom Prusten og Nysen dernede fra. Saa stak Patsy atter Hovedet op gennem Hullet i Gulvet. Og mens han endnu ivrig nøs, svang han sig flot op til de andre.

„Høh—tisj!" nøs han. „Fy for den Lede! De forbandede Fyre har bestrøet alt dernede med spansk Peber!

Hele Kælderen er fuld af det Stads — jeg havde nær nyst Sjælen ud af Kroppen paa mig!"

„Kælderen drejer til højre og fører ind under Grundmuren, ikke sandt?" spurgte Nick Carter.

„Jo", svarede Patsy. „Det er egentlig ikke en Kælder, men en underjordisk Gang, og Jorden er hulet nok ud til, at en Mand kan sidde dernede i Hakket og arbejde med sit Drejebor.

Men denne Tunnel, som gaar ind under Grundmuren, er ikke højere, end man maa krybe igennem den, og den udmunder i et Hul paa Bygningens Bagmur. Herfra fandtes der dog ikke et Sted, hvor jeg kunde slippe ud, saa jeg tænker mig, at der maa være en Skakt, som foroven er dækket til med et Laag eller noget lignende".

„Det passer nok, men det kan vi nu se efter siden", udbrød Nick.

Da Patsy gav sig til nærmere at undersøge Hvælvingens Gulv og Sidevægge, sagde Chick:

„Som Du ser, bestaar Gulvet her af Staalplader, som er over en halv Tomme tykke. Sidevæggenes Plader har en Ottendedel Tommes Tykkelse og støder lige til Sten og Cement. Loftet er endnu tykkere af det haardeste Staal oven paa hverandre, og derefter kommer der en Cementmur, som er en Fod tyk".

„Og under Gulvet her", udbrød Patsy, „er der en to Fod tyk Sten- og Cementmur, som Tyven har maattet bore igennem!"

„Er der stjaalet noget videre?" spurgte Chick.

„Aa", svarede Fabrikant Smitz „saadan omkring en to Millioner Dollars Guldværdi!"

„Naa, Tak! Det er lige til Lommepenge!" udbrød Patsy.

„Hør nu her, I gamle Drenge!" udbrød Nick Carter, mens han med et Vink kaldte begge sine Hjælpere hen til sig. „Jeg skal nu fortælle Jer, hvad her er sket, saa vidt jeg selv kender til det, for jeg ser, at I er komne til den samme Slutning som jeg selv.

I Morges tidlig forsøgte Værkføreren at lukke Døren op her ind til Hvælvingen for at hente en Del Guld, som rensedes for en af vore største Guldsmede, og nu skulde laves færdig til Aflevering. Det er ikke saadant her, at man fører Guld paa Lager, men lader Arbejdet gaa lige med Bestillingerne. I Aftes fandtes der her i Hvælvingen omtrent for tre Millioner Dollars i fint Guld og for et Par Millioner i raa Guldbarrer.

Her har vi nu et Støttepunkt. Det er første Gang i seks Maaneder, at Skabet herinde har rummet en saa kolossal Guldbeholdning. I Løbet af de sidste Par Dage indløb der usædvanlig mange Raaguldbarrer, og Tilfældet vilde, at vedkommende Guldsmedefirma ikke laa inde med Kontanter nok til at kunne indløse Bestillingen.

Da Locke og Smitz kun sælger pr. Kontant, indtraadte der en Standsning paa et Par Dage. Det maa Tyven eller Tyvene have vidst og desuden maa de være fuldstændig inde i Driften her paa Anstalten.

Mens Værkmesteren nu i Dag aabnede Døren ind til Hvælvingen, opdagede han, at Bolten var gaaet i Baglaas, og at Døren maatte være lukket af udvendig fra.

Naturligvis var Værkmesteren ikke meget glad ved den Historie, og i en Fart fik han sendt Bud efter Smeden. Da Laasen saa var bleven brudt op, viste det sig, at der manglede to Sække med renset Guld, hver især til en Værdi af en 500,000 Dollars, og desuden Raabarrer for en hel Million — alt maatte være blevet stjaalet.

Ved en flygtig Undersøgelse af Rummet fandt man Hullet her i Gulvet og fattede da, hvordan Adgangen til Hvælvingen var bleven mulig.

Enten maa nu Tyvene være blevne forstyrrede i deres Arbejde, eller Dagen har overrasket dem, inden de kunde faa hele deres Bytte slæbt af Vejen.

Lige efter, at Tyveriet var blevet opdaget, blev jeg kaldt til og har nu anstillet enkelte Undersøgelser paa egen Haand. Jeg skal ikke udtale mig nærmere om, hvad de førte til, men kun bemærke, at jeg ikke ved dem hidtil har kunnet danne mig nogen Slutning. Jeg er stadig enig med Jer to om, at det maa have været en meget dygtig Klejnsmed, som her har været paa Færde."

„Det mener jeg med," sagde Patsy, men afbrød i det samme sig selv og stirrede skarpt paa de to Arbejdere, der stod ved Dobbeltdøren.

„Maa jeg spørge Dem, Hr. Smitz," udbrød han samtidig til Fabrikanten: „bærer Deres Folk altid saadanne Lærredsdragter?"

„Ja," svarede Smitz, „det er den foreskrevne Arbejdsdragt, den er lavet af det saakaldte Dvælg: — et totraadet, løst vævet og med Lim stivet, ubleget Stof af groft Hørgarn. De hører, jeg kan min Lektie".

Til de to andres Overraskelse tog Patsy Fabrikenten under Armen og førte ham ud af Hvælvingen.

Efter en kort Samtale gik begge Herrerne ned til den Afdeling, hvor det fine Guld tilberedes.

Fem Minutter efter kom de tilbage, og Patsy sagde da til sine to ældre Kolleger:

„Arbejderne her nede i „den lukkede Ende" bærer allesammen Dvælgsdragter — men ham, jeg mener, han er der ikke! Ja, Mester jeg kan nemlig ogsaa fortælle noget," tilføjede han smilende, da Nick Carter sendte ham et uforstaaende Blik.

„Lad os saa gaa hen et Sted, hvor vi ikke bliver forstyrrede," sagde Nick Carter med det samme. „Forhaabentlig profeterer din hemmelighedsfulde Mine rigtig, min Stump, og vi finder et Punkt, hvorfra vi kan arbejde videre."

„Det gaar nok," sagde Chick med et Smil.

Og de tre Opdagere forlod Bygningen for at tale videre uden Vidner.

Den underjordiske Tunnel.

Nu fortalte Patsy dem om sine Oplevelser den foregaaende Aften, og han sluttede med at sige:

„De Mænd, der er beskæftigede ved Jærnsvovlbadet, bærer alle nøjagtig samme Slags Dvælgsdragt som den Mand, jeg saa i Sporvognen over Broen. Men han er ikke nede paa Anstalten".

„Er der nogen af Arbejderne borte i Dag?" spurgte Nick Carter.

„Nej — Værkmesteren har sagt, at de er mødte alle sammen."

„Er der da for nylig sket nogen Forandring med Personalet?"

„Ja, det hænder ikke saa sjældent! Værkmesteren siger, at i de sidste Aar er der mindst gaaet ti Mand, og lige saa mange komne i deres Sted".

„Bliver disse Lærredsdragter udleverede dem fra selve Fabriken?"

„Nej, Arbejderne maa selv anskaffe sig Dragterne, som saa naturligvis er deres Ejendom, naar de gaar derfra," svarede Patsy.

Mesteren sad temmelig længe og tænkte over Sagen. Endelig udbrød han:

„Vi er naturligvis kun henviste til Formodninger. Dog skulde det ikke undre mig, om den Mand, som Du har set med Sækken paa Ryggen, paa en eller anden Maade har staaet i Forbindelse med den Mand, som kørte sammen med Dig over Broen til New York.

Det er jo tydeligt nok, at den første Fyr er rendt af Sted med Guldbarrerne, og at Manden i Lærredstøjet saa har ventet paa ham i Centerstreet.

Hvis der overhovedet er et Støttepunkt, maa vi selvfølgelig holde det strængt hemmeligt.

Pludselig gav Patsy sig med sin Haand et haardt Slag paa Benet, mens han meget overrasket udbrød:

„Hør, at jeg nu ogsaa kunde glemme det. Manden i Centerstreet kaldte ham i Lærredstøjet for Snark."

„Det kan blive et væsentligt Støttepunkt," sagde Nick Carter. „Løb straks over til Værkmesteren, min Stump, og faa at vide af ham, om der er eller har været nogen af det Navn ansat i Renseriet?"

Den unge Opdager blev ikke ret længe borte, men han kom tilbage med skuffet Mine:

„O, I Guder, der er Snarker i Massevis. Der arbejder for Tiden to Brødre Snark paa Anstalten — men det er ikke nogen af dem. I de sidste atten Maaneder har tre andre Snarker haft Arbejde dernede, og de var allesammen i Familje med hverandre."

„Ja, det var jo rigtignok temmelig meget af det Gode, men kan maaske nok alligevel blive os et vigtigt Støttepunkt," svarede Nick Carter og tænkte nøjere over Sagen for kort efter at tilføje:

„Den Mand, som Du har set, kunde jo egentlig godt have gaaet i saadan en Drejls- eller Dvælgsdragt, uden nogensinde at have haft Arbejde hos Locke og Smitz, altsaa, det beviser ingen Ting. Han har snarere baaret saadan en Dragt for at lede Mistanken hen paa Firmaets Arbejdere.

Hele Forbrydelsen er planlagt og udført med ualmindeligt Kløgt. Paafaldende er det ogsaa, at den Mand, Du saa, kom frem lige i Retning af Renseriet."

„Naa — ja!" udbrød Chick nu med et Smil. „Hvis man vil indlade sig paa Gisninger, kunde man passende antage, at Manden løb i en stor Bue hen til Broen, for at det ikke skulde se ud, som han kom fra Guldsmederiet."

„Naturligvis," sagde Nick Carter og tænkte atter over Sagen: „Baade det Signal, som Patsy har hørt, og de tre Bøller, der pludselig dukkede frem, som om de var faldne ned fra Maanen, tyder paa, at der holdtes Hjælp parat, for at Manden med Sækken uantastet kunde naa hen til Broen. Men det er jo stadig Formodninger, som trænger til Bevis."

„Godt — men hvis der er noget om det," mente Chick, „saa beviser det i hvert Fald, at der maatte have været mange om at udføre Forbrydelsen."

„Ja, det maa vi slaa fast", sagde Nick Carter, „men kom nu med mig."

Han førte dem ind gennem en lang Slippe, som strakte sig langs med Anstaltens Ydermur, og endelig standsede han, mens han udbrød:

„Her er det Sted, hvor den underjordiske Gang fører op.

Som I ser, er Jorden sunket lidt. Prøv en Gang at træde paa den, Patsy."

Han adlød — og gyngede paa Fødspidserne.

„Ja — Jorden lader til at give efter", svarede han, mens han atter sprang til Side.

Ogsaa Chick gav sig nu til at vippe op og ned paa det samme Sted. Saa sprang han til Vejrs og lod sig falde ned paa Jorden med sin fulde Vægt. Da han foretog et saadant Spring en Gang til, gav Jorden først rigtig efter, og han sank i til Brystet.

Maaske vilde han endda være gaaet fuldstændig nedenom, hvis ikke Nick og Patsy rask havde grebet fat i Skuldrene paa ham og holdt ham oppe. Kun med stor Møje lykkedes det dem at faa bragt den unge Opdager paa fast Grund igen.

„Det er en vigtig Opdagelse, men det er kun, hvad jeg ventede," sagde Nick.

Da Patsy nu kiggede omkring, saa han, at der henne for Enden af „Slippen" laa en lang Bjælke, den hentede han i en Fart, løftede den paa Højkant og lod den glide ned gennem Aabningen.

De tre Opdageren forsøgte nu af alle Kræfter at tvinge Bjælken endnu dybere ned, hvorved det lykkedes dem at faa dannet en tragtformet Fordybning.

„Tag en stor Sten, og smid ned i Hullet!" bød Nick.

Der laa en lige ved dem, og den lod de falde ned i Dybet for derved at skaffe en fast Modstand. Saa blev de ved med — alt, hvad de kunde — at støde Bjælken imod Stenen, som stadig boredes længere og længere ned, indtil den omsider stoppede op mod en Slags Lem, som var lavet af Bambusrør.

Over denne Lem havde der altsaa været kastet Jord, for at Stedet kunde komme til at ligge lige med Slippens og Gadens Plan.

Dog — Jorden havde sænket sig en Smule, og derved var Nick Carters Mistanke bleven vakt.

Der kunde have gaaet hundrede Mennesker ind i „Slippen", og ikke En vilde have faldet paa, at der her maaske en halv Snes Fod neden under fandtes en underjordisk Gang.

Chick trak sin Lommelygte frem, bandt den fast paa sig med et Stykke Sejlgarn, skruede op for dens elektriske Lys, og lod den saa langsomt glide ned i Dybet.

De tre Opdagere saa nu tydeligt, at den underjordiske Gang var stivet af med Træplanker, som skulde hindre Jordskred.

„Det er den samme Hule, som jeg krøb ned i derinde fra Hvælvingen," forsikrede Patsy.

„Ser vi det! Saa er det jo en glædelig Opdagelse," svarede Nick. „Vi ved nu, hvorfra Tyven eller Tyvene har begyndt at lave deres underjordiske Gang. Men Gaaden er jo ikke løst endda. Hvordan har de faaet Fyldet skaffet af Vejen? Og har de virkelig kunnet bringe det stjaalne Guld denne Vej ud?"

„Det kan jeg ikke tro muligt," svarede Chick. „Fyrene maatte da have arbejdet, saa alle kunde se det, og de vilde snart være blevne opdagede."

Patsy var imidlertid gaaet „Slippen" igennem og kom nu tilbage med den Besked, at det strængt taget slet ingen „Slippe" var, for — den var lukket i den ene Ende.

„Saa skulde Fyrene altsaa have kastet den udgravede Jord ud paa Gaden? — nej, det tror jeg ikke paa. Saadant noget kunde aldrig gaa ubemærket hen. I den Række Huse, hvis Bagmure vender her ud til, bor der mange Folk, og jeg har allerede faaet fastslaaet, at ingen har lagt Mærke til noget usædvanligt."

„Det er virkeligt komisk," mumlede Chick og rystede forundret paa Hovedet. „Man skulde tro, at disse Tunnelgravere allerede maatte være blevne overraskede ved første Spadestik."

„Naa — det har jeg faaet oplyst," svarede Nick. „For nogle Uger siden kom den En, som ingen kendte, med en Hjulbør, hvis Hjul var gaaet i Stykker. Skjulte bag denne sølle Trillebør maa de frække Fyre saa have vovet at grave Hullet her i Jorden. Men hvor har de gjort af Fyldet? Det er stadig Spørgsmaalet."

„Nu skal jeg nok undersøge Historien, Mester," udbrød Patsy, og tog i Hast sin Frakke af — „Giv mig en Haand, Chick."

Ved Chicks Hjælp lod Patsy sig glide ned gennem Aabningen ...

De to andre iagttog omhyggelig ovenfra, hvorledes han lyste rundt paa Sidevæggene og nede paa Bunden af Fordybningen.

Efter nogen Tøven begyndte han at løsrive en af de Planker, der fandtes op ad Fabriksmuren.

Saa raabte han til Chick, at han maatte hjælpe ham med at faa Planken halet op.

„Brættet er løst," sagde han. „Vær saa god nu ogsaa at trække begge Sidebrædderne op."

Det blev kun de to Opdagere muligt ved Opbydelsen af alle deres Kræfter. Da overraskedes de ved at se Patsy smutte ind gennem den derved opstaaede Aabning — og forsvinde.

Der gik et Kvarterstid, inden han viste sig igen — og hvor han saa ud! Bedækket med Snavs over det hele.

„Nu er jeg kommet Fyrene efter deres Rævestreger, Mester," raabte han glad. „Hernede er der en anden underjordisk Gang, som fører hen til en gammel Spildevandskloak. Og i denne Kloakbrønd har de smidt Fyldet ned."

„Det er godt, min Stump," svarede Mesteren fornøjet. „Din Opdagelse løser ikke alene vort, men ogsaa forskellige andre Spørgsmaal."

„Hvad mener Du?" spurgte Chick ivrig.

„I første Linje ved vi nu, at Forbrydelsen længe har været forberedt. Planerne er omhyggelig udkastede af et Menneske, som oven i Købet har vidst Besked med den gamle Afløbskanal."

„Jeg bilder mig dog ind, at alle de omboende maa have kendt til denne hersens Kanal!"

Disse Ord kom fra en gammel hvidhaaret Mand, der stod umiddelbart ved Opdagerne, støttet til sin Stok.

„Kan Herren maaske give os nogle Oplysninger?" spurgte Chick.

„Ja, jeg har boet her i denne Del af Byen nu i over fyrretyve Aar," svarede den gamle Mand. „Inden de ny Kanalrør blev lagte under Gaden, lededes alt Affald og Spildevand hen til denne underjordiske Kloak. Jeg kan vise Dem dens Mundingslaag."

Saa lod den gamle Mand Opdagerne følge med sig hen til den lukkede Ende af den saakaldte „Slippe" og viste dem en rund Jærnplade, som her var anbragt mellem Brostenene og forsynet med en Ring.

„Der har vi Laaget," sagde han. „Gennem dette Hul tømtes Kloaken to Gange om Aaret."

Chick forsøgte straks at løfte Jærnpladen, den var imidlertid i den Grad rustet fast, at den trodsede alle dens unge Mands Anstrængelser. Først da Nick Carter forenede sine Kræfter med hans, lykkedes det dem at faa Jærnpladen rusket op. Og nu saa de, at Brønden derneden under var fyldt lige til Randen med frisk Jord.

De lagde atter Jærnpladen paa Plads og vendte tilbage til Hullet i Jorden, hvorunder Patsy endnu rumsterede.

„Kun En, som har været godt kendt med Forholdene, kan have planlagt Forbrydelsen," sagde Nick Carter sindigt.

Han lod den gamle Mand opgive sig Navn og Adresse og fik da at vide, at han hed David Marks, og at det Hus, som han i fyrretyve Aar havde boet i, laa lige i Nærheden.

„Naa," udbrød Nick Carter omsider til begge sine Hjælpere:

„Nu ved vi altsaa, hvor Fyldet er skaffet hen, men vi ved endnu ikke, hvordan Tyvene har baaret sig ad med at faa det af Vejen."

„Du tror altsaa ikke, det er gennem Hullet her?" spurgte Chick.

„Jeg gentager, at Tyvene under ingen Omstændigheder kunde skaffe saa meget Fyld væk her ind gennem „Slippen", uden at nogen maatte have set det. Det drejede sig om mindst hundrede Centner Jord."

Han stod et Øjeblik og grublede over Sagen. Saa smed han Frakken og sagde:

„Giv ogsaa mig en Haand, Chick! Jeg vil se at komme ned til Patsy. Men Du maa gaa ind paa Kontoret og sige, at vi maaske kommer op gennem Hullet i Kasselhvælvingen. Saa kom her tilbage og staa Vagt."

„Naa, Patsy", spurgte Mesteren, da han gennem Fordybningen var kommen ned til sin yngste Hjælper og lige som han havde set sig opmærksomt omkring — „hvor trængte Tyvene saa ind under Muren?"

„Det var her," svarede Patsy og pegede paa Stedet.

„Godt! Nu kryber jeg først ind — og Du kommer efter, Patsy!"

Men da Nick Carter lige var kommen ind under Murens Grundlag, standsede han pludselig.

„Det var dog mærkeligt", stønnede han, „lys her med Lygten, Patsy!

Kan Du se? Grunden under Muren er bleven udhulet. Gennemgangen ligger ikke helt under Fundamentet, men fører til Dels gennem Muren. Hvor er saa Stenene bragte hen?"

„Sagtens hen i Kloaken," mente Patsy.

„Det er ikke til at forstaa," svarede Nick, mens han lavede sig til at maale Murens Tykkelse.

„Ja, som det lader", vedblev han, „paa den ene Side er Muren stærkere end paa den anden."

Saa krøb han videre ind gennem Udhulingen og beskæftigede sig med noget, som Patsy ikke kunde se, hvad var, fra det Sted, hvor han laa.

Da hørte Patsy pludselig et Dump, og samtidig hev Nick Carter efter Vejret ...

„Er der tilstødt Mester noget?" spurgte Patsy foruroliget.

„Ja — der er faldet en Sten ned paa mig, saa jeg kan ikke røre mig ... Se, om ikke Du kan faa den væk!"

Den unge Opdager krøb hen over Nick Carters Ben og saa en stor Sten, som var faldet ned paa Ryggen af ham. Han søgte at faa den væltet til Side — men uden Held.

Da han saa strakte sin Arm frem, udbrød han pludselig:

„Her er en ny Opdagelse, Mester!"

Uden synderlig Vanskelighed kunde han nu skyde Stenen hen ad Siden til og derved samtidig gøre det muligt for Mesteren at krybe videre.

„Mester," raabte Patsy hastig: „Tag Stenen med Dem ud."

Men da Nick rørte ved den, faldt den ned paany — og, som det viste sig — nøjagtig paa samme Sted som før.

Hemmeligheden var afsløret. Stenen dannede et Lukke for en ny underjordisk Gang .....

Indbrudstyvenes Spor.

Da Stenen var faldet ned for anden Gang, havde den nu fuldstændig spærret for Tunnelen, saa Patsy ikke kunde naa frem til sin Mester.

„Naa, Stump. Inden vi nu gaar videre i Spørgsmaalet, maa vi nok se at faa Stenen af Vejen."

„Maaske kan vi faa den ud gennem Hullet i Fundamentet!" sagde Patsy.

„Vi maa prøve paa det," svarede Nick Carter.

Det var et besværligt Arbejde for dem begge. Af alle Livsens Kræfter skubbede Nick til bagfra, mens Patsy forfra sled og slæbte i det med den umedgørlige Sten.

Endelig lykkedes det dem at faa Stenen rokket saa meget til Side, at Aabningen ind til den nye Tunnel lod sig se. Men det viste sig snart, at Stenen var for stor til at kunne skubbes videre ind gennem det gamle Tunnelhul.

Efter Nick Carters Raad kravlede Patsy da tilbage under Fundamentmuren og lod sig derpaa trække op af Chick. Saa løb de begge ind paa Kontoret for at kunne naa ned til Mesteren gennem Hullet i Hvælvingen.

Han modtog sine Hjælpere med et Glædesraab.

„Børnlille! Vi har gjort en stor Opdagelse."

Dermed overrakte han Chick en Genstand, der var saa tung, at den lige nær var drattet ud af Hænderne paa den unge Opdager.

Det gik snart op for ham, at Mesteren havde stukket ham en Raaguldbarre ud.

„Her har vi nok en Del af Tyvekosterne, hvad?" spurgte han.

„Utvivlsomt!" svarede Nick Carter.

„Jeg fandt Barren liggende lige herinde i den ny Tunnel, og vi ved nu, ad hvad Vej Rovet er ført."

„Hvor gaar saa egentlig den Tunnel hen, Mester?" spurgte Patsy.

„Ja, det kunde Du lide at faa at vide, Stump — og jeg med." svarede Nick Carter med et Smil.

„Jeg mener, det simpleste er, at vi undersøger det her paa selve Stedet."

Dermed krøb han først ind gennem Tunnelen, efter ham kom Chick og endelig Patsy.

Tunnelen var saa lav, at Opdagerne maatte krybe igennem den paa alle fire.

Det lod til, at den førte fremad i lige Retning og var stivet af med Planker.

De kunde vel være krøbet en fyrretyve Fod frem, da de naaede ind i en tragtformet Fordybning, som lignede den forrige.

„Her ender Tunnelen," sagde Nick. „Lys op med Lygten."

Den Fordybning, hvori de nu befandt sig, lignede den forrige, der førte fra „Slippen" ned under Fabrikens Grund. Den var omtrent fire Fod lang og to Fod bred, saa de tre Opdagere kun vanskelig kunde staa oprejst hernede ved Siden af hverandre.

Patsy fandt lige med det samme to Raaguldbarrer paa Bunden af Hulen.

Da de saa Lemmen ovenover nærmere efter, opdagede de, at ogsaa den var lavet af Bambus.

Patsy sprang op paa Chicks Skuldre, skød forsigtig Loftslemmen til Side og saa efter, om der var noget.

„Hvad kan Du se?" spurgte Nick.

„Et Hus og en Baggaard", svarede Patsy.

„Kan Du kravle op i Gaarden?"

„Ja, det er ingen Kunst! Staa fast, Chick."

Mens han knælede ned paa sin Kollegas Skuldre, lykkedes det ham ved alle sine Muskelkræfters Hjælp at faa Bambuslemmen løftet. Og saa var det ham kun en smal Sag at krybe ud af Hulen, der ikke var saa dyb som den anden.

Chick stod nu op paa Ryggen af Nick, og Patsy gav ham en Haand.

Et Øjeblik efter var ogsaa Chick oppe i Gaarden.

For Nick ganske vist var det vanskeligere at slippe op. Men begge hans Hjælpere lagde sig paa Jorden saa lange, de var, og langede Hænderne ned mod ham. Med et ordentlig Sæt sprang Mesteren da til Vejrs, og det lykkedes ham at faa grebet fat i de udstrakte Hænder.

Nu svingede han sig frem og tilbage, som om han hang i en Reckstang. Omsider stødte han med Fødderne mod Hulens Væg, som han da stemte sig ind imod og flyttede Fødderne op ad den, til han var kommen højt nok til Vejrs og kunde hales op, mens Chick med kraftig Arm havde Greb om hans Nakke.

Et kort Øjeblik saa alle tre Opdagere sig omkring. Da gik det op for dem, at det Hus, som Baggaarden hørte til, laa bag ved Guldrensningsfabriken, den var skilt derfra ved en høj Teglstensmur.

Forhuset stødte ud til en Gade, som laa i lige Linje med den, Fabriken vendte ud til.

„Paa denne Maade har man faaet Tyvekosterne af Vejen," udbrød Mesteren, mens han saa tilbage til det Sted, hvor Tunnelen laa.

„Ja, vi har ikke at gøre med Fuskere i Faget," svarede Chick. „Fyrene har arbejdet efter en lige saa fint udtænkt som omhyggelig udarbejdet Plan."

„Jeg vædder ti stegte Rødspætter paa, at der ikke findes nogen Guldbarre i det Hus," sagde Patsy.

„Ja, men der er vist ingen, som vil vædde imod", udbrød Chick. „Det kan være, at Tyveknægtene har boet der i Huset, men deres Bytte har de nok bragt i Sikkerhed andet Steds."

„Selvfølgeligt," bifaldt Nick. „Tyvene er gaaede saa vel forberedt til Værks, at de ogsaa har regnet ud, hvordan de bedst skulde komme af Sted med deres stjaalne Sager — og de har faaet dem væk lige med det samme. De Guldbarrer, vi har fundet, skriver sig fra deres sidste Tur, og de har sagtens ladet dem blive tilbage, fordi de var for tunge.

Nu tror jeg, vi vil gøre rigtigst i at aflægge et Besøg i Huset her."

N. C. 28. D.

De gik hen til Bagdøren, men fandt den omhyggelig aflaaset indvendig fra.

Patsy opdagede imidlertid, at Skydevinduet ved Siden af hang løst i Rammen. Det lykkedes ham ved at tvinge sin Kniv ind gennem Sprækken først at faa Vinduet hævet lidt og tilsidst trukket saa meget til Vejrs, at han kunde smutte indenfor.

Saa stod han i et Køkken, som ikke saa ud til at have været benyttet i den senere Tid. Han gik ud paa Gangen og aabnede Bagdøren for begge Kollegerne, der rask traadte ind. Saa blev de staaende stille et Øjeblik for at lytte.

Som de vel havde ventet, fandtes Tyvekosterne intet Steds i Huset. Og det overraskede dem i og for sig ikke. Men saa meget mere forbavsede blev de ved ej heller over hele Huset at kunne finde noget som helst, der tydede paa, at her nylig havde opholdt sig Mennesker.

Huset stod fuldstændig tomt fra Kælder til Kvist — der fandtes ikke saa meget som en Stol herinde.

De gik igen ned paa Gangen og mente nu at kunne spore, at der var kommet nogen herigennem og var gaaet ud af Gadedøren.

„Det er nok det rimeligste: Fyrene har holdt her med en Vogn uden for Huset, og den har de læsset Guldet paa," mente Chick. „De har slæbt Sækkene her ind igennem Gangen."

„Saa har de været frækkere, end jeg vilde tro," sagde Nick Carter dæmpet. „Men ganske vist, da Indbrudet skete, havde man jo ingen Anelse om det inde paa Fabriken — og derfor heller ikke nogen Grund til Mistanke."

De forlod Huset gennem Gadedøren.

Lige uden for paa Gaden stod der en Politibetjent.

„Ved De noget nærmere om dette Hus?" spurgte Nick Carter ham uden videre.

Betjenten saa mistroisk paa Opdageren og sagde tilbageholdende:

„De maa vist hellere sige mig, hvad De har haft derinde at gøre?"

„Jeg har set Huset efter — i Embeds Medfør! De Herrer er mine Hjælpere Chickering Carter og Patsy Murphey — jeg selv er Opdageren Nick Carter."

Politibetjentens Holdning blev nu baade høflig og respektfuld.

Tjenstivrig oplyste han, at Huset allerede i Aar og Dag — siden der var begaaet et Mord derinde —

havde staaet ubeboet. Baade det og de øvrige Huse i Rækken tilhørte en Enke, der ikke boede der i Byen, og Administrationen eller Forvaltningen af Ejendommene var overdraget til en Sagfører, hvis Kontor fandtes der i Nærheden.

„Har De i Løbet af de sidste Uger set nogen gaa ud eller ind her?" spurgte Opdageren.

„Ikke en Sjæl," svarede Politibetjenten. „Derfor blev jeg ogsaa overrasket, da jeg hørte Dem tale derinde."

Forespørgsler i Naboskabet førte heller ikke til noget. Kun et ungt Menneske, der var kommet hjem henad Klokken fire om Morgenen, havde set en let tohjulet Karre holde udenfor Huset — men han havde været saa søvnig, at han ikke havde taget sig videre af det.

Ogsaa Sagføreren kunde kun give tarvelige Oplysninger. I hans Tid havde Huset aldrig været lejet ud, og der var ingen, der blot saa meget som havde spurgt paa Lejen.

„Jeg maa desværre sige," vedblev han, „at Huset er kommet i Miskredit siden den Forbrydelse, der blev begaaet derinde. De andre Bygninger derimod gaar af som varme Hveder. Nu i Maj lejede jeg Huset ved Siden af ud lige den samme Dag, som den gamle Lejer havde sagt op. Jeg havde næppe faaet Udlejningstavlen hængt frem, før det var lejet ud paa en frisk."

Saa vendte Nick Carter og hans Hjælpere tilbage til det saa ilde omtalte Hus.

Mens de endnu stod tvivlraadig her foran Gadedøren, kom der en lukket Droske og holdt udenfor Stedet ved Siden af.

En ung, rejseklædt Dame kom ud ad Gadedøren og snakkede med Kusken, der straks sprang ned af Bukken, gik ind i Huset og kom kort efter ned ad Trappen med en svær Kuffert paa Nakken — han stønnede under dens Byrde. Han satte Kufferten op paa Bukken hos sig, medens den unge Dame, der nu forlod Huset, kom til med en lille Dreng ved Haanden, og spurgte Kusken, om Kufferten nu ogsaa stod rigtig sikkert der.

„Ih, den vejer jo saa morderlig meget, at ma'nte har nødig at surre den fast", sagde Kusken og grinte. „Sku' den dratte a' og bie liggendes under Vejs, er der s'mænd ingen, der ta'r den op".

Den unge Dame lo ligeledes, steg til Vogns med sit Barn — og saa rullede de bort.

Ti Minutter senere fandt Patsy en Gadedørsnøgle liggende i Rendestenen lige under det Sted, hvor Vogndøren havde været smækket op.

„Fruen har tabt sin Nøgle!" sagde han til Chick og viste ham sit Fund.

„Aflever den inde i Huset", svarede Chick let hen.

Men Patsy ringede paa uden Nytte, der kom ingen og lukkede op. Han lyttede ved Nøglehullet — alt i Huset var stille.

„Det er ogsaa lige meget", mumlede Nick Carter uden at lægge synderlig Vægt paa den hele Tildragelse. „Vi har jo for Resten endnu ikke set Kælderen efter, hvis der ellers er nogen henne i det tomme Hus. Det vil vel være rigtigst, at vi indhenter det forsømte!"

Men nu viste det sig, at Gadedøren var lukket.

„Det er sært", sagde Nick. „Jeg var den sidste, der gik ud af Huset, og jeg lukkede skam ikke Døren af. Der er heller ingen Mekanismus ved Laasen, som bevirker, at „Døren lukker selv".

„Nej, det har Du Ret i", svarede Chick, der ligeledes undersøgte Forholdene nærmere. „Der er ikke Tale om nogen selvvirkende Springlaas, men Døren er omhyggelig bleven laaset af inde fra Gangen, og desuden er der nok ekstra sat Slaa for.

„Det har Fru Comstock gjort!" udbrød ængsteligt en lille Pige, som stod der i Nærheden og var nysgærrig.

„Hvad er det for en Fru Comstock?" spurgte Nick Carter.

„Det er den Dame, som lige er kørt herfra", svarede den lille Pige.

„Hvad har hun da lavet her med Døren?"

„Hun kom inde fra sig selv og gik her ind ad Gadedøren, som hun laasede af og kom saa ud af Porten".

Patsy sprang rask op ad den lave Stentrappe og prøvede Nøglen. Den passede, og Døren lod sig let aabne.

„Det er jo en højst mærkværdig Historie!" sagde Mesteren og rystede paa Hovedet. „Nu maa vi sandelig først rigtig for Alvor have Kælderen undersøgt!"

Det viste sig, at kun en Del af Huset havde Kælder under sig. Der fandtes ikke noget mistænkeligt. Men Nick Carters Mistanke var nu en Gang vakt — —

Han tog sin Lommelygte frem og lyste med den Ilen over Brandmuren, der dannede Skel mellem det

tomme Hus og den Bygning, som Fru Comstock beboede.

„Det er frisk Mørtel — frisk Murkalk!“ undslap det Mesteren, „vi kan være overbeviste om, Børnlille, at der her har været brudt et Hul gennem Muren, og at det atter er blevet muret til“.

„Ja, endog først muret til i Dag og oven i Købet i største Hast, for Kalken er endnu meget frisk“, tilføjede Chick, som havde klappet Væggen rundt omkring.

„Du har Ret, Chick, Kalken er endnu fuldstændig vaad. Arbejdet kan først være blevet færdigt for to Timer siden“.

„Og gennem det Hul er Guldbarrerne blevet indførte!“ udbrød Patsy højtideligt.

„Ja, saadan hænger det jo nok sammen, min Stump!“

„Godt! Vi maa da have at vide, hvem der bor derinde i det andet Hus, og frem for alt maa vi kigge Huset lidt nærmere efter“.

Saa gik de atter rask ud paa Gaden.

Familien Comstock.

De tre Opdageres Forsøg paa at komme ind i Huset ved Siden af viste sig forgæves. Der blev lige saa lidt lukket op for dem, som der blev det for Patsy ved hans Ringen og Banken — et sikkert Tegn paa, at der ingen var hjemme.

Gadedøren var lukket og alle Vinduerne saa omhyggelig kridtede, at man ikke kunde kigge igennem dem.

Chick foreslog at bryde ind i Huset ved Hjælp af en Dirk.

„Nej, lad os lade være med det“, svarede Nick. „Det vilde bare vække overflødig Opmærksomhed hos Beboerne her rundt omkring. Lad os hellere gaa ind i det næste Hus igen og se, om vi ikke derfra kan slippe herind gennem Haven“.

Det lod sig gøre. Plankeværkerne mellem begge Gaardene var lette at klavre over, og Bagdøren lod sig ligeledes aabne uden Vanskelighed, skønt den var laaset af og Krampen yderligere sat for.

De tre Opdagere stod nu inde paa en lille, mørk Trappegang, hvorfra der førte en Dør ind til Køkkenet.

Der maatte lige være bleven taget af Bordet; hele Frokoststellet var bragt ud her i Køkkenet, medens Pande og Stegegryde stod paa Komfuret, hvor Ilden endnu brændte — og ingen Ting var vasket op.

„Her har været fire Personer til Bords!“ udbrød Mesteren, da han havde kastet et Blik hen over Spisebordet. „Her midt for har Fruen siddet, og hun har haft Barnet til venstre for sig, hvad vi jo kan se paa den lille Gaffel! Manden — for hun er vel nok gift med ham! — har siddet her paa den anden Side af Bordet, og han har skaaret Stegen for — de har faaet Lammesteg!

Og for denne Bordende maa der have siddet endnu en Herre — her ligger jo nemlig Cigaraske paa Talerkenen!“

Saa gik han sammen med sine Hjælpere op oven paa for ogsaa at undersøge denne Del af Huset.

Dagligstuen var udstyret saa tarveligt som vel muligt. Der var hverken Tæppe paa Gulvet eller Skilderier paa Væggene; der fandtes kun faa og daarlige Møbler, som aabenbart var gaaet gennem mange Marskandiserhænder.

At dømme efter den hele Montering havde Beboerne kun indrettet sig paa at blive her i Huset en kort Tid.

Værelset til Gaarden havde været brugt til at sove i, og her tydede alt paa et flugtlignende Opbrud. I Værelset laa alt hulter til bulter. Skufferne var revne op og gennemrodede. Baade i dem og paa Gulvet fandtes der en Hoben værdiløst Stads og overflødige Genstande af den Slags, som smides væk, naar Rejsekufferten skal pakkes.

Ægtesengen var uredt.

Ogsaa oppe ovenpaa kunde man spore, at Opbrudet havde fundet Sted med største Hast.

Her fandtes der i Gavlværelset en Seng og ellers det nødvendigste Bohave — formodentlig var det en „Logerende“, der havde boet her.

Blandt alt det Skrammel, der laa og flød rundt paa Gulvet, hittede Nick Carter et Stykke af et Brev, og her stod:

„Kære Al—! „Ordet“ kom.

Tom Snark. Smitz talte med Helfony i Eftermiddag. Vil se at faa noget at vide om Afgørelsen.

Du kan træffe mig Klokken 5 paa det gamle Sted. Send — —"

Her endte Brevet, da Arket var revet midt over.

Chick havde imidlertid kigget under Sengen og trukket noget frem, der viste sig at være en Dvælgstrøje.

Næppe havde Patsy set den, før han ivrig udbrød:

„Det var saadan en Trøje, der blev baaren af den Mand, jeg kørte sammen med i Sporvognen over Broen, og det er ogsaa samme Slags Trøjer, der bruges af Arbejderne hos Locke og Smitz".

Klædeskabet var tomt. Kun paa Bunden laa der en Papirslap, hvorpaa der flygtig stod skrevet:

„Bothgate-Avenue".

Chick gav Sedlen til Mesteren, der svarede:

„Ja, saadan hedder en af Avenuerne i Bronx oppe bag ved 176de Gade. Lad os bare gemme den lille Lap!"

Han stak den til sig, og nu gik de tre Opdagere ned i Forværelset. Her stod der kun et Bord med fire Stole, og paa Bordet laa der et gammelt Spil Kort. Desuden fandtes der et Askebæger med en Mængde Cigarstumper tillige med fire Glas og et helt Batteri af Whiskyflasker.

„Hvis der endnu er flere Opdagelser at gøre i dette Hus, kan det kun være nede i Kælderen", udbrød Mesteren.

Han fik Ret.

Da de traadte ind i Kælderen, var det første, de saa, fire Skovle, hvis Skafter var stærkt forkortede, et Tegn paa, at de maatte have været benyttede til Arbejde i en smal Jordskakt.

Henne i en Krog under nogle gamle Klude fandt de et Staaldrilbor, som kunde sættes i Virksomhed ved Hjælp af et lille Hjul.

Desuden laa der et kort, men kraftigt Instrument, som ved en Skrue sattes i rullende Svingninger og aabenbart havde tjent til at udvide de Huller, der i Forvejen var borede gennem Staalvæggen.

„Ja, med disse to Stykker Værktøj kan man meget godt bore en Staalvæg igennem, og det endda i meget kort Tid", sagde Nick, da han omhyggelig havde undersøgt begge Instrumenterne. „En dygtig Kleinsmed kommer langt med dem paa en halv Nat!"

Ikke langt derfra laa der en Del Dvælgsække af samme Slags som den, Patsy Aftenen i Forvejen havde set en Mand rende med paa Ryggen. I disse Sække var — som det viste sig — Fyldet blevet baaret væk.

Endelig fandt Patsy ved sin Sporsans endnu en stor Del Raaguldbarrer liggende henne i en mørk Krog.

„Det kalder jeg et dejligt Fund", udbrød Mesteren og lo saa smaat.

„Alt det stjaalne Stads lader jo til at ligge her i en stor Bunke", sagde Chick.

„Ja, eller dog Halvdelen", svarede Nick. „Som jeg jo nok kan regne ud, har disse Gutter ikke belavet sig paa at blive opdagede lige med det samme, men haft i Sinde at bringe Rovet i Sikkerhed lidt efter lidt!

Der er noget, som maa have gjort dem betænkelige, lader det til!

Maaske har de allerede set mig her i Morges tidlig og lugtet Lunten. Saa er de flygtet over Hals og Hoved!

Men lad os se efter, om vi ikke kan finde noget mere af det kostbare Metal".

De ledte videre og fandt en ny Lærredspose med Haandtag; i den var der saa mange Finguldbarrer, som der vel kunde proppes i den.

Men ellers opdagede de intet mere.

„Ja ja da! Vi har al Grund til at være glade ved dette vort Morgenværk!" udbrød Nick med et Smil.

„Vi ved altsaa med Bestemthed, hvordan Indbrudet er foregaaet. Det var lige saa godt planlagt som udført. „Tilfældet" har slet ikke spillet med. Jeg kan godt tænke mig, hvordan hele Historien er gaaet til.

De har stillet Trillebøren med det brækkede Hjul op ad Muren inde i den lukkede „Slippe". Og med Hjulbøren som Skærmbrædt har de saa ganske rolig gravet et Hul i Jorden og derved banet sig en Vej ned til Afløbskanalen. Den maa vi nu senere se lidt nærmere efter.

Bedst som de arbejdede, opdagede de, at Huset her var til Leje. Saa ændrede de deres Planer og lejede Huset. Og nu kunde de bag ved deres tomme Nabohus rolig grave en ny, underjordisk Gang. Naar Byttet skulde bjærges, var der ogsaa langt mindre Fare ved at faa det denne Vej, end om de skulde have haft det ud gennem „Slippen"!"

„Det maa have været rene Muldvarpe", sagde Chick i en beundrende Tone. „Er det ikke Synd med saadan nogle Fyre? Tænke sig, den Dygtighed, hvormed de graver tre forskellige underjordiske Gange og med matematisk Nøjagtighed finder Vej gennem Gulvet

op til en jærnbeslaaet Sikkerhedshvælving, uden at deres lyssky Virken vækker ringeste Opmærksomhed. Med en saadan Dygtighed, siger jeg, kunde de saamænd nemt endda finde deres redelige Udkomme!"

„Naa, ved Du hvad, Chick!" udbrød Patsy leende, „to Millioner Dollars er ingen Klatskilling, og hvis Fyrene ikke havde haft det skrækkelige Uheld at blive forfulgt af vor Mester lige med det samme, hvo ved, om de saa ikke for deres ærligt stjaalne Guld havde ført et behageligt og stille, indadvendt Familjeliv for Resten af deres Dage. Men nu har de Idioter jo mindst ladet Halvdelen af deres Bytte i Stikken. At man overhovedet kan bære sig saa dumt ad, begriber jeg ikke. Jeg tror nok, Chick, at naar Du og jeg en Gang laver Indbrud, vil vi bære os meget fornuftigere ad".

„Hold Bøtte, min Stump!" bød Mesteren. „Vi maa virkelig regne med Sekunder. Enten faar vi straks fat i disse snedige Tyveknægte — eller ogsaa aldrig! Til at begynde med maa vi tænke os, at kun en erfaren Bjærgmand eller Brøndbygger har udkastet Planen. Derpaa tyder hele Indretningen af Tunnelen, dens Afstivning og den Maade, hvorpaa Fyldet er skaffet af Vejen. Det er det ene Synspunkt, som vi maa have for Øje. Endvidere ved vi, at en saadan Plan kun kunde udkastes af en Mand, som er kendt med Forholdene her i Nabolaget, og som vidste Besked med den gamle Afløbskloak, der forlængst har været ude af Brug. Det er det andet Punkt — som kraftig understøtter det første. Endvidere er Tunnelbyggeren ikke den samme som den Mand, der huggede Hul i Stenmuren og borede Staalmuren igennem for at skaffe Adgang til Kasschvælvingen. Sagen drejer sig altsaa om to Mænd, der hver især er Mester i sit Fag, og disse to har i Nat slæbt saa meget af deres Bytte, som de vel kunde orke, gennem Tunnelen og herhen til Kælderen. Og endelig den Mand, der har slaaet Hul i Kældervæggen og igen muret det til, er den samme, som har gravet Tunnelen.

I Morges endnu før Daggry kørte de Halvdelen af de stjaalne Sager bort paa en Vogn — saa tidligt for ikke at vække Opsigt og paa en Vogn, fordi Tyvekosterne vejede saa meget.

De vendte tilbage for at fortsætte Transporten. Dog, ved Frokosten har de faaet Nys om, at Tyveriet allerede var opdaget, og at jeg var tilkaldt. Saa har de raget saa mange Guldbarrer sammen, som de vel kunde bære, og er kun blevne saa længe hjemme, som det var nødvendigt for at faa Hullet i Kældervæggen muret til, hvorefter de lod Fruen og Barnet blive tilbage, idet de gik ud fra, at vi i Løbet af de første Timer ikke vilde være naaede saa vidt med vore Opdagelser, som vi i Virkeligheden er.

Naa, Patsy, gaa Du nu ind paa Fabrikens Kontor, og bed Hr. Smitz om at komme herind med en to-tre af hans betroede Folk. Du skal ikke sige noget til ham om, hvad det er, vi har til ham, men bare gøre ham opmærksom paa, at jeg meget gærne vil tale med ham".

Faa Minutter efter vendte Patsy tilbage med Fabrikanten og tre Arbejdere.

De kom alle ind ad Gadedøren.

Uopholdelig bad Mesteren Fabrikanten om at følge med sig ned i Kælderen. Her førte han ham hen til en Krog, hvor der laa en Del Guldbarrer.

„Mon det ikke skulde være noget af det Raaguld, som er stjaalet fra Dem?" spurgte han.

Smitz mønstrede en af de opstillede Guldbarrer med et indgaaende og kritisk Blik.

„Jo, min Sandten! Det er skam noget af det Guld, der blev stjaalet fra os i Nat!" svarede han overrasket. „Hvordan har De dog fundet det?"

„Vi har jo ganske vist ikke faaet fat i alt, hvad der er stjaalet, Hr. Smitz", svarede Mesteren, „men se en Gang, hvad der ligger her i denne Lærredspose!"

Yderligere overrasket tog Smitz med rystende Haand en af Guldbarrerne op af Posen, og neppe havde han kastet et Blik paa den, før han udbrød:

„Jo, det er saamænd vort eget Arbejde — De kan se, her staar Firmaets Stempel!"

Nick Carter fortalte ham nu, hvorledes Indbrudstyvene var gaaede til Værks, hvorledes de paa en Maade, som ligefrem maatte kaldes genial, havde gravet Tunnel fra forskellige Punkter og om, hvorledes de havde forstaaet at udføre dette deres Muldvarpe-Arbejde uden at gøre Støj og uden at blive set af nogen.

Fabrikanten lyttede til med spændt og stigende Interesse og stod tilsidst som lamslaaet.

„Du store Himmel!" udbrød han forfærdet: „Det gyser ligefrem i En ved at høre om en saadan Frækhed. Hvad er overhovedet sikkert mere her paa Jorden, naar ikke det er en muret Hvælving med Staalvægge?"

„I Deres Sted vilde jeg nu tage og meddele Politiet om vor Opdagelse," sagde Nick Carter sindigt. „Om De imidlertid vil lade de fundne Guldbarrer bringe tilbage til Fabriken, eller De vil lade dem ligge

her under Bevogtning af betroede Mænd, til Politiet kommer, det maa blive Deres Sag — med den Del af Arbejdet er vi færdige.

Vor Opgave bestaar endnu kun i at komme Tyvene paa Sporet og gøre dem uskadelige." Han vendte sig med sine to Hjælpere, der stod og saa forventningsfulde paa ham, og han udbrød med et svagt Smil:

„Det var lige godt dumt, at vi lod den unge Frue køre sin Vej uden at undersøge, hvor hun skulde hen."

„Men jeg kender hende lige straks, naar jeg ser hende," forsikrede Chick. „Hun er jo en usædvanlig smuk Dame lige ved de Tredive og har et lækkert Ansigt med de dejligste Øjne — jo-jo. Under venstre Øre har hun iøvrigt et Ar ... det kunde godt se ud til at hun var bleven ramt af en Kugle, og at Saaret da var daarligt lægt. Der maa vist en Gang have været skudt paa hende."

„Og nu er det nok Dig, Chick, der er bleven skudt i hende," sagde Patsy, mens han traadte over paa den anden Side, saa Mesteren kom til at staa i Midten. „Ikke sandt, Mester, hvor Chick ser et Skørt, danser han rundt som en skogrende Hane. Det manglede bare, at han ogsaa slog ud med Armene, ligesom Hanen basker med Vingerne."

„Bare rolig, min Stump," lo Nick Carter. „Vi har nu noget andet at tænke paa end at strides om et smukt Ansigt. Lad os hellere se at faa noget nærmere at vide om den fine Dame."

En overraskende Opdagelse.

I Kvarteret omkring „Slippen" fik Opdagerne ikke meget at vide om de Folk, der havde boet ved Siden af det tomme Hus. Man vidste bare, at Familjen hed Comstock. Men for Resten havde Comstocks ikke brudt sig om nogen som helst Omgang med Naboerne. De havde hverken taget imod Besøg eller var selv gaaet paa Sladder.

Det havde ikke været tilladt den lille Dreng at lege med andre Børn paa Gaden. Heller ikke vilde nogen erindre, at Fru Comstock skulde have sagt blot saa meget som Goddag til Konerne der i Nabolaget.

Kun nu og da var der kommet besøgende udenbys fra, og dem kendte man jo ikke til. Comstocks havde heller aldrig holdt Tjenestepige.

Familjen havde handlet meget baade hos Bageren, Urtekræmmeren og Slagteren. Men da der altid var bleven betalt kontant, havde Forretningsfolkene ikke fundet sig foranledigede til at erkyndige sig nærmere om Kundernes Forhold.

I det hele taget var man af den Mening, at Comstocks havde ført et roligt og agtværdigt Liv. Familjen havde bestaaet af Ægteparret og den lille Dreng og yderligere af en ung Herre, som man mente var Fruens Broder.

Paa den kritiske Morgen havde ingen set Mændene gaa hjemme fra.

Der blev ogsaa rette ny Forespørgsler til Sagføreren, men de gav kun et tarveligt Resultat.

Damen havde sagt, hun hed Fru Comstock og havde lejet for et Aar. Da Sagføreren havde anmodet hende om at skaffe Kavtionister eller henvise til paalidelige Folk, der vilde sige hende god for Huslejen, havde hun temmelig hovmodig erklæret, at hun vel kunde skaffe Vidnesbyrd nok, men ikke ønskede at genere sin Omgangskreds med at tigge dem om den Art Tjenester.

Hun betalte da Lejen forud for et halvt Aar, hvorefter Sagføreren selvfølgelig gav Afkald paa sin Sikkerhedsfordring.

Saa fik de lidt mere at vide hos Vognmanden.

Det lykkedes dem nemlig tilsidst at faa at vide, hos hvem Fru Comstock havde bestilt Vogn om Formiddagen for sig og sin lille Dreng.

Chick, som de kunde takke for Oplysningen var endog saa heldig at træffe Kusken, der villig nok meddelte, at han havde kørt for dem ned til Pensylvania-Banegaarden for Enden af Cortlandstreet i New York. Der var Kufferten bleven afleveret.

Men hvem der havde faaet den, kunde han ikke sige, da Fruen selv havde sørget for at lade den bringe videre ind i Huset.

Han selv havde kørt Fruen til Hjørnet af Chomberstreet og Broadway. Der ventedes hun allerede af en Dame i en anden Vogn; denne Dame tog Drengen op til sig og kørte bort med ham.

Fru Comstock havde selv betalt sin Kusk for Køreturen og ydermere givet ham fem Dollars i Drikkepenge.

„Hvorfor mon hun gav Dem saa meget?" spurgte Chick.

„Vel sagtens for at holde min Mund og ikke besvare noget Spørgsmaal," svarede Kusken med en fiffig Mine.

„Men De har jo dog besvaret mine Spørgsmaal?" sagde den unge Opdager, der nu var bleven mistroisk: „Og De har vel nok sagt mig Sandheden — hvad?"

„Sandheden lige ud til Fingerspidserne," forsikrede Kusken.

„Jeg vidste jo ikke, hvad der var gaaet for sig, først da jeg var kommen hjem igen, fik jeg det at vide af min Ven — Betjenten."

Chick følte sig snart overtydet om, at Kusken ikke vidste mere end, hvad han allerede havde fortalt af egen Drift.

Chick meddelte da Mesteren Resultatet af sin Virksomhed.

„Godt!" sagde Nick Carter.

„Saa maa Du tage ud paa Stationen og se, om ikke Du kan faa at vide, hvor Kufferten er sendt hen. Ske kunde det, at den kun var bleven afleveret der i Huset, for at lede os paa Vildspor.

At dømme efter dens Tyngde, laa nok det stjaalne Guld i den. Patsy og jeg vil imidlertid en Gang se Bothgate-Avenue nærmere efter. Hvis Du er bleven færdig med dine Undersøgelser, kan Du møde os forklædt paa Hjørnet af 3dje Avenue og 77de Gade."

Chick kom dog ikke hen til Mødestedet — men derimod ad en anden Vej, som hverken han selv eller Mesteren havde drømt om ... Fru Comstock havde været saadan klædt, at Chick, da han ved Billetkontoret beskrev hendes Ydre, uden Vanskelighed fik at vide, at hun havde taget Billet til Newark.

Ved Henvendelse i Afdelingen for Indlevering af Rejsegods, kunde Drageren ganske rigtig fortælle ham, at en ung Dame, der nøjagtig passede til Beskrivelsen, havde ladet en usædvanlig tung Kuffert indskrive.

Ja, der kunde endog opgives ham Numret paa Mærket og Garantisedlen.

Det var Nummer 2090.

Paa Grundlag af disse Oplysninger besluttede Chick sig til ufortøvet at tage med næste Tog til Newark for der at foretage videre Undersøgelser.

I Newark vidste imidlertid ingen paa Banegaarden af en saadan smuk og elegant klædt Dame at sige — ikke et Menneske havde set Fru Comstock.

Men da Chick nævnte Numret paa den indforskrevne Kuffert, kunde en af Jærnbanemændene med stor Bestemthed erklære, at den en halv Times Tid forinden var bleven afhentet — ikke af en Dame, men af en Herre.

Ja, han kunde endog yderligere meddele Opdagdageren, at en af Dragerforeningens Folk havde baaret Kufferten ud paa sin Vogn og var kørt bort med den.

Selvfølgelig ventede Chick utaalmodig paa Drageren Tilbagekomst.

Der gik omtrent tyve Minutter, saa kom han — og paa Chicks Spørgsmaal svarede han, at han havde kørt Kufferten ud til en Træbygning, som hørte til den gamle Morris og Essex Jærnbanestation ved Broadstreet.

Chick vidste, at naar man smører godt, saa kører man godt, og han fik Drageren til — mod en rigelig Betaling — at køre sig derud og under Vejs give alle mulige Oplysninger.

Drageren beskrev ogsaa Kuffertens Ejermand saa nøje, at Chick fornøjet mente, han sagtens skulde kende ham igen, hvis han saa ham.

Da de var komne over Jærnbaneskinnerne ikke langt fra Maalet, lod Chick Drageren holde og bad ham sige, hvor Bygningen laa.

Inden Chick var rejst fra New York, havde han forandret sit Ydre paa en gennemgribende Maade, for at Fru Comstock ikke skulde blive i Stand til at kende ham igen, hvis hun ellers havde bidt Mærke i ham, da hun saa ham udenfor det mistænksomme Hus.

Saaledes forklædt gik Chick nu langs Husrækken overfor Stationsbygningen og betragtede nøje Træbygningens Forside.

Det var en gammel Kasse paa to Etagers Højde, den havde end næppe i sine bedste Dage kunnet gøre et fremragende Indtryk, endsige nu, da den var faldefærdig, — og næppe egnede sig til Beboelse.

Udefra set lod den til at være ubeboet, og Chick begyndte saa smaat at ærgre sig over, at Drageren, som var kørt hertil fra Stationen ved Torvegade, med eller mod sin Vilje havde taget fejl af Vejen.

Henne paa Hjørnet boede der en Urtekræmmer. Han stod i Døren, og da Chick henvendte sig til ham, tilbød han med Glæde alle mulige Oplysninger.

„Den lille Træbygning der har staaet tom i mange Herrens Tider," sagde Urtekræmmeren, „men nu kan det næsten se ud til, at der flytter nogen ind.

For omtrent en Time siden kørte der en Mand op for Døren og gik indenfor med en Kuffert. Det er første Gang i et Par Aar, at der har meldt sig en en Lejer igen til den gamle Smadderkasse".

„Hvem ejer Stedet?" spurgte Chick.

„Det gør en Mand i New York, men han bryder sig ikke meget om Bygningen — de siger, at han betaler ikke en Gang sine Skatter. Lige saa lidt gør han noget for at faa Huset lejet ud. For en tre-fire Aar siden kom det i Vanrøgt og Miskredit, fordi nogle Herrer fra „Opdager-Centralen" fandt en hel Bande Falskmøntnere derinde".

Chick var tilfreds. Nu vidste han jo dog, at Drageren havde talt Sandhed, og at Kufferten virkelig var bleven bragt her hen til dette Sted.

Han skraaede over Kørebanen og gik tæt forbi Huset. Han saa da, at Døren ikke var rigtig lukket.

Han vendte tilbage, rev Døren op med et stærkt Stød og lukkede den atter hastigt efter sig.

Han befandt sig nu paa en meget forsømt Trappegang.

Til Venstre lidt henne ad Gangen stod der en Dør paa Klem. Han gik derhen og saa nu midt paa Gulvet derinde i Værelset den Kuffert, som han var ude om.

Laaget var aabnet. I Kufferten laa der en Del gamle Klædningsstykker og noget Linned.

„Kufferten har været fuld af Guldbarrer, som Manden nu har taget ud," fo'r det gennem Chick. „Mon han har gemt sit Rov her i Huset?"

Den unge Opdager tog sin Revolver frem og gik ind i Værelset ved Siden af, hvor der var saa mørkt, at han maatte tænde sin Lommelygte.

Værelset stod fuldstændig tomt, og ved hans Trin hvirvledes der saa meget Støv op, at han uvilkaarlig kom til at nyse.

I samme Øjeblik blev en Dør ud til Trappen oppe ovenpaa smækket haardt i.

Straks rev han Døren op ud til Gangen, som han rask fo'r igennem, og i næste Nu var han oppe ad Trapperne.

Lige som han naaede op paa anden Sal, hørte han et Brag mod Gulvet.

Han saa, det var en Stige, ved hvis Hjælp man gennem en Luge kunde komme op paa Loftet.

Chick tog hurtig Stigen op og stillede den til Rette mod Lugen — det var klart, at den Mand, han jagede efter, var flygtet denne Vej og kun havde ladet Stigen falde for at vinde Forspring.

Vel indsaa Chick fuldt ud den Fare, der nu truede ham, mens han forsigtig krøb op ad Stigen, thi hvert Øjeblik kunde han vente et Næveslag oppe fra, eller der kunde blive skudt paa ham.

Men der skulde times ham det, som var værre.

Netop som Chick skulde til at stikke Hovedet op gennem Lugen, kom der en Haand til Syne og greb — inden Chick kunde hindre det — fat i den øverste Ende af Stigen for med al Kraft at rykke den til Side.

Stigen faldt og Chick med den, men ved et snildt Spring undgik han at komme til Skade, skønt det ved Springet værkede haardt nok i Benene.

Han satte Stigen til paany og klavrede op ad den.

Men han kunde ingen se. Solen skinnede gennem et Tagvindue, som stod aabent. Chick fattede straks, at den Forfulgte var flygtet ud gennem dette Vindue. Hvis han havde brugt en Stige til Hjælp, maatte han have trukket den med sig ud paa Taget.

Rask forsøgte Chick nu at hale den Stige, som han selv havde benyttet, op gennem Loftslugen, for at kunne sætte den til Tagvinduet.

Hermed gik der nogle kostbare Minutter, som næppe mere lod sig indvinde. Men endelig lykkedes det Chick at faa Stigen op — og faa Sekunder efter stod han ude paa Taget.

Han var snart paa det rene med, at Manden nu heller ikke mere befandt sig heroppe. I næste Nu opdagede han, at der var bundet et Reb om Skorstenen, og dets løse Ende hang ned fra Tagrygningen.

Saa hurtigt, som det vel var muligt, sprang Chick op ad det skraa Tag til Skorstenen og saa da, at Rebet førte ud over Tagrenden og ned langs Muren til Gaarden.

Da han var naet op til Rebet og kiggede ud over Tagrygningen, saa han en Mand — i Højde med anden Sal — hænge fast ved Rebet, som han forsøgte at skære over med en Kniv.

Uden at betænke sig i saa meget som et Sekund, greb Chick fat i Rebet, styrtede sig med et mægtigt Sving ud over Taget og klavrede ned ad det saa rapt, han kunde.

Næppe var Manden bleven sin Forfølger var, før han lod Reb være Reb og sprang ned paa Jorden for i

næste Øjeblik at forsvinde gennem en Bagdør ind i Huset.

Chick var næsten kommen ned paa Jorden lige saa rask som den Forfulgte. Men han naaede ikke Døren tidsnok til at kunne faa hindret Manden i at lukke den indvendig fra.

Døren var fast og Laasen stærk, saa at Chicks Forsøg paa at presse Skuldren ind mod den og trykke den ind slog fejl. Han maatte kaste sig med hele sit Legems fulde Vægt ind mod Døren, før Hængslerne gav efter, og han kunde trænge ind i Huset.

Indtil nu havde paa denne Parforcejagt alle Fordele været paa den Forfulgtes Side.

Da Chick kom ind i Gangen, var Manden allerede ude ad Gadedøren og løb nu som en bange Hare henad Gaden.

Chick gik med Sikkerhed ud fra, at alt det Guld, som havde ligget i Kufferten, maatte findes et eller andet Steds i Huset — saa blev han her tilbage og lod ganske rolig Manden rende videre.

Næppe havde Chick dog igen betraadt Huset og lukket Døren efter sig, før to store Fyre væltede sig over ham. Den ene af dem førte et kraftigt Næveslag mod Opdagerens Hoved, og Chick vilde sikkert derved være styrtet, om ikke kan i sidste Øjeblik ved en rask Bevægelse ud til Siden havde forstaaet at hytte sit Skind.

Før Manden endnu var kommen i Ligevægt efter sit voldsomt førte Stød i Luften, havde Chicks Næve plantet sig midt i hans Ansigt, røvet ham Fodfæstet og slynget ham i hele Højden hen over sin Sidemand.

Den Fordel, som den unge Opdager herved havde tilkæmpet sig, besad han ogsaa Aandsnærværelse nok til helt og holdent at udnytte, han gav begge Mændene nok at bestille med deres Selvforsvar, saa ingen af dem senere tænkte paa at gaa over til Angreb.

Han gav sig til at tampe løs paa dem, saa de tilsidst hylede i vilden Sky og skreg, at nu havde de faaet mere end nok, mens de rystende over hele Kroppen krøb hen i den nærmeste Krog.

I et Nu havde Chick begge sine Revolvere fremme; han rettede truende Mundingerne mod de Besejrede og spurgte dem i en barsk Tone om, hvorfor de i Grunden havde væltet sig over ham.

Med klaprende Tænder fortalte de ham en Historie, som lød højst mærkværdig, men ikke desmindre syntes at blive troet af den unge Opdager.

De fortalte, at de havde truffet sammen med en Mand, der havde set Chick trænge ind i Huset. Manden havde givet dem hver tyve Dollars, for at de skulde opholde sig der i Nærheden og med Magt hindre Chick i at undersøge Stedet eller muligt anstille nogen Forfølgelse. Men ingen af dem havde faaet Øje paa Chick, før han dukkede frem oppe paa Taget.

De forsikrede højt og dyrt, at de ikke kendte den Mand, der havde sat dem i Hværv. De var kun gaaede i hans Sold, fordi de troede, at de mange Penge, han havde tilbudt dem, vilde blive let nok tjente. Omsider tilstod de dog, at de nok kendte Manden, men ikke vilde sige hans Navn, da han var deres Ven.

Chick var ikke utilbøjelig til at skænke den hele Fortælling sin Tiltro.

Ikke desmindre holdt han det for raadeligst at lade begge Fyrene arrestere indtil videre.

Derfor tvang han dem til at marschere ud paa Gaden, og med Revolver i Haand ledsagede han dem hen til et Gadehjørne, hvor der stod en Politibetjent, som naturligvis straks tilsagde ham sin Bistand og blev ham behjælpelig med at bringe begge Fyrene hen paa den nærmeste Politistation.

Der indsattes de i „Detentionslokalet", og Chick, der havde givet sig til Kende overfor Politiassistenten, fik to Mand med, da han atter vendte tilbage til Huset, for at lede efter det skjulte, stjaalne Guld. De havde ikke længe at søge, thi oppe paa Loftet skjult mellem to Tværbjælker under alskens Skrammel og gamle Klude, laa der elleve Guldbarrer, som alle bar Locke og Smitz' Stempel.

Selvfølgelig lod Chick det hele Guldfund bringe til Politistatoinen. Og da han mente, det vilde være haabløst at lede videre efter Flygtningen i Newark, rejste han tilbage til New York, som han naaede i en sen Aftentime.

Saa gik han straks hjem for at fortælle Mesteren, hvad der var hændt.

Patsy joner.

Mens Chick havde oplevet sit mærkelige Æventyr i Newark, havde Nick og Patsy just heller ikke ligget paa den lade Side.

Mesteren havde faaet nok at spekulere paa ved at læse, hvad der stod paa de Papirstumper, som de havde fundet i det mistænkelige Hus.

Han mente først, de stammede fra et Brev, der var revet i tusinde Stykker.

Men ved paany at sammenligne Stumperne kom han til det Resultat, at Indledningen til Brevet ikke havde noget at gøre med det Stykke, hvorpaa der stod „Bothgate-Avenue", hvad ogsaa Haandskriften syntes at tyde paa.

Han kendte udmærket godt Bothgate-Avenue, en af disse sparsomt bebyggede Forstadsgader, der ligesom ligger hen i Halvslummer og er uden Færdsel. Saadant et Sted kan Folk, der ikke ønsker at lade sig se for Offentligheden, let holde sig skjulte. Det var indlysende, at Familien Comstock nok efter at have forladt det mistænkelige Hus, kunde trænge til at føre en ubemærket Tilværelse og holde sig i Ro en lille Stund.

Aabenbart havde Comstock ogsaa før Forbrydelsens Udførelse viseligt lejet sig en Lejlighed eller en lille Villa milevidt derfra i den modsatte Ende af Byen, for derved bedre at kunne forsvinde fra Jordens Overflade.

Af denne Grund gik den store Opdager sammen med Patsy over Broen og hen til Stationen ved Raadhuspladsen, hvorfra de vilde tage med det elektriske Højbanetog ud til 3dje Avenue, som igen førte dem videre til det fjærntliggende Bronx fredelige Marker og Enge.

Oppe paa Perronen saa de en Dame med en lille Dreng, der stadig græd og vilde hjem til sin Mor.

Begge Opdagerne overraskedes, for den lille Fyr mindede dem ved sine smukke, guldgule Krøller og sin røde Fløjskasket ikke lidet om Fru Comstocks Dreng, som de jo havde set stige til Vogns sammen med Moderen ovre i Broklyn.

„Mester — jeg vil bande paa, at det er den samme Unge," hviskede Patsy ivrigt.

„Vær nu sød, lille Dengse", hørte de Damen sige til Drengen, mens hun tyssede paa ham: „Mor kommer snart igen."

Patsy fik — ved et hemmeligt Tegn fra Mesteren — Ordre til at forfølge denne Dames Spor.

Det lykkedes ham at komme ind i samme Kupé som hun og Drengen.

Ved 9de Gade gik de atter ud af Toget og ned ad Trapperne til 3dje Avenue, hvorfra de spadserede videre over den store Plads „Cooper Square" hen til Wannemakers Kæmpemagasiner, som her udfylder en hel Bygningsfirkant.

Ved Indgangen fra 4de Avenue, kom der en ung, slank, elegant klædt Dame hen mod dem — med et Glædesskrig rev da den lille Dreng sig løs fra den Dame, han fulgtes med, og sprang den anden i Møde.

Patsy genkendte straks i hende den samme unge, smukke Frue, som om Formiddagen sammen med Drengen havde forladt det mistænkelige Hus i Brooklyn.

Han sneg sig tæt op ad hende for muligt at kunne faa at se det Skud-Ar under hendes venstre Øre, hvorom Chick havde talt.

Damerne og Drengen blev imidlertid ikke staaende paa Gaden, men gik ind i Magasinet — naturligvis fulgt paa kort Afstand af den unge Opdager.

De gik ind i Damesalonen og satte sig i en Sofa, hvor de talte længe og alvorligt med hinanden.

Endelig gav Fru Comstock sig ogsaa i Snak med Drengen, hvem hun aabenbart ømt vilde overtale til noget, som han slet ikke lod til at være glad for.

Til sidst syntes det dog, som om den lille fandt sig i sin Skæbne — og den fremmede Dame tog ham med sig igen, mens Fru Comstock satte sig hen ved en af Pultene for at skrive et Brev.

Patsy smuttede hen et Sted, hvor ingen saa ham — her fik han hastig Skæg og Paryk frem og foretog en Forandring med sit Ydre.

Da det var besørget, viste det sig, at Fru Comstock ogsaa var bleven færdig med sit Brev og lavede sig til at forlade Salonen.

Patsy indvandt snildt et lille Forspring, saa han allerede stod ved Udgangen, da hun forlod Magasinet.

Mens hun gik forbi ham sendte hun ham et venligt Blik og et Smil, som kunde tyde paa, at hun ikke vilde have noget imod, at han ledsagede hende.

Det forvirrede Patsy ikke lidt, og han frygtede allerede for, at hun — trods hans Forklædning havde genkendt ham.

Alligevel fulgte han bagefter hende gennem hele Broadway, og da de var komne ned til Naadens Kirke, vendte hun sig flere Gange om og saa efter ham — stadig som det syntes — med opmuntrende Smil.

Patsy følte sig endnu mere forvirret end før.

Han nødtes til at gaa efter hende — det førte nu en Gang Striden med sig, og det skulde vel ogsaa utvivlsomt snart vise sig, om den unge Dame virkelig i ham havde genkendt en af de tre Mænd, som hun

havde set staa paa Gaden, da hun tog hjemmefra i Brooklyn.

Kendte hun derimod ikke noget til hans Virksomhed, men vilde hun kun ligefrem give ham en Lejlighed til at tale med sig, kunde han nok ved en saadan Samtale vente sig Held af sin Gang.

Fru Comstock gik ad Broadway ned til 14de Gade; her standsede hun paa Hjørnet, vendte sig atter paa en lidt flanet Maade halvt om mod Patsy og saa efter ham med et fortryllende Smil.

Patsy vidste hverken ud eller ind.

Saa gik hun ned ad 14de Gade, skraaede over Irving-Plads og trippede videre bort fra Byen.

Hun drev langsommere og langsommere fremad, som om hun ventede, at hendes Forfølger nu endelig skulde beslutte sig til at komme hen til hende og sige hende et eller andet.

Patsy vovede Skridtet.

Han tiltalte hende, men hun gav ham ikke noget Svar, skønt hun dog som før smilte opmuntrende til ham.

Hun drejede nu om ad 15de Gade og gik tværs over Kørebanen for — som det syntes — at komme over til Hjørnehotellet paa den anden Side af Gaden.

Foran Kafédøren stod der nogle Mænd og snakkede sammen.

Patsy blev ikke lidt forbløffet, da den smukke Dame nu pludselig henvendte sig til disse Mænd med en Holdning, som var hun en krænket Dronning.

„Undskyld, mine Herrer, men vil De ikke hjælpe mig, for den Herre her kan ikke lade mig gaa i Fred," udbrød hun med skælvende Stemme, mens hun med sin behandskede højre Haand pegede paa den unge Opdager, der blev som lynslagen.

Hendes Middel virkede — thi øjeblikkelig traadte en af Mændene med truende Lader frem mod Patsy og brølte:

„Hvor tør De understaa Dem i at fornærme Damen — saadan en Laban."

En anden greb Patsy i Skulderen og lod til ordentlig at ville ruske i ham, men med et raskt Ryk rev Patsy sig løs og udbrød ærgelig:

„I er gale, I ved ikke, hvad hun har for. Hun driver falsk Spil, og I hjælper hende til det, uden at I selv ved af det."

„Hold din Mund frække Lømmel. Gjorde vi Dig din Ret, slog vi Hovedet ned i Maven paa Dig," udbrød en af de andre med grov Stemme.

Mændene raabte stadig i Munden paa hverandre og overdøvede helt den unge Opdagers Forklaringer ... da det endelig lykkedes ham at faa Ørenlyd og fortalt Mændene, hvad Sagen egentlig drejede sig om, var det forslagne Kvindemenneske allerede rendt langt ned ad Gaden.

„Lad mig nu gaa," udbrød Patsy endelig med Fasthed. „Hun er en Storforbryderske — og jeg er Opdager."

„Ja, den Sludder kender vi", raabte en af Flokken: „men lad os nu bare holde paa Fyren, til der kommer en Betjent".

Patsy var bleven rasende ved Tanken om, at den snedige Forbryderkvinde skulde slippe fra ham paa saa lumpen en Maade, og han begyndte nu at slaa om sig med Næverne. Mændene tog Kampen op med ham, og det kunde til sidst have set galt nok ud for den unge Opdager, hvis ikke der i det samme var kommet en Politibetjent farende hen mod dem og havde trukket Staven frem.

Patsy raabte straks hen mod ham:

„De kender mig, Philipps — De ved, jeg er Patsy Murphey".

„Ja, vel kender jeg Dem. Hvad er her paa Færde?"

„Jeg var paa Jagt efter en Tyvekvind, som fik disse Folk til at tro, at jeg havde generet hende paa Gaden, det er det hele."

Mændene følte sig sig nu nærmest flove over, at de saadan var gaaet paa en Vildmand, og de forsøgte at undskylde sig saa godt, de kunde — dog Patsy hørte ikke mere paa dem, men pilede af Sted det bedste, han havde lært.

Rask løb han ned ad 16de Gade til 3dje Avenue — han havde set den smukke Forbryderske gaa denne Vej.

Men da han kom til Hjørnet var hun ikke til at se.

Patsy stod stille et Øjeblik og tænkte over Sagen.

„Nej — hun har umuligt kunnet naa Hjørnet her paa den korte Tid — hun har gemt sig i en Gadedør, det er saa sikkert som noget".

Saa valgte han sig et godt Skjulested, hvor han uden at forstyrres kunde vente saa længe, det skulde være, og han besluttede sig til hverken at vakle eller vige, før han igen havde faaet sin smukke Flygtning at se.

Saa gik der en Times Tid.

Da fik han Øje paa en Dame, der kom ud fra en af Smaabygningerne og var ved at gaa ned ad Stentrappen. Hun saa sig forsigtig om i alle Retninger og vendte pludselig tilbage igen ind i Huset.

Et Øjeblik efter kom hun ud igen, fulgt af en anden elegant klædt Dame, i hvem Patsy — med stærkt bankende Hjærte — straks genkendte Fru Comstock.

Hun løb rask ned ad Stentrappen og gik med hastige Skridt hen til 3dje Avenue.

Da Patsy nu var bleven klar over, at Fru Comstock havde kendt ham fra første Færd og ogsaa under hans Forklædning, vovede han ikke at følge efter hende paa nært Hold, for ikke paany at fremkalde hendes saa let vakte Mistanke.

Først da hun var drejet om Hjørnet, sprang han saa hurtig som en ung Hjort hen til hende, og han var da ogsaa nær rendt lige paa hende — hun stod her i Samtale med to Mænd.

Hun kendte Patsy øjeblikkelig og uden Tøven pegede hun paa ham, hvorefter de to Mænd, som hun havde staaet og talt med, uden videre styrtede sig over den unge Opdager.

Den ene af dem forsøgte at slaa Patsy til Jorden, mens den anden greb ham om Hofterne. Men den snedige, unge Dame løb videre henad Gaden, hvad Patsy tydelig fik lagt Mærke til, skønt de bomstærke Slagsbrødre just ikke gav ham megen Lejlighed til at se sig omkring.

Han indsaa snart, at det her ikke var rene Barnestreger — begge Fyrene var øvede Boksere. Og nu kunde han ikke hindre, at hans smukke Flygtning fuldstændig forsvandt for hans Øjne.

Med forøget Raseri vendte Patsy sig da mod begge sine Angribere, og det vilde sikkert være gaaet dem ilde, hvis der ikke pludselig havde lydt tre korte, skingrende Pift.

Isamme Øjeblik stak begge Fyrene af og løb som bange Harer hver til sin Side, saa Patsy stod helt forbløffet tilbage og ikke vidste, hvem af dem han skulde sætte efter.

Nu, da Slaget var endt, kom der en Politibetjent styrtende til med trukket Stav. Men da han genkendte Patsy, lod han skyndsomst Staven falde.

„Hvad er der i Vejen, Patsy?" spurgte han og lo.

„Aa — det er rent ad Helvede til," svarede han helt fortrydeligt: „Jeg var efter en Tyvekvind men hun fik i rette Tid et Par Bøller pudset paa mig, og dem maatte jeg saa tumle med, til Madammen var forduftet."

Da Patsy indsaa, at al videre Forfølgelse var haabløs, blev han staaende endnu en lille Stund og snakkede med Betjenten. Saa drev han hjemad.

Det syntes ham, at den ene af de Bøller, der havde overfaldet ham, var den samme som den Fyr, der Aftenen i Forvejen havde ventet i Centerstreet paa Manden i Dvælgstrøjen med de sorte Hornknapper.

Patsy blev godt gal paa sig selv over, at han ikke straks havde gjort denne Opdagelse, saa han ufortøvet kunde have løbet efter ham.

„Naa, Slaget er jo ikke tabt endnu", hviskede han hen for sig. „Nu vil jeg forklæde mig rigtig og undersøge hele Kvarteret herude. Jeg vædder en Dollar mod en Pebernød paa, at de Gutter holder til herude!"

Da han en halv Time senere atter dukkede op i Gaden, havde han i den Grad forandret sit Udvortes, at end næppe den smukke Forbryderske trods sit saa skarpe Blik vilde have kunne set, hvem det virkelig var.

I denne Forklædning gennemvandrede han nu samtlige Værtshuse og Drikkehaller i hele Kvarteret, til han endelig kom ned i en Beværtning ved 17. Gade.

Der saa han en Mand, som godt kunde ligne ham, han søgte efter.

Patsy betragtede ham nøje og var ikke længer i Tvivl.

Da Fyren kort efter forlod Lokalet og gik ned ad Avenuen, fulgte Patsy efter ham paa kort Afstand.

Men efter at have gaaet lidt, faldt den forfulgte ind i en ny Beværtning, og naturligvis var Patsy lige efter ham.

Den unge Opdager forlangte et Glas Øl og saa, at Fyren nu sad ved et Bord henne i en Krog og sludrede med en anden.

Men ogsaa denne anden mente Patsy at kende, og snart gik det op for ham, at det virkelig var „Manden i Dvælgstrøjen" fra den forrige Aften.

Det lykkedes Patsy at faa Plads ved et Bord, hvor han uhindret kunde foretage sine Iagttagelser uden selv at blive set.

Bedste som han sad her, kom der en ung Fyr ned i Beværtningen. Patsy kendte ham godt. Han hed Norm Whalen og færdedes næsten udelukkende i Forbryderkredse, naar han ikke sad i Hullet.

Nu vilde Tilfældet, at Patsy for nogle Maaneder siden havde hjulpet ham ud af en slem Knibe, og Whalen havde derfor lovet ham, at han nok skulde være til Gentjeneste.

Da Whalen nu saa de to Mænd sidde henne ved Bordet, gik han lige hen til dem og tiltalte dem paa en vredladen, truende Maade.

Patsy sad for langt borte til, at han kunde høre, hvad det var, Whalen egentlig sagde, men det undgik ikke hans Opmærksomhed, at de andre søgte at faa ham til at være stille.

Det unge Menneske vendte dem imidlertid Ryggen og nærmede sig det Bord, hvor Patsy sad.

„Halløj, Du gamle! Sæt Dig ned her. Jeg gi'r en Genstand!" udbrød den unge Opdager.

„Tak for det! Man skal aldrig sige Nej til en god Gærning", svarede Whalen og lo, mens han satte sig hos Patsy. „Men for Resten er De vist forkert paa den, for vi er ikke „Bekendter".

„Jo, vi kender saamænd hinanden meget godt!" forsikrede Patsy med et Smil — „navnlig naar jeg ikke er forklædt. Du har vel nok hørt Tale om Patsy Murphey?"

„Ja, han er regulær nok! Han har klaret en lille Frikadelle for mig, og det skal jeg aldrig glemme ham!"

„Det er meget godt, Norm! Jeg er Patsy Murphey. Og Du kan gøre mig en væsentlig Vennetjeneste ved at sige mig, hvad det er for et Par Kanaljer, Du derhenne nær var kommen i Totterne paa".

„Ja, ser Du, Patsy", svarede Whalen nølende, „jeg skal ikke gaa af Vejen for at vise Dig en Tjeneste, men Du ved jo nok, at saadan Folk som os, vi holder ogsaa paa Æren, og jeg forraader nu ingen her, saa hvis Du er kommen for dereses Skyld —!"

„Nej, det har Du ikke nødig at være bange for!" afbrød Patsy ham med en beroligende Mine. „Jeg er ude efter en god Bekendt til dem begge to, og jeg tror, han gaar og leder efter dem hjemme, hvor de bor. Derfor vilde jeg gærne vide, hvem de er".

„Naa, derfor! Ja, saa kan jeg jo gærne sige Dig det", svarede Whalen. „De er Guldgravere begge to".

„Vil det sige Falskmøntnere?" spurgte Patsy med et Smil.

„Ske kunde det sgu!" sagde Whalen. „De gør i hvert Fald i Guldstøv. Tom Snark er med paa det hele Guldarbejde, baade hvordan man graver det ud i Bjærgværkerne, og hvordan det bliver lavet til det rene Guld. Men han har en Gang haft med Falskmøntnere at gøre, og Opdagerne fra Centralen huggede hele Banden i et Træhus ude i Newark. Saa førte han i nogle Aar oppe i Trenton et stille, indadvendt Liv — selvfølgelig paa Statens Bekostning.

Hvis han nu vilde arbejde ærligt, kunde han komme til at gaa paa den højeste Løn, for han er morderlig dygtig — men siden han slap ud af Tugthuset, finder han ikke sit blivende Sted. Men det maa jeg sige, han mangler aldrig Penge, og han har sikkert noget at bestille, som betaler sig godt".

„Plejer han at komme her?" spurgte Patsy.

„Ja, her kan Du næsten altid træffe ham".

I dette Øjeblik kom der atter en ung Mand ind i Beværtningen. Han saa sig om i Lokalet, opdagede Snark og Wilson, som den anden hed, og gik lige hen til dem.

„Stik hen og prøv, om Du kan høre, hvad de snakker om, Norm", hviskede Patsy.

Whalen adlød.

Det unge Menneske, der sidst var kommen ind, vekslede nogle Ord med Mændene ved Bordet, og de gav ham en Besked, hvorefter han atter forlod Lokalet.

Men Whalen satte sig igen hen hos Patsy og hviskede i en bebrejdende Tone:

„Du har ikke talt sandt. Mændene derhenne har lavet en eller anden Hummelejstreg, og det er derfor, Du er ude efter dem".

„Skudt forbi, gamle Dreng", udbrød Patsy med den mest uskyldige Mine af Verden. „Men hvis Fyrene ellers har været paa gale Veje, vilde jeg jo nok gærne vide lidt om det".

„Ja, jeg ved saamænd ikke selv, hvad det drejer sig om", svarede Whalen. „Da denne her unge Knægt kom hen ved Bordet, sagde han til Snark og Wilson, at i Nat var der ikke noget i Vejen, og Tom Snark mente da, at det var meget godt, for saa havde de dog i hvert Fald en Nat fri.

Den unge Knægt ønskede dem god Fornøjelse, og han sagde, at de vilde nok faa „Ordet" i Morgen tidlig. Saa gik han."

Patsy mente, at det under disse Omstændigheder ikke var Umagen værd længere at forfølge Tom Snark og Wilson.

Først tænkte han paa at tage ud til Bronx og slutte sig til Mesteren. Men saa mente han dog, at det var bedre at køre over til Brooklyn for at spørge de to

Brødre Snark, der arbejdede i Guldrenseriet, om, hvordan de egentlig var i Familje med Tom.

Og det havde han Fornøjelse af. Han fik nemlig ikke alene at vide, at Tom Snark virkelig var en Slægtning til de to Brødre, men ogsaa at han var født i et Hus ved „Slippen" og ligeledes opvokset i Fabrikens Nærhed.

Men paa Grund af hans daarlige Opførsel var alle Baand mellem dem bristede, og de saa kun yderst sjældent til dette „Familjens sorte Faar".

„Naa, det var da altid noget", udbrød Patsy tilfreds hen for sig, da han atter vendte tilbage til New York. „Om ogsaa jeg har tabt Fruens Spor, er jeg dog nu kommen efter andre Ting, som maaske kan være lige saa vigtige".

Den italienske Skopudser.

Da Fru Comstock for anden Gang var sluppen helbig fra Patsys Forfølgelse, skyndte hun sig hen til Højbanestationen ved 17de Gade, og kørte bort med det første Tog nord paa.

Hun steg ud ved 11te Gade og tog derfra med den elektriske Sporvogn til Jerome-Avenue. Her skiftede hun og kørte til Burnside-Avenue. Saa steg hun om paany og kom omsider til Hjørnet af 3dje Avenue og 177de Gade. Hun havde dermed kørt i en vid Rundkreds, medens hun kunde have naaet samme Sted hen i faa Minutter, hvis hun var bleven siddende i Toget. Hun havde da ogsaa kun foretaget den timelange Sporvognskørsel for at kunne overtyde sig om, at hun ikke mere blev forfulgt af nogen. Da hun endelig efter sidste Omstigning gik ud af Sporvognen, kom der en Mand løbende hen til hende og udbrød:

„Naa, det var da ogsaa paa høje Tid, Madge!"

„Er det gaaet, som det skulde, Bob?" spurgte hun.

„Nej", svarede Bob, „jeg har været i Krig med selve Fanden!"

„Fortæl mig da — hvad er der sket?"

De var ved at gaa ned ad Højbanetrappen, hvor de havde truffet hinanden, og vilde gaa videre ad 3dje Avenue ...

Saa blev de tiltalt af en Italiener, der havde et lille Frugtudsalg nede ved Foden af Trappen, og desuden var han Skopudser.

„Ikke Stevle berstet?" spurgte han Bob i sit gebrokne Sprog.

„Jo, lad gaa med det", svarede Bob, mens han betragtede sine støvede Støvler: „Vent et Øjeblik, Madge. Jeg maa ha' lidt af Gadesnavset fra Newark børstet af Støvlerne".

Han satte sig op i Lænestolen paa Forhøjningen, mens Fruen blev staaende ved Siden af, støttede sin Arm til Lænet og blev ved med at passiare med ham.

Italieneren havde imidlertid travlt med sine Børster og Klude.

„Hvad er der passeret?" spurgte Fru Comstock atter Bob.

„Aa — en af Nick Carters Fyre har været efter mig!" hviskede Bob. „Han hedder nok Chick — han fulgte mig til Newark!"

„Men hvordan kan det være gaaet til?"

„Hvor Pokker skulde jeg vide det fra? Jeg har mindst drømt om, at nogen skulde komme mig paa Sporet — jeg har tværtimod bildt mig ind, at den hele Historie var rigtig lavet, saa ingen Sporhund i hele Verden kunde komme efter den —

Da jeg lige havde faaet den sidste Guldbarre ud af Kufferten og gemt den oppe paa Loftet, hørte jeg nogen nyse i Stuen. Jeg forsøgte at lukke Døren af, men inden jeg fik gjort det, lød der Trin nede paa Gangen. Det var lige lykkedes mig at slippe ind paa Loftet, da Manden prøvede paa at krybe op ad Stigen. Da han var naaet op over Halvvejen, skød jeg Stigen ud i Luften, saa den væltede med ham.

Derved vandt jeg Tid nok til at kunne slippe ud ad Tagvinduet. Naturligvis tog jeg Stigen med mig. Jeg havde ogsaa et Reb, som jeg egentlig skulde have brugt til at sænke Kufferten ned i Brønden med. Nu bandt jeg det om Skorstenen, for at jeg kunde fire mig ned i Gaarden. Det gik godt. Jeg løb ind ad Husets Bagdør, lukkede den af i en Fart og stak saa ud ad Gadedøren.

Men Chick var lige efter mig — ja, han havde endog forstaaet at klatre ned ad Rebet endnu hurtigere end jeg, og hvis den aflaasede Dør ikke en lille Tid havde været stærk nok til at modstaa hans Stød og

Spark, og derved opholdt ham, var jeg jo nok bleven nappet".

„Men Du havde dog faaet Guldbarrerne gemte?" spurgte Fru Comstock.

„Ja, det er klart! Saa traf jeg et Par bomstærke Gutter. De var straks med paa at bevogte Huset og med Magt holde den Fyr tilbage, der vilde forfølge mig — —

Av for Fanden, hvad gaar der af Dem, Mand?" afbrød han sig selv og greb fat i Skopudseren, der med Kanten af Børsten var kommen i altfor nær Berøring med Bobs ømme Ligtorn. Nu bad han undskylde paa sit sære engelsk-italienske Sprog, og Bob vedblev, hviskende som før:

„Hvad der saa er sket, ved jeg ikke, for jeg naaede Toget, ligesom det skulde til at gaa — og nu er jeg her!"

„Hvis de Fyre ikke har gjort det af med Chick for en lille Tid, har han fundet Guldet!" udbrød Fru Comstock med et Suk.

„Det tror jeg ikke", svarede hendes Mand. „Men jeg fortryder lige godt, at jeg ikke først havde faaet Kufferten sænket i Brønden".

„Og hvorfor fik Du ikke gjort det?"

„Fordi der ved det gamle Hus ikke mere ser ud som den Gang, da vi sidst havde det i Brug. Der har forandret sig meget siden. Nu er der rundt omkring rejst Bygninger, fra hvis Vinduer man kan se hele Brønden. Jeg vilde vente, til det blev mørkt.

Men hvordan er det ellers gaaet Dig, Madge?"

„Jo — efter al Sandsynlighed har jeg ingen Mistanke vakt, da jeg tog bort fra Huset derovre i Brooklyn, skønt der rigtignok stod tre Herrer ude paa Gaden, mens jeg kørte.

Nu ved jeg, at det var Opdagere, men de forfulgte mig ikke den Gang. En af dem, en ren Laban, dukkede imidlertid op uden for Wannemaker, da jeg der traf sammen med Nellie og Charley, og han rendte bag efter os ind i Forretningen.

Mens vi var herinde, forklædte han sig udmærket, men jeg kendte ham dog alligevel!"

„Jeg vil dø paa, at det var Patsy Murphey", brummede Bob. „Den Knægt er endnu mere hvas end en Barberkniv!"

„I hvert Fald er han morderlig durkdreven!" udbrød Fru Comstock med et lille Smil. „Jeg lod ham rolig gaa bag efter mig, til jeg stødte paa nogle Mænd, som jeg gik hen til og beklagede mig over, at han ikke kunde lade mig gaa i Fred. Saa skyndte jeg mig videre, mens de gode Folk gjorde Mine til at ville give ham en Dragt Prygl!

Jeg løb ind i et Hus ved 16de Gade og spurgte, om ikke jeg maatte vente der et lille Øjeblik for at blive en paatrængende Herre kvit. Da jeg saa mente, jeg havde været derinde længe nok, gik jeg videre og nede paa Hjørnet af 3dje Avenue traf jeg ganske tilfældigt Snark og Wilson. Men næppe havde jeg talt et Par Ord med dem, før den unge Knægt pludselig føg om Hjørnet som en Hvirvelvind.

Jeg naaede lige at faa sagt vore Venner, at det var en Opdager, der var efter mig. De styrtede sig naturligvis med det samme over ham, og nu lykkedes det mig — uden Forfølgelse — at naa hen til Højbanestationen og endelig at komme herud".

„Er Du nu ogsaa vis paa, at der ingen mere har været efter Dig?"

„Ja, det tror jeg nok, jeg tør sige!" udbrød Fru Comstock og lo. „Jeg steg ud ved 161de Gade og skiftede derfra Sporvogn flere Gange, mens jeg kørte rundt, inden jeg naaede herud. Paa Jerome Avenuelinjen var jeg eneste Passager.

„Naa, saa er det jo meget godt", svarede Manden. „Men vi sidder dog inde med saa megen Livsvisdom, at vi ved, vi stadig skal være paa vor Post. Vi maa være stille og rolige i en lille Tid og holde os godt skjulte!"

„Jeg tænkte mig det samme, da jeg opdagede, at jeg blev forfulgt", sagde Fru Comstock. „Det var en stor Dumhed, at I lod mig blive tilbage med Charley, — for nu kan Kufferten røbe os".

„Tja, men jeg troede, at vi paa den Maade kunde redde mindst tolv Tusinde Dollars".

„Det vilde vist have været bedre, Bob, om vi kun nøjedes med det lidt, vi havde, i Stedet for at indlade os paa saadant et Vovestykke!" udbrød Fruen med et bebrejdende Blik. „Du kan være vis paa, de har allerede trængt ind derhjemme hos os og opdaget mere, end vi kan staa os ved".

„Jeg er lige glad", svarede Bob Comstock med Næsen mod Sky. „Selv om de ovre i Brooklyn har rodet hele Huset igennem, vil de dog ikke kunne faa opsnust, hvor vi nu er henne".

„Aa, denne Nick Carter skal være et rent Vidunder!" sukkede Fruen.

Hendes Mand havde nu endelig faaet Støvlerne børstede. Saa rejste han sig og gik ned ad Forhøjningen. Da saa han de dejlige Frugter, som laa til Skue i den lille Bod.

Han vendte sig om mod sin Kone og sagde:

„De ser min Sandten helt fristende ud! Jeg kunde godt lide at faa en Kurvfuld med — men man kan jo ikke være bekendt at slæbe omkring med saadan en Kurv".

„Signor bare købe — jeg slæbe!" udbrød Italieneren tjenstivrig.

„Ja — han siger noget!"

Han købte saa en Del Frugt, som han bad om at faa bragt ud et Sted i Bothgate-Avenue, og gik derefter sammen med sin smukke Frue ned ad 3dje Avenue.

Italieneren stirrede med et sælsomt Blik efter Parret.

Saa gik han over i Beværtningen paa Hjørnet og kaldte der paa en anden Italiener, som han gav Pengene, hvorefter de begge vendte tilbage til Boden under Trappen. Her blev den købte Frugt pakket ned i en stor Hankekurv.

Den unge Italiener gik derpaa med Kurven under Armen ad den samme Vej, som Parret var slaaet ind paa.

Da han endelig havde naaet det Sted, der var opgivet ham, løb han op ad Stentrappen og ringede paa.

Mens han endnu stod paa Trappen og ventede, saa han en Arbejdsvogn med en stor Maskine holde udenfor.

I samme Øjeblik aabnedes Gangdøren af Bob Comstock, og da han opdagede Arbejdsvognen med Maskinen, raabte han, uden at værdige den ventende Italiener ringeste Opmærksomhed: „Hvad er det for en Vogn? Hvor skal den Maskine hen?"

„Den er hertil", svarede Kusken, mens han pegede først paa Husnumret og derefter paa en Seddel, som han holdt i sin venstre Haand: „Her har jeg Adressen — det er det hele, jeg ved!"

„Det er forkert", sagde Bob Comstock.

Da kom der en Mand løbende. Comstock gik ned ad Trappen og vinkede ad ham.

De vekslede nogle Ord med hinanden.

„Død og Pine", sagde den fremmede Mand til Kusken, „saa har jeg skam givet Dem en gal Adresse. De maa køre efter mig herhen!"

Italieneren havde imidlertid faaet afleveret sin Kurv og sprang nu ned ad Trappen, men i Stedet for at gaa tilbage til Frugthandelen, fulgte han efter Arbejdsvognen.

Da han drejede om det næste Hjørne, saa han Vognen holde udenfor et Hus midt i Sidegaden.

Maskinen var mangedelt og bestod af en hel Del Stykker, hvoraf de fleste vejede ikke saa lidt.

Italieneren blev nysgerrig staaende stille og saa paa, hvordan baade Kusken og den fremmede Mand i deres Ansigts Sved baksede med de tunge Stykker.

„Den dér kan vi to ikke en Gang lette", sagde Kusken, mens han pegede paa det svære Underlag, der endnu laa oppe i Vognen. De fik Øje paa Italieneren, der stod paa Fortovet og gloede til ingen Nytte, og den fremmede Mand spurgte ham da, om han vilde tjene sig en Drikkeskilling ved at tage en Haand med.

„De skal faa en Dollars, hvis De vil hjælpe os med at bringe Maskinen her ind i Gaarden".

Det lod Italieneren sig ikke sige to Gange. Han var — som det viste sig — en Mand, der havde gode Kræfter, og ved hans Hjælp lykkedes det dem at faa slæbt den hele Maskine ind ad en Sidegang langs Huset til et Skur i Gaarden. Her blev „Underlaget" sat paa en Grundsten, som var anbragt nede i Jorden.

Med et smørret Grin strøg Italieneren sin Dollar til sig og rendte saa tilbage til 3dje Avenue.

Paa Hjørnet af 177de Gade snakkede han lidt med den anden Italiener i Frugtboden. Saa løb han op ad Trappen til Højbanen og rullede kort efter med Toget syd paa.

Nick Carter ved alt.

Den store Mester var næppe kommen hjem efter Dagens Arbejde, før ogsaa Chick meldte sig.

Inden Chick dog fik sagt et Ord, udbrød Nick:

„Naa, Du har nok oplevet et rigtigt Æventyr i Newark!"

Chick saa med største Forundring paa Mesteren.

„Nu har jeg aldrig hørt saa galt. Hvor ved Du fra, at jeg har været i Newark?" spurgte han, mens han faldt ned i en Lænestol.

Men inden Nick endnu kunde faa svaret ham, kom ogsaa Patsy styrtende forpustet ind i Værelset.

„Ha! Du er en rar Fyr, Stump!" modtog Nick ham til Velkomst. „To Gange har Du ladet Fru Comstock slippe fra Dig!"

Patsy stod, som om han var faldet ned fra Maanen og stirrede paa Mesteren med aaben Mund.

„Det var jo lige det, jeg skulde til at fortælle, men hvor i al Verden kan De vide det fra?"

„Du bilder Dig dog vel ikke ind, Du kan gøre noget, uden at jeg ved det?" spurgte Mesteren, mens han smaalo over sin unge Hjælpers Forbavselse.

„Mig har Mester ogsaa gjort til Aal!" sagde Chick til Patsy. „Jeg har været i Newark og vilde have bandet paa, at ikke et Menneske vidste noget om det — og nu modtager Nick mig med de Ord, at jeg nok har haft et rigtigt lystigt Æventyr deroppe".

„Naa ja, Mester har Ret", udbrød Patsy sagte. „Dette Kvindemenneske er virkelig hele to Gange sluppet mig af Hænderne".

„Ganske vist!" bekræftede Mesteren med paatagen Alvor. „Hun lod Dig danse efter sig, men det var nok ikke længer, indtil hun bad nogle Herrer om Hjælp mod din Næsvished. Ja, Patsy, selv om man ogsaa tror, at man er uimodstaaelig, gør man dog under Tiden ubehagelige Erfaringer med Damerne. Fru Comstock holdt Dig tykt for Nar og skjulte sig i et Hus ved 16de Gade, til hun mente, Luften var ren. Men da hun spadserede videre til 3dje Avenue, fulgte Du hende atter. Ligesom Du drejede om Hjørnet, greb Snark og Wilson Dig i Kværken, og medens de gav Dig et lille Kursus i den højere Boksekunst, forstod den smukke Frue at stikke fra Dig endnu bedre end første Gang".

„Mester, jeg maa hellere opgive min Stilling og give mig til at handle med Kanariefuglefrø!" sagde Patsy, der af lutter Forundring hverken vidste ud eller ind. „Det er ligefrem uhyggeligt — man maa virkeligt blive bange for Dem! Nej, De skal ikke le!" vedblev han helt prikken paa det, „hvordan Pokker kan De vide, hvad jeg daarligt nok har faaet fordøjet? Nu vil jeg bare bede Dem om ogsaa at fortælle mig Resten af min Historie, for saa har jeg jo ikke nødig at gøre det selv".

„Alvidende er jeg just ikke!" udbrød Mesteren og vendte sig mod Chick. „Hvad Dig angaar, min kære Fætter, saa begav Du Dig paa din Kuffertjagt i Newark hen til et tomt Træhus, som ligger lige ved Banen. Der fandt Du Kufferten i Stueetagen — og det nøs Du paa! Saa opdagede Du, at Kuffertens Ejer befandt sig i Huset, og Du satte efter ham til helt op paa Loftet. Men imidlertid styrtede Manden baade Dig og den Stige, hvorpaa Du stod, ned paa Gulvet. Som bekendt forgaar Ukrudt ikke saa let, Du tog altsaa ingen Skade ved Faldet, men forfulgte Manden op over Taget og videre — ved Hjælp af et Reb, der var viklet om Skorstenen ned i Gaarden, som Manden dog havde naaet tidsnok til, at han nu kunde slippe ind ad Bagdøren og laase den af. Mens Du anstrængte Dig for at mase Døren ind, lykkedes det Manden at flygte ud af Gadedøren og faa fat paa et Par haandfaste Karle, der skulde prøve deres Kræfter med Dig.

Manden selv skyndte sig af Sted til Banegaarden, hvor han lige naaede at komme med Toget tilbage til New York".

„Ja, Nick, saa maa jeg nok ogsaa indgive min Ansøgning om Afsked", sagde Chick, der af Forbavselse nær havde tabt baade Mund og Mæle. „Jeg gaar i Kompagni med Patsy og vejer Fuglefrøet af for ham. Dertil kan jeg maaske nok bruges endnu, men hverken han eller jeg duer længere til at være Opdagere".

Vær nu kun saa god ogsaa at fortælle mig Resten af min Historie".

„Nej — længer er jeg ikke kommen med min Synskhed", svarede Mesteren og lo. „Nu maa Du være saa god, Chick, selv at fortælle videre".

Saa fortalte Chick om, hvorledes han havde overgivet Guldfundet paa Loftet til Newarker-Politiet, der ogsaa varmt havde taget sig af de to Bøller.

Ogsaa Patsy maatte nu diske op med sin Viden og give nærmere Oplysninger om Tom Snarks Familjeforhold. Heller ikke glemte han at meddele, at baade Tom Snark og Wilson havde været Guldgravere og var for en Del Aar tilbage blevne nappede for Falskmøntneri, sandsynligvis i det samme Newarker-Hus, hvor Chick havde oplevet sit farlige Æventyr.

„Godt, Drenge! Med Folk af Jeres Slags kan man nemt blive en berømt Opdager", udbrød Nick Carter nu og smilede tilfreds. „Det var da et knusende Held, Patsy, at Fru Comstock slap fra Dig, ellers vilde Du næppe være kommen paa de Tanker at afsøge 3dje

Avenue-Kvarteret. Nu har Du heldig løst den Gaade, der hidtil var for os som en lukket Bog med syv Segl, og vi kender nøje de ærede Herskaber, der har sluttet sig sammen om Milliontyveriet.

Hvad mig angaar, er det lykkedes mig at fortsætte dit Arbejde. Mens I begge som Bevis paa Jeres Dygtighed har præsteret sande Vidundere, laa heller ikke jeg paa den lade Side. Jeg var saa heldig at finde Stedet i Bothgate-Avenue og dets Beboere. Naturligvis er Talen atter her om det ærværdige Ægtepar Comstock.

Da jeg gik fra Dig, Patsy, tog jeg ud til Hjørnet af 3dje Avenue og 177de Gade. Der opdagede jeg i Indehaveren af en Frugt- og Skopudsningsforretning en Italiener, der fra en tidligere Lejlighed skyldte mig en lille Tjeneste. Vi blev snart enige, og ved hans Hjælp var jeg tyve Minutter senere en fuldt ud ægte Italiener, der ikke gaar af i Vask — aldrig har der løbet en smudsigere Abruzzer-Søn rundt her paa New Yorks Gader.

Jeg var sikker paa, at jeg maatte gøre Opdagelser paa denne Højbanestation, da den — naar jeg lige netop undtager den 173de Station — er den eneste, som ligger bekvemt for Bothgate-Avenue.

Naturligvis kunde jeg dog ikke ane, at min berømte Kollega, Opdageren „Tilfældet", vilde være saa venlig uden videre at lade mig løbe omtrent lige i Armene paa Ægteparret.

Du har set rigtigt, Chick, Fru Comstock har virkelig et Skud-Ar under venstre Øre, og det kendte jeg hende straks paa. Da jeg nu saa hende træffe sammen med en Mand, der var ved at forlade Stationen, kunde jeg jo nok forstaa, at her var noget at gøre — og atter viste „Tilfældet" sig gunstigt for mig! Hans Støvler var som trukne op af en Mergelgrav, og han modtog derfor min venlige Indbydelse til at tage Plads, for at jeg kunde blanke dem.

Manden hed Bob.

Ægteparret saa i mig kun en sølle Italiener, der ikke kunde mere Engelsk end lige til Husbehov, og gav sig derfor uklogt nok til at hviske om Tingene. Og uden synderlig Anstrængelse kom jeg altsaa efter alt det, der nu har sat Jer i saa stor Forbavselse. Baade Herren og Fruen var selvfølgelig i den største Ophidselse".

Chick og Patsy lo, saa det rungede over hele Huset.

„Men nu, Børnlille, maa vi jo huske paa" vedblev Mesteren, „at Tom Snark og Wilson muligt kan forduftе, hvis vi i Nat sætter Ægteparret Comstock fast.

Saa vidt jeg kan skønne, har Snark og Wilson ikke meget med selve Tyveriet at gøre, men de har bragt Guldet fra Huset i Brooklyn ud til et Sted i Bronx. Først naar Tiden kom, skulde de tage Del i det planlagte Falskmøntneri. Som Patsy fortalte os, vilde de ikke faa Besked før i Morgen tidlig. Men jeg staar nu som Herkules paa Skillevejen: Skal vi endnu i Nat arrestere Comstock, hans Kone og deres Hjælper, eller skal vi vente, til vi ogsaa kan gribe Snark og Wilson paa fersk Gærning?"

„Levende Rødspætter er godt", raabte Chick. „Jeg mener nu, at hvad man har, det har man".

„Ja, det er ogsaa min Mening", svarede Mesteren, da han atter havde tænkt sig lidt om. „Vi kan ikke forhale Sagen, for det kan blive farligt nok. Disse Mennesker ved jo, at vi er efter dem. Lad saa være, at de tror sig i Sikkerhed og at de mener at kunne leve roligt endnu i flere Uger ude i Bothgate-Avenue uden at blive efterstræbte — men de kan jo ogsaa lige saa godt faa et hemmeligt Vink, og saa er Fuglene fløjede, naar vi kommer til Reden!"

„Sig mig", spurgte Chick, „tror Du virkelig, at der er Falskmøntneri med i Spillet?"

„Selvfølgelig!" svarede Mesteren. „Med Guldbarrerne alene kommer Tyvene ingen Vegne, de vilde blive opdagede lige saa saare, de viste sig med dem. De har snarere kun sat hele Indbrudet i Scene for at skaffe sig det nødvendige Materiale til Falskmøntneriet. Det rensede Guld's Værdi stiger fire Gange i klingende Mønt!"

„Det er en god Forretning", lo Patsy. „Men hvorfor mon de bragte Kufferten med Guldbarrerne ud til det Hus i Newark, hvor der jo allerede tidligere er taget en Falskmøntnerbande?"

„Formodentlig skulde det være Ægteparret Comstocks lille private Sparekasse!" sagde Mesteren. „De andre Slyngler har naturligvis ikke maattet faa noget at vide om det, og nu kan Comstocks takke deres egen Nærighed for, at hele deres fint udtænkte Plan ryger i Lyset".

„Ja, saa ved jeg ikke bedre, Mester, end at vi endnu i Nat faar sat de listige Rovfugle i Bur og studset Vingerne paa dem", udbrød Patsy.

„Det maa vi gøre," sagde Mesteren. „Jeg vil kun vente paa din Kollega, vor lille Japaner Ten Itschi. Egentlig havde jeg hellere taget Chicks Søster, Ida, med, da her jo er et Kvindemenneske med i Spillet. Dog — vi har her at gøre med noget tvivlsomt Pak, og jeg vil ikke udsætte Ida for Fare. Og jeg vil raade Jer til at forklæde Jer saa omhyggelig som muligt.

Fru Comstock maa jo være i Besiddelse af rene Falkeøjne, siden hun i Morges kunde kende Patsy igen.

En Time senere gik de fire Opdagere i ypperlig Forklædning hen til Højbanestationen og kørte ud til 177de Gade.

I samme Øjeblik, som de her fra Trappen vilde træde ud paa Gaden, holdt Patsy dem tilbage.

Langs Stationen i den halve Højde er der en Jærnbro, hvorfra der fører Trapper ned til begge Sider.

Midt paa denne Bro stod der to Mænd med Ryggen til Rækværket — og Patsy havde kigget dem ud trods Aftenmørket.

„Hvad er det for to Fyre?" hviskede Chick.

„Tom Snark og Wilson," svarede Patsy.

„Tab dem ikke af Syne mere, min Stump," hviskede Nick ham i Øret. „Gaa efter dem, og faa at vide, hvor de holder til. Vi skal vente Dig herhenne paa Hjørnet."

I næste Nu opdagede Mesteren lige ved Frugthandelen den Mand, han om Formiddagen som Italiener havde faaet en Dollar af for at tage en Haand med, da den tunge Maskine skulde bæres ind bag Huset derude ikke langt fra Bothgate-Avenue.

Mesteren gjorde paa en hemmelig Maade Patsy opmærksom paa ham og hviskede:

„Den Mand dér gaar sikkert og venter paa Snark og Wilson."

Det viste sig at være rigtigt nok.

Den Ubekendte udstødte et lille Pift, som straks besvaredes af begge Mændene oppe paa Broen.

Saa skyndte de sig ned ad Trappen og lagde slet ikke Mærke til Opdagerne, der stod godt skjulte i Mørket henne ved Frugthandelen.

„Løb efter dem, Patsy," hviskede Opdageren. „Vi venter Dig her saalænge."

Og Patsy var snart lige i Hælene paa dem.

Men Mesteren, Chick og Ten Itschi indrettede sig saa godt som muligt paa en længere Ventetid, mens de lagde særlig Vægt paa ikke at blive set af nogen.

Nick Carter saa paa sit Ur: „Nu er Klokken otte," sagde han. „Jeg ved, hvor de Mænd skal hen, og hvad Besked Patsy kommer tilbage med.

Jeg lover for, at endnu i Aften, Chick, skal Rødspætterne komme til at sprælle i Garnet".

Næppe havde han talt ud, før der kom en Mand ned fra Stationen og gik i samme Retning som de to Mænd, der forfulgtes af Patsy.

„Der er han! —"

„Ja, der er han!" gentog Chick. „Det er den samme Fyr, som jeg i Dag forfulgte over Taget deroppe i Newark."

„Comstock," udbrød Nick. „Følg efter ham. Jeg maa vide, hvor han gaar hen. Han har en Pakke under Armen — det er vel sagtens noget Lef til Fruen ovenpaa Aftensmaden. Naa, jeg skal nok give Sukker til, hvis det ikke er sødt nok.

Jeg er sikker paa, at han nu gaar lige hen til sit ny Tilflugtssted i Bothgate-Avenue".

Snart efter kom Patsy tilbage og meldte, at de tre Mænd havde begivet sig hen til et Hus, der laa i en Gade mellem Bothgate og tredje Avenue.

Efter den Beskrivelse som Patsy gav af Huset, indsaa Mesteren, at der her var Tale om det samme Sted, hvorhen de havde bragt den tunge Prægemaskine, som formodentlig skulde bruges til Fremstilling af de falske Guldstykker.

Det varede ikke længe, før ogsaa Chick kom tilbage og meddelte, at Comstock virkelig var gaaet hjem i Bothgate-Avenue.

„Naa — saa begynder vor Fiskefangst," udbrød Nick Carter med et grumt Smil.

Og han gik rask hen af 3dje Avenue, fulgt af sine tre Hjælpere.

Andrus og hans Bande.

Da de var naaede hen paa Hjørnet af Bothgate-Avenue, standsede de, og for at de ikke skulde tage fejl, viste Nick Carter dem paa det omhyggeligste det Comstockske Hus, som herfra regnet var det tiende i Rækken.

„Jeg bliver ved Husets Forside —" sagde han — „mens Du, Chick, gaar bag om og ser, hvordan det er indrettet der. Ten Itschi og Patsy derimod venter her paa vor Tilbagekomst."

Ved et flygtigt Øjekast var Nick Carter paa det rene med, at det var et af disse pæne og letbyggede Træhuse, som der findes mange Hundreder af i Forstæderne. De staar der en Tid og tjener til Beboelse, indtil omsider Kæmpebyen, der stadig udvider sig, ogsaa naar derhen med sine store Stenkaserner.

Det kunde ikke blive meget vanskeligt for de erfarne Opdagere at trænge ind med Magt i det lille Hus.

„Herren og Fruen faar sig en gemytlig „66"!" udbrød Nick Carter lunt, da han atter var kommen hen til Patsy og Ten Itschi.

„Jeg var inde paa Verandaen og kunde derfra nemt kigge gennem Vinduet. De ærede Herskaber har ikke Spor af Anelse om den Overraskelse, vi har tiltænkt dem."

Faa Minutter efter kom ogsaa Chick tilbage.

„Huset er intet mindre end en hel Fæstning", sagde han. „Bagved strækker der sig en tom Byggegrund lige over til den næste Gade. Pladsen er ganske vist spærret af, men man kan let komme derind. Jeg klatrede over Plankeværket og gik saa hen til Husets Bagdør. Jeg har allerede bearbejdet Laasen med min Dirk, saa der er frit Kør-ind!"

„Det er bedst, at vi kommer der uden at vække Opsigt og uden at gøre Støj," sagde Nick Carter. „Maaske kan Ten Itschi køre ind som Agent eller lignende og derved skaffe os Adgang."

„Vel," udbrød Ten Itschi efter en kort Betænkningstid. „Jeg udgiver mig for at være indfødt, japansk Missionær og beder om Bidrag til en „Samaritan", i Yokohama."

„Det er i hvert Fald noget, der er megen Trang til, især da vi her i New York endnu ikke er naaede saa vidt, at vi kan give vore Fattige en Portion Vandgrød", lo Nick Carter. „Men lad os prøve paa det!"

„Du, Chick, gaar sammen med Patsy om i den anden Gade, og I lister Jer derfra ind gennem Husets Bagdør. Bliv nede i Køkkengangen, til I hører mit Signal og styrt saa som en Stormvind op ad Trappen."

Begge de unge Opdagere løb rask hen til det næste Hjørne og videre ned ad Sidegaden, mens Nick Carter og Ten Itschi fulgtes lige hen til det Comstockske Hus.

Mens Mesteren skjulte sig bag et Træ ved Indgangen, gik Ten Itschi op ad Stentrappen og ringede paa.

Bob Comstock kom straks til og lukkede op.

„Jeg vilde gærne tale med Fruen," hørte Nick den unge Japaner sige.

„Med min Kone?" svarede Bob Comstock i største Forbavselse. „Hvor kender De min Kone fra? Vi er jo først lige flyttede herind. Og for Resten modtager min Kone ikke Herrebesøg Klokken ni om Aftenen."

„Ja, saadan at sige er jeg jo ingen „Herre" i almindelig Forstand — jeg er indfødt Missionær fra den opgaaende Sols fjærne Lande," udbrød Ten Itschi i en salvelsesfuld Tone, som just ikke meget opmuntrede den lyttende Opdager:

„Jeg har en Liste hos mig og beder om Hjælp til de kristne Japaneres „Samaritan" i Yokohama. De skal ikke betale straks, men kun tegne Dem for et Bidrag, i Fald De har Hjærte for de stakkels Hedningers Nød i Morgenlandene."

Ten Itschi havde, mens han talte, forsøgt at træde indenfor, men det lykkedes ham ikke — Comstock veg ikke et Skridt.

„Vi giver til saa mange Ting," svarede han afvisende. „Jeg kan ikke fordrage dette Tiggeri ved Dørene og navnlig ikke paa denne Tid af Aftenen. De kan komme igen i Morgen. Saa skal jeg have spurgt min Kone, om hun vil give Dem noget eller ej."

„Maa jeg takke Dem saa mange Gange," sagde Ten Itschi beskedent:

„Jeg vil tillade mig at komme igen i Morgen Formiddag. Jeg bor her i Nærheden hos en Familje, som kender Dem godt."

Den unge Japaner havde hele Tiden staaet med Ryggen mod Gadedøren, og det lykkedes ham paa den underfundigste Maade at faa indstillet Smæklaasen, saa Døren nu uden Nøgle kunde aabnes fra Gaden.

Bob Comstock nikkede let hen og ventede kun paa, at den unge, gule Fyr igen vilde skrubbe af.

Ten Itschi trak sig ogsaa tilbage, da han vel indsaa, at han let kunde vække Mistanke ved ikke nu at gaa sin Vej.

Men mens han langsomt begav sig hen over Verandaen og ned ad Stentrappen, hørte han, at Manden drejede Nøglen om i Laasen indvendig fra.

„Det gør mig ondt Mester, men denne Mand var alfor forsigtig til, at jeg kunde faa udrettet noget," sagde

Ten Itschi til Nick Carter, der atter traadte frem fra sit Skjul bag Træet. „Alt, hvad jeg opnaaede, var at faa stillet Smæklaasen tilbage. Men nu har han drejet Nøglen om i den rigtige Laas, saa Dirken alligevel maa i Arbejde."

„Det skal den ogsaa komme til," svarede Nick Carter.

Saa listede han sig op ad Trappen og hen til et Vindue, hvor han gennem en lille Revne i Rullegardinet kunde kigge lige ind i Stuen.

Og han hørte Fru Comstock le himmelhøjt.

„Hvad Fanden griner Du nu af?" spurgte Manden.

Hendes Latter virkede smittende, og han lo med.

„Aa — jeg kommer til at tænke paa Johnny Ahrends — Du ved, han vilde gærne kureres for Drikkesyge — og Lægen foreskrev ham en Guldkur — nu kan han da komme billigt til saadan i al Hemmelighed at prøve Kuren, bare han vil drikke meget Vand af den gamle Brønd derhenne ved det andet Hus."

„Vand af den gamle Brønd ved det andet Hus?" gentog Bob, der aabenbart slet ikke var med: „Hvad mener Du egentlig, Madge?"

„Ih, Du milde, er Du da gaaet rent fra Snøvsen, Bob? Jeg taler jo om „Guldkuren"!" vedblev Fruen og lo igen. „Guldholdigt Vand kan han dog ikke godt finde nede i New York."

„Ah — ja, nu forstaar jeg Dig,'; udbrød Bob og brast i Latter. „Ved Du hvad, Madge, den er min Sandten ikke daarlig ... Den skulde man egentlig fortælle Nick Carter ... den stakkels Fyr kunde ogsaa en Gang have godt af at komme til at le. Men det er vel ikke værd, at vi foreløbig siger ham noget om det og stikker ham Witzen ud, for saa kunde det nok let komme til at gaa ud over os andre."

„Jeg skal nok vise Jer Lumskepak, at den, der ler sidst, ler bedst," hviskede Nick Carter hen for sig.

Saa listede han sig hen til Døren, hvis Laas han lydløst bearbejdede med sin fortrinlige Dirk.

Da han kort efter lukkede sig ind i Entreen, saa han, at Døren ind til det Værelse, hvor Lampen brændte, stod paa vid Gab ...

Ten Itschi sneg sig lige bag efter ham.

„Det var dog Fandens, saa det trækker," brummede Comstock med sin dybe Bas inde i det oplyste Værelse: „Jeg har vist glemt at lukke Døren ordentlig i ud til Gaden."

Nick Carter hørte en knirkende Lyd, som om nogen rejste sig fra en Sofa.

Men i samme Øjeblik stod han ogsaa med en Revolver i hver Haand paa Tærskelen til den aabentstaaende Dør.

Lige bag ved ham stillede Ten Itschi sig op paa samme truende Maade.

Bob Comstock og hans Kone sprang hastig op og stirrede rædselsslagne paa de to Mænd, der stod der, som var de stampede op af Jorden.

„Rør Dem ikke ud af Stedet! De er begge anholdte," tordnede Nick Carter.

Med et rask Spring var Bob henne ved et lille Bord, hvor der laa en Revolver. Samtidig vilde Fru Comstock ile hen til Skrivebordet, vel ogsaa for der at hente et Vaaben fra en af Skufferne ...

„Stop hende der," sagde Nick Carter til Ten Itschi.

Selv skød han ind i Væggen over Hovedet paa Bob, mens han endnu var i Spring.

Og dette Skud havde en tredobbelt Virkning.

Paa samme Tid fik det Bob til at tumle tilbage, tvang Fruen til at blive staaende som naglet til Stedet og kaldte med Lynets Fart Chick og Patsy op fra Kælderen.

Men med stærk Viljekraft mandede Bob sig op og styrtede sig som en rasende Tiger over Mesteren.

Med et pludseligt Ryk drejede han Nick Carters ene Arm ud mod Siden og greb i næste Nu med begge Arme om hans Liv for at løfte ham og slynge ham mod Gulvet.

Bob viste sig at være en ingenlunde daarlig Bryder, hvorfor Nick Carter heller ikke nu vilde gøre Brug af sine Skydevaaben — men tog Kampen op.

Samtidig havde ogsaa Fru Comstock med overraskende Aandsnærværelse kastet sig over Ten Itschi.

Ogsaa hun havde Fordelen paa sin Side, for saa vidt som den unge Japaner følte sig for ridderlig til at ville indlade sig paa en Tvekamp med en Kvinde.

Men Chick var i denne Henseende betydelig mindre fintfølende. Han sprang til og havde i næste Øjeblik grebet den smukke Frue om Haandledene for at holde hendes Arme fast som i Skruestikker.

Dog — Raseri og Angest syntes at have givet hende tifold Kræfter — hun kæmpede som et vildt Dyr, og Chick behøvede alle sine Kræfter for at holde hendes Arme nede.

Med Patsys Hjælp fik han hende tvunget ned paa en Stol, men de havde ikke kunnet hindre hende i at bruge Neglene, og hun havde kradset hele Patsys Ansigt til Blods.

Nick Carter havde imidlertid snart gjort det af med sin Modstander.

Skønt Bob havde haft Held med Undergrebet, var Nick Carter hurtig over ham, og han trykkede med begge Hænder Bobs Skuldre stærkt mod det bare Gulv. Bob laa plat ned paa Ryggen og hylede af Smærte.

Inden han atter kunde sætte sig til Modværge, havde Mesteren allerede faaet fat i begge hans Hænder og belagt dem med Haandjærn.

„Færdig! Det hele er forbi," jamrede Forbryderen højt.

Saa hjalp Nick Carter ham atter paa Fode og trykkede ham ned i en Stol.

„De er anholdt for Indbrudstyveriet i Lock og Smitz Guldrensningsfabrik," sagde Nick Carter tørt.

Bob Comstock stirrede maalløs paa Mesteren. Denne Anholdelse gik langt over hans Forstand.

„Ah!" udbrød han endelig med hæs Stemme. „De har været tidlig paa Tærne og lavet et forbandet raskt Stykke Arbejde, Hr. Carter — ja, for jeg gaar ud fra, jeg har den tvivlsomme Fornøjelse nu at hilse paa den berømte Opdager af dette Navn?"

„Ja, saadan hedder jeg jo," svarede Mesteren rolig, „hvis De i Nat havde kunnet holde Deres Fingre fra Guldrenseriets Kassehvælving, vilde jeg have undgaaet den ikke mindre tvivlsomme Fornøjelse at beskæftige mig med Deres Person."

„Jeg har nu aldrig beklaget mig, naar det ikke kunde nytte noget," knurrede Bob i et Anfald af Galgenhumor. „I hvert Fald har De nu meget hensynsløst forpurret de bedste Planer, der endnu har været lagt paa dette Omraade. Ærlig talt, jeg havde ikke troet, at De — tilmed paa saa nederdrægtig kort Tid — havde kunnet komme efter alle mine, om jeg saa maa sige, fint beregnede Snedigheder".

„Hvis De ønsker en Anerkendelse, skal jeg gærne bevidne, at det her har drejet sig om det bedst anlagte og dygtigst udførte Indbrud, der er forekommet i min Praksis," svarede Nick Carter høfligst.

Og da Bob synlig følte sig smigret, tilføjede Mesteren med et Skuldertræk:

„Men De har gjort Dem skyldig i en skæbnesvanger Fejl — den samme Dumhed, som ogsaa de skarpsindigste Forbrydere begaar."

„Og hvad er det, om jeg tør spørge?"

„De lod Fru Comstock — Navnet er vel rigtigt? — blive for længe tilbage derhjemme i Brooklyn. Havde De ikke forsøgt ogsaa at faa Kufferten med Guldbarrerne bragt i Sikkerhed og skaffet den af Vejen til Newark, vilde De sandsynligvis kunde have flygtet bort med hele Deres øvrige Bytte.

Men Fru Comstock er en saa nydelig Dame, at vi havde let nok ved at finde hendes Spor. Nu har vi altsaa ikke alene faaet fat i det Guld, som De fik transporteret til Newark, men vi har jo ogsaa sikret os baade Dem og Deres Frue!"

„Ja, ser De, Hr. Carter, havde jeg vidst, at vi skulde have faaet med Dem at gøre, vilde jeg ogsaa have set mig bedre for," svarede Bob spotsk ... Han lod til fuldt ud at hengive sig i sin Skæbne ... „Hvad angaar den Kompliment, som De yder min Kone, vilde det skam have glædet mig mere, om hun ikke havde været saa køn, at hun kunde lede Dem paa Sporet."

Og mens han skoggerlo, vendte han sig om mod Fruen, der ligeledes lod til nu kun rolig at ville lade Skæbnen raade.

„Vi har tabt, Madge," vedblev han: „Der vovede vi et dristigt Spil. Vi havde Trumfer nok paa Haanden — og maatte dog tabe, skønt vi troede at skulle have vundet Partiet."

Saa drejede han sig atter om mod den berømte Opdager og sagde:

„Naturligvis har min Kone ikke haft det mindste at gøre med hele Indbrudet. Hun er i denne Sag lige saa uskyldig som et nyfødt Barn."

„Det gør mig ondt at maatte sige Dem imod," svarede Nick Carter med et svagt Smil. „Deres Frue er i det mindste Hælerske — hvis ikke hun er Anstifterinde til hele Forbrydelsen.

For Resten var denne Forbrydelse jo kun et Middel, som skulde føre Dem mod et fjærnere Maal. De stjaalne Guldbarrer agtede De jo snart at lave til „ægte" Guldpenge.

Jeg vil vædde paa, at vi herhenne finder Johnny Ahrends, Tom Snark og Wilson i Færd med at sætte den tunge Prægemaskine sammen, for at Forretningen snart kan komme til at gaa med fuld Damp!"

„Staar De da i Pagt med selve Fanden, Hr. Carter, siden De paa den korte Tid har kunnet føre alle vore hemmeligste Planer frem for Dagens Lys?" fremstammede Bob Comstock skælvende.

„Aa nej, jeg er saamænd ikke andet end en ganske almindelig Opdager, Hr. Comstock," svarede Nick Carter med et Smil. „Min gode Skæbne førte mig i Eftermiddag til dette Hus, netop da Kusken kørte forkert med Møntpressen og holdt her udenfor. De husker maaske, jeg havde den sjældne Ære, at blanke Deres Støvler nede ved 177de Gade, og siden var De saa god at tillade mig, jeg maatte bringe en Kurv Frugt herhjem til Dem. Si parla italiano!"

„Ved alt, hvad helligt er — var det virkelig Dem, der spillede smusket Italiener?" snærrede Bob. „Nej, sikken en Dumhed, Madge. Og jeg pludrede løs om det hele som et lille Barn — ind i hans Øren og op i hans aabne Øjne.

Saa kald De mig rolig for en Idiot, Hr. Carter, for jeg fortjener ikke længer at regnes for at være et fornuftigt Menneske."

„Godt! Let De da kun hele Deres Samvittighed," udbrød Nick Carter og missede med Øjnene: „Vi ved endnu ikke, hvor Resten af Deres Bytte for i Nat er bleven bragt hen. Vil De ikke være saa venlig at sige mig det med det samme?"

„Nej — det maa vi vist hellere lade være," svarede Bob haanlig som før. „Selv om jeg er Idiot, er jeg dog ikke gal nok til at hoppe paa den lille Limpind."

„Det var kedeligt. Da bliver jeg nok nødt til at nøjes med den samme Guldkur som Johnny Ahrends," udbrød Mesteren med et lille Suk.

I samme Øjeblik hørtes der en Stemme udenfor Gadedøren.

„Løb, Johnny — løb, alt hvad Du kan — Løb!" skreg Bob Comstock af fuld Hals.

Men før det endnu var gaaet op for Manden derude, hvad Meningen var, havde Patsy styrtet sig over ham, grebet ham i Brystet og trukket ham ind i Værelset.

„De er anholdt, Johnny Arends, paa Grund af Indbrudet i Nat hos Locke og Smitz!"

Med disse Ord havde Mesteren naturligvis kun slaaet et Slag i Luften.

Men Manden — det var ham, som Nick om Eftermiddagen havde tjent en Dollars hos, — veg ligbleg tilbage. Det var let nok at se, at han var Bobs Medskyldige.

Han lod sig viljeløs lænke paa Hænder og Fødder. Ogsaa Ægteparret Comstock maatte finde sig i en lignende Behandling, hvormeget end Fruen satte sig derimod.

Ten Itschi og Patsy blev ladte tilbage for at bevogte Fangerne, mens Mesteren og Chick gik hen til det Skur, hvor Tom Snark og Wilson ivrig arbejdede paa Opstillingen af Prægemaskinen.

Skønt begge disse Forbrydere var bomstærke, blev de saa overraskede ved Opdagernes Komme, at heller ikke de tænkte paa at gøre Modstand, men lod sig uden videre lænke.

Chick blev med ladt Revolver tilbage hos begge Fangerne i Skuret, mens Nick Carter nu gik omkring i Nabolaget for at finde den Brønd, hvis guldholdige Vand — efter Fru Comstocks Udgasn — skulde have saa udmærket en Virkning paa Johnny Ahrends.

Og Mesteren fandt virkelig saadan en gammeldags Brønd med høj Mast og lang Vippestang, i hvis ene Ende der hang tunge Sten og i den anden et langt Reb, hvori der var en Krog til en Spand.

Han tændte sin elektriske Lygte, satte den paa Krogen og firede den ned i Brønden. Da opdagede han, at Vandet var hentørret, og at der nede paa Bunden laa en Del Genstande, som lignede gule Mursten.

Naturligvis indsaa han straks, hvad han her havde for sig. Han havde fundet Stedet, hvor Resten af Guldbyttet laa gemt.

„Naa — ja, de Guldbarrer ligger jo pænt hobede op paa et Sted, der kan vi rolig lade dem ligge til i Morgen," mente Nick og gik tilbage til Skuret, hvor han udbrød: „Vi vil sætte d'Herrer paa fri Fødder, saa de kan følge med os hen i Bothgate-Avenue."

Fra det Comstockske Hus gik de alle — Opdagere og Fanger — over til Tremont-Politistation.

Her vakte det naturligvis uhyre Opsigt, da Nick Carter kom anstigende med ikke mindre end fem Fanger i Lænke, og Begejstringen steg, da det rygtedes, at det var dem, der havde været Ophavsmænd til Millionty veriet.

Med Undtagelse af to Guldbarrer, som man aldrig fik at vide, hvor var, sendtes den næste Dag alt det røvede Guld tilbage til Firmaet Locke og Smitz.

Der havde yderligere været to Mænd, som ikke opdagedes, behjælpelige med at skaffe Guldet af Vejen. Forbryderne havde som Løn derfor givet dem hver en Guldbarre og dermed ladet dem løbe.

Højst sandsynligt havde Patsy i Centerstreet været Vidne til, at den ene af disse Mænd havde faaet Belønningen overrakt af Tom Snark.

For Edsvorretten tilstod Comstock, at hans virkelige Navn var Andrus, og han var Guldgraver fra Californien, hvor han havde faaet Kendskab til Smeltning og Rensning af Guld. I Følge hans Tilstaaelse havde han selv udført Tunnelarbejdet, medens Ahrends, der var en overordentlig dygtig Kleinsmed, havde boret Hullerne gennem Staalpladen i Løbet af faa Timer.

Andrus var iøvrigt den eneste, der fik en længere Straf.

De Edsvornes Ridderlighed kom hans stærkt mistænkte Kone til Gode. Hun blev ligesaa pure frifunden for Skyld og Straf som Tom Snark og Bud Wilson. De sidstnævnte skønnedes ikke at have staaet i direkte Forbindelse med Indbrudet, og efter Lovens Bogstav kunde de ikke straffes for et Falskmønteri, som de kun havde planlagt, men ikke ladet komme til Udførelse.

Ahrends, der var meget drikfældig, havde allerede i Tombs-Fængslet, hvor der naturligvis ikke var nogen Brændevin at faa, haft en Anfald af Delerium tremens. Som Patient lidende af Drankergalskab, blev han indlagt paa Bellevuehospitalets Fangeafdeling, her styrtede han i et ubevogtet Øjeblik ud ad Vinduet og knustes mod Gaardens Stenbro.

Firmaet Locke og Smitz udbetalte Nick Carter en passende Belønning, hvoraf hans trofaste Hjælpere fik deres Andel.

Men Bevidstheden om — endog paa en eneste Dag efter fuldendt Hverv — at have gjort en Del samfundsfarlige Forbrydere uskadelige, satte dog den store Mester langt højere end klingende Mønt.

Ende.

Næste Bind (Nr. 29) indeholder:

Gamle Kings Testamente.

Trykt og Forlag hos A. Eichler,
New York. London E. C. Dresden. Paris.

— Eftertryk forbydes. Alle Rettigheder forbeholdes. Dette Værk maa ikke holdes i Lejebibliotheker og Læsecirkler. —

Gamle Kings Testamente.

Mordet.

Det var en prægtig Sommeraften, da Nick Carter, den berømte Opdager, vendte tilbage fra en kort Udflugt til Søs. Han var ledsaget af sin Kusine Ida og sin unge, japanske Hjælper, Ten Itchi.

Det smukke Vejr forlokkede dem til at gaa, da de forlod Broadway-Sporvognen ved den 23. Gade, og de spadserede igennem en af de nærmeste Sidegader i østlig Retning.

Pludselig blev en Dør ovenfor en Stentrappe, som førte op til en elegant Privatbygning, revet op, og en ung Mand styrtede i en saadan Fart ned ad Stentrappen, at han paa den mest hensynsløse Maade tørnede sammen med Nick Carters Kusine.

Han gjorde imidlertid ikke det ringeste Tilløb til at undskylde sig, men stirrede blot med et forvirret Blik paa den lille Gruppe. Og paa én Gang drejede han sig om og styrtede som et anskudt Stykke Vildt ned ad Gaden.

Det stod straks Opdageren klart, at der var sket noget usædvanligt, noget galt, — og uden at spilde et Sekund styrtede han efter den flygtende.

N. C. 29. D.

Allerede henne ved det første Gadehjørne indhentede han ham, slog en Klo i hans Skulder og udbrød:

„Ikke saa rask, unge Mand! Kom med tilbage, og forklar mig, hvad det skal betyde, at De saadan styrter af Sted over Hals og Hoved!"

Manden, der til Trods for sit ungdommelige Udseende vistnok var godt op mod de tredive, var i høj Grad febrilsk og forvirret. Uden Indvending fulgte han tilbage med Nick Carter, idet han som en Skoledreng stammede:

„Jeg har ikke gjort noget!"

„Det haaber jeg heller ikke", svarede Nick diplomatisk. Dette, at Manden forsvarede sig uden nogen egentlig Grund, kunde kun styrke Carters Mistanke.

Opdageren havde taget den unge Mand under Armen, saa han ikke kunde undvige. Og saaledes nærmede de sig atter den paagældende Bygning.

Døren stod endnu aaben.

Nick Carter bad Ida og den unge Hjælper vente udenfor. Og saa trak han den noget modvillige Flygtning med sig ind i Huset.

Da de gik gennem Korridoren, stammede den unge Mand pludselig:

„Han ligger i det bageste Værelse".

„Hvem?" spurgte Opdageren.

Men den anden var altfor optaget til at høre paa ham.

Det var ogsaa Nick Carter lige meget, Han fremskyndede blot sine — og sin Ledsagers Skridt.

De kom ind i en stor Dagligstue, der laa fuldstændig i Mørke. Fra et Værelse bag ved trængte der dog et svagt Lysskær ind. Der inde brændte paa et lille Bord en nedskruet Lampe, som lyste netop tilstrækkeligt til at man kunde skimte en Pult, der stod ved den modsatte Væg. Denne Pult var aaben og bedækket med Papirer og Dokumenter.

Nick Carter traadte derind sammen med sin Ledsager.

Denne greb krampagtig om Opdagerens Arm og pegede med Rædsel paa Liget — et Lig, der laa paa Gulvet.

Opdageren bøjede sig ned over den døde og saa, at det var en gammel Mand, hvis Hoved var flækket med en eller anden haard Genstand.

Hastigt rettede han sig op igen. Og idet han vendte sig mod den unge Mand, der endnu stod rædselsslagen og stum, spurgte han ham skarpt:

„Har De begaaet denne Udaad?"

„Nej, jeg fandt ham liggende saadan paa Gulvet!" stammede den tiltalte.

Opdageren saa tvivlende paa ham og spurgte videre:

„Hvem er denne gamle Mand?"

„Det er — min Far!"

Nick Carter var næsten lige ved at blive overrasket.

„Deres Fa'r?" spurgte han. „Hvad hedder han?"

„King — — Anthony King ..."

„Og De selv hedder?"

„Morrison King."

Nick Carter saa sig om efter Mordvaabnet og fandt det paa Dørtærsklen ud til Korridoren.

Det var en snavset, rusten Jærnstang, omtrent atten Tommer lang, halvanden Tomme bred og en kvart Tomme tyk.

Da han tog Jærnstangen op, bemærkede han, at der klæbede en Mængde Blod og en Del graa Hovedhaar ved den.

„Hvorfra har De faaet denne Stang?" spurgte han den skælvende, unge Mand.

Han fik intet Svar. Det var, som om den andens Strube var sammensnøret.

„Svar mig!" raabte Nick Carter. „Var denne Jærnstang her, da De kom?"

„Jeg ... jeg har ikke set den før," fremstammede Manden.

Opdageren troede ham aabenbart ikke. Han havde sikkert en Følelse af, at den formodede Morder besad Aandsnærværelse nok — trods sit Sindsoprør — til at undvige alle ubehagelige Spørgsmaal.

„Er der aldrig nogen her i Huset?" spurgte Nick Carter videre.

„Jo, min Mo'r."

„Hvor er hun?"

„Oven paa."

„Gaa med derop."

Den unge Mand maatte marschere foran, og de gik op ad Trappen til Etagen oven over.

Her oppe aabnede den unge Mand en Dør uden først at banke paa, og han traadte tøvende ind.

Opdageren fulgte ham. Men før Nick Carter endnu rigtig var kommen over Dørtrinet, hørte han en usikker, mærkværdigt skrigende Kvindestemme, som spurgte:

„Hvem er det?"

Den unge Mand gav et Svar, men Nick Carter kunde ikke opfatte, hvad han sagde.

Da lød den skrigende Stemme igen:

„Han har ladet mig være uden Lys hele Tiden! For hver Dag, der gaar, bliver han mere hensynsløs imod mig!"

Den unge Mand var traadt hen til et Bord. Han strøg en Tændstik og tændte en Petroleumslampe.

Ved Lyset fra Lampen saa Opdageren nu, at de befandt sig i et Soveværelse. I en Vindusfordybning sad en mere end halvfjerdsindstyveaarig Dame i en Lænestol.

Hun opdagede i det samme Nick Carter og spurgte strængt:

„Hvem er den Herre der? Hvad vil han?"

Hun fik imidlertid intet Svar, og hun syntes da ogsaa straks at glemme, at der var en tredje til Stede. For i en klynkende Tone vendte hun sig atter mod sin Søn og udbrød:

„Morry, han lader mig sulte ihjel! I tyve Aar har han ikke givet mig en Bid Brød at putte i Munden. Men jeg har Penge, mange Penge, og det ved han ikke. Vi vil gaa vor Vej sammen, lille Morry, og skaffe os noget at spise ... Aa, jeg er saa sulten, saa sulten, og jeg vilde saa gærne spise mig mæt en Gang endnu!"

Dermed kiggede hun frem i Værelset paa en ganske uhyggelig Maade og gned skadefro de knoklede Hænder i hinanden.

„Moder er altid saadan, naar hun er sulten," sagde Morrison King undskyldende til Opdageren. „Hun er lam og kan ikke rejse sig fra sin Stol."

Nick Carter havde allerede forstaaet, at den gamle Dames Forstand havde taget Skade, og nu erfarede han altsaa ydermere, at hun ogsaa i legemlig Henseende var hjælpeløs.

„Er der ellers ingen her i Huset?" spurgte han dæmpet.

„Nej, slet ingen!"

„Saa levede De altsaa alene med Deres Forældre her?"

„Jeg boede ikke her hjemme. Det vilde min Fa'r ikke ha' ..."

Opdageren spidsede Ører. Denne Udtalelse turde tyde paa, at der var nogen Uoverensstemmelse mellem Fader og Søn, — Nick Carter var lige ved at tro, at Morrison King her havde aflagt sin første Tilstaaelse.

„Aa, han er saa simpel. Han har altid været raa, og nu bliver han mere hensynsløs for hver Dag, der gaar!" Det var den Gamle, der begyndte igen. — „Forsvind straks, Morry!"

Nick Carter greb den unge Mands Arm og trak ham med sig ud af Værelset igen. De gik neden under.

Ved Synet af Faderens Lig overfaldtes Morrison King atter af en lammende Rædsel. Det var Opdageren umuligt at faa ham til at svare paa noget som helst.

Nick Carter indsaa, hvor umuligt det under disse Omstændigheder var at blive i Huset. Han tog derfor atter Manden under Armen og gik ud paa Gaden, hvor han fandt Ten Itchi.

„Det drejer sig om et Mord, Ten Itchi," sagde han. „Det er en Olding, denne unge Mands Fader, der er bleven myrdet."

„Og Manden her er Morderen?" spurgte Japaneren.

„Jeg er lige ved at tro det."

Morrison King forstod næppe, hvad de sagde. Han sagde dem i alt Fald ikke imod. Dog selv om han havde opfattet Ordene, var det sikkert ikke faldet ham ind at komme med nogen Indsigelse. Dertil var han altfor rystet.

„Jeg bringer ham nu hen til den nærmeste Politistation", vedblev Opdageren. „Saa kan Du maaske imens tale med nogle af Naboerne og høre, hvad de ved om de to gamle Folk herinde, — om dem og deres Børn."

Den unge Japaner nikkede blot. Han var aabenbart glad ved at komme til at gøre Nytte.

Da Nick Carter begav sig bort med den formodede Morder, traf han sin Kusine staaende paa Fortovet et lille Stykke derfra.

„Det er en uhyggelig Historie," sagde han til hende, — „rent ud sagt et Mord. Men bliv nu her hos Ten Itchi, saa skal jeg snart komme tilbage!"

Uden Modstand fulgte Morrison King med til Stationen, og sløvt svarede han paa alle Overbetjentens Spørgsmaal. Da Nick Carter gik, maatte den unge Mand finde sig i at blive tilbage. Men ogsaa det fandt han sig i uden Indvending.

Ledsaget af en af Stationens Opdagere vendte Nick Carter tilbage til Huset. Og her paabegyndte de to Politimænd en Undersøgelse, der strakte sig lige fra Kælderen til Taget.

De fandt dog ikke det ringeste, der kunde bringes i Forbindelse med Mordet, langt mindre noget, som kunde kaste lidt Lys over Ugærningen. Men desmere interesseret blev Nick Carter, og med Omhu tog han saa at sige hver eneste Bohavegenstand nøje i Øjesyn.

Der var mange værdifulde Genstande i Huset, og meget tydede paa, at den Myrdede havde været en rig Mand. Alligevel havde alle Værelserne et tarveligt, nusset Præg, — om Hygge var der slet ikke Tale, langt mindre om Overdaadighed.

Mens de to Politimænd foretog deres Undersøgelser, kom Ten Itchi til Stede. Han havde talt med Naboerne, men der var ingen, der kendte noget videre til Ægteparret. Konen havde man aldrig set, og Manden indlod sig ikke med nogen.

Saa vidt man vidste, var A[illegible] meget rig. Men han skulde tillige være meget gærrig, og han havde nok jaget alle sine Børn bort fra Hjemmet,

Hvor mange Børn Ægteparret havde, vidste man ikke en Gang saa nøje. Det syntes, som om der var to gifte Døtre, ligesom der var to voksne Sønner, hvoraf dog kun den ene var gift.

Den gifte Søn skulde være Faderens Yndling og forøvrigt ligne ham i enhver Henseende.

Den yngste, ugifte Søn betragtedes derimod almindeligt som en Døgenigt, en ugidelig Person, som der hverken var noget egentlig daarligt eller egentlig godt at sige om. Faderen skulde have været rasende over Sønnens Dovenskab og havde tilsidst vist ham Døren. I den sidste Tid havde Morrison dog søgt at tjene sit Brød paa en hæderlig Maade som Reservekonduktør ved et af Sporvejsselskaberne.

Det var lykkedes Ten Itchi at faa Adressen paa Anthony Kings gifte Søn. Og uden Tøven sendte Nick Carter sin Hjælper af Sted for at hente ham.

En ejendommelig Familje.

Albert King, som Familiens ældste Søn hed, viste sig efter en god Times Forløb sammen med Japaneren.

Det var et tørt og tilbageholdende Forretningsmenneske, som syntes at raade over en ualmindelig Selvbeherskelse.

Han forandrede næsten ikke en Mine, da han traadte ind i det Værelse, hvor hans gamle Fader laa paa Gulvet, svømmende i sit Blod.

Og koldsindigt betragtede han derefter Liget for at udfinde, paa hvilken Maade Mordet var gaaet for sig.

„Jeg er egentlig ikke overrasket," sagde han dæmpet. „Ganske vist: jeg havde ikke ventet, at det skulde faa den Ende. Men — det forundrer mig alligevel ikke."

Nick Carter, der havde staaet og betragtet ham, førte ham ind i Dagligstuen.

„Deres Mo'r skulde jo gærne sættes i Kundskab om den Forbrydelse, der er begaaet her," sagde han i en Tone, der aandede Medlidenhed med den gamle Dame. „Hun ved ingen Ting endnu".

Albert King svarede uden Omsvøb:

„Det er fuldstændig overflødigt. Hun er nemlig ikke ved sine fulde fem."

Opdageren saa paa ham igen.

„Sig mig," spurgte han, „boede Deres Fader ganske alene her med Deres Moder? Jeg mener: naar hun er sindssyg og hjælpeløs, maa hun jo trænge til Pleje?"

„Her var ikke et Menneske om hende andre end Fa'r. Det var ikke smukt af ham, at han ikke tog Hjælp udefra. Men i den Henseende var der ikke noget at stille op med ham."

„Det var dog mærkeligt! Selvfølgelig burde Deres Mor have haft en Sygeplejerske. Hvor kunde dog Deres Far være saa haardhjærtet?"

„De kendte ikke min Far," sagde Albert King og trak paa Skuldrene.

„Det var en Mand, der kun gjorde, hvad han selv vilde. Han lod sig absolut ikke sige. Naar han altsaa ikke ønskede nogen Pige eller anden tjenende Aand i Huset, saa kom der ingen."

„Det var altsaa ikke, fordi Deres Fader ikke havde Raad?

Min Fader var en meget rig Mand. Men hvormeget han efterlader sig, er ikke godt at sige. Det lykkedes mig kun at faa at vide, at man efter hans Død vilde finde en omhyggelig udarbejdet Fortegnelse over hans Formue, og den skulde ligge i hans Pengeskab. — — Det lyder underligt, at en Søn siger det, men min Fader var en udpræget Gnier, og det var umuligt at faa ham til at give en eneste Cent ud, naar han paa nogen Maade kunde holde den tilbage."

Nick Carter rystede paa Hovedet:

„Det er mærkeligt, synes jeg, at ikke en Gang Deres ugifte Broder Morrison blev hjemme, naar hans Moder var saa svag og rimeligvis havde god Brug for hans Hjælp..."

Albert King saa paa Opdageren.

Saa rejste han sig fra den Stol, han havde siddet i, gik eftertænksomt hen over Gulvet og vendte tilbage, for at stille sig op lige overfor Nick Carter.

„Ved De noget om min Broder Morrison?" spurgte han forsigtigt.

„Saa godt som ingen Ting!"

Albert King satte sig ned igen, slog Benene over Kors og sagde tankefuldt efter nogen Tøven:

„Jeg har hørt Dem omtale, Hr. Carter, som en meget klog — ja, jeg tør maaske sige snu Mand. Jeg gaar altsaa ud fra, at De stiller mig det Spørgsmaal om min Broder med en bestemt Hensigt, og fordi De ønsker Svar. Det vilde da være dumt at knibe uden om. Jeg skal besvare Deres Spørgsmaal saa aabent som muligt ...

Ser De: min Broder Morry er ganske karakterløs. Han har ikke Spor af Energi eller Viljekraft, — han svajer altid som et Siv for Vinden. Han har aldrig af egen Drift gjort noget Forsøg paa at tjene til Livets Ophold eller blot paa at foretage sig noget nyttigt. Det er en haard Dom at skulle fælde over sin egen Bror. Men vi staar her overfor Forhold, der gør, at Sandheden maa siges uden Skaansel ...

Morry er en Døgenigt; og siden han blev myndig, er han desuden — rent ud sagt — bleven en Drukkenbolt ...

Dermed være dog ikke sagt, at jeg sigter ham for noget særlig slemt. Tværtimod — jeg maa sige, at han er en ganske godmodig Fyr, blot viljesvag og holdningsløs. Hvis man da ikke mener, at det er det værste af alt!

Hvad Fader angaar, saa var han en Mand med Jærnflid, og han hadede Driverter af den Slags, som min Broder er. Det er altsaa ikke vanskeligt at forstaa, at det ofte kom til Rivninger. Og Enden paa Legen blev — det er vel nu saadan noget som fire Aar siden — at min Fader viste Morrison Døren og nægtede at give ham nogen Understøttelse mere."

„Hvad gjorde saa Deres Broder?" spurgte Opdageren.

„Det lykkedes ham at faa en Smule Beskæftigelse som Reservekonduktør ved et af Sporvejsselskaberne."

„Kom han ikke mere her i Huset efter Brudet med Deres Fader?"

„Jo — vist gjorde han saa. Fa'r havde egentlig ikke forbudt ham at komme her. Den Gamle vilde blot ikke føde paa ham. Saa saare Morry havde faaet lidt at bestille, kunde han melde sig igen. Og saa vidt jeg ved, er han kommet her hveranden eller hver tredje Dag. Morry hang ved Moder som et rent Pattebarn — naa, det er jo for Resten smukt af ham, at han har saa megen Omsorg for den stakkels, gamle Kone."

„Men siden Deres Broder har faaet den Plads, har han altsaa ikke modtaget nogen Hjælp fra Deres Fader?"

„Nej — han var jo henvist til at klare sig selv."

„Og hvordan har han opført sig siden?"

„Vel sagtens ligesom tidligere, med Undtagelse af, at han maa passe sin Plads. Han var en uforbederlig Soldebroder, og naar han ikke har Tjeneste, drikker han vel som sædvanlig, — gaar fra Værtshus til Værtshus."

„Deres Fader derimod levede et stille og regelmæssigt Liv?"

„Han var som et Urværk!"

„Hvad bestilte Deres Fader?"

„Aa, han havde egentlig ingen Beskæftigelse, ikke nogen bestemt Virksomhed. Han havde sine Ejendomme, og naar der var nogen, der besøgte ham i Forretningsanliggender, modtog han dem her inde i det bageste Værelse."

„De og de andre Familjemedlemmer besøgte ham vel en Gang imellem?"

„Ja, det forstaar sig. Men jeg kan ikke sige, at Fader opmuntrede os til hyppige Besøg. Ærlig talt, han saa helst, at vi blev borte. Og en af Grundene dertil var, at mine Søstre var meget vrede over, at han ikke vilde tage en Sygeplejerske til Moder".

„Havde Deres Fader ingen Beskæftigelse uden for Huset?"

„Ikke det jeg ved. Hverken Beskæftigelse eller Fornøjelser. Han helligede sig udelukkende den Virksomhed, der maatte blive mest indbringende for hans Børn, at forøge sin Formue. ... Stop! lad mig ikke glemme, at han indtil fornylig beskæftigede sig med en Grammofon. Den syntes at interessere ham ualmindeligt. Hvorfra han egentlig havde faaet det Apparat, det fatter jeg ikke — saa meget mere, som han absolut ikke har givet en Hvid ud for at faa det. Men vist er det, at han var meget forgabet i denne Grammofon, og jeg tror endda, at han lod sin egen Stemme optage paa Grammofonvalser — maaske, som man siger, for at kunne tale med et fornuftigt Menneske en Gang imellem, med sig selv altsaa!"

„Godt, Hr. King. Men for at komme tilbage til selve Forbrydelsen — kan De tænke Dem nogen Person, som kan sættes i Forbindelse med Mordet?"

„Mener De, om min Fader havde Fjender?"

„Netop, det mener jeg!"

„Jeg maa sige, at jeg ikke tror, at min Fader havde Fjender. Han var jo en meget fredsommelig Mand. Blot stod han meget haardnakket paa sin Ret, og særlig naar det gjaldt Penge, kendte han ingen Mildhed.

Han ejede en stor Del Arbejderkaserner i Østkvarteret, særlig i det saakaldte Tennementhous-Distrikt, og jeg maa desværre sige, at han havde Ord for at være en meget haardhjærtet Husvært. Han plejede selv at indkassere Lejen, og han gav aldrig Henstand. For et godt Ord smed han Folk paa Gaden, og det er ret muligt, at han paa den Maade skabte sig mange Fjender. Men det er vel i Grunden ikke den Slags Fjender, der slaar Folk ihjel. Min Fader var, som sagt, en indesluttet Mand, og man fik aldrig noget at vide om de Stridigheder, han havde med sine Lejere, — i hver Fald ikke af ham."

„Efterlader Deres Fader sig et Testamente?" spurgte Opdageren.

„Jeg tror det nok, men jeg ved i Grunden ikke andet, end hvad jeg erfarede gennem hans Sagfører. Han betroede mig en Dag, at han netop var i Færd med at sætte min Faders sidste Vilje paa Papiret."

„Ved De noget om, hvordan han tænkte sig Formuen fordelt?"

„Nej, det ved jeg ikke det mindste om."

„Men det maa dog have interesseret Dem levende?"

„Ja, selvfølgelig, Hr. Carter," — King blev pludselig noget kølig. „Men jeg kunde lige saa godt have spurgt en Sten som min Fader — han betroede mig i alt Fald ikke noget."

Nick Carter havde rejst sig og gik frem og tilbage paa Gulvet.

Han maatte tilstaa for sig selv, at det, han hidtil havde faaet ud af Samtalen, var alt andet end tilfredsstillende. Og dog havde Albert King tilsynelaadende svaret ham aabent og uforbeholdent.

Pludselig blev han staaende foran Albert King og spurgte:

„Ved De, at Deres Broder er bleven anholdt?"

Albert King saa hastigt op paa ham. Og i denne Brøkdel af et Sekund troede Opdageren at læse en Art Triumf i hans Blik og Miner.

Dog, da Albert King gav ham Svar paa hans Spørgsmaal, var denne mærkelige Søn og Broder lige saa ubevægelig i sine Træk som før.

„En saa dygtig Mand, som De skal være, Hr. Carter," sagde han, „maa jo vide, hvad De gør — hvis det altsaa er Dem, der har foranlediget Anholdelsen!"

De blev her afbrudte ved Distriktslægens og Politiinspektørens Ankomst.

Nick Carter talte kort med Inspektøren, hvorefter han sagde Farvel til Albert King. Han forlod Lejligheden for atter at slutte sig til Ten Itchi og sin Kusine, der ventede udenfor Huset.

Men han var ikke kommen længere end til Forstuen, en Slags Veranda, da han hørte Stemmer, en Mands og to Kvinders. De paagældende Personer, der var ved at gaa ind i Huset, syntes nærmest at skændes. Det gjaldt navnlig de to Damer, der var meget ivrige, Herren paatog sig den Rolle at tysse paa dem.

Nick Carter trak sig tilbage, saa de ikke kunde se ham ved at gaa igennem Forstuen.

„Aa, det er mig saa revnende ligegyldigt," hørte han nu den ene Dame udbryde i Anledning af Herrens Tyssen, — „lad dem høre det, der har Lyst! Jeg kender Morry, og jeg ved, at han ikke kan slaa en Flue ihjel. Men jeg kan ogsaa nok lægge to og to sammen. Jeg ved nok, hvem der kunde begaa..."

„For Guds Skyld dog, Annie!" afbrød Herren hende. „Var dog din Mund! Her gaar Du og skvalder op om Ting, som ligefrem kan forvolde os Ubehageligheder! Vær dog fornuftig!"

De var nu komne forbi Nick Carter, og han kunde ikke høre mere af deres Samtale.

„Naa, det er altsaa Fru Sulten og Fru Ormsbay ... og Hr. Ormsbay!" mumlede han. Han mindedes nemlig nu, at Albert King havde bebudet Ankomsten af sine to gifte Søstre og den enes Mand.

„Ja, det er et ret mærkeligt Tilfælde," sagde han eftertænksomt, da han gik bort i Følge med Kusinen og Ten Itchi. „Til at begynde med saa det ud, som om Morderen var den samme som den yngste af Sønnerne. Jeg kunde ikke faa andet ud af det, og hans Flugt gjorde ham i alt Fald mistænkelig. Men nu kommer der et Moment, som syntes at tale fuldstændig til hans Fordel. Distriktslægen erklærede straks, da han tog Liget i Øjesyn, at den gamle Anthony King har været død i mindst syv Timer. Naa, saadan som Forholdene var, maatte jeg anse det for min Pligt som Menneske at overgive den unge King til Politiet —

Det var for Resten et mærkværdigt, koldsindigt Menneske, Broderen Albert King", vedblev han, idet han fortsatte sine Betragtninger: „Jeg tror aldrig, jeg har truffet et Menneske med saa meget Fiskeblod i Aarerne! Han havde ikke mere Følelse end en gammel Knortekæp. Ikke saa meget som et Udraab af Bestyrtelse eller Deltagelse, da han saa Faderens Lig! End sige, at han skulde ytre den ringeste Følelse for den Gamle, da vi kom til at tale sammen! Jeg var lige ved at slaa ham en paa Siden af Hovedet, da han stod bøjet over Faderens Lig og viste sig saa ligegyldig, som om det drejede sig om en falden Hest. Ærlig talt: min Samtale med ham tilfredsstillede mig ikke, selv om han tilsyneladende beredvilligt meddelte mig alt, hvad han vidste."

„Hvorfor var din Samtale med ham ikke tilfredsstillende?" spurgte Ida.

„Aa, han er vistnok en meget lun Fyr! Jeg maatte saa at sige trække hvert Ord ud af Munden paa ham. Ikke et eneste Svar af nogen Betydning gav han frivilligt. Jeg havde i Virkeligheden Følelsen af, at han vidste meget mere, end han fandt det for godt at rykke ud med — og at han stadig var paa sin Post for ikke at komme til at forraade mere, end højst nødvendigt".

Da de var gaaede et Par Skridt videre, tilføjede han:

„Jeg har en Opgave til Dig, Ida. Her som saa mange andre Steder er der vistnok en Familjehemmelighed, som de enkelte Familjemedlemmer helst ikke taler med hverandre om, langt mindre med andre. Jeg tror, Du kunde komme til at kaste lidt Lys over denne Familjehemmelighed, hvis Du traadte i nærmere Forbindelse med Fru Ormsbay, den sværeste af de to Damer, der gik ind i Huset, kort før jeg selv forlod det. Men det kan vi jo tale lidt mere om."

De havde imidlertid naaet den smukke Villa, som Nick Carter beboede, og de gik ind for at fortsætte Samtalen.

Et mærkeligt Brev.

Chickering Carter, kaldet „Chick", Fætter til Opdageren og Broder til Ida, havde sammen med Patsy Murphey, den yngste af Nick Carters Hjælpere, siddet i Spisestuen og utaalmodigt ventet paa, at den øvrige Familje skulde vende tilbage fra Udflugten.

Aftensmaaltidet var efter Aftale blevet udsat en Times Tid. Men den fastsatte Frist var forlængst bleven overskredet af de fraværende, og det kan ikke nægtes, at Chick og Patsy var en Smule foruroligede ved den ellers saa punktlige Nick Carters Udebliven.

Af bare Utaalmodighed gik Patsy tilsidst ned paa Gaden.

Mens han med begge Hænder i Bukselommerne stod og kiggede sig omkring paa Hjørnet af Columbus-Avenue, faldt hans Blik paa en Mand, der var ganske almindeligt klædt, men hinkede paa en ret ejendommelig Maade.

„Det var Pokkers," sagde Patsy ved sig selv, — „hvis den Mand ikke var ædru og anstændig klædt, vilde jeg bande paa, at det ikke var nogen anden end Budge Reiley!"

Den Person, som Patsy benævnte saaledes, var en af hans talrige Bekendte fra Millionbyens Østdistrikt, hvor den unge Opdager var født og vokset op. Sagt med andre Ord var Budge Reiley en Dagdriver, der næsten udelukkende havde sin Gang i Forbryderkredse, — en Fyr, som gjorde det kendte Mundheld til Sandhed: „Sig mig, hvem Du omgaas, saa skal jeg sige Dig, hvem Du er!"

Han var stærkt hengiven til Drik, og han var ikke ædru, saa længe han ejede et Par Cents til Brændevin. Men han vilde saa gærne gælde for en stor Opdager, og han var salig overbevist om, at han kunde blive den berømteste Opdager i Verden, hvis han bare kunde lade være med at drikke; — en Forfængelighedsfølelse, som stadig indbragte ham Forhaanelse fra dem, han havde Omgang med.

„Naar jeg kunde holde op med at drikke i to Maaneder", plejede han at sige paa Knejperne, hvor han kom, „saa skulde jeg vise Jer, at Nick Carter er en elendig Fusker ved Siden af mig!"

Det var dog ikke alene Forhaanelser, som hans Praleri førte med sig. Man havde ham ligefrem mistænkt for, at han anvendte sit Opdagertalent til at forrette Spiontjeneste for Politiet. Og denne Mistanke

forstærkedes ved den Omstændighed, at han stadig havde Penge mellem Hænder, skønt han bevisligt stod paa en meget daarlig Fod med den Mand, der havde opfundet Arbejdet. Af denne Grund var han alt andet end elsket — man havde med andre Ord et godt Øje til ham.

Uvilkaarlig maatte Patsy blive ved at se paa denne Person, som i stort Hastværk humpede hen ad Gaden. Og hans Nysgærrighed pirredes, da han saa Manden skraa over mod Nick Carters Hus.

„Jeg vil lade mig hænge, hvis det ikke er Budge Reiley!" mumlede Patsy. „Der er ingen anden i hele New York, der hinker paa den Maade!"

Nu blev den paagældende staaende udenfor Huset, og ved Gadelygtens flakkende Skær søgte han at forvisse sig om, at han befandt sig ved det rigtige Husnummer. Da alt i saa Henseende viste sig at være til hans Tilfredshed, tog han et Brev op af Lommen og kastede det i Brevkassen paa Døren.

Patsy var gaaet nogle Skridt nærmere for rigtig at kunne betragte ham, men smuttede skyndsomst ind i en Port for ikke at blive set.

Da Manden havde kastet Skrivelsen i Brevkassen, vendte han om og humpede lige saa hurtigt bort nenad Columbus-Avenue.

Patsy fulgte langsomt efter ham indtil Gadehjørnet. Der holdt han inde med den lille Forfølgelse.

„Lad ham løbe", mumlede han. „Har jeg Brug for ham, skal jeg hurtig finde ham!"

Samtidig fik han ogsaa Øje paa sin Mester, som sammen med Kusinen og Ten Itchi gik ind i Huset. Han skyndte sig derhen og indhentede dem lige indenfor Døren.

„Der har lige været en Mand og puttet et Brev i Brevkassen", sagde han til Mesteren.

„Hvad staar der i det Brev, Patsy?" spurgte Nick Carter med et Smil.

„Ja, det vilde jeg selv gærne vide, Mester", svarede Patsy og lo.

„Men hvorfor interesserer Du Dig saa meget for dette Brev?"

„Fordi jeg mener at kende den Mand, der puttede det ned i Brevkassen. Han hedder Budge Reiley og er ikke af den Slags Mennesker, der ellers plejer at staa i Brevveksling med Opdagere".

Nick Carter var imidlertid gaaet tilbage og aabnede nu Brevkassen. Der var flere Breve i, og Mesteren tog det hele med op oven paa.

Her i det oplyste Værelse fandt han hurtigt det Brev, der var Tale om. Det var nemlig ikke frankeret, og Skriften var ikke af den fineste Slags.

Han skød det leende hen til „Stumpen", som han kaldte Patsy.

„Luk det op, og se at faa din Nysgærrighed tilfredsstillet."

Det lod Patsy sig ikke sige to Gange. Han brød den snavsede Konvolut, og fremtog et ikke stort renere Ark Papir, hvorpaa der stod:

Ærede Hr. Carter!

De er ikke paa det rigtige Spor, De skal mere af Østsiden til. Lad dem belere af en som ved Besked.

„Jeg tør vædde tusind Dollars paa, at denne Skrivelse er forfattet af min Ven Budge Reiley", udbrød Patsy ivrigt. „Han forsøger sig atter en Gang som Mesteropdager".

„Ja, det kan jo være, at han ikke er saa dum i det foreliggende Tilfælde", bemærkede Nick Carter eftertænksomt. „Hvem ved, maaske er det et meget værdifuldt Vink, han giver os".

„Vink?" spurgte Patsy forundret. „Med Hensyn til hvad? Jeg ved ikke, at vi i Øjeblikket har med nogen Sag at gøre, som kan føre os til Østsiden!"

„Nej, men Du ved heller ikke alt, Patsy. Jeg er lige nu kommen ind i en Sag, som meget vel kan føre os til Østdistriktet. Et af Sporene gaar i den Retning".

Og saa aflagde Mesteren i al Korthed Beretning for sin Fætter og den strækt interesserede Patsy om, hvad han og hans Ledsagere havde oplevet paa Hjemvejen.

„Men selv om jeg ogsaa har foretaget en Anholdelse", sluttede Nick Carter, „saa er dermed ikke sagt, at jeg har fundet den skyldige. Egentlig foretog jeg Anholdelsen, før jeg endnu rigtig vidste, at der forelaa et Mord. Jeg sikrede mig blot den paagældende Person, fordi der var noget fordægtigt i hans Optræden. Saa snart vi har spist til Aften, vil jeg se at komme hen paa Politistationen igen og tale med den anholdte. Hvad Dig angaar, Patsy, gør Du bedst i at opsøge din Ven Budge Reiley hurtigst muligt og klemme saa meget ud af ham, som Du kan. Tag Brevet med Dig; det kan maaske være Dig til Nytte."

„Og hvad skal jeg leve af i Aften?" spurgte Chick forventningsfuldt.

„Albert King meddelte mig", sagde Mesteren, „at hans Fader ejede nogle Arbejderkaserner i Østkvarteret. Du maa tale med Albert King personlig og faa at vide, hvad det er for Huse, her er Tale om. Og saa maa Du gaa til Beboerne og høre, hvordan deres Forhold har været til deres Vært".

„Bordet er dækket!" lød det — det var Idas Stemme.

Hun viste sig sammen med den gamle Husholderske og satte et dampende, indbydende Fad paa Bordet.

„Udmærket, Ida!" sagde Nick Carter. „Men nu maa vi skynde os at spise. Det vil sige, Du kan jo ikke løse den Opgave før i Morgen tidlig — jeg tænker paa Fru Ormsbay. Men vi Mandfolk maa smede videre, mens Jærnet er varmt!"

Næppe et Kvarter senere forlod de tre Opdagere Huset for at udrette hver sin Gærning.

I Politibygningen modtog den vagthavende Overbetjent Nick Carter med den Meddelelse, at Morrison King gentagne Gange havde forlangt en Samtale med ham".

„Det Menneske tér sig ganske mærkværdigt", bemærkede Overbetjenten. „Han svarer ikke paa noget som helst, men bliver bare ved med at sige, at han vil tale med Hr. Carter. Han ligger og glor derinde paa sin Briks og drejer rundt med Tommelfingrene!"

„Godt, han skal faa sit Ønske opfyldt", sagde Nick Carter. „Vær saa god at lukke mig ind i hans Celle, og lad os være ene".

Dette skete.

Og saa snart Slutteren havde fjærnet sig, henvendte Nick Carter sig i den hjærteligste Tone til Fangen, der havde rejst sig over Ende paa Briksen:

„Jeg hører, at De ønsker at tale med mig, Hr. King".

„Ja, Hr. Carter —"

Morrison King sagde dette i en rolig Tone.

Dog, i Stedet for at fortsætte, rejste han sig og gik frem og tilbage med Tegn paa det største Sindsoprør.

Nick Carter lod ham blive ved hermed, indtil Ophidselsen havde fortaget sig. Da dette endelig var sket, sank Fangen ned paa Briksen.

„Jeg ved daarlig nok, hvordan jeg skal udtrykke mig", sagde han. „Jeg er saa forvirret og forfærdet — ja, ligefrem saa medtaget af Skræk, at jeg ikke kan samle mine Tanker. Og dog maa jeg tilstaa, at Opholdet her i Ensomheden har gjort mig godt. Jeg har en Overgang været helt rolig, og det er blevet mig indlysende, at jeg derhjemme, da jeg stod overfor Faders Lig, opførte mig paa en saa forvildet Maade, at jeg maatte faa Skinnet imod mig. Men tro mig, Hr. Carter, jeg er ikke Morderen, og lige saa lidt ved jeg, hvem der har gjort det".

„Men hvorfor løb De da bort fra Huset paa en saa mistænkelig Maade?" indskød Nick Carter og saa meget forbavset ud.

„Ja, jeg tilstaar, at det var taabelig gjort af mig", svarede Morrison mat. „Men saadan at se sin egen Fader svømme i Blod — død — myrdet — det er vist alligevel mere, end de fleste kan staa for! Det er i al Fald vist, at Skrækken gjorde mig ganske sanseløs, og jeg løb bort — bare bort. Men jeg kunde lige saa godt være faldet sammen ved Siden af min døde Fader — saa aldeles uden Maal handlede jeg!"

„Hvor længe havde de været i Huset, da de opdagede Deres Faders Lig?" spurgte Opdageren.

„Jeg var lige kommen ind ad Døren", svarede Morrison. „Jeg undrede mig straks over, at Gangdøren ikke var laaset af. Men da jeg saa, at der var Lys inde i Stuerne, tænkte jeg ikke videre over det, men gik ind for lige at vise mig og sige Godaften til Fader. Han sad jo imidlertid ikke ved Skrivebordet, som han plejede — og da jeg saa nærmere til, fandt jeg ham liggende paa Gulvet. Først troede jeg, at han havde faaet et Slagtilfælde, faaet Krampe eller var faldet i Besvimelse. Men saa fik jeg Øje paa Blodet ved hans Hoved, og jeg saa, at Hovedet var skændigt mishandlet. I nogle Sekunder stod jeg som forstenet. Men saa greb Forfærdelsen mig, og jeg kom til at tænke paa, at man kunde beskylde mig for af have myrdet ham — og saa løb jeg som en vanvittig derfra —"

„De stod Dem nok ikke godt med Deres Fader?" udbrød Opdageren. „Jeg ved, at De ikke boede hjemme. Hvordan vilde De da komme ind, hvis Gangdøren ikke havde været aaben?"

Morrison tilkastede ham et forbavset Blik.

„Jeg havde jo en Nøgle til Døren i min Lomme", svarede han „en Nøgle, som min Fader selv havde overladt mig, for at jeg kunde komme og besøge Moder, ogsaa naar han ikke var hjemme. — Men, ikke sandt, Hr. Carter, De har talt med min Broder?"

Han sagde disse sidste Ord med en underlig Betoning.

„Jo, ganske rigtigt. Jeg sendte Bud efter ham. Men hvorfor spørger De om det?"

Nick Carter vendte forskende sit Blik mod Morrisons forstyrrede Ansigt.

„Jo, for det er sikkert ham, der har talt til Dem om, at jeg ikke stod mig godt med Fader?"

„Ja, han talte om hyppige Uoverensstemmelser mellem Dem og Deres Fader — Uoverensstemmelser, der vel ogsaa udartede til ligefremme Rivninger?"

Nick Carter blev ved at holde sit Blik fæstet paa Morrison.

„Hvor det ligner ham!" udbrød Fangen bittert. „Til enhver Tid har Albert forstaaet at sætte ondt mellem Fader og mig! Men jeg sværger Dem til, Hr. Carter, at jeg aldrig har sagt et uærbødigt Ord til min Fader — langt mindre er det kommet til Sammenstød mellem os, til Trods for, at Fader var en haardhjærtet Mand, og til Trods for, at han paa en meget barsk Maade bad mig om at flytte hen et andet Sted".

„Han kastede Dem altsaa med andre Ord paa Døren?"

„Ja, det indrømmer jeg. Men jeg gjorde ikke den ringeste Indvending, og min Fader var heller hverken ærgerlig eller opbragt, da han meddelte mig sin Beslutning. Men for at forstaa det, Hr. Carter, maa De være klar over, at min Fader var en ubøjelig, haard Karakter, og vi Børn tænkte aldrig paa at sige ham imod. Jeg kan ikke huske, at min Fader nogensinde har fundet sig foranlediget til at blive ophidset eller bruge stygge Ord. Vi var simpelthen vænnede til at lyde ham blindt. Hvad mig angaar, saa sagde han til mig tørt og koldt, at han var overbevist om, at jeg vilde blive ved at være en uforbederlig Dovenkrop alle Dage, hvis han ikke holdt op med at give mig Føde og Husly. Og da kun det Menneske, der arbejder, fortjener Føden — saadan dømte han — saa var det hans Pligt som Fader at sætte mig paa Porten for derved at tvinge mig til at arbejde".

„Og De sagde ham ikke imod? De fandt Dem i det uundgaaelige?"

„Ja, som jeg har sagt. Jeg skammede mig jo for mig selv! Jeg maa indrømme, at jeg helst sad i min Faders Lænestol og røg mig en Cigaret, mens jeg drømte mig ude i Verden. Naa, men efter at jeg havde taget Ophold ude i Byen, opførte jeg mig ellers derhjemme ganske som sædvanligt. To—tre Gange om Ugen besøgte jeg Moder, og jeg forsømte aldrig at sige Goddag til min Fader. Til Gengæld var Fader stadig venlig imod mig, og han udtalte flere Gange sin Glæde over, at jeg beholdt min Stilling og fortjente lidt Penge".

„Men De skal ikke have været helt maadeholdende med at drikke, og det synes at have været den egentlige Anstødssten. Hvordan forholder det sig med den Ting?"

„Ja, sandt at sige, Hr. Carter, jeg har altid haft en tør Plet paa Tungen og jeg har tidt drukket mere, end jeg skulde. Men jeg har aldrig vovet at komme fuld hjem, og min Fader har aldrig set mig i den Tilstand. Jeg husker saa tydeligt, at Fader sagde en Gang, da min Broder Albert som sædvanlig søgte at sværte mig: Jeg kan dog ikke tro, at han er nogen Drukkenbolt — jeg har aldrig set ham beruset! — Og dog skal jeg ikke fragaa, at Fader tidt og ofte advarede mig imod at drikke for meget. Han havde ikke noget imod, at man drak et Par Glas Øl, sagde han, men det var ingen Nytte til, at man ødslede Penge bort paa utidigt Drikkeri — han mente nu for Resten ogsaa, at det var unødvendigt at komme Smør paa Brødet eller Sukker og Fløde i Kaffen".

„Ja, det siges", indskød Nick Carter, „at Deres Fader var én Gnier —"

Som truffet af et Piskeslag fo'r den unge Mand sammen, blev mørkerød i Ansigtet og tilkastede Opdageren et meget vredt Blik.

Dog, han besindede sig og sagde sagte:

„Jeg kan ikke lide at høre min Fader omtale paa den Maade. Det er heller ikke ganske rigtigt., Min Fader var ganske vist en meget nøjeregnende Mand, der vendte en Dollar to Gange i Haanden, før han gav den ud. Men gærrig var han ikke, i det mindste ikke paa den Maade, at han havde smudsige Hensigter".

Nick Carter var ikke for intet en Menneskekender. Den forskellige Maade, hvorpaa de to Brødre omtalte og bedømte deres Fader, gav ham noget at tænke paa.

„Sig mig én Gang, Morrison", vedblev han i en venligere Tone, „tror De, at Deres Fader efterlader Dem noget, eller tror De, at De er bleven gjort arveløs —?"

„Fader havde tidligere erklæret, at han ikke vilde efterlade mig noget", svarede den unge Mand aabent. „Jeg maa jo tilstaa, at jeg foraarsagede ham megen Ærgrelse ved min Dovenskab. Men for ikke længe siden

sagde han dog til mig en Aften, at han havde spurgt sig for hos mine Foresatte og havde faaet det bedste Indtryk af min Villighed til at bestille noget — ja, man havde ligefrem sagt til ham, at man var udmærket tilfreds med mig. I den Anledning formanede han mig til at blive saadan ved — saa skulde jeg nok faa at se ved hans Død, at han ikke havde glemt mig. Jeg tilstaar aabent, at jeg forstod denne Hentydning saadan, at han havde ændret sin sidste Vilje, saa at jeg alligevel kom til at arve noget efter ham".

„Han skulde altsaa have omstødt sit Testamente?" spurgte Nick Carter.

„Jeg ved det ikke — jeg har ikke hørt noget om det!"

„Ja, det taler jo til Gunst for Dem. Paa den Maade kan De ikke have haft nogen Interesse i Deres Faders Død", sagde Opdageren, mens han betragtede Fangen med et skarpt Blik, som om han vilde se ham ind i det inderste.

Morrison King skænkede aabenbart ikke Nick Carters sidste Bemærkning nogen Opmærksomhed.

„Hvad var Klokken, da De i Aftes traadte ind i Deres Faders Hus?"

„Klokken har været omtrent ni, nøjere kan jeg i det mindste ikke opgive Tiden", svarede Morrison, efter at han havde tænkt sig om et Øjeblik. „Min sidste Tur var forbi Klokken syv, jeg blev afløst i 129. Gade. Derefter gik jeg hen til min Stamkafé for at spise til Aften. Senere slentrede jeg hen i 3dje Avenue og gik ind paa en Beværtning for at sludre et Øjeblik med en Bekendt. Og endelig gik jeg hjemad til mine Forældre".

„Hvor befandt De Dem omtrent Klokken tre om Eftermiddagen?"

Paa min Elektriske. I Morges maatte jeg udsætte en Tur, men fra Klokken tolv og lige til om Aftenen var jeg uafbrudt i Tjenesten".

„Kan De bevise det?" spurgte Opdageren hastigt.

„Ja, selvfølgelig, det kan jeg med Lethed gennem Selskabets Kontrollør, som jeg har at afgive Beretning til efter hver Tur. Jeg kan ogsaa blot henvise til min Kontrolbog".

„Kan De bevise, at De efter endt Tjeneste har spist til Aften i Deres Stamkafé, og at De senere har opholdt Dem en kort Tid i 3dje Avenue sammen med en Bekendt?"

„Det vil ikke volde mig nogen Vanskelighed", erklærede Morrison fortrøstningsfuldt.

Opdageren rejste sig, og efter et Øjeblikks Betænkning spurgte han pludselig:

„Men har De nogen Anelse om, hvem der kan have begaaet Mordet?"

„Nej, jeg vil ikke komme med Beskyldninger mod nogen —"

Morrison stødte dette frem med bortvendt Ansigt.

„Hvad skal det sige? De maa udtrykke Dem noget tydeligere".

„Jeg mener bare, at jeg ikke ved det ringeste. Jeg kan dog ikke godt indlade mig paa at udtale Mistanke til nogen, naar jeg ikke har det ringeste Støttepunkt. Og hvis der virkelig rører sig en Smule Ærgrelse i mig, saa er det Hadet, der driver den frem — — der er nemlig et Menneske, som jeg kun nærer Vrede til og Foragt overfor. Men den Ting vil jeg ikke tale mere om".

„Nu vel, Hr. King", sagde Opdageren. „Jeg er tilbøjelig til at tro Dem paa Deres Ord. Det skal naturligvis ikke sige det samme som, at De bliver løsladt med det samme. De er anholdt som mistænkt, og De bliver ved at være mistænkt, indtil jeg har bragt Sagen til Opklaring. Men finder jeg da, at De har talt Sandhed, skal jeg være den første til at genoprette Deres borgerlige Agtelse!"

Uden at høre paa Fangens Taksigelse tilkaldte Nick Carter Slutteren for at faa Celledøren aabnet. Og derefter forlod han Politistationen med betænkelige Miner.

Porgy Mellon.

Til sin store Beklagelse kunde Patsy ikke faa det ringeste ud af Budge Reiley denne Aften.

Han havde uden Vanskelighed faaet ham opspurgt. Han havde begivet sig lige direkte til et Forlystelseslokale i Elisabethstreet, hvor han var sikker paa at finde Drukkenbolten i den sene Time.

Ganske rigtigt havde han ogsaa truffet Budge Reiley, men Budge var i en fuldstændig utilregnelig Tilstand.

Det faldt ikke Patsy ind at indlade sig med dette drukne Vrøvlehoved, og saa besluttede han sig til at gaa til Bowery.

I Bowery havde han ikke opholdt sig længe, før han traf sammen med sin Kollega Chick.

„Der er ikke noget at gøre", mente Patsy. „Fyren havde en Bjørn paa, der var tilstrækkelig for tre Mand!"

„Men kom nu med mig!" udbrød Chick. „Jeg har allerede talt med Albert King og har skaffet mig en Fortegnelse over Beboerne i hans Faders Huse. Flere af disse Huse ligger i Rivingtonstreet, nær ved Forsyth og Eldridge-Street. Under Vejs har jeg faaet at vide, at den gamle King ejede Huse i Cherrystreet. Det havde Albert King ikke sagt mig et Ord om. Det kan jo være, han glemte det. Naa, lige meget! Det er i alt Fald sikkert, at Faderen ogsaa ejede Bygninger i Cherrystreet. To af disse Huse hører til de mest berygtede i hele New York; de er beboede af de allerværste Forbrydere".

„Ork, de Huse kender jeg udmærket", sagde Patsy. „Det er ikke mere end fjorten Dage siden, at jeg fulgte Sliin Peter gennem et af dem lige op til Taget. Kvinderne havde nær slaaet mig ihjel, skønt de ikke kendte den Mand, jeg var paa Jagt efter. Det er en ren Hvepserede!"

„Ja, det er ogsaa min Mening", sagde Chick. „Den gamle King skal for Resten personlig have inddrevet Lejen i disse Huse. Det tyder ikke paa, at han har været bange — naa, men kom nu med mig, lad os for en Gangs Skyld høre, hvad Lejerne i Rivingtonstreet mener om deres afdøde Husvært".

Vejen derhen var ikke lang, og det var heller ikke vanskeligt for dem at indhente de Oplysninger, de ønskede.

Lejerne var alle sammen enige om, at den gamle King var en yderst haard Vært, der uden Persons Hensyn inddrev Lejen til sidste Cent, og samtidig søgte han altid at skrue Prisen i Vejret. Der maatte ikke gaa en eneste Dag over — saa var han der straks med Byfogden.

Endvidere sagde de om den gamle King, at han havde et yderst tilknappet og gnavent Væsen, lige meget om Lejerne var villige eller uvillige til at betale. Han havde til enhver Tid staaet paa sin Ret, og hverken Bønner eller Trusler havde bidt paa ham.

Om Istandsættelser var der saa at sige aldrig Tale, og Sundhedskommissionen var stadig paa Nakken af ham, fordi hans Ejendomme var saa snavsede og usunde.

Den gamle Mand havde i Virkeligheden været baade frygtet og hadet af sine Lejere.

Det vakte ikke den ringeste Deltagelse, at den gamle King var bleven myrdet. Tværtimod, den almindelige Mening var, at det var rigtig godt til ham.

„Det var lige netop, hvad han fortjente", lod en gammel Mand sig henrive til at sige. „Nu kan den skinhellige Gnier da ikke mere sende Fogden paa Halsen af Enker og hjælpeløse Børn og sætte dem ud, fordi de ikke betaler deres Leje lige paa Klokkeslettet!"

Den unge Opdager havde forhørt sig om den, der udtalte sig saaledes, og havde erfaret, at det var en meget agtet Havnearbejder, en fuldt ud hæderlig, nøgtern Mand, som havde boet i mange Aar der i Huset, og som altid havde betalt sin Husleje punktlig; heller ikke havde han nogensinde været i Konflikt med King. Det var udelukkende Kings Haardhed mod de fattige Lejere, der havde oprørt ham.

„Naa ja, værre kan det da ikke blive", mente en anden. „Den Vært, der kommer efter ham, kan ikke fare haardere frem imod os, end den gamle Slubbert gjorde!"

Med disse Indtryk forlod Opdagerne de paagældende Huse. Det, der havde mest Betydning for dem, var dog dette, at den gamle Mand ikke syntes at have haft nogen personlig Fjende blandt disse Folk.

„Den gamle maa jo have været en sand Sjakal", brummede Chick foragteligt, da han sammen med sin Kollega gik hen ad Gaden.

„Aa, Chick, af den Slags Husværter er der altfor mange i New York, — for ikke at tale om Værtinderne; de kan somme Tider være værre end Mændene", svarede Patsy bittert. „Disse Kvinder betales i Reglen af Husværten og faar Lov til at forvalte hans smudsige Forretning. Paa den Maade opnaar han da i det mindste, at han ikke selv faar Elendigheden at se".

„Men gamle King var altsaa ikke bange for at have al den Jammer for Øje, og ydermere pressede han de ulykkelige saa godt han kunde".

Da de naaede Bowery, besluttede de sig til at gaa til Cherrystreet og ligeledes der, saa lemfældigt som muligt, indhente Oplysninger om Vært og Lejer. Dette var der saa meget mere Grund til, som de jo

ikke i Rivingtonstreet havde faaet Indtrykket af, at der dér var nogen eller noget, der kunde sættes i Forbindelse med Mordet.

„Men jeg tror", sagde Patsy, „at vi vil have Fordel af at forandre vort Ydre en Smule forinden. Nick Carter og hans Folk er jo ikke elskede i Cherrystreet".

Da de to unge Opdagere straks derefter tog Retningen efter Cherrystreet, kunde man ikke kende Forskel paa dem og de Bisser, som i Almindelighed gjorde Egnen derude usikker.

De havde netop naaet Hjørnet af Divisionstreet, da Patsy greb sin ældre Ledsager i Armen og pegede paa en Mand, hvis Skikkelse delvis forsvandt i Skæret af en Gadelygte — en Person, der saa sig om paa en meget mistænkelig Maade.

„Hvad mon der er i Vejen med den Fyr der?" hviskede Patsy og kiggede nysgærrigt frem for sig.

De to Opdagere var traadt tilbage i Skyggen for ikke at blive opdagede.

„Han er jo forklædt", hviskede Chick, efter at han havde betragtet den mistænkelige Fyr skarpt. „Han er forklædt, men meget daarligt. Lad os en Gang tage ham rigtig i Kikkerten".

Omtrent fem Minutter efter forlod den ubekendte det Sted, hvor han stod, og gik igennem Catherinestreet, tæt fulgt af de to Opdagere.

Han bemærkede dem imidlertid ikke — saa vidt man kunde se — men gik sorgløst videre, indtil han havde naaet Hjørnet af Cherrystreet. Med raskere Skridt gik han ind i denne Gade.

Patsy vilde straks følge efter, men hans mere besindige Ledsager holdt ham tilbage ved et Tag i Armen.

„Forsigtig, Stump!" hviskede han til ham. „Han er maaske bare gaaet herind for at se, om vi skulde blive ved at forfølge ham. Nu krydser vi Cherrystreet og lister os tilbage, naar vi har naaet det modsatte Hjørne!"

Saaledes skete det, og da de forsigtigt spejdede frem fra det andet Hjørne, saa de Manden hoppe ud af en Gadedør og gaa videre ad Cherrystreet.

„Han skal et eller andet Sted hen", sagde Chick eftertænksomt, „men han er bange for, at nogen skal opdage, hvor han gaar ind".

„Ved Du, at han nu styrer lige hen til den gamle Kings Arbejderkaserner?" hviskede Patsy.

Saa forsigtig som mulig fulgte de to Opdagere efter, idet de holdt sig paa den modsatte Side, hvor Manden gik.

Det var ikke svært at følge ham, det var nemlig over Midnat, og Gaderne var næsten mennesketomme.

Efter at de var kommet forbi to Huskarréer, løb de imidlertid paa en fuld Mand, der var omringet af en hel Del Mennesker af begge Køn — Mennesker, som med Syngen og Raaben ledsagede den fuldes Bevægelser.

Denne lille Tildragelse interesserede alle dem, der befandt sig paa Gaden, undtagen netop Patsy og Chick. De fulgte hurtig efter den mistænkelige Person, og de lagde Mærke til, at han brød sig akkurat lige saa lidt om Opløbet som de selv. Ja, han fordoblede endda sine Skridt, som om han var glad over, at han nu under mindre Opmærksomhed kunde fortsætte sin Vej.

Midt ud for den næste Karré blev han pludselig staaende og saa ivrigt ind i en aaben Gadedør.

„Du, Chick!", hviskede Patsy, „han staar foran et af Kings Huse!"

Der var ingen, hverken foran Huset eller i Gadedøren; i hele Karréen saa man ikke en Mors Sjæl, thi Drukkenbolten syntes at have lagt Beslag paa alles Opmærksomhed.

Pludselig løb Manden over til den Side af Gaden, hvor Chick og Patsy stod, saa hurtig, at de næppe fik Tid at skjule sig. Og den mistænkelige gik hurtigt tilbage til Hjørnet, hvor der var Opløb.

Han kaldte en Dreng hen til sig og gav ham noget. Drengen trængte sig søgende gennem Mængden, gik derefter tilbage til den mistænkelige og hviskede noget til ham. Hvad det var, Drengen sagde, kunde de to Opdagere ikke opfange, da de ikke turde nærme sig altfor meget.

Manden drejede sig pludselig om og gik sammen med Drengen tilbage til det Kingske Hus. Her forsvandt Drengen ind i den mørke Opgang, mens Manden gemte sig i den nærmeste Port.

Faa Minutter efter kom Drengen tilbage sammen med en raa, bølleagtig Mandsperson, og saa søgende op og ned ad Gaden.

Straks dukkede den mistænkelige Person frem fra Porten, trykkede Drengen noget i Haanden og begyndte at tale sagte med den anden Mand. Efter at de to Mænd havde talt med hinanden i nogle Minutter, var det øjensynligt, at den sidstankomne foreslog, at de skulde gaa et andet Sted hen.

Opdagerne fulgte efter dem paa den anden Side af Gaden, men maatte atter hurtigt skjule sig, da de to andre gik over Gaden og ind i en Café paa Hjørnet.

Da Chick og Patsy straks efter fulgte deres Eksempel, saa de deres Folk sidde paa to Kasser i den bageste Del af det af Gæster overfyldte Lokale, halvt skjult af nogle Øltønder. Det var øjensynligt, at de talte meget alvorligt sammen, men det var umuligt for Opdagerne, derfra hvor de stod, at høre et eneste Ord.

Patsy bestilte to Snapse og gik, under Paaskud af at ville have noget Ost, som stod i Nærheden af de to Mænd, hen imod dem og fik netop set, at den, de havde forfulgt, stak en Rulle Pengesedler til den sidst ankomne.

Lige efter rejste de sig begge to og gik hen til Disken.

Her hørte Chick ham, der havde modtaget Pengene sige:

„Aa, jeg forsikrer Dem, det gik storartet. De behøver sgu ikke at være bange, det hele var Barneleg. Der var ikke en Sjæl, der lagde Mærke til mig".

„Alligevel skulde De dog passe paa", svarede den anden, „og hellere gøre, som jeg har sagt".

„Det kunde aldrig falde mig ind", lo Fyren. „New York er netop det rigtige Sted for mig. Der er ikke Spor af Grund til at stikke af".

Dette Svar tog den forklædte meget ilde op; han trak den anden til Side og begyndte at tale alvorligt med ham.

I dette Øjeblik blev Indgangsdøren voldsomt stødt op, og den drukne, som ved sine Tossestreger havde samlet Opløb, dinglede ind i Beværtningen, efterfulgt af en Del Nysgærrige. Den drukne var aabenbart i godt Humør, han skar Ansigter og slog ud med Hænderne — han var ved at revne af Grin.

Han stolpede hen til Chick, og for at gøre Løjer med ham, slog han ham pludselig oven i Hatten, som faldt af. Men ulykkeligvis faldt ogsaa hans Paryk af, thi den unge Opdager havde vendt Ryggen til den berusede, saa at han ikke i rette Tid havde kunnet tage sig i Agt. Sammen med Parykken faldt ogsaa hans falske Skæg, og Chick stod nu umaskeret foran de forbløffede Mennesker.

„Død og Pine", raabte en Mand, „det er jo Chick Carter, Sporhunden!"

Førend de to Opdagere kunde fatte sig, sprang allerede en halv Snes haandfaste Karle løs paa Patsy og rev ogsaa hans Hat, Paryk og falske Skæg af.

„Det er en køn en", raabte Manden fra før, „der har vi jo ogsaa Patsy Murphey! Hvad mon saadan to Snushaner har at gøre i en anstændig Beværtning?"

Skønt Patsy var vant til Turen, havde han dog ikke kunnet forhindre Demaskeringen og stod nu lige som Chick omringet af en truende Bande.

Næppe havde Chick og Patsy trukket deres Revolvere, før en Snes pjaltede Gutter begyndte at angribe de to Opdagere, som imidlertid trak sig tilbage til en Krog, hvor de bedre kunde forsvare sig.

„Tilbage!" tordnede Chick. „Den første, der rører os, bliver skudt ned som en Hund!"

En Haanlatter svarede ham.

I samme Øjeblik sprang imidlertid Værten over Disken og slog hensynsløst til højre og venstre om sig imellem de tilstedeværende, som hurtigt veg tilbage. Samtidigt raabte han til Opdagerne:

„Er I tossede. Her skal vi ingen Skyderi ha'!"

„Ja, saa hold os de Bøller fra Halsen!" svarede Patsy ham.

„Gaa med Jer, Drenge!" bød Værten, „Tilbage, siger jeg!"

Gæsterne veg virkelig tilbage, men Chick og Patsy opdagede nu, at de to forfulgte, for hvis Skyld de var gaaet ind i Beværtningen, var forduftede.

Opdagerne trængte sig da frem mod Udgangen, for om muligt igen at forfølge de to Mænd. Men Værten og de andre Tilstedeværende troede derved, at de vilde angribe. Værten greb derfor Patsy i Brystet og søgte at trænge ham tilbage.

„I understaar Jer ikke at lave Klammeri," sagde han vredt, „jeg skal nok passe paa de Krabater."

Opdagerne sænkede derpaa Revolverne og traadte tilbage.

Heller ikke Modpartiet syntes mere at ville slaas, men det dulmede ikke Chicks og Patsys Skuffelse over, at de to Mænd som de forfulgte, netop i det Øjeblik hvor de var interessante, var undslupne.

Dog, det Uheld kunde der foreløbig ikke bødes paa. Thi de kunde jo nok forstaa, at de to nu var over alle Bjærge.

„Hvad er der egentlig i Vejen med Jer?" snærrede Værten hen til de to Opdagere. „Jeg vil ikke have Vrøvl i mit Lokale, — hvem er I ude efter?"

„Vi er ude efter de to Mænd, der nu stak af!“ sagde Chick. „Vi vilde egentlig kun have at vide, hvad de er for nogen, men de Fæhoveder her har nu spillet os en Streg i Regningen; det er det hele.“

„De er ude efter Porgy Mellon!“ raabte en af Bøllerne truende. „Der var en med Porgy. Jeg saa netop ud paa Gaden, hvordan disse her luskede efter dem.“

Hverken Chick eller Patsy gav noget Svar derpaa, men gik hurtig ud af Lokalet.

„Naa,“ brummede Chick, da de lykkelig og vel stod ude paa Fortovet, „nu har vi i hvert Tilfælde et Holdepunkt, og vi ved, at Fyren hedder Porgy Mellon.“

„Ja vel,“ svarede Patsy tillidsfuldt, „nu gælder det for os om at blive her i Nærheden og passe paa, naar den værdige Porgy Mellon kommer hjem.“

I Fælden.

„Hvem mon egentlig denne Porgy Mellon er?“ spurgte Patsy lidt efter.

„Det er netop det vi skal se at komme efter!“

„Og hvorfor skal vi finde ud af det?“ spurgte Patsy igen.

„Ja, det er nu et Spørgsmaal for sig!“ sagde Chick smilende. „Efter alt at dømme kom den forklædte Mand, som vi forfulgte til Cherry Street, for at opsøge Porgy Mellon, som bor i et af Kings Huse, — det maa være vort Udgangspunkt.

At Manden har forklædt sig, er lige saa sikkert, som to og to er fire. Men jeg vilde give meget til at vide, om det havde noget med vor Sag at gøre,“ sluttede han med et Suk.

„Naada! Du sagde jo netop, at han bor i et af Kings Huse. Det alene gør ham da mistænkelig,“ udbrød Patsy livlig.

„Ungdommen drager sine Slutninger lovlig hurtigt,“ sagde hans ældre Ledsager. „Hvis vi vilde gaa efter din Recept, saa vilde enhver Beboer af Kings Huse være mistænkelig!“

De to Kolleger havde skjult sig i en mørk Port noget fra den Beværtning, hvor de havde haft deres Æventyr. Uophørlig saa de over til de paa den anden anden Side af Gaden liggende Kingske Huse — uden egentlig at vide, hvad de mere skulde foretage sig.

Det var næsten Midnat, og Opløbet, som Drukkenbolten havde lavet, begyndte at fordele sig.

De to Opdagere holdt sig skjulte, indtil Gaden igen var tom. Saa gik de over i den aabne Gadedør.

Mens de nu stod og ventede der, kom en Mand hurtig ned ad Gaden og gik netop ind ad den Gadedør, hvor Chick og Patsy havde stillet sig op.

„Hallo!“ raabte han, der lod til at kende de to Opdagere. „De er nok stadig ude at lede, ser jeg.“

„Ja, vi forsøger paa bedst mulig Maade at gøre vor Pligt,“ sagde Chick, „kender De maaske denne Porgy Mellon?“

„Det skulde jeg mene! Han er lige saa kendt her i Gaden, som en rød Ko mellem brogede.“

„Hvad er han egentlig?“

„Fiskehandler, naar han bestiller noget. I Almindelighed sælger han Hvillinger, eller — som vi kalder dem „Porgies“; det er deraf, han har faaet sit Øgenavn“.

„Men hvad er han i Grunden for en Karl?“ spurgte Chick ufortrødent.

„Nu spørger De om for meget,“ sagde den Adspurgte, idet han trak paa Skuldrene. „I alt Fald er han en farlig Knægt, og her omkring vil vi ikke gærne have noget med ham at gøre. Man siger endogsaa, at han har et Menneskeliv paa Samvittigheden, men der er ingen, der rigtig ved noget derom, og saa vidt jeg kan forstaa, siger man det kun, fordi man uden videre tiltror ham en Bloddaad. Forresten den Mand, som var sammen med ham, ham med det falske Skæg, mener jeg, han er i de sidste Uger flere Gange dukket op her i Cherry Street og har hver Gang givet Porgy en Masse Penge.

I Nat gav han ham endogsaa et helt Bundt Pengesedler!“

„Har De set det?“

„Selvfølgelig. Jeg var i Beværtningen, da de kom derind. At alt ikke var, som det burde være, imellem de to Fyre var der ingen Tvivl om, men hvad det egentlig drejede sig om, var de to naturligvis meget hemmelighedsfulde med.“

„Porgy bor i et af Kings Huse?“ spurgte nu Patsy.

„Ja, han bor der ovre, og han er den eneste, der kan prale af, at han har drejet den gamle Gniepind en Knap.“

„Næh, virkelig! Jeg har ellers hørt, at den gamle King ikke var nem at rende om Hjørnet med,“ udbrød Chick forundret.

„Ja, ser De: Porgy betalte af Princip ikke Leje, og lod sig heller ikke smide ud. Naar gamle King stævnede ham, smed han Stævningsmændene ned ad Trappen og gamle King bagefter, saa Gnieren var ved at tabe baade Syn og Hørelse. En Gang, da Porgy var ude at handle med Fisk, kom gamle King med Fogden og satte Familjen paa Gaden. Men da Porgy kom hjem, flyttede han ganske rolig sine Møbler tilbage til Lejligheden, og lod den Gamle vide, at han skulde nok faa med ham at gøre, hvis han bare prøvede paa at hoste i Nærheden af ham. Men Porgy er ogsaa det eneste Menneske i de to Huse, som den gamle Gnier var bange for.“

„Men han var vel ogsaa det eneste Menneske, der havde noget udestaaende med Værten?“

„Ih nej,“ svarede Manden, „efter min Mening var der Stridigheder nok, blot den gamle Gniepind omkring den første lod sig se i Husene. Men Porgy var den eneste, der satte sin Vilje igennem overfor ham og kunde blive boende uden at betale en Øre i Leje.“

„Ved De ikke?“ spurgte nu Chick pludselig, „at gamle King i Eftermiddag er blevet myrdet i sin Lejlighed i 24de Gade?“

„Men dog! det er vel kun en daarlig Spøg?“ raabte den Ubekendte i største Forbavselse, idet han interesseret saa paa de to Opdagere.

Saa lo han pludselig kort og fløjtede hen for sig.

„Nu gaar der et Lys op for mig. De er vel efter Porgy? Hvad?

„Det kunde aldrig falde os ind,“ svarede Chick med godt forstilt Ligegyldighed, „vi hørte Porgys Navn nævne før for første Gang i Beværtningen.“

„Naa, og hvorfor fulgte De saa overhovedet efter ham ind paa Beværtningen?“ spurgte Manden tvivlende.

„Fra Catham-Square gik vi efter en Mand, som syntes os mistænkelig. Han sendte en Dreng op i et af Kings Huse for at hente Porgy, med hvem han saa gik ned i Beværtningen.“

Den Ubekendte stirrede lidt hen for sig. Saa spurgte han pludselig:

„Naar skete Mordet?“

„Omtrent Kl. 3 i Eftermiddags.“

„Naa, jeg saa Porgy i sit bedste Puds gaa hjemmefra i Eftermiddag lige efter Kl. 2. Han gik til Bowery og traf der den Mand, som De før saa ham sammen med i Beværtningen.“

„Ved De, hvor de to den Gang gik hen?“ spurgte Chick raskt.

„Nej, jeg fulgte ikke efter dem.“

Efter at de havde talt lidt frem og tilbage, sagde den unge Mand, der imidlertid havde forestillet sig som Richard Fangin, God Nat, da han, som han sagde, var træt og vilde gaa i Seng.

De to Opdagere blev paa deres tidligere Post og holdt skarpt Udkig med Kings Lejekaserner paa den anden Side af Gaden.

Da de havde staaet her i 5 Minutter, kom Fangin ned ad Trappen igen og meddelte de to Opdagere, at han fra sit Vindue havde set Porgy Mellon paa den samme Side af Gaden, hvor de stod.

Det var øjensynligt, at han ikke gærne vilde have, at Porgy skulde se, han talte med de to Opdagere, thi han løb hurtig op ad Trappen igen.

Da Porgy var kommen nær hen til den Port, hvor Chick og Patsy stod, standsede han og saa sig forsigtig omkring og løb saa over Gaden, ind ad den Gadedør, han for en Timestid siden var kommen ud af.

Chick og Patsy gik ud paa Fortovet, og da de havde ventet lidt, saa de i et Vindu paa anden Sal et svagt Lysskær.

„Kom!“ hviskede Chick, „lad os en Gang se, om der er noget mærkeligt ved det Hus!“

De løb over Gaden og smuttede ind igennem den samme Dør, Porgy lige var gaaet ind af.

Paa Trappegangen var der ravende mørkt, og de kunde først rigtig finde sig til Rette, efter at Chick med sin elektriske Lommelygte havde oplyst Trappen.

Hurtigt slukkede han dog Lyset igen, og de gik nu op ad Trappen, Chick to-tre Trin foran Patsy.

De to Opdagere havde stor Erfaring i at gaa op ad mørke Trapper, men netop derfor var de ogsaa stadig forberedte paa at støde paa ubehagelige Overraskel-

ser. Naar Chick nærmede sig Trappeafsatserne, krøb han paa alle fire, og han trykkede sig tæt op til Væggen.

Patsy vidste naturligvis, hvorledes hans ældre Kammerat vilde bære sig ad og fulgte Eksemplet, idet han holdt sig tæt op til Trappegelænderet som muligt.

Pludselig faldt der en tung Genstand ned ad Trappen fra anden Sal.

I samme Øjeblik sprang Chick op, idet han samtidig trak sin Revolver frem.

„Staa stille, eller De faar et Skud Bly i Livet!" raabte han truende.

Saa rask han kunde, rev han sin Lommelygte frem og oplyste Korridoren paa anden Sal.

Den var tom. — — —

Det forekom den unge Opdager, at han havde hørt sagte Skridt henad Korridorens bageste Del.

Han vendte sig mod denne, tæt efterfulgt af Patsy, som efter hans Eksempel havde trukket sin Revolver.

Men Eftersøgningen gav ikke det ringeste Resultat.

Allerede var de to Opdagere i Færd med at begive sig hen til Trappen igen. Da hørte de i Korridoren ovenover et skarpt Fløjt, efterfulgt at en sælsom langtrukken Hylen.

De to Venner vidste altfor godt, hvad det betød.

Øjeblikkelig blev i hele Huset Døre revet op, Lys flammede, og Lyden af Skridt hørtes overalt.

I hurtige Spring fo'r de to Opdagere hen til den anden Ende af Korridoren, for at komme ned ad den anden Trappe. Men de hørte allerede Skridt i Etagen ovenover og i Etagen nedenunder.

Da de paa den Maade var kommen mellem dobbelt Ild, trak de sig tilbage til den bageste Del i Korridoren og stillede sig med Ryggen mod Væggen for at kunne forsvare sig.

„Hvor er Fyrene?" hørte de en raa Stemme spørge.

„Bag i Korridoren!" svarede en anden Stemme.

„Slaa Hovedet ned i Maven paa dem," raabte en tredje.

Øjeblikkelig kastede Chick og Patsy sig plat ned paa Gulvet og undgik paa denne Maade ikke alene en hel Mængde tunge Genstande, som blev smidt paa dem, men ogsaa nogle Revolverskud.

Deres Stilling var absolut ikke misundelsesværdig. — De vidste ikke en Gang om de vilde blive angrebet i Ryggen, og de havde ingen Anelse om Tallet paa deres Angribere.

Naturligvis vovede de heller ikke at lade deres Lommelygte lyse, fordi de derved vilde vise deres Angribere, hvor de opholdt sig.

Folkene rundt om tøvede efter det første Angreb et Øjeblik.

„Slaa dem ihjel! Mas dem," hylede saa nogle af Bøllerne, ligesom for at give sig selv Mod.

I samme Øjeblik hørte Chick og Patsy lige til højre for dem en sagte Støj, og de mærkede en kold Luftning.

Samtidig mærkede Patsy en Haand, der blev lagt paa hans Skulder, og han blev trukket ind gennem en Dør.

Samme Venskabstjeneste blev ogsaa vist Chick, og derefter blev Døren sagte lukket og laaset.

Det Rum, hvori de nu befandt sig, var lige saa mørkt som Trappegangen.

Mens Larmen derude og Revolverskuddene tog til, greb den samme Ubekendte fat i Opdagernes Hænder og førte dem fra det mørke Værelse ind i en Stue, som ved Skinnet fra Gadelygtene var tilstrækkeligt oplyst til, at de kunde se, at den uventede Hjælp var bleven ydet dm af en graaskægget, mager Mand. Uden at spilde et Ord førte han dem hen til det aabne Vindue og pegede paa dette.

Hurtigt klatrede Chick og Patsy ud af Vinduet, og de fandt nu, at der neden under var en Jærnbalkon, hvorfra en Stige førte ned.

De entrede ned ad Trinene og naaede hurtigt paa den Maade Gaden.

Et Øjeblik efter var de i Sikkerhed.

„Det var med Nød og Næppe, vi undslap", brummede Patsy, idet han tørrede Sveden af Panden. „Jeg gad nok vidst, hvem vor ubekendte Redningsmand er."

„Det kunde jeg ogsaa nok li' at vide," svarede Chick.

„Men hvad nu?" sagde Patsy, der allerede var rede til at gaa paa igen.

„Jeg foreslaar, at vi bliver lidt endnu, og ser Bulen an udvendig."

I mindst to Timer holdt de to Opdagere sig skjult i en mørk Port.

Men deres Udholdenhed blev belønnet. Thi endelig saa de Porgy komme ud af Huset og forsigtig snige sig hen ad Gaden.

Som to Sporhunde fulgte de to Opdagere den intet anende Mand.

Nick Carter og Politiinspektøren.

Da Nick Carter for anden Gang forlod Politistationen, hvor Morrison King blev holdt fangen, laa hans Ansigt i alvorlige Folder.

Den Sag han beskæftigede sig med, havde efterhaanden antaget et helt andet Udseende. En Mængde forvirrende Spor hæmmede Arbejdet, og Uklarheden bredte sig.

Nick Carter stod et Øjeblik stille og tænkte sig om. Saa gik han tilbage til det Hus, hvor Mordet var begaaet.

Her blev det ham meddelt, at Albert King i Mellemtiden var gaaet sin Vej, sandsynligvis for at finde en Bedemand.

Derimod erfarede han af Betjenten, som holdt Vagt i Korridoren, at Politiinspektør Mc. Clusky, hans gode Ven, var inde i Værelset, hvor Liget laa.

„Naa, det er pænt af Dig, at Du lader Dig se!" sagde Inspektøren og modtog sin Ven med et hjærteligt Haandtryk. „Forøvrigt er dette her jo endelig en Gang et rigtig ægte Nick Carter Problem!"

„Jeg kom tilfældigvis forbi, ellers havde jeg ikke kunnet gribe ind, Georg."

„Naar man bare en Gang kunde have saadan et uforskammet Held som Du, Nick!" sukkede Chefen for New Yorks Politi, „men man faar jo aldrig andet end de Sager, der er lige til."

„Har Du ikke opdaget noget nyt her i Værelset?" spurgte Nick Carter.

„Ikke andet, end hvad Du allerede har set", tilstod Politichefen. „I hvert Fald skal Du have den Fornøjelse at arbejde videre med dette Tilfælde, for saa meget kan jeg allerede lugte, at det er et af disse Tilfælde, der synes ganske klare, men dog er saa indviklede, at man kan bide sine Visdomstænder itu paa dem. Hvis jeg skal dømme efter min indskrænkede Forstand, vil jeg forøvrigt anse denne Undersøgelse for sluttet," fortsatte Mc. Clusky og satte sig i en Lænestol. „Denne Morrison King maa sikkert være Gærningsmanden."

„Jeg kan fuldstændig dele din Dom om din Forstand, Georg," sagde Nick Carter tørt, idet han ligeledes satte sig ned. „Men ærlig talt, jeg vil snarere anse Dig for at være Morderen, og Du vil gøre godt i at bevise, at Du paa den Tid, Mordet blev begaaet, var andet Steds henne."

„Er Du tosset, Menneske!" udbrød Chefen med en komisk Forfærdelse.

„Ogsaa en Kompliment!" svarede Nick Carter leende. „Dog alvorlig talt, Georg, denne Morrison King er ikke Morderen ..."

„Saa vil jeg i Grunden gærne vide, hvorfor Du har anholdt ham?"

„Da jeg anholdte ham, gjorde jeg kun min Pligt, for den Gang var der stærke Formodningsgrunde mod ham."

„Og disse Indicier, som vi kalder dem, er nu afkræftede?" spurgte Mc. Clusky mistroisk. „Pas paa, at man ikke ler af Dig, Nick. Først er Du saa lykkelig at fange en Morder, inden Du har opdaget Mordet, og nu vil Du selv berøve Dig denne Rekord!"

„Vidste jeg ikke, at Du spøgte, vilde jeg blive gnaven paa Dig," svarede Opdageren, der pludselig blev alvorlig. „Jeg mener, at vi Opdagere ikke er til for at gøre os berømte paa Uskyldiges Bekostning, men for at skabe Retfærdighed til alle Sider. Jeg vilde i dette Tilfælde ønske, at jeg ikke havde anholdt Morrison King."

„Himlen bevares," udbrød Mc. Clusky og slog Hænderne sammen i komisk Fortvivlelse. „Du maa undskylde! Du er en af de dygtigste Opdagere i Verden, og jeg overlader Dig uden Misundelse al din Berømmelse og bøjer mig for din overlegne Sporsans. Men Du har en Fejl, og det er denne latterlige Tvivl, som Du griber Dig selv i bag efter, Tvivlen om, hvorvidt Du nu ikke har traadt saadan en fintfølende Forbryder for meget paa Tæerne."

„Ja, hvad Pokker — Virkeligheden er sommetider anderledes, end den ved første Øjekast synes at være," svarede Nick Carter leende. „Netop vort Kald, Georg, maa gøre os mistroiske imod os selv. For med overdreven Iver kan vi gøre mere Skade end Gavn."

„Denne Forbrydelse er jo dog saa godt som opklaret. Der er blot nogle enkelte Punkter, som har gjort mig lidt mistænksom: man vidste jo, at Mordet maa være begaaet lige ved Kl. 3 Eftermiddag, og jeg forstaar da ikke, hvorfor Morderen seks Timer efter skulde styrte som en anskudt Raa ud af Gadedøren, — der fandtes jo foruden hans lamme Moder og Liget ikke nogen som helst i Huset, der kunde forskrække ham."

„Der kan Du selv se," sagde Nick Carter leende. „Og jeg kan tilmed fortælle Dig, at Morrison King siden Kl. 12 om Middagen har været til Tjeneste og staaet bag paa Sporvogn Nr. 17,635. Derefter spiste han i Kaféen paa Hjørnet af 125. Gade, og bag efter gik han hen i 3. Avenue, for at tale med en Ven i Beværtningen paa Hjørnet af 34. Gade

Et Par Minutter før 9 kom han hjem og opdagede da straks Forbrydelsen. Synet af Faderens Lig overvældede ham til den Grad, at han aldeles ude af sig selv i grundløs Skræk styrtede ud af Huset.

Du vil herefter kunne se, min kære Georg, at Morrison King absolut ikke kan være Morderen, hvis da Lægernes overensstemmende Erklæring er rigtig, hvad den ganske sikkert er, for saa meget forstaar jeg mig da paa Lægevidenskab, at jeg ved, at Dødsstivheden først begynder at indfinde sig fire Timer efter Døden, og da jeg Kl. 9 synede Liget, var det fuldstændigt stift og koldt."

Politichefen hørte forbløffet paa ham.

„Det er da ogsaa forbandet!" sagde han ondskabsfuldt, „der har man endelig en Gang et elegant Stykke Arbejde, som man kunde blive indbildsk af — Næppe er Mordet sket, saa har man Morderen ved Vingebenet, i Morgen staar han allerede for Retten, og inden en Uge bliver han stillet for Juryen og paa Grund af de knusende Indicier dømt til Døden ... Hvad vilde Folk ikke have sagt? — New Yorks Politi er det bedste i Verden! vilde man sige."

„Ja", fortsatte han, „det vilde som sagt være et Kup, der vilde have bragt mange af den sidste Tids Misgreb i Glemmebogen. Der var bleven Henrettelse i den elektriske Stol, og Journalisterne vilde have malet Spalte op og Spalte ned i følelsesfulde Udtryk over den fortabte Søn og hans unaturlige Skændselsdaad. Og nu kommer Nick Carter, den berømte Opdager, og slaar en Streg over det hele — og saa kalder han sig oven i Købet min Ven!"

„Naa, men hvad har Du da fundet, Georg?" sagde Nick Carter roligt, efter at han med et haanligt Smil havde hørt paa sin Vens Udgydelser.

„Paa Gulvet under Skrivepulten her fandt jeg et Brudstykke af et Brev, som den gamle Mand netop maa have været i Færd med at skrive, da han faldt for Morderhaand," sagde Politichefen. Og han tog et Stykke Papir frem, og rakte det til Opdageren, som med Interesse læste:

Højstærede!

De har et Udtog af min sidste Vilje i Afskrift, saa det er ikke nødvendigt at jeg sender Dem det underskrevne Originaltestamente tilbage. Jeg beder Dem nu paa Grundlag af mine paa Afskriften noterede Bemærkninger udfærdige et nyt Testamente, som jeg vil underskrive, saa snart De har det færdigt. I mit nuværende Testamente indrømmer jeg min Søn Morrison visse Begunstigelser. Det vil jeg have ændret, thi jeg vil have Morrison gjort fuldstændig arveløs. Det, jeg havde tiltænkt ham, skal — —

Her sluttede Brevet pludselig med en stor Blækklat.

Rolig saa Nick Carter paa sin Ven, der triumferende stirrede paa ham.

„Naa, Du ufejlbarlige! Hvad siger Du til det Brev?" spurgte Mc. Clusky. „Faderen var lige ved at sende et Brev til sin Sagfører for at gøre Morrison helt arveløs. Saa kan Du vel forstaa det hele. Morrison kommer ind ad Døren og overser Stillingen i et Nu, — sandsynligvis har han kigget over Skulderen paa sin gamle Fader. Hvis Faderen blev i Live, arvede Morrison ikke en Øre; døde den haardhjærtede Gamle, var Arven ikke alene sikret, men vilde snart komme til Udbetaling. Vil ikke enhver Jury finde det indlysende, at den gamle netop er falden for den Mands Haand, som maatte have Fordel af, at han døde?"

Mens Politichefen talte, var Nick Carter ivrigt beskæftiget med at gennemrode Brevene paa Pulten.

Da saa Mc. Clusky var færdig, sagde den berømte Opdager ganske rolig:

„Brevet er rigtignok et Vink, der ikke lader noget tilbage i Retning af Tydelighed, men dets Beviskraft vilde rigtignok have været ulige større, om Navnet paa den Person, som i Stedet for Morrison skulde arve den Gamle, havde staaet deri."

„Nu er Du igen saa spidsfindig, at jeg ikke kan følge din Tankegang!" haanede Politichefen.

„Synes Du ikke, det ser underlig ud, at Morrison netop skulde komme ind i Stuen i det Øjeblik, den Gamle var i Færd med at skrive til sin Sagfører om at gøre ham arveløs?" spurgte Opdageren med et Smil. „Rent bortset fra, at gamle King næppe var den Mand, der lod sig kigge over Skulderen, saa er det ligesom lidt lavet, at han ikke skulde have faaet Tid til at skrive den lykkelige Arvings Navn."

„Vis vas, det er da ingen Forklaring, tal rent ud af Posen, hvis Du vil, at jeg skal forstaa Dig," brusede Mc. Clusky ærgerlig op.

„Naa, saa skal jeg være tydelig. Ser Du, dette Brev har Anthony King overhovedet aldrig skrevet."

„Hvad i al Verden skal nu det sige?"

„Netop det, jeg siger. Her er Tale om et Falskneri, en Efterligning af den gamle Mands Haandskrift! Se, her er to Breve, som vitterlig er underskrevet af Anthony King, et fra i Gaar Eftermiddags og et fra en tidligere Lejlighed. Sammenlign dem med Brevstumpen, som Du har fundet, og sig mig saa, om det er den samme Haandskrift eller ikke!"

Med rynkede Bryn sammenlignede Politichefen de forskellige Breve med hinanden og brummede derpaa:

„Ja hvad, jeg er jo ikke Skriftkyndig, og—"

„Nej, der gives dog ikke Folk, der er mere blinde end de, der ikke vil se," afbrød Opdageren ham. „Ydermere skal jeg betro Dig, at denne Stump Brev var ikke her i Værelset, da jeg første Gang undersøgte det. Jeg undersøgte ikke alene dette Værelse, men hele Huset fra Kælder til Kvist, og jeg antager, at Du ved, at jeg forstaar mine Sager."

„Du mener altsaa — —?"

„At det er blevet lagt under Pulten, efter at jeg har forladt Huset," tilføjede Nick Carter.

„Det drejer sig altsaa om et Forsøg paa at lede Mistanken i en fejl Retnig?"

„Netop."

„Men hvem har understaaet sig —"

„Det maa blive vor Sag at finde ud af det," svarede Nick leende.

„Nu griner Du igen paa din nederdrægtige, ondskabsfulde Maade, Nick. Hvem har Du Mistanke til?" spurgte Mc. Clusky.

„Endnu ikke til nogen, men Du?"

„Nej, men hvis Du har Ret, saa forandrer dette Trick jo Sagen meget betydeligt; jeg vil tage Brevene med mig og forelægge dem for en halv Snes af vore dygtigste og mest erfarne Grafologer."

„Skulde Du ikke tilfældig vide, hvem der var den gamle Mands Sagfører?"

„Jo, Grover Cleveland."

„Naa, ham kender jeg, han bor i 34. Gade, forhaabentlig er han endnu oppe. Jeg vil straks gaa hen til ham."

Det lykkedes virkelig Opdageren at komme til at tale med Sagføreren, der sad i sit Biblioteksværelse. Han modtog den berømte Opdager meget høfligt.

„Hvormed kan jeg være til Tjeneste?" spurgte han, da Nick havde sat sig ned lige overfor ham.

I Korthed fortalte Nick nu Sagføreren om Mordet.

„Kort og godt Mr. Cleveland," sluttede Nick Carter, „efter min Mening kan man kun finde ud af, hvem Morderen er, naar man kender Kings Testamente, og jeg maa derfor bede Dem se bort fra Deres Embedshemmelighedspligt og sige mig, hvilke Bestemmelser Anthony King har truffet i sit Testamente".

„Anthony King har ikke efterladt sig noget Testamente", svarede Sagføreren.

„Hvad?" udbrød Nick Carter ganske forbløffet. Alle hans Tanker om Sagen faldt hermed sammen som et Korthus.

„Nej", fortsatte Cleveland, „King har ikke efterladt sig noget Testamente. For fem Aar siden var der et saadant Testamente, ifølge hvilket han efterlod sin Søn Albert King Størstedelen af sin Formue, 300,000 Dollars. Begge Døtrene skulde have henved 200,000 Dollars; af Resten af Formuen skulde Morrison, saa længe han var ugift, have 250 Dollars aarlig, og naar han blev gift, det dobbelte. Men en Dag rev Anthony King i Vidners Overværelse paa mit Kontor Testamentet itu og erklærede, at han vilde oprette et andet. Dette er dog aldrig sket, skønt jeg ofte nok har mindet ham derom. Da han i Dag er død uden at efterlade sig Testamente, arver hans Børn altsaa lige meget. For et Aars Tid siden — Datoen kan jeg, om De ønsker det, se i min Journal — bad han mig om at komme til sig og gav mig nogle Anvisninger til et Udkast til et nyt Testamente, men førend det kunde blive affattet, kaldte han det tilbage, og siden da er alt bleven ved det gamle. Hans Brev og egenhændige Optegnelser ligger i mit Arkiv".

„Hvilke Bestemmelser var der i det sidste Testamente truffet med Hensyn til hans Søn Morrison?" spurgte Opdageren.

„Han skulde affindes med en lille, kontant Udbetaling, saa vidt jeg husker: 15,000 Dollars".

„Hvor stor mener De, at hele Kings Formue var?"

„Omtrent en halv Million.

Han har i de senere Aar haft en Del Tab og havde derfor bestemt, at hans Yndlingssøn Albert skulde

have 300,000 Dollars uafkortet kontant; de resterende 200,000 Dollars skulde derimod anbringes, og Renterne deles ligelig mellem hans to Døtre".

„Da dette nu imidlertid ikke sker, vil altsaa hver af de fire Søskende arve ca. 125,000 Dollars?" lød Opdagerens næste Spørgsmaal.

„Ja, saadan omtrent — mulig en 10—15,000 Dollars mere".

Nick Carter var faldet i Tanker.

Sagførerens Meddelelser havde helt kuldkastet hans Planer.

Nu var Mistanken igen vaagnet mod Morrison, thi han var nu Ejer af 125,000 Dollars, mens han efter Faderens Bestemmelse højst skulde have 10,000 Dollars. Hjemme hos King havde Nick Carter paa en Kopipresse taget en Kopi af det fundne Brev, og denne Kopi viste han nu Sagføreren.

Denne rystede paa Hovedet og sagde, da han havde læst Brevet:

„Dette Brev er altsaa fundet i gamle Kings Arbejdsværelse og skal være stilet til mig? Det forstaar jeg ikke. Anthony King taler deri om et Testamente, som slet ikke eksisterer. Men jeg vil gærne have Originalen i Haanden, før jeg udtaler mig nærmere".

Trods den fremrykkede Tid gik han med Opdageren til Kings Hjem og traf der Politichefen, som netop var ved at gaa.

Et flygtigt Blik paa det originale Brev var nok til, at Cleveland kunde udstede den Erklæring, at de omspurgte Linjer ikke stammede fra hans Klients Haand.

„Det er til at blive tosset over", stønnede Mc. Clusky og slog Hænderne sammen. „Sagen bliver for hver Time, der gaar, mere og mere indviklet".

Derpaa vendte han sig hurtig mod Sagføreren og tilføjede:

„Mr. Cleveland, for et Øjeblik siden har vi gjort et forgæves Forsøg paa at aabne den Myrdedes Pengeskab. Jeg har nu sat mit Embedssegl paa Laasen; vil De ikke gøre det samme?"

Det skete, og kort efter gik Sagføreren bort, ledsaget et lille Stykke af Nick Carter.

Da denne lidt efter stod alene paa Hjørnet af 4. Avenue og 27. Gade, faldt hans Øje paa en Mand, som paa en mistænkelig Maade sneg sig langs Husmurene og derved vakte Nicks Mistanke.

Opdageren fulgte ubemærket efter den ubekendte.

Hvor var Morrison?

Den næste Morgen gav nok at bestille.

Først og fremmest fik Nick Carter fastslaaet, at Morrison King virkelig, som angivet, uophørlig havde været til Tjeneste fra Middag til Klokken syv Aften.

„Hvad King har gjort i Gaar Formiddags mellem ti og tolv, kan jeg naturligvis ikke sige", sagde Direktøren for det Sporvognsselskab, hvorved Morrison var ansat, „og lige saa lidt kan jeg indestaa for hans Handlinger efter Klokken syv Aften, men det garanterer jeg for, at han under sin Tjenestetid ikke har forladt sin Post et eneste Øjeblik. Det kan jeg bevise ved Vidnesbyrd fra forskellige Kontrollører og ved Kontrolbøgerne".

Den joviale Ejer af „Amerikahotellet", et af de bedste og anstændigste Lokaler i den østlige Del af 125. Gade, hvor den talrige derboende Købmandsstand hovedsagelig søgte, kunde ganske bestemt huske, at Morrison, som var Stamgæst i Lokalet, den foregaaende Aften lidt efter Klokken syv havde spist sin Aftensmad der, ja, Erik, den unge, blonde Kasserer, kunde nøjagtig opgive, at Morrison lidt efter tre Kvarter paa otte havde betalt sin Mad og havde købt to Cigarer, af hvilke han havde foræret ham den ene. Morrison havde talt om en Bekendt, som ligeledes hyppigt kom i Lokalet, og Erik havde meddelt ham, at denne vilde være i 34. Gade om Aftenen.

Der havde Morrison ogsaa været, og efter Kelnerens Antagelse havde han været der i omtrent tyve Minutter; da han var gaaet derhen til Fods og allerede lidt før ni igen havde forladt Lokalet, stemmede altsaa den Anholdtes Opgivelse aldeles nøje med de faktiske Forhold.

„Naar Lægen vedblivende vil paastaa, at Mordet er begaaet om Eftermiddagen, er Morrison uskyldig", brummede Nick Carter hen for sig.

Under Vejs mødte han tilfældigvis en af Lægeembedsmandens Underlæger, som endnu en Gang paa det bestemteste hævdede, at Døden maatte være indtruffen i det allermindste fire Timer inden Klokken ni om Aftenen.

„Ja, saa har Morrison King ingen Ting at gøre med den Forbrydelse, og vi maa løslade ham", sagde Opdageren.

Da Opdageren igen var kommen hjem, traf han

der Ida og Chick, der yderst utaalmodigt ventede paa ham.

Først fortalte Chick, hvad der var hændt ham og Patsy i Cherrystreet.

De to Kolleger havde fulgt Porgy Mellon, da denne om Morgenen igen havde forladt sit Hjem — lige til et Hus i Motthaven. Der havde han øjensynlig skjult sig.

„Vi havde naturligvis ingen Ret til at lade ham sætte fast", sagde Chick, „jeg havde jo egentlig ikke noget at beskylde ham for, thi jeg kunde ikke bevise, at netop han havde været med til at overfalde os paa den mørke Trappegang. Vi fulgte egentlig kun efter ham, fordi man aldeles tydelig kunde mærke, at han gjorde sig al Umage for at slippe ud af Syne. Vil Du have fat i ham, Nick, kender vi i hvert Tilfælde hans nuværende Opholdssted".

„Jeg er fuldstændig tilfreds, Chick, selv om jeg i Øjeblikket ikke ved, om Fyren har Interesse for os eller ej. Efter din Beskrivelse kender jeg for Resten godt Huset i Motthaven. Udvendig ser det meget respektabelt ud, men det er en af de værste Huler i hele Byen. Men hvor er vor Yngste?" afbrød han sig selv.

„Han er henne og se efter, om Budge Reiley nu skulde være blevet ædru".

Ida havde imidlertid opsøgt Fru Ormsbay og truffet hende hjemme.

Den myrdedes Datter var kommet sig efter den sidste Ophidselse, men var yderst tilbageholdende.

„Morrison er i alle Tilfælde ingen Broder, man kan være særlig stolt af — han er en Dovenkrop", havde hun ret uhøflig sagt til Ida, „men at beskylde ham for Mord er ligefrem latterligt. Morrison er Godmodigheden selv og besvimer, naar han ser Blod. Allerede som Barn tog han sig af syge Katte og Hunde og har mange Gange faaet Prygl af Fader, fordi han slæbte sine Dyr ind i Huset for at pleje dem."

Tilsidst havde Ida ført Samtalen lige hen paa den Bemærkning, som Fru Ormsbay den foregaaende Aften havde ladet falde. Men der var hun bleven vinket af, og Fruens Mand sagde skarpt:

„De har ingen Ret til at efterforske og lægge Vægt paa et Par enkelte Ord, som man ubetænksomt har ladet falde, naar man kommer i Ophidselse. I Virkeligheden vilde min Kone slet ikke rejse nogen Anklage og kunde heller ikke gøre det; hun udtalte kun som sin Formening, at hendes Broder Morrison ikke kunde have begaaet Mordet — det maatte være en anden. Men her faldt jeg ind og forhindrede, at hun udtalte sin Mistanke mod nogen og altsaa forskaffede andre Ubehageligheder".

„Ja, det er fuldstændig rigtigt", sagde Fru Ormsbay og nikkede bekræftende.

„Nej, Fru Ormsbay", sagde Ida alvorligt, „jeg hørte selv, hvad Deres Mand sagde, og jeg ved, at han hentydede til en ganske bestemt Person. Vil De ikke nævne mig denne Persons Navn?"

Det vilde Ægteparret imidlertid ikke høre noget om. Og da Ida sagde Farvel, havde hun kun opnaaet at faa Vished om, at Forholdet mellem de forskellige Familiemedlemmer ikke var det kærligste.

De to gifte Søstre og deres Broder Morrison stod sig godt med hinanden, men desto bitrere hadede de Albert, hvem de aabent beskyldte for at være en Arvesvindler og for at have gaaet Faderen under Øjne.

Det, de særlig havde at indvende mod deres Fader, var den uværdige, rent ud grimme Maade, hvorpaa den gamle Mand havde behandlet sin Ægtefælle. Ved at vise Morrison Døren havde Faderen endda gjort det umuligt for den lamme Kone at faa den ringeste Pleje.

Som Fru Ormsbay utilsløret fremhævede, var det Alberts ophidsende Tale til Faderen, der havde opbragt denne saaledes, at han forbød Morrison at bo hjemme.

Albert havde ogsaa maget det saa, at de to Søstre blev holdt i fuldstændig Uvidenhed om Faderens Forhoumuesforhold.

„Det gør mig ondt, at jeg ikke har opnaaet noget bedre Resultat", sagde Ida til Slutning, idet hun ikke lagde Skjul paa sin Misfornøjelse. „Naa, Draabernes udhuler Stenen mere og mere, og jeg vil gøre et ny Forsøg paa at faa noget mere og vigtigere at vide".

Straks efter ankom et Bud, der meldte Opdagelsesmanden fra Mr. Cleveland, at denne maatte tale med ham hurtigst muligt i et vigtigt Anliggende.

Naturligvis var Nick Carter straks beredt til at gaa med, og han forlod Huset sammen med den unge Mand.

Imidlertid havde Patsy for sit Vedkommende opsøgt Forlystelsesstedet i Elisabethstreet, og her havde han ogsaa truffet sin Ven Budge Reiley.

Men Budge viste sig til at begynde med meget umeddelsom. Han havde nemlig frygtelige Tømmermænd, og hans uheldige Tilstand forværredes derved, at han ikke havde en rød Øre i Lommen.

Netop dette spekulerede dog Patsy i, og rundhaandet spenderede han den ene Whisky efter den anden, indtil Budge Reiley begyndte at tø op og blive mere meddelsom.

„Ja, sig mig, min Stump, kender Du maaske en Fyr, der hedder Porgy Mellon?" fo'r, det pludselig ud af Budge, idet han med en Haand, der ikke længer rystede, satte et nyt Glas Whisky til Munden.

Den unge Opdager blev saa overrasket ved dette Spørgsmaal, at han daarlig formaaede at se ligeglad ud.

„Jo, jeg tror, at jeg sidste Nat saa netop denne Porgy Mellon sammen med min Kammerat Chick i Cherrystreet", bemærkede han let henkastet.

„Hvad Fanden havde I i Cherrystreet at gøre?" brummede Budge, idet han gloede mistroisk op paa Patsy.

„Aa, Chick og jeg vilde bare for en Gangs Skyld se New York ved Nat", svarede Patsy spøgefuldt.

„Sludder og Vrøvl! Du skulde dog nødig ligefrem gøre Nar ad mig!" fo'r Budge op igen. „Du er Opdager, men jeg, som er min egen Mand, er mindst lige saa dreven og lige saa klog som Dig!" — han brystede sig helt. „Altsaa kom ikke med Flovser — ingen Gemenheder!"

„Du misforstaar mig", sagde Patsy, idet han hurtig fyldte hans Glas igen. „Vi var ude efter noget helt andet end Porgy — ham traf vi ganske tilfældigt under Vejs".

„Var Jeres Mester med?" brummede Budge efter en Smule Betænkningstid.

„Nej!"

„Nej?" spurgte Budge ringeagtende. „Ja, er det ikke det, jeg siger: Nick Carter er ikke længere den prægtige Snushane, som Folk tror!"

Patsy var ved at blive vred.

„Budge, hvis Du taler om min Mester paa den Maade, saa bliver jeg gnaven!" sagde han — han blev altid ophidset, naar nogen talte ondt om hans elskede Mester.

„Før Du kan lære ham Kunsten af, maa Du gaa lidt længere i Skole endnu".

„Hvad skal det sige? Jeg duer maaske ikke til noget?"

„Det skal sige, at der gaar mindst hundrede Fyre som Dig paa én Nick Carter! Og det vil endvidere sige, at en Nick Carter ikke lader sig narre, selv af hundrede saadanne „Opdagere" som Dig!"

„Sigter Du maaske til, at jeg har narret ham?"

„Det er netop det, jeg sigter til!" sagde Patsy betydningsfuldt. „Tror Du maaske ikke, at han ved, at det var Dig, som i Aftes stak det Brev ind i hans Brevkasse?"

Patsy viste ham Brevet, og Budge stirrede paa det med den største Forbavselse.

„Du skulde se at faa dine Lærepenge tilbage, Budge!" haanede Patsy ham. „Tror Du, Mester lader sig lokke saa let paa Glatis?"

„Naa nej, det tror jeg naturligvis ikke. Dette med Brevet, det er jo ogsaa kun en fordømt...jeg mener bare, at jeg vilde give Nick Carter et vigtigt Fingerpeg..."

„Ja, det var et net Fingerpeg! Tak skal Du ha'! Du troede, at Du paa den Maade kunde holde min Mester borte fra din Vens Spor — det var det hele!"

„Nej, Patsy, Du gør mig Uret", søgte Budge at forsvare sig, efter at han atter en Gang havde taget en god Slurk af Flasken. „Jeg vilde netop give Din Mester en Slags Rettesnor. Jeg ved ikke selv, hvad det drejer sig om, men jeg ved, at to Gange to er fire. Forleden Aften var jeg tilfældig i den 24. Gade, og jeg var uanstændig ædru. Der saa jeg Jeres Mester, som arresterede en ung Mand, der pludselig kom farende ud af et Hus, og saa kunde jeg jo nok forstaa, at det drejede sig om noget vigtigt. Men jeg kunde ogsaa indse, at han havde nappet en forkert Mand. For den, han arresterede, var en Søn af Huset, og han kunde efter min Mening ikke have begaaet nogen Forbrydelse. Det var derfor, at jeg vilde give din Mester et Vink, saaledes at han ikke blamerede sig — jeg ved nemlig lidt om det, som er gaaet for sig inde i Huset".

Og han fortsatte:

„Fornylig saa jeg en Aftenstund en Fyr komme gaaende igenem Gaden sammen med Porgy Mellon, og jeg saa ogsaa, at denne Fyr udpegede Huset for Porgy. Aha, tænkte jeg, nu skal Porgy til at lave en ny Slyngelstreg. Og saa vilde jeg vise, hvor dygtig en Opdager jeg er, og jeg tog mig for at passe paa Gavtyven. Ganske rigtig var der noget paa Færde. Allerede den næste Aften saa jeg, hvorledes Porgy

nærmede sig den tomme Byggeplads bag ved Huset, og hvordan han lavede sig et Hul i Gitteret. Forstaar Du maaske, hvad der skulde gaa for sig?"

„Ja, selvfølgelig. Men er det det eneste, Du ved?" spurgte Patsy tilsyneladende forbavset. Han begreb øjeblikkelig, at Budge ikke kendte noget til Mordet, men antog, at det kun drejede sig om et Indbrudsforsøg.

„Naa, Du synes ikke, det er nok", sagde Budge gnavent. Hans Forfængelighed var bleven saaret.

„For Dig er det maaske nok, men det havde alligevel været heldigere, om Du vidste, hvad der videre var sket", svarede den unge Opdager med et ringeagtende Smil.

„Og jeg havde troet, at mit Fingerpeg i det mindste var nogle Dollars værd", brummede Budge skuffet.

Patsy tog en Del Banknoter op af Lommen og begyndte at knitre med en Fem'er mellem Fingrene, et Syn, der fik den andens Øjne til at løbe i Vand.

Det viste sig nu, at Budge kunde give en nøje Beskrivelse af Porgy Mellons Ledsager, og Patsy helmede ikke, før han var naaet til den Overbevisning, at det drejede sig om den samme Mand, som han og Chick havde set i Selskab med Porgy Mellon den foregaaende Aften.

„Her har Du nu denne Fem'er", sagde Patsy og stak Sedlen hen til Budge med to Fingre.

Og mens Budge lod Pengesedlen forsvinde i sin Lomme, tilføjede Patsy:

„Saa, vil Du maaske ogsaa sige mig, hvad Porgy gemte bag Gitteret ved Huset i 24. Gade?"

„En Todtenschläger!" hviskede Budge hemmelighedsfuldt — „Giv mig en Fem'er til, saa skal jeg sige Dig Stedet!"

Det var Patsy med paa.

Uforløvet begav han sig sammen med Budge paa Vej til Byggepladsen, hvorfra man kunde naa ind i Kings Hus eller i det mindste til Gitret omkring Huset.

Et tæt Buskads omgav Gitret. En af Stængerne var revet løs, og paa dette Sted var der hensat en Jærnstang, der tydeligvis var brækket over ved den ene Ende, og som maalte omtrent atten Tommer.

„Naa ja, det har jo ingen Betydning", sagde Patsy tilsyneladende ligegyldigt, „men her har Du alligevel Fem'eren, — — og skaffer Du noget mere at vide, saa kunde det være, at Fem'erne formerede sig kraftigt."

„Jeg skal forsøge, min Dreng", sagde Budge lidt krænket, men dog sikkert glad over Udbyttet. „Aa, kunde jeg bare lade være med det Pimperi, saa vilde jeg paa én Dag fortjene flere Penge, end Jeres Nick Carter paa et helt Aar".

Leende skilte Patsy sig fra sin „Ven" — han viste sig ikke gærne sammen med ham paa offentlige Steder.

— — —

Sagfører Cleveland havde en ny Overraskelse til den berømte Opdager.

„Siden i Gaar Middags Klokken tolv har vigtige Forretninger forhindret mig i at være paa Kontoret", sagde Sagføreren. „Jeg kom først paa Kontoret igen i Dag til Morgen. Men det var det, jeg vilde sige: omtrent en Time efter, at jeg var gaaet bort i Gaar, blev et Brev og en lille Pakke afgivet efter min Adresse. Da jeg til Morgen aabner Pakken og Brevet, opdager jeg til min Forbavselse, at det drejer sig om et Brev fra den gamle Anthony King og et Udkast til et nyt Testamente. Som De ser her af Brevet, er det affattet i Gaar Formiddags".

Opdageren tog Brevet og læste:

„Ærede Mr. Cleveland!

Jeg har tænkt lidt mere over Affattelsen af mit Testamente, og jeg overrækker Dem her et flygtigt Udkast, som De maaske vil være saa venlig at bearbejde, saa at det bliver juridisk korrekt. Samtidig beder jeg Dem om at fungere som en af mine Eksekutorer. Jeg synes, at Albert er uværdig til min Tillid. Vær altsaa saa god hurtig at affatte et retsgyldigt Testamente og at komme hjem til mig sammen med de nødvendige Vidner.

Deres hengivne
Anthony King."

„Hvad nu det ny Udkast angaar, saa er det grundforskelligt fra det tidligere", sagde Cleveland, da Opdageren prøvende saa op paa ham. „Efter den sidste Bestemmelse, som den myrdede har taget, skal hele Formuen sættes fast, og den skal bestyres af tre Eksekutorer. Disse Eksekutorer skulde være Bankier Harkins, Albert King og mig. De to Søstre skulde, saa længe de levede, hver have Renterne af 100,000 Dollars. Albert King derimod skulde, saa længe han levede, have udbetalt Renterne af 200,000 Dollars, og Morrison fik Renterne af 100,000. Efter at de alle var døde, skulde den sammenlagte halve Million anvendes

som Grundkapital for en Stiftelse, der skulde huse trængende, syge og ubemidlede Haandværkere".

„En mærkværdig Beslutning, i Betragtning af, at den er taget af en Anthony King", bemærkede Nick Carter tankefuldt.

„Det er jo ikke saa sjældent, at Folk, som Livet igennem nærmest holder sig til Djævlen, søger at forsone sig med den kære Gud, naar de skal ud af Verden", sagde Sagføreren smilende.

„Det nyeste Testament-Udkast betyder i alt Fald en væsentlig Forandring", tilføjede Nick Carter.

„Ja, det er en kedelig Forandring for Albert King. Foruden at han bliver beæret med Faderens Mistro, faar han strøget den halve Arv. Efter det forrige Testamente skulde Albert King ogsaa være eneste Eksekutor. Men Anthony Kings umiskendelig ægte Underskrift er et sikkert Bevis for, at det Brudstykke af et Brev, som er funden under hans Skrivepult, er et dristigt Falskneri. Saa vidt jeg kendte King, er det aldeles udelukket, at han har udarbejdet to grundforskellige Testament-Udkast paa en og samme Dag".

Rystende paa Hovedet gik Nick Carter bort.

En skæbnesvanger Løgn.

Da Opdageren atter kom hjem, traf han sine Hjælpere Chick og Patsy. Den sidste var bevæbnet med den Jærnstang, som han havde fundet skjult ved Gitret ind til Kings Hus.

„Sig mig en Gang, min Dreng, hvordan falder Du egentlig paa at fjærne dette vigtige Bevismateriale fra Gærningsstedet?" spurgte Nick Carter den unge Mand.

„Det har jeg ikke tænkt over, Mester. Jeg fandt denne her inden for et Gitter, som støder op til en Byggeplads, et Gitter, som hører til det Kingske Hus i den 24. Gade".

„Men det er jo en højst vigtig Efterretning", udbrød Nick Carter, idet han betragtede Jærnstangen. „Hvad Budge derimod angaar, saa kommer Du til at se bort fra ham. Han tror nemlig, at det drejer sig om et Indbrud. Men hidtil har han jo ydet os vigtige Tjenester. Vi ved nu, at Porgy Mellon virkelig er en Forbryder, og at han er indviklet i den Kingske Mordsag. — Naa, men kom nu, vi har ingen Tid at give bort!"

Opdageren begav sig med sine to Hjælpere til det Kingske Hus. Da han her sammenlignede den fundne Jærnstang med Mordvaabnet, kunde han slaa fast, at Brudstykkerne passede nøje ind i hinanden — der var altsaa Tale om en Jærnstang, som var brækket midt over.

„Nu vel, Drenge, nu ved vi, hvem der har overfaldet og slaaet den gamle Mand ihjel!" erklærede Nick Carter i dyb Alvor. „Men hvem var den Mand, han havde med sig — den Skurk, som har anstiftet Forbrydelsen?"

„Tænkte jeg ikke nok, at denne Porgy er en gemen Morder!" udbrød Chick, „og det skal ikke undre mig, om den, der har forledt ham til Mordet, er Albert King!"

Med et rask Blik saa Opdageren op paa Chick:

„Hvoraf slutter Du det?"

„Jeg har nu min egen Mening derom, og den tilfredsstiller mig fuldstændig".

„Se se, — ja, jeg maa sige Dig, at jeg længe har næret en lignende Mistanke. Selv om han søger at gøre et tilforladeligt Indtryk, saa er man jo ikke i Tvivl om, at han ikke er noget godt Menneske. Men vi mangler endnu en hel Del i at kunne anklage ham for at have anstiftet denne frygtelige Gærning. Hvad vi ved og har fastslaaet, er det: Anthony King, som raadede over ca. 500,000 Dollars, stod i Begreb med at ændre sin sidste Vilje. Han havde til Hensigt at dele sin Formue mellem sine fire Børn, dog i ulige Dele. Dagen før Testamentet skulde affattes, blev han myrdet, og nu vil Formuen blive fordelt efter den gældende Lov og ikke efter hans Ønske. Naturligvis kan man under disse Omstændigheder komme til den Anskuelse, at Mordet er bleven anstiftet af den Person, som vilde blive forfordelt ved det ny Testamente. Men denne Mand er ikke Albert King; det er hans Broder Morrison. Hvis Testamentet var traadt i Kraft, havde Albert faaet Raadighed over 200,000 Dollars, men hans Faders for tidlige Død bevirker, at han kun faar 125,000 Dollars, altsaa 75,000 Dollars mindre. Jeg ved bestemt, at Albert King hænger ved Pengene med lige saa stor Inderlighed som hans afdøde Fader. Jeg kan ikke rigtig tænke mig, at han frivillig skulde give Afkald paa 75,000 Dollars".

„Ja", sagde Chick med betænkelige Miner, „Morrison vinder 25,000 Dollars ved sin Faders Død — det maa man jo tage med i Betragtning!"

„Nej, han vinder betydelig mere", indskød Nick. „Faderens pludselige Død sætter ham i Besiddelse af 125,000 Dollars. Var Testamentet derimod traadt i Kraft, saa vilde han kun have faaet Renterne af 100,000 Dollars".

„Ja, og saa blev tilmed hans forhadte Broder Albert eneste Eksekutor!" udbrød Chick. „Men glem ikke, Nick Carter, at efter det ny Testamente skulde Albert King ogsaa kun nyde Renterne af 200,000 Dollars, mens det gamle Testamente tilsagde ham 300,000 Dollars i rede Penge".

„Det er rigtigt nok. Men husk paa, at det gamle Testamente allerede blev tilintetgjort for fem Aar siden — en Omstændighed, som Albert King utvivlsomt har haft Kendskab til".

Pludselig standsede han og begyndte langsomt at gaa op og ned ad Gulvet. Saa blev han staaende, tog sig til Panden og sagde:

„Gaa med begge to!"

Først da de befandt sig ude paa Fortovet, tilføjede han:

„Jeg maa tale med nogen. Men saa snart jeg er færdig med vedkommende, saa gaa efter ham. Følg ethvert af hans Skridt, og efterlad til Underretning for mig det sædvanlige Tegn. Følg nu efter mig i kort Afstand, men saaledes, at den anden ikke kan se Ier!"

De unge Opdagere saa nu, at han gik bort i Retning af Forretningskvarteret.

Ved Hjørnet af den 16. Avenue og den 14. Gade sagtnede Nick Carter pludselig sine Skridt, og hans to Hjælpere søgte hurtigst et Skjul.

De havde faaet Øje paa en Mand og en Kvinde, som hurtig kom op ad Gaden, og i den førstnævnte havde de straks genkendt Albert King.

Fra det Sted, hvor de stod, kunde de imidlertid ikke se, at Kings Ledsagerske gav den store Opdager et hemmeligt Tegn, og lige saa lidt kunde de se, at Nick Carter besvarede Signalet.

„Jeg maa gøre Dem et Spørgsmaal, Hr. King", sagde Opdageren, idet han lettede paa Hatten og traadte hen til Albert.

Før King kunde svare, sagde hans Ledsagerske:

„Ja, saa vil jeg sige Farvel!"

„Farvel, og Tak for Følgeskabet!" sagde King forbindtlig. „Jeg haaber da, at De er bleven overbevist om, at Fru Ormsbay kun er fremkommet med sin taabelige Snak, fordi hun nærer en uforstaaelig Uvilje imod mig".

Da den unge Dame derpaa havde fjærnet sig, vendte Albert King sig paa sin kølige, forretningsmæssige Maade mod Nick Carter og spurgte, hvad han ønskede.

„Ja, Hr. King", begyndte Opdageren, „det kan jo være, at De ikke vil besvare mig mit Spørgsmaal, men jeg haaber det. Retfærdigheden kræver i alt Fald, at jeg stiller Dem det".

„Jeg kan jo høre, hvad det drejer sig om", sagde Albert King tilbageholdende.

„En lille Forbemærkning", sagde Nick Carter — „Der er opdaget under Deres Faders Skrivepult Brudstykker af et Brev, som kaster et nyt Strejflys over Morddaaden og de Bevæggrunde, Morderen har haft. Af denne Brevstump fremgaar det nemlig, at Deres Fader stod i Begreb med at oprette et nyt Testamente, og Deres Broder Morrison skulde da gøres arveløs. Kender De noget til det?"

„Der kan ikke være Tale om noget nyt Testamente, men kun om et Tillæg til det gamle, som allerede for flere Aar siden er bleven oprettet", bemærkede Albert King. „I Gaar Formiddags besøgte Fader mig paa mit Kontor og fortalte mig om sit Forehavende, Jeg forsøgte at faa ham fra at gøre Morrison arveløs og haabede, at det var lykkedes mig".

„Deres Broder skulde altsaa efter det gamle Testamente arve noget?"

„Sandsynligvis, men jeg sagde Dem allerede i Gaar, at Fader ikke havde betroet sig til mig om det, men det maa De kunne faa at vide hos Sagfører Cleveland".

„Det er altsaa sikkert, at Deres Broder efter det gamle Testamente vilde have arvet, men efter Tillæget skulde gøres arveløs", sagde Opdageren. „Hvis Deres Fader døde pludselig, vilde Morrison faa noget, men hvis den gamle Herre blev i Live, vilde han intet faa?"

„Jeg kan ikke sige noget til Deres Slutninger, hvis Rækkevidde jeg godt kan forstaa", sagde Albert King undvigende. „Men det er sikkert, at Morrison efter det nu bestaaende Testamente er Arving, men er slettet i Tillæget".

„Vidste Morrison, at hans Fader vilde gøre saadanne Ændringer?"

„Det kan jeg ikke bestemt sige, men det vilde ikke ligne Fader ikke at have sagt det", sagde Albert koldt.

„Der falder mig noget ind. Deres Fader ejer i Cherrystreet nogle Huse, og en Lejer dér — som en Gang skal have mishandlet ham, en Porgy Mellon — kender De noget til ham?" spurgte Nick let henkastet, idet han saa til Siden, men ikke desmindre skarpt iagttog den anden.

„Det er første Gang, jeg hører hans Navn", svarede Albert King med ubevægeligt Ansigt.

„Det er kedeligt, for denne Porgy Mellon ved sikkert noget om Mordet", sagde nu Opdageren hemmelighedsfuldt; „han er forduftet, men mine Folk er paa Sporet efter ham".

Nick syntes at se en lynsnar Sitren i den andens Ansigt, men i næste Sekund saa Albert King ud som før.

„Det skulde rigtig glæde mig, om De snart kunde faa fat paa Skurken", sagde han. „Har De ellers opdaget noget af Interesse?"

„Embedshemmelighed!" smilede Opdageren afværgende. „Saa længe jeg ikke ved noget bestemt, kan jeg ikke udtale mig om noget".

Dermed tog han Afsked.

Albert King gik hen imod en nærliggende Butik, hvor han blev staaende nogle Øjeblikke og derefter gik videre mod Øst.

Bag ved ham sneg Chick og Patsy sig afsted og tabte ham ikke et Øjeblik af Syne.

Patsy faar fat i et Telegram.

Da Nick Carter drejede om Hjørnet, opdagede han paa Muren et rødt Kridtmærke, som fortalte ham, at Ida var i Nærheden.

„Naa, min lille Kusine", spurgte han, da han havde indhentet den unge Pige.

„Jeg har fundet ud af det!" hviskede Ida triumferende; „den Mand, som Fru Ormsbay mente snarere havde begaaet Mordet end Morrison er — hendes Broder Albert King!"

„Naa, jeg gad nok vide, hvad Du har at fortælle!" udbrød Nick.

Idas Beretning gik ud paa, at hun forklædt havde begivet sig til Albert King og lige ud fortalt ham om Søsterens uoverlagte Ytring. Af fri Fantasi havde hun tilføjet, at Fru Ormsbay nævnede ham som Morderen.

Denne Meddelelse havde Ida givet ham, mens hans Kone var til Stede, og hun var straks bleven meget opbragt. Ogsaa Albert King bruste op, og hans Kone fik ham til straks at gaa til Fru Ormsbay for at faa hende til at tage den fornærmelige Ytring tilbage.

Det havde Ida i Forvejen regnet ud vilde ske, og hun fulgte paa hans Begæring med ham.

Denne Gang traf de Fru Ormsbay alene hjemme. Mellem de to Søskende opstod der et heftigt Skænderi, og Fru Ormsbay nægtede bestemt at have sat Alberts Navn i Forbindelse med Mordet.

„Jeg siger ikke, at Du har gjort det", sagde hun til Broderen, „jeg siger kun, at Du snarere kunde begaa en saadan Forbrydelse end Morrison, og det er ogsaa min faste Overbevisning, som jeg siger Dig lige op i Ansigtet, at Du, men ikke Morrison var i Stand til med koldt Blod at slaa Fader ihjel!"

I den derpaa følgende Samtale fik Albert King sin Søster til at indrømme, at hun vel mente, at han var i Stand til at begaa en saadan Udaad, men at hun aldeles ingen Grund eller Bevis havde for sin beklagelige Sigtelse.

„Denne Albert King er en dreven Mand", fortsatte Ida; „det lykkedes ham fuldstændig at vikle sin Søster om en Finger. Idelig og atter fik han hende

til at erklære, at det kun var Fjendskab og Had, og ikke noget andet, der havde faaet hende til at udtale sig som sket".

„Nuvel, Ida, gør mig den Tjeneste at gaa hen i 17. Gade, og se, om der ikke er efterladt et Tegn til mig", sagde Mesteren.

Straks efter var Ida igen tilbage og sagde, at der var et Kryds, der viste mod Øst.

„Storartet!" lo Opdageren. „Vor Mand har bidt paa Krogen. Nu maa Du se at finde Albert Kings Kontor og faa at vide, om og hvornaar hans Fader i Gaar har besøgt ham; dernæst maa Du skaffe at vide, om Albert King efter Faderens Besøg har forladt sit Kontor, hvorhen han gik, og hvor længe han blev borte. Det maa Du se hurtigst muligt at finde ud af og saa komme efter mig. Jeg skal nok efterlade Dig Tegn, mens jeg følger Chicks og Patsys Færd".

Dermed skiltes de, og Nick Carter gik efter de hemmelige Tegn.

Albert King var gaaet gennem Union-Square til 4. Avenue og hen ad denne til 23. Gade, og der gik han op i et Hus paa venstre Side af Gaden.

Saa længe Opdagerne gik efter Manden, gik Chick paa den ene Side af Gaden, Patsy paa den anden.

Men da Albert King var forsvundet ind i Huset, gemte Patsy sig i en nærliggende Port, mens Chick stillede sig op paa den modsatte Side af Gaden.

Faa Minutter efter gik Chick igen over til sin Kollega, som lagde Mærke til, at den unge Opdager fuldstændig havde forandret sit Ydre.

„Patsy", hviskede Chick til ham, „Albert King er i et Gadeværelse paa anden Sal, lige over den Butik der. Jeg saa ham komme hen til Vinduet og trække Gardinet for".

„Naa, Du har forklædt Dig; det er vel ogsaa bedst, at jeg skifter Ham!" bemærkede Patsy, „for vi har med en rigtig Ræv at gøre!"

Dermed gik han tilbage i Porten, mens Chick stod Vagt.

Næppe var Patsy færdig med sin Maskering, før en Mand kom ud af det Hus, Albert King var gaaet ind i.

„Hoho!" hviskede Chick, „der har vi vores Ven fra i Nat, der gav Porgy Mellon Banknoterne."

Manden blev staaende paa Fortovet og saa sig forsigtig omkring i alle Retninger.

De to Opdagere saa mistroisk paa ham, mens de lod, som om de var fuldstændig optagne af et Skænderi om nogle Dollarssedler, som Chick holdt i Haanden, og slet ikke lagde Mærke til Manden, som imidlertid gik hen ad 4. Avenue.

„Jeg vil følge efter ham!" sagde Chick. „Se Du efter King, og se, om Du kan komme ind i hans Værelse. Jeg skal nok give Dig Tegn, hvis der sker noget!"

Inden Patsy kunde give noget Svar, var Chick borte.

„Gud ved, hvorfor Chick ikke bliver her og holder Udkig efter King", mumlede Patsy.

Uden videre begav han sig ind i Huset op til anden Sal, bankede paa der, hvor King maatte befinde sig og aabnede Døren med en Dirk, da han intet Svar fik.

Værelset var tomt.

Hurtig trak Patsy Døren til bag sig og saa sig om i Værelset.

Over en Stol hang den Klædning, King før havde haft paa, og paa Toiletbordet var Sminke og Pudder.

Patsy vidste tilstrækkeligt. Han gik ud af Værelset og styrtede efter sin ældre Ledsager.

I 14. Gade traf han Chick, som sagde til ham, at deres Mand var paa Telegrafstationen lige ved.

„Manden er Altbert King," svarede Patsy leende. „I Værelset derhenne har han klædt sig om og anlagt Paryk og falsk Skæg. Hans almindelige Dragt hænger endnu paa Stolen.

„Udmærket! Saa ved vi, hvad vi har at gøre. Se nu først efter, Patsy, hvad Manden tager sig for paa Telegrafstationen."

I en Fart var Patsy inde paa Telegrafstationen og stillede sig op ved et af Bordene, som for at afsende et Telegram.

Men næppe havde Albert King betalt og forladt Lokalet, før Patsy var henne hos den Telegrafist, der havde modtaget Kings Telegram og endnu holdt det i Haanden, og spurgte:

„Hvem har afsendt det?"

„Kongen af England!“ svarede Telegrafisten leende. „Han beder Hans Majestæt Kejseren af Rusland laane sig 5 Dollars!“

„Aa Sludder! Jeg er Opdager!“

„Hvis det er Tilfældet, maa De vel nok kunne tænke saa meget, at jeg ikke kan vise Dem Telegrammet,“ affærdigede Telegrafisten ham kort.

Men men et raskt Greb havde Patsy allerede revet ham Blanketten ud af Haanden og læste de nedskrevne Linjer:

„William Mellon, Willis Avenue, Mott-Haven.
C. er efter Dem. Gaa straks til det bestemte Sted.

Andrew Hadnett.“

Imidlertid var de andre Telegrafister komne deres Kollega, der raabte op i Raseri, til Hjælp og vilde styrte sig over den unge Opdager. Selv Direktøren var kommet til Stede fra sit Kontor, han vilde sende Bud efter Politiet.

„Blamer Dem ikke, mine Herrer,“ raabte Patsy, „C. i Telegrammet er Nick Carter, og jeg er en af hans Hjælpere. Den, der skal have Telegrammet, er forfulgt af os paa Grund af Mord. Vi skal nu nok narre ham. Send De bare rolig Telegrammet af, hvis det kan more Dem.“

„Men det er jo min Ven, Patsy!“ sagde Direktøren leende. „Saadan en Uforskammethed ligner Dem, min unge Ven. Men trods alt, Telegrammet gaar af Sted uden nogen Bemærkning.“

Patsy anbefalede sig og gik ud til sin Kollega.

Han var der ikke, men Patsy fandt paa Muren et Tegn, som sagde ham, at han skulde gaa til den nedre Del af Byen.

„Hvis det nu ikke gaar mod Cherry-Street, saa vil jeg hedde Mads,“ brummede Patsy.

Og han fik Ret.

I Cherry-Street traf han igen Chick.

„Manden er gaaet ind i det samme Hus, hvor vi var i Nat“, sagde Chick hurtigt; „skift Forklædning!“

Chick havde allerede helt forandret sit Udseende. Hurtig fulgte Patsy hans Eksempel, hvorefter de ventede en Stund.

Nogen Tid efter forlod en Mand Huset. Det var den magre, store, graaskæggede Mand, som forrige Nat havde ladet dem slippe ud af Vinduet.

„Det er King,“ hviskede Patsy.

„Sandsynligvis, men han maa jo være tosset, for han kan da nok forstaa, at vi har set ham i Nat!“

„Maaske tror han, at vi ikke kunde se ham i Mørket,“ svarede Patsy, idet han trak paa Skuldrene, „maaske ved han ikke, hvem vi er.“

Imidlertid gik den graaskæggede Mand op ad Gaden.

„Gaa op i hans Værelse og se Dig rigtig om,“ kommanderede Chick „jeg vil imidlertid følge efter Fyren, — Du venter her paa Nick.“

Uden Spor af Forsigtighedsregler gik den unge Opdager modig op i den Lejlighed, hvor han og Chick forrige Nat saa vidunderlig var bleven reddede.

Døren var lukket, men blev ved Hjælp af en Dirk aabnet. I Værelset var næsten ikke noget Bohave, men paa en Stol hang den Forklædning, Albert King sidst havde brugt.

„Nu er Sagen klar,“ sagde Patsy smilende til sig selv, „Albert King er undervejs for at træffe Porgy Mellon!“

Dermed gik han igen ud paa Gaden og ventede paa Nick Carter.

Skurkens Tilstaaelse.

Patsy kom til sin store Forbavselse ikke til at vente længe paa Nick. Han forklarede ham, hvad man havde opdaget.

„Naa det er jo altsammen gaaet til, som jeg havde forudsagt,“ sagde Nick Carter med ondskabsfuld Tilfredshed. „Jeg opsøgte Albert King ene og alene for at faa ham til at gaa efter Porgy Mellon. Har han noget at gøre med Mordet, var det Vink, jeg gav

ham, saa tydeligt, at han øjeblikkelig blev nødt til at bringe det til sin Medskyldiges Kundskab; ellers vilde han saamænd heller ikke have brudt sig Spor om Porgy Mellon."

Som de to Opdagere kunde tænke sig, pegede Chicks Kridtmærke direkte mod Motthaven.

Efter at de var komne over Banebroen, spejdede de ved hver Station efter Kridtmærker, men forgæves.

Ved den 135. Station fandt de dog et Mærke, og nu forlod de Banen og gik ned paa Gaden.

Paa en Fortovsflise viste et Tegn mod Vest.

Da de var komne ned til den gamle Kanalbro, hørte de en sagte Fløjten. De gik i Retning af Lyden og stødte paa Chick, som stod skjult bag en af Bropillerne.

„Den gamle Graaskæg og Porgy Mellon er i Beværtningen ovre paa Hjørnet", hviskede Chick.

„Saa maa vi der over," befalede Opdageren med uheldsvanger Mine.

De gik over Gaden, og Nicks skarpe Blik opdagede straks, at der ogsaa førte en Dør fra Sidegaden ind til Beværtningen.

„Den Dør gaar Du ind af, Chick."

Nick og Patsy gik ind ad Hjørnedøren.

Foran Skranken stod ingen. Derimod sad to Mænd i Bagværelset og talte alvorligt sammen.

Da de to Opdagere traadte ind i Bagværelset, saa den graaskæggede mistroisk paa dem.

Pludselig sprang han op med et Rædselsskrig og styrtede hen mod Sidedøren. Men i samme Øjeblik kom Chick ind ad denne Dør og greb fat i ham.

Porgy, som sad med Ryggen mod Disken, vendte sig om og oversaa med et Blik Situationen.

Han greb i Lommen, men i samme Sekund sprang Patsy ind paa ham, færdig til Skud.

Porgy lod sit Vaaben blive i Lommen og greb i Stedet for en af de tunge Stole og svingede den i Luften, for at lade den knusende falde ned paa den unge Opdagers Hoved.

Uden Tvivl vilde det ogsaa være sket, hvis ikke Nick Carter var sprunget imellem og med et vældigt Næveslag havde slynget Skurken hen i den anden Ende af Værelset.

Som en Kat sprang Patsy løs paa den paa Gulvet liggende Forbryder, og inden denne kunde komme sig efter det bedøvende Næveslag, var han belagt med Haandjærn.

Med en vældig Anstrængelse rejste Patsy den Lænkede og satte ham ublidt ned paa en Stol.

Imidlertid havde Nick sikret sig Albert Kings Person, og Chicks stærke Tag fik den fangne til at ryste som et Barn.

„Det var en køn Overraskelse," sagde Porgy.

„Porgy Mellon, ogsaa kaldet William Mellon," sagde Nick Carter med dyb Stemme, „jeg anholder Dem for for Mordet paa Anthony King!"

„Haha, det kunde Du li'" raabte Porgy brutalt, „Det skal Du dog først bevise. Jeg er uskyldig og fordrer Beviser."

„Bare rolig! Beviserne for Deres Skyld er allerede skaffede til Veje,"; sagde Nick Carter med overlegen Ro. „Anthony King er Fader til den Mand, som har forledt Dem til Udaaden, og den Mand staar der, — han hedder Albert King."

„Hvad for en Snak?" søgte den Graaskæggede at forsvare sig. „Jeg har aldrig hørt om det Menneske, jeg er en fredelig gammel Mand og — — —"

Men i dette Øjeblik rev Chick Paryk og Skæg af ham, og Albert King stod der lyslevende.

Samtidig aabnede Ida Døren og traadte ind.

„Anthony King besøgte sin Søn Albert i Gaar Formiddags i hans Kontor," forklarede hun. „Derefter gik Albert bort og kom ikke senere igen. En af Kontorpersonalet hørte den gamle Mand sige, at han havde ændret sine Anskuelser og agtede at give sin Søn Morrison Renterne af 100,000 Dollars og Albert skulde kun have 200,000 Dollars."

„Saa er Bevisrækken sluttet," sagde Nick med Eftertryk, „Albert King, jeg anholder Dem for Anstiftelse til Fadermord!"

„Men det er en nederdrægtig Løgn," stammede Albert King, „det var Morrison og ingen anden!"

„Nej det er Sandhed, hvad jeg siger, selv om der næppe nogensinde er begaaet en saa formaalsløs og taabelig Forbrydelse. Albert King, vidste De virkelig ikke, at Mordet gjorde Dem 75,000 Dollars fattigere?"

„Hvad?" stammede Albert forfærdet.

„Som jeg siger, vidste De virkelig ikke, at Deres Fader allerede for 5 Aar siden i Overværelse af Sagfører Cleveland har iturevet det Testamente, hvorefter De skulde arve 300,000 Dollars. Der er ikke længere noget Testamente, og Børnene arver altsaa lige meget hver."

„Hvad? — Hvad?" skreg Albert King med pibende Stemme, „har han ødelagt Testamentet?"

„Ja, allerede for fem Aar siden".

„Og i al Hemmelighed!" raabte den afslørede Mand. „Den elendige Skurk, han har revet Testamentet itu — bestjaalet og plyndret mig!"

Pludselig blev han aldeles rasende og forbandede sin Fader paa den grueligste Maade.

„Ja, jeg har ladet ham myrde," skreg han i vanvittigt Rasereri: „Jeg har ladet ham myrde og jeg er lykkelig over, at jeg har gjort det. Jeg er henrykt over det. Jeg lejede denne Mellon, fordi jeg vidste, at han i Forvejen havde Mod paa den Gamle. Jeg havde allerede gjort det for mange Aar siden, hvis jeg havde anet, at han havde tilbagekaldt sit Testamente."

Forgæves søgte Porgy Mellon, der blegnende hørte til, at standse den Rasende.

Intet kunde faa den selvanklagende Skurk til at tie stille.

Da han tilsidst fuldstændig udmattet faldt sammen, lo Porgy Mellon hadefuldt til ham:

„Godt! godt! din Nar!" knurrede ham med et rasende Blik paa sin Forfører, „nu har Du plapret ud med det hele, men skal jeg dø, saa vil det i alt Fald fryde mig, at Du ogsaa ender i den elektriske Stol!"

„De tilstaar altsaa?" sagde Opdageren strængt.

„Ja, hvad kan det nytte at lyve," skreg Porgy rasende, „det Bæst har jo plapret det hele ud — jeg har ekspederet den Gamle — og han der har betalt mig 1000 Dollars for det."

Dermed pegede han med Haandjærnene paa King, der helt tilintetgjort sad aandsfraværende og rokkede paa sin Stol.

„Alt skal frem," skreg Porgy helt vanvittig af Vrede. „Jeg var gal paa den gamle Gniepind, men efter Livet stræbte jeg ham ikke. Men saa kom denne glattungede Laban og borede og filede og lirkede saalænge, til jeg tilsidst lod mig overtale. I den sidste Uge har jeg paa en tom Byggegrund nær ved luret med min Jærnstang, til han der gav mig Signalet! I Gaar Middags kom han og sagde: I Dag eller aldrig! Saa listede jeg mig ind i Huset og slog King ihjel; det er alt, hvad jeg har at sige, og nu kan I gøre ved mig, hvad I vil!"

Opdageren tog nu Albert King under Armen, Chick og Patsy tog Porgy mellem sig, og efter at Ida havde hentet en Vogn, afleverede de Fangerne i Arresten.

Inspektør Mc. Clusky var ikke lidet forbavset, da hans Ven Nick en Time senere kom ind i hans Privatkontor med Bemærkningen om, at Morderen var fanget.

„Han sidder anholdt fra i Gaar Aftes!" svarede Politichefen spottende.

„Nej, kære Georg," sagde Nick Carter leende, „man har lige nu sluppet ham ud, da jeg satte de rigtige Gavtyve ind".

„Og hvem er de saa?"

„Albert King, den ældste Søn, og en Porgy Mellon fra Cherry Street," sagde Opdageren.

„Det var Pokkers," sagde Chefen og stirrede paa ham.

Da Nick Carter kort havde fortalt Sagens Sammenhæng, vidste Inspektør Mc. Clusky ikke, om han skulde le eller græde.

Allerede faa Uger efter lød Dødsklokken i Sing-Sing (New Yorks Tugthus). Den lød to Gange efter hinanden for to dødsdømte Forbrydere paa deres sidste Vandring.

Porgy Mellon døde trodsigt og uden Anger, som han havde levet. Med faste Skridt gik han til den elektriske Stol og satte sig foragteligt smilende paa den.

Hans Forfører skreg og jamrede til det sidste, og fortvivlet og fejg bad han endnu paa den elektriske Stol, hvortil man havde maattet bære ham, for sit usle Liv, — lige til den elektriske Strøm bragte Ro over hans Læber og fortvivlede Indre.

Morrison King er bleven et andet og bedre Menneske. Den frygtelige Lære virkede godt paa ham. Han har taget sin Moder til sig, og bestræber sig for at gøre hendes sidste Dage lyse og fredelige.

Han kan imidlertid stadig ikke beslutte sig til at skabe sig en rigtig Virksomhed. Han er ligesom før lidt af en Lediggænger.

Ende.

Næste Bind (Nr. 30) indeholder:

Arvesvigen.

Trykt og Forlag hos A. Eichler,
New York. London E. C. Dresden. Paris.

NICK CARTER
AMERIKAS STØRSTE OPDAGER.

— Eftertryk forbydes. Alle Rettigheder forbeholdes. Dette Værk maa ikke holdes i Lejebibliotheker og Læsecirkler. —

Arvesvigen.

Spillehelvedet.

Nick Carter, Amerikas navnkundigste Opdager, kom en Nat gaaende gennem en af de smaa Gader, som fører hen mod den store Plads Herald-Square i New York, da der pludselig lige foran ham kastedes et stærkt Lysskær ud paa Fortovet.

En Gadedør var bleven aabnet, for at tre Herrer kunde træde indenfor.

Og Nick Carter saa straks med kyndigt Blik, at disse Herrer efter deres Klædning og Holdning at dømme hørte til Verdensstadens saakaldte „gyldne Ungdom".

Opdageren kendte ogsaa godt Stedet — en af den store Bys berømteste, men ogsaa mest berygtede Spillehuler; den paladsagtige Bygnings Indre var udstyret med sand, æventyrlig Pragt.

Ved det pludselige Lysskær øjnede Nick Carter endnu en fjerde Person, der stod tæt op ad Gadedøren.

Det viste sig at være en tarvelig, men dog tækkelig klædt, ung Dame.

Næppe havde hun set ham, før hun henvendte sig til ham med grædende Taarer og udbrød:

„Aa — undskyld ... De er Hr. Carter. Turde jeg dog ikke bede Dem om at hjælpe mig?"

Nick Carter kendte hende ikke og vidste ikke af, at han nogensinde før skulde have set dette unge, kønne, men forgrædte Ansigt.

„De kender mig, Frue?" spurgte han lidt forbavset. „Jeg mindes ikke, jeg har haft den Ære at være bleven forestillet for Dem?"

„Nej!" svarede hun. „Jeg tror heller ikke, at De tidligere har truffet mig. Men jeg har allerede længe kendt Dem af Omtale og set Dem saa mange Gange, at jeg ikke kunne tage fejl af Dem. Jeg er Fru Desmond — Fru Roger Desmond."

Dette Navn lød ikke Opdageren fremmed, men i Øjeblikket vidste han ikke rigtigt, hvor han skulde føre det hen.

„Min Mand er herinde i dette Hus," hviskede den unge Frue ophidset, og pegede med udstrakt Haand paa Bygningen.

„Spiller han?" spurgte Nick Carter kort.

„Han ikke alene spiller, men han forstyrrer og ødelægger vor Lykke," stønnede Fruen.

„Sig mig da, hvad jeg kan gøre for Dem," ud-

brød Nick Carter, „hvis jeg kan være Dem behjælpelig, vil det være mig kært."

„Aa — min Lidelseshistorie er for lang til, at jeg kan staa og fortælle den paa aaben Gade," stammede Fru Desmond. „Men jeg kan jo nok i al Korthed antyde, hvad det hele egentlig drejer sig om.

Vi ejer et lille Sted — det er alt, hvad der er blevet tilbage til os. Vi har haft Laan paa Ejendommen, men betalt det tilbage paa 4,300 Dollars nær. Denne Restsum forfalder i Morgen.

Hvis Summen ikke da berigtiges, vil vor Kreditor Robert Germon simpelt hen smide os ud. Himlen ved, hvor surt og haardt det har været for os at skaffe denne Sum til Veje med Renter indtil sidste Cent — ikke en Hvid mere havde vi kunnet afse, hvor meget vi end har maattet spare og indskrænke os.

Nu har Roger — min Mand — lige med et faaet den vanvittige Ide, at det kunde lykkes ham ved dygtigt Spil mindst at faa den lille Kapital fordoblet, og derfor er han faldet ind i dette Spillehelvede.

Han spiller Pengene bort, ja, han taber endog den sidste Cent — saa har vi ikke mere Tag over Hovedet, og min forblindede Mands Letsindighed fører os lige til Tiggerstaven."

Skønt Nick Carter jo nok havde den Opfattelse, at den unge Frues forstaaelige Angst og Fortvivlelse lod hende se Tingene i det sletteste Lys, følte han dog hjærtelig Deltagelse med hende, og han begreb fuldt ud hendes Sorg.

„Er Deres Mand slem til at spille?" spurgte han.

„Nej — i den sidste Tid har han ikke været det. Men nu er han falden tilbage til sin gamle, usalige Lidenskab," svarede den unge Frue med skælvende Stemme.

„For fem Aar siden førte hans tøjlesløse Liv med sig, at han ikke alene mistede sin glimrende Stilling, men han havde ogsaa tilsat hele vor Formue, naar lige netop undtages vor lille Villa. Selve Huset og hele Bohavet er tinglæst paa mit Navn ved Ægtepagt — og jeg vægrede mig naturligvis længe ved at gaa med til Laanet.

Saa blev han skikkelig, og levede virkelig i de sidste Aar meget mønsterværdigt. Men i Nat blev han paany grebet af sin grufulde Hang til Spil. Han luskede hen og tog alle de Penge, som vi havde faaet skrabet sammen under saa usigelige Ofre, og tænk Dem, saa sagde han, at nu vilde han enten gribe Lykken i Flugten eller ogsaa gaa vor fuldstændige Undergang i Møde.

Det nyttede ikke alt, hvad jeg saa tiggede og bad ham, skønt jeg lod ham forstaa, at han vilde styrte os allesammen ned i den dybeste Elendighed. Men han bare lo ad mig og mente, at han havde et ufejlbarligt System, som førte Lykken med sig. Saa rev han sig løs fra mig og stak her hen til dette Hus — men jeg var omtrent lige i Hælene paa ham."

„De siger, at Robert Germon er Deres hypotekariske Kreditor — eller, om De vil, Panthaveren?"

„Nej — men den egentlige Panthaver er kun et Værktøj i hans Haand, en Straamand, forstaar De?" udbrød den ulykkelige Frue.

„Hvem er da denne ubarmhjærtige Robert Germon?"

„Det er min Broder — det vil sige: min Stifbroder. De kender ham ganske sikkert. Husker De ikke den Germonske Arvesag, som der gik saa megen Blæst af?"

Og nu kunde han godt erindre det altsammen.

Han vidste pludselig, hvor han kendte alle disse Navne fra, mens han mindedes den store Arvestrid, som nogle Aar i Forvejen havde bragt „Sensation" og et sandt Røre i hele New York.

„Er De virkelig vis paa, at Deres Stifbroder vil behandle Dem saa umenneskelig, hvis ikke De bringer fuld Dækning?" spurgte Nick Carter, og rystede paa Hovedet.

„Ja, det er saamænd sikkert nok—" stønnede Fru Desmond — „for han vil gærne have Huset. Alle de tilstødende Grunde tilhører ham allerede. Han vil opføre en stor Forretningsbygning paa hele Arealet og derfor er vort lille Hus ham en Torn i Øjet."

„Men hvorfor køber han saa ikke simpelt hen Huset af Dem?"

„Nej, det gør han ikke, for han pønser paa at faa os ruinerede. Derfor har han ogsaa forsøgt — og desværre med stort Held forsøgt — at stoppe alle vore Hjælpekilder til. Huset er mindst tredive Tusinde Dollars værd, men det var os ikke muligt i alle de mange Aar at finde en Pengemand, som vilde laane os den forholdsvis ringe Sum. Ingen vilde lægge sig ud med min Broder, for han er lige saa indflydelsesrig, som han er frygtet. Havde vi ikke knebet i alle Ender og Kanter og slidt i det baade Dag og Nat, vilde vi ikke kunne have holdt Hjemmet oppe — og nu skal

vi dog miste det, fordi den gamle, ulyksalige Spillelidenskab atter er bleven vakt hos min Mand."

„Ja, — det er virkelig meget sørgeligt. Bare jeg vidste, hvordan jeg kunde hjælpe Dem," udbrød Opdageren, mens han tænkte sig om.

„Tving ham til at holde op med at spille!"

Nick Carter tænkte endnu et Øjeblik over Sagen og bad saa den stærkt ophidsede, unge Frue om at give en nøjagtig Beskrivelse af Manden, for at han ikke skulde tage fejl af ham.

„Han er en høj og statelig Mand, med brunt Haar og brunt Overskæg. Ogsaa hans Øjne er brune. Hans Næse er let buet, og paa sin venstre Kind har han et Ar.

Han er klædt i sort med mørkeblaat Skjortebryst."

I dette Øjeblik kom der atter tre Herrer hen til Bygningen og gik op ad Stentrappen.

„Vil De vente paa mig her," sagde Nick Carter kort.

Han sluttede sig uden videre til de tre Herrer, der allerede havde ringet paa, saa det saa ud, som om han hørte til deres Selskab.

Der aabnedes indvendig fra en lille Klap i Døren og gennem Glughullet kiggede Portieren sine Folk ud — der var aabenbart ingen Ting i Vejen, for i næste Nu blev der lukket op, og de traadte alle ind.

Nick Carter fulgte lige efter de tre Herrer ind i Spillesalen.

Saa gik han hen til Bordet med Rouletten, hvorom alle de tilstedeværende trængtes.

Han saa sig opmærksomt omkring og opdagede let nok Roger Desmond, der havde en hel Mængde Elfenbensmærker liggende foran sig.

Han overtydedes snart om, at Roger Desmond ikke havde Held med sig, men var fjærnt fra Lykken og tabte stadig.

Da Hjulet havde rendt rundt, var den uheldige Spillers Indsats gaaet med i Løbet, og han stod nu i Færd med at indsætte Halvdelen af de Spillemærker, han endnu havde tilbage.

I det samme fik Bankøren Øje paa Nick Carter, og det gav et Sæt i ham — han blev kridhvid i Ansigtet. Han vinkede ad en Kontrollør, hviskede ham noget i Øret og sendte ham bort.

Alt det saa Nick Carter meget godt, og fjærnede sig fra Rouletten for bedre at kunde iagttage, hvad der nu vilde ske.

Det varede da heller ikke længe, før Spillebulens Ejer kom styrtende ind fra en anden Del af Huset. Han lod til at være helt skrækslagen.

Midt i Salen traf han sammen med Opdageren og udbrød:

„Tør jeg spørge Dem, Hr. Carter: Deres ærede Nærværelse har vel ikke noget slemt at betyde?"

„Ikke, hvis De vil undgaa det," svarede Nick Carter kort og hvast.

„Maa jeg da faa at vide, hvordan De er kommen ind her i Huset?"

„Paa mine Ben," svarede Opdageren, mens han frydede sig over den andens Ophidselse: „Men derfor har De ikke nødig at lade det gaa ud over Deres Dørvogter. Jeg sluttede mig simpelt hen til tre af Deres bedste Kunder. Iøvrigt er der ikke Tale om, at Deres Forretning skal lukkes."

„Ah!" udbrød Ejeren, og der faldt en tung Sten fra hans Hjærte. „Kan jeg være Dem til Tjeneste med noget?"

Det er forklarligt nok, at Ejeren følte sig lettet, thi Hasardspil er i Følge Loven forbudt i New York, Lederen af en Spillebule betragtes som en Forbryder og straffes med Tugthus.

Men det gaar med dette Forbud mod Lykkespil som omtrent med alle de øvrige Love, de findes udelukkende paa Papiret og gennemføres ikke i Virkeligheden. Politimyndighederne i New York er, var og vil vel i al Evighed være skikkelige og se gennem Fingrene med meget, ligesom Indehaverne af de højeste Embeder flinkt forstaar at underordne sig de Politikere, der er ved Roret.

Og mens fredelige Borgere, som i deres Hjem spiller en uskyldig, lille Whist, ikke ved sig sikre mod at blive belurede af Politispioner, overrumplede og slæbte til Stationen, kan et prægtigt Palads med et Spillehelvede hver Nat aabne sine Porte for Offentligheden, uden at Politiet ved noget som helst om det.

„Ja!" svarede Nick Carter paa Ejerens Spørgsmaal: „Jeg ser gærne, at De i Aften hindrer en Herre herinde i at spille videre, betaler ham hans tabte Penge tilbage og forbyder ham fremtidig Adgang til Deres Hus."

„He he! De er ikke just beskeden i Deres Fordringer," brummede Ejeren, mens han lo ærgerligt. „Er det ikke set fra mit Standpunkt — et temmelig stift Forlangende, som De der stiller til mig?"

„Nej, tværtimod! For i Deres Øjne drejer det sig kun om en Bagatel," svarede Nick Carter uden at lade sig rokke. „Manden har i det hele kun 4,300 Dollars at tabe og har sagtens endnu over Halvdelen i Behold."

„Om Forladelse! Jeg skal ikke opholde mig mere over en saadan Klatskilling", sagde Ejeren, mens han ringeagtende trak paa Skuldrene.

„Hvad hedder vedkommende Herre?"

„Roger Desmond!"

„Det Navn har jeg aldrig hørt før. Vil De ikke vise mig ham?"

Nick Carter pegede paa Spilleren, hvis Ansigt netop skiftede Farve — han havde tabt paany.

„Den Herre har jeg ikke kendt under Navnet Desmond," svarede Ejeren, der synlig følte sig ramt, „Ved De ogsaa, at jeg kommer til at støde en meget indflydelsesrig Mand for Hovedet, hvis jeg opfylder Deres Ønske?"

„De mener Robert Germon?" spurgte Nick Carter høfligt.

Ejerens Ansigtsudtryk røbede tilstrækkeligt, at Opdageren her havde ramt Hovedet paa Sømmet.

„Jeg tror, det er bedre, at De bøjer Dem for mit Forlangende, end tvinger mig til her at lukke hele Bulen!" tilføjede Nick Carter med Myndighed i Stemmen.

„Vil De virkelig foretage et saadant Skridt, hvis jeg ikke gør Dem den Tjeneste?" stammede Ejeren næsten lamslaaet.

„Ja, det er klart! Jeg vil ikke alene rydde Salen, men ogsaa lade samtlige Tilstedeværende arrestere!"

„Men hvis jeg nu føjer Dem i Deres Forlangende —?"

„Saa lader jeg Dem være i Ro!" afbrød Nick Carter ham med en let Haandbevægelse.

„Jeg kan altsaa ikke takke det ny Reformselskabs Bestræbelser for Deres ærede Besøg?" spurgte Ejeren.

„Nej!" svarede Nick Carter utaalmodig. „Jeg interesserer mig i dette Øjeblik kun for vedkommende Spillers Kone og Børn. Her er Tale om en ulykkelig Familje, der vil blive styrtet ned i den dybeste Ulykke, fordi den sidste Cent nu spilles bort her i Deres Lokale!"

„Skulde det virkelig være sandt, Hr. Carter?" spurgte Ejeren forbavset.

„Det er bogstavelig sandt!" svarede Nick Carter i en rolig Tone. „Baade Fru Desmond og hendes Mand har maattet anvende fem lange Aar fulde af Savn og brydsomt Arbejde, for at faa sammensparet de 4,300 Dollars, som de skal bruge i Morgen. De har haft Laan i deres Hus, og i Morgen skal sidste Afdrag falde. Huset er alt, hvad de ejer og har, og den unge Mands forbryderiske Letsindighed skal nu i en Time ødelægge Frugten af deres aarelange Anstrængelser. Fæhovedet bildte sig ind, at han i Aften her hos Dem kunde fordoble eller maaske tidoble sin lille Kapital."

„Det kan maaske „Fæhovedet" ogsaa. Hvorfor ikke? Lykken tilsmiler maaske den unge Herre?" udbrød Ejeren med et ligegyldigt Smil.

„Hør, min gode Mand, lad os ikke køre frem med daarlige Vittigheder. — De ved jo lige saa godt som jeg, at saadant et Fjols vinder ingen Ting — for han maa ikke vinde noget," sagde Nick Carter i et eget Tonefald. „Iøvrigt siger man, at her bliver Lammene nok klippede, men ikke forgyldte!"

„Ha ha ha!" lo Ejeren. „De er dog et vittigt Hoved, Hr. Carter! Naa, for at komme tilbage til det omtalte Bælam, hvis jeg ikke lader være med at klippe det, vil De lukke for mig?"

„Ja, det kan De være rolig paa."

„Godt, Hr. Carter. I min egen Interesse er jeg glad for at have hørt, hvad De her har fortalt mig. Efter at have faaet at vide af Dem, vilde jeg alligevel ikke kunde havde handlet anderledes, end jeg nu gør. Men under disse Omstændigheder mener jeg dog, at Deres Mellemkomst maatte være ønskelig".

Saa gik Ejeren hen bag den Stol, hvor Roger Desmond sad.

Netop da han kiggede den unge Spiller over Skuldrene, forsvandt det sidste Elfenbensmærke.

Desmond trak et Bundt Pengesedler op af Lommen og skulde lige til at købe ny Spillemærker ind, da Ejeren let slog ham paa Skulderen.

„Undskyld — jeg vilde gære tale med Dem et lille Øjeblik — jeg skal ikke forstyrre Dem ret længe."

Baade overrasket og ærgerlig rejste Desmond sig og fulgte med Ejeren over til det Sted, hvor Nick Carter ventede dem.

Næppe var de naaede hen til ham, før han spurgte den unge Herre, der saa helt fremmed paa ham:

„De har nok ikke haft Lykken med Dem, Hr. Desmond — hvor meget har De tabt til nu?"

„Akkurat to Tusinde Dollars. Men dem skal jeg snart vinde tilbage. Lykken er lige nu i Færd med at blive mig gunstig!"

„Vær saa god at følge et Øjeblik med mig ind i mit Privatkontor," sagde Ejeren.

Endnu mere forvirret fulgte Roger Desmond med ham uden at kunne begribe, hvorledes den anden Herre, der var ham saa fuldstændig ubekendt, kunde komme til at stille ham et saadant Spørgsmaal. Nick Carter fulgte efter dem.

Da de var komne ind i Privatkontoret, vendte Ejeren sig med alvorlig Mine mod Desmond og udbrød strengt:

„Højstærede! De har ladet Dem indføre her under et falsk Navn. Muligt kan De selv ikke gøre for det, men —"

„Det ved jeg skam ikke noget om", svarede Desmond.

„Denne Herre her —" vedblev Ejeren og vendte sig mod Carter, „— er Hr. Nick Carter, som De jo nok har hørt Tale om. Han har givet mig Valget mellem to Ting: enten hindrer jeg Dem i at spille videre, eller han lukker hele Forretningen for mig".

Desmond vendte sig med rynkede Brun mod Opdageren og udbrød hidsigt:

„Hr. Carter! Om De end var ti Gange saa berømt, som De virkelig er — hvor kan De alligevel tillade Dem at blande Dem i mine private Anliggender? Med hvad Ret, om jeg tør spørge?"

„Med samme Ret, som jeg vilde have til at trække Dem op af Vandet, hvis De var ved at drukne!" svarede Opdageren tørt.

Ejeren blandede sig atter i Samtalen:

„Hr. Desmond", sagde han utaalmodigt, „vi kan ikke indlade os paa nogen som helst Redegørelse. Min Forretning tør under ingen Omstændigheder udsættes for Fare. Jeg haaber, De forstaar mig?"

Desmond fo'r op.

„Vil det sige, at De viser mig Døren?" spurgte han harmfuld.

„Akkurat! De maa ikke mere lade Dem se indenfor mine Vægge?"

„Det er net gjort af Dem! Efter at jeg har tabt to Tusinde Dollars hos Dem, smider De mig paa Porten, saa jeg ikke en Gang kan faa Lejlighed til at vinde mine Penge ind igen —!"

„Kæreste Mand, lad os nu ikke snakke mere om det!" afbrød Ejeren barskt. „De siger, De har tabt to Tusinde Dollars! Godt, saa skal vi snart blive færdig med hinanden".

Uden at afvente Svar trykkede han paa et stort Jærnskrins Fjeder, Laaget sprang op, og en ordentlig Bunke Pengesedler kom til Syne.

Saa tog han ganske stille to Tusinde Dollars op af Skrinet og rakte dem til Desmond, der studsede lidt, men ellers ikke gjorde nogle Ophævelser for at tage imod Summen.

Nick Carter stak imidlertid begge Tusinddollarssedlerne til sig og udbrød:

„Hr. Desmond, De maa endnu nøjagtig have 2,300 i Lommen. Lad mig se, om det ikke er rigtigt. Vær saa god at vise mig Pengene. Jeg vil ikke gærne have, at de mere skal lede Dem i Fristelse".

I yderste Forvirring efterkom den unge Spiller ogsaa dette Forlangende.

Nick Carter tog uden videre Pengene fra ham og lagde dem hen til de andre.

„Det gør tilsammen 4,300 Dollars!" sagde han helt forretningsmæssigt. „Det er lige den Sum, som De i Aften har lusket Dem til at tage fra Deres Frue, for at kunne sætte dem paa Spil herinde — det er gruftldt! Den samme Sum, som De i Morgen skal dække Deres Laan paa Villaen med".

Saa vendte han sig mod Ejeren og sagde:

„Vil De være saa god at opbevare denne Sum til i Morgen! Jeg vil hverken betro Pengene til Herren eller Fruen. I Morgen maa De igen lade mig faa Summen —!"

Mens Ejeren nikkede indvilligende uden at sige et Ord og tog Pengene i Forvaring, vedblev Opdageren til den unge Herre, der næsten stod som forstenet:

„Jeg kan godt forstaa, Hr. Desmond, at De i Øjeblikket har onde Tanker om mig. Sandsynligvis vil De ogsaa lade Deres Frue høre ilde, fordi hun er tyet til min Mellemkomst. Men De ser mig ud til at være en Hædersmand, og det regner jeg Dem ogsaa for at være. Jeg haaber da, at De er ridderlig nok til ikke at lade Deres Uvilje gaa ud over en Dame, der ikke har gjort sig skyldig i andet end at ville bevare og redde et lykkeligt Hjem for sine Børn — et Hjem, der jo ogsaa er Deres, Hr. Desmond.

I Deres nuværende Sindstilstand kan De vel ikke indse, hvor haabløst Deres Forsøg var paa her at faa Deres lille Kapital fordoblet.

Jeg skal nok komme her i Morgen tidlig efter Pengene og sørge for, at de naar til deres rigtige Bestemmelse".

„Godt, Hr. Carter," udbrød Ejeren af Spillebanken: „Pengene staar stadig til Deres Tjeneste!"

Desmond følte sig aabenbart fuldstændig forvirret og vidste hverken, hvad han skulde sige eller gøre. Endelig sagde han dybt nedtrykt:

„Jeg indrømmer Dem, at jeg har været en Nar! De har Ret, Hr. Carter. Hvor er min Kone?"

„Hun venter hernede paa Gaden", sagde Nick Carter venligst ...

Han skulde lige til at følge Desmond. Men da han vilde gaa ud af Privatkontoret, kom der en elegant klædt Mand styrtende ind, nævnte Spillebankens Ejer ved Navn og raabte:

„Hvad i al Verden har De dog vovet at gøre?"

„Jeg har reddet min Forretning", svarede Ejeren. „De ved, hvad det har at betyde for mig! Tillad mig ellers at forestille Dem for Nick Carter, den berømte Opdager!"

Ærgerlig og overrasket fo'r Herren hen mod Nick Carter og skreg:

„Hvor tør De understaa Dem i at blande Dem i mine Anliggender?"

„Lad vær og brøl saadan op!" afbrød Opdageren ham barsk: „Det hører sig maaske til der, hvor De kommer fra, men ikke i de Kredse, hvor jeg færdes. Hvem er De for Resten?"

„Jeg er Robert Germon!" sagde han i en brøsig Tone, som om han troede, at hans blotte Navn besad Tryllekraft.

„Ah, den bekendte...hm...Politiker! Ja, jeg havde tænkt mig Deres Optræden saaledes!" sagde Nick Carter med et ringeagtende Smil. „Naa, jeg er virkelig glad for, at jeg har kunnet sætte en Stopper for Udførelsen af Deres menneskekærlige Hensigter. De vilde jo have smidt Deres Stifsøster paa Gaden og taget den lille Villa fra hende".

„Tag Dem i Agt, De — Snushane!" udbrød den indflydelsesrige Politiker. „De skal komme til at bøde for Deres Uforskammetheder!"

„Jeg kom ikke til at bøde halvt saa meget som De, hvis jeg lod Dem føle m i n Magt, Robert Germon!" sagde Nick Carter med hævet Stemme. „Tag De Dem hellere i Agt for mig".

Robert Germon ramtes af Skræk, men Nick Carter vendte ham foragtelig Ryggen og forlod Spillebanken.

Arvesvigen.

Mens Nick Carter havde talt med Robert Germon, var han kommet til at tænke paa adskillige Enkeltheder.

For nogle Aar siden fik han af en berømt Sagfører, der havde med den opsigtsvækkende Germonske Arvesag at gøre, det Hverv at lede forskellige Undersøgelser.

Men inden det lykkedes Opdageren at trænge dybere ind i Sagen, var Ordren bleven kaldt tilbage. Imidlertid havde Nick Carter dog faaet Kendskab til forskellige Forhold, og særligt lod det til, at Robert Germon ikke stod i noget heldigt Lys.

Mindet herom fik hamt il at glemme sin vante Ro, hvorved han udstødte Trudslen mod den indflydelsesrige Politiker.

Blodet var veget fra Robert Germons Kinder, lig bleg var han traadt et Skridt tilbage og havde med begge Hænder krampagtig klamret sig til en Stol.

Nick Carter havde flygtig lagt Mærke til, at Germons sære Lader og Fagter ikke havde vakt nogen særlig Forandring hos Spillebankens Ejer.

Men Opdageren var ikke bleven der ret længe, da det var hans Hensigt at indhente Ægteparret Desmond og naa det tidsnok til at hindre, at Manden skulde udslynge Bebrejdelser mod sin unge Frue.

Men en saa stor Omhyggelighed fra Opdagerens Side viste sig imidlertid overflødig.

Da han gik ud af Spillebankens Palads, saa han straks det unge Ægtepar, der aabenbart ventede paa hans Komme:

Roger Desmond rakte ham Haanden og sagde i den elskværdigste Tone:

„Vor hjærteligste Tak, Hr. Carter! Jeg tilstaar aabent og ærligt, at jeg har baaret mig ad som et Fæ. Min Kone har lige fortalt mig om, hvorledes De paa hendes Bøn straks greb virksomt ind. — og jeg kan endnu en Gang kun sige Dem Tak af mit ganske Hjærte! De har reddet min Familje fra den visse Undergang!"

„Naa, saa er jo al Ting godt!" svarede Opdageren med et venligt Haandtryk. „Jeg var nær bleven bange for, at De vilde have misforstaaet mine gode Hensigter. Saa meget des mere glæder det mig at se, at De nu igen er bleven fornuftig".

„Jo Tak, endelig er jeg da saa nogenlunde ved min Forstands fulde Brug paany", sagde Desmond. „Men

tror De virkelig, Hr. Carter, at vor Kapital nu er i gode Hænder?"

„Ja, det behøver De ikke at være bange for, Spillebankens Ejer er god nok", svarede Nick Carter. „Jeg skal gærne personlig indestaa for Pengenes Sikkerhed.

Men jeg kunde godt lide at faa at vide, Hr. Desmond, hvor De egentlig har faaet det usalige Indfald fra paany at søge Deres Lykke i Spil. Ærlig talt, jeg er lige ved at tro, at der er nogen, som med Vilje har forlokket Dem, saa at De er falden tilbage til Deres gamle Fejl".

Desmond saa overrasket paa Opdageren uden dog straks at svare ham. Først efter nogen Tavshed sagde han nølende:

„Ja, ser De, som det nu staar for mig, forekommer hele Historien mig selv mere end mærkværdig nok — men her paa Gaden kan vi jo ikke saadan snakke om det. Vor lille Villa ligger ikke saa langt herfra. Vil De ikke gøre os den Ære?"

„Jo, mange Tak, jeg vil gærne følge med Dem ind — saa meget hellere, da jeg endnu har flere Spørgsmaal at gøre Dem", svarede Nick Carter.

Efter faa Minutters Gang havde de naaet Stedet, en smuk lille Villa af røde Mursten.

Da de kort efter sad overfor hinanden inde i Havestuen, sagde Desmond:

„Hvis jeg virkelig er bleven lokket ind i Spillehelvedet, ved jeg ikke selv noget af det, og i hvert Fald har det hele været godt anlagt.

Det kunde virkelig se saadan ud.

Min Kone har jo allerede fortalt Dem, at jeg tidligere var en meget lidenskabelig Spiller.

Jeg indrømmer ærlig, at den gamle Trang endnu lever i mig, og at det nu og da koster mig megen Viljestyrke at modstaa Fristelsen. Jeg skal nemlig sige Dem, at i den sidste Tid har mine Forhold betydelig forværret sig. Alt, hvad jeg tager mig for, slaar fejl for mig! Og til Tider har jeg den Anelse, at der er en hemmelig Magt paa Spil for at gennemkrydse alle mine Planer og Foretagender.

I det sidste Aar er jeg kommet meget sammen med en ung Mand, der hedder Herbert Roy. Vi har arbejdet i samme Fag. Og nu i nogle Uger har jeg truffet ham ved enhver Lejlighed, ja, det syntes næsten, at jeg kun havde nødig at gaa herud af Huset for at støde paa ham.

Vi talte aldrig om andet end Spil.

Han underholdt mig paa den mest fængslende Maade om, hvorledes han ved Hjælp af et omhyggeligt udarbejdet System tvang Lykkens lunefulde Gudinde, Fru Fortuna, til at underordne sig hans Ønsker. Jeg maa tilstaa, at jo mere jeg hørte paa ham og saa, hvorledes han uafladelig bragte den ene Gevinst hjem efter den anden, des mere vaktes ogsaa i mig en utæmmelig Lyst til at drage Fordel af hans Indsigt og selv paany forsøge Lykken.

For at fatte mig i Korthed: Omsider fik han mig overtalt til, at jeg skulde følge med ham ind i den Spillebule, hvor De nu traf mig.

Og da jeg var indført ved ham, kunde jeg senere til enhver Tid uhindret gaa ud og ind derhenne.

Jeg satte nogle faa Dollars ind og vandt stadig — om end kun lidt ad Gangen. Det kunde ikke nægtes, at det System, jeg havde lært af Herbert Roy, lod til ligefrem at være ufejlbarligt. Saa fik jeg Lyst til ogsaa paa samme Maade at faa fordoblet vor lille Kapital. Jeg havde hele Ugen en Kamp med mig selv, indtil endelig den sidste Rest af Besindighed veg for min rasende Spilletrang.

Saa maatte det ske!

Jeg stak i al Hemmelighed vor lille Kapital til mig og tog den med hen i Spillebanken — og jeg havde allerede tabt omtrent Halvdelen, da De til alt Held blandede Dem i Sagen".

„Sig mig, hvor jeg kan gøre Bekendtskab med denne Herbert Roy?" spurgte Nick Carter.

„Hvorfor dog?" udbrød Fru Desmond overrasket.

„Aa, jeg vil bare have lidt at vide om hans Forhold, og hvem han plejer at omgaas med", svarede Nick Carter let hen, „Det synes mig, at denne unge Mand ikke er helt uangribelig".

Og da han havde faaet opgivet Herbert Roys Bopæl, henvendte han sig til den unge Frue:

„Som De siger mig, Fru Desmond, er jo Robert Germon Deres Stifbroder?"

„Ja, han er en Søn af min Faders første Ægteskab".

„Godt! Men der er vist et meget spændt Forhold mellem Dem?"

„Har De allerede igen glemt vor Arvestrid?" smilede den unge Frue.

„Naa, jeg har vel næppe hørt meget om den", svarede Nick Carter.

„Undskyld!" vedblev hun, „men man tror jo altid, at hvad der interesserer En selv, ogsaa maa in-

teressere Ens Næste! Den Arvesag ruinerede os og gjorde min Stifbroder til en rig Mand".

„Vil De ikke indvi mig i dens Enkeltheder?" bad Nick Carter. „Jeg har særlige Grunde for min Videbegærlighed".

„Med Fornøjelse!" svarede Fru Desmond nok saa forekommende.

„Moder døde, da jeg var omtrent atten Aar, og Fader var femogtredsindstyve Aar, da han blev Enkemand, Saa førte jeg Husholdningen. Robert, der jo var hans Søn af første Ægteskab, var ti Aar ældre end jeg. Han boede hjemme, til han var femogtyve Aar, det vil sige, omtrent to Aar før min Moders Død. Mellem hende og Robert havde der fra gammel Tid bestaaet et alt andet end lysteligt Forhold, og min Stifbroder erklærede, at det var Moders Skyld, han kom hjemme fra. Men det var bare ikke sandt!

Aaret rundt var Robert beskæftiget i Faders Forretning. Men for otte Aar siden trak Fader sig tilbage til Privatlivet og gav sig nu kun af med sine Grundejendomme. Robert hjalp ham stadig.

For syv Aar siden ramtes Fader af et Slagtilfælde og blev delvis lam. Siden den Tid kom Robert daglig hjem for at tale med Fader om Forretningssager. En Dag lod Fader sin Sagfører kalde, omstyrtede sit tidligere Testamente og erklærede, at han vilde opsætte et nyt.

Paa den Dag sagde han til mig:

„Meta! I dette Testamente vil Du blive betænkt med mere end i det gamle. Jeg har faaet en bedre Mening om din Mand nu end tidligere. Ejendommene overgaar til Robert. Det holder jeg nu for ret og billigt; han har jo sat sin hele Kraft ind paa Forvaltningen af mine Grundbesiddelser, og de er ved hans Dygtighed stegne omtrent til det dobbelte i Værdi. Men Dig, Meta, efterlader jeg en Kvartmillion i rede Penge".

To Dage senere kom Sagføreren med det ny Testament-Udkast og afgav det, mens baade Fader, Robert, min Mand og jeg var til Stede. Dog blev Testamentet endnu ikke underskrevet af Fader, da han sagde, at han endnu en Gang vilde tænke alvorligt over Sagen. Saadan gik det til, at Udkastet laa og smølede flere Dage inde i Faders Værelse.

Men en Nat blev Fader pludselig syg, og flere Læger tilkaldtes. Trods deres opofrende Anstrængelser forværredes dog hans Tilstand, og Lægerne sagde tilsidst til os, at han ikke havde langt igen, saa det var paa Tide, om han vilde udstede sin sidste Vilje. Robert var tidligere bleven hentet, og Fader bad ham nu om at afhente den Sagfører, som havde affattet Udkastet.

Desværre var Faders Sagfører ikke i New York, og derfor gik der Bud til en anden, som imidlertid først kom hjem hen paa Eftermiddagen.

Ved Fuldbyrdelsen af Faders sidste Vilje var hverken Robert eller min Mand eller jeg til Stede. Tre gamle Tjenestefolk var de eneste Vidner. I Nattens Løb eller rettere hen paa Morgenstunden døde Fader.

De kan tænke Dem vor Overraskelse, da vi ved Testamentets Aabning finder Faders sidste Vilje grundforskellig fra den, som vi var bleven bekendt med ved Udkastet —

Nu blev der kun efterladt mig Huset her, mens hele den øvrige Arv udelukkende tilfaldt min Stifbroder Robert.

Men det Testament-Udkast, som min Fader havde billiget, blev efter hans Død fundet uden Underskrift inde i hans Værelse. Nu kunde vi jo ganske vist føre Vidner paa, at Fader havde villet tilkalde sin egen Sagfører, hvis Udkast jo var til Gunst for mig, og ladet ham se, paa, at han skrev under. Efter vor Sagførers Raad gjorde vi i Retten Indsigelse imod, at det Testamente, Fader havde skrevet under, traadte i Kraft. Da vi ikke havde Penge, maatte vi tage et Laan op i Villaen her for at kunne bestride Omkostningerne. Paa den Maade blev Huset behæftet.

Skønt vi kunde bevise, at Fader ikke kendte det mindste til den Sagfører, som Robert havde ladet hente, og skønt Faders mangeaarige Sagfører aflagde Ed paa, at de ny Bestemmelser var i Modstrid med min Faders Aand, blev hans Underskrift dog taget for gyldig. Retten godkendte Testamentet, og da vi ikke kunde faa denne uretfærdige Dom appelleret og indstævnet for den højere Ret, fordi vi igen ingen Penge havde, maatte vi med blødende Hjærte finde os i, at min Stifbroder tilvendte sig hele Arven med Undtagelse af Huset her. Han kom i Besiddelse af mindst en Million Dollars, mens denne Villa kun er tredive Tusinde Dollars værd.

Siden den Tid er der gaaet mange Aar, hvor vi baade har lidt Nød og sparet for at kunne afbetale vor trykkende Gæld og ikke ogsaa komme til at miste det sidste vi har.

Robert ejer ellers hele Huskarreen — hele Firkanten — naar lige netop undtages dette her Stykke, og Værdien er steget til det dobbelte.

Da vi jo ikke vil lade ham faa vor Villa for en Slik, truer han med at gøre os det hedt, og han finder paa alle mulige Kunster, for at vi ikke kan komme til at betale vore Afdrag i rette Tid. De kan være vis paa, han haaber, at vi i Morgen ikke kan betale. Saa falder Huset nemlig tilbage til ham, og han kan gennemføre sin Yndlingsplan, som er at rejse en mægtig Forretningsbygning her paa Stedet".

„Men denne hans Hensigt bliver altsaa forhindret, hvis De i Morgen kan betale Resten af Kapitalen og Renterne?" spurgte Nick Carter.

„Ja!"

„Hvad hedder den Sagfører, der kom til Stede ved Dødslejet?"

„Rufus Morely".

„Naa, ham! Den Hædersmand kender jeg!" sagde Opdageren ivrigt. „Det Menneske er tjenlig til alt! Han er en ganske dreven og farlig Vinkelskriver! Hvad hedder saa den Sagfører, som Deres Fader havde i de mange Aar?"

„Charles Benham".

„Ja, han er jo en herlig Mand og en af vore mest ansete Sagførere", udbrød Opdageren.

„Aa, Hr. Carter!" sagde Desmond med et Suk: „Jeg vilde ønske, at De med Deres Skarpsindighed maatte finde Midler og Veje til, at min lille Kone dog tilsidst kunde faa sin Ret".

„Jeg er kun bange for, at De har ladet en kostbar Tid gaa hen til ingen Nytte!" udbrød Nick Carter og rystede paa Hovedet. „Hvor længe er det siden, at Dommen mod Dem traadte i Kraft?"

„Omtrent tre Aar!" svarede den unge Frue sagte.

„Godt! Jeg skal tænke lidt over Sagen og senere komme tilbage til den", sagde Opdageren. „For denne Gang maa jeg kun indskrænke mig til, Hr. Desmond, at advare Dem paa det alvorligste mod igen at give Deres Spillelidenskab løse Tøjler".

Han rejste sig og aftalte et Møde med det unge Ægtepar den næste Formiddag Klokken ti udenfor den berygtede Spillebank.

Da han havde forladt den lille Villa og netop skulde til at dreje om Hjørnet, dukkede der en Mand frem i Mørket fra en Port og tiltalte ham:

„Hør — jeg skal snakke med Dem!"

Opdageren saa med Forbavselse, at det var Robert Germon, han havde for sig.

„Hvad mener De med det?" spurgte han.

Og Germon svarede frækt:

„Forretning er Forretning! Vi kan jo godt lide Penge alle sammen. Hvad er Deres Pris?"

„Min Pris — for hvad?"

„De stikker nok ikke saa dybt, som jeg havde troet?" vedblev Germon spotsk. „De blandede Dem i mine Sager derhenne i Dick Herricks Spillebule. Den Sum, som Roger Desmond utvivlsomt har tabt, er nu i Herricks Forvaring. Herrick har jeg i Lommen — men ikke Dem! Dog, da De i Deres Forretning næppe arbejder alene for Deres Sundheds Skyld, men vel ogsaa vil have lidt Penge ud af det, spørger jeg Dem bare nu om, hvad det koster at faa Dem til at holde Deres Næse for Dem selv. Hvor meget?"

„Aa, nu begynder jeg at forstaa Dem. De vil gærne ha', at jeg skal lade Deres Stifsøster og hendes Mand gaa til Grunde."

„Ja, naar De selv udtrykker det paa den Maade — mig er det lige meget!"

„Her er mit Svar!" sagde Nick Carter, mens han plantede sin knyttede Næve lige i Synet paa Slyngelen.

Og uden at sige et Ord mere til ham gik Opdageren hjemad.

Gaaet i Døden.

Da Nick Carter havde givet Robert Germon et Næveslag i Ansigtet som passende Udtryk for den Foragt og Harme, som han følte ved det lumpne Forlangende, var i Virkeligheden hans Hidsighed løbet af med ham og havde taget Magten fra hans Besindighed — noget, som ellers sjældent skete i hans brogede Liv.

Nick Carter gik imidlertid meget strængt til Rette med sig selv, naar det gjaldt hans egne Handlinger, og der var ikke gaaet fem Minutter, før han erkendte og beklagede sin Overilelse.

„Ja, det Slag fører jo nok et dødeligt Fjendskab med sig mellem en af New Yorks indflydelsesrigeste Politikere og min Ringhed — og jeg tror nu heller ikke, at jeg derved har fremmet den Desmondske Sag", mumlede han hen for sig.

Men snart efter slog han den hele Tildragelse ud af Hovedet og gik hjem ad den korteste Vej.

Næste Formiddag stillede han udenfor Spillebanken paa den aftalte Tid og mødte det unge Ægtepar, som med Uro havde ventet paa ham her udenfor Bygningen.

„Maa jeg ikke bede Dem, Hr. Carter", sagde Desmond, „— være saa venlig selv at gaa ind til Herrick og faa Pengene hos ham. Jeg kan ikke sige mig fri for den Opfattelse, at den Sum, jeg har tabt i Spil, rettelig ikke mere tilkommer mig, og dog har jeg haardt Brug for disse Penge, hvis min Familje ikke skal gaa til Grunde for min Letsindigheds Skyld!"

„Jeg kan godt sætte mig ind i Deres Opfattelse", svarede Nick Carter. „Men vil De vente her, til jeg kommer tilbage, saa skal jeg gaa ind og hente Pengene."

Da Opdageren var kommet ind i Spillepaladset, førtes han straks hen til Privatkontoret, hvor han modtoges af Herrick selv.

Herrick aabnede øjeblikkelig sit Pengeskrin og tog en Konvolut frem, hvor der laa 4,300 Dollars.

Opdageren talte hastigt Summen efter og fandt den i Orden.

„Endnu et, før De gaar igen, Hr. Carter!" sagde Herrick, der imidlertid havde faaet tændt sig en mægtig Havaneser.

„Jeg vil gærne underrette Dem om, at jeg ikke vilde have tilladt denne Desmond at spille her i mit Hus, hvis jeg havde kendt de nærmere Omstændigheder.

Hvis jeg havde faaet noget at vide om hans Forhold, og han havde tabt sine Penge her til sidste Cent, saa vilde jeg ogsaa uden Deres Mellemkomst have godtgjort ham hele Tabet. De Forretningsgrunde, som maatte have ledet mig til en saadan Handlemaade, har jeg jo ikke nødig her at gøre Rede for. Imidlertid er det en Kendsgærning, at jeg bærer mig saadan ad i alle den Slags Tilfælde. Af visse Grunde var det mig behageligt, at tilsyneladende De med Deres Trusel tvang mig til at give Vedkommende Erstatning for hans Spilletab. Men havde jeg tidligere vidst alt det, som jeg senere har faaet at vide, vilde Deres Trusel ikke have gjort noget stærkt Indtryk paa mig.

Sandheden er den, at Hr. Desmond skulde have været bragt til at tabe sin Kapital indtil sidste Hvid.

Hvem der har forledt ham og baaret sig saadan ad overfor ham, siger jeg ikke, da den mindre pæne Plan jo dog ikke er kommen til Udførelse. Men endnu et Ord! Vor Virksomhed og vore Anskuelser er saa vidt forskellige, at der vel ikke kan blive Tale om et venskabeligt Forhold mellem os. Imidlertid vilde jeg gærne overfor Dem, Hr. Carter, der jo er en Mand af saa stor Betydning, staa i saa godt et Lys som muligt. De kaldte Dem selv i Aftes herinde for en Hædersmand — i saa Henseende vil jeg ikke gærne staa tilbage for Dem. Af den Grund regner jeg det for min Pligt at lade Dem forstaa, at De ved Deres Optræden her i Aftes har skaffet Dem selv en slem og uforsonlig Fjende, der særlig maa frygtes, da han er lige saa hævngærrig som indflydelsesrig!"

„De taler om Rob...!"

„Hyss—! Ti endelig stille, Hr. Carter!" afbrød Herrick ham og truede let ad ham med Fingeren. „Lad os ikke nævne Navne! Men i hvert Fald vil De gøre rigtigst i at være paa Deres Post overfor denne Deres Fjende, hvis Navn vi ikke nævner. Manden er i New York nærmest almægtig, talrige Hjælpekilder staar til hans Raadighed, og han formaar paa Steder, hvor man mindst skulde vente det, ved ypperlige Midler at gennemføre et sandt Tilintetgørelsesværk! Jeg maa lade det være nok med denne Antydning!"

„Tak, Hr. Herrick, jeg er meget glad for Deres Oprigtighed, og kan jeg ad Aare vise Dem en Tjeneste igen, skal det være mig kært".

Saa sagde Nick Carter Farvel til Spillebankens Ejer og forlod det pragtfulde Hus.

Da han nede paa Gadehjørnet overrakte Fru Desmond Konvolutten med de mange, rare Penge i, kom han til at smile over den Iver, hvormed hun greb efter sin Sparesum.

„Vi har ingen Ret til at bede Dem om at ledsage os videre, tilmed da vi jo ikke har Raad til at betale Dem for Deres Tidsspilde", sagde hun helt modløst til Opdageren.

„Jeg tror ikke, Pengespørgsmaalet spiller nogen Rolle mellem os", svarede Nick Carter med et Smil, „Hvormed kan jeg ellers være Dem til Tjeneste?"

„Min Kone er meget ængstelig", sagde Desmond, „Hun tør næppe uden Deres Ledsagelse gaa hen til Peter Dolman — saadan hedder Straamanden. Hun er stadig bange for, at han vil komme med Udflugter og Vanskeligheder."

„Jeg skal gærne ledsage Dem", svarede Opda-

geren. „Men først maa jeg telefonere til mine Hjælpere".

Det var snart gjort —

Fra en Telefonkiosk anmodede Nick Carter sin Fætter Chick om at tage sammen med deres unge Kollega Patsy ud til det Sted, hvor Dolman havde sit Kontor. Og de maatte holde sig i Nærheden af Mesteren for at se, om han ikke blev forfulgt af nogen.

Dolmans Kontor laa i 14. Gade, ikke langt fra 4. Avenue.

Peter Dolman var et plumpt og umedgørligt Menneske, kort for Hovedet, og hans Ansigtstræk tydede just ikke paa, at han kendte til Barmhjærtighed.

Ved første Øjekast kendte han den berømte Opdager, hvis Tilstedekomst lod til at forurolige ham. Men han troede aabenbart, at Ægteparret ikke var i Stand til at indbetale den forfaldne Sum og derfor havde sikret sig Nick Carters Tjeneste for at øve et Pres paa ham.

Og han udbrød groft til den unge Frue:

„Det er ganske overflødigt at komme slæbende herop paa mit Kontor med Folk, der ikke har noget at gøre med mine Sager. Kapital og Renter maa være indbetalte i Dag, ellers lukker vi for hele Butikken! Det er alt, hvad jeg har at sige, og kan De ikke betale, maa jeg bede Dem lukke min Dør i udvendig fra — jeg er optaget!"

Nick Carter, der vel gennemskuede den sande Bevæggrund til en saa barsk og ubehøvlet Optræden, henvendte sig smilende til ham og sagde:

„Jeg haaber dog, Hr. Dolman, at De ikke altid afvikler Deres Forretninger paa en saa uelskværdig Maade?"

„Uelskværdig?" gentog Dolman: „Min gode Mand, De ved aabenbart ikke, hvad det er, De snakker om. Her kommer saadanne Folk og laaner Penge. Det har altid saadant et Hastværk, at en anden En daarligt kan trække Vejret, endsige faa Tid til at undersøge, om den tilbudte Sikkerhed nu ogsaa er god nok. Men med Tilbagebetalingen jager det aldrig saa stærkt. Tværtimod! Da bruges der alle mulige dumme Paaskud for at faa Betalingen skudt ud. Ikke en Gang Renterne falder, som de skal. Man arbejder dog ikke alene for sin Fornøjelses Skyld, og af Kærlighed til Næsten bliver man sgu ikke fed?"

„Da tror jeg, at hvis De udelukkende levede af Kærlighed til Næsten, vilde De snart lægge Dem en pæn lille Mave til," sagde Nick Carter høfligt. „Har Fru Desmond ikke punktlig betalt Dem Deres Renter, og hvormeget skylder hun Dem endnu?"

„Hvormeget?" gentog Dolman atter med høj Stemme, og slog ærgerlig op i den store Hovedbog:

„Fire og tyve Dollars fra forrige Aar, og ogsaa fra tidligere staar her endnu fire Dollars."

„Nej, det er ikke sandt," udbrød den unge Frue: „De otte og tyve Dollars har jeg allerede betalt Dem for et Aar siden."

„Naa, ja, der kan De jo selv se," sagde Dolman til Opdageren, mens han flot slog ud med Haanden. „Med saadanne Folk skal man staa og skændes. Denne Dame paastaar dristigt, at hun har betalt, maaske fordi hun en Gang har drømt om, at hun vilde gøre det. Her kommer man med løgnagtige Paastande overfor mine omhyggelig og købmandsmæssig rigtig førte Bøger."

Roger Desmond, der hidtil havde holdt sig tilbage, vilde nu lægge sig imellem. Men et let, lille Vink fra Opdageren bragte ham til at tie.

„Lad os faa Sagen ud af Verden, Hr. Dolman," udbrød Nick Carter koldt. „Restsummen er forfalden i Dag og udgør hvormeget?"

Dolman bladede en Stund i Hovedbogen, indtil han endelig havde fundet den rigtige Side. Saa pegede han paa Summen med sin tykke Finger:

„Her staar det noteret. Nøjagtigt: Fire Tusind Dollars!"

„Hvormeget er Renterne fra sidste Aar?"

„240 Dollars til seks Procent."

„Og De gør yderligere Fordring paa 28 Dollars."

„Jeg gør ikke alene Fordring paa dem, men jeg skal ogsaa have dem."

„Og dermed har De faaet alt, hvad De skal ha'?"

„Restsum, Restancer og Renter: 4,268 Dollars — saa er vi kvit!"

Medens Nick Carter stillede sine Spørgsmaal, havde Desmond trukket en Kvittering op af Lommen, og han holdt den nu ærgerlig op for Pengepugerens Ansigt.

„Her er Deres egen Kvittering for, at De allerede for et Aar siden har faaet de 28 Dollars," sagde han vredt.

„Sikken Snak. Den Kvittering maa være falsk. I mine købmandsmæssig rigtig førte Bøger staar der ikke noget om det!"

Dermed vilde han rive Kvitteringen ud af Desmonds Haand.

Men haps! — Nick Carter kom ham i Forkøbet og stak Kvitteringen til sig.

„Ta'en med Ro, Hr. Donahue — eller om Forladelse: Hr. Dolman. De skulde nødig tale om Falskneri, det er et grimt Ord!"

Med et harmfuldt Smil lagde Nick Carter Mærke til, at Dolmans Ansigt udtrykte baade Overraskelse, Frygt og Skræk, da han hørte Navnet Donahue — som ved et rent Tilfælde — slynget ud mod sig.

„Naa, Forskellen er jo kun saa ringe!" udbrød Opdageren.

„Det drejer sig bare nu om disse lumpne otte og tyve Dollars, og jeg bilder mig ind, at da der foreligger Kvittering, lader De det ikke komme til Sagsanlæg."

„Sagsanlæg eller ikke," svarede Dolman, der atter havde vundet sin Selvbeherskelse. „Enten betales jeg til sidste Cent, eller Huset kommer til Tvangsavktion."

„Betal De kun, Fru Desmond, vi vil ikke skændes mere med saadan en Herre," udbrød Nick Carter. „De otte og tyve Dollars skal jeg nok skaffe Dem tilbage."

„Hvad? De kan betale? Vil De betale?" raabte Dolman og gjorde store Øjne, „Nej, det tager jeg ikke imod."

„Hvad, tager De ikke imod det?" spurgte Opdageren med sødladen Venlighed. „Skal jeg være Vidne paa, at De ikke modtager nogle Penge fra Fru Desmond, men at De har slaaet en tyk Streg over hendes Gældspost?"

„Nej, saa maatte jeg da være skrupskør," peb Dolman med ynkelig Mine — han mindede ikke lidt om en Ræv, der er gaaet i Saksen — „Naturligvis maa hun betale, naar hun kan, men hun kan det vel ikke, det er ... hm. ... det er vist nærmest umuligt. Jeg har ladet mig sige, at hun kunde ikke betale."

„Det ser De jo, Fru Desmond kan alligevel," afbrød Nick Carter smilende den helt forvirrede Mand, mens han stadig pegede paa det Bundt Pengesedler, som den unge Fru havde taget frem.

„Det er jo stik imod den Besked, jeg har faaet. Saa er der jo løjet for mig. Nu render det skam helt rundt for mig."

„Ja, det tror jeg gærne. Men nu ikke et Ord mere, Dolman, for De er en stor Skurk," sagde Nick Carter med Eftertryk. „Jeg har før haft med Dem at gøre. Det er ganske vist mange Aar siden, den Gang hed De Donahue og gjorde Vekselfalsk! Naa, naa! Stille og rolig, Kære, De er en Ærkeslyngel ligesom den ærede Hallunk, der staar bag ved Dem — De selv er jo nemlig ikke andet end en tarvelig Straamand og maa danse efter en andens Pibe. Men nu skal Piben faa en anden Lyd."

„Jeg lader mig ikke noget foreskrive af nogen — af nogen som helst," skreg Dolman arrigt. „Der er Døren, Hr. Carter, hvis De kun er kommen for at fornærme mig? Om iøvrigt jeg hedder Donahue og har gjort mig skyldig i Vekselfalsk, saa har jeg vel ogsaa ærlig og redelig udstaaet min Straf, og det vil sige det samme som, at jeg ikke hedder Donahue mere, og at jeg ikke mere er Vekselfalskner, og at jeg slet ikke længer er nogen Tugthuskandidat! — Og hvad angaar Betalingen af Fru Desmond, saa mod ager jeg den ikke, før hun kan bevise, at hun er kommen til Pengene paa en ærlig Maade!"

Det blev dog Nick Carter for meget af det gode. Nu brast hans Taalmodighed.

Med et Sæt sprang han ind paa Dolman.

„De er gaaet i Deres egen Fælde" — udbrød Nick Carter — „nu har De kun med mig at gøre!"

Helt sanseløs og omtumlet vovede Slynglen ikke mere at komme med nogen Indvending. Han tog Gældsbeviset frem og udstedte en Kvittering for Modtagelsen af Kapitalen. Nick Carter læste den omhyggelig igennem, inden han gav den til den unge Frue.

„Nu kan De gaa hjem let om Hjærtet," udbrød han med et Smil: „Den lille Villa er Deres skyldfri Ejendom, og ingen, end ikke Deres Stifbroder, vil fremtidig kunne gøre Dem noget."

Dermed lavede Nick Carter og det unge Ægtepar sig til at forlade Kontoret.

Men Dolman, der forsigtig havde dækket sig bag sit Skrivebord, tordnede mod Opdageren:

„Vent De bare, Hr. Carter — den skal komme Dem dyrt til at staa."

„Maaske ogsaa til seks Procent, for derunder gør De det vel ikke?" svarede Opdageren med et foragteligt Smil. „Iøvrigt talte jeg i Nat med Deres Herre og Mester Robert Germon, og jeg havde den Ære at vise mig overfor ham lige paa den samme Maade som overfor Dem! Maa jeg bede Dem bringe ham en Hilsen — det har glædet mig meget at stifte Bekendtskab med to saa store, uadskillelige Slubberter!"

Mordforsøg paa aaben Gade.

Mens Nick Carter endnu befandt sig sammen med det unge Ægtepar paa Dolmans Kontor, havde begge hans Hjælpere — Fætteren Chickering Carter og Patsy Murphey, en fiks, attenaarig, ung Mand, Irlænder af Fødsel men opdraget i New York — indfundet sig udenfor.

Naturligvis var de forklædte, for da det gjaldt om at passe paa, at der ikke vederfaredes deres Mester noget ondt, vilde det jo ikke have været heldigt, om „Carterne" var blevne genkendte.

De havde gennemført deres Forklædning med saa stor Omhyggelighed og Dygtighed, at selv Nick Carter vilde have Vanskelighed ved straks at kende dem igen.

Mens de opholdt sig i Nærheden af den Bygning, i hvilken deres Mester var, lagde de Mærke til en Mand, der aabenbart ogsaa var forklædt og ligesom de holdt skarpt Øje med Stedet, hvor Dolman havde sit Kontor.

Efter at have set lidt paa Manden, mente de unge Opdagere dog ikke, at han kunde have noget med Nick Carter at gøre.

Der gik en lille Stund.

Saa kom der en ældre Herre og vilde ind i Forretningsbygningen — men i det samme løb den Forklædte hen til ham og røg lige paa ham. Den Herre, der senest var kommen her til Stede, havde en meget selvbevidst Optræden. Hans solbrændte Ansigts Udtryk røbede baade Raahed og Hensynsløshed, og hans staalgraa Øjnes Blik tydede paa, at han var en Mand, der var vant til under alle Omstændigheder at sætte sin Vilje igennem.

Begge Opdagerne skønnede vel af hans Studsen, at han ikke kunde se, hvem den forklædte var, men Fyren maatte rask have givet sig til Kende, for i næste Øjeblik hørte de tydelig, der blev sagt:

„Hvad driver Du om her efter?"

„Han er derinde?" svarede den Forklædte.

„Hvem for Pokker?"

„Nick Carter!"

„Hvad Fanden vil han her?"

„Han kom sammen med Desmonds."

„Saa er han oppe paa Dolmans Kontor?"

„Ja, det er lige, hvad han er!"

„Gid Djævlen havde ham," knurrede Herren. „Nu roder han sig igen ind i noget. Jeg vil se ham hængt."

„Det kan han godt blive. Men der er jo ellers mange andre Maader man kan komme ud af Verden paa!" hviskede den Forklædte med en underfundig Mine.

Den anden stod tavs et Øjeblik. Endelig udbrød han:

„Naa, Nick Carter maa under alle Omstændigheder gøres uskadelig. Jeg vil helst ikke vise mig. Gaa efter ham, og se, hvad han tager sig for, og søg mig op igen. Jeg skal lade høre nærmere fra mig."

Saa vendte han om og gik ned ad 4. Avenue.

Kort efter forlod Nick Carter Bygningen — han blev endnu staaende en lille Tid ude paa Fortovet og talte med det unge Ægtepar.

Det lykkedes Chick at give ham et hemmeligt Signal. Mesteren underrettedes herved ikke alene om, at hans Folk var komne til Stede men ogsaa om, at der heri Nærheden befandt sig en Fremmed, der havde til Opgave at forfølge ham. Og længe før Nick Carter tog Afsked med det unge Ægtepar, havde han med sit skarpe Blik opdaget den Forklædte.

Nick Carter gav et hemmeligt Tegn tilbage til sine Hjælpere om, at de ikke maatte tabe ham af Syne.

Da han havde sagt Farvel til det unge Ægtepar, gik han ned ad 13de Gade.

Lige i det samme Øjeblik fik ogsaa den tarvelig forklædte Fyr meget travlt, og da Nick Carter jo vidste, hvad Meningen var, vilde han ikke gøre ham det alt for vanskeligt men drev saa langsomt frem, at selv et Barn maatte kunne have fulgt hans Spor.

Saa meget mere forsigtigt gik Chick og Patsy efter ham.

„Hør Chick!" sagde Patsy omsider, efter at de havde gaaet en Tid ved hinandens Side.

„Mester har noget for, og det kunde vist aldrig skade, om vi kom ham paa lidt nærmere Hold".

De skyndte sig og naaede lige tidsnok hen paa Hjørnet af 11te Gade til at se, hvorledes Mesteren pludselig vendte sig om og med et raskt Spring kastede sig over den Forklædte, der søgte at løbe fra ham.

Hvormeget han end sled og stred, han kunde dog ikke befri sig for Mesterens Tag. Nick Carter lod ham sprælle som en spiddet Flue og holdt ham fast med et sikkert Greb i Brystet.

Naturligvis samlede denne Tildragelse øjeblikkelig stort Opløb i den stærkt befærdede Gade — en interesseret Tilskuermængde havde i et Nu samlet sig om Opdageren og hans Modstander.

Et helt Minut stirrede Nick Carter paa sin Fange med et skarpt, prøvende Blik.

Saa rev han ikke alene Hatten af ham, men ogsaa hans Paryk og det falske Skæg.

Selvfølgelig havde Chick og Patsy snart sluttet sig til de Nysgærrige, men vogtede sig vel for at blive kendte — de lod til at more sig lige saa godt, som alle de andre, mens de stod her og gloede med Hænderne i Lommen.

„Aha — der har jeg jo mig gamle Ven Conkey Lewis," smaalo Mesteren, mens han holdt Fyren ud i strakt Arm: „Du skulde nødig spille Opdager, lille Conkey, for der bliver Du nok den lille. Lad heller i Fremtiden være med den Slags Dumheder."

Imidlertid var en Politibetjent kommen til og havde banet sig ind gennem Mængden:

„Kan jeg være Dem til Tjeneste, Hr. Carter?" spurgte han, mens han høflig gjorde Honnør: „Hvad er der i Vejen med den Kavaler?"

„Aa, det er en sølle Pjalt, som ikke er noget bevendt," svarede Opdageren leende. — „En ganske almindelig Bisse ude fra „Øster", han lyder det smukke Navn Conkey Lewis og har haft den Frækhed at luske efter mig som forklædt. Jeg har bare nu revet Parykken og Skægget af ham."

„Skal jeg anholde ham?" spurgte Politibetjenten.

„Nej, ved De hvad, saa megen Ære vil vi skam ikke gøre ham. Den Slags Pak maa man helst lade løbe."

Da det gik op for Bøllen, at han ikke skulde i Kachotten, fik han atter Mundlæderet paa Gled og forsøgte at udslynge Trusler. Men næppe havde Politibetjenten trukket Staven, før Bøllen gav sig til at smøre Haser og stak af, fulgt af Hobens Hujen og Latter.

I Mængdens Latter blandede der sig et skarpt, gennemtrængende Pift fra Nick Carters Læber.

Øjeblikkelig var begge hans Hjælpere henne paa Siden af ham, uden at dog nogen af de omstaaende lagde Mærke dertil.

„Det var godt, I kom," sagde Mesteren, mens han vendte sit Ansigt bort fra dem. „Nap ham, min Stump."

„Conkey Lewis?" spurgte Patsy og satte efter Flygtningen.

Snart spredtes Mængden, og Nick fulgtes videre med Chick.

„Hvorfor var den Bisse egentlig efter Dig?" spurgte Chick.

„Formodentlig har Robert Germon pudset ham paa mig," svarede Mestern, og da Fætteren lod til at være lige klog, vedblev han:

„Naa, det er sandt, Du ved jo endnu ikke, hvad der er sket. Saa vil jeg hellere begynde med Begyndelsen og fortælle Dig hele Historien, tilmed da jeg har en Formodning om, at den danner Indledning til vor næste Sag."

Chick lyttede opmærksomt til det hele Æventyr, som Mesteren havde oplevet Aftenen i Forvejen.

„Aa!" udbrød han endelig: „Saa kan den Mand, som vi saa tale med Conkey Lewis, ingen anden være end — Robert Germon selv."

Nu var det Mesterens Tur at blive forbavset, men da Chick med faa Ord havde fortalt ham, hvad han og Patsy havde set udenfor Dolmans Kontor, udbrød ogsaa Mesteren:

„Utvivlsomt var det Robert Germon".

„Pas paa, Nick! Det er nok hans Agt at gøre Dig uskadelig."

„Det nærer jeg heller ikke den ringeste Tvivl om." svarede Nick Carter og lo lysteligt.

„Kan gærne være! Han ser mig ud til allehaande. Men jeg tror ikke, at saadan noget Pak kan komme til at skade mig."

„Det maa vi nu lade staa hen, Nick! Du ved godt, at Conkey Lewis hører til en temmelig farlig Bande."

„Saa—? Jeg er lutter Øren! Ved Du noget om det?"

„Ja, der er en fortvivlet Masse Slyngler, som har rottet sig sammen og er i Stand til at udføre alt til Faget henhørende, lige fra Indbrudstyveri til overlagt Mord! Tre af dem sidder allerede i Sing-Sing — vort herlige Tugthus — paa Grund af Drab.

To af Banden har allerede for Mord maattet bøde i den elektriske Stol. Deres Leder er Butt Haliday — og han har en mægtig, „politisk" Indflydelse bag sig.

„Ja, jeg kan nok tænke det," svarede Nick Carter nedtrykt: „Uh — disse afskyelige politiske Forhold som — bare fordi Valgene stadig vender tilbage — værner og skærmer saadanne Forbryderbander, i Ste-

det for at overgive dem til den straffende Retfærdighed. Netop saadan en Fyr som Conkey Lewis lod jeg for nogen Tid siden arrestere paa Grund af et raat Gaderøveri, men hans Sag er aldrig bleven taget op — og han er paa fri Fod."

„Hvor holder denne Forbryderbande til?"

„Ved East-River! Men om Natten drager hele Banden bort fra Flodkysten og gør Bowery usikker," svarede Chick. „Det er egentlig der, Bøllerne har deres Arbejdsfelt."

„Man skulde ikke tro det muligt, at der kunde være nogen som helst Forbindelse mellem den Slags forbandede Slyngler og den store Millionær, Grundejer Robert Germon!" udbrød Mesteren og rystede paa Hovedet.

„Men en saadan Forbindelse findes virkelig", svarede Chick alvorligt. „Husk, at Germon sagde til Conkey om Dig, at han vilde se Dig hængt, hvortil Conkey jo svarede, at der ogsaa var andre Maader, man kunde dø paa".

„Gav han ellers Fyren nogen Ordre?"

„Nej, Germon sagde kun, at Conkey skulde komme igen og faa nærmere Besked".

Nick Carter tav...

Omsider udbrød han:

„Germon har en farlig Karakter. Han staar ogsaa i nær Forbindelse med denne gamle, forslagne Kæltring, Peter Dolman".

„Hvad er nu det for en Hædersmand?" spurgte Chick.

„Han er en Menneskeven — han laaner Penge ud — en rigtig Aagerkarl, men formodentlig kun Straamand for Germon, der naturligvis ikke gærne selv vil lægge Navn til den Slags smudsige Forretninger. Samme brave Dolman hed tidligere Donahue og var en højst talentfuld Vekselfalskner.

For omtrent en halv Snes Aar siden blev der rejst Tiltale mod ham, men han traadte op som Kronvidne mod sine medanklagede og slap forholdsvis mildt fra det hele, mens de andre fik Tugthus paa længere Tid. Som Tak for det var der en af de dømte, der efter udstaaet Straf stak ham en Kniv i Siden".

„Ja, nu kan jeg godt huske det", sagde Chick.

„Det lader overhovedet til, at vi her har med et ret udvalgt Selskab at gøre", vedblev Nick. „Saa meget nødvendigere er det, at vi kigger de Fyre lidt efter i Kortene. Det vilde ikke være saa galt, om Du snarest skaffede os saa meget som muligt at vide om alt, hvad der vedrører Germon".

„Det skal ske, men hvad vil Du saa gøre imens, Nick?"

„Jeg gaar op og raadfører mig med Charles Benham, gamle Germons mangeaarige Sagfører. Du ved nok, at det var Benham, der efter den gamle Herres Ordre opsatte det forandrede Testamente. Men hans Udkast blev jo som bekendt ikke underskrevet?"

„Hvornaar kommer Du saa tilbage? Maaske Klokken fire?"

„Ja, det kan nok passe — men hvorfor spørger Du, Chick?"

„Jo, skal jeg være ganske ærlig, Nick, vil jeg ikke gærne her i den første Tid lade Dig gaa alene paa New Yorks Gader", svarede Chick i en alvorlig Tone.

„Aa Sludder, dit gamle Tossehoved! Hvorfor tror Du, at der nu pludselig skulde tilstøde mig noget?" udbrød Mesteren kort.

Han var virkelig bleven gnaven, hvad Chick ogsaa nok lagde Mærke til. For ikke yderligere at ærgre ham undlod Chick da at tale om Sagen mere. Men med saa meget desto større Iver vilde han drage Omsorg for, at enten han selv eller Patsy stadig holdt sig i Nick Carters Nærhed, til den truende Fare lykkelig maatte regnes for at være overstaaet.

Nick Carter gik ud paa Fortovets Rand for bedre at kunne se efter Sporvognen.

Chick derimod var langsomt gaaet i Forvejen hen mod 14. Gade og var omtrent naaet midtvejs ad den næste Bygningsfirkant, da han kom i Tanke om noget, som Nick kunde give ham Oplysning om. Derfor vendte han Hovedet for at se efter, om Mesteren endnu befandt sig derhenne ved Stoppestedet.

Jo, han stod der stadig og ventede...

Chick vilde lige til at gaa hen til ham.

Da saa han pludselig til sin Rædsel, at Mesteren — med Ansigtet fremad — styrtede forover og lige ned paa Fortovet.

Chick sprang hastig hen til ham og knælede ned ved hans Side.

Ved første Øjekast opdagede han en lille, kegleformet Messingpil med en Fjerdusk i Enden.

Den sære Tingest stak fast i Mesterens Ryg, men Chick lod den hurtig forsvinde i sin Lomme.

Saa fik han med kraftig Arm løftet den besvi-

mede op, og angstfuld stirrede han ham ind i hans Ansigt, som var blegt og fortrukket.

„Himlen være lovet — han lever!“ udbrød Chick med et Lettelsens Suk.

Samtidig trykkede han sin skælvende Haand ind over Mesterens Hjærte, og han var nær brudt ud i Jubel, da han mærkede, at det bankede...

Nu kom Folk til og skulde have at vide, hvad der var sket.

„Jeg vilde gærne have en Svamp og lidt koldt Vand“, sagde Chick.

Mesterens Hage var brudt op og blødte stærkt.

Chick havde imidlertid faaet bragt sin bevidstløse Mester ind i en Gadedør — der kom hurtig nogen med Vand, og han begyndte nu at bade hans Ansigt.

En gammel Dame, der var fulgt med indenfor, tog en lille Flaske med engelsk Lugtesalt op af sin Haandtaske og laante Chick den.

Med et taknemmeligt Blik til den ubekendte holdt Chick Flasken op for den besvimedes Næse, og den stærke Ammoniaklugt gjorde øjeblikkelig sin Virkning.

Nick Carter aabnede sine Øjne.

I nogle Sekunder lod han endnu til at være bevidstløs, men snart kom han til sig selv.

„Hvad er der sket med mig?“ spurgte han svagt. „Der var noget, som ramte mig i Baghovedet!“

Da Chick saa, at Mesteren uden Hjælp kunde staa oprejst op ad Væggen, løb han ud paa Gaden for at hente den Saaredes Hat. Gennem Skyggen var der et Hul, som skyldtes et Skarpskud, og i selve Hatten fandtes der en flad Revne.

„Naa, gamle Dreng, Du har rigtignok givet mig en ordentlig Forskrækkelse!“ udbrød Chick med bevæget Stemme til Mesteren, der smilede svagt og trykkede hans Haand.

„Det hele har ikke noget at sige, Chick“, hviskede han. „Jeg stødte kun min Hage haardt mod Stenbroen, og derved tabte jeg Bevidstheden. Men forinden fik jeg et Slag i Hovedet, og det var derfor, at jeg faldt om“.

Et ungt Menneske, som stod der i Nærheden, gav sig nu til at snakke med.

„Jeg kom henne paa det andet Hjørne, da Herren vilde skraa over Kørebanen. Kan De se den store Beholder derovre paa Hjørnehuset? Der gemte sig en ung Mand bagved. Da Herren saa faldt om, kom han frem igen af sit Skjul og pilede ned ad 11. Gade. Det forekom mig, at han havde en Bøsse i Haanden“.

„Hørte De noget Skud?“ spurgte Chick ivrig.

„Næ — ikke det bitterste!“

„Heller ikke jeg hørte det ringeste!“ sagde Opdageren.

I det samme kom Chick i Tanke om den lille, sære Tingest, som han havde fundet paa Mesterens Ryg.

Han tog den rask op af Lommen.

Saa lod han Messingkeglen glide gennem Hullet i Hatteskyggen.

„Der har vi det!“ udbrød han overrasket. „Han har skudt paa Dig med en Luftbøsse! Her er Projektilet!“

Nick Carter tog det i Haanden og undersøgte det omhyggeligt.

„Gennem den stive Hatteskygge er denne Messingkegles Kraft bleven svækket. Den, der begik Attentatet, har sigtet efter mit Hoved!“

„Han har villet gøre Dig uskadelig, Nick!“ sagde Chick forbitret.

„Tja—! Saa er der jo ikke andet for mig at gøre, end at jeg maa købe mig en ny Hat!“ udbrød Mesteren med den ham egne Koldblodighed.

„Lad gaa med det! Det bliver Du jo nok nødt til. Men nu maa jeg først rigtig blive hos Dig og ikke ved noget som helst Magtbud lade mig jage bort fra min strænge Herre og Mesters Side!“ sagde Chick med stor Bestemthed. „Kan Du forstaa det?“

„Ja, det forstaar jeg nok!“ svarede Mesteren, der atter var kommet i godt Humør og maatte le over sin Fætters Iver.

„Men kom nu hellere og hjælp mig med at søge en ny Hat ud“.

Patsy paa Lur

Chick var tilbøjelig til at tro, at Robert Germon maatte være ansvarlig for det paa Nick Carter foretagne Mordforsøg.

Det kunde aldeles ikke være Conkey Lewis, der havde skudt, for ham var Patsy jo ude efter.

Men da Patsy ingen Steder var at se, kunde Conkey heller ikke komme i Betragtning her ved dette sidste Tilfælde, som nær havde taget en saa skæbnesvanger Vending.

Nick Carter gik ikke saa vidt som Fætteren.

En Mand som han havde jo Fjender og Modstandere nok, og efter hans Mening laa den Mulighed nær, at en af dem havde villet hævne sig paa ham, uden at just derfor Germon behøvede at være med i Spillet.

„Det vigtigste er, at Fyren ikke har naaet sin Hensigt!" sagde han og lo. „Jeg tror ikke, at Mordforsøget gentager sig".

„Men jeg gaar paa ingen Maade fra Dig, selv om Du giver mig min Afsked!" svarede Chick med en saa beslutsom Mine, at Mesteren maatte finde sig i hans Ledsagelse.

De fulgtes derfor ad op paa Charles Benhams Sagførerkontor.

Opdageren havde fuldstændig Ret i at mene, at Conkey Lewis ikke havde det ringeste med Mordattentatet at skaffe, for saa vidt det angik hans egen høje Person.

Men han havde nok alligevel haft en Finger med i Spillet.

Længere op ad Dagen meddelte Patsy nemlig, at han hemmelig var gaaet efter Conkey Lewis gennem 11. Gade til 3. Avenue. Der var Fyren truffet sammen med et ungt Menneske, som havde haft en Luftpistol i Haanden.

De havde saa staaet der en Tid og snakket nok saa livligt med hinanden.

Patsy var kommen nær nok til at kunne opfange Brudstykker af deres Samtale. Og han havde blandt andet hørt Conkey udtale den Mening, at Nick Carter under alle Omstændigheder — som ogsaa Robert Germon havde sagt — maatte gøres uskadelig.

Og han havde tilføjet, at den Mand, som fik ryddet Nick Carter af Vejen, kunde vente sig en stor Belønning.

Saa skiltes de to Venner, og Conkey var gaaet videre ned ad Bowery.

Da Patsy nøje havde iagttaget det unge Menneske med Luftpistolen, kunde han give en indgaaende Beskrivelse af, hvordan han saa ud.

Naturligvis havde Patsy dog ikke brudt sig synderlig om Fyren, men var — sin Ordre tro — stadig gaaet bag efter Conkey.

Fra Bowery var Conkey gaaet hen ad 4. Avenue og ind i et Hus, som tidligere havde været indrettet til Beboelse, men nu var bygget om til smaa Kontorer.

Med en Mine, som røbede Fortrolighed med hele Husets Indre, var Conkey smuttet ind ad Gadedøren og var straks løbet op ad Hovedtrappen.

Men Patsy havde været lige i Hælene paa ham. Og han havde da ogsaa set Conkey løbe langs Rækværket hen ad den aabne Gang paa anden Sal, hvor han tilsidst var forsvunden.

Patsy, der ligeledes snart havde naaet anden Sal, overtydede sig straks om, at alle de Døre, som førte ud til Gangen, var lukkede.

Men han var fuldstændig sikker paa, at Conkey var gaaet ad den Dør, som førte ind til Forværelset.

Mens han endnu spejdede omkring, hørte han nogen inde i Forværelset udbryde højt og ærgerligt:

„Hvad Fanden er der nu i Vejen?"

Og en anden lod til at undskylde sig paa bedste Maade, men selve Ordene kunde Patsy ikke forstaa.

De Forretningsfolk, der havde Kontorer her i Bygningen, brød sig just ikke meget om Publikum, thi der var hverken Skilte paa Facaden eller Plader paa Dørene af nogen som helst Art.

Da Patsy tog fat i Grebet paa den nærmeste Dør, gav det efter for hans Tryk, Døren sprang op — og han stod foran et tomt Værelse. Der fandtes ikke en Gang saa meget som en Stol.

I Haab om at kunne komme Forværelset endnu nærmere og derved lytte bedre til Samtalen, vovede Patsy sig ind i den tomme Stue.

Og det syntes virkelig, som om Sidedøren derinde førte ud til Forværelset...

Med uhyre Forsigtighed lykkedes det Patsy at faa Døren aabnet lidt paa Klem uden Spor af Støj.

Conkey var netop ved med tragiske og sørgende Fagter at fortælle om den seneste Dyst, han havde udkæmpet med den berømte Opdager.

Men hvis han dermed havde troet at kunne vække Medfølelse hos den anden Person, der befandt sig i Forværelset, maatte han blive sørgelig skuffet.

Han blev tværtimod leet rigtig godt ud.

Omsider udbrød Manden med dyb Basstemme og i en alvorligere Tone:

„Det hele er grinagtigt nok, men det passer mig ikke, for nu er der slaaet en tyk Streg over mine Planer. Og Nick Carter ved, at han bliver forfulgt".

„Ja, det skulde man tro!“

„Jeg gad egentlig vidst, hvor han ved det fra!“ brummede den anden.

„Han er alvidende!“ svarede Conkey, „denne hersens Nick Carter er den skinbarlige Fanden, det kan De lide paa, Hr. Germon!“

„Germon!“ fo'r det gennem Patsy. „Naa, han hedder altsaa Germon — det maa jeg under alle Omstændigheder mærke mig!“

„Aa Sludder!“ raabte Germon. „Det lader til, at alle er bange for Nick Carter! Mig kan den lumpne Karl ikke forskrække! Han har understaaet sig i at gribe forstyrrende ind i mine Planer, og det skal han nok faa betalt! Bare rolig, Conkey! Jeg har ikke omsonst taget mig af Nick Carter, og —“

I samme Øjeblik mærkede Patsy noget koldt gnide mod sin Tinding, og da han vendte sig, saa han lige op ad sig en Mand, der trykkede en Revolver ind mod hans Hoved.

Bag denne Mand stod der endnu to andre

Hvordan de tre Mænd saa pludselig var dukkede frem, det gik over Patsys Forstand og lige ind i Præstens.

Det var, som om de var komne op gennem en Teaterlem i Gulvet.

„Sig mig, din Laban, hvad laver Du her?“ spurgte Manden med Revolveren paa en mindre nydelig end tydelig Maade.

„Tøv nu lidt, og tag først den Knaldbøsse væk — den kunde jo let være ladt!“ svarede Patsy uforknyt, mens han med en rask Haandbevægelse skød Revolveren bort fra sin Tinding. „Hvad staar saa til Tjeneste!“

„Ja, jeg skal muntre Dig, din Tyveknægt — kommer Du her for at stjæle?“

„Aa, det har nok I andre besørget for mig, for der er da ikke blevet meget tilbage her i Værelset“, svarede Patsy og lo.

„Saa er der saa meget des mere inde i Værelset ved Siden af!“ svarede Manden.

Uden at vente paa Patsys Svar stødte han Døren op, og før den unge Opdager vidste af det, var han bleven puffet indenfor.

Conkey sad paa en Stol midt i Værelset, mens Germon havde Plads ved Skrivebordet henne i Krogen.

Da Patsy paa en saa overraskende Maade snublede ind i Værelset, sprang Conkey med et nervøst Ryk op fra Stolen.

„Undskyld, Hr. Germon“, udbrød den Mand, som havde skubbet Patsy derind: „Jeg rendte lige paa denne Knægt her udenfor Døren. Han venter vist bare paa at komme til at stjæle!“

„Nej, den er ikke daarlig,“ stammede Conkey: „Jeg maa bede Dem være saa god, Hr. Germon, at „ligge Mærke“ til den Fyr der. Det er en af de Gutter, der stod dernede, da denne Sporhund til Nick Carter gav mig paa Pusterøret. Jeg vil æde mine egne Støvlesaaler paa, at han var med til det hele.“

Germon stirrede med rynket Pande paa den unge Opdager:

„Hvad har De haft derude i den Stue at gøre?“ spurgte han ham barskt.

„Naa, jeg vilde bare se paa Lokaliteterne,“ løj Patsy frækt: „Jeg har nemlig i Sinde at leje mig et Kontor.“

„Det vil sige — han kiggede gennem Nøglehullet,“ sagde Manden med Revolveren.

„Ja, hvad saa? Jeg kunde nok lide at se med egne Øjne, om jeg ogsaa fik med anstændige Naboer at gøre, hvis jeg lejede Kontoret,“ forklarede Patsy.

„Sikken en Løgnhals,“ raabte Manden. „Nej, spioneret har Du! Hvad skulde Du vel leje Kontor til?“

„Det er en uforskammet Splejs,“ tilføjede Conkey, „Han stod og grinte, da Nick Carter havde fat i mig — ja, Hr. Germon, det gjorde han ... det kan De lide paa.“

Og i sit Raseri trængte nu ogsaa han ind paa Patsy som for at slaa ham. Den unge Opdager veg dog snildt til Side og gav Conkey et Puf i Maven, saa han satte sig lige ned paa Gulvet.

Men til alt Uheld langede samtidig den Mand, der stod lige bagved dem, ud efter Patsy og rev derved ikke alene Hatten men ogsaa Parykken og Skægget af ham.

„Aha —“ lød det over hele Værelset ... Overraskelsen var stor. Men i samme Øjeblik havde Patsy, der saa uventet saa sig afsløret, begge sine Revolvere fremme.

„Kom nu kun an, I Røvertampe! Jeg skal skyde Jer flere Kugler i Maven, end I kan slæbe hjem“, raabte han raskt.

Den Mand, der var listet bag paa ham ved Døren, fik nu travlt med at trække sin Revolver frem.

„Lad den kun være,“ raabte Patsy truende mod

ham: „Skyderiet her i Værelset skal jeg nok selv besørge."

„Tag Jer bare i Agt for ham," hvæssede Conkey, der endnu laa paa Gulvet og klagede, mens han holdt sig paa Maven: „Det er jo Patsy Murphey. Han skyder. Duk Jer allesammen. Det er et meget farligt Menneske. Den Knægt ikke alene skyder, men han rammer ogsaa."

Og de tapre Svende skyndte sig med at krybe ind under Bordet.

„Hvad for en Patsy?" raabte Germon, der var sprunget op fra sin Stol.

„Patsy Murphey — en af Nick Carters Haandlangere," svarede Conkey, der sammen med de andre var kravlet ind under Bordet: „Duk Dem, Hr. Germon. Den Laban har skudt min Broder i Armen, saa han blev lam."

„Jeg har en Kugle til hver af Jer, hvis I vover at komme i Nærheden af mig," skreg Patsy med rungende og myndig Stemme.

„Hvad, er han Opdager?" brølte Germon helt forfærdet: „En af den berygtede Nick Carters Hjælpere?"

„Nej, jeg er en af den berømte Nick Carters Hjælpere — og det er jeg stolt af," udbrød Patsy frejdigt."

„Hvad har Du her at snuse efter?" raabte Germon. „Er her nogen, Du vil udspionere?"

„Ja, Dig vilde jeg udspionere — Dig netop!" svarede Patsy spotsk.

Men dette Svar lod kun til at fordoble Germons Raseri.

„Grib ham!" peb han med hæs Røst ... „I fejge Hunde, er I bange for saadant et Skvat?"

„Duk Jer, Kammerater — han skyder min Sandten! Han skyder, siger jeg. Vær bare forsigtige," jamrede Conkey under Bordet ... „Man ved jo aldrig, hvor saadan en fordømt Kugle kan træffe."

„Vil Du holde din Flab i, din fejge Rad!" snærrede Germon.

Men hans velrettede Spark ind under Bordet fik kun modsat Virkning.

Og Germon skælvede af Raseri, mens han vedblev:

„I er tre store Karle her. Grib den Slyngel."

Selv gik han som første Mand løs paa Patsy, og — opildnede ved hans Eksempel, gav de tre Fyre sig saa smaat til at følge efter ham.

Den unge Opdager indsaa vel, at hans Udsigter næppe var lyse, om han ikke vilde lade det komme an paa Mord og Drab. Kun ved List kunde han redde sig ud af den Knibe, som han nu saa pludselig var kommen i.

Da Mændene var nær inde paa ham, sprang han lige med et tilbage. Men i næste Øjeblik snoede han sig igen frem som en Hvirvelvind, og med sænket Hoved styrtede han sig ind paa den forreste af Angriberne ... paa selve Germon.

Og Germon fik da et saa frygtelig Puf i Maven, at han — til sin største Forbløffelse — i næste Sekund sad nede under Bordet hos Conkey Lewis og gispede møjsommeligt efter Vejret.

Inden de tre Karle endnu var naaet hen til den unge Opdager, satte han med et Spring over Bordet og kom over til det aabne Vindu.

Uden Betænkning klavrede han med forbavsende Hurtighed ud ad Vinduet, og mens han greb fat i den smalle Gesims, som førte langs med Ydermuren, lod sig glide ned paa Førstesals-Altanen og kort efter stod han paa Gaden.

Straks kiggede han efter Husnumret for at indprente sig det i Hukommelsen.

Saa sprang han derfra som en jaget Hjort og var i næste Nu om Hjørnet.

„Ha ha ha!" lo han hen for sig. „Jeg ved ikke rigtig, om Mester kan bruge, hvad jeg her i al Hast har faaet lidt at vide om.

Men jeg er bange for, at den ærede Hr. Germon nægter sig hjemme, hvis Nick vil tale med ham."

Saa skyndte han sig videre for saa hurtig som muligt at finde Nick Carter.

Arvesvigen drøftes.

Sagfører Charles Benham havde modtaget begge Opdagerne med den mest udsøgte Høflighed og spurgte Nick Carter, hvad der vel kunde være til Tjeneste.

Men da han hørte, at Mesteren ønskede at faa lidt nærmere at vide om det Germonske Testamente-Anliggende, udbrød han med en beklagende Mine:

„Ja, hm, hm, — nu er det vist for sent for de kære, unge Folk at følge mit Raad!"

„Oprigtig talt, Hr. Benham, jeg forstaar ikke ganske, hvad De mener", sagde Nick Carter og saa stift paa ham.

„Det kan man gøre Rede for med faa Ord," svarede Sagføreren smilende: „Da Processen i sin Tid blev anlagt, sagde jeg til den nuværende Fru Desmond, at hun kun kunde haabe paa at vinde Sagen, hvis hun vilde indlede kriminel Undersøgelse mod sin Stifbroder.

Derfor foreslog jeg hende, at hun skulde betro sig til Dem, Hr. Carter, og ty til Deres Hjælp. Hele Historien forekom mig lige fra Begyndelsen højst mærkværdig — for at bruge et mildt Udtryk.

Jeg har jo kendt den gamle Germon i mange Aar. Tildragelserne ved hans Dødsseng er mere end forunderlige, og frem for alt ser det mig meget hemmelighedsfuldt ud med dette sidste Testamente, som saa pludselig underskrives af den døende.

Dog — Fru Desmond veg tilbage for den Tanke, at hendes Stifbroder skulde faa med Straffedommeren at gøre. Hun nøjedes med civilt Søgsmaal, og det endte — som jeg havde forudsagt — med et fuldstændigt Nederlag."

„Efter Deres Mening er altsaa en Genoptagelse af Sagen fuldstændig udelukket?"

„Ja, selvfølgelig, bedste Hr. Carter," svarede den gamle Sagfører med et overlegent Smil. „Juridisk set er Sagen afsluttet og afgjort. Robert Germon har vundet Processen. Hvis De kan udrette noget mod ham, maa det ske under Haanden."

„Men i hvert Fald nærer De den Overbevisning, at det ikke er gaaet rigtigt til med Affattelsen af Testamentet?"

„Derom er jeg ikke i ringeste Tvivl," svarede den gamle Sagfører harmfuld: „Naturligvis kan jeg kun fremføre Formodninger og ikke Kendsgærniger, tilmed da det den Gang ikke tillodes mig at foretage en Undersøgelse. Men jeg er saa overtydet — som jeg overhovedet kan være det uden Beviser — om, at min Fraværelse fra New York udnyttedes af Robert Germon til den allermistænkeligste Arvesvig.

Med denne brave Rofus Morelys Hjælp lod den vanartede Søn sin døende Fader underskrive et falskt Testamente, hvis Indhold den gamle ikke havde Spor af Anelse om. Saadan opfattede jeg Sagen allerede den Gang, og jeg har ikke forandret Anskuelse siden.

Skønt Robert Germon altid var en Karakter, der ikke veg tilbage for noget, og skønt han er bleven en af New Yorks samvittighedsløseste Politikere, tror tror jeg dog, at der endnu findes en lille bitte Gnist af Æresfølelse hos ham."

„Hvorfor tror De det?" spurgte Nick Carter med et Smil. „Tillad mig, at jeg siger Dem imod, for efter de Erfaringer, jeg hidtil har gjort, ejer Robert Germon absolut ingen Samvittighed".

„Naa — jeg kom kun til at tænke paa noget, som er ret mærkeligt: Det Hus, som den gamle Germon endte sine Dage i, staar endnu hen i samme fuldstændig uforandrede Tilstand som den Gang. Jeg har hørt, at det blev lukket lige efter Begravelsen, og siden den Tid har ingen været derinde, end ikke selve Robert Germon, der nu ejer Huset.

Derfor bilder jeg mig ind, at den unaturlige Søn dog gør sig nogen Samvittighed over sin forbryderiske Gærning og ikke tør betræde det Sted, hvor Bedrageriet foregik, fordi han — som det lader — er bange for derinde at møde sin Faders Aand eller høre hans advarende Røst."

„Har Huset virkelig ikke været beboet siden?" spurgte Chick.

„Nej, aldrig! Det ser lige saadan ud nu som den Gang, gamle Germon døde."

Og Sagføreren tilføjede som efter en pludselig Indskydelse:

„Ja — der staar nu ogsaa den smukke og kostbare Fonograf.

Siden min gamle Ven maatte sidde som lam i en Lænestol, blev Fonografen hans eneste Ven. Den kunde han sidde og pille med mange Timer i Træk ... Særlig morede det ham at lade den opfage Brudstykker af en Samtale og aflevere dem igen, mens Vedkommende hørte paa det. Saadan er det ogsaa gaaet mig oppe hos ham — der sad man intet ondt anende og ....."

Nick Carter tænkte sig et Øjeblik om. Saa udbrød han:

„Vil De ikke udtale Dem lidt nærmere, Hr. Benham? Hvad mener De med, at man endnu under Haanden kunde værne den unge Fru Desmonds Interesser overfor Stifbroderen uden Rettens Mellemkomst?"

„Naa, ja — fra et juridisk Standpunkt set kan De ikke faa Robert Germon til at afstaa noget af

det, han har tilvendt sig ved sin forbryderiske Arvesvig, selv om De haartrukkent kan paavise dens Enkeltheder. Retten har truffet sin Afgørelse i denne Sag, Dommen har Retskraft, og dermed er det forbi. Hvis De vil udrette noget mod Germon, kan det kun ske ved, at De truer med at afsløre ham og stille ham i Gabestokken overfor Offentligheden. Det er hans svage Side. De ved, at de Politikere, der her i New York sidder ved Fadet, ikke har megen Samvittighed og ikke er stort bedre end Germon selv. Hvis de faar at vide, hvad han har lavet, kalder de ham for et forslagent Hoved og gaar maaske hen og gør ligesaa.

Men det største Onde, som vi Amerikanere lider under, er dog Hykleriet. En Mand kan drikke sig fuld hjemme, uden at det stempler ham, men gaar han ind paa en Kafe og drikker sig et Glas Øl, saa er det allerede galt — og paa samme Maade kan man her til Lands godt være den største Slyngel, naar blot man forstaar at brede Velanstændighedens Kappe over sig — den være ellers aldrig saa laset.

Vore Politikere er nogle rare Kæltringer — det ved de selv lige saa godt som vi. Men man tør ikke sige dem det lige op i Ansigtet og endnu mindre tør man offentlig bevise deres Gavtyvestreger. Kommer det til saa yderligt et Skridt, gælder det en Magtprøve. Hvis Anklageren sidder inde med det fornødne Bevismateriale og iøvrigt er en Mand, der forstaar at skaffe sig Ørenlyd og vække Opmærksomhed — ja, saa er det ude med Politikeren. Hans Kolleger slaar Øjnene ned, som som var det unge Piger, vender sig fra ham med Afsky og støder ham ud af deres gode Selskab for uden ham at — stjæle videre!

Vel at mærke altsaa, min kære Hr. Carter, gaar De hen til Robert Germon for under fire Øjne at beskylde Dem for Arvesvig, vil han le Dem op i Deres aabne Øjne. Men hvis De skaffer de nødvendige Beviser mod ham og truer med offentligt at klæde ham af, saa vil han blive den lille og bare sørge for at komme til en god Forstaaelse med sin Stifsøster."

„Vore Anskuelser er fuldstændig ens", svarede Nick Carter ivrigt. „Men endnu et Spørgsmaal: Tror De, Germon i værste Fald kunde være i Stand til at gaa forbryderisk til Værks overfor den, der paa denne Maade optraadte imod ham, og for Eksempel lade ham rydde af Vejen ved et Snigmord?"

„Nej, for Himlens Skyld," udbrød den gamle Sagfører og blev helt hvid i Ansigtet: „Saa stor en Skurk regner jeg dog ikke Robert Germon for at være."

„Saa har vi ikke mere den samme Anskuelse," sagde Nick Carter kort og fyndigt. „Jeg har paadraget mig Robert Germons Fjendskab. Jeg blandede mig i et Anliggende, som han mente, ikke kom nogen andre ved end han selv.

Saa prøvede han paa at bestikke mig, men jeg svarede ham med at give ham en knyttet Næve lige i Ansigtet. Det skete i Nat.

Paa min Vej herhen til Dem i Dag tragtede man mig efter Livet ved et Skud med en Luftpistol. Om Robert Germon staar bagved dette Attentat, kan jeg ikke sige.

Min Fætter Chick her paastaar det med Bestemthed.

Det kan nu være, hvad det være vil. Men i hvert Fald har Robert Germon udfordret mig og kastet Handsken til mig. Jeg tager den op, og vi vil faa at se, hvem af os der fører Sejren hjem".

Saa forlod begge Opdagerne den gamle Sagfører og gik hjem.

Patsy modtog dem med et smilende Ansigt og fortalte dem paa en saa overvældende lystig Maade om sit Sammentræf med Conkey Lewis og Robert Germon, at baade Nick og Chick lo, saa det var en Fornøjelse.

„Ja ja, Patsy," udbrød Mesteren omsider: „efter hvad jeg kender til Robert Germon, har Du i ham faaet skaffet Dig en uforsonlig Fjende."

„Pyt! Af den Slags Fyre gaar der tretten paa Dusinet, saa dem har Folk af vor Slags ikke nødig at være bange for," svarede den unge Opdager tillidsfuldt. „Han skal nok lade mig fare i Fred."

„Du skal ikke være saa vigtig, Stump," sagde Chick alvorligt. „Jeg skulde dog ellers mene, at Mester forstod at passe paa sig selv. Ikke des mindre var han i Dag paa et hængende Haar ved at miste Livet, — saa fejgt og plumt blev der skudt paa ham fra et Baghold."

Chick fortalte ham nu i Korthed, hvad der var hændt — Patsy hørte derpaa og blev næsten maalløs af Forfærdelse. Endelig slog han sig med den flade Haand paa Benet og raabte:

„Hvad? — En Luftbøsse? Saa er det den Fyr, som jeg saa tale sammen med Conkey Lewis, for han havde netop en saadan i Haanden." Og i stor Hast fortalte han nu om Tildragelsen paa Bowery.

„Det skulde jeg bare have vidst," sluttede han med

at sige: „saa skulde jeg snart have været efter den Slyngel."

„Tror Du, Du kunde kende ham igen?" spurgte Chick.

„Ja, det kan jeg mageligt!"

„Saa gaa ud, og led efter ham," bød Mesteren. „Men skulde Du finde ham, maa Du fare frem med Læmpe. Det kunde jo være, at vi tog fejl. Har han imidlertid forøvet Attentatet, saa er det kun udført paa en andens Bud. Det er vist bedst, Chick, at Du gaar med Stumpen."

„Nej, Nick, jeg gaar kun med Dig og bliver hos Dig og viger ikke fra Dig."

Mesteren lagde med venligt Alvor sin Haand paa hans Skulder:

„Kære Chick!" sagde han i en inderlig Tone: „Jeg er glad for, at Du holder af mig. Men Du kan være vis paa, at den Kugle er endnu ikke støbt, som kan ende mit Liv, og den Mand ej heller født, der kan bibringe mig Døden. Jeg befinder mig aldrig i mindre Fare, end naar et Attentat mod mit Liv er mislykket. Altsaa, vær Du kun rolig, og husk stadig paa, at jeg er gammel nok. til at kunne passe paa mig selv og behøver hverken nu eller i Fremtiden nogen anden til det."

Alle tre Opdagere gik hjemme fra og fulgtes hen til Gadehjørnet.

Pludselig gav det et Sæt i Patsy, og han pegede hemmelig paa en Mand, der skraaede over Kørebanen.

Det var ingen anden end selveste Robert Germon.

Et let Vink fra Mesteren var mere end nok — og hans Ledsagere forsvandt. Nick Carter var overtydet om, at Robert Germon ikke havde lagt Mærke til hans Hjælpere.

Men Germon opdagede selve Mesteren, idet han hen mod Fortovet.

Skurken studsede et Øjeblik ... saa gik han, som blev han drevet frem af sin egen Ærgelse, med raske Skridt lige hen mod Opdageren, der høflig afventede hans Komme:

„Carter," hviskede han i kendeligt Raseri: „De kommer, som De var kaldet, for jeg har noget at sige Dem, hvad De nok i Deres egen Interesse vil skrive Dem bag Øret! I det sidste Døgn har De endog hele to Gange ganske ubeføjet stukket Deres Næse i mine Affærer. Første Gang vovede De at lægge Haand paa mig, og anden Gang fik De pudset en af Deres Sporhunde efter mig. Pas paa, hvad jeg nu siger:

Jeg raader over temmelig lange Fangearme og kan faa Nap i enhver, som jeg ønsker at gøre uskadelig — ogsaa i Dem, Nick Carter, hvor meget De saa end bilder Dem ind. Hør saa min sidste Advarsel: New York er ikke stor nok for os begge. Det vil være afgjort bedre for Deres Sundhed, om De endnu inden i Nat forlader Byen!"

„Takker for venligt Raad. Men jeg har ikke noget at klage paa min Sundhed, og New Yorker-Luften gør mig helt godt," svarede Nick Carter med et haanligt Smil.

„Jeg siger Dem endnu en Gang, Carter, se til, at De kommer ud af New York!"

„Godt! Og jeg siger Dem, Robert Germon, at De er en ganske nederdrægtig, forslagen Slyngel," svarede Opdageren ganske vist yderst roligt, men dog med forbitret Stemme:

„Med al Deres politiske Indflydelse, med al Deres Rigdom, som De svigagtig har røvet Dem til, og med Deres hele Slæng af Bøller og Snigmordere kan De dog ikke krumme et Haar paa mit Hoved. Det var meget uheldigt for Dem, at De kom mig i Vejen. Men da Stenen en Gang er begyndt at rulle, helmer jeg ikke, før jeg ved Dem i Tugthuset!"

Nu kan De jo gærne sende Deres Banditter ud efter mig, men det nytter Dem ikke det mindste — forstaar De det?"

Robert Germon blev saa forbavset over dette uventede Svar, at han bare stod og maabede.

Men Nick Carter maalte Skurken fra Top til Taa med et foragteligt Blik, mens han gav sig til at le højt, hvorefter han vendte ham Ryggen.

Da han var kommen hen om Hjørnet, kaldte han begge sine Hjælpere til sig.

„Ser vi det, Drenge! Germon har befalet mig at forlade New York endnu i Dag. Jeg derimod har lovet ham, at han skal komme i Tugthuset!".

„Saa er altsaa Krigen erklæret?" spurgte Chick hastigt.

„Det er den!" svarede Mesteren med et Smil.

„Jeg tror, denne Krig bliver lige saa forbitret som kort.

I to tager ud til Bowery eller hvor det ellers kan blive, at I faar opsporet Butt Halidays Bande. I maa afmærke Jeres Spor, da jeg har i Sinde at følge efter Jer, naar jeg har været et Ærinde i Byen.

Men vær forsigtige, Drenge. Husk paa, at I nu i dette Tilfælde ikke kan gøre Regning paa den ringeste Bistand, men er fuldstændig overladte til Jer selv.

Og jeg vil give Jer mit Ord paa, at inden vi faar Ram paa Robert Germon, vil hele New Yorks Politi udelukkende være paa hans Side. Det kan selv min gode Ven Politiinspektør Mac Clusky ikke stille noget op imod".

Saa skiltes de.

New Yorks Bøllekvarter.

Da Chick og Patsy havde gaaet et lille Stykke, opdagede de, at Robert Germon spadserede lige foran dem, og han havde naturligvis ingen Anelse om, at de var ham saa nær.

Det var Chick, som først havde faaet Øje paa Millionæren og med et hemmeligt Tegn gjort sin yngre Kollega opmærksom paa ham.

„Jeg tror skam, det bedste, vi nu kan gøre, er at følge efter ham," sagde Patsy.

„Det har Du vist meget god Ret i, min Stump," svarede Chick. „Men Du maa under ingen Omstændigheder komme ham paa nært Hold, som Du lader til at ville — for saa skulde han snart kende Dig igen.

Stik ind et Sted, og lav om paa Dig — jeg skal nok give Dig Sporet."

Patsy havde snart faaet ændret sit Ydre saadan, at Germon vilde have haft stor Vanskelighed ved at opdage, hvem han i Virkeligheden var.

Rødkridtstregerne paa Fliserne viste Patsy, ad hvad Vej Chick var gaaet; han indhentede ham hurtigt og gav nu ogsaa ham Lejlighed til at lave om paa sig.

Omsider havde begge Vennerne forfulgt den tvivlsomme Hædersmand ud til Bowery.

„Hvad skal det gælde, Chick," spurgte Patsy, „denne brave Germon vil have fat i Butt Halidays Forbryderbande, og derfor agter han sig nu ned omkring ved East-River?"

„Det betyder Mesters Ulykke!" svarede Chick bekymret.

„Hvad er der egentlig i Vejen med Dig, Chick?" vedblev Patsy ivrigt: „Sikken et Bedemandsansigt, Du gi'r den med."

„Ja, Du kan sagtens gøre Sjov med det hele, Stump! Du er lige saa letsindig som Mester. Den allerværste Forbryderbande i hele New York er ude efter ham, og hvis det ikke ender med Mord og Drab, saa vil jeg være glad."

„Naa, ved Du hvad, det er jeg nu ikke saa bange for," svarede Patsy. „Den Mand, der gør det af med Mester, lever ikke i New York. Saa Du behøver ikke at hænge med Næbet."

Han afbrød pludselig sig selv, da han lagde Mærke til, at Germon standsede henne paa det næste Hjørne og vinkede ivrigt.

Han ventede aabenbart paa nogen, der kom gaaende tværs over Bowerys brede Kørebane.

De mange Sporvogne og Køretøjer hindrede Opdagerne i straks at faa Øje paa den Mand, som Germon ventede paa.

Men kort efter gav Patsy sin ældre Kollega et let Stød i Siden.

„Se der, Chick," hviskede han.

„Ja, hvad da?" spurgte Chick.

„Det er ham med Luftbøssen," svarede Patsy sagte. „Det vil sige, han har naturligvis ikke mere sit Mordvaaben hos sig."

„Og saa er den anden vel Conkey Lewis?" udbrød Chick hastigt.

Det var rigtigt nok. Conkey og den Fyr, som han tidligere paa Dagen havde talt med inde i Byen, viste sig derhenne paa Gaden.

„Er Du sikker paa, at det er ham, der har skudt?"

„Ja, ellers maa Du kalde mig for Mads, Chick."

Ingen af Fyrene lod til at have ventet Robert Germon. De lod meget forbavsede, da de saa ham.

Germon kom nu i livlig Snak med dem, men det var ikke muligt for Opdagerne, der naturligvis maatte holde sig paa Afstand, at høre et Muk af, hvad der blev sagt.

Imidlertid troede de at kunne spore, at Robert Germon var meget vred paa Conkeys Kammerat og sagde ham sin Mening med knubbede Ord.

„Det lader til, at han ordentlig kanøfler ham," udbrød Patsy spotsk.

„Du maa se at skaffe os at vide, hvem den Knægt er," svarede Chick dæmpet. „Jeg følger bagefter Germon, hvorhen han nu gaar, og Du tager den anden paa Kornet."

Kort efter gik Germon bort — fulgt af Conkey Lewis. Men den anden unge Fyr blev endnu staaende en Stund derhenne paa Hjørnet, og tiltaltes af en ny Kammerat, der var kommen ud ad en Port.

Chick strøg dem netop forbi og hørte den ene sige til den anden:

„Den er ondartet — jeg fik ikke en eneste Skilling."

Et Øjeblik efter gik den Fyr, der var kommen ud Porten, tværs over Bowery.

Patsy løb lige hen til ham og spurgte dristigt:

„Hvad hedder han, De talte med der?"

Fyren betragtede ham mistænksomt og svarede til hans store Overraskelse:

„Ja, det ku' Du li', at jeg skulde sige Dig. Du skal ikke indlade Dig med ham, han er en skidt Knægt — det er mine Ord, ogsaa naar Haley Barr hører paa det."

„Hvor kan jeg træffe ham?" hviskede Patsy og blinkede med Øjnene: „Jeg har en lille Forretning, jeg skal ha' afviklet med ham."

„Du kan jo gaa bag etter ham, saa ser Du selv bedst selv, hvor han gaar hen", sagde Bissen. „Men tag Dig bare i Agt for ham, ellers sæver han nok baade Dig og mig ind."

Patsy lo og gik efter Haley Barr, der snart var nede i en Beværtning.

Her i Døren løb Patsy paa en af sine tvivlsomme „Venner", der dog ikke kendte ham i hans Forklædning.

„Halløj, Pard Trilby," udbrød han frejdigt: „Har Du ikke nylig set Haley Barr?"

„Jo, han er lige i dette Øjeblik gaaet herned i Saloonen," svarede Pard, mens han endnu lod til at undre sig over, at denne Fremmede kendte ham ved Navn.

Og Patsy gik ned i Beværtningen — naturligvis ikke for at træffe Haley Barr, men for at styrke Pard og de andre Fyre oppe paa Gaden i Troen paa, at han virkelig vilde tale med ham.

„Altsaa, Manden med Luftbøssen hedder Haley Barr og er en af de Kavalerer, der gør Bowery usikker. Nu ved jeg i det mindste det," hviskede Patsy hen for sig.

Han drak et Glas Øl og gik saa ud ad en Sidedør for dernæst at følge Chicks Spor, som viste sig at føre ned mod East-River. Men endnu før han naaede saa langt, havde han atter truffet sin ældre Kollega.

„Det gaar kun langsomt fremad," sagde Chick. „Conkey maatte mindst ned i en halv Snes Beværtninger, mens Germon ventede udenfor."

„Han ledte vel sagtens efter en Hjælpe?"

„Ja, det ser jo saadan ud."

Da Germon og Conkey drejede om et nyt Hjørne, sagde Chick:

„Hvis ikke alle Julemærker slaar fejl, er vi nu ved Maalet. Saa gælder det om at gaa yderst forsigtig frem. Du maa hellere stikke over paa det andet Fortov, lille Stump!"

Patsy løb over Kørebanen og havde næppe naaet den modsatte Side, før Germon og Conkey standsede ved et to Etages Hus med en lav Port.

Chick, som derved blev tvungen til at skjule sig i en Gadedør, saa, hvorledes Patsy gjorde forskellige Tegn til ham ovre fra den anden Side af Gaden. Hvad disse Tegn egentlig betød, kunde Chick ikke gætte. Han mente kun, at de drejede sig om det Hus, som Germon og Conkey var blevne staaende udenfor.

Et Øjeblik efter gik Conkey ind i Huset, mens Germon ventede paa Fortovet.

Det varede ikke længe, før Conkey atter kom ud paa Gaden og gav en Besked. Saa gik han videre, mens Germon blev tilbage.

Da Patsy havde tabt Conkey af Syne, listede han sig forsigtig over til sin ældre Kammerat og hviskede:

„Chick! — I det Hus dernede har Butt Haliday sit Tilflugtssted. Bagved Gaarden ligger der en lille Træbygning. Det kan jeg tydelig huske, for jeg har været der en Gang før."

„Saa har Germon til Hensigt at tale med Butt Haliday."

„Ja, det er klart," svarede Patsy. „Men Bøllekongen har naturligvis ikke været hjemme, og nu er Conkey gaaet ud for at lede efter ham."

Den unge Opdager fik Ret i sin Formodning, for et Minut senere saa de Conkey komme løbende tilbage sammen med en anden Mand.

„Det er altsaa Butt Haliday," hviskede Patsy og puffede sin ældre Kollega længere ind i Gadedøren.

Germon og Butt Haliday hilste rask paa hinanden, hvorefter alle tre Mænd gik ind i Huset.

„Hvad nu?“ spurgte Patsy med vild Kampiver i sit Blik. „Jeg mener, det er vor Pligt og Skyldighed at holde fast paa dette herlige Trekløver?“

„Tror Du, de har noget at gøre i den Bagbygning, som Du talte om?“ spurgte Chick.

„Ja, jeg tror, at der samles hele Banden. Hvad Butt Haliday angaar, udgiver han sig „officielt“ for at være Jærnkræmmer, der ogsaa handler med gamle Ben og andet Skrammel — hele Stadsen har han stablet op i Baghuset. Politiet kender meget godt Stedet, og foreligger der et hemmelighedsfuldt Mord ved Bowery, bliver allerførst Huset derinde gennemsøgt fra øverst til nederst“.

Chick stod et Øjeblik og tænkte sig om.

Endelig udbrød han:

„De er naturligvis alle tre gaaede over i Bagbygningen, og nu maa vi se, om vi kan følge bag efter dem“.

„Ja, kom saa, Chick! Vi burde have været der for længe siden!“ svarede Patsy.

Dermed forlod de unge Opdagere deres hidtidige Skjulested og gik rask ned til det omtalte Hus for et Minut senere at forsvinde ind gennem den mørke Port.

Her saa de, at Trapperummet laa lige tæt ved Porten til Gaden, mens der for Enden af Forstuen stod en Dør halvt aaben ud til Gaarden.

Begge Opdagerne vilde rask smutte ind gennem Forstuen.

Men da de sneg sig forbi Trappen, dukkede pludselig Conkey Lewis frem for dem...

Aabenbart stod han Vagt.

Men Patsy var ikke sen; smidig som en Vildkat kastede han sig over Bøllen, greb ham i Struben og holdt ham samtidig for Munden med sin venstre Haand for at hindre ham i at skrige om Hjælp.

I samme Øjeblik havde ogsaa Chick styrtet sig over Lewis.

Hurtig og behændig bandt Opdageren Fødderne sammen paa den overraskede Fyr.

Derefter blev han belagt med Haandjærn, og en Knebel blev stukket ind i hans mægtig gabende Mund, saa han ikke formaaede at give en Lyd fra sig.

Da det var sket, lagde de ham ind under den halvbueformede Trappe, hvor der var saa mørkt, at ingen kunde se ham.

Saa listede de sig forsigtig gennem Forstuen hen til Bagdøren...

De kom ud i en lille Gaard, og lige overfor dem laa der en uanselig Træbygning, der tidligere havde tjent til Værksted eller Stald.

Selve Gaarden var saa overfyldt med gammelt Jærn, at der kun fandtes en smal Passage hen til Bagbygningen.

For den anden Ende af Passagen saas en Dør, og ved Siden af den et firkantet Vindue med blyindfattede Ruder.

Det syntes Chick, som om han kunde se to Skikkelser bag dette Vindue.

„Vi kan næppe passere denne smalle Gennemgang uden at blive set fra Baghuset“, sagde han ærgerligt.

„Godt — saa maa vi krybe paa alle fire“, foreslog Patsy.

„Ja, det er nok det eneste, vi kan gøre“, svarede Chick.

Begge Opdagerne lagde sig straks ned paa Knæ og Hænder og krøb gennem den smalle Passage, mens de stadig forstod at dække sig bag Jærnskramlet, som paa begge Sider var ophobet i flere Meters Højde.

Det lykkedes dem paa denne Maade at naa ubemærket hen til Bagbygningen og at rejse sig saa tæt op til Væggen lige ved Vinduet, at de ikke derindefra kunde ses.

Nu hørte de Stemmer.

Patsy sneg sig forsigtig videre hen til Bygningens ene Gavl, hvor han saa en smal, overdækket Trappe, der udvendig førte op til første Sal, hvor Døren stod aaben.

Han vinkede rask ad sin ældre Kollega, og uden mindste Støj kravlede de ad Trappen op i det høje.

De kom ind paa et Loft, hvor der var oplagret alt muligt gammelt Skrammel.

Øjensynligt havde her tidligere været Høloft, mens der nedenunder havde været Hestestald.

Et eller andet Sted maatte der vel findes en Luge, hvor igennem Høet var blevet kastet ned i Stalden, thi de kunde tydelig høre de to Mænd tale dernede i Stuen.

Patsy saa sig opmærksomt om — snart efter bukkede han sig ned og vinkede paany ad sin ældre Kammerat.

Han havde fundet det Sted, hvor der tidligere havde været Foderluge, og opdagede nu, at der var

slaaet et Bræt hen over Hullet. Men der var saa mange Revner i det, at begge Opdagerne ikke alene bekvemt kunde høre, hvad der blev sagt, men endog kunde iagttage begge Mændene dernede.

Hvad Robert Germon og Butt Haliday talte om.

„Nej, som jeg siger Dem —", sagde Germon just nu til Butt Haliday, der opmærksomt hørte paa ham — „da jeg fik i Sinde at søge Dem op, vidste jeg endnu ikke, at dette unge Menneske havde skudt paa Nick Carter".

„Hvordan fik De saa det at vide?" spurgte Butt, en kluntet, firskaaren Fyr, hvis Ansigt ikke alene var koparret, men ogsaa mærket af Drukkenskab og andre Laster.

„Paa Vejen derud traf jeg Conkey og Barr — denne unge Æsel! De var endnu ordentlig stolte af deres dumme Bedrift og troede virkelig, at de havde knaldet Opdageren ned.

„Har de da inte gort det?" spurgte Butt ærgerlig.

„Vist har de ej. Jeg talte jo bag efter personlig med Nick Carter. De har ikke en Gang saaret ham, for han var saa frisk som en Fisk".

„Tar De inte fejl? Traf De ham inte før Skydehistorien?"

„Vrøvl! Det er jo ikke en Time siden!"

„He — det havde jo rennok været storartigt, om det Fjols havde truffet Opdageren, men at han traf forkert, næh, det er noget uhørt, sikken en Fusker!"

„Ja, det har Du Ret!" hviskede Germon. „Selvfølgelig giver Carter nu mig Skyld for Attentatet".

„Naa, gort Gærning staar ikke til at ændre!" mumlede Butt. „Sig mig saa heller, hvad vi nu ska' lave!"

„Ja, der har vi det! Denne Carter har blandet sig i mine mest private Forhold. Det skulde nu ikke ærgre mig det mindste, om ikke jeg var bange for, at han kom til at stikke sin Snude i helt ældre Sager, og det maa vi have sat en Stopper for!"

„Ka De inte køve ham?"

„Nej, han lader sig ikke bestikke!"

„Er det da saa rigtigt? Jeg mener det med de ældre Sager?"

„Om det er rigtigt? Ja, det skulde jeg mene! Hvis saadan en Snushane kommer efter noget af alt det, kan jeg ikke selv beregne Følgerne!"

„Godt, Germon! Hvad skal der saa laves? De ka' vel nok begribe, at det har sine Skyggesider at indlade sig med denne fordømte Nick Carter!"

„Han maa drives ud af Byen!"

„Ja, men det lader sig inte gøre! Han giver inte en Døjt for Dereses Trusler!"

„Naa, det vil jeg dog først se. Jeg raader jo over en saadan Indflydelse —"

„Det er lige kraftigt! Om De saa havde ti Gange saa megen Indflydelse, ham ka' De inte hvitte! Han stikker inte op for hele New York!"

„Men hvad Pokker skal jeg da gøre? Han maa under alle Omstændigheder gøres uskadelig!"

„Saa er der kun en Vej!"

„Og hvad er det for en Vej?" spurgte Germon ivrigt.

„Ja, De ved nok, hvad jeg mener? Jeg leverer et ordentligt Stykke Arbejde, og de døde sladrer jo inte af Skole!" svarede Slyngelen tørt.

„Nej, nej — saa vidt vil jeg ikke gaa! Kan man ikke følge bag efter ham og saa give ham nogle Klø? Hvis han faar den ene Livfuld Hug efter den anden, bliver han vel nok mør og ked af det tilsidst — og forsvinder!"

Men Forbryderen lo kun:

„De kender inte Nikkelaj Carter saadan, som je kender ham. Han er værre end selve Fanden! Ingen ska' sige mig paa, at je ellers er bange, men hænder det, at je faar med Nick Carter og bestille, saa bener je a'! — —

Je har en Gang set femten dygtige Mennesker vælte sig over ham paa en Gang — og hvert af dem var fuldt besluttet paa at slaa ham ihjel — men han smøjede hele Flokken af sig som en Mis, uden at han selv fik saa meget som en Rift i Huden. Carter staar i Pagt med Dævlen og kante saares — det er der mange, der tror!"

„Det er noget idiotisk Sludder!" lo Germon haanligt. „Er I Mandfolk? Er I bange for Bussemænd? Denne Nick Carter er en Torsk, en latterlig, opblæst Karl! Kan hænde, han er en Smule bedre end de andre

Opdagere, men alt i alt er han kun et almindeligt, dødeligt Menneske lige som vi andre!"

„Meget rigtig bemærket, Germon!" svarede Butt med et spotsk Smil. „Folk, som har staaen mejet over Dem med Indflydelse og Magt, har brændt sig, naar de kom til Nick Carter. Han er en nederdrægtig haard Hud, og saa er han jo inte alene! Hjælperne, som han har om sig, er om muligt endnu slemmere! Der er nu hanses Fætter Chick, en forbandet Ka'l —!"

Tjuh! — der fik Chick et lille, venskabeligt Stød i Siden af Patsy, mens han vedblev:

„Hold nu Ørene stive, Chick! De er lange nok til det! Nu faar Du dit Fedt!"

„— men den allermest durkdrevne, lille Laban, som jeg har set i mine Dage —" fortsatte Butt Haliday dernede, „— det er dog denne hersens Patsy Murphey!"

„Saa, nu er det din Tur!" hviskede Chick, mens han betalte Patsy Stødet tilbage med Aagerrenter.

„Naa, De mener ham, den uforskammede, lille Spirrevip, der i Dag røg med sit Hoved ind i Maven paa mig lige som en Gedebuk —?" spurgte Germon med en drøj Ed.

„Ja, de to Kejler med samt deres Mester gør hele New York usikker", svarede Butt,

„Lige meget!" sagde Germon. „Nick Carter staar som en Hindring paa min Vej og maa fjernes! Og hans Hjælpere ogsaa, hvis det skal være! Det kommer ikke an paa Pengene, det ved I jo! Følg efter dem og slaa dem ned med Sandsække, eller kvæl dem — mig er det ligegyldigt! Jeg skal nok sørge for, at Politiet ikke kommer Nick Carter og hele hans Slæng til Hjælp!"

„Lad gaa med det da! Je ska gøre, hva je kan! Voreses Flok er stor — je maa dog se at faa den større endnu! Men hvis det nu sku' gaa skævt, Germon, og vi kom til at sla' for haardt, hvad saa?" spurgte Butt listigt.

„Jeg forlanger jo ikke, I skal lave noget i den Retning!" svarede Germon og slog afvisende ud med Haanden. „Men hvis Nick Carter skulde faa en paa Skallen, og den ikke holder, saa er Ulykken jo ikke værre! New York faar sig nok en saadan Sporhund igen!"

„Vel! Saa kan det gaa løs i Nat!" brummede Butt.

„Jo før jo hellere!" hviskede Germon. „Nick Carter maa gøres uskadelig, det har jeg svoret paa! Han skal faa min Magt at føle!"

I samme Øjeblik blev Døren smækket op, og Nick Carter traadte ind over Tærskelen:

„Her er jeg, Robert Germon!" udbrød han med bidende Haan.

Germon og Butt stod Sekunder i Træk som lamslaaede, saa stærkt var de blevne overraskede ved det pludselige og helt uventede Syn af deres Dødsfjende, som simpelthen havde fundet herud ved at følge sine Hjælperes mærkede Spor, og paa samme Maade som de var han krøben paa alle fire ad den smalle Gang gennem Gaarden.

Butt Haliday var den første, der genvandt sin Fatning...

Rask bukkede han sig, greb en stor Jærnvægt, og i næste Nu slyngede han den med sin fulde Kraft mod Nick Carters Hoved...

Men Slyngelen havde dog ikke regnet med Mesterens overordentlige Adræthed, — forinden Butt endnu var kommen saa vidt, at han havde faaet kastet Jærnstykket fra sig, var Nick Carter sprunget til Side, og Vægten suste forbi hans Øre.

Ogsaa Robert Germon skulde nu lige til at vælte sig over Mesteren — men glemte det helt — thi Brættet over Foderlugen gav i det samme efter for begge Opdagernes Vægt, og under Braget af det splittede Træ styrtede de lige ned paa Gulvet.

Patsy faldt som en Kat og stod paa sine Ben med det samme; rask havde han begge sine Revolvere fremme.

Chick, der var betydelig sværere, holdt sig fast i den ene Loftbjælke, svingede lidt frem og tilbage og sprang saa ned lige ved Siden af sin Kammerat.

I næste Sekund havde ogsaa han en Revolver i hver Haand og holdt sammen med Patsy Skurkene i Skak.

„Vov ikke paa blot at røre saa meget som en Finger!" raabte Chick truende.

Germon og Haliday blev staaende ganske stille. De indsaa, at de var gaaede i en Fælde, og at det ikke kunde gavne dem noget at gøre Modstand.

Pludselig udstødte Butt Haliday et højt, sælsomt Skrig.

Men med et rask Spring var Nick Carter inde paa Skurken, der her havde villet give sine Medbrødre et Signal. Han gav Haliday en knyttet Næve lige i An-

sigtet, saa han ikke fik sagt en Smule mere denne Gang, men røg paa den mest ublide Maade lige hen i alt sit gamle Jærn.

„Kan han lade være med det?“ raabte Nick Carter strængt. „Ingen Signaler her! Bliv liggende, siger jeg! Hvis han vover at røre sig, før jeg giver ham Lov til det, er han dødsens!“

Han havde trukket sin egen Revolver frem og vendte sig nu med Foragt mod Germon.

„Det er et pænt Selskab, De søger, Robert Germon, det maa man sige! Det vilde vist have glædet Deres gamle Fader at se sin Søn af første Ægteskab sammen med den allerværste og mest berygtede Bølle i hele New York!“

Saa vendte han sig med et Smil mod begge sine trofaste Hjælpere:

„Det har I gjort udmærket. Stil Jer nu hen ved Robert Germon, og tag ham en under hver Arm!...

„Og nu, Robert Germon“, vedblev Nick Carter med hævet Stemme: „vil De behage mellem disse to Herrer at følge med mig!“

„Saa vil jeg før lade mig hænge!“ svarede Robert Germon forbitret.

„Chick og Patsy! Før denne Herre med Jer!“ sagde Mesteren tørt.

Øjeblikkelig gik de to unge Opdagere fremad, og skønt Germon stred imod af alle Livsens Kræfter, saa han sig dog tvungen til at nærme sig Døren sammen med dem.

Men da det snart gik op for ham, at hans Styrke ikke slog til, gav han sig til at sparke og smed sig tilsidst om paa Gulvet.

„Chick“, sagde Nick Carter rolig, „hold et Øje med Butt Haliday. Og Du, Patsy, kan imidlertid springe ud i Gaarden!“

Saa bøjede Mesteren sig ned over Germon, der stadig ivrig sprællede og slog om sig, greb ham trods al hans Modstand i Kraven og løftede ham op — som var det et lille Barn. Han holdt Germon i strakt Arm og lod ham slaa ud med Hænder og Fødder lige saa meget han vilde.

„Hør, Germon, De er dog en uforbederlig Slubbert!“ sagde han med Foragt. „Jeg kom til at høre nu, hvordan De vilde sende Snigmordere efter mig! Men i Dagens Løb har jeg faaet mere at vide om Dem, end De sikkert finder det ønskeligt.

I Reglen foretrækker jeg at gaa høflig og sømmelig til Værks. Men ikke, naar det gælder om at tæmme et stædigt Mulæsel. Jeg er snart færdig med saadant et genstridigt Bæst!“

Hvorpaa han gav sig til ordentlig at ruske i den indflydelsesrige Politiker, der tilsidst gik baade fra Sans og Samling og blev helt blaa i Ansigtet.

Saa stillede Mesteren ham rask ind mod Væggen og pegede paa Døren.

„Fremad, marsch!“ kommanderede han.

Men med et rasende Skrig kastede Robert Germon sig atter ned paa Gulvet. For anden Gang greb Nick Carter ham i Kraven, løftede ham op og slæbte ham gennem Gaarden ind i Forhuset.

Her blev Nick Carter et Øjeblik staaende med sin Fange.

Tværs over Gulvet laa nemlig Conkey nu som før bunden og kneblet. Fyren havde formaaet at trille sig bort fra det mørke Sted under Trappen og var bleven saadan ved, til han var kommen ud i Forstuen.

Men Patsy greb ham alt andet end blidt i Armene og slæbte ham igen hen under Trappen paa en saa eftertrykkelig Maade, at han nok skulde opgive videre Flugtforsøg.

„Naa, Robert Germon!“ udbrød Mesteren helt venlig. „Skal vi saa fortsætte vor Marsch i al Fredsommelighed? For De vil vel ikke vække en pinlig Opsigt ude paa Gaden?“

„Jeg bøjer mig under Tvangen, men De skal nok bittert komme til at bøde for det, Nick Carter!“ brummede Germon rasende som før.

Imidlertid var Chick ogsaa kommen til og sluttede sig til de andre.

„Lad Robert Germon gaa i Midten!“ bød Nick Carter sine Hjælpere. „Han er anholdt! Gør han Forsøg paa at slippe ud, skyder I ham ned som en Hund! Han maa ikke tale til et eneste Menneske under Vejs!

Og kom saa med mig!“

I største Hast gik det nu gennem Kavalgade og over Bowery op til den nærmeste Højbanestation, hvorfra de kørte videre med Toget ind til Byen.

Den afdødes Røst.

Under Vejs forsøgte Fangen flere Gange at tale med sine tvungne Ledsagere.

Men han fik ikke noget Svar.

Chick og Patsy vidste ikke heller, hvorhen Turen egentlig gjaldt.

Nick Carter, der sad i Kupeen overfor begge sine Hjælpere og Fangen, tav ligeledes, til de havde naaet Stationen ved 53. Gade.

Her steg de alle ud.

„Vent lidt!" bød Mesteren.

Nede paa Gaden for Enden af Trappen traf han sin tredje Hjælper, den unge Japaner Ten Itchi.

„Naa, Ten Itchi, er det i Orden?" spurgte han.

Japaneren pegede paa en ældre Mand, der stod henne paa Fortovet ikke langt borte fra dem.

„Hvordan er det saa med ham?" spurgte Mesteren sagte, saa at kun Ten Itchi kunde høre ham.

„Jeg har bearbejdet ham tilstrækkeligt, Mester! Og han er villig til at meddele alt angaaende det Germonske Testamente, hvis blot De holder Deres Løfte til ham".

„Det er udmærket, Ten Itchi — jeg vidste, at jeg kunde stole paa Dig", svarede Mesteren helt fornøjet. „Følg efter os sammen med Manden, og lad os gaa ind først!"

Et mærkeligt Tilfælde vilde, at Sagfører Benham stod henne paa det næste Hjørne og saa sig utaalmodig omkring, som om han ventede paa nogen.

Nick smilte kun og vendte saa tilbage til Stationstrappens øvre Platform, hvor han havde ladet sine to Hjælpere og Fangen blive staaende...

„Chick!" hviskede han til sin Fætter. „Hernede paa Hjørnet staar Sagfører Benham. Slut Dig til ham, og følg begge to efter os".

Robert Germon var bleven i den Grad forvirret og indesluttet, at han ikke mere vovede at gøre nogen Modstand, men lod sig viljeløst føre fremad...

De gik ad 3. Avenue hen til 55. Gade, og fulgte den i vestlig Retning for at standse ved en lille Villa, som laa her indeklemt i Bygningsfirkanten.

Men endnu længe før de var naaede herhen, lod Fangen til at blive meget urolig.

Da de nu stod foran det smukke, rummelige og grundmurede Hus, opfordrede Nick Carter Fangen til at gaa op ad Stentrappen, men denne vægrede sig ved at gaa først og stirrede vildt omkring sig.

„Dette Hus tilhører Dem og beboedes en Gang af Deres Fader — efter hans Begravelse lod De det lukke, og ingen har siden betraadt det!" udbrød Mesteren med alvorsfuld Stemme.

„Skal jeg nu tage Dem i Kraven og slæbe Dem ind i Deres eget Hus, som jeg maatte hente Dem ud af Butt Halidays Forbryderhule?"

Men da Robert Germon nu som før vægrede sig ved at gaa et eneste Skridt fremad, gjorde Mesteren og Patsy ikke mange Dikkedarer med ham.

De tog ham en under hver Arm og halede ham op ad Stentrappen.

Rask fik de ham ind i Huset, løb med ham gennem Forhallen og trak ham med sig op ad Trapperne til anden Sal.

Her førte de ham ind i det forreste Værelse, hvor Ægteparret Desmond befandt sig tillige med en gammel Mand, der saa ud til at være Tjener.

Lige efter fulgte Chick med Sagfører Benham, som tog Plads ved Siden af det unge Ægtepar.

Paa Mesterens Vink stillede Chick og Patsy sig atter op med Fangen midt imellem sig og bevogtede ham skarpt.

Nick Carter vendte sig mod den gamle Mand og spurgte:

„Er De Richard Welling?"

Manden bukkede og svarede Ja, hvorefter Mesteren trak ham til Side og talte hviskende med ham i et lille Øjeblik.

Saa gik han ud i Korridoren.

Men kort efter vendte han tilbage med sin Hjælper Ten Itchi og den gamle Mand, der var kommen sammen med ham herhen...

Og denne gamle Mand var ingen anden end Rofus Morely, Sagføreren med det daarlige Rygte.

Alle i Værelset kunde nu høre Nick Carter sige:

„Jeg plejer under alle Omstændigheder at holde et givet Løfte. Naar jeg har lovet Dem, at De skal undgaa Følgerne af Deres Handlemaade, saa er jeg ogsaa Mand for at sætte det igennem!"

Derpaa traadte Mesteren ind i Værelset og gik hen til et Hjørnebord, hvor der stod en stor, firkantet Kasse, som han aabnede.

Og han trak en gammel, støvet Fonograf frem.

„Nu skal jeg tillade mig at give de ærede Damer og Herrer en lille Forestilling. Jeg haaber at kunne gøre Regning paa Deres Opmærksomhed!"

Saa satte han Fonografen i Bevægelse, og gennem Lydtragten hørtes jamrende, skærende Skrig:

„O, Robert, Du har bedraget mig! Jeg har underskrevet det falske Testamente!...Det, som jeg har her i min Haand, vilde jeg have underskrevet...Det er det, der er affattet af Sagfører Benham...det indeholder min virkelige sidste Vilje!"

Nick Carter standsede Mekanismen og vendte sig om mod Sagfører Benham:

„Hvis Stemme var det?" spurgte han.

„Det var min gamle Ven Germons Stemme; den lød for mig som en Røst fra Graven!"

Og Mesteren satte for anden Gang Fonografen i Bevægelse.

Da blev der sagt ud gennem Lydtragten:

„Ja, men det er jo fuldstændig det samme, lille Far! Det andet Udkast kan jeg ikke finde!"

Atter standsede Nick Carter Mekanismen med Spørgsmaalet:

„Hvis Stemme var det?"

„Robert Germons!" svarede flere af de tilstedeværende.

Mesteren lod Fonografen arbejde videre.

Og atter hørtes gennem Lydtragten den gamle Mands klagende Stemme:

„Nej, nej, det er ikke det samme! Jeg har tilsagt Meta en kvart Million Dollars, og den Bestemmelse staar ikke her. Det er din Skyld, at Meta besviges!"

En lille Stund snurrede Fonografen videre, uden at der hørtes noget. Men saa lød det atter ud gennem Tragten:

„Min Søn Robert Germon har falskelig forelagt mig et Testament-Udkast, som jeg ikke billiger. Det var min Hensigt at efterlade til min kære Datter Meta, nu ægteviede Fru Roger Desmond, en kvart Million Dollars kontant foruden den Villa, som tilkommer hende, Robert har nu paa bedragerisk Maade, uden at jeg anede det, ladet mig skrive under paa et Testament-Udkast, som han selv har ladet udfærdige, og efter hvis Bestemmelse han staar som eneste Arving. Jeg haaber, at nogen vil komme til at høre denne min sidste, ubrødelige Vilje og sørge for, at min stakkels Datter — —"

Her løb den fonograferede Erklæring ud i et rallende, uhyggeligt Dødssuk.

„Richard Welling!" udbrød Nick Carter til den gamle Tjener. „Da Germon laa paa sit Dødsleje, var De jo hans Sygepasser, ikke sandt?"

„Jo, Hr. Carter! Og jeg var hos ham, da han døde!"

„De var ogsaa inde hos ham, da hans Søn og en Sagfører forlod ham, efter at de havde faaet hans Underskrift?"

„Ja! Jeg fulgte begge Herrerne ud af Sygeværelset og ned til Gadedøren for at lukke dem ud. Da jeg kom tilbage, saa jeg, at den gamle Germon var krøbet op af sin Seng for at tale i Fonografen. Han faldt sammen, netop da jeg kom styrtende hen til ham, og det lykkedes mig lige at gribe ham og faa ham lagt tilbage i Sengen, Han døde, før jeg kunde faa nogen kaldt til Hjælp!"

„Saa kommer Deres Tur, Hr. Morely!" vedblev Mesteren.

„Fik De den 6. Juni 1903 her i dette Værelse et Testamente, der var anerkendt af den gamle Germon, skubbet af Vejen og i Stedet for forelagt den døende et andet, som De paa Foranlednig af Robert Germon havde udfærdiget til hans Gunst?"

„Ja, jeg maa bekende Sandheden!" lød det nedtrykte Svar.

„Forræder!" raabte Robert Germon.

„Stille!" bød Nick Carter strængt. Saa henvendte han sig atter til Morely.

„Svar mig!" udbrød han. „Forelagde De ikke den døende det af Hr. Benham udfærdigede Testament-Udkast, og tilskyndede De ham ikke i den Tro, at det var det, han skulde skrive under?"

„Jo, det gjorde jeg!"

„Lagde De saa det af Hr. Benham affattede Testamente hen til Testators ... til Arveladerens Underskrift?" spurgte Nick Carter ubønhørlig videre.

„Nej!" svarede Morely med bristende Stemme. „Hr. Robert Germon forstod at indrette det saaledes, at det Testament-Udkast, som jeg havde udfærdiget, og som yderst skuffende lignede den døendes Udkast, blev forelagt ham til Underskrift!"

„Og gamle Germon underskrev Deres Testament-Udkast i den sikre Tro, at han derved havde gjort det af Hr. Benham affattede Testamente retsgyldigt?"

„Ja, det maa jeg indrømme!" svarede Rofus Morely nedtrykt som før.

Nick Carter rettede sig og saa med foragtelig Mine paa den afslørede Testamentjæger og Arvesvigs-Forbryder, der skamfuld sad med Blikket sænket mod Gulvet.

„Robert Germon!" udbrød han. „De har bedraget Deres Fader i hans Dødstime. De har besveget Deres Stifsøster for en kvart Million Dollars. Og mod mig har De planlagt Mord!

De er gaaet ud fra den fejle Antagelse, at Deres foragtelige Forbrydelse var udført paa den dygtigste Maade, saa ingen formaaede at komme efter Deres Rævestreger. Det troede ogsaa de Mennesker, der havde lidt Skaden. Tilfældigt fik jeg da at vide, at Deres Fader i sine sidste Aar lidenskabeligt havde beskæftiget sig med Fonografen. Endvidere hørte jeg, at De havde holdt dette Hus omhyggeligt lukket lige siden Deres Faders Død.

Derfor gik jeg her hen i Huset og satte Fonografen i Virksomhed, da jeg antog, at Deres Fader kunde have betroet sig til den om Deres Arvesvig.

Min Antagelse slog ikke fejl. Ja, Fonografen fortalte mig endogsaa lige ud om Deres Usselhed og lod mig komme efter alle Deres Skurkestreger!

Saa hør, hvad jeg nu har at sige Dem:

Tugthusets Port staar aabent for Dem, og det koster mig ikke nogen Anstrængelse at faa den indtil Dato højtagtede Politiker Robert Germon iført den tværstribede Fangedragt. Og i Sandhed, har nogen Hallunk fortjent Tugthusstraf, saa er det Dem.

Alligevel skal der staa en Vej aaben for Dem, saa De kan undgaa Straf.

Egentlig forsynder jeg mig herved mod Retfærdigheden. Men da det drejer sig om Deres Faders Minde og Deres bedragne Stifsøsters Ære, tror jeg mig berettiget til at stille Dem følgende Valg:

Indvilger De i at forlade New York og blive borte herfra for stedse efter at have udbetalt Deres Stifsøster 325,000 Dollars, nemlig den oprindelige Kapital og 75,000 Dollars i Rente, Tort og Kreditspilde, vil jeg tage Afstand fra Deres videre Forfølgelse—?"

Robert Germon vilde sige noget. Men en Haandbevægelse fra Nick Carter bragte ham paany til Tavshed.

„De har ikke Tilladelse til at indlade Dem paa nogen som helst Drøftelse, men tør kun udelukkende svare paa, om De modtager mit Forslag eller ikke.

Indvilger De deri, har De Deres Frihed, efter at De til Gunst for Deres Stifsøster har udstedt Kapitaloverdragelsen.

I modsat Fald vil De i Nat komme til at sove i Undersøgelsesfængslet. Jeg giver Dem i det hele et Minut til Betænkningstid."

Dermed trak Mesteren sit Ur frem, lod Springlaaget fare op og saa paa Sekundviseren.

Den gamle Ræv, der nu saa ynkelig sad i Saksen, stirrede hjælpeløst omkring sig, men mødte ikke et eneste venligt eller opmuntrende Blik.

Endelig udbrød han med hul Stemme:

„Jeg gaar ind paa Deres Betingelser!"

Dermed rejste han sig og vilde gaa hen til Døren, men Chick og Patsy stoppede ham og førte ham tilbage.

„De glemte nok, at De først maa gaa, naar De har gjort Formueoverdragelsen retslig bindende," sagde Nick Carter med et lunt Smil:

„Her i Værelset har vi jo ikke mindre end to Sagførere, der sikkert gærne vil opstille Aktstykket."

Robert Germon formaaede kun at nikke samtykkende.

Han følte sig saa slukøret og forstemt som opdaget Testament-Bedrager, at han følte Jorden brænde under sine Fødder og kun ønskede snarest muligt at komme bort fra dette Sted, hvor han havde lidt et saa ynkeligt Nederlag.

En Time senere befandt den unge Fru Desmond sig i Besiddelse af Værdipapirer, som paa en uangribelig Maade sikrede hende en Sum af 325,000 Dollars.

„Naa — jeg plejer eller ikke at være pengegrisk," sagde Nick Carter, da alt dette var sket, „men De forstaar jo nok, Hr. Robert Germon, at jeg ogsaa har et lille Honorar til Gode. For Løsningen af en saadan Opgave gør jeg Fordring paa mindst 10,000 Dollars.

Da jeg imidlertid ikke ønsker at berige mig selv med Deres Penge, skænker jeg Summen til de Fattige i New York og beder Dem give en Bankanvisning med dens Paalydende til Hr. Benham".

Robert Germon havde en Anvisningsbog liggende foran sig — han smilte forbitret, men fattede sig hurtigt:

„Godt — den overvundne maa betale Krigsomkostningerne."

Han vendte sig mod Patsy:

„Kom nærmere, unge Mand! Skønt De har forgrebet Dem paa mig, vil jeg dog skænke Dem to

Tusind Dollars, hvis De saa vil sørge for at faa denne fordomte Butt Haliday-Bande og fremfor alle Haley Barr satte i Sing-Sing, vort smukke Tugthus, snarest muligt!"

„Ja, det kan De rolig forlade Dem paa," svarede svarede Patsy og lo ham op i Ansigtet.

Og han tilføjede, mens han rynkede paa Næsen:

„Det har De saamænd ikke nødig at love mig to Tusind Dollars for. I det hele taget er det jo rart nok at faa Penge, men man skulde gærne vide, hvor man faar dem fra. — Lad De bare være med at skrive Deres Anvisning ud — jeg har dog ingen Brug for Penge i Øjeblikket."

Uden at sige et Ord mere udfærdigede Germon dog Anvisningen og forlod Værelset med sænket Hoved.

Robert Germon lever nu i Paris. Det hed sig, at hans Helbred ikke længer kunde taale Vejrliget i New York.

I Virkeligheden nærede den inderst inde kun fejge Mand saa stor en Frygt for den navnkundige Opdager, at han først følte sig tryg paany, da et Verdenshav skilte dem ad.

„Det gør mig kun ondt, at Deres beundringsværdige Arbejde paa denne Maade bliver skjult for Offentligheden," sagde Sagfører Benham til Nick Carter, da de en Dag mødtes paa Gaden og talte om Arvesvigen. „De er virkelig et Geni, og hvor lykkelig De har gjort den lille Frue — det lader sig ikke sige med Ord."

„Er det ikke min skønneste Løn?" spurgte Nick Carter med et Smil: „Hvad bryder jeg mig om Navn og Berømmelse?

Højere staar mig Bevidstheden om, at jeg har gjort min Pligt i Menneskehedens og Retfærdighedens Tjeneste.

Kan jeg derved bringe lidt Solskin ind i et sorgfuldt Hjærte og hjælpe til at gøre sket Uret god igen, er det mig den skønneste Belønning, som ingen Kejser og ingen af Jordens Mægtige paa herligere Maade evner at yde mig."

Ende.

Næste Bind (Nr 31.) indeholder:

Hypnotismens Lænker.

Trykt og Forlag hos A. Eichler,
New York. London E C. Dresden. Paris.